James Clavel

James Clavel

SHÔGUN

vol.2

CAPITOLUL 37

Îngrijitorul de la hulubărie ţinea pasărea grijuliu, dar ferm, ca Toranaga să-şi poată scoate hainele ude. Galopase până aici prin ploaie. Naga şi ceilalţi samurai se adunaseră neliniştiţi în uşa scundă, nepăsători la ploaia caldă care încă se revărsa în torente, bătând darabana pe acoperişul de ţiglă.

Grijuliu, Toranaga îşi uscă mâinile. Omul îi întinse porumbelul. Doi cilindri subţiri, din argint bătut, erau agăţaţi de fiecare dintre picioarele păsării. De obicei ar fi fost doar unul. Toranaga trebui să se străduiască mult ca să-şi stăpânească tremurul nervos al degetelor. Dezlegă cilindrii şi se duse cu ei în lumina ferestrei ca să le cerceteze minusculele sigilii. Recunoscu semnul secret al lui Kiri. Naga şi ceilalţi îl priveau încordaţi. Faţa lui nu trăda nimic.

Toranaga nu rupse sigiliile deîndată, oricât de mult ar fi dorit-o. Răbdător, aşteptă până când fu adus un chimono uscat. Un servitor îi ţinea o umbrelă mare, din hârtie unsă cu ulei şi el se îndreptă către propriile sale încăperi din fortăreaţă. Îl aşteptau supa şi ceaiul. Le sorbi şi ascultă ploaia. Când se simţi liniştit, aşeză străji şi merse într-o încăpere interioară. Rămăsese doar el singur şi atunci rupse sigiliul. Hârtia celor patru suluri era foarte subţire, caracterele mărunte, mesajul lung şi cifrat. Descifrarea dură mult. Când luă sfârşit, citi mesajul şi apoi îl reciti a doua oară. Apoi îşi lăsă mintea să cutreiere.

Veni noaptea. Ploaia se opri. O, Buddha, fă ca recolta să fie îmbelşugată, se rugă. Acesta era anotimpul când timpurile de orez erau inundate şi în toată ţara răsadurile de orez, de un verde crud, erau plantate în parcelele aproape lichide, fără urmă de buruiană, ca să fie culese în patru sau cinci luni, după cum avea să fie vremea. Şi în întreaga ţară, sărman şi bogat, eta şi împărat, servitor şi samurai, toţi se rugau pentru doar atâta ploaie câtă trebuia şi soare şi umiditate doar după trebuinţă în acel anotimp. Şi fiecare bărbat, femeie şi copil număra zilele până la recoltă.

Vom avea nevoie de multe grâne anul acesta, gândi Toranaga.

— Naga! Naga-san!

Fiul său sosi alergând.

— Da, tată.

— La prima oră după răsăritul soarelui adu-l pe Yabu-san şi pe sfetnicii lui pe platou. De asemeni, pe Buntaro şi cei trei căpitani ai noştri. Şi pe Mariko-san. Adu-i pe toţi pe platou în zori. Mariko-san poate să servească cha. Da. Şi vreau ca Anjin-san să fie gata în tabără. Străjile să ne înconjoare la două sute de paşi.

— Da, tată. Naga se întoarse să urmeze porunca. Fără a se putea stăpâni, izbucni: E război? Este?

Pentru că Toranaga avea nevoie de o undă de optimism prin cetate, nu îşi mustră fiul pentru obrăznicie şi lipsa lui de disciplină.

— Da, spuse. Da. Dar după voia mea.

Naga trase panoul după el şi o rupse la fugă. Toranaga ştia că, deşi faţa şi purtările lui Naga aveau să fie cu grijă cumpănite, nimic n-ar fi putut ascunde înfierbântarea mersului său, sau flacăra din adâncul privirii. Aşa că zvonuri peste zvonuri aveau să izbucnească prin Anjiro ca să se răspândească iute prin Izu şi mai departe, dacă aveau să fie aţâţate cum trebuie.

S-a hotărât acum, spuse tare către florile care se ridicau senine în takonoma, cu umbrele unduind în lumina plăcută

a lumânării. Kiri îi scrisese: „Alteţă, mă rog lui Buddha să fii bine şi în siguranţă. Acesta este ultimul nostru porumbel călător şi, de asemenea, mă rog lui Buddha ca să-l călăuzească către tine. Trădătorii i-au ucis pe toţi ceilalţi noaptea trecută, dând foc hulubăriei. Doar acesta a scăpat numai pentru că era bolnav şi îl îngrijeam eu însămi. Ieri seară seniorul Sugiyama a demisionat dintr-odată, cum a fost plănuit. Dar înainte de a putea scăpa cu fuga, a fost încolţit la marginea Osakăi de roninii lui Ishido. Din nefericire, o parte din familia lui Sugiyama a fost prinsă odată cu el. Am mai auzit că a fost trădat de unul dintre oamenii lui. Sunt zvonuri că Ishido a propus un compromis. Că dacă seniorul Sugiyama îşi amână demisia până după întâlnirea de mâine a Consiliului Regenţilor, aşa ca să poţi fi acuzat legal, îi va garanta în schimb că Consiliul îi va da oficial lui Sugiyama întreg Kwanto şi, ca o dovadă a bunei credinţe, Ishido îl va elibera pe el şi familia lui de îndată. Sugiyama a refuzat să te trădeze. Imediat Ishido a poruncit unor eta să-l convingă. I-au torturat copiii, apoi concubina, în faţa lui, dar el nu te-a părăsit. Au pierit toţi de o moarte urâtă. A lui, cea din urmă, a fost cea mai rea.

Desigur, n-au fost martori la această trădare şi totul e doar din vorbe. Dar eu cred. Desigur, Ishido a negat orice amestec sau participare la omor, spunând că îi va căuta pe ucigaşi. La început, Ishido a susţinut că Sugiyama nu a demisionat niciodată, de fapt, şi deci, după părerea lui, Consiliul poate încă să se întrunească. Am trimis copii după demisia lui Sugiyama celorlalţi regenţi, Kiyama, Ito şi Onoshi, o alta, pe faţă, lui Ishido şi am trimis alte patru copii să treacă pe la toţi daimyo. Cât de înţelept din partea ta, Tora-chan, să ştii că va fi nevoie de copii în plus. Aşa că de ieri, exact cum ai plănuit cu Sugiyama, Consiliul nu mai există legal. Şi în asta ai reuşit pe deplin.

Veşti bune: Seniorul Mogami a reuşit să iasă din oraş cu toată familia şi samuraii săi. Acum este pe faţă aliatul tău, aşa că flancul cel mai îndepărtat din nord este asigurat.

Seniorii Maeda, Kukushima, Asano, Ikeda şi Okudiara s-au strecurat cu toţii în tăcere afară din Osaka, noaptea trecută şi, de asemenea, seniorul creştin Oda.

Vestea proastă este că familiile Maeda, Ikeda şi Oda, şi o duzină de alţi daimyo de seamă, nu au scăpat şi sunt acum ostateci aici, împreună cu alţi cincizeci sau şaizeci seniori mai mărunţi şi nehotărâţi.

Veste proastă este că, ieri, fratele tău vitreg, Zataki, seniorul de Shinano, a declarat public că e alături de moştenitorul Yaemon, acuzându-te că ai complotat cu Sugiyama ca să răstorni Consiliul Regenţilor, creând haos, aşa că hotarul tău din nord-est este descoperit şi Zataki şi cei cincizeci de mii de fanatici ai săi sunt împotriva ta.

Vestea proastă este că aproape toţi daimyo au acceptat invitaţia Împăratului.

Vestea proastă este că nu puţini dintre prietenii şi aliaţii tăi de aici sunt nemulţumiţi că nu le-ai dat de ştire dinainte despre strategia ta, aşa încât să-şi poată pregăti o cale de retragere. Vechiul tău prieten, marele senior Shimazu, e unul dintre ei. Am auzit în după amiaza aceasta că a cerut în public ca Împăratul să poruncească tuturor seniorilor să îngenuncheze în faţa băiatului Yaemon acum.

Vestea proastă este că doamna Ochiba îşi ţese cu iscusinţă plasa, promiţând feude şi titluri şi ranguri celor nehotărâţi. Tora-chan, e mare păcat că nu e de partea ta. E un duşman demn de luat în seamă. Doamna Yodoko, singură, sfătuieşte pe toţi să se roage şi să fie liniştiţi, dar nimeni n-o asculta, iar doamna Ochiba vrea să grăbească războiul acum, cât timp ea simte că eşti slab şi izolat. Îmi pare rău, stăpâne, dar eşti izolat şi, cred eu, trădat.

Cel mai rău dintre toate este că acum regenţii creştini Kiyama şi Onoshi s-au unit pe faţă şi ţi se opun cu înverşunare. În dimineaţa asta au dat împreună o declaraţie prin care deplâng „dezertarea” lui Sugiyama, spunând că gestul său a adus dezordine în împărăţie şi că „trebuie toţi să fim puternici pentru binele împărăţiei. Regenţii au cea

mai mare responsabilitate. Trebuie să ne pregătim să strivim împreună orice senior sau grup care doreşte să răstoarne testamentul lui Taikô sau moştenitorul legal!” Înseamnă asta că plănuiesc să se întrunească sub forma unui Consiliu de patru regenţi? Unul dintre spionii noştri creştini de la casa Sutanelor Negre de aici mi-a şoptit că preotul Tsukku-san a părăsit în taină Osaka acum cinci zile, dar nu ştiu dacă s-a îndreptat către Yedo sau Nagasaki, unde e aşteptată Corabia Neagră. Ştiai că va sosi foarte devreme în acest an? Poate peste douăzeci sau treizeci de zile?

Alteţă, m-am ferit întotdeauna să-ţi dau sfaturi pripite spijinindu-mă pe vorbe, zvonuri, iscoade sau intuiţia feminină. (Iată, vezi Tora-chan, am învăţat de la tine.) Dar timpul e scurt şi s-ar putea să nu-ţi mai pot vorbi vreodată. Mai întâi, prea multe familii prinse aici, Ishido nu le va lăsa niciodată să plece (aşa cum nu ne va lăsa nici pe noi). Aceşti ostateci sunt un pericol nemăsurat pentru tine. Puţini seniori au tăria sau simţul datoriei pe care l-a avut Sugiyama. Foarte mulţi, cred eu, vor trece acum de partea lui Ishido, deşi fără tragere de inimă, din cauza acestor ostateci. Apoi, cred că Maeda te va trăda. Şi, de asemenea, probabil şi Asano. Am ţinut socoteala tuturor celor două sute şi şaizeci şi patru de daimyo din ţinuturile noastre dintre care numai douăzeci şi patru te vor urma cu siguranţă şi poate încă alţi cincizeci. Asta nu-i de ajuns. Kiyama şi Onoshi vor strânge toţi, sau cea mai mare parte dintre daimyo creştini şi eu cred că nu ţi se vor alătura acum. Seniorul Mori, cel mai bogat şi mai mare dintre toţi, este împotriva ta personal, ca întotdeauna, şi îl va atrage pe Asano, Kobayakawa şi, poate, pe Oda, în plasa sa. Cu fratele tău vitreg, seniorul Zataki, potrivnic, poziţia ta este foarte nesigură. Te sfătuiesc să declari „Cer de Purpură” deîndată şi să te repezi la Kyoto. E singura ta speranţă.

Cât despre doamna Sazuko şi despre mine însămi, suntem bine şi mulţumite. Sarcina se desfăşoară bine, şi dacă este

karma copilului să se nască, aceasta se va întâmpla. Suntem în siguranţă în colţul nostru din castel, cu uşile bine încuiate şi cu obloanele coborâte. Samuraii noştri îţi sunt devotaţi, ţie şi cauzei tale, şi dacă este karma noastră să părăsim această viaţă, atunci o vom părăsi senini. Doamna ta îţi duce mult dorul, foarte mult. Cât despre mine, Tora-chan, tânjesc să te văd, să râd cu tine şi să-ţi văd zâmbetul. Singurul meu regret în moarte va fi că n-am mai putut să fac aceste lucruri şi să te priveghez. Dacă este o viaţă viitoare şi Dumnezeu, sau Buddha, sau kami există, îţi promit că am să-i fac, cumva, pe toţi, să treacă de partea ta. Deşi mai întâi am să-i fac să mă facă mai subţire şi tânără şi rodnică pentru tine, dar să-mi lase bucuria mâncării. Aceasta ar fi, într-adevăr, paradisul, să fiu în stare să mănânc şi să mănânc şi totuşi să fiu de-a pururi tânără şi subţire.

Îţi trimit râsul meu. Fie ca Buddha să te binecuvânteze pe tine şi ai tăi.”

Toranaga le citi mesajul, sărind peste partea care vorbea despre Kiri şi doamna Sazuko. Când termină se priviră cu toţii, fără să-şi creadă urechilor, nu doar pentru cele scrise pe hârtie, dar şi pentru că Toranaga îi făcea atât de deschis părtaşi la tainele sale.

Erau aşezaţi în jurul lui pe saltele, într-un semicerc, în centrul platoului, fără străji, feriţi de iscoade. Buntaro, Yabu, Igurashi, Omi, Naga, căpitanii şi Mariko. Străjile erau aşezate la două sute de paşi depărtare.

— Aş vrea câteva sfaturi, spuse Toranaga. Sfetnicii mei sunt în Yedo. Această problemă este urgentă şi vreau ca voi toţi să le ţineţi locul. Ce-o să se-ntâmple şi ce-ar trebui să fac. Yabu-san.

Yabu fierbea. Fiecare cale părea să ducă la dezastru.

— Mai întâi, Alteţă, ce însemnă, de fapt, „Cer de Purpură”?

— Este numele codificat pentru planul final de bătălie. Cu un singur asalt violent asupra Kyotoului, cu toate legiunile mele, bazându-mă pe mobilitate şi surpriză, ca să pun

stăpânire pe capitală, înlăturând forţele duşmane care acum o înconjoară, să smulg persoana Împăratului din ghearele murdare ale celor care l-au înşelat, conduşi de Ishido. Odată ce Fiul Cerului este eliberat cu bine din ghearele lor, să-l rog să retragă mandatul prezentului Consiliu, care e vădit alcătuit din trădători, sau dominat de trădători, şi să-mi încredinţeze mie acest mandat, să formez un nou Consiliu care va pune interesele împărăţiei şi Moştenitorului înaintea ambiţiilor personale. Voi conduce douăzeci, până la o sută de mii de oameni, lăsându-mi pământurile neapărate, flancurile descoperite şi retragerea neasigurată.

Toranaga îi văzu holbându-se aiuriţi la el. Nu spusese nimic despre trupele de samurai de elită care fuseseră strecuraţi atât de tainic în multe dintre castelele importante şi în provincii, în decursul anilor, şi care trebuiau să se ridice deodată la răscoală ca să creeze haosul atât de esenţial planului său.

Yabu izbucni:

— Dar va trebui să te lupţi pentru fiecare pas din drum. Ikawa Jikkyu gâtuie drumul Tokaido pe o sută de ri. Şi multe alte întărituri ale lui Ishido, restul.

— Da, dar eu plănuiesc să năvălesc spre nord-est, de-a lungul Koshukaido, apoi să izbesc în jos, către Kyoto şi să mă ţin departe de coastă.

Cei mai mulţi îşi clătinară capetele şi începură să vorbească, dar Yabu îi acoperi.

— Dar, Alteţă, mesajul spune că ruda ta, Zataki-san, a trecut deja de partea duşmanului. Acum drumul către nord este deja închis. Provincia lui este tăiată de Koshu-kaido. Va trebui să treci luptând prin tot Shinano, care e ţinut muntos şi foarte greu. Iar oamenii săi sunt fanatic de credincioşi lui Zataki-san. Vei fi ciopârţit în munţii aceia.

— Asta este singura cale. Singura cale pe care am o şansă. Sunt de acord că sunt prea mulţi duşmani pe drumul de coastă.

Yabu trase cu ochiul la Omi, dorind să se poată sfătui cu el, blestemând mesajul şi întreaga încurcătură de la Osaka, displăcându-i că trebuie să fie primul care să vorbească şi urând, din adâncul sufletului, statutul de vasal pe care îl acceptase la insistenţele lui Omi.

— Este singura voastră şansă, Yabu-sama, susţinuse Omi. Singura cale prin care veţi ocoli cursa lui Toranaga şi vă veţi lăsa loc de mişcare.

Igurashi îl întrerupsese furios.

— Mai bine să sărim pe Toranaga azi, când are doar câţiva oameni aici. Mai bine omorâţi-l şi duceţi-i capul lui Ishido cât mai e timp.

— Mai bine să aşteptăm. Mai bine să avem răbdare.

— Ce se întâmplă dacă Toranaga porunceşte stăpânului nostru să cedeze Izu? strigase Igurashi.

— Ca de la senior la vasal, Toranaga are acest drept. N-o s-o facă niciodată. Are nevoie de stăpânul nostru mai mult ca niciodată acum. Izu este straja sa din sud. Nu-şi poate îngădui să aibă Izu drept duşman! Trebuie să-l aibă pe stăpânul noastru de partea…

— Şi dacă îi porunceşte seniorului Yabu să plece?

— Ne răzvrătim. Îl ucidem pe Toranaga dacă e aici, sau ne luptăm cu orice armată pe care o trimite împotriva noastră. Dar n-o să facă vreodată asta. Nu vezi? Ca vasal al său, Toranaga trebuie să-l apere…

Yabu îi lăsase să se certe şi apoi, într-un târziu, văzuse înţelepciunea lui Omi.

— Foarte bine. Sunt de acord. Şi am să-i ofer sabia mea Murasama ca să pecetluim târgul, Omi-san, se entuziasmase el, pătruns pe deplin de iscusinţa planului. Da. Genial. Sabia lui Yoshimoto înlocuieşte cu prisosinţă. Şi, desigur, acum sunt mai de preţ pentru Toranaga ca niciodată. Omi are dreptate, Igurashi. N-am de ales. Sunt de partea lui Toranaga de aici înainte. Vasal!

— Până începe războiul, spusese Omi.

— Desigur, desigur, doar până începe războiul. Apoi pot să trec de cealaltă parte, sau să fac o duzină de alte lucruri. Ai dreptate, Omi-san, din nou.

Omi e cel mai bun sfetnic pe care l-am avut vreodată, îşi spuse. Dar şi cel mai periculos. Omi este destul de deştept ca să ia Izu dacă mor. Dar ce mai contează asta? Suntem cu toţii morţi.

— Eşti închis de tot, îi spuse lui Toranaga. Eşti izolat.

— Mai există altă cale? întrebă acesta.

— Te rog, iartă-mă, Alteţă, spusese Omi. Dar cât de mult va lua pregătirea acestui atac?

— E pregătit acum.

— Şi Izu e pregătit, Alteţă, spuse Yabu. Suta ta de mii şi cei şaisprezece mii ai mei şi regimentul de muschete. E destul?

— Nu. „Cer de Purpură" este un plan disperat. Totul riscat într-un singur atac.

— Va trebui să rişti. Imediat ce se opresc ploile şi putem să purtăm război, insistă Yabu. Ce altă scăpare ai? Ishido va forma un nou Consiliu deîndată fiindcă au un mandat. Şi vei fi acuzat, azi sau mâine, sau poimâine. De ce să aşteptăm să ne înghită? Ascultaţi! Poate că regimentul şi-ar putea croi drum prin munţi. Să fie „Cer de Purpură"! Toţi oamenii aruncaţi într-un singur mare atac. E Calea Războinicului – e demnă de un samurai, Toranaga-sama. Puştile, puştile noastre îi vor azvârli pe Zataki din calea noastră şi dacă vei reuşi sau nu, ce mai contează? Fapta va fi veşnică.

Naga spuse:

— Da. Dar vom învinge, vom învinge!

Câţiva dintre căpitani dădură din cap în semn de încuviinţare, uşuraţi că războiul sosise. Omi nu spuse nimic.

Toranaga privea la Buntaro.

— Ei bine?

— Stăpâne, te rog să mă ierţi pentru că îmi dau cu părerea. Eu şi oamenii mei facem ce hotărăşti. Aceasta este singura mea datorie. Părerea mea nu are valoare în faţa ta, pentru că eu fac numai ceea ce-mi porunceşti tu.

— În mod obişnuit aş accepta asta, dar nu astăzi.
— Atunci, să fie război! Ce spune Yabu-san, e drept. Să pornim către Kyoto. Astăzi, mâine, sau când se opresc ploile. „Cer de Purpură”! M-am săturat de aşteptare.
— Omi-san? întrebă Toranaga.
— Yabu-sama are dreptate, Alteţă. Ishido o să răstălmăcească testamentul lui Taikô, ca să poată numi un nou Consiliu, foarte curând. Noul Consiliu va avea mandatul Împăratului. Duşmanii tăi se vor bucura şi cei mai mulţi din prietenii tăi vor şovăi şi astfel te vor trăda. Noul Consiliu te va acuza de trădare de îndată. Apoi…
— Atunci e „Cer de Purpură”? îl întrerupse Yabu.
— Dacă seniorul Toranaga porunceşte, da, dar eu nu cred că mandatul de acuzare are vreo valoare, cât de mică. Puteţi să nu-l luaţi în seamă!
— De ce? întrebă Toranaga şi atenţia tuturor se îndreptă către Omi.
— Sunt de aceeaşi părere, Alteţă. Ishido e periculos, neh? Orice daimyo care primeşte să-l ajute este, de asemenea, periculos. Bărbaţii adevăraţi îl cunosc pe Ishido aşa cum este şi, de asemenea, ştiu că Împăratul a fost păcălit din nou.
Omi călca cu băgare de seamă în nisipuri mişcătoare, deşi ştia că puteau să-l înghită.
— Eu cred că a făcut o ultimă greşeală, ucigându-l pe seniorul Sugiyama. Din cauza acestor omoruri murdare, eu acum cred că toţi daimyo îl vor bănui de trădare şi foarte puţini din cei aflaţi departe de mâna lui Ishido, se vor pleca poruncilor acestui Consiliu. Sunteţi în siguranţă, pentru un timp.
— Pentru cât de mult timp?
— Va mai ploua încă vreo două luni. Când se vor opri ploile, Ishido va plănui să-l trimită pe Ikawa Jikku şi pe seniorul Zataki, împotriva voastră, deodată, să vă prindă în cleşte, iar armata principală a lui Ishido îi va sprijini de-a lungul drumului Tokaido. Între timp, până se vor opri ploile,

fiecare daimyo care are ceva de împărţit cu vreun alt daimyo, va fi alături de Ishido, doar cu gura; până ce acesta va face prima mişcare. Apoi, eu cred că o să-l lase baltă şi o să înceapă se răzbune, sau să înşface pământuri, după voia lor. Imperiul va fi sfâşiat, ca înainte de Taikô, dar domnia-voastră, Alteţă, aliindu-vă cu Yabu-sama şi cu puţin noroc, aveţi destulă putere ca să ţineţi trecătorile către Kwanto şi Izu, împotriva primului val şi să-i respingeţi. Nu cred că Ishido va mai putea pregăti alt atac. Nu unul mare. Când Ishido şi ceilalţi îşi vor fi istovit puterile, puteţi să ieşiţi cu chibzuinţă din spatele munţilor împreună cu seniorul Yabu şi să luaţi treptat împărăţia în mâinile voastre.

— Şi când va fi asta?

— În vremea copiilor voştri, alteţă.

— Spui să purtăm o bătălie defensivă? întrebă Yabu batjocoritor.

— Cred că unindu-vă sunteţi amândoi în siguranţă în spatele munţilor. Aşteptaţi, Toranaga-sama, aşteptaţi până când aveţi mai mulţi aliaţi. Ţineţi trecătorile. Asta se poate face. Generalul Ishido este primejdios, dar nu atât de prost ca să-şi arunce întreaga sa forţă într-o singură bătălie. O să stea după zidurile castelului Osaka. Aşa că, pentru o vreme, nu trebuie să folosim regimentul. Trebuie să întărim paza şi să-l ţinem ca pe-o armă secretă, pregătit în orice moment, până când veţi ieşi din spatele munţilor. Dar acum nu cred că îl voi vedea folosit.

Omi era conştient că toţi ochii îl priveau. Se înclină către Toranaga.

— Vă rog, iertaţi-mă, că am vorbit atât de mult, Alteţă.

Toranaga îl cântări din priviri, apoi se întoarse către fiul său. Văzu agitaţia abia stăpânită a tânărului şi ştiu că era timpul să-l aţâţe asupra prăzii.

— Naga-san?

— Ce spune Omi-san este adevărat, spuse Naga deîndată, încântat. Cea mai mare parte. Dar eu spun să folosim cele două luni să ne strângem aliaţi, să-l împingem pe Ishido şi

mai mult şi când se opresc ploile, să atacăm pe neaşteptate. „Cer de Purpură”.

Toranaga întrebă:

— Nu eşti de părerea lui Omi-san – un război prelungit?

— Nu, dar asta nu e…

Naga se opri.

— Continuă, Naga-san. Vorbeşte deschis.

Alb la faţă, Naga rămase cu gura închisă.

— Ţi se porunceşte să continui.

— Ei, bine, Alteţă, mi-am dat seama că…

Din nou se opri, apoi spuse dintr-o suflare:

— Nu e asta cea mai mare ocazie a ta să devii shôgun? Dacă reuşeşti să iei Kyoto şi să iei mandatul, de ce să formezi un Consiliu? De ce să nu ceri Împăratului să te facă shôgun? Ar fi cel mai bine pentru tine şi cel mai bine pentru împărăţie.

Naga se străduia să nu-şi arate teama din voce, pentru că ceea ce spunea însemna trădare împotriva lui Yaemon şi cei mai mulţi samurai de aici, Yabu, Omi, Igurashi şi Buntaro, în special, îi erau devotaţi.

— Eu cred c-ar trebui să fii shôgun, se întoarse el, împăciuitor către ceilalţi. Dacă această ocazie se iveşte, atunci să… Omi-san, ai dreptate, în ceea ce priveşte un război de durată, dar eu spun că seniorul Toranaga trebuie să ia puterea, ca să dea putere. Un război lung va ruina Imperiul, îl va despica într-o mie de fragmente, din nou. Cine vrea asta? Seniorul Toranaga trebuie să fie shôgun. Ca să-i dăruiască imperiul lui Yaemon, seniorului Yaemon, imperiul trebuie să fie mai întâi în siguranţă. Nu se va mai ivi niciodată un prilej…

Vorbele sale se pierdură. Îşi îndreptă spatele, înspăimântat că o spusese, bucuros că spusese deschis, în faţa tuturor, ceea ce gândise întotdeauna. Toranaga oftă.

— N-am dorit niciodată să devin shôgun. De câte ori trebuie să o spun? Îmi sprijin nepotul Yaemon şi legatul lui Taikô.

Privi la ei, unul câte unul. Ultimul pe Naga. Tânărul clipi, dar Toranaga spuse blând, momindu-l din nou:

— Zelul şi tinereţea ta îţi sunt scuză. Din nefericire, mulţi alţii mai în vârstă şi mai înţelepţi decât tine, cred că asta e ambiţia mea. Nu e. Şi singura cale de-a pune capăt acestei prostii e ca seniorul Yaemon să ia puterea. Şi asta am de gând să fac.

— Da, tată. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc, răspunse Naga disperat.

Toranaga îşi îndreptă ochii către Igurashi.

— Care-i sfatul tău?

Samuraiul cu un singur ochi se scărpină.

— Eu… eu sunt doar un soldat, nu un sfetnic, dar eu nu v-aş sfătui să porniţi „Cer de Purpură”. Nu, dacă ne putem bate după voia noastră, aşa cum spune Omi-san. Am luptat în Shinano cu ani în urmă. Un ţinut rău. Iar atunci, seniorul Zataki era cu noi. N-aş vrea să mă războiesc în Shinano din nou – şi nicidecum dacă Zataki mi-ar fi duşman. Şi dacă nu ne putem încrede în seniorul Maeda, ei bine, cum puteţi plănui o bătălie dacă cel mai mare aliat al vostru v-ar putea trăda? Seniorul Ishido a pus două-trei sute de mii de oameni împotriva voastră şi încă mai ţine o sută de mii în Osaka. Chiar şi cu puştile, n-avem destui oameni ca să atacăm. Dar, în spatele munţilor, folosind puştile, aţi putea rezista la nesfârşit, dacă se întâmplă cum spune Omi-san. Am putea ţine trecătorile. Aveţi destul orez – nu aprovizionează Kwanto jumătate din împărăţie? Sau, cel puţin o treime? Şi v-am putea trimite tot peştele de care aveţi nevoie. Aţi fi în siguranţă. Lăsaţi-l pe seniorul Ishido şi pe diavolul de Jikkyu să vină la noi, dacă e să se întâmple cum a spus Omi-san, că, în curând, duşmanii se vor mânca unii pe alţii. Dacă nu, ţineţi pregătit „Cer de Purpură”. Un bărbat poate să moară pentru stăpânul său doar o dată în viaţă.

— Mai are cineva de adăugat ceva? întrebă Toranaga.

Nimeni nu-i răspunse.

— Mariko-san?

— Eu nu se cade să vorbesc aici, Alteţă, replică ea. Sunt sigură că tot ce a fost de spus s-a spus, dar poate îmi îngăduiţi să vă întreb, în numele tuturor sfetnicilor de aici, ce credeţi că se va întâmpla?

Toranaga îşi alese cu grijă cuvintele.

— Eu cred că se va întâmplă ceea ce-a prezis Omi-san. Cu o singură deosebire. Consiliul nu va fi neputincios. Consiliul va avea destulă influenţă ca să strângă o forţă aliată invincibilă. Când se vor opri ploile, ea va fi aruncată împotriva Kwanto-ului, ocolind Izu. Kwanto va fi înghiţit, apoi Izu. Numai după ce voi fi mort, vor începe unii daimyo să se lupte între ei.

— Dar de ce, Alteţă? se încumetă Omi.

— Pentru că am prea mulţi duşmani. Stăpânesc Kwanto, m-am războit timp de mai bine de patruzeci de ani şi n-am pierdut niciodată o bătălie. Tuturor le e teamă de mine. Ştiu că, mai întâi, vulturii se vor aduna ca să mă distrugă. Mai târziu, se vor distruge între ei, dar mai întâi se vor aduna ca să mă distrugă pe mine, dacă vor putea. Să fie limpede şi pentru voi toţi, sunt singura ameninţare adevărată pentru Yaemon, chiar dacă eu cred că nu sunt asta. Asta este ironia. Toţi cred că vreau să fiu shôgun. Eu, nu. Este un alt război, care nu-i necesar deloc.

Naga sparse tăcerea.

— Şi-atunci, ce-ai de gând să faci, Alteţă?

— Ei?

— Ce-ai de gând să faci?

— Desigur, „Cer de Purpură”, spuse Toranaga.

— Dar spuneai c-o să ne înghită.

— Desigur, dacă le dăm timp, dar nu am de gând să le dau nici un pic. Pornim războiul deîndată.

— Dar ploile? Ce facem cu ploile? O să ajungem la Kyoto uzi. Înfierbântaţi, împuţiţi şi uzi.

— Surpriza, mobilitatea, temeritatea şi precizia manevrelor câştigă războaiele, neh? Yabu-san avea

dreptate. Puştile ne vor deschide drumul prin munţi.

Mai bine de-o oră discutară planuri şi posibilităţile unui război pe scară largă în sezonul ploios. O strategie nemaiauzită. Apoi, Toranaga îi lăsă să plece, cu excepţia lui Mariko, spunându-i lui Naga să-i poruncească lui Anjin-san să vină. O privi îndepărtându-se. Fuseseră cu toţii nemăsurat de entuziaşti, odată ce hotărârea fusese anunţată – Naga şi Buntaro, în special. Doar Omi fusese rezervat şi gânditor şi neconvins. Toranaga nu-l pusese la socoteală pe Igurashi, pentru că ştia că, pe bună dreptate, soldatul va face doar ceea ce poruncea el. Şi-l înlătură din gândurile sale pe Yabu, o momâie, trădător desigur, dar tot o momâie. Omi era singurul demn de luat în seamă. Gândi: „Mă întreb dacă a înţeles până acum ce-am de gând să fac, cu adevărat?”

— Mariko-san, te rog, află, cu tact, cât de mult ar costa contractul curtezanei?

Ea clipi din ochi.

— Kiku-san, Alteţă?

— Da.

— Acum, Alteţă? Acum?

— Diseară ar fi minunat.

O privi prietenos:

— Poate contractul nu-i neapărat pentru mine. Poate pentru unul dintre ofiţerii mei.

— Îmi închipui că preţul va depinde de persoană, Alteţă.

— Şi eu îmi închipui, dar fixează un preţ. Bineînţeles că fata are dreptul să refuze, dacă doreşte, când va fi aflat numele samuraiului, dar spune-i stăpânei sale, mama-san, că nu mă aştept ca fata să aibă proasta creştere de a nu avea încredere în alegerea mea. Spune-i stăpânei ei, de asemenea, că Kiku este o doamnă de primă clasă în Mishima şi nu în Yedo, sau Osaka, sau Kyoto, adăugă inspirat Toranaga, aşa că mă aştept să plătesc preţurile din Mishima şi nu din Yedo, sau Osaka, sau Kyoto.

— Da, Alteţă, desigur.

Toranaga îşi mişcă umărul ca să-şi domolească durerea, schimbând poziţia săbiilor.

— Pot să vă masez spatele, Alteţă, sau să trimit după Suwo?

— Nu, mulţumesc, am să-l chem pe Suwo mai târziu.

Toranaga se ridică şi se uşură cu plăcere, apoi se aşează din nou. Purta un chimonou de mătase scurt, uşor, cu pătrate albastre şi sandale simple, de paie. Evantaiul său era albastru şi decorat cu emblema sa.

Soarele era aproape de apus, iar norii de ploaie se îngrămădeau greoi.

— Nemăsurată e viaţa, spuse el fericit. Pot aproape auzi ploaia aşteptând să se nască.

— Da, spuse ea.

Toranaga gândi o clipă, apoi rosti, ca un poem:

Cerul pârjolit de soare plânge lacrimi fecunde.

Supusă, Mariko îşi puse mintea la lucru, ca să joace acest joc de-a poemul cu el, atât de popular printre cei mai mulţi samurai. Răsucind neaşteptat cuvintele poemului pe care îl făcuse el, adaptându-le, făcu altele din ale lui. După un moment, ea răspunse:

Dar, pădurea, Rănită de vânt plânge frunze moarte.

— Bine spus, foarte bine spus!

Toranaga o privi mulţumit, bucurându-se de ceea ce vedea. Era îmbrăcată într-un chimonou verde palid, cu desene reprezentând bambuşi, un obi verde închis şi o umbrelă portocalie. Părul negru albăstrui, strâns într-un coc înalt, sub pălăria cu boruri largi, avea o minunată strălucire. Îşi aminti, cu nostalgie, cum ei toţi, chiar şi dictatorul Goroda, o voiseră când avea treisprezece ani şi tatăl ei, Akechi Jinsai, o prezentase pentru prima dată, ca pe cea mai mare fiică a sa, la curtea lui Goroda. Şi cum Nakamura, viitorul Taikô, îl rugase pe dictator să i-o dea lui şi cum, atunci, Goroda râsese şi, de faţă cu toţi, îl numise „mica sa maimuţă-general, în călduri”, şi cum îi spusese: „Vezi-ţi de bătălii, ţărane, nu te lupta să astupi găuri de

vază!” Akechi Jinsai râsese alături de ceilalţi, de Nakamura, rivalul său la bunăvoinţa lui Goroda, principalul motiv pentru care Nakamura găsise plăcere în a-l zdrobi. Şi pentru care Nakamura, de asemenea, se bucurase privindu-l pe Buntaro zvârcolindu-se ani întregi, Buntaro, căruia i se dăduse fata ca să întărească o alianţă între Goroda şi Toda Hiro-matsu. „Mă întreb, îşi spuse Toranaga răutăcios, privind-o, mă întreb, dacă ar muri Buntaro, ar primi ea să fie una din concubinele mele?” Toranaga preferase întotdeauna femei cu experienţă, văduve, sau divorţate, dar niciodată prea drăguţe, sau prea isteţe, sau prea tinere, sau prea sus-puse, ca să n-aibă niciodată prea multe necazuri şi să fie întotdeauna mulţumit.

Chicoti ca pentru el. N-am să-i cer niciodată asta, pentru că are tot ceea ce nu vreau la o concubină, afară doar de vârsta ei, care e perfectă.

— Alteţă? întrebă ea.

— Mă gândeam la poemul tău, Mariko-san, spuse şi mai binevoitor, apoi adăugă:

De ce atâta viforniţă?

Vara trebuie să vină, ca şi lăsarea glorioasei toamne.

Ea spuse drept răspuns:

Dacă aş putea folosi cuvintele ca frunzele căzătoare, Ce rug ar mai face poemele mele!

El râse şi se înclină cu prefăcută umilinţă.

— Îţi recunosc victoria, Mariko-sama. Care ar fi răsplata? Un evantai, ori o eşarfă pentru părul tău?

— Vă mulţumesc, Alteţă, replică ea. Da, orice vă face plăcere.

— Zece mii de koku pe an, pentru fiul tău.

— Oh, Alteţă! Nu meritătm o asemenea bunăvoinţă!

— Ai câştigat o victorie. Victoriile şi datoria trebuie răsplătite. Câţi ani are Saruji acum?

— Cincisprezece, aproape cincisprezece.

— Ah, da. A fost logodit cu una dintre nepoatele seniorului Kyama, de curând, nu-i aşa?

— Da, Alteţă. În luna a unsprezecea, anul trecut. Luna Îngheţului Alb. Acum e la Osaka, cu seniorul Kyama.

— Bine. Zece mii de koku, începând deîndată. O să trimit întăririle cu poşta de mâine. Acum, de ajuns cu poemele. Te rog, spune-mi, părerea ta.

— Părerea mea, alteţă, e că suntem cu toţii în siguranţă în mâinile voastre, aşa cum pământul este în siguranţă în mâinile voastre.

— Vreau să fii serioasă.

— Oh, dar sunt, Alteţă. Vă mulţumesc faţă de bunăvoinţa arătată faţă de fiul meu. Asta face totul perfect. Cred că tot ceea ce veţi face, va fi bine. În numele Fecioarei – da, în numele Fecioarei, jur că cred în asta.

— Bine. Dar tot vreau părerea ta.

Îndată, ea-i răspunse, fără să-şi caute cuvintele, ca de la egal la egal.

— Mai întâi ar trebui să-l aduci pe seniorul Zataki, în taină înapoi, de partea ta. Gândesc că, fie ştii cum s-o faci, fie, probabil, ai o înţelegere secretă cu fratele tău vitreg şi i-ai sugerat „dezertarea mistică”, în primul rând, ca să liniştеşti pe Ishido. Apoi, n-ai să ataci niciodată primul. Niciodată. Întotdeauna ai sprijinit pe cei care au răbdare şi-ai atacat numai când erai sigur că vei învinge. Aşa că, poruncind în public „Cer de Purpură” de îndată, este o altă manevră. Apoi, momentul: părerea mea este că ar trebui să faci ceea ce vei face. Prefăcându-te că porunceşti „Cer de Purpură”, dar niciodată pornind. Asta o să-l zăpăcească pe Ishido, pentru că, desigur, iscoadele, de aici şi din Yedo, îi vor raporta planul tău şi-o să trebuiască să-şi împrăştie forţele, ca un stol de potârnichi în vreme proastă, să se pregătească pentru o ameninţare ce n-o să devină niciodată realitate. Între timp, o să-ţi petreci următoarele două luni adunându-ţi aliaţii, ca să năruieşti alianţele lui Ishido şi să-i sfărâmi coaliţia. Ceea ce trebuie să faci pe orice cale şi, desigur, trebuie să-l atragi pe Ishido afară din castelul Osaka. Dacă

nu, Alteţă, el o să învingă, sau, cel puţin, ai să pierzi shôgunatul. Tu…

— Mi-am făcut destul de clară poziţia mea faţă de asta, se răsti Toranaga, fără să mai fie amuzat. Şi… uiţi de tine.

Mariko spuse fericită şi fără grijă:

— Trebuie să dezvălui taine, astăzi, Alteţă, din pricina ostatecilor. E un cuţit în inima ta.

— Ce-i cu ei?

— Ai răbdare cu mine, te rog, Alteţă. S-ar putea să nu mai pot niciodată să vorbesc cu tine, în felul pe care Anjin-san l-ar numi „pe şleau, englezeşte”. Nu eşti niciodată singur ca acum. Te rog să-mi ierţi proastele mele maniere.

Mariko îşi adună toată voinţa şi spre uimirea lui, continuă să vorbească ca de la egal, la egal.

— Opinia mea neclintită este că Naga-san a avut dreptate. Trebuie să devii shôgun, altfel nu-ţi vei îndeplini datoria ta către Imperiu şi către neamul Minowara.

— Cum îndrăzneşti să spui un asemenea lucru?

Mariko rămase senină, mânia lui neatingând-o de loc.

— Te sfătuiesc să te căsătoreşti cu doamna Ochiba. Mai sunt opt ani până când Yaemon va fi destul de în vârstă, după lege, să moştenească şi asta e o veşnicie. Cine ştie ce s-ar putea întâmpla în opt luni, darămite în opt ani.

— Întreaga ta familie poate fi ştearsă de pe faţa pământului în opt zile!

— Da, Alteţă. Dar asta n-are nimic de-a face cu tine, cu datoria ta şi cu împărăţia. Naga-san are dreptate. Trebuie să iei puterea ca să dai putere.

Cu gravitate prefăcută, ea adăugă dintr-o suflare:

— Şi acum, îngăduie-i credinciosului tău sfetnic să-şi facă seppuku, sau trebuie s-o fac mai târziu, şi se prefăcu că leşină.

Toranaga rămase cu gura căscată în faţa nemaipomenitei ei obrăznicii, apoi izbucni în râs, lovind cu pumnul în pământ. Când fu în stare să vorbească, spuse printre sughiţuri:

— N-am să te-nţeleg niciodată, Mariko-san!

— Ah, ba da, Alteţă, spuse ea, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. Eşti prea bun să-ţi laşi vasalul devotat să te facă să râzi, să asculţi cererile ei, să spună ce trebuie spus, ceea ce e necesar să fie spus. Te rog, iartă-mi neobrăzarea. Te rog.

— De ce-aş face-o? Eh, de ce, zâmbi Toranaga bine dispus.

— Din cauza ostaticilor, Alteţă, spuse ea simplu.

— Ah, a lor!

Redeveni serios.

— Da, trebuie să plec la Osaka.

— Da, spuse ea, ştiu.

CAPITOLUL 38

Însoţit de Naga, Blackthorne cobora morocănos dealul, către cele două siluete, aşezate pe perne în centrul inelului format de străji. În spatele străjilor se vedeau înălţimile munţilor, care se ridicau până la cerul înnorat. Era zăpuşeală. Îl durea capul din cauza necazurilor din ultimile zile, din cauza îngrijorării pricinuite de Mariko şi pentru că nu era în stare să vorbească în japoneză pentru un timp îndelungat. Acum o recunoscuse şi o parte din amărăciune îl părăsi.

Fusese de multe ori la casa lui Omi, ca s-o vadă pe Mariko sau să întrebe despre ea. Samuraii îl îndepărtaseră întotdeauna politicos, dar hotărât. Omi îi spusese, ca unui tomodashi, unui prieten, că ea era bine.

— Nu-ţi face griji, Anjin-san. Înţelegi?

— Da, spusese el, înţelegând doar că nu putea s-o vadă.

Apoi fusese chemat de Toranaga şi vroise să-i spună atâtea, dar din pricină că-i lipseau cuvintele, nu reuşise să facă altceva decât să-l enerveze. Fujiko se dusese de mai multe ori s-o vadă pe Mariko. Când se întorcea, îi spunea întotdeauna că Mariko era bine, adăugând nelipsitul „shinpai suruna Anjin-san, wakarimasu? „, nu-ţi face griji, înţelegi?

Buntaro se purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Când se întâlneau, în timpul zilei, se salutau politicos. Dacă nu punea la socoteala folosirea băii sale, din când în când, Buntaro era ca oricare alt samurai din Anjiro, nici prietenos, nici neprietenos.

De dimineaţă până seara, Blackthorne n-avea o clipă de răgaz, din cauza ritmului accelerat al instrucţiei. Trebuise să-şi domine sentimentul de nemulţumire şi stânjeneală, când încerca să-i înveţe şi să înveţe la rândul lui, limba. La căderea nopţii, era întotdeauna istovit. Încins, asudat şi ud leoarcă de ploaie. Şi singur. Niciodată nu se simţise atât de singur, atât de conştient că nu aparţine acestei lumi străine.

Apoi, în urmă cu trei zile, începuse nenorocirea. Fusese o zi lungă şi umedă. La apusul soarelui, călărea obosit spre casă şi dintr-odată, simţise că ceva rău se întâmplase în casa lui. Fujiko îl întâmpinase neliniştită.

— Nan desu ka?

Ea-i răspunsese blând, îndelung, cu ochii coborâţi.

— Wakarimasen! Nu înţeleg! Nan desu ka? întrebase el din nou, nerăbdător, oboseala făcându-l nervos.

Atunci ea îl chemase în grădină. Îi arătase streaşina, dar i păruse acoperişul neatins. Cu multe cuvinte şi semne, se dumirise cele din urmă că ea arăta către locul în care atârnase el fazanul.

— Oh, am uitat de asta! Watashi… dar nu-şi putuse aminti cum spune, aşa că doar ridicase obosit din umeri. Wakarimasu, nan desu kiji ka? Înţeleg. Ce s-a întâmplat cu fazanul?

Servitorii priveau din uşi şi ferestre, împietriţi de spaimă. Ea vorbise din nou. Se concentrase, dar cuvintele nu aveau sens.

— Wakarimasen, Fujiko-san. Nu înţeleg, Fujiko-san.

Ea inspirase adânc, apoi, tremurând, imitase pe cineva care ia fazanul, îl duce şi-l îngroapă.

— Ah! Wakarimasu, Fujiko-san. Wakarimasu! Începea să miroasă prea tare? întrebase şi cum nu ştia cuvântul în

japoneză, îşi ţinuse nasul şi mimase mirosul urât.

— Hai, hai, Anjin-san. Dozo, gomen nasai, gomen nasai.

Ea imitase sunetul muştelor şi cu mâinile sugerase imaginea unui nor zumzăitor.

— Ah, so desu! Wakarimasu.

Mai demult şi-ar fi cerut iertare şi, dac-ar fi ştiut cuvintele, ar fi spus: „Îmi pare foarte rău pentru că te-a tulburat.” În loc de asta, ridicase doar din umeri, se întinsese şi mormăise:

— Shigata ga nai, dorind doar să se lase pătruns de extazul băii şi masajului, singura bucurie care-i făcea viaţa posibilă. La dracu' cu el! spusese în engleză, răsucindu-se pe călcâie. Dacă eram aici în cursul zilei, aş fi băgat de seamă. La dracu'!

— Dozo, Anjin-san?

— Shigata ga nai, repetase el, mai tare.

— Ah, so desu, arigato goziemashita.

— Tare tom desu ka? Cine l-a luat?

— Ueki-ya.

— Oh, şmecherul ăla bătrân? Ueki-ya, grădinarul?

Bătrânul molcom, fără dinţi, care îngrijea plantele cu mâini iubitoare şi-i făcea grădina minunată.

— Yoi. Motte kuru. Ueki-ya. Bine. Adu-l încoace.

Fujiko clătinase din cap. Faţa ei devenise albă.

— Ueki-ya shinda desu, shinda desu, şoptise.

— Ueki-ya ga shindato? Donyoni? Doshité? Doshité shindanoda? Cum? De ce? Cum a murit?

Ea arătase către locul unde fusese fazanul, apoi rostise o sumedenie de cuvinte blânde, de neînţeles. Apoi, imitase o singură lovitură de sabie.

— Doamne Isuse Christoase! L-ai ucis pe bătrânul acela din cauza unui blestemat de fazan?

Dintr-o dată toţi servitorii ţâşniseră în grădină şi căzuseră în genunchi. Îşi puseseră capetele în ţărână şi îngheţaseră aşa, chiar şi copiii bucătarului.

— Ce drăcia-dracului se-ntâmplă aici?

Blackthorne îşi ieşise aproape din fire. Fujiko aşteptase răbdătoare până se strânseseră cu toţii acolo apoi, îngenunchiase şi ea şi se înclinase ca un samurai, nu ca un ţăran.

— Gomen nasai, dozo gomen na…

— Dar-ar ciuma-n gomen nasai-ul vostru! Cu ce drept ai făcut tu asta, eh?

Şi începuse să înjure furios.

— Pentru Dumnezeu, pentru ce nu m-ai întrebat pe mine, mai întâi?

Se străduise să se stăpânească, conştient că toţi slujitorii săi ştiau că ar fi putut, după lege, s-o ciopârţească pe Fujiko şi pe toţi laolaltă, aici, în grădină, pentru că-i pricinuiseră o asemenea neplăcere, sau chiar fără nici un motiv şi că nici chiar Toranaga însuşi n-ar fi putut să se amestece în felul în care-şi conducea el propria casă. Văzu unul dintre copii, tremurând îngrozit. „Doamne Iisuse, din ceruri, dă-mi putere!” Se sprijini de unul din stâlpii verandei, ca să se liniştească.

— Nu e vina ta, spusese răguşit, fără să-şi dea seama că vorbea japoneza. Este vina ei. Tu, târfă ucigaşă!

Fujiko îşi ridică încet privirea. Văzu degetul acuzator şi ura de pe chipul lui. Şopti o poruncă slujnicei ei, Nigatsu. Nigatsu îşi clătină capul şi începu să spună ceva rugător.

— Ima.

Slujnica porni în fugă. Se reîntoarse cu sabia lungă şi cu lacrimile curgându-i pe faţă. Fujiko luă sabia şi o oferi lui Blackthorne cu ambele mâini. Vorbi şi, deşi el nu cunoştea toate cuvintele, ştia ce voia să spună. „Sunt vinovată. Te rog, ia-mi viaţa, pentru că te-am nemulţumit.”

— Iyé!

El înşfăcă sabia şi-o aruncă.

— Crezi că asta îl va aduce pe Ueki-ya din nou la viaţă? apoi, dintr-odată, înţelesese ce făcuse şi ce făcea în acele clipe. Oh, Iisuse Cristoase!

Îi părăsise cuprins ds disperare. Se dusese pe înălţimile de deasupra satului, lângă altarul de sub străvechii chiparoşi şi plânsese. Plânsese pentru că un om bun murise fără rost şi pentru că ştia că el îl ucisese.

— Doamne Dumnezeule, iartă-mă! Eu sunt de vină, nu Fujiko! Eu l-am ucis! Am poruncit ca nimeni să nu atingă fazanul, în afară de mine. Am întrebat-o dacă toată lumea a înţeles şi ea a spus „da”. Am poruncit asta cu gravitate prefăcută, dar acum nu mai are importanţă. Am dat porunci, cunoscând legea lor şi cunoscându-le obiceiul. Bătrânul mi-a încălcat porunca prostească, aşa că ce altceva putea să facă Fujiko? Eu sunt de vină.

Cu timpul, lacrimile se istoviseră. Se făcuse noapte deplină. Se reîntorsese acasă. Fujiko îl aşteptase ca întotdeauna, dar singură. Sabia era pe genunchii ei. I-o întinse din nou.

— Dozo, dozo, Anjin-san.

— Iyé, spusese, luând sabia aşa cum ar fi trebuit să fie luată o sabie. Iyé, Fujiko-san, shigata ga nai, neh? Karma, neh?

O atinsese, ca pentru a-i cere iertare. Ştia că ea trebuia să îndure tot ce era mai rău din prostia lui. Lacrimile ei izbucniseră.

— Arigato, arigato go-goziemashita, Anjin-san, spusese ea suspinând. Gomen nasai…

Inima lui fusese cuprinsă de îndoioşare. Da, îşi zisese cu adâncă tristeţe, dar asta nu te poate scuza pe tine, sau îndepărta umilirea ei, sau să-l aducă pe Ueki-ya la viaţă. Tu eşti de vină. Trebuia să te fi gândit.

— Anjin-san, spuse Naga.

— Da, Naga-san.

Se smulse din valul de remuşcare şi privi în jos, către tânărul care păşea alături de el.

— Iartă-mă, ce-ai spus?

— Am spus că sper să fiu prietenul tău.

— Ah, îţi mulţumesc.

— Şi poate că ar trebui…

Urmă o învălmăşeală de cuvinte, pe care Blackthorne nu o înţelese.

— Poftim?

— Înveţi, neh? Înţelegi, înveţi? Să mă înveţi despre lume.

— Ah, da, îmi pare rău. Să te învăţ, ce, te rog?

— Despre pământurile străine din afara pământurilor noastre. Lumea, neh?

— Ah, acum înţelege. Da, încerc.

Se aflau acum în apropierea străjilor.

— Încep mâine, Anjin-san? Prieteni, neh?

— Da, Naga-san. Încerc.

— Bine.

Foarte mulţumit, Naga dădu din cap. Când ajunseră la samurai, Naga le porunci să se dea la o parte, făcându-i semn lui Blackthorne să meargă singur. El se supuse, simţindu-se foarte singur în mijlocul cercului de bărbaţi.

— Ohayo, Toranaga-sama,ohayo, Mariko-san, spuse, alăturându-li-se.

— Ohayo, Anjin-san. Dozo suwaru. Bună ziua, Anjin-san. Te rog, ia loc.

Mariko îi zâmbi.

— Ohayo, Anjin-san. Ikaga desu ka?

— Yoi, domo.

O privi, bucuros că o poate vedea.

— Prezenţa ta mă umple de bucurie, de o mare bucurie, spuse el în latină.

— Şi a ta. Este atât de bine să te văd. Dar este o umbră asupra ta. De ce?

— Nan ja? întrebă Toranaga.

Ea îi spuse despre ce se vorbea. Toranaga mormăi, apoi vorbi.

— Stăpânul meu spune că arăţi apăsat de griji, Anjin-san. Şi eu trebuie să spun acelaşi lucru. Te întreabă, ce te îngrijorează?

— N-am nimic, domo, Toranaga-sama. Nane mo. Nu-i nimic.

— Nan ja, întrebă Toranaga direct. Nan ja?

Ascultător, Blackthorne replică deîndată.

— Ueki-ya, spuse neputincios. Ueki-ya.

— Ah so desu.

Toranaga vorbi îndelung cu Mariko.

— Stăpâul meu spune că nu e nevoie să fii trist în privinţa bătrânului grădinar. Îmi cere să-ţi spun că totul s-a petrecut foarte oficial. Bătrânul grădinar a înţeles pe deplin ce făcea.

— Nu înţeleg.

— Da. Ţi-ar fi foarte greu, dar, vezi, Anjin-san, fazanul putrezea la soare. Muştele roiau. Îngrozitor. Sănătatea dumitale, sănătatea concubinei dumitale şi sănătatea întregii case era ameninţata. De asemenea, îmi pare rău, mai fuseseră câteva plângeri, foarte discrete şi politicoase, din partea şefului servitorilor lui Omi-san şi a altora. Una din regulile noastre cele mai importante este ca individul să nu tulbure niciodată armonia grupului, îţi aminteşti? Aşa că, trebuia făcut ceva. Vezi, putreziciunea şi mirosul de putreziciune sunt revoltătoare pentru noi. Este cel mai urât miros din lume, pentru noi. Îmi pare rău, am încercat să-ţi spun, dar… ei bine, e unul dintre lucrurile care ne face să ne pierdem puţin cu firea. Şeful servitorilor domniei tale…

— De ce n-a venit cineva la mine imediat? De ce nu mi-a spus, pur şi simplu? o întrebă Blackthorne. Fazanul n-avea nici o importanţă pentru mine.

— Ce era de spus? Dăduseşi nişte porunci. Eşti şeful casei tale. Ei nu-ţi cunoşteau obiceiurile şi nu ştiau cum să facă altfel, decât să rezolve încurcătura după obiceiurile noastre.

Ea îi vorbi lui Toranaga pentru o clipă, explicându-i ce spusese Blackthorne şi apoi, se reîntoarse la el.

— Te nemulţumeşte asta? Vrei, te rog, să cotinui?

— Da, te rog, Mariko-san.

— Eşti sigur?

— Da.

— Ei, bine, şeful servitorilor, bucătarul Dinte Mic, a adunat toţi slujitorii domniei tale, Anjin-san. Mura, starostele satului, a fost rugat să participe oficial. S-a hotărât că eta satului nu puteau fi chemaţi să ia fazanul de acolo. Aceasta era doar o problemă a casei. Unul dintre servitori trebuia să-l ia şi să-l îngroape, chiar dacă dumneata dăduseşi poruncă că nu trebuia să fie mişcat din loc. De bună seamă, concubina dumitale avea datoria să vegheze ca ordinele să-ţi fie respectate. Bătrânul grădinar a cerut să i se îngăduie să-l ia el. În ultima vreme, îl durea pântecele şi ziua şi noaptea şi găsea îngenuncheatul pentru plivit şi săditfoarte obositor şi nu-şi mai putea îndeplini datoria după dorinţa lui. Al treilea ajutor de bucătar s-a oferit, de asemenea, spunând că era foarte tânăr şi prost şi era sigur că viaţa lui era lipsită de valoare, faţă de asemenea problemă importantă. În cele din urmă, cinstea i s-a dat bătrânului grădinar. Pe bună dreptate, a fost o mare cinste, Anjin-san. S-au înclinat cu toţii în faţa lui, foarte solemn şi el le-a răspuns, apoi a luat fericit lucrul acela, şi l-a îngropat, spre uşurarea tuturor.

Când s-a întors, a venit de-a dreptul la Fujiko-san şi i-a spus ce-a făcut – nu-ţi ascultase porunca, neh? Ea i-a mulţumit pentru că îndepărtase pricina tulburărilor, apoi îi spusese să aştepte. A venit la mine să-mi ceară sfatul şi m-a întrebat ce-ar trebui să facă. Problema fusese rezolvată după lege şi trebuia să fie sfârşită tot după lege. I-am spus că nu ştiu, Anjin-san. L-am întrebat pe Buntaro-san, dar nici el nu ştia. Era complicat din cauza dumitale. Aşa că ea l-a întrebat pe seniorul Toranaga. Seniorul Toranaga a vorbit el însuşi cu concubina dumitale.

Mariko se întoarse iarăşi către Toranaga şi-i spuse unde ajunsese în cursul poveştii, aşa cum i se ceruse.

Toranaga vorbi iute. Blackthorne îi privea. Femeia atât de micuţă şi drăguţă şi binevoitoare, bărbatul îndesat, tare ca piatra, cu cingătoarea strânsă peste pântecul mare.

Toranaga nu vorbea dând din mâini, ca alţii, le ţinea nemişcate, stânga proptită în şold şi cealaltă întotdeauna pe mânerul săbiei.

— Hai, Toranaga-sama, hai.

Mariko aruncă o privire către Blackthorne şi continuă la fel de oficial.

— Stăpânul nostru îmi cere să-ţi explic, îmi pare rău, dacă ai fi fost japonez, n-ar fi fost nici o dificultate, Anjin-san. Bătrânul grădinar s-ar fi dus, pur şi simplu, către locul de incinerare, ca să-şi primească eliberarea, dar, te rog să mă ierţi, eşti străin, chiar dacă seniorul Toranaga te-a făcut hatamoto, unul dintre vasalii săi personali, şi a fost o problemă de-a hotărî dacă poţi fi considerat legal samurai, sau nu. Mă simt onorată să-ţi spun că el a hotărât că dumneata eşti samurai şi că ai drepturi de samurai. Aşa că totul a fost rezolvat de îndată şi simplu. O crimă fusese comisă. Poruncile dumitale fuseseră încălcate cu bună-ştiinţă. Legea e limpede. Nu e de ales.

Deveni gravă.

— Dar seniorul Toranaga ştie cât de uşor te înduioşezi când este vorba de un omor, aşa că, pentru a te scuti de suferinţă, el personal a poruncit unuia dintre samuraii săi să-l trimită pe bătrânul samurai în nefiinţă.

— Dar de ce nu m-a întrebat pe mine cineva, mai întâi? Fazanul nu însemna nimic pentru mine.

— Fazanul n-are nici o legătură cu asta, Anjin-san, îi explică ea. Eşti şeful unei case. Legea spune că toţi membrii casei dumitale trebuie să-ţi dea ascultare. Bătrânul grădinar a încălcat legea, cu bună-ştiinţă. Întreaga lume s-ar prăbuşi, dacă oamenilor li s-ar îngădui să se joace cu legea. Dumitale…

Toranaga o întrerupse şi vorbi. Ea îl ascultă, îi răspunse la câteva întrebări, apoi, din nou, el îi făcu semn să continue.

— Hai. Seniorul Toranaga vrea să te asigur că el personal s-a îngrijit ca bătrânul grădinar să primească repede şi fără dureri moartea onorabilă pe care o merita. Ba chiar i-a

împrumutat samuraiului propria sa sabie, care este foarte ascuţită şi ar trebui să-ţi mai spun că bătrânul grădinar a fost foarte mândru că, spre sfârşitul zilelor sale, a putut să fie de ajutor casei dumitale, Anjin-san. Mândru că a ajutat la limpezirea statutului dumitale de samurai, în faţa tuturora. Cel mai mult a fost mândru de onoarea care i s-a făcut. Nu au fost folosiţi călăii publici, Anjin-san. Seniorul Toranaga vrea să-ţi explic asta foarte limpede.

— Îţi mulţumesc, Mariko-san. Îţi mulţumesc, pentru că ai spus-o atât de limpede.

Blackthorne se întoarse către Toranaga şi se înclină foarte corect.

— Domo, Toranaga-sama. Domo, arigato. Wakarimasu, domo.

Toranaga se înclină, la rândul său, binevoitor.

— Yoi, Anjin-san. Shinpai suru monojanai, neh? Shigata ganai, neh? Bine. Acum nu-ţi face griji, neh? Ce puteai să faci, neh?

— Nané mo. Nimic.

Blackthorne răspunse întrebărilor pe care Toranaga i le puse, despre pregătirea tragerilor cu muscheta, dar nimic din ceea ce spuneau nu ajungea până la el. Mintea i se învârtea sub apăsarea celor ce-i fuseseră spuse. Se purtase urât cu Fujiko în faţa tuturor servitorilor şi nesocotise încrederea tuturor celor din casa sa, pe când Fujiko făcuse doar ceea ce era drept, ca şi ei, dealtfel. Fujiko n-a avut nici o vină şi nici ceilalţi. Singurul vinovat sunt eu. Nu pot să întorc înapoi ceea ce s-a întâmplat. Nici pentru Ueki-ya, nici pentru ea, sau pentru ei. Cum pot să trăiesc cu această ruşine?

Stătea în faţa lui Toranaga, cu picioarele încrucişate, cu săbiile în brâu, iar briza uşoară dinspre mare îi flutura chimonoul. Ascultă posomorât şi răspunse şi nimic n-avea importanţă.

— Vine războiul, spuse ea.

— Când? întrebă el.

— Foarte curând, spuse ea, aşa că trebuie să pleci deîndată cu mine. Trebuie să mă însoţeşti o parte din drum, Anjin-san, pentru că eu mă duc la Osaka, dar dumneata trebuie să ajungi la Yedo, pe uscat, să-ţi pregăteşti corabia pentru război.

Brusc, tăcerea deveni apăsătoare. Apoi, pământul începu să tremure. Îşi simţi plămânii gata să explodeze şi fiecare fibră a fiinţei sale începu să ţipe, în panică. Încercă să se ridice, dar nu putu şi văzu că toate străjile erau la fel de neajutorate. Toranaga şi Mariko se agăţaseră cu disperare de pământ, cu mâinile şi picioarele. Urletul cutremurător, înspăimântător, venea din cer şi din pământ. Îi înconjură, crescând din ce în ce mai mult până când timpanele lor fură gata să pleznească. Se simţiră scufundaţi în vibraţii. Pentru o clipă, vibraţiile încetară, dar ei rămaseră sub stăpânirea spaimei. Simţi greaţa urcând în gâtlej, mintea sa refuzând să înţeleagă, ţipând că acesta era pământul care era tare şi sigur şi nu marea, unde lumea se legăna în fiece clipă. Scuipă ca să înlăture gustul amar din gură, încleştându-se din nou de pământul tremurător, icnind din nou şi din nou.

O avalanşă de bolovani se porni din munţii dinspre nord şi bubui în valea de dedesubt, adăugându-se tumultului. O parte din tabăra samurailor dispăru. Se trânti pe brânci, ca şi Toranaga şi Mariko. Se auzi strigând, dar nici un sunet nu părea să iasă de pe buzele lui sau ale lor.

Tremurul încetă.

Pământul era din nou nemişcat, nemişcat cum fusese din totdeauna, nemişcat, cum ar fi trebuit să fie mereu. Mâinile, genunchii şi întregul său trup tremurau nestăpânite. Încercă să-şi domolească tremurul şi să-şi recapete suflul.

Apoi pământul mugi din nou. Al doilea cutremur începu. Era mai puternic. Pământul se despică la celălalt capăt al platoului. Crăpătura se căscă către ei cu o viteză de necrezut, trecu la şase paşi depărtare şi continuă mai departe. Necrezându-şi ochilor, îi văzu pe Toranaga şi Mariko clătinându-se pe marginea despicăturii, unde ar fi

trebuit să fie pământ tare. Ca într-un coşmar îl văzu pe Toranaga, cel mai aproape de genunea hulpavă, începând să alunece în adâncuri. Îşi ieşi din uluială şi se aruncă înainte. Mâna sa dreaptă înşfăcă brâul lui Toranaga, în timp ce pământul tremura ca o frunză în vânt.

Crăpătura era adâncă de douăzeci de paşi şi lată de zece şi mirosea a moarte. Noroi şi bolovani alunecau în jos, trăgându-l pe Toranaga cu ele. Blackthorne se zbătu să găsească un sprijin mâinilor şi picioarelor sale, tânjind după un ajutor din partea lui Toranaga, aproape tras în abis. Încă pe jumătate ameţit, Toranaga îşi înfipse degetele picioarelor în peretele abrupt şi, târât de Blackthorne, se căţără afară. Zăceau amândoi gâfâind, în siguranţă.

În acel moment începu un alt cutremur.

Pământul se despică din nou. Mariko ţipă. Încercă să sară într-o parte, dar noua despicătură o înghiţi. Înnebunit, Blackthorne se târî către muchie, mişcările pământului dezechilibrându-l. La marginea prăpastiei privi în jos. Ea tremura pe un prag de stâncă, la câţiva paşi dedesubt. Pământul se legăna, iar cerul privea de deasupra. Crăpătura era adâncă de treizeci de paşi şi lată de zece. Muchia ei se sfărâmă sub el, ameninţător. Se lăsă să alunece în jos, aproape orbit de noroi şi pietre şi o prinse, trăgând-o către siguranţa unei alte lespezi. Împreună se luptară să-şi păstreze echilibrul. O nouă cutremurare. Buza prăpas-tiei cedă aproape cu totul şi se simţiră pierduţi. Apoi, mâna de fier a lui Toranaga îl prinse de cingătoare, oprindu-le alunecarea în iad.

— Pentru Dumnezeu! urlă Blackthorne, cu braţele aproape smulse din umeri de efort, ţinând-o cu o mână şi căutând disperat puncte de sprijin cu picioarele şi cealaltă mină. Toranaga trase de el până când ajunseră din nou la un prag îngust, apoi brâul se rupse. Un moment de pauză între zguduituri îi dădu timp lui Blackthorne s-o ridice pe muchia de stâncă, în timp ce resturile plouau peste ei. Toranaga ţâşni la adăpost, strigându-i să se grăbească.

Crăpătura urlă şi începu să se închidă, cu Blackthorne şi Mariko încă adânc în gâtlejul ei. Toranaga nu le mai putea fi de ajutor. Groaza îi dădu lui Blackthorne puteri neomeneşti şi cumva reuşi s-o smulgă pe Mariko din mormânt şi s-o arunce afară. Toranaga o înşfăcă de încheietura mâinii şi o trase peste marginea prăpastiei. Blackthorne ţâşni după ea, dar se rostogoli înapoi când o parte din perete se prăbuşi. Celălalt perete scrâşni înfiorător, apropiindu-se. Noroi şi pietre cădeau din el. Pentru o clipă se gândi că era prins în capcană, dar se smulse şi se târî afară din acel mormânt. Zăcea pe muchia de piatră care tremura, înghiţind aer, nefiind în stare să se târască mai departe, cu picioarele în crăpătura care se închidea. Mişcarea muchiilor de pământ se opri, lăsând un şanţ de şase picioare lărgime şi opt adâncime.

Zgomotul şi clătinăturile încetară. Pământul nu se mai mişcă. Tăcerea se întinse peste tot.

În coate şi genunchi, aşteptară ca nebunia să înceapă din nou. Blackthorne încercă să se ridice, cu sudoarea curgându-i şiroaie.

— Iyé!

Toranaga îi făcu semn să stea jos. Avea faţa plină de murdărie şi o despicătură urâtă pe tâmplă, unde fusese lovit de un bolovan.

Gâfâiau toţi, cu pieptul greu şi un gust amar în gură. Străjile începeau să se ridice. Cineva începu să alerge către Toranaga.

— Iyé! strigă el. Maté! Aşteaptă!

Se supuseră şi se aşezară din nou pe brânci. Aşteptarea părea să nu mai ia sfârşit, apoi o pasăre ţâşni, ţipând, dintr-un copac şi se înălţă în aer. O urmă o alta. Blackthorne îşi scutură capul, ca să-şi îndepărteze sudoarea din ochi. Îşi văzu unghiile rupte, sângerânde, agăţându-se de smocurile de iarbă. Apoi, în iarbă, o furnică mişcându-se. Şi încă una. Şi încă una. Începură să caute hrană.

Încă înspăimânat, se aşeză pe călcâie.

— Când suntem în siguranţă?

Mariko nu răspunse. Părea vrăjită de priveliştea crăpăturii din pământ. Se repezi la ea.

— Eşti teafără?

— Da, da, spuse ea gâfâind.

Faţa îi era vârstată cu noroi. Chimonoul era sfâşiat şi murdar. Amândouă sandalele şi un tabi lipseau. Şi umbrela. O ajută să se îndepărteze de crăpătură. Era încă ameţită.

Apoi, privi către Toranaga.

— Ikaga desu ka?

Toranaga nu era în stare să vorbească, pieptul îi tresălta, braţele şi picioarele erau brăzdate de zgârieturi. Arătă cu degetul. Crăpătura, care aproape că îl înghiţise, era acum doar un şanţ îngust. Către nord se căsca din nou într-o ravină adâncă, dar nu era atât de largă pe cât fusese odată.

Blackthorne ridică din umeri:

— Karma.

Toranaga râgâi tare. Icni, scuipă şi râgâi din nou. Asta-i dădu drumul la voce şi un torent de înjurături se revărsă peste şanţ, în timp ce degetele lui boante, îl scormoneau şi, deşi Blackthorne nu înţelegea toate cuvintele, Toranaga spunea în felul în care un japonez poate spune, „dar-ar ciuma-n karma, în cutremur şi-n şanţ – mi-am pierdut săbiile, dar-ar ciuma şi în ele!”

Blackthorne izbucni în râs, istovit de bucuria de a fi în viaţă şi de absurdul întâmplării. După o clipă începu să râdă şi Toranaga şi veselia lor o cuprinse şi pe Mariko.

Toranaga se ridică în picioare, cu grijă. Apoi, încălzit de bucuria vieţii, începu să se prostească pe marginea şanţului, imitându-se caraghios, pe sine şi cutremurul. Se opri şi îl chemă pe Blackthorne să i se alătura, apoi încălecă şanţul, îşi desfăcu pânză din jurul brâului şi cuprins din nou de hohote de râs, îi spuse lui Blackthorne să facă acelaşi lucru. Blackthorne se supuse şi amândoi bărbaţii încercară să urineze în şanţ. Dar nu reuşiră să producă nimic, nici măcar o picătură. Încercară din greu, ceea ce îi făcu să

râdă şi mai tare şi-i blocă şi mai mult. În cele din urmă reuşiră şi Blackthorne se aşează să-şi adune puterile, lăsându-se pe spate, sprijinit în mâini. Când îşi reveni puţin, se întoarse către Mariko.

— S-a terminat de tot cutremurul, Mariko-san?

— Până la următorul, da.

Ea continuă să-şi cureţe noroiul de pe mâini şi chimonou.

— Întotdeauna este aşa?

— Nu. Câteodată este foarte slab. Alteori vin unul după altul mai multe cutremure, după un ceas, sau o zi, după o jumătate de ceas, sau o jumătate de zi. Uneori există numai o singură zguduitură. Niciodată nu ştii, Anjin-san. E gata până când începe din nou. Karma, neh?

Străjile îi priveau fără să se mişte, aşteptând porunca lui Toranaga. Către nord flăcările cuprinseseră tabăra încropită în pripă. Samuraii se luptau cu flăcările şi săpau sub avalanşa de pietre ca să-i găsească pe cei îngropaţi de ea. Către est, la cel mai îndepărtat capăt al crevasei, Yabu, Omi şi Buntaro stăteau cu gărzile alături, neatinşi, afară doar de câteva zgârieturi, aşteptând, de asemenea, să fie chemaţi. Igurashi dispăruse. Pământul îl înghiţise.

Blackthorne îşi lăsă gândurile să rătăcească. Dispreţul faţa de sine dispăruse şi se simţea deosebit de liniştit şi întreg. Zăbovi mândru asupra gândului de a fi samurai şi de a merge la Yedo şi asupra corabiei sale şi a războiului şi a Corabiei Negre şi înapoi, la acela de a fi samurai. Privi la Toranaga şi i-ar fi plăcut să-i pună o duzină de întrebări, dar băgă de seamă că daimyo era pierdut în propriile lui gânduri şi ştia că ar fi fost foarte nepoliticos să-l tulbure. „E destul timp, gândi mulţumit şi privi la Mariko, care îşi curăţa părul şi faţa, aşa că se uită în altă parte. Se întinse cât era de lung. Privi la cer, simţind pământul cald la spatele lui şi aşteptă răbdător. Toranaga îi vorbi din nou, cu seriozitate, de data aceasta.

— Domo, Anjin-san, neh? Domo.

— Dozo, Toranaga-sama. Nané mo. Hombun, neh? Vă rog, Toranaga-sama, n-a fost nimic. Datoria.

Apoi, neştiind destule cuvinte şi dorind să fie cât mai desluşit, spuse:

— Mariko-san, n-ai vrea să-i explici în locul meu? Se pare că acum înţeleg ce-ai vrut să spui dumneata şi seniorul Toranaga despre karma şi despre stupiditatea de a te îngrijora asupra a ceea ce este. O mulţime de lucruri par mai limpezi acum. Nu ştiu de ce. Poate pentru că n-am fost niciodată atât de înspăimântat. Poate că asta mi-a curăţat capul, dar se pare că gândesc mai limpede. Este… ei bine, cum ar fi cu bătrânul grădinar.

— Da.

— Totul a fost din vina mea şi îmi pare într-adevăr rău, dar a fost o greşeală, nu o hotărâre a mea. A fost să fie, aşa că nimic nu mai poate fi făcut în privinţa asta. Cu o clipă în urmă, eram toţi aproape morţi, aşa că toată îngrijorarea şi toată frământarea au fost zadarnice, nu-i aşa?

— Da. Karma.

— Ştiu acum ce-i karma, înţelegi?

— Da.

Ea îi traduse lui Toranaga. El spuse:

— Bine, Anjin-san. Karma este începutul înţelegerii. Apoi, este răbdarea. Răbdarea este foarte importantă. Cei răbdători sunt puternici, Anjin-san. Răbdarea înseamnă să-ţi stăpâneşti pornirea către cele şapte sentimente: ura, dragostea, bucuria, neliniştea, supărarea, suferinţa şi teama. Dacă nu te laşi pradă acestora şapte, eşti răbdător. Şi atunci, vei înţelege curând felul lucrurilor şi vei fi în armonie cu eternitatea.

— Crezi asta, Mariko-san?

— Da, foarte mult. Şi încerc, de asemenea, să fiu răbdătoare, dar e greu.

— Aşa e. Şi e de asemenea wa, armonia ta, „liniştea” voastră, neh?

— Da.

— Spune-i că-i mulţumesc din tot sufletul pentru ceea ce a făcut şi pentru bătrânul grădinar. N-am făcut-o mai înainte, nu din adâncul inimii, spune-i asta.

— Nu-i nevoie, Anjin-san. A ştiut de la-nceput, că n-ai făcut altceva decât să fii politicos.

— Cum a ştiut-o?

— Ţi-am spus, de la început, că este cel mai înţelept om din lume.

El rânji.

— Iată, spuse ea, iar nu-ţi mai arăţi vârsta.

Şi adăugă în latină:

— Tu eşti tu însuţi din nou şi, mai bun decât înainte!

— Dar tu eşti minunată, ca întotdeauna.

Ochii ei se încălziră şi şi-i feri de Toranaga. Blackthorne văzu asta şi nu-i scăpă precauţia. Se ridică în picioare şi privi în adâncul ravinei zdrenţuite. Se lăsă în jos cu grijă şi dispăru. Mariko ţâşni în picioare, speriată pentru o clipă, dar Blackthorne reveni repede la suprafaţă. În mâinile sale era sabia lui Fujiko. Era încă în teacă, deşi plină de noroi şi zgârieturi. Sabia scurtă dispăruse. Îngenunchie în faţa lui Toranaga şi-i oferi sabia, aşa cum trebuia oferită o sabie.

— Dozo, Toranaga-sama, spuse simplu. Kara samurai ni samurai, neh? Vă rog, Toranaga-sama, de la samurai, la samurai, nu?

— Domo, Anjin-san.

Seniorul de Kwanto acceptă sabia şi şi-o puse la cingătoare, apoi zâmbi, se aplecă înainte şi-l bătu pe Blackthorne pe umăr o dată, tare.

— Tomo, neh? Prieten.

— Domo.

Blackthorne privi în depărtare. Zâmbetul său dispăru. Un nor de fum plutea deasupra măgurii pe care era aşezat satul. Îl întrebă deîndată pe Toranaga dacă putea să plece, să se încredinţeze că Fujiko nu păţise nimic.

— El spune da, Anjin-san. Şi… şi trebuie să ne înfăţişăm la fortăreaţă, la apusul soarelui, pentru cină. Sunt câteva

lucruri, pe care vrea să le discute cu dumneata.

Blackthorne se întoarse în sat. Fusese devastat iar drumul, răsucit şi acoperit de sfărâmături, ajunsese de nerecunoscut. Dar bărcile erau în siguranţă. Mai multe focuri încă ardeau, sătenii cărau găleţi cu nisip şi găleţi cu apă. Dădu colţul. Casa lui Omi era aplecată într-o rână, ca beată. A lui era o ruină fumegândă.

CAPITOLUL 39

Fujiko fusese rănită. Nigatsu, slujnica ei, era moartă. Primul cutremur dărâmase stâlpii centrali ai casei, împrăştiind cărbunii focului din bucătărie. Fujiko şi Nigatsu fuseseră prinse de una dintre grinzi şi flăcările o transformaseră pe Nigatsu într-o torţă. Fujiko fusese trasă afară. Mai fusese ucis unul dintre copiii bucătarului, dar restul servitorilor nu aveau decât zgârieturi sau câte-o scrântitură. Toţi erau nespus de bucuroşi să-l vadă pe Blackthorne în viaţă şi neatins.

Fujiko zăcea acum pe o saltea salvată din dezastru, lângă gardul neatins al grădinii, pe jumătate conştientă. Când văzu la rândul ei că Blackthorne era neatins, aproape izbucni în plâns.

— Îi mulţumesc lui Buddha că nu eşti rănit, Anjin-san, spuse încet.

Încă buimăcită, încercă să se ridice, dar el o rugă să nu se mişte. Picioarele şi partea de jos a spatelui erau arse grav. Un doctor sosise deja şi o îngrijea, înfăşurându-i în jurul picioarelor bandaje înmuiate în cha şi alte ierburi, pentru a-i domoli durerile. Blackthorne îşi ascunse îngrijorarea şi aşteptă până când doctorul termină, apoi îl luă deoparte.

— Fujiko-san yoi ka? Doamna Fujiko o să fie bine?

Doctorul ridică din umeri.

— Hai.

Buzele îi descoperiră dinţii proeminenţi.

— Karma, neh?

Blackthorne văzuse destui marinari arşi murind, ca să ştie că orice arsură gravă era periculoasă, rana deschisă

aproape întotdeauna putrezind în câteva zile, fiind cu neputinţă să fie oprită răspândirea infecţiei.

— Nu vreau să moară!

— Dozo?

El spuse în japoneză şi doctorul clătină capul şi-i spuse că doamna se va face cu siguranţă bine. Era tânără şi puternică.

— Shigata ga nai, spuse doctorul, apoi porunci slujnicelor să menţină bandajele umede, îi dădu lui Blackthorne ierburi pentru zgârieturile lui, îi spuse că se va întoarce în curând, şi porni grăbit la deal, către casa ruinată a lui Omi. Blackthorne se opri la poarta grădinii sale, care rămăsese în picioare. Săgeţile lui Buntaro erau încă înfipte în stâlpul din stânga. Atinse una dintre ele. A fost karma ei, să se aleagă cu arsuri, gândi trist.

Se întoarse la Fujiko şi porunci unei slujnice să aducă cha. O ajută să bea şi-i sprijini capul, până când ea adormi, sau păru că doarme. Servitorii săi încercau să mai salveze ce se mai putea, mişcându-se iute, ajutaţi de câţiva săteni. Toţi ştiau că în curând vor începe ploile. Patru bărbaţi încercau să ridice un adăpost temporar.

— Dozo, Anjin-san.

Bucătarul îi oferi ceai proaspăt, încercând să ascundă durerea de pe chip. Fetiţa moartă fusese fiica sa favorită.

— Domo, răspunse Blackthorne. Sumimasen. Îmi pare rău.

— Arigato, Anjin-san. Karma, neh?

Blackthorne încuviinţă din cap, primi ceaiul şi se prefăcu că nu bagă de seamă durerea bucătarului, ca să nu îl facă de ruşine. Mai târziu, un samurai sosi pe deal, aducând vorbă de la Toranaga că Blackthorne şi Fujiko urmau să doarmă în fortăreaţă până când casa avea să fie reconstruită. Sosiră două palanchine. Blackthorne o aşeză grijuliu pe Fujiko într-unul dintre ele şi o trimise de-acolo, împreună cu slujicele. Dădu drumul palanchinului său, spunându-le că o va urma în curând.

Începu ploaia, dar el n-o băgă în seamă. Se aşeză pe o piatră, în grădina care-i oferise atâta plăcere. Acum era răscolită. Micul pod era prăbuşit, eleşteul risipit, iar pâriul dispăruse.

— N-are importanţă, spuse fără să se adreseze cuiva anume. Pietrele n-au murit.

Ueki-ya îi spusese că o grădină trebuie întocmită în jurul propriilor ei pietre. Că fără ele o grădină este goală, mai mult un loc de cultivat. Una dintre pietre era colţuroasă şi cu nimic deosebită de altele, dar Ueki-ya o aşezase în aşa fel încât, dacă te uitai la ea îndelung şi atent, aproape de apusul soarelui, în strălucirea roşiatică ce izvora din venele şi cristalele îngropate în ea puteai întrezări lanţuri întregi de munţi şi lacuri domoale, adânci şi, foarte departe, un orizont înverzit de noaptea ce se-aduna acolo.

Blackthorne atinse piatra.

— Te numesc Ueki-ya-sama, spuse.

Asta îi făcu plăcere şi ştia că dacă Ueki-ya ar mai fi trăit, bătrânul ar fi fost foarte mulţumit. Chiar şi mort, poate că ştie, îşi spuse Blackthorne. Poate kami-ul lui este aici, acum.

Shintoiştii credeau că atunci când mor, devin un kami.

— Ce este un kami, Mariko-san?

— Kami nu se poate explica, Anjin-san. Este şi nu este spirit, este şi nu este suflet. Poate că este esenţa imaterială a unui lucru, sau a unei persoane. Ar trebui să ştii că o fiinţă umană devine kami după moarte, dar un copac, sau o stâncă, sau o plantă, sau o pictură, poate fi în aceeaşi măsură un kami. Kami sunt veneraţi, niciodată însă idolatrizaţi. Există între cer şi pământ şi vin, sau pleacă de pe acest pământ al zeilor, oricând, după bunul lor plac.

— Şi Shinto? Ce este Shinto?

— Ah, nici asta nu se poate explica, îmi pare rău. E ca o religie, dar nu este. La început nici măcar n-a avut un nume. I-am spus doar Shinto, Calea kami-lor, acum o mie de ani, ca s-o deosebim de Budsudo, Calea lui Buddha. Dar deşi nu se poate defini, Shinto este esenţa Japoniei şi a

japonezilor. Şi deşi nu are nici teologi, nici zei, nici nu propovăduieşte credinţă, sau un sistem etic, este justificarea existenţei noastre. Shinto este un cult naturist al miturilor şi legendelor, în care nimeni nu crede pe deplin şi totuşi toţi îl venerează cu dăruire. O persoană este shinto în acelaşi fel în care s-a născut japonez.

— Şi dumneata eşti shinto – şi în acelaşi timp şi creştină?

— Oh, da, foarte, da, desigur…

Blackthorne atinse piatra.

— Te rog, kami al lui Ueki-ya. Te rog, rămâi în grădina mea.

Apoi, fără să-i pese de ploaie îşi lăsă ochii să-l poarte în piatră, peste văile luxuriante şi lacurile liniştite, către orizontul verde, unde se aduna întunericul.

Urechile îi spuseră să se întoarcă la realitate. Privi în sus. Omi îl privea, ghemuit răbdător pe călcâie. Încă ploua şi Omi purta un chimonou proaspăt călcat, sub mantaua de ploaie din împletitură din pai de orez şi o pălărie de bambus, conică, cu boruri mari. Părul îi era proaspăt spălat.

— Karma, Anjin-san, spuse el, arătând ruinele fumegânde.

— Hai, ikaga desu ka?

Blackthorne îşi şterse ploaia de pe faţă.

— Yoi!

Omi arătă către casa sa.

— Watakushi no yuya wa hakaisarete imasen ostukai ni narimasen-ka? Baia mea nu a fost distrusă. Nu ai dori s-o foloseşti?

— Ah, so desu. Hai, Omi-san. Hai, domo.

Recunoscător, Blackthorne îl urmă pe Omi în sus, pe poteca şerpuitoare, către curtea acestuia. Sub supravegherea lui Mura, servitori şi meşteri din sat începuseră deja reparaţiile, ciocănind şi tăind cu fierăstrăul. Stâlpii centrali erau deja înapoi la locul lor, iar acoperişul aproape terminat. Cu semne şi cuvinte simple şi cu multă răbdare, Omi îi explică că servitorii lui reuşiseră să stingă focul la vreme.

— Într-o zi sau două, îi spuse lui Blackthorne, casa va fi din nou în picioare, la fel de bună ca şi înainte, aşa că nu trebuie să mă îngrijorez. A dumitale va dura mai mult. O săptămână, Anjin-san. Nu-ţi face griji. Fujiko-san este o gospodină bună. O să aranjeze toate cheltuielile cu Mura, cât ai bate din palme şi casa dumitale va arăta mai bine ca niciodată. Am auzit că are arsuri. Ei, şi asta se întâmplă câteodată, dar nu-ţi face griji. Doctorii nştri, sunt foarte pricepuţi în arsuri.

— Trebuie să fie, neh?

— Da, Anjin-san. A fost un cutremur rău, dar nu atât de rău. Câmpurile de orez abia dacă au fost atinse, iar sistemul de irigaţii, atât de important, n-a suferit de loc. Nici bărcile n-au fost stricate şi asta e de asemenea foarte important. Doar o sută şi cincizeci şi patru de samurai au fost ucişi de avalanşă, dar asta nu e prea mult, neh? Cât despre sat, să treacă o săptămână şi cu greu îţi vei da seama că a fost cutremur. Au fost ucişi cinci ţărani şi câţiva copii. O nimica toată. Anjiro a fost foarte norocos, neh? Am auzit că l-ai tras pe Toranaga-sama afară din acea capcană a morţii. Îţi suntem cu toţii recunoscători, Anjin-san, foarte. Dacă l-am fi pierdut… Seniorul Toranaga spune că a acceptat sabia dumitale. Eşti norocos. Asta este o mare onoare. Da. Karma dumitale este puternică, foarte bună, foarte bogată. Da, îţi mulţumim foarte mult. Ascultă, o să vorbim mai mult după ce ai să te îmbăiezi. Mă bucur să te am ca prieten.

Omi chemă ajutoarele băieşilor.

— Isogi! Grăbiţi-vă!

Servitorii îl însoţiră pe Blackthorne la casa de baie, care era aşezată într-un mic desiş de arţari şi legată de locuinţa principală printr-o alee şerpuitoare, îngrijită, de obicei acoperită. Baia era mult mai bogată decât a sa. Un perete era crăpat rău, dar sătenii îl lipeau deja. Acoperişul era întreg, deşi lipseau câteva ţigle şi ploaia se strecura prin el, ici şi colo, dar asta nu conta.

Blackthorne se dezbrăcă şi se aşează pe scăunel. Servitorii îl săpuniră, îi spălară trupul şi capul în ploaie. Când se limpezi, intră din nou înăuntru şi se cufundă în baia aburindă. Toate necazurile se topiră.

Fujiko o să se facă bine. Sunt un om norocos. Norocos, că am fost acolo să-l trag pe Toranaga afară, norocos să o salvez pe Mariko şi norocos că el era acolo ca să ne scoată pe noi din groapă.

Magia lui Suwo îl învioră, ca de obicei. Mai târziu, îl lăsă să-i îngrijească zgârieturile şi tăieturile şi-şi puse o pânză petru şolduri curată, chimonou şi tabi, care fuseseră lăsate anume pentru el şi ieşi afară. Ploaia se oprise.

Un acoperiş provizoriu fusese ridicat într-unul dintre colţurile grădinii. Avea o duşumea îngrijită, ridicată de la pământ, pe care erau întinse aşternuturi curate şi o mică vază cu un aranjament de flori. Omi îl aştepta, iar alături de el se afla o femeie bătrână, fără dinţi, cu o faţă aspră.

— Te rog, ia loc Anjin-san, spuse Omi.

— Îţi mulţumesc şi mulţumesc pentru haine, răspunse el într-o japoneză poticnită.

— Te rog, n-ai pentru ce. Doreşti cha sau saké?

— Cha, hotărî Blackthorne, gândindu-se că era mai bine să-şi păstreze mintea limpede pentru întâlnirea cu Toranaga. Mulţumesc.

— Aceasta este mama mea, spuse Omi ceremonios, cu vădită veneraţie.

Blackthorne se înclină. Bătrâna zâmbi mândră şi-şi ţinu respiraţia.

— Sunt onorată, Anjin-san, spuse ea.

— Mulţumesc, dar eu sunt onorat, repetă Blackthorne, fără să gândească, şirul de formule de politeţe învăţate de la Mariko.

— Anjin-san, ne-a părut tare rău să-ţi vedem casa în flăcări.

— Ce se putea face? Asta-i karma, neh?

— Da, karma.

Bătrâna privi într-o parte şi se încruntă.

— Grăbeşte-te. Anjin-san vrea ceaiul cald.

Fata ce însoţea slujnica care aducea ceaiul îi tăie lui Blackthorne respiraţia. Îşi aminti chipul ei. Nu era fata pe care o văzuse cu Omi, prima dată, când trecea prin piaţa satului în drum spre galeră?

— Aceasta este soţia mea, spuse Omi scurt.

— Sunt onorat, spuse Blackthorne şi ea îşi luă locul, îngenunchie şi se înclină.

— Trebuie să-i ierţi încetineala, spuse bătrâna. Este ceaiul destul de cald pentru dumneata?

— Mulţumesc, este foarte bun.

Băgase de seamă că bătrâna nu folosise numele soţiei, aşa cum ar fi trebuit s-o facă. Dar nu era surprins, fiindcă Mariko îi povestise deja despre poziţia dominantă a soacrei în societatea japoneză.

— Mulţumesc Domnului că nu este la fel şi în Europa, îi spusese.

— O soacră nu poate să greşească. În definitiv, Anjin-san, părinţii aleg soţia mai întâi, şi cum ar putea un tată să facă alegerea fără să-şi consulte soţia. Desigur, nora trebuie să se supună şi fiul întotdeauna face ceea ce mama şi tatăl lui doresc.

— Întotdeauna?

— Întotdeauna.

— Şi dacă fiul refuză?

— Asta nu se poate. Fiecare trebuie să se supună capului familiei. Prima datorie a unui fiu este către părinţii lui. Desigur, un fiu primeşte totul de la mama lui: viaţă, hrană, tandreţe, apărare. Ea îl sprijină toată viaţa. Aşa că, desigur, este drept ca fiul să urmeze dorinţele mamei sale. Nora trebuie să se supună. Asta e datoria ei.

— Nu-i la fel ca la noi.

— E greu să fii o bună noră. Foarte greu. Nu-ţi rămâne decât să speri c-ai să trăieşti îndeajuns să ai fiii tăi şi să devii soacră, la rândul tău.

— Şi soacra dumitale?

— Ah, ea e moartă, Anjin-san. A murit cu mulţi ani în urmă. N-am cunoscut-o niciodată. Seniorul Hiro-matsu, în înţelepciunea sa, nu şi-a mai luat niciodată altă soţie.

— Buntaro-san este singurul său fiu?

— Da. Soţul meu are şase surori – toate trăiesc – dar nici un frate.

Ea glumise.

— Într-un fel, acum suntem rude, Anjin-san. Fujiko este nepoata soţului meu. Ce s-a întâmplat?

— Mă miră că nu mi-ai spus niciodată, asta-i tot.

— Ei bine, e foarte complicat, Anjin-san.

Apoi, Mariko îi explicase că Fujiko era de fapt fiica adoptivă a lui Numata Akimori, care se căsătorise cu cea mai tânără soră a lui Buntaro şi că tatăl adevărat al lui Fujiko era nepotul dictatorului Goroda, după cea de-a opta sa consoartă, că Fujiko fusese adoptată de Numata pe când era în faşă şi la porunca lui Taikô, pentru că Taikô dorea legături strânse între urmaşii lui Hiromatsu şi Goroda…

— Cum?

Mariko râsese, spunându-i că da, legăturile de familie japoneze erau foarte complicate, pentru că adopţiunile erau foarte normale, că familiile schimbau fii şi fiice deseori, iar divorţul, căsătoriile şi recăsătoriile între familii se petreceau tot timpul. Cu atâtea concubine legale şi cu uşurinţa divorţului – în mod deosebit dacă era la porunca seniorului de drept – toate familiile deveneau în curând incredibil de amestecate.

— Ca să desluşeşti bine legăturile de familie ale seniorului Toranaga ţi-ar trebui multe zile, Anjin-san. Gândeşte-te doar la câte complicaţii: acum el are şapte concubine oficiale în viaţă, care i-au dat cinci fii şi trei fiice; unele dintre concubine sunt văduve, sau au mai fost căsătorite înainte cu alţii şi au avut fii şi fiice, pe unii dintre ei Toranaga i-a adoptat, pe unii, nu. În Japonia nu întrebi dacă cineva este fiu adoptiv sau natural. Într-adevăr, ce

importanţă are? Moştenirea este întotdeauna la bunul plac al capului familiei, aşa că, adoptat sau nu, e acelaşi lucru, neh? Chiar şi mama lui Toranaga a fost divorţată. Mai târziu s-a recăsătorit şi-a mai avut trei fii şi două fiice, cu cel de-al doilea soţ al ei. Şi toţi aceştia sunt acum căsătoriţi. Cel mai în vârstă fiu din cea de-a doua sa căsătorie este Zataki, senior de Shinano.

Blackthorne rumegase toate acestea. Apoi spusese:

— La noi, divorţul nu e cu putinţă.

— Aşa ne spun şi sfinţii părinţi. Îmi pare rău, dar asta nu e foarte înţelept, Anjin-san. Se întâmplă greşeli, oamenii se schimbă, asta-i karma, neh? De ce-ar trebui să suporte un bărbat o soţie nesuferită, sau o femeie, un bărbat nesuferit? E o prostie să fii legat pentru totdeauna, bărbat, sau femeie, neh?

— Da.

— În asta noi suntem foarte înţelepţi şi sfinţii părinţi greşesc. Acesta este unul din cele două mari motive pentru care Taikô nu a îmbrăţişat creştinismul: prostia cu divorţul şi cele şase porunci. Să nu ucizi. Au trimis curieri până tocmai la Roma, cerând dispensă pentru japonezi în privinţa divorţului. Dar Sfinţia Sa Papa, în înţelepciunea Sa, a spus nu. Dacă Sfinţia Sa ar fi spus da, eu cred că Taikô ar fi fost convertit, toţi daimyo ar fi urmat acum adevărata credinţă şi întreaga împărăţie ar fi fost creştină. Cât despre ucidere, n-ar mai fi avut importanţă, pentru că nimeni nu-i dă nici o atenţie în realitate, iar creştinii cel mai puţin dintre toţi. O concesie atât de mică pentru atât de mult, neh?

— Da, spusese Blackthorne.

Cât de înţelept părea divorţul aici. De ce era un păcat de moarte, acasă, căruia i se împotrivea, în numele Domnului, fiecare preot creştin, fie el catolic sau protestant?

— Cum e nevasta lui Toranaga? întrebase, dorind s-o ţină de vorbă.

De cele mai multe ori ea ocolea subiectul Toranaga şi istoria familiei sale, dar pentru Blackthorne era important

să cunoască totul.

O umbră trecuse pe faţa lui Mariko.

— E moartă. Ea a fost cea de-a doua soţie şi a murit acum zece sau unsprezece ani. Era sora vitregă a lui Taikô. Seniorul Toranaga n-a avut niciodată noroc cu soţiile, Anjin-san.

— De ce?

— Oh, cea de-a doua era bătrână şi obosită şi apucătoare, nebună după aur, deşi pretindea că nu era, ca şi fratele ei, Taikô. Stearpă şi rea. A fost o căsătorie politică, desigur. A trebuit să fiu una dintre doamnele ei de onoare, pentru un timp. Nimic nu-i făcea plăcere şi niciunul dintre tineri, sau dintre bărbaţi, n-a putut să-i dezlege Nodul din Pavilionul ei de Aur.

— Poftim?

— Poarta de Jad, Anjin-san. Cu Capetele lor de Broască ţestoasă, cu Suliţele lor înfierbântate, nu înţelegi? Acel loc…

— Oh, înţeleg, da.

— Nimeni n-a putut să-i dezlege Nodul – n-a putut s-o mulţumească.

— Nici chiar Toranaga?

— Niciodată nu s-a culcat cu ea, Anjin-san, spusese ea uluită. Bineînţeles că, după căsătorie, el n-a mai avut nimic de împărţit cu ea altfel decât să-i dea un castel şi însoţitori şi cheile de la tezaur. De ce-ar fi făcut-o? Era destul de bătrână, fusese căsătorită de două ori mai înainte, dar fratele ei, Taikô, desfăcuse căsătoriile. O femeie foarte nesuferită. Toţi au răsuflat uşuraţi când ea a trecut în Nemărginire, chiar şi Taikô şi toate nurorile ei, soţiile fiilor ei vitregi şi toate concubinele lui Toranaga au ars în taină ofrande parfumate, de bucurie.

— Şi prima nevastă a lui Toranaga?

— Ah, doamna Tachibana. Şi aceasta a fost o căsătorie politică. Seniorul Toranaga avea optsprezece ani, ea cincisprezece. Cu vremea, ea a ajuns o femeie îngrozitoare. Cu douăzeci de ani în urmă, Toranaga a condamnat-o la

moarte pentru că a descoperit că plănuia în taină să-l omoare pe seniorul lor, dictatorul Goroda, pe care îl ura. Tatăl meu mi-a spus deseori că au avut mare noroc că şi-au păstrat capetele pe umeri – el, Toranaga, Nakamura şi toţi generalii – din cauză că Goroda era neîndurător, neînduplecat şi deosebit de neîncrezător faţa de cei apropiaţi lui. Acea femeie ar fi putut să însemne prăbuşirea tuturor, oricât de nevinovaţi ar fi fost. Din cauza complotului ei împotriva seniorului Goroda, singurul ei fiu, Nobunaga, a fost de asemenea condamnat la moarte, Anjin-san. Ea şi-a ucis propriul fiu. Atât de trist, atât de teribil. Sărmanul Nobunaga, era fiul favorit al lui Toranaga şi moştenitorul său oficial, curajos, ajuns general prin meritele sale şi deosebit de credincios lui Toranaga. Era nevinovat, dar ea l-a amestecat şi pe el în complot. Avea doar nouăsprezece ani când Toranaga i-a poruncit să-şi facă seppuku.

— Toranaga şi-a omorât propriul fiu şi nevasta?

— Da. El le-a poruncit, dar n-avea de ales, Anjin-san. Dacă n-o făcea, seniorul Goroda ar fi gândit pe bună dreptate că şi Toranaga este parte din complot şi i-ar fi poruncit pe dată să-şi despice pântecul. Oh, da. Toranaga a avut noroc să scape de mânia lui Goroda şi a fost înţelept s-o trimită pe lumea cealaltă atât de repede. Când a murit, nurorile ei şi toate concubinele lui Toranaga au fost aproape bete de bucurie. Fiul ei a trebuit să-şi trimită acasă, în dizgraţie, prima soţie, la porunca ei, pentru o ofensă închipuită, după ce îi dăruise doi copii. Fata şi-a făcut seppuku; ţi-am spus, oare, că doamnele îşi fac seppuku tăindu-şi gâtul, Anjin-san, şi nu pântecele, ca bărbaţii? Dar a păşit în moarte recunoscătoare, mulţumită de-a fi eliberată de-o viaţă plină de lacrimi, ca şi cea de-a doua soţie, care şi-a dorit moartea, căci soacra ei i-a făcut viaţa la fel de nesuportat.

Acum, privind la soacra lui Midori, căreia i se scurgea ceaiul pe bărbie, Blackthorne ştia că bătrâna cotoroanţă avea putere de viaţă sau de moarte, putea s-o divorţeze sau

s-o umilească pe Midori, dacă soţul ei, şeful casei lor, ar fi încuviinţat şi el. Şi, orice-ar fi hotărât ea, Omi s-ar fi supus. Cât de cumplit, îşi spuse.

Alături de bătrână, graţia şi frumuseţea lui Midori ieşea şi mai mult în evidenţă. Avea faţa ovală şi părul bogat. Era mai frumoasă decât Mariko, dar fără focul şi vigoarea ei, mlădie ca o trestie şi fragilă ca un funigel.

— Unde sunt gustările? Desigur că Anjin-san trebuie să fie flămând, neh? spuse bătrâna.

— Oh, îmi pare rău, răspunse Midori de îndată. Adu-le imediat, spuse către slujnică, grăbeşte-te. Vă rog să mă iertaţi, Anjin-san.

— Îmi pare rău, Anjin-san, spuse bătrâna.

— Vă rog, nu vă cereţi iertare, îi spuse Blackthorne tinerei femei şi imediat înţelese că asta era o greşeală.

Buna-cuviinţă cerea să o bagi în seamă doar pe soacră, în mod deosebit dacă avea o reputaţie rea.

— Îmi pare rău, spuse. Eu nu flămând. Astă seară eu mănânc trebuie cu seniorul Toranaga.

— Ah, so desu! Am auzit că i-aţi salvat viaţa. Ar trebuie să ştiţi cât de recunoscători suntem toţi vasalii săi, spuse bătrâna.

— A fost datoria, n-am făcut nimic.

— Ai făcut totul, Anjin-san. Omi-san şi seniorul Yabu preţuiesc gestul dumitale, tot atât de mult ca oricare dintre noi.

Blackthorne o văzu privindu-şi fiul. Aş vrea să pot citi în tine, căţea bătrână, se gândi. Eşti la fel de rea ca cealaltă, Tachibana.

Omi spuse:

— Mamă, sunt norocos că-l am prieten pe Anjin-san.

— Cu toţii suntem, spuse ea.

— Nu, eu norocos, răspunse Blackthorne. Eu norocos am prieteni ca familia Kasigi Omi-san.

Cu toţii minţim, gândi Blackthorne, dar nu ştiu de ce o faceţi voi. Eu mint ca să mă apăr şi pentru că aşa-i obiceiul.

Dar n-am uitat, ia stai! Dacă e să judec drept, n-a fost asta karma? N-ai fi făcut şi tu ce-a făcut Omi? A fost cu-atâta timp în urmă, ca într-o altă viaţă, neh? Acum nu mai are sens.

Un grup de călăreţi urcau tropotind către ei, cu Naga în frunte. El descălecă şi pătrunse în grădină. Toţi sătenii se opriră din lucru şi se lăsară în genunchi. El le făcu semn să continue.

— Îmi pare rău să te tulbur, Omi-san, dar seniorul Toranaga m-a trimis.

— Te rog, nu mă tulburi. Te rog, ia loc lângă noi, spuse Omi.

Midori îi dădu deîndată perna ei, aplecându-se foarte adânc.

— Dorit cha, sau saké, Naga-sama?

— Niciuna, nici alta, îţi mulţumesc. Nu mi-e sete.

Omi insistă politicos, trecând prin tot interminabilul ritual necesar, deşi era limpede că Naga se grăbea.

— Cum se simte seniorul Toranaga?

— Anjin-san, ne-ai făcut un mare serviciu! Da, ţin să-ţi mulţumesc eu însumi.

— A fost datoria, Naga-san, dar am făcut puţin. Seniorul Toranaga m-a tras din pământ, de asemenea.

— Da, dar asta a fost după aceea. Îţi mulţumesc foarte mult.

— Naga-san, este ceva ce aş putea să fac pentru seniorul Toranaga? întrebă Omi, când politeţea îi îngădui, în sfârşit, să înceapă discuţia.

— Ar dori să te vadă după cină. O să fie o întâlnire cu toţi ofiţerii.

— Voi fi onorat.

— Anjin-san, dumneata trebuie să vii acum cu mine, dacă îţi face plăcere.

— Bineînţeles. Este o onoare.

Urmară mai multe plecăciuni şi salutări şi apoi Blackthorne încălecă şi galopară în josul dealului. Când

falanga de samurai ajunse în piaţă, Naga trase de frâu.
— Anjin-san.
— Hai?
— Îţi mulţumesc din toată inima pentru că l-ai salvat pe seniorul Toranaga. Îngăduie-mi să-ţi fiu prieten.
Şi alte cuvinte pe care Blackthorne nu le înţelese.
— Îmi pare rău, nu înţeleg karite iru.
— Ah, te rog să mă ierţi. Karite iru. Un bărbat karite iru către alt bărbat. Ca o datorie. Înţelegi, datorie?
„Îţi sunt dator", îi străfulgeră lui Blackthorne prin minte.
— Ah, so desu, wakarimasu.
— Bun. Am spus doar că-ţi sunt dator.
— A fost datoria mea, neh?
— Da. Chiar şi-aşa, eu îţi datorez o viaţă.
— Toranaga-sama spune că tot praful de puşcă şi toate ghiulelele au fost încărcate înapoi pe corabia dumitale, Anjin-san, aici la Anjiro, înainte de plecarea spre Yedo. Întreabă, cât de mult ţi-ar trebui ca să fii gata pentru a ieşi în larg?
— Asta depinde de starea ei, dacă a fost carenată şi curăţată, catargul înlocuit şi aşa mai departe. Ştie seniorul Toranaga dacă s-au făcut toate acestea?
— Corabia pare în ordine, spune, dar el nu este marinar, aşa că nu poate fi sigur. N-a fost pe ea de când a ancorat prima dată în portul Yedo, când a dat instrucţiuni cum să fie îngrijită. Presupunând că nava e în stare să navigheze, neh, te întreabă cât de mult ţi-ar trebui ca să te pregăteşti de război?
Inima lui Blackthorne tresări.
— Cu cine să mă războiesc, Mariko-san?
— El te întreabă, cu cine ai dori?
— Cu Corabia Neagră de anul acesta, răspunse Blackthorne deîndată, luând o hotărâre bruscă, nădăjduind cu disperare că acesta era momentul potrivit să-i înfăţişeze lui Toranaga planul pe care îl întocmise în taină, de-a lungul zilelor. Miza pe faptul că, salvându-i viaţa lui Toranaga în

acea dimineaţă, căpătase o poziţie specială, ceea ce îl va ajuta să treacă de momentele dificile.

Mariko fusese luată prin surprindere.

— Cum?

— Corabia Neagră. Spune-i seniorului Toranaga că tot ceea ce trebuie să facă este să-mi dea o împuternicire scrisă. Eu am să fac restul. Cu corabia mea şi doar puţin ajutor… Împărţim încărcătura, numai mătase şi aur.

Ea râse. Toranaga, nu.

— Stăpânul meu spune că acesta ar fi un act de război de neiertat împotriva unei naţiuni prietene. Portughezii sunt de neînlocuit pentru Japonia.

— Da, sunt – în acest moment. Dar eu cred că sunt duşmanul lui, ca şi ai mei şi orice servicii vă pot face ei, noi le putem face mai bine, la un preţ mai mic.

— El spune, poate, dar el nu crede că China va face comerţ cu voi. Nici englezii, nici olandezii nu sunt puternici în Asia, încă, iar noi avem nevoie de mătase acum şi adusă continuu.

— Are dreptate, desigur, dar într-un an, sau doi, lucrurile se vor schimba şi atunci o să aibă dovada. Aşa că iată o altă propunere: eu sunt deja în război cu portughezii; în afara limitei de trei mile sunt apele internaţionale; legal, cu actualele mele scrisori de împuternicire, eu pot s-o iau ca pradă de război şi s-o duc în orice port şi s-o vând, împreună cu încărcătura ei. Cu corabia mea şi un echipaj ar fi uşor. În câteva săptămâni, sau luni, aş putea să aduc Corabia Neagră şi tot ceea ce e în ea la Yedo. Aş putea s-o vând în Yedo. Jumătate din valoare ar fi a lui, Ca taxă portuară.

— El spune că ceea ce se întâmplă pe mare, între dumneata şi inamicii dumitale, îl interesează foarte puţin. Marea aparţine tuturor, dar acest pământ este al nostru şi aici guvernează legile noastre şi legile noastre nu trebuie încălcate.

— Da.

Blackthorne ştia că drumul pe care apucase era primejdios, dar intuiţia îi spunea că momentul era perfect şi că Toranaga va muşca momeala. Şi Mariko.

— Era doar o sugestie. M-a întrebat cu cine mi-ar place să mă războiesc. Te rog, iartă-mă, dar câteodată e bine să te pregăteşti pentru orice eventualitate. În această privinţă cred că interesele seniorului Toranaga sunt şi ale mele.

Mariko traduse. Toranaga mormăi şi vorbi scurt.

— Seniorul Toranaga preţuieşte sugestiile inteligente, Anjin-san, cum ar fi părerea dumitale despre o flotă, dar aceasta de acum este absurdă. Chiar dacă aţi avea aceleaşi interese, dar nu este aşa, cum ai putea dumneata şi alţi nouă oameni să atacaţi un vas atât de uriaş, cu aproape o mie de persoane la bord?

— Aş face-o. Trebuie să-mi fac un echipaj nou, Mariko-san. Optzeci sau nouăzeci de oameni, marinari încercaţi şi tunari. Am să-i găsesc la Nagasaki şi pe corăbiile portugheze.

Blackthorne se prefăcu că nu bagă de seamă tresărirea ei, sau faptul că evantaiul îşi oprise fluturarea.

— Trebuie să fie câţiva francezi, un englez sau doi, dacă am noroc, nişte nemţi, sau olandezi. Cei mai mulţi renegaţi sau forţaţi să se îmbarce. Aş avea nevoie de un permis de liberă trecere pentru Nagasaki, puţină protecţie şi puţin argint, sau aur. În flotele inamice sunt întotdeauna marinari care ar dezerta pentru puţin mărunţiş, sau o parte din pradă.

— Stăpânul meu spune că orice comandant care s-ar încrede într-o asemenea adunătură în cursul unui atac, ar fi nebun.

— Aşa-i. Dar am nevoie de un echipaj ca să ies pe mare.

— El întreabă, dacă ar fi cu putinţă să pregăteşti samurai şi marinarii noştri, ca să fie tunari şi marinari?

— Uşor, cu timpul, dar asta ar putea să ia luni. Ar putea, cu siguranţă, fi gata anul viitor. N-ar fi nici o şansă să ieşim în calea Corabiei Negre anul acesta.

— Seniorul Toranaga spune, nu plănuiesc să atac Corabia Neagră portugheză anul acesta, sau următorul. Nu sunt duşmanii mei şi nu sunt în război cu ei.

— Ştiu, dar eu sunt în război cu ei. Te rog, iartă-mă, desigur, aceasta este numai o discuţie, dar eu trebuie să-mi fac rost de oameni, să-i pot fi de folos seniorului Toranaga, dacă doreşte.

Stăteau în încăperile lui Toranaga care dădeau deasupra grădinii. Fortăreaţa abia fusese atinsă de cutremur. Noaptea era umedă şi înnăbuşitoare şi fumul spiralelor de lemn aromat se înălţa leneş, ca să alunge ţânţarii.

— Stăpânul meu vrea să ştie dacă ai avea acum corabia şi cei câţiva membri din echipaj care au ajuns cu dumneata, ai naviga către Nagasaki ca să-ţi iei aceşti oameni de care ai nevoie?

— Nu. Asta ar fi prea primejdios. N-aş putea să manevrez îndeajuns de bine. Aşa că portughezii m-ar captura. Ar fi mult mai bine să fac rost de oameni mai întâi, să-i aduc înapoi în apele de-acasă, la Yedo, neh? Odată ce am întregul echipaj şi arme, inamicul n-are cu ce să mă înfrunte în apele astea.

— El nu crede că dumneata şi nouăzeci de oameni aţi putea înfrunta Corabia Neagră.

— Pot să-i ies înainte şi s-o scufund cu Erasmus. Desigur, Mariko-san, ştiu că toate astea sunt doar vorbe, dar dacă mi s-ar permite să-mi atac duşmanul în clipa în care-aş avea tot echipajul, aş ieşi pe flux, spre Nagasaki. Dacă Corabia Neagră ar fi deja în port, mi-aş ridica steagul de luptă şi-aş începe o blocadă de pe mare. Aş lăsa-o să-şi termine negoţul şi apoi, când vântul ar fi potrivit pentru călătoria ei spre casă, m-aş preface că am nevoie de provizii şi aş lăsa-o să scape din port. Aş prinde-o la câteva leghe mai departe, pentru că noi suntem mult mai iuţi, iar tunurile mele ar face restul. Odată ce şi-ar coborî steagul, aş pune un echipaj de abordaj pe ea şi aş întoarce-o înapoi, la Yedo. S-ar putea să aibă până la trei, poate patru sute de tone de aur la bord.

— Dar de ce nu şi-ar saborda căpitanul nava, odată ce l-ai învins, dacă-l învingi, înainte să poţi ajunge la bord?

Blackthorne era gata să spună: „De obicei echipajul se răscoală, dacă căpitanul e fanatic, dar n-am auzit niciodată de vreunul atât de nebun. De cele mai multe ori faci o înţelegere cu căpitanul. Le cruţi vieţile, le dai o mică parte din pradă şi-i debarci, teferi, în cel mai apropiat port. Dar de data asta, o să am de-a face cu Rodrigues şi-l cunosc şi ştiu ce-o să facă.” Dar se răzgândi să le dezvăluie, sau să le spună întregul plan. Cel mai bine să laşi barbarii să fie barbari, îşi spuse.

— De obicei, nava înfrântă se predă, Mariko-san, spuse în loc. E un obicei. Unul din obiceiurile noastre de război pe mare, să cruţi pierderile inutile de vieţi.

— Seniorul Toranaga spune, îmi pare rău, Anjin-san, că e un obicei dezgustător. Dacă el ar avea corăbii, nu s-ar preda nimeni.

Mariko sorbi puţin cha, apoi, contiuă:

— Şi dacă corabia nu este încă în port, atunci voi încrucişa toate drumurile pe mare, ca s-o prind la câteva leghe în apele internaţionale. Va fi mai uşor de luat, încărcată din greu şi greu de manevrat, dar mai greu de adus la Yedo. Când se aşteaptă să sosească?

— Stăpânul meu nu ştie, poate în treizeci de zile, spune. Corabia va sosi mai devreme anul acesta.

Blackthorne ştia că era atât de aproape de victorie, atât de aproape.

— Atunci va trebui să fac blocadă şi s-o atac la sfârşitul sezonului.

Ea tăcuse şi Blackthorne se gândi că o dezamăgire de-o clipă străbătuse faţa lui Toranaga. Se întrerupse, ca şi cum s-ar fi gândit la alte posibilităţi, apoi spuse:

— Dacă ar fi Europa, ar mai fi o cale. Ai putea pătrunde noaptea, pe mare ca s-o iei cu forţa – un atac surpriză.

Mâna lui Toranaga se încleştă pe mânerul săbiei.

— El spune, ai îndrăzni să duci război pe pământul nostru împotriva duşmanilor tăi?

Lui Blackthorne i se uscase gura.

— Nu. Desigur, aceasta este o părere, dar starea de război există între el şi portughezi şi seniorul Toranaga vrea să-i lovească. Aceasta ar fi calea de-a o face. Dac-aş avea două sau trei sute de luptători bine disciplinaţi, un echipaj bun şi Ernsmus, ar fi uşor să trag de-a lungul Corabiei Negre, s-o abordez şi s-o scot în larg. Ar putea alege timpul atacului surpriză, dacă am fi în Europa.

Urmă o tăcere lungă.

— Seniorul Toranaga spune, aceasta nu este Europa şi nu există nici o stare de război şi nu va exista, între el şi portughezi.

— Desigur. Încă ceva, Mariko-san. Nagasaki nu este sub stăpânirea seniorului Toranaga, nu-i aşa?

— Nu, Anjin-san. Seniorul Harima stăpâneşte portul şi ţinuturile din jur.

— Dar, de fapt, nu iezuiţii controlează portul şi tot negoţul?

Blackthorne băgă de seamă şovăiala ei de a traduce, dar continuă să insiste.

— Nu-i acesta honto, Mariko-san? Şi nu este seniorul Harima catolic? Nu este mai tot Kyushu catolic? Şi deci, nu controlează iezuiţii într-o oarecare măsură, întreaga insulă?

— Creştinismul este o religie. Toţi daimyo îşi controlează propriile lor pământuri, Anjin-san.

Mariko o spusese ca pentru ea.

— Dar mi s-a spus că Nagasaki este cu adevărat teritoriu portughez. Mi s-a spus că ei se poartă ca şi cum ar fi. N-a vândut tatăl seniorului Harima acest teritoriu, iezuiţilor?

Vocea lui Mariko se aspri.

— Da, dar Taikô a luat pământul înapoi. Nici unui străin nu-i este îngăduit să aibă pământ aici, acum.

— Dar nu a îngăduit Taikô ca edictele sale să fie nesocotite, aşa că astăzi nimic nu se mai întâmplă aici fără

încuviinţarea iezuiţilor? Nu controlează iezuiţii toată navigaţia din Nagasaki şi tot comerţul? Nu poartă iezuiţii toată tocmeala pentru voi şi nu fac ei pe misiţii?

— Eşti foarte bine informat despre Nagasaki, Anjin-san, spuse ea cu înţeles.

— Poate seniorul Toranaga ar trebui să ia controlul portului din mâinile duşmanului.

— Ei sunt duşmanii dumitale, Anjin-san, nu ai noştri, spuse ea, înghiţind momeala, în cele din urmă. Iezuiţii sunt…

— Nan ja?

Ea se întoarse spre Toranaga, cerându-şi iertare şi-i explică ce se spusese până atunci. Când termină, el vorbi aspru, ca o mustrare.

— Hai, spuse ea de câteva ori şi se înclină smerită. Seniorul Toranaga îmi aminteşte că părerile mele nu au nici o valoare şi ca tălmaci ar trebui doar să traduc, neh? Te rog, iartă-mă.

Mai demult, Blackthorne şi-ar fi cerut iertare pentru că o atrăsese în cursă. Acum, asta nu i se mai păru necesar dar, deoarece reuşise, râse şi spuse:

— Hai, kawaii, tsukkuko-sama! Da, frumoasă doamnă-tălmaci!

Mariko zâmbi forţat, nemulţumită de ea însăşi că se lăsase prinsă în cursă.

— Yoi, Anjin-san, spuse Toranaga încă o dată voios.

— Mariko-san, kawaii desu yori! Tsukku-san anamsu ka nori masen, neh? Şi Mariko-san e mult mai drăguţă decât bătrânul domn Tsukku, nu-i aşa, şi mult mai plăcut mirositoare.

Toranaga râse.

— Hai.

Întrucâtva domolită, Mariko roşi şi turnă ceai, apoi Toranaga vorbi, de data asta serios:

— Stăpânul nostru spune, de ce ai pus atât de multe întrebări? Sau de ce ai spus atât de multe lucruri despre seniorul Harima şi Nagasaki?

— Doar ca să arăt că portul Nagasaki este de fapt controlat de străini, de portughezi şi, după legea mea, eu am dreptul să atac duşmanul oriunde.

— Dar aici nu este oriunde, spune el. Acesta este Pământul Zeilor şi un astfel de atac e de neînchipuit.

— Sunt de acord din toată inima. Dar, dacă vreodată seniorul Harima devine duşman, sau iezuiţii care-i conduc pe portughezi devin duşmani, aceasta este calea de a-i lovi.

— Seniorul Toranaga spune că nici el, nici un alt daimyo, nu ar îngădui vreodată un atac al unei naţii străine asupra alteia pe pământ japonez – sau uciderea lor, de oricare dintre oamenii noştri. Împotriva duşmanilor Împăratului, aceasta este o altă problemă. Cât despre a face rost de războinici şi echipaj, ar fi uşor pentru un om să obţină oricâţi, dacă ar vorbi japoneza. Sunt mulţi wako în Kyushu.

— Wako, Mariko-san?

— Oh, îmi pare rău. Noi numim corsarii wako, Anjin-san. Aveau multe ascunzători de-a lungul ţărmurilor insulei Kyushu, dar au fost zdrobiţi aproape de tot de către Taikô. Supravieţuitorii mai pot fi încă găsiţi, din nefericire. Wako terorizează coastele Chinei de secole. Din cauza lor, China a închis porturile pentru noi.

Ea îi explică lui Toranaga ce se spusese până atunci. El vorbi din nou, mai apăsat.

— El spune, că niciodată nu-ţi va îngădui sau plănui, sau permite dumitale să porneşti un atac pe uscat, deşi ar fi drept pentru dumneata să-ţi hărţuieşti duşmanul reginei în largul mării. Îţi repetă, aici nu este oriunde. Aici este Pământul Zeilor. Ar trebui să ai răbdare, aşa cum ţi-am spus şi mai înainte.

— Da, voi încerca să am răbdare în felul său. Vreau doar să lovesc duşmanul, pentru că ei sunt duşmanul. Eu cred din tot sufletul că sunt şi duşmanii lui.

— Seniorul Toranaga spune că portughezii i-au spus că dumneata eşti duşmanul. Şi Tsukku-san şi Părintele Inspector sunt foarte siguri de asta.

— Dacă aş fi în stare să capturez Corabia Neagră pe mare şi s-o aduc ca pe-o captură legală la Yedo, sub steagul Angliei, mi s-ar permite să o vând, pe ea şi toată încărcătura ei, în Yedo, după obiceiul nostru?

— Seniorul Toranaga spune că asta depinde.

— Dacă vine războiul, mi s-ar îngădui să atac duşmanul seniorului Toranaga cum ştiu eu mai bine?

— El spune că aceasta este datoria unui hatamoto. Un hatamoto este, bineînţeles, sub ordinele sale personale tot timpul. Stăpânul meu îmi cere să-ţi explic că, în Japonia, lucrurile nu vor fi niciodată rezolvate altfel decât prin metode japoneze.

— Da, înţeleg pe deplin. Cu umilinţa potrivită aş vrea să arăt că cu cât ştiu mai mult despre problemele sale, cu atât mai mult aş putea fi în stare să-l ajut.

— El spune că datoria unui hatamoto este întotdeauna să ajute stăpânul, Anjin-san. El spune că eu trebuie să-ţi răspund la orice întrebare chibzuită pe care mi-o vei pune mai târziu.

— Mulţumesc. Pot să-l întreb, ar dori să aibă o flotă a sa, aşa cum i-am propus pe galeră?

— A spus deja că ar dori să aibă o flotă, o flotă modernă, Anjin-san, condusă de proprii săi oameni. Ce daimyo nu ar vrea asta?

— Atunci, spune-i asta: dacă aş fi destul de norocos să iau corabia duşmană, aş duce-o la Yedo să o repar şi să socotesc prada. Apoi aş transborda jumătate din praful de aur pe Erasmus şi aş vinde Corabia Neagră înapoi portughezilor, sau i-aş da-o lui Toranaga-sama, ca pe-un dar, sau aş arde-o după cum i-ar fi dorinţa. Apoi aş pluti către casă. Într-un an m-aş întoarce înapoi şi aş aduce patru corăbii de război, ca dar din partea reginei Angliei către seniorul Toranaga.

— El întreabă, care ar fi câştigul dumitale în asta?

— Honto este că ar rămâne îndeajuns şi pentru mine, Mariko-san, după ce corăbiile vor fi plătite de Maiestatea-

Sa. Mai departe: mi-ar place să iau cu mine unul dintre cei mai de încredere sfetnici ai săi, ca ambasador pe lângă regina mea. Un tratat de prietenie între ţările noastre ar putea să-l intereseze.

— Seniorul Toranaga spune că asta ar fi mult prea generos. El adaugă, dar dacă, printr-o minune, un astfel de lucru s-ar întâmpla şi dumneata te-ai întoarce cu corăbiile noi, cine i-ar pregăti marinarii şi samuraii şi căpitanii, care să le conducă?

— Eu, la început. Dacă asta îi face plăcere. Aş fi onorat. Apoi alţii ar putea veni după mine.

— El spune, ce înseamnă la început?

— Doi ani.

Pe faţa lui Toranaga trecu un zâmbet fugar.

— Stăpânul nostru spune că doi ani nu ar fi de ajuns la început. Oricum, adaugă el, asta este un vis. Nu este în război cu portughezii, sau cu seniorul Harima din Nagasaki. El repetă: ce faci dumneata în afara apelor japoneze, în propria dumitale corabie, cu propriul echipaj, este karma dumitale. Mariko părea tulburată. În afara apelor noastre eşti străin, spune el. Dar aici eşti samurai.

— Da, înţeleg onoarea pe care mi-a făcut-o. Pot să întreb cum poate un samurai împrumuta bani, Mariko-san?

— De la un cămătar, Anjin-san, cum altfel? De la un negustor murdar de bani.

Ea traduse pentru Toranaga.

— De ce ţi-ar trebui bani?

— Sunt cămătari în Yedo?

— Oh, da, cămătarii sunt pretutindeni, neh? Nu este la fel şi în ţara dumitale? Întreabă-ţi concubina, Anjin-san. Poate ea ar putea să te ajute. Este o parte din îndatoririle ei.

— Spuneai că plecăm la Yedo mâine?

— Da, mâine.

— Din nefericire, Fujiko-san nu va fi în stare să călătorească atunci.

Mariko vorbi cu Toranaga.

— Seniorul Toranaga spune că o va trimite cu galera când aceasta va pleca. El spune, pentru ce îţi trebuie să împrumuţi bani?

— Va trebui să-mi fac un echipaj nou, Mariko-san. Să pot naviga oriunde, să-l servesc pe seniorul Toranaga, oricum ar dori el să o fac. Este aceasta îngăduit?

— Un echipaj din Nagasaki?

— Da.

— El îţi va da un răspuns când veţi ajunge la Yedo.

— Domo Toranaga-sama. Mariko-san, când voi ajunge la Yedo, unde trebuie să mă duc? Va fi acolo cineva care să mă călăuzească?

— Oh, nu trebuie niciodată să-ţi faci griji din pricina acestor lucruri, Anjin-san. Eşti un hatamoto al seniorului Toranaga.

Cineva bătu la uşa interioară.

— Intră.

Naga deschise panoul-shoji şi se înclină.

— Iartă – mă, tată, dar ai dorit să fii anunţat când se vor strânge toţi ofiţerii.

— Mulţumesc, am să fiu acolo curând.

Toranaga se gândi o clipă, apoi îi făcu semn lui Blackthorne prieteneşte.

— Anjin-san, du-te cu Naga-san. Are să-ţi arate locul dumitale. Îţi mulţumesc pentru părerile dumitale.

— Da, Alteţă, vă mulţumesc că m-aţi ascultat. Vă mulţumesc pentru cuvintele voastre. Da, am să încerc foarte tare să am răbdare şi să mă perfecţionez.

— Mulţumesc, Anjin-san.

Toranaga îl privi înclinându-se şi plecând. Când rămaseră singuri se întoarse către Mariko:

— Ei bine, ce crezi?

— Două lucruri, Alteţă. Mai întâi ura sa faţă de iezuiţi este nemăsurată, chiar mai mare decât cea faţă de portughezi. Aşa că este ca un bici pentru a fi folosit împotriva oricăruia dintre ei, dacă aveţi nevoie de aşa ceva. Ştim că este

curajos, deci va conduce vitejeşte orice atac pe mare. Apoi, banii sunt încă ţelul său. În apărarea lui, din ceea ce am învăţat despre el, putem spune că banii sunt singurul mijloc pe care îl au barbarii ca să obţină putrea. Ei cumpără pământuri şi ranguri, chiar regina lor este un fel de negustor şi vinde pământuri seniorilor ei şi cumpără corăbii şi pământuri, probabil. Nu sunt prea diferiţi de noi, Alteţă, în afară de asta. Şi de asemenea, în aceea că ei nu înţeleg puterea, sau că războiul este viaţă şi viaţa este moarte.

— Sunt iezuiţii duşmanii mei?

— Nu cred asta.

— Portughezii?

— Cred că pe ei îi interesează numai câştigul, pământurile şi răspândirea Cuvântului Domnului.

— Sunt creştinii duşmanii mei?

— Nu, Alteţă. Deşi o parte din duşmanii voştri pot fi creştini, catolici sau protestanţi.

— Ah, crezi că Anjin-san este duşmanul meu?

— Nu, Alteţă. Nu, eu cred că vă respectă şi cu timpul va deveni un adevărat vasal.

— Dar creştinii noştri, care sunt duşmani?

— Seniorul Harima, Kiyama, Onoshi şi oricare alt samurai care vi se împotriveşte.

Toranaga râse.

— Da, dar oare îi manevrează preoţii, aşa cum pretinde Anjin-san?

— Eu nu cred asta.

— Vor porni aceştia trei împotriva mea?

— Nu ştiu, Alteţă. În trecut v-au fost toţi atât duşmani cât şi prieteni. Dar dacă trec de partea lui Ishido va fi foarte rău.

— Aşa-i, da, eşti un sfetnic preţios. Este greu pentru tine să fii un creştin catolic, să fii cu duşmanul şi să asculţi ideile duşmanului.

— Da, Alteţă.

— Te-a prins în cursă, neh?

— Da, dar de fapt a avut dreptate. Eu nu făceam ceea ce porunciseră-ţi, eu mă aşezasem între gândurile lui şi domnia-voastră. Vă rog accept aţi-mi scuzele.

— Va continua să fie greu, poate chiar mai mult.

— Da, Alteţă. Dar e mai bine să cunoaştem ambele feţe ale monezii. Mult din cele ce a spus el s-au dovedit adevărate. De pildă, despre lumea care este împărţită de spanioli şi portughezi, despre preoţii care aduc pe ascuns arme, oricât de necrezut ar părea asta. Nu va trebui să vă temeţi niciodată despre credinţa mea, Alteţă. Oricât de greu va fi, îmi voi face întotdeauna datoria.

— Mulţumesc. Ei bine, a fost foarte interesant ce a spus Anjin-san, neh? Interesant, dar prostesc. Da. Mulţumesc, Mariko-san, eşti un sfetnic preţios. Să poruncesc să divorţezi de Buntaro?

— Alteţă?

— Ei?

Oh, să fii liberă, cântă sufletul ei. Oh, Fecioară, să fii liberă. Aminteşte-ţi cine eşti, Mariko, aminteşte-ţi ce eşti şi aminteşte-ţi că dragostea este un cuvânt barbar.

Toranaga o privea în tăcere. Afară, ţânţarii rătăciţi în spiralele fumului aromat, se zbăteau să scape. Da, cugeta el, ea-i un şoim, dar asupra cărei prăzi să o îndrept?

— Nu, Alteţă, spuse Mariko în cele din urmă. Vă mulţumesc, alteţă, dar nu.

— Anjin-san este un bărbat ciudat, neh? Capul lui este plin cu vise. E o prostie să te gândeşti să-i ataci pe prietenii noştri portughezii sau Corabia lor Neagră. O prostie să crezi ce a spus el despre patru corăbii sau douăzeci.

Mariko şovăi.

— Dacă el spune că se poate alcătui o flotă, Alteţă, atunci eu cred că se poate.

— Eu nu cred asta, spuse Toranaga apăsat. Dar ai dreptate că el poate fi folosit ca o ameninţare împotriva altora. El şi corabia lui de război. Cât de ciudat, dar cât de limpede. Este cum a spus Omi. Acum avem nevoie de barbari, să

învăţăm de la ei şi încă e mult de învăţat, îndeosebi de la el, neh?

— Da.

— E timpul să deschidem împărăţia, Mariko-san. Ishido o va închide ca pe o scoică. Dacă aş fi preşedintele Consiliului Regenţilor, din nou, aş face tratate cu orice naţiune, atâta vreme cât ni se arată prietenă. Aş trimite oameni să înveţe de la alte naţii, da, şi aş trimite ambasadori. Regina acestui om ar fi un bun început. Pentru o regină poate că ar trebui să trimit o femeie că ambasador, dacă ea ar fi îndeajuns de inteligentă.

— Va trebui să fie foarte puternică şi foarte inteligentă, Alteţă.

— Da, ar fi o călătorie primejdioasă.

— Toate călătoriile sunt primejdioase, Alteţă, spuse Mariko.

— Da.

Din nou Toranaga schimbă vorba fără veste.

— Dacă Anjin-san pleacă cu corabia sa încărcată cu aur, se va întoarce el însuşi?

După mult timp ea spuse:

— Nu ştiu.

Toranaga hotărî să nu mai insiste.

— Îţi mulţumesc, Mariko-san, spuse el ca o prietenoasă încheiere. Doresc să fii de faţă la întâlnire, să traduci ce voi spune pentru Anjin-san.

— Totul, Alteţă?

— Da. Şi la noapte, când te vei duce la Casa de Ceai să cumperi contractul lui Kiku, ia-l pe Anjin-san cu dumneata. Spune-i concubinei lui să facă toate pregătirile. Are nevoie de o răsplată, neh?

— Hai.

Când ea ajunsese la shoji, Toranaga spuse:

— Deîndată ce lucrurile se rezolvă între mine şi Ishido, voi porunci divorţul tău.

Mâna ei se încordă pe rama panoului. Încuviinţă uşor din cap, dar nu privi înapoi. Uşa se închise după ea.

Toranaga privi un timp fumul, apoi se ridică şi trecu în grădină către latrină şi se aşeză pe vine. După ce termină şi folosi hârtia, auzi un servitor trăgând vasul de sub gaură ca să-l înlocuiască cu unul curat. Ţânţarii zumzăiau şi el se plezni absent. Se gândea la şoimi şi ulii ştiind că chiar şi cei mai buni şoimi fac greşeli, aşa cum Ishido făcuse o greşeală, Kiri şi Mariko, şi Omi, şi chiar Anjin-san.

Cei o sută şi cincizeci de ofiţeri erau aliniaţi în rânduri îngrijite, cu Yabu, Omi şi Buntaro în faţa lor. Mariko îngenunche alături de Blackthorne. Toranaga păşi înăuntru cu garda lui personală şi se aşeză pe o pernă aparte în faţa lor. Răspunse plecăciunilor, apoi îi înştiinţă scurt despre conţinutul mesajului şi prezentă pentru prima oară de faţă cu toţi planul său final de bătălie. Din nou păstră doar pentru el partea legată de tainicele şi atât de cu grijă plănuitele răscoale şi de asemenea faptul că atacul va porni pe drumul de nord şi nu pe cel de pe coasta din sud. În strigătele tuturor, căci toţi războinicii erau bucuroşi că în cele din urmă starea de nesiguranţă luase sfârşit, le spuse că, de îndată ce ploile vor înceta, va da cuvântul de cod „Cer de Purpură”, care îi va arunca la atac.

— Între timp, mă aştept ca Ishido să convoace ilegal un nou Consiliu al Regenţilor, mă aştept să fiu acuzat ilegal de trădare, mă aştept să mi se declare război ilegal, împotriva legii.

Se aplecă înainte cu pumnul stâng sprijinit ca de obicei pe şold, celălalt strâns în jurul minerului săbiei.

— Ascultaţi, eu sprijin testamentul lui Taikô şi îl recunosc pe nepotul meu Yaemon drept kampaku şi Moştenitor al lui Taikô. Nu doresc alte pământuri, nu vreau alte onorurui, dar dacă trădătorii mă atacă, trebuie să mă apăr. Dacă trădătorii îl înşeală pe Majestatea Sa Imperială şi încearcă să ia puterea în ţară, este de datoria mea să îl apăr pe Împărat şi să stârpesc răul, neh?

Un tunet de aprobări întâmpină aceasta. Strigăte de luptă Kasigi şi Toranaga izbucniră în încăpere, răsunând prin toată fortăreaţa.

— Peste cinci zile regimentul de asalt se va pregăti de îmbarcare pe galeră pentru Yedo. Toda Buntaro-san va comanda, Kasigi Omi-san, al doilea la comandă. Kasigi Yabu, vă rog să mobilizaţi Izu şi să porunciţi şase mii de oameni la trecătorile de la hotar, în caz că trădătorul Ikawa Jikkyu va încerca să năvălească spre sud ca să ne taie liniile de comunicaţie. Când se vor opri ploile, Ishido va ataca Kwanto.

Omi, Yabu şi Buntaro aprobară în linişte înţelepciunea lui Toranaga de a păstra tăcere asupra hotărârii din acea după-amiază, de a lansa atacul în sezonul ploios, de îndată.

Asta va crea uimire, îşi spuse Omi simţind un junghi în pântece la gândul unui război în ploaie în munţii Shinano.

— Puştile noastre ne vor croi drum, spusese Yabu atât de entuziast în acea după-amiază.

Omi încuviinţase, fără să aibă încredere în plan, dar nici o altă posibilitate de oferit în schimb. E o nebunie, îşi spusese, deşi era încântat că fusese avansat al doilea la comandă. Nu înţeleg cum poate Toranaga crede că e vreo şansă de victorie pe drumul din nord.

Nu e niciuna, îşi spuse din nou acum, devenind neatent la vorbăria înfierbântată a lui Toranaga, ca să se poată concentra încă odată asupra răzbunării sale. Desigur atacul asupra provinciei Shinano îţi va da o mulţime de ocazii ca să-l aduci pe Yabu în prima linie, fără nici un pericol pentru tine. Războiul, orice fel de război, va fi în avantajul tău – dacă nu va fi pierdut. Apoi, îl auzi pe Toranaga spunând:

— Astăzi era cât pe ce să mor. Astăzi Anjin-san m-a scos din adâncurile pământului. Aceasta este a doua oară, poate chiar a treia, că mi-a salvat viaţa. Viaţa mea nu înseamnă nimic faţă de viitorul clanului meu şi cine poate spune dacă aş fi trăit sau aş fi murit fără ajutorul lui. Dar deşi Bushido spune că vasalii nu trebuie să aştepte vreodată vreo

răsplată pentru serviciile lor, este de datoria seniorului să acorde din când în când favoruri.

În mijlocul aclamaţiilor generale, continuă:

— Anjin-san, stai aici. Mariko-san şi dumneata de asemenea.

Invidios, Omi privi bărbatul uriaş ridicându-se şi îngenunchind pe locul arătat de Toranaga. Nu era nici un bărbat în cameră care să nu îşi dorească să fie el acela care să fi avut norocul să fi făcut ce făcuse barbarul.

— Lui Anjin-san i se dă o feudă lângă satul de pescari Yokohama, la sud de Yedo, în valoare de două mii de koku pe an. Dreptul de a recruta o suită de două sute de samurai, drepturi depline de samurai şi hatamoto al casei Yoshi-Toranaga-noh-Chikitada-Minowara, va primi zece cai, douăzeci de chimonouri, împreună cu echipamentul complet de luptă pentru vasalii săi, şi rangul de amiral-şef şi pilot al provinciei Kwanto.

Toranaga aşteptă până când Mariko-san traduse apoi strigă:

— Naga-san!

Ascultător, Naga-san aduse pachetul învelit în mătase. Toranaga scoase învelitoarea. Erau două săbii asemănătoare, una scurtă, cealaltă lungă.

— Băgând de seamă că pământul mi-a înghiţit săbiile şi că eram neînarmat, Anjin-san a coborât în prăpastie din nou ca să-şi găsească sabia sa şi să mi-o dea mie. Anjin-san, ţi le dau în schimb pe acestea. Au fost făcute de meşterul făurar Yori-ya. Aminteşte-ţi, sabia este sufletul samuraiului. Dacă o uită, sau o pierde, nu va fi iertat niciodată. Înconjurat de aclamaţii şi mai puternice şi de invidia fiecăruia, Blackthorne luă săbiile, se înclină corect şi le puse la brâu, apoi se înclină din nou.

— Vă mulţumesc, Toranaga-sama. Îmi faceţi o onoare prea mare. Vă mulţumesc.

Dădu să se depărteze, dar Toranaga îi făcu semn să rămână.

— Nu, aşează-te aici, lângă mine; Anjin-san.

Toranaga privi iar chipurile războinice, fanatice ale ofiţerilor săi. „Proştilor!” ar fi vrut să strige. Nu înţelegeţi că războiul acum, sau după încetarea ploilor, ar fi un dezastru? Orice război cu Ishido-Ochiba-Yaemon şi aliaţii lor de acum se va sfârşi cu siguranţă într-un măcel al tuturor armatelor mele, al vostru, şi cu distrugerea mea şi a întregii mele stirpe? Nu înţelegeţi că nu am altă şansă decât să aştept şi să nădăjduiesc că Ishido îşi va băga singur capul în laţ?

În loc de aceasta, îi înfierbântă şi mai mult, pentru că cel mai important lucru era să-şi descumpănească duşmanul.

— Ascultaţi, samurai, în curând vă veţi putea dovedi valoarea, de la bărbat la bărbat, aşa cum au făcut-o înaintaşii voştri. Îl voi distruge pe Ishido şi toţi trădătorii şi primul va fi Ikawa Jikkyu, drept care dau toate pământurile sale, amândouă provinciile Suruga şi Totomi, valorând trei sute de mii de koku, vasalului meu credincios, seniorul Kasigi Yabu şi, adăugând Izu, îl declar pe el şi urmaşii lui ca stăpâni.

Aclamaţiile răsunară ca un tunet. Yabu roşi de mulţumire.

Omi lovea podeaua strigând la fel de încântat. Acum prada lui era uriaşă, pentru că după datină urmaşul lui Yabu avea să moştenească toate pământurile sale.

Cum să-l omori pe Yabu fără să aştepţi războiul?

Apoi ochii lui se opriră pe Anjin-san, care striga fericit. De ce să nu-l laşi pe Anjin-san s-o facă pentru tine? se întrebă şi râse tare la gândul prostesc.

Buntaro se aplecă şi îl bătu pe umăr prietenește, crezând că râde de bucurie pentru Yabu.

— În curând ai să primeşti feuda pe care o meriţi, neh? strigă Buntaro deasupra tumultului. Meriţi recunoştinţă. Ideile şi sfaturile tale sunt preţioase.

— Îţi mulţumesc, Buntaro-san.

— Nu-ţi face griji, noi putem trece prin orice munţi.

— Da.

Buntaro era un general deosebit de sălbatic în luptă şi Omi ştia că făceau o pereche potrivită: Omi, strategul îndrăzneţ, Buntaro conducătorul neînfricat al atacului.

Dacă cineva ne poate trece prin munţi, el e acela.

Urmă o alta explozie de bucurie, când Toranaga porunci să fie adus saké, încheind adunarea oficială.

Omi bău şi îl privi pe Blackthorne îmbrăcat în chimonou îngrijit, cu săbiile aşezate corect, golind o altă ceaşcă, şi pe Mariko care îi vorbea întruna. Te-ai schimbat foarte mult, Anjin-san, din acea primă zi, gândi el mulţumit. Multe dintre ideile tale străine sunt încă la locul lor, dar aproape te-ai civilizat.

— Ce se întâmplă, Omi-san?

— Nimic, nimic, Buntaro-san.

— Arătai de parcă un eta şi-ar fi dezgolit dosul în faţa ta.

— Nimic rău, nicidecum, chiar dimpotrivă. Îmi venise un gând. Să bem! Hei, Floare de Piersic, mai adu saké. Ceaşca seniorului Buntaro e goală!

CAPITOLUL 40

— Am primit porunci să mă interesez dacă Kiku-san ar fi liberă în seara asta, spuse Mariko.

— Oh, îmi pare rău, doamnă Toda, dar nu sunt sigură, spuse binevoitoare Gyoko, mama-san. Pot să întreb dacă onoratul client ar dori-o pe doamna Kiku pentru întreaga seara sau doar pentru o parte a ei? Sau poate până mâine, dacă nu este deja angajată?

Mama-san era o femeie înaltă, elegantă, cu un zâmbet plăcut, abia trecută de cincizeci de ani, dar bea prea mult saké, avea inimă de cămătar şi un nas care putea mirosi o monedă de argint de la cincizeci de ri.

Cele două femei erau într-o cameră de opt rogojini, alăturată încăperilor lui Toranaga. Fusese orânduită anume pentru Mariko şi se deschidea în partea cealaltă către o mică grădină care era cuprinsă în primul dintre zidurile de apărare. Ploua din nou şi picăturile străluceau în lumină.

Mariko spuse politicos:

— Aceasta va fi la voia clientului. Poate că acum putem face o înţelegere care să acopere orice eventualitate.

— Îmi pare atât de rău, vă rog să mă iertaţi, dar nu ştiu dacă e liberă deîndată. Este atât de căutată, doamnă Toda. Sunt sigură că veţi înţelege.

— Oh, da, desigur. Suntem într-adevăr foarte norocoşi să avem o astfel de doamnă de clasă aici, în Anjiro.

Mariko accentuase Anjiro. Trimisese după Gyoko în loc să o viziteze ea, aşa cum poate ar fi trebuit, iar când femeia sosise, cu o mică întârziere, îndeajuns ca să fie observată, dar nu îndeajuns ca să fie considerată o mojicie, Mariko fusese bucuroasă că putea să se înfrunte cu un adversar pe măsură.

— Casa de Ceai a fost distrusă foarte rău? întrebă.

— Nu, din fericire, afară de nişte vase preţioase şi nişte haine, deşi va costa o mică avere să reparăm acoperişul şi să rearanjăm grădina. Întotdeauna costă mult ca lucrurile să fie aranjate repede, nu credeţi?

— Da, e foarte greu. La Yedo, Mishima sau chiar şi în satul asta.

— E atât de important ca împrejurimile să fie liniştite, neh? Ar dori poate clientul să ne onoreze Casa de Ceai, sau doreşte ca Kiku-san să-l viziteze aici, dacă e liberă?

Mariko îşi ţuguie buzele gândindu-se:

— La Casa de Ceai.

— Ah, so desu!

Numele adevărat al mamei-san era Heiko-ichi – Prima fiică a Meşterului de Împrejmuiri. Tatăl ei şi tatăl tatălui ei fuseseră meşteri în a face zidurile care împrejmuiau grădinile. Mulţi ani ea fusese curtezană în Ishima, capitala provinciei Izu, ajungând până la rangul de curtezană de clasa a doua. Norocul îi surâsese şi cu darurile primite de la patroni, cărora le alăturase un ascuţit simţ al afacerilor, făcuse îndeajuns de mulţi bani ca să-a cumpere propriul contract la timp, când frumuseţea trupului şi veselia molipsitoare cu care o dăruiseră zeii începuseră să nu mai

aibă căutare şi astfel să devină patroană cu propria ei Casă de Ceai şi curtezane. Acum îşi spunea Gyoko-san, Doamna Norocoasă. La început, când era doar o novice de paisprezece ani, i se dăduse numele de Tsukaiko, Îmblânzitoarea de şerpi. Stăpânul ei îi explicase că acea parte specială a bărbatului putea fi asemuită unui şarpe. Că un şarpe era purtător de noroc, şi dacă ea ar fi putut deveni o îmblânzitoare de şerpi în acest sens, atunci s-ar fi bucurat de un nemăsurat succes. De asemenea, numele îi va face pe clienţi să râdă şi râsul era esenţial în astfel de afacere. Gyoko nu dăduse niciodată uitării importanţa râsului.

— Saké, Gyoko-san?

— Mulţumesc, da, mulţumesc doamnă Toda.

Slujnica turnă saké, apoi Mariko îi spuse să plece. Băură în tăcere. Mariko umplu din nou ceştile.

— O ceramică atât de frumoasă, atât de elegantă, spuse Gyoko.

— Este foarte ieftină. Îmi pare rău că trebuie să o folosim.

— Dacă aş putea să aranjez să fie liberă, cinci kobani ar fi potrivit?

Un koban era o monedă de aur care cântărea optsprezece grame. Un koban valora trei koku de orez.

— Îmi pare atât de rău. Poate că nu m-am făcut prea bine înţeleasă. N-am vrut să cumpăr toată Casa de Ceai din Mishima, doar serviciile doamnei pentru o seară.

Gyoko râse:

— Ah, doamnă Toda, faima domniei voastre este bine-meritată, dar aş putea să arăt că Kiku-san este o doamnă de primă clasă. Breasla i-a acordat această cinste anul trecut.

— Într-adevăr, şi sunt sigură că acest rang e meritat, dar aceasta a fost în Mishima. Chiar şi în Kyoto – dar desigur că glumeai. Îmi pare rău.

Gyoko înghiţi vulgaritatea care îi stătea pe limbă şi zâmbi nevinovat:

— Din nefericire va trebui să dau înapoi banii clienţilor care, cred că acum îmi amintesc, au angajat-o deja.

Sărmana copilă! Patru din chimonourile ei au fost distruse de apă când am stins focul. Vin vremuri grele asupra ţării, doamnă. Sunt sigură că înţelegeţi. Cinci nu cred că ar fi prea mult.

— Desigur. Cinci ar fi de ajuns în Kyoto pentru o săptămână de dezmierdări cu două doamne de prim rang, dar nu trăim vremuri obişnuite şi trebuie făcute înlesniri. O jumătate de koban. Saké, Gyoko-san?

— Mulţumesc, mulţumesc, saké-ul e atât de bun, de o calitate atât de bună, atât de bună. Încă una dacă doriţi, apoi trebuie să plec. Dacă Kiku-san nu este liberă astă-seară, aş fi fericită să aranjez pentru una din celelalte doamne – Akeko, poate – sau poate altă zi ar fi mulţumitor? Poimâine, poate?

Mariko nu răspunse un timp. Cinci kobani era scandalos. Tot atât de mult cât s-ar fi plătit pentru o curtezană faimoasă, de primă clasă, în Yedo. O jumătate de koban ar fi mai mult decât mulţumitor pentru Kiku. Mariko ştia preţurile curtezanelor pentru că Buntaro folosea curtezane din când în când şi chiar cumpărase contractul uneia, iar ea trebuise să plătească notele care, desigur, îi fuseseră trimise. O pironi pe Gyoko cu privirea. Femeia îşi sorbea saké-ul, iar mâna nu-i tremura.

— Poate, spuse Mariko, dar nu cred. Nici altă doamnă, nici altă seară. Nu. dacă nu se poate pentru astă-seară, mi-e teamă că poimâine va fi prea târziu.

— Îmi pare rău.

— Cât despre alte doamne… Mariko zâmbi şi ridică din umeri.

Gyoko îşi aşează cu părere de rău ceaşca jos.

— Am auzit că glorioşii noştri samurai ne vor părăsi. Ce păcat, nopţile sunt plăcute aici. În Mishima nu avem briza mării cum aveţi aici. Îmi va părea şi mie rău să plec.

— Poate un koban. Dacă înţelegerea e mulţumitoare, mi-ar place să discutăm cât de mult ar putea costa contractul ei.

— Contractul ei?

— Da.

— Da. Contract – contractul ei. Ehei, asta este altceva. Cinci mii de koku.

— E cu neputinţă.

— Da, încuviinţă Gyoko, dar Kiku-san e ca propria mea fiică. Ea este propria mea fiică. Mult mai mult decât propria mea fiică. Am educat-o de la şase ani, Este cea mai desăvârşită doamnă din Lumea Sălciilor, din întreg Izu. Oh, ştiu, în Yedo aveţi doamne mai strălucitoare, mai agere la minte, mai de lume, dar asta numai pentru că Kiku-san nu a avut norocul să întâlnească acest fel de oameni. Dar şi acum, e neîntrecută la cântat din gură sau din şamisen. Jur pe toţi zeii. Daţi-i un an în Yedo, cu patronul potrivit şi învăţătura potrivită, şi poate sta alături, fără ruşine, de orice curtezană din Împărăţie. Cinci mii de koku e o sumă mică pentru o astfel de floare.

Sudoarea îmbrobonea fruntea femeii.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar nu m-am gândit niciodată să-i vând contractul. De-abia are optsprezece ani. E fără cusur, singura doamnă de prima clasa pe care am avut cinstea să o am. Într-adevăr, nu cred că aş putea să-i vând vreodată contractul, chiar şi la preţul pe care l-am spus. Nu, cred că va trebui să mă răzgândesc, îmi pare rău. Poate că vom discuta asta mâine. Să o pierd pe Kiku-san, pe mica mea Kiku-chan? Lacrimile se strânseră în colţurile ochilor ei şi Mariko cugetă, dacă acestea sunt lacrimi adevărate, atunci tu, Gyoko, nu ţi-ai desfăcut niciodată picioarele în faţa Pistilului Princiar.

— Îmi pare nespus de rău. Shigata ga nai, neh, spuse Mariko politicos şi o lăsă pe femeie să suspine şi să plângă şi-i umplu din nou ceaşca, din ce în ce mai des.

Cât de mult valorează într-adevăr contractul? se întrebă. Cinci sute de koku ar fi neînchipuit de mult peste ceea ce era drept. Depinde de nerăbdarea bărbatului, care nu e nerăbdător în cazul nostru. Desigur seniorul Toranaga nu

este. Pentru cine o cumpără? Omi? Poate. Dar de ce i-a poruncit Toranaga lui Anjin-san să fie aici?

— Te învoieşti, Anjin-san? îl întrebase mai devreme, cu un râs nervos, acoperind strigătele ofiţerilor beţi.

— Vrei să spui că seniorul Toranaga a aranjat să mi se trimită o doamnă ca parte din răsplată?

— Da. Kiku-san. Nu poţi să refuzi. Eu… mi s-a poruncit să traduc.

— Poruncit?

— Oh, aş fi fericită să traduc pentru dumneata, dar, Anjin-san. Într-adevăr nu poţi refuza. Ar fi cumplit de nepoliticos după atâta cinste, neh?

Ea zâmbise în sus către el, provocându-l, atât de mândră şi încântată de generozitatea de necrezut a lui Toranaga.

— Te rog. N-am văzut niciodată o Casă de Ceai pe dinăuntru, până acum. Mi-ar place nespus de mult să văd şi să stau de vorbă cu o adevărată doamnă a Lumii Sălciilor.

— Cum?

— Oh, li se spune aşa pentru că doamnele trebuie să fie tot atât de graţioase ca sălciile. Câteodată e Lumea Plutitoare, pentru că sunt asemuite nuferilor ce plutesc pe un lac. Hai, Anjin-san, te rog, acceptă.

— Şi Buntaro-sama?

— Oh, el ştie că trebuie să aranjez asta pentru dumneata. Seniorul Toranaga i-a spus. E totul foarte oficial, desigur. Mi s-a poruncit. Şi dumitale. Te rog!

Apoi spuse în latină, atât de fericită că nimeni din Anjiro nu vorbea această limbă.

— Mai e şi alt motiv pe care am să ţi-l spun şi ţie mai târziu.

— A, spune-mi-l acum.

— Mai târziu. Dar acceptă cu plăcere, pentru că te rog eu.

— Tu, cum aş putea să te refuz?

— Dar cu plăcere. Trebuie să fie cu plăcere. Promite-mi!

— Cu bucurie. Îţi promit că am să te însoţesc. Îţi promit că am să te urmez până la capăt.

Apoi ea îl părăsise ca să pregătească totul.

— Oh, sunt tulburată la gândul de a vinde contractul frumuseţii mele, gemea Gyoko. Da, mulţumesc. Încă puţin saké. Apoi într-adevăr trebuie să plec.

Goli ceaşca şi o ridică obosită pentru a-i fi umplută deîndată.

— Să spunem doi kobani pentru această seară – o dovadă a dorinţei mele de a mulţumi o doamnă cu asemenea merite.

— Unul. Dacă ne înţelegem, poate că vom putea să mai vorbim despre contract în această seară, la Casa de Ceai. Îmi pare tare rău că trebuie să fiu atât de grăbită, dar timpul, înţelegi… Mariko scutură vag o mână către camera unde se întâlniseră ofiţerii. Treburi ale statului – seniorul Toranaga – viitorul împărăţiei, înţelegi, Gyoko-san.

— Oh, da, doamnă Toda, desigur. Gyoko începu să se ridice. Să ne înţelegem la un koban şi jumătate pentru seara asta? Bine, atunci ne-am înţele…

— Unul.

— Oh ko, doamna Toda, jumătatea e ca un dar şi nu merită atenţie, se văicări Gyoko, mulţumind zeilor pentru dibăcia ei şi păstrându-şi suferinţa prefăcută pe chip.

Un koban şi jumătate ar fi fost de trei ori preţul, dar mai presus de bani aceasta era, în sfârşit, prima invitaţie de la unul dintre nobilii adevăraţi din întreaga Japonie, pentru care se zbătuse atât şi pentru care ar fi sfătuit-o bucuroasă pe Kiku-san să facă totul – şi chiar mai mult – pe degeaba.

— Pe toţi zeii, doamnă Toda. Mă las la mila domniei tale. Un koban şi jumătate. Vă rog, gândiţi-vă la ceilalţi copii ai mei, care trebuie îmbrăcaţi şi educaţi şi hrăniţi ani de aici înainte, care nu vor deveni la fel de nepreţuiţi ca Kiku-san, dar care trebuie sa fie ocrotiţi la fel de mult ca ea.

— Un koban în aur, mâine, neh?

Gyoko ridică clondirul de porţelan şi turnă două ceşti. Îi oferi una lui Mariko, o goli pe cealaltă şi şi-o umplu din nou.

— Unul, spuse aproape înecându-se.

— Îţi mulţumesc, eşti atât de bună şi de cumpănită. Da, vremurile sunt grele. Mariko îşi sorbi vinul rezervată. Anjin-san şi eu vom fi la Casa de Ceai peste puţin timp.

— Eh, cum-adică-ce-aţi-spus?

— Că Anjin-san şi eu vom fi la Casa de Ceai peste puţin timp. Eu trebuie să tălmăcesc pentru el.

— Barbarul? Kiku rămase cu gura căscată.

— Barbarul. Şi va fi aici dintr-o clipă într-alta dacă nu-l oprim – cu ea, cea mai nemiloasă, mai apucătoare scorpie din câte am întâlnit până acum. Dea zeii să se reîncarneze ca târfă de gang de mâna a cincisprezecea!

În ciuda teamei, Kiku râse veselă.

— Oh, mama-san, te rog, nu te necăji aşa! Pare o doamnă atât de drăguţă! Şi un întreg koban! Ai făcut într-adevăr un aranjament minunat! Hai, hai, avem timp de ajuns. Mai întâi un pic de saké ca să-ţi ia tot focul de la inimă. Ako, de grabă, ca o rândunică!

Ako dispăru.

— Da, clientul e Anjin-san. Gyoko aproape se sufoca. Kiku îi făcu vânt cu evantaiul şi Hana, mica ucenică, ă puse ierburi mirositoare sub nas.

— Credeam că se tocmeşte pentru seniorul Buntaro, sau însuşi seniorul Toranaga. Desigur, când a zis Anjin-san, am întrebat-o pe dată de ce n-a făcut asta chiar concubina lui; doamna Fujiko, aşa cum spun bunele maniere că e de fapt corect. Dar tot ce a spus ea a fost că doamna Fujiko suferea mult din cauza arsurilor şi i se poruncise ei să vorbească cu mine chiar de către seniorul Toranaga.

— Oh! oh, de-aş fi atât de norocoasă să-l servesc pe marele senior!

— Vei fi copilă, vei fi – dacă ne vom strădui. Dar barbarul? Ce vor crede ceilalţi clienţi ai tăi? Ce vor spune? Desigur, nu am hotărât nimic, spunându-i doamnei Toda că nu ştiu dacă eşti liberă, aşa că încă poţi refuza, dacă doreşti, fără să jigneşti pe nimeni.

— Ce-ar putea să spună ceilalţi clienţi? Seniorul Toranaga a poruncit asta. Nu e nimic de făcut, neh? Kiku îşi ascunse teama.

— O, poţi refuza cu uşurinţă, dar trebuie s-o faci repede, Kiku-chan. Oh ko, ar fi trebuit să fiu mult mai şireată, aşa ar fi trebuit.

— Nu te îngrijora Gyoko-sama, totul va fi în ordine, dar trebuie să judecăm limpede. E un risc mare, neh?

— Da, foarte.

— Nu mai putem da înapoi dacă acceptăm.

— Da, ştiu.

— Sfătuieşte-mă.

— Nu pot, Kiku-san. Mă simt de parcă aş fi stăpânită de kami. Asta trebuie să fie hotărârea ta.

Kiku cântări toată grozăvia. Apoi cântări lucrurile bune.

— Hai să încercăm. Hai să acceptăm. În definitiv este samurai şi hatamoto şi vasalul favorit al seniorului Toranaga. Nu uita ce-a spus prezicătorul acela, că am să te ajut să devii bogată şi faimoasă. Mă rog zeilor să mi se îngăduie să fac asta, ca să-ţi răsplătesc totă bunătatea.

Gyoko îi ciufuli drăgăstos părul.

— Oh, copilă, eşti atât de bună. Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc. Da, cred că eşti înţeleaptă. Sunt de acord. Lasă-l să vină la noi. O ciupi drăgăstos de obraz. Ai fost întotdeauna favorita mea, dar aş fi cerut dublu dacă aş fi ştiut că e vorba de amiralul barbar.

— Dar am primit dublu, Mama-san.

— Trebuia să avem de trei ori mai mult!

Kiku o bătu pe mână.

— Nu-ţi face grijă. Asta este începutul norocului tău.

— Da, şi e adevărat că Anjin-san nu-i un barbar obişnuit, ci un barbar samurai şi hatamoto. Doamna Toda mi-a spus că i s-a dat o feudă de două mii de koku şi a fost făcut amiral al tuturor corăbiilor lui Toranaga şi că se îmbăiază ca orice persoană civilizată şi nu mai pute.

Ako sosi cu sufletul la gură şi turnă vinul fără să verse o picătură. Patru ceşti dispărură iute, una după cealaltă. Gyoko începu să se simtă mai bine.

— Noaptea aceasta trebuie să fie perfectă.

— Da, dacă seniorul Toranaga a poruncit-o, desigur aşa trebuie să fie. N-ar fi poruncit-o personal, el însuşi, dacă n-ar fi fost important pentru el, neh? Şi Anjin-san e-ntr-adevăr ca un daymio. Două mii de koku pe an? Pe toţi kami! Ar merita s-avem aşa noroc. Kiku-san, ascultă! Se aplecă mai aproape de ea şi Ako se apropia şi ea, numai ochi şi urechi.

— Am întrebat-o pe doamna Toda, văzând că vorbeşte limba lor scârboasă, dacă ştie de vreun obicei ciudat, poveşti, dansuri sau poziţii, sau cântece, sau instrumente, sau întăritoare, pe care le-ar prefera Anjin-san.

— Ah, asta ar fi de mare ajutor, de foarte mare ajutor, zise Kiku, speriată că acceptase, dorindu-şi să fi avut înţelepciunea de a refuza.

— Nu mi-a spus nimic! Vorbeşte limba lor, dar nu ştie nimic despre obiceiurile lor în pat. Am întrebat-o dacă vreodată l-a întrebat despre asta şi ea a spus da, dar cu rezultate groaznice. Gyoko povesti întâmplarea din castelul Osaka. Poţi să-ţi închipui cât de stânjenitor trebuie să fi fost!

— Cel puţin ştim că nu trebuie să-i oferim băieţi – tot e ceva.

— În afară de asta e doar o slujnică în casa lui, pe care o mai putem întreba!

— Avem timp să trimitem după ea?

— Am fost acolo eu însumi, direct de la fortăreaţă. Nici chiar leafa pe o lună n-a deschis gura fetei! Gânganie tâmpită!

— Era arătoasă?

— Oh, da, pentru o servitoare needucată. Tot ce-a avut de spus a fost că stăpânul era viril şi nu se lăsa greu, că împărţea perna des şi în cele mai obişnuite poziţii şi că e deosebit de înzestrat.

— Asta n-ajută prea mult, mama-san!

— Ştiu. Poate că cel mai bun lucru e să avem totul pregătit. Să fie. Totul, neh?

— Da, va trebui să fiu foarte grijulie. E foarte important ca totul să iasă perfect. Va fi foarte greu, dacă nu cu neputinţă, să-l distrez aşa cum trebuie dacă nu pot vorbi cu el.

— Doamna Toda a spus că va tălmăci pentru tine şi pentru el.

— Ah, cât de drăguţ din partea ei. Asta va fi de mare ajutor, deşi, desigur, nu-i acelaşi lucru.

— Adevărat, adevărat. Mai pune saké, Ako. Graţios, copilă! Toarnă-l graţios. Dar, Kiku-san eşti o curtezană de prima clasă, improvizează! Amiralul barbar a salvat astăzi viaţa seniorului Toranaga şi stă în umbra lui. Viitorul nostru depinde de tine. Ştiu că vei avea o reuşită frumoasă. Ako!

— Da, stăpână!

— Încredinţează-te că saltelele sunt desăvârşite, că totul e desăvârşit. Vezi ca florile… nu, am să mă ocup de flori eu însămi şi bucătar… unde-i bucătarul? O bătu pe Kiku pe genunchi. Poartă chimonoul auriu, cu cel verde pe dedesubt. Trebuie să o impresionăm pe doamna Toda, în noaptea asta, foarte tare.

Ieşi grăbită să înceapă să pună casa în ordine şi toate doamnele, slujnicele, ucenicile şi servitorii se porniră să forfotească fericiţi, curăţând şi dând o mână de ajutor, mândri de norocul care dăduse peste casa lor.

Când totul fu pus în ordine, iar programul celorlalte fete rearanjat, Gyoko merse în camera ei şi se întinse pentru o clipă să-şi adune puterile. Nu-i spusese încă lui Kiku despre oferta privitoare la contractul ei. Vom trăi şi vom vedea, îşi spuse, dacă pot să fac aranjamentele de care am nevoie, atunci poate c-am să-i dau drumul dragei mele Kiku, dar niciodată înainte de a şti pentru cine. Snt bucuroasă că am avut prevederea să-i lămuresc asta doamnei Toda, înainte de a pleca. De ce plângi, proastă bătrână? Eşti beată din nou? Adună-ţi minţile! Ce înseamnă nefericirea pentru tine?

— Hana-chan!

— Da, mama-sama!

Copilul veni alergând – de-abia trecută de şase ani, cu ochi mari, căprui, şi păr lung, minunat, purta un chimonou nou, purpuriu. Gyoko o cumpărase cu două zile în urmă de la Mura, prin misitul de copii din oraş.

— Cum îţi place noul tău nume, copilă?

— Oh, foarte mult, foarte mult. Sunt onorată, mama-sama!

Numele însemna „Mica Floare”, aşa cum Kiku însemna „Crizantema” şi Gyoko i-l dăduse în prima zi. „Sunt mama ta, de-acum”, îi spusese Gyoko, blând, dar hotărât, după ce plătise preţul şi o luase în stăpânire, minunându-se că o asemenea frumuseţe putea să se nască din nişte pescari neciopliţi ca dolofana femeie Tamasaki. După patru zile de tocmeală crâncenă plătise un koban pentru serviciile copilului până la vârsta de douăzeci de ani, destul ca să hrănească familia Tamasaki timp de doi ani.

— Adu-mi nişte cha, apoi pieptănul şi câteva frunze parfumate de ceai, ca să nu-mi mai miroasă răsuflarea a saké.

— Da, mama-sama!

Fata ţâşni neatentă, cu sufletul la gură, dornică să placă şi se încurcă în fustele ca pânza de păianjen ale lui Kiku, care apăruse în uşă.

— Oh, oh, oh, îmi pare atâât de răăăăăău!

— Trebuie să ai mai multă grijă, Hana-chan.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, soră mai mare.

Copilei aproape îi dăduseră lacrimile.

— De ce eşti tristă, Mică Floare? Hai, hai, zise Kiku, ştergându-i drăgăstoasă lacrimile. În casa asta noi dăm la o parte lacrimile, aminteşte-ţi. Noi, cele din Lumea Sălciilor, nu trebuie să fim niciodată triste, copilă, căci la ce ne-ar folosi asta? Tristeţea nu place niciodată. Datoria noastră este să plăcem şi să fim vesele. Haide, copilă, aleargă, dar cu grijă, cu grijă şi graţie!

Kiku se întoarse şi se înfăţişă bătrânei cu zâmbetul strălucitor.

— Aşa îţi place, stăpână-san?

Blackthorne se uită la ea şi murmură:

— Aleluia!

— Aceasta este Kiku-san, spuse Mariko ceremonios, încântată de reacţia lui.

Fata intră în încăpere într-un foşnet de mătase şi îngenunchie şi se plecă şi-i spuse ceva ce Blackthorne nu înţelese.

— Spune că eşti binevenit şi că faci onoare acestei case.

— Domo, spuse el.

— Do itashemasite. Saké, Anjin-san? spuse Kiku.

— Hai, domo.

Îi privi mâinile desăvârşite apucând carafa fără să şovăie, cercetând dacă băutura era atât cât trebuia de caldă, apoi turnând în ceaşca pe care o ridicase către ea, cum îi arătase Mariko, cu mai multă graţie decât crezuse el posibil.

— Ai promis că te vei purta ca un japonez, aşa-i? îl întrebase Mariko când porniseră din fortăreaţă, ea călătorind în palanchin, el mergând pe alături, în josul potecii care se răsucea către sat şi către piaţa ce se deschidea spre mare. Purtători de torţe alergau în faţa şi în spatele lor. Zece samurai îi însoţeau, ca gardă de onoare.

— Am să încerc, da, spuse Blackthorne. Ce trebuie să fac?

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să uiţi ce trebuie să faci şi doar să-ţi aminteşti că această noapte este doar pentru plăcerea dumitale.

Astăzi a fost cea mai bună zi din viaţa mea, se gândea, iar în noaptea asta… cum o să fie noaptea asta? Era înfierbântat de provocare şi hotărât să încerce să fie japonez şi să se bucure de orice şi să nu se simtă stânjenit.

— Cât… cât face seara… ei bine… cât costă? întrebase.

— Asta este foarte nejaponez, Anjin-san, îl tachinase ea. Ce-are asta de-a face cu celelalte? Fujiko-san a fost de acord că înţelegerea e aşa cum trebuie.

O văzuse pe Fujiko înainte de plecare. Doctorul o vizitase şi-i schimbase bandajele şi îi dăduse ierburi. Ea era foarte mândră de noile onoruri şi noua feudă şi sporovăise veselă fără să arate că o doare, bucuroasă că el se ducea la Casa de Ceai. Desigur, Mariko-san se sfătuise cu ea şi totul fusese aranjat. Ce bună era Mariko-san! Cât de rău îi părea că avea arsurile, aşa că n-a putut face ea însăşi toate pregătirile. El atinsese mâna femeii înainte de a pleca, începând să-i placă de ea. Ea îi mulţumise şi-şi ceruse iertare din nou şi îl trimisese la treburile lui, dorindu-i o seară minunată.

Gyoko şi slujnicele îi aşteptaseră în poarta Casei de Ceai, întâmpinându-i cu tot ceremonialul.

— Aceasta este Gyoko-san, ea este aici mama-san.

— Prea onorată, Anjin-san, prea onorată.

— Mama-san, adică, mama? Mamă? E la fel şi în engleză, Mariko-san. Mama – mămică – mami.

— Oh, e aproape la fel, dar, îmi pare rău, mama-san înseamnă mamă vitregă, sau părinte adoptiv, Anjin-san. Mamă, se spune haha-san, sau oba-san.

Într-o clipă Gyoko îşi ceru iertare şi dispăru grăbită. Blackthorne zâmbi către Mariko. Fusese ca un copil, mirându-se de totul şi de toate.

— Oh, Anjin-san, mi-am dorit întotdeauna să văd unul din locurile astea pe dinăuntru. Bărbaţii sunt atât de norocoşi. Nu e minunat? Nu e extraordinar? Chiar şi într-un sătuc mititel? Gyoko-san trebuie să o fi mobilat de jos până sus cu ajutorul unor meşteri pricepuţi. Uite-te la calitatea lemnăriei şi – oh, eşti atât de bun că-mi îngădui să te însoţesc! N-am să mai am niciodată ocazia… Priveşte florile… Ce aranjament deosebit! Şi, oh, uite, afară, în grădină…

Blackthorne era foarte bucuros şi foarte nemulţumit că o slujnică era în încăpere, iar panourile-shoji deschise, pentru că chiar şi aici, într-o Casă de Ceai, ar fi fost de neînchipuit,

ba chiar primejdie de moarte pentru Mariko, să rămână singură cu el în aceeaşi cameră.

— Tu eşti minunată, spuse în latină.

— Şi tu. Chipul îi era plin de bucurie. Sunt foarte mândră de tine, Amiral al Flotei. Şi Fujiko – oh, ea a fost atât de mândră, că abia a putut rămâne culcată!

— Arsurile ei păreau grave.

— Nu avea grijă. Doctorii au multă experienţă şi ea este tânără şi puternică şi încrezătoare. În noaptea asta şterge-ţi totul din minte. Nu mai pune întrebări despre Ishido sau Ikawa Jikkyu sau bătălii, cuvinte cheie, feude, sau corăbii. În noaptea asta nu există griji. În noaptea asta vor fi numai lucruri minunate pentru tine.

— Tu eşti minunată.

Ea îşi flutură evantaiul şi îi turnă vin şi nu spuse nimic. El o privi, apoi îşi zâmbiră.

— Pentru că alţii sunt aici şi limbile slobode, trebuie totuşi să fim prevăzători, dar oh, sunt atât de fericită pentru tine, spuse ea.

— Tu. Care era celălalt motiv? Mi-ai spus că mai e un motiv pentru care ai vrut să vin aici în noaptea asta

— Ah, da, celălalt motiv.

Acelaşi parfum greu plutea în jurul lui,

— E un obicei străvechi al nostru, Anjin-san. Când o doamnă care aparţine altcuiva ţine la un alt bărbat şi doreşte să-i facă un dar sub o formă ce nu îi este îngăduită, atunci ea va aranja astfel ca altă femeie să îi ia locul – un dar – cea mai perfectă curtezană pe care şi-o poate îngădui.

— Ai spus, „când o doamnă ţine la altcineva”. Vrei să spui „dragoste”?

— Da, dar numai în această noapte.

— Tu.

— Tu, Anjin-san.

— De ce în noaptea asta, Mariko-san? De ce nu mai înainte?

— Noaptea asta este o noapte fermecată şi kami sunt alături de noi. Te doresc.

Apoi Kiku sosise la uşă. „Aleluia!” şi fusese întâmpinat şi i se servise saké după ceremonial.

— Cum spun că doamna este deosebit de drăguţă?

Mariko îi spuse, iar el repetă cuvintele.

Fata râse vesel, acceptă complimentul şi-l reîntoarse.

— Kiku-san întreabă dacă ţi-ar place să cânte şi să danseze pentru dumneata?

— Tu cum preferi?

— Această doamnă este aici pentru plăcerea ta, samuraiule, nu a mea.

— Şi tu? Şi tu eşti aici pentru plăcerea mea?

— Da, într-un fel, într-un fel numai al meu.

— Atunci, te rog, roag-o să cânte.

Kiku bătu uşor din palme şi Ako aduse samisen-ul. Era lung, întocmit oarecum ca o chitară cu trei corzi. Ako îl aşează pe podea şi-i dădu plectrumul de fildeş lui Kiku, care spuse:

— Doamnă Toda, vă rog spuneţi-i prea-onoratului nostru oaspete că am să cânt Cântecul Libelulei.

— Kiku-san, aş fi onorată dacă în noaptea asta, aici, mi-ai spune Mariko-san.

— Sunteţi prea bună cu mine doamnă. Vă rog, iertaţi-mă, n-aş putea fi atât de nepoliticoasă.

— Te rog.

— Bine, dacă asta îţi face plăcere, deşi… zâmbetul ei era încântător. Mulţumesc, Mariko-sama.

Atinse o coardă. Din momentul în care oaspeţii păşiseră pe poartă în lumea ei, toate simţurile ei erau încordate. Îi privise în taină cât timp fuseseră cu Gyoko-san şi cât timp fuseseră singuri, căutând orice semn care ar fi putut să-i spună cum să-i facă plăcere bărbatului, sau să o impresioneze pe doamna Toda. Nu se aşteptase la ceea ce foarte curând deveni limpede. Anjin-san o dorea pe doamna Toda, deşi o ascundea tot atât de bine ca orice altă

persoană civilizată. Asta de fapt nu era surprinzător, pentru că doamna Toda era deosebit de frumoasă şi înzestrată şi, cel mai important, ea singură putea să vorbească cu el. Ceea ce o ului era că, fără putinţă de îndoială, şi doamna Toda îl dorea la fel de mult, dacă nu chiar mai mult.

Samuraiul barbar şi doamna samurai, nobila fiică a asasinului Akechi Jinsai, soţia seniorului Buntaro! Ehei, sărmanul bărbat, sărmana femeie! Atât de trist. Desigur asta se va sfârşi tragic.

Aproape îi dăduseră lacrimile gândindu-se cât de tristă e viaţa, cât de nedreaptă. Oh, cât aş vrea să mă fi născut samurai şi nu ţărancă. Aşa ca să pot deveni măcar concubina lui Omi-sama, nu doar o jucărie de-o clipă. Mi-aş da bucuroasă, pentru asta, speranţa renaşterii.

Dă la o parte tristeţea. Oferă plăcere, asta e datoria ta.

Degetele ei atinseră o a doua coardă, o coardă plină de melancolie, apoi băgă de seamă că, deşi Mariko era subjugată de muzica ei, Anjin-san, nu.

De ce, oare? ştia că asta nu era din cauza felului în care cânta, căci era sigură că o făcea aproape perfect. Iscusinţa ei nu era dată multora.

A treia, cea mai frumoasă coardă, ca încercare. Nu e nici o îndoială, îşi spuse grăbită, nu-i face plăcere. Lăsă sunetul să moară şi începu să cânte fără acompaniament, vocea ei ridicându-se odată cu schimbările bruşte de ritm, aşa cum cereau anii de educaţie până la perfecţiune. Din nou, Mariko fu fermecată, iar el nu, aşa că Kiku se opri dintr-odată.

— Noaptea aceasta nu este pentru muzică, anunţă ea. Noaptea aceasta este pentru fericire. Mariko-san, cum spun „te rog, iartă-mă” în limba lui?

— Por favor,

— Por favor, Anjin-san. În noaptea aceasta vom râde doar, neh?

— Domo, Kiku-san, hai.

— E greu să distrezi pe cineva fără cuvinte, dar nu e cu neputinţă, neh? Ah, ştiu!

Ea sări în picioare şi începu să mimeze – daimyo, purtătorul de palanchin, pescarul, şoimarul, samuraiul îngâmfat, chiar un bătrân fermier ridicând un snop de paie – şi le făcu atât de bine şi atât de hazos că, în scurt timp, Mariko şi Blackthorne râdeau şi băteau din palme. Apoi ea îşi ridică mâna. Începu să imite ironică un bărbat urinând, străduindu-se să se ţină, scăpându-se pe el, pripindu-se, căutându-şi podoaba insignifiantă, sau cocoşat de una neînchipuit de mare. Parodie toate momentele vieţii unui om, începând mai întâi ca sugar udându-şi scutecele şi orăcăind, apoi tânăr grăbit şi altul trebuind să se abţină, unul înzestrat deosebit, iar altul exact pe dos, până într-acolo în a se întreba „unde o fi dispărut?” şi, în cele din urmă, un moşneag bătrân, gemând în extaz că putuse în sfârşit să se uşureze.

Kiku se înclină în aplauzele lor şi sorbi cha, îndepărtându-şi picăturile de transpiraţie de pe frunte. Băgă de seamă că el îşi mişca umerii şi spatele.

— Oh, por favor, senhor, şi îngenunchie în spatele lui începând să-i maseze gâtul. Degetele ei pricepute găsiră de îndată punctele plăcute.

— Oh, Doamne, aşa, hai, chiar acolo!

Ea făcu aşa cum i se cerea.

— Gâtul dumitale se va simţi mult mai bine în curând. Ai stat prea mult timp aşezat, Anjin-san.

— Asta foarte hun, Kiku-san. Face Suwo aproape rău. Ah, mulţumesc.

— Oh, Mariko-san, umerii lui Anjin-san sunt atât de largi, n-ai vrea să mă ajuţi? Doar la umărul stâng, în timp ce eu îi masez umărul drept? Îmi pare rău, dar mâinile nu sunt îndeajuns de puternice.

Mariko îşi îngădui să se lase convinsă şi făcu ceea ce i se ceruse. Kiku îşi ascunse zâmbetul când îl simţi tresărind sub degetele lui Mariko şi fu foarte mulţumită de

improvizaţia ei. Acum clientul se simţea bine datorită talentului şi cunoştinţelor ei şi era manevrat aşa cum ar fi trebuit să fie.

— E mai bine, Anjin-san?

— Bine, foarte bine, mulţumesc.

— Oh, n-ai de loc pentru ce, e plăcerea mea. Dar doamna Toda e mult mai îndemânatică decât mine.

Kiku putea să simtă atracţia dintre ei, deşi încercau să o ascundă.

— Acum, puţină mâncare, poate? Şi aceasta sosi deîndată. Pentru dumneata, Anjin-san, spuse ea mândră.

Farfuria conţinea un mic fazan tăiat bucăţele mărunte, fript pe cărbuni, cu sos dulce de soia. Ea îl servi.

— E delicios, delicios, spuse el.

Şi într-adevăr era.

— Mariko-san?

— Mulţumesc.

Mariko luă bucata oferită, dar nu o mâncă. Kiku luă o bucăţică cu beţişoarele şi o mestecă cu plăcere.

— E bun, neh?

— Nu, Kiku-san, el foarte bun, foarte bun.

— Te rog, Anjin-san, mai serveşte. Ea mai luă încă o îmbucătură. E îndeajuns.

— Mulţumesc. Te rog, cum face – cum asta?

El arătă către sosul gros, maroniu. Mariko tălmăci pentru el:

— Kiku spune că este zahăr şi soia cu puţin ghimbir. Întreabă dacă aveţi zahăr şi soia în ţara dumitale.

— Zahăr din sfeclă, dar soia nu, Kiku-san.

— Oh, cum se poate trăi fără soia? Kiku deveni solemnă. Te rog, spune-i lui Anjin-san că noi avem zahăr aici de o mie de ani. Călugărul budist Ganjin l-a adus din China. Cele mai bune lucruri ale noastre vin din China, Anjin-san. Ceaiul ne-a venit acum aproape cinci sute de ani. Călugărul budist Eisai a adus câteva seminţe şi le-a plantat în provicia Chikuzen, unde m-am născut. A adus şi Zen-budismul.

Mariko traduse cu aceeaşi solemnitate, apoi Kiku lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Oh, îmi pare atât de rău, Mariko-sama, dar amândoi arătaţi atât de solemni, eu doar mă prefăceam că sunt solemnă în privinţa ceaiului ca şi cum ar fi fost ceva foarte important. A fost doar ca să vă distrez.

Îl priviră pe Blackthorne terminând fazanul.

— Bun, spuse el, foarte bun. Te rog, mulţumeşte Gyoko-san.

— Se va simţi onorată.

Kiku turnă saké pentru amândoi. Apoi, ştiind că sosise vremea, spuse senină:

— Pot să întreb ce s-a întâmplat astăzi în timpul cutremurului? Am auzit că Anjin-san a salvat viaţa seniorului Toranaga. M-aş considera onorată să aflu eu prima ce s-a întâmplat.

Se aşeză răbdătoare, lăsându-i pe Blackthorne şi Mariko să se bucure de poveste, adăugând câte un „oh”, sau „şi ce s-a mai întâmplat apoi?”, sau turnând saké fără să întrerupă, fiind ascultătorul perfect. Iar când ei sfârşiră de istorisit, se minună de curajul lor şi de norocul seniorului Toranaga. Vorbiră un timp, apoi Blackthorne se ridică şi slujnicei i se porunci să-i arate drumul. Mariko întrerupse tăcerea:

— N-ai mai mâncat niciodată carne până acum, Kiku-san, nu-i aşa?

— Este de datoria mea să fac orice pot ca să îi fac plăcere, doar pentru puţin timp, neh?

— Nu mi-am închipuit niciodată cât de perfectă poate fi o doamnă. Acum înţeleg de ce trebuie să fie întotdeauna o Lume Plutitoare, o Lume a Sălciilor şi cât de norocoşi sunt bărbaţii şi cât de nepotrivită sunt eu.

— Oh, dar acesta n-a fost niciodată scopul meu, Mariko-sama, şi nu este scopul nostru. Suntem aici doar pentru plăcere, pentru un moment trecător.

— Da. Am vrut doar să înţelegi că te admir atât de mult. Mi-ar fi plăcut să fii sora mea.

Kiku se înclină.

— N-aş fi demnă de o astfel de cinste.

Fiecare îşi simţea sufletul încălzit. Apoi ea spuse:

— Este un loc foarte tainic şi aici toţi sunt de încredere. Nu iscodeşte nimeni. Camera plăcerii e în grădină şi e foarte întunecoasă dacă e nevoie, iar întunericul păstrează toate tainele.

— Singura cale de a păstra un secret este să-l şopteşti într-o fântână secată, la amiază, când eşti singură, neh? spuse Mariko într-o doară, având nevoie de timp ca să se hotărască.

— Între surori nu e nevoie de fântâni. I-am spus slujnicei mele să plece şi să revină în zori. Camera de plăceri e un loc foarte izolat.

— Acolo trebuie să rămâi singură cu el.

— Pot să rămân oricând singură, oricând.

— Eşti atât de bună cu mine, Kiku-chan, atât de grijulie.

— E o noapte fermecată, neh? şi foarte specială.

— Nopţile fermecate sfârşesc prea repede, Soră Mai Mică. Nopţile fermecate sunt pentru copii, neh? Eu nu sunt copil.

— Cine ştie ce se poate întâmpla într-o noapte fermecată? Întunericul poate să ascundă orice.

Mariko clătină trist din cap şi o mângâie tandru.

— Da, dar pentru el, dacă te ascunde pe tine, asta ar însemna totul.

Kiku lăsă lucrurile aşa.

— Sunt un dar pentru Anjin-san, nu m-a cerut el?

— Dacă te-ar fi văzut, cum ar fi putut să nu te ceară? Pe bună dreptate, el este cel onorat că l-ai primit.

— Înţeleg asta acum. Dar m-a văzut odată, Mariko-san. Eram cu Omi-san, când el a trecut către corabie ca să meargă pentru prima dată la Osaka.

— Oh, Anjin-san a spus că a văzut-o pe Midori-san cu Omi-san. Tu erai lângă palanchin?

— Da. În piaţă. Oh, da, eu eram Mariko-san nu doamna, soţia lui Omi-sama. El mi-a spus konnichi wa, dar desigur nu-şi aduce aminte. Cum ar putea să-şi amintească? Asta s-a întâmplat într-altă viaţă, neh?

— Oh, îşi aminteşte – fata frumoasă cu umbrelă verde. Spunea că este cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o vreodată. Mi-a vorbit despre ea de multe ori.

Mariko o cercetă mai atent.

— Da, Kiku-san, ai putea fi uşor luată drept ea, într-o zi ca aceea, sub umbrelă.

Kiku turnă saké şi Mariko fu fermecată de eleganţa ei firească.

— Umbrela mea era verde ca marea, spuse ea, foarte încântată că el îşi amintea.

— Cum arăta atunci Anjin-san? Mult diferit? Noaptea cu Urlete trebuie să fi fost groaznică.

— Da, da, într-adevăr. Şi el era mai bătrân atunci, cu pielea feţei brăzdată adânc. Dar am început să devenim prea serioase, Soră Mai Mare. Ah, nu ştii cât sunt de onorată că-mi îngădui să-ţi spun astfel. Noaptea aceasta este doar pentru plăceri, nu mai suntem serioase, nu?

— Da, sunt de acord, te rog, iartă-mă.

— Acum să trecem la lucruri mai practice. N-ai vrea să-mi dai un sfat?

— Orice, spuse Mariko la fel de prietenoasă.

— În ceea ce priveşte împărţitul pernei cei de naţia lui au vreo preferinţă pentru vreun instrument sau poziţie pe care să o cunoşti? Îmi pare rău că întreb, dar poate ai putea să mă ajuţi.

Îi trebui lui Mariko toată puterea ca să nu se simtă tulburată.

— Nu, nimic de care să ştiu. Anjin-san este foarte sensibil în privinţa oricărui lucru care are legătură cu împărţitul pernei.

— N-ar putea fi întrebat pe ocolite?

— Nu cred că poţi întreba pe un străin astfel. Desigur nu pe Anjin-san. Şi îmi pare rău, eu nu ştiu despre ce instrumente vorbeşti, în afară desigur de harigata.

— Ah.

Din nou Kiku se lăsă condusă de intuiţia ei şi întrebă cu dibăcie:

— Ţi-ar place să le vezi? Aş putea să ţi le arăt pe toate, poate chiar cu el aici, şi-atunci n-ar mai trebui să-l întrebăm. Am putea vedea după reacţia lui.

Îl auziră pe Blackthorne apropiindu-se. Kiku îl întâmpină şi-i turnă vin. Mariko îl bău pe al ei, bucuroasă că nu mai era singură, stânjenită de faptul că Kiku îi putea citi cu siguranţă gândurile.

Sporovăiră şi jucară tot felul de jocuri hazoase şi apoi când Kiku hotărî că era momentul potrivit, ea întrebă dacă nu le-ar face plăcere să vadă grădina şi camerele plăcerii.

Ieşiră în noapte. Grădina scânteia în lumina torţelor, acolo unde încă mai rămăseseră stropi de ploaie. Cărarea şerpuia pe lângă un lac minuscul şi o cascadă gâlgâitoare. La capătul cărării se afla o casă micuţă, singuratică, în mijlocul unui câmp de bambuşi. Era ridicată deasupra pământului îngrijit curăţat şi avea patru trepte până la veranda care o înconjura. Totul la acea locuinţă de două camere era plin de gust şi preţios. Cel mai bun lemn, cea mai bună lucrătură, cele mai bune tatami şi perne de mătase, cele mai elegante desene în takonama.

— Este atât de frumos, Kiku-san, spuse Mariko.

— Casa de Ceai din Mishima este mult mai frumoasă, Mariko-san. Te rog, aşează-te confortabil, Anjin-san. Por favor. Asta îţi place, Anjin-san?

— Da, foarte mult.

Kiku înţelegea că era încă ameţit de noapte şi de saké, dar foarte atent la Mariko. Se simţea foarte tentată să se ridice şi să treacă în camera alăturată unde aşternutul era deja pregătit, să iasă în verandă şi să plece. Dar, dacă o făcea, ştia că prin asta ar fi încălcat legea. Mai mult decât atât,

simţea că un astfel de gest ar fi fost necugetat pentru că ştia că în adâncul inimii ei Mariko era gata de orice şi aproape nu-i mai păsa de nimic.

Nu, se gândi, nu trebuie s-o împing la un astfel de gest tragic, necugetat, cu atât mai mult cu cât este şi viitorul meu în joc. I-am oferit şansa, dar Mariko-san a hotărât să refuze. Înţeleaptă hotărâre. Sunt oare amanţi? Nu ştiu, asta este karma lor.

Se aplecă înainte şi râse tainic.

— Ascultă, Soră Mai Mare, te rog spune-i lui Anjin-san că am câteva instrumente pentru împărţitul pernei. În ţara lui sunt?

— El spune nu, Kiku-san. Îmi pare rău, n-a auzit niciodată de ele.

— Oh, l-ar amuza să le vadă? Sunt în camera alăturată, pot să le aduc. Sunt într-adevăr foarte excitante.

— Ţi-ar place să le vezi, Anjin-san? Ea spune că sunt într-adevăr foarte nostime.

Mariko schimbase cu bună-ştiinţă cuvântul.

— De ce nu? spuse Blackthorne cu gâtul uscat şi întreaga sa fiinţă încărcată de parfumul şi feminitatea ei. Voi folosiţi instrumente când vă culcaţi cu cineva? întrebă.

— Kiku-san spune, câteodată, Anjin-san. Ea spune şi asta este adevărat, că obiceiul nostru cere să încerci întotdeauna să prelungeşti momentul Norilor şi Ploii, pentru că în această scurtă clipă, noi, muritorii, suntem una cu zeii.

Mariko îl privea cercetător.

— Aşa că este foarte important să-l faci să dureze cât mai mult cu putinţă, neh? E aproape o datorie, neh?

— Da.

— Da, ea spune că a fi una cu zeii este foarte important. E bine să crezi asta şi e foarte posibil, nu-i aşa? Ceea ce simţi în clipa Ruperii Norilor este atât de nepământean şi atât de zeiesc, nu? Aşa că suntem datori să folosim orice mijloace care te ţin alături de zei cât mai mult cu putinţă, neh?

— Foarte. O, da.
— Mai vrei saké, Anjin-san?
— Mulţumesc.
Ea-şi flutură evantaiul.
— Toate acestea, despre Ruperea Norilor şi Norii şi Ploaia sau Foc şi Torent, aşa cum le mai spunem câteodată, sunt foarte japoneze, Anjin-san. E foarte important să fii japonez în ceea priveşte împărţitul pernei, neh?
Spre uşurarea ei, el rânji şi se înclină ca un curtean.
— Da, foarte. Sunt japonez, Mariko-san.
Kiku se reîntoarse cu o casetă îmbrăcată în mătase. O deschise şi scoase un penis destul de mărişor făcut din fildeş şi altul dintr-un material mai moale, elastic, cum Blackthorne nu mai văzuse niciodată. Nepăsătoare, le puse deoparte.
— Acestea desigur, sunt harigata obişnuite, Anjin-san, spuse Mariko neatentă, cu ochii aţintiţi la celelalte obiecte.
— Aşa să fie? spuse Blackthorne, fără să-şi dea seama ce-ar mai fi putut să spună. Mamă, Doamne!
— Dar este o harigata obişnuită, Anjin-san. Desigur că şi femeile voastre le au.
— Sigur că nu. Nu, nu le au, adăugă încercând să-şi amintească partea despre voioşie.
Mariko nu putea să-şi creadă urechilor. Îi explică lui Kiku, care era la fel de surprinsă. Kiku vorbi îndelung şi Mariko încuviinţă.
— Kiku-san spune că aceasta este foarte straniu. Trebuie să-i dau dreptate, Anjin-san. Aici aproape orice fată foloseşte unul pentru uşurarea firească, fără să se gândească prea mult. Cum ar putea altfel să-şi păstreze o fată sănătatea, când ei nu i se îngăduie lucruri care i se îngăduie unui bărbat? Eşti sigur, Anjin-san, nu glumeşti?
— Nu. Sunt sigur că femeile noastre nu au aşa ceva. Asta ar fi, Isuse, asta… ei bine… noi… ele… nu le au.
— Fără ele viaţa trebuie să fie foarte grea. Avem un proverb care spune că o harigata este ca un bărbat, dar

mai bună, pentru că este exact ca părţile lui cele mai bune, dar fără părţile cele mai rele, neh? Şi de asemenea, mai e bună pentru că nu toţi au atâta tărie ca harigata. Şi de asemenea, sunt foarte devotate, Anjin-san. Şi nu obosesc niciodată, aşa cum oboseşte un bărbat. Şi de asemenea, pot fi mai aspre sau mai catifelate, Anjin-san, ai promis, îţi aminteşti, cu voioşie?

— Ai dreptate, rânji Blackthorne. Pe Dumnezeu, ai dreptate. Te rog, iartă-mă.

Ridică harigata şi o cercetă cu atenţie, fluierând fără zgomot. Apoi spuse:

— Ce spuneai, învăţătorule? Poate să fie mai aspru?

— Da, spuse ea veselă. Poate să fie oricât de aspru sau de catifelat doreşti. Şi harigata au îndeosebi mult mai multă rezistenţă decât orice alt bărbat. Şi niciodată nu obosesc.

— Oh, asta cu siguranţă.

— Da. Nu uita. Nu orice femeie este destul de norocoasă să aparţină unui bărbat viril. Fără unul dintre acestea care să o ajute să-şi potolească dorinţele obişnuite şi nevoile fireşti, unei femei obişnuite i se otrăveşte sângele şi asta, desigur, o să-i distrugă curând armonia şi prin asta o va răni, sau îi va face rău ei şi celor din jur. Femeile nu au libertatea pe care o au bărbaţii, mai mult sau mai puţin, şi pe bună dreptate, neh? Lumea aparţine bărbaţilor, pe bună dreptate, neh?

— Da, zâmbi el, şi nu.

— Îmi pare rău pentru femeile voastre. Trebuie să fie la fel ca noi. Când vei ajunge acasă trebuie să le înveţi, Anjin-san. Ah, da, spune-i reginei voastre. Ea va înţelege. Noi înţelegem foarte repede tot ce ţine de împărţitul pernei.

— Am să vorbesc despre asta Majestăţii-sale. Blackthorne aşează harigata deoparte cu prefăcută şovăială.

— Ce mai urmează?

Kiku prezentă un şirag de patru mărgele mari, rotunde, din jad alb, înşirate la o oarecare distanţă una de cealaltă pe un fir tare de mătase. Mariko ascultă atentă explicaţiile,

fluturându-şi evantaiul, cu ochii mai mari ca niciodată, privind uluită mărgelele, în timp ce Kiku sfârşi de explicat.

— Ah, so desu! Ei bine, Anjin-san, începu ea hotărâtă, acestea se numesc konomi-shinju, Perlele Plăcerii şi pot fi folosite atât de către bărbaţi cât şi de către doamne. Saké, Anjin-san?

— Mulţumesc, da.

— Le poate folosi fie doamna, fie bărbatul, iar mărgelele se bagă cu atenţie în locul din spate şi apoi, în momentul Norilor şi Ploii, mărgelele sunt trase afară încet, una câte una.

— Cum?

— Da. Mariko aşează mărgelele peste perna din faţa lui. Doamna Kiku spune că momentul este foarte important şi că întotdeauna – nu ştiu cum ai spune dumneata, ah, da – întotdeauna trebuie folosită o pomadă uleioasă, pentru plăcere, Anjin-san.

Privi în sus la el şi adăugă:

— Ea spune de asemenea că perlele plăcerii sunt de multe mărimi şi că dacă sunt folosite cum trebuie, pot duce la un rezultat deosebit.

El hohoti zgomotos şi spuse în engleză:

— Pariez un butoi de dubloni pe o bucată de balegă de porc, că aşa e!

— Îmi pare rău, dar n-am înţeles, Anjin-san.

Când putu să vorbească din nou, spuse în portugheză:

— Pariez un munte de aur pe un fir de iarbă, Mariko-san, că rezultatul este deosebit, într-adevăr.

Ridică mărgelele şi le cercetă, fluierând fără să-şi dea seama.

— Perlele plăcerii, neh? După un timp le puse jos. Ce altceva mai e acolo?

Kiku era mulţumită că încercarea ei dădea roade. Le arătă himitsu-kawa, Pielea Secretă.

— Este un inel al plăcerii, Anjin-san, pe care îl poartă bărbatul ca să se păstreze tare când este istovit. Cu asta,

spune Kiku-san, bărbatul poate mulţumi femeia după ce a trecut peste culme, sau dorinţa lui a scăzut.

Mariko îl privea cu atenţie.

— Neh?

— Absolut, zâmbi Blackthorne. Să mă apere bunul Dumnezeu de amândouă şi să mă ajute să pot mulţumi întotdeauna. Roag-o pe Kiku-san să-mi cumpere trei, ca să fie!

Apoi li se arătă hiro-gumbi, Arma Ostenitului, lujerii subţiri şi uscaţi ai unei plante, care, dacă erau umeziţi şi înfăşuraţi în jurul Neasemuitei Podoabe se întăreau şi o făceau puternică. Apoi erau tot felul de alte întăritoare ca să excite sau să mărească excitaţia şi tot felul de pomezi ca să catifeleze, să îngroaşe, să întărească.

— Niciodată să slăbească? întrebă spre râsul tuturor.

— Oh, nu, Anjin-san. Asta ar fi de neînchipuit.

Apoi Kiku le arătă alte inele pentru bărbaţi, din fildeş sau din materiale elastice, sau mătăsoase, cu noduri, sau ţepi, sau panglici, sau tot felul de legături şi accesorii făcute din fildeş, sau păr de cal, sau seminţe şi chiar clopoţei.

— Kiku-san spune că aproape oricare dintre acestea va face din cea mai ruşinoasă doamnă, o neastâmpărată.

Oh, doamne, cât te-aş dori eu de neastâmpărată! îşi spuse.

— Dar astea sunt numai pentru bărbaţi, neh? întrebă.

— Cu cât este mai înfierbântată doamna, cu atât este mai mare plăcerea bărbatului, neh? spuse Mariko. Desigur, să dăruiască plăcere femeii este în aceeaşi măsură datoria bărbatului, nu-i aşa? Şi cu unul dintre acestea, dacă din nefericire el nu este îndeajuns de înzestrat, sau este slăbit, sau bătrân, sau obosit, poate totuşi să-i ofere plăcere onorabil.

— Le-ai folosit, Mariko-san?

— Nu, Anjin-san. N-am mai văzut aşa ceva până acum. Acestea sunt… soţiile nu sunt pentru plăcere, ci pentru a naşte copii şi pentru a gospodări casa şi avutul bărbatului.

— Soţiilor nu trebuie să li se ofere plăcere?

— Nu. De cele mai multe ori, nu. Aceasta este numai pentru doamnele din Lumea Sălciilor.

Mariko îşi scutură evantaiul şi îi explică lui Kiko despre ce se vorbea.

— Ea spune că desigur e la fel în lumea voastră. Că datoria bărbatului este să-i ofere plăcere doamnei şi datoria ei, să ofere plăcere bărbatului.

— Te rog, spune-i că îmi pare rău, dar nu este deloc la fel, ba chiar dimpotrivă.

— Ea spune că aceasta este foarte rău. Saké?

— Te rog spune-i că noi am fost învăţaţi să ne ruşinăm de trupurile noastre, de împărţitul pernei, de goliciunea trupului şi… şi tot felul de alte prostii. Doar când am ajuns aici am înţeles asta. Acum, că sunt puţin civilizat, înţeleg mult mai bine.

Mariko tălmăci. El goli ceaşca. Kiku i-o reumplu imediat, aplecându-se şi ţinând mâneca lungă a chimonoului cu mâna stângă ca să nu atingă măsuţa joasă, lăcuită, în timp ce turna cu mâna dreaptă.

— Domo.

— Do itashimashite, Anjin-san.

— Kiku spune că ar trebui să ne simţim cu toţii onoraţi că spui astfel de lucruri. Aşa e, Anjin-san. Mă faci să mă simt foarte mândră. Am fost foarte mândră de dumneata astăzi, dar, desigur, nu este atât de rău precum spui.

— E mai rău. E greu să înţelegi, cu atât mai mult să explici, dacă n-ai fost niciodată acolo sau n-ai fost crescută acolo. Vezi, adevărul…

Îl priveau aşteptând răbdătoare, multicolor îmbrăcate, atât de drăguţe şi curate, camera atât de curată şi liniştită şi neîncărcată. Dintr-odată în mintea lui totul începu să se compare cu duhoarea caldă şi prietenoasă a casei sale englezeşti, cu rogojini de papură pe podeaua de lut, fumul din vatra deschisă de cărămizi ridicându-se pe gaura din acoperiş. Doar trei dintre casele din sat, ale celor foarte bogaţi, aveau noile modele de vetre cu hornuri. Vreo două

camere mici pentru dormit şi apoi încăperea mare, neîngrijită, unde se locuia peste zi, se mânca, se gătea şi se stătea de vorbă. Intrai în odaie cu cizmele de marinar, fie vară sau iarnă, fără să bagi în seamă noroiul sau bălegarul şi te aşezai pe un scaun sau pe o laviţă. Masa de stejar, la fel de încărcată şi neîngrijită ca şi odaia, trei sau patru câini şi cei doi copii, fiul său şi fata fratelui său mort, Arthur, căţărându-se şi rostogolindu-se şi jucând capra, Felicity gătind, cu rochia lungă târându-se peste rogojină şi noroi, slujnica leneşă trăgându-şi nasul şi încurcându-te şi Mary, văduva lui Arthur, tuşind în odaia alăturată pe care o ridicase pentru ea, veşnic pe moarte, fără să moară niciodată.

Felicity, draga Felicity. O baie o dată pe lună, poate, şi asta vara, cu mare fereală, în cada de aramă, dar spălându-şi faţa şi mâinile şi picioarele în fiecare zi, întotdeauna îmbrăcată cu grijă până la gât şi încheieturi, asudând tot anul în straturi de lânuri groase, nespălate cu lunile sau anii, puţind ca toată lumea, mişunând de păduchi ca toată lumea, scărpinându-se ca toată lumea.

Şi toate acele prosteşti crezuri şi superstiţii că curăţenia ar putea ucide, ferestrele deschise pot ucide, apa poate ucide, sau puteai face pântecăraie, sau aduce ciuma, că păduchii şi muştele şi puricii şi mizeria şi bolile erau pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele de pe pământ.

Purici, muşte şi rogojini proaspete în fiecare primăvară, dar în fiecare zi la biserică şi de două ori sâmbăta ca să ţi se bage în cap Cuvântul. Nimic altceva nu contează decât Dumnezeu şi mântuirea sufletului.

Născut în păcat, trăind în ruşine, fructul Diavolului, condamnat la iad, rugându-se pentru mântuirea sufletului şi iertare. Felicity era atât de credincioasă şi plină de teamă de Dumnezeu şi îngrozită de Diavol, dorindu-şi cu disperare Raiul. Apoi se ducea acasă, să-i hrănească. O halcă de carne friptă şi dacă o bucată cădea pe podea, o ridicai, o curăţai de murdărie şi o mâncai, dacă nu cumva câinii, cărora

oricum le aruncai oasele, nu o apucau primii. Pe podea erau gunoaie şi resturi aruncate de pe masă, spre a fi măturate cândva şi poate, aruncate în drum. Dormind mai tot timpul în hainele cu care umblai ziua şi scărpinându-te ca un câine mulţumit, întotdeauna scărpinându-te. Îmbătrânit de tânăr, urâţit de tânăr şi murind de tânăr. Felicity, acum la douăzeci şi nouă de ani, încărunţită, cu câţiva dinţi în gură, bătrână, cu faţa brăzdată de riduri şi uscată.

— Înainte de vreme, sărmana nenorocită! Doamne, Dumnezeule! Câtă risipă! strigă el furios. Ce risipă afurisită!

— Nan desu ka, Anjin-san.

Amândouă femeile spuseră în aceeaşi clipă, mulţumirea lor dispărând.

— Îmi pare rău… numai că… Sunteţi amândouă atât de curate şi noi suntem atât de murdari şi totul se risipeşte, nenumărate milioane şi eu, toată viaţa mea… şi doar pentru că nu ştim mai mult. Iisuse Cristoase, ce risipă! Doar popii, ei sunt cei educaţi şi cei care învaţă. Popii au toate şcolile, ei sunt dascălii; întotdeauna în numele lui Dumnezeu, murdărie în numele lui Dumnezeu. Ăsta-i adevărul!

— Oh, da, desigur, spuse Mariko liniştitor, atinsă de durerea lui. Te rog, nu te gândi la asta, acum, Anjin-san. Asta e pentru mâine.

Kiku zâmbea, dar era furioasă pe ea însăşi. Ar fi trebuit să fii mai atentă, îşi spuse. Proasto, proasto, proasto. Mariko-san te-a prevenit, acum ai lăsat să se strice seara şi farmecul s-a dus, s-a dus, s-a dus.

Într-adevăr, senzualitatea grea, aproape palpabilă, care îi înconjurase pe toţi, dispăruse. Poate că într-un fel e bine, gândi. Cel puţin Mariko şi Anjin-san sunt apăraţi încă o noapte. Bietul bărbat, biata doamnă, atât de trist. Îi privi vorbind, ghicind-o schimbare în tonul lor.

— Acum trebuie să te las, spunea Mariko în latină.

— Să plecăm împreună.

— Te rog, rămâi. Pentru cinstea ta şi a ei. Şi a mea, Anjin-san.

— Nu vreau acest dar al tău, spuse el, te vreau pe tine.

— Sunt a ta, crede-mă, Anjin-san. Te rog, rămâi. Te implor şi înţelege că în noaptea aceasta sunt a ta.

El nu mai stărui ca ea să rămână.

După plecarea ei se întinse pe spate, îşi puse braţele sub cap şi rămase privind afară, pe fereastră, în noapte. Ploaia răpăia pe ţigle, iar vântul sufla mângâietor dinspre mare.

Kiku stătea îngenuncheată în faţa lui, fără să se mişte. Picioarele îi înţepeniseră. I-ar fi plăcut să se întindă, dar nu vroia să-l tulbure cu nici o mişcare.

Nu eşti obosită, picioarele nu te dor, îşi spuse. Ascultă ploaia şi gândeşte-te la lucruri plăcute. Gândeşte-te la Omi-san şi la Casa de Ceai din Mishima şi că trăieşti, iar cutremurul de ieri a fost doar un alt cutremur dintre multe altele. Gândeşte-te la Toranaga-sama şi la preţul neînchipuit de îndrăzneţ pe care Gyoko-san a cutezat să-l ceară prima dată pentru contractul tău. Ghicitorul acela avea dreptate. Norocul tău o va îmbogăţi peste orice închipuire. Şi dacă partea asta e adevărată, de ce n-ar fi şi restul, că într-o bună zi te vei căsători cu un samurai, pe care îl respecţi şi vei avea un fiu de la el, că vei trăi şi vei muri de bătrâneţe în casa lui, bogată şi respectată şi că, minune a minunilor, fiul tău va ajunge egal în rang, samurai, ca şi ai săi.

Faţa ei începu să strălucească de bucurie la gândul incredibilului, dar minunatului, viitor.

După un timp, Blackthorne se întinse leneş, cuprins de o oboseală plăcută. O văzu şi zâmbi.

— Nan desu ka, Anjin-san?

El clătină din cap binevoitor, se ridică şi deschise shoji-ul către odaia următoare. Nici o slujnică nu era îngenuncheată lângă aşternutul îngrijit. El şi Kiku erau singuri în acea căsuţă minunată.

Intră în odaia de dormit şi începu să-şi scoată chimonoul. Ea se grăbi să-l ajute. Se dezbrăcă de tot, apoi îşi puse

chimonoul uşor de mătase, pentru dormit, pe care ea i-l întinsese. Ea deschise plasa împotriva ţânţarilor şi el se întinse în aşternut.

Apoi, Kiku îşi schimbă îmbrăcămintea. O privi scoţându-şi obi-ul şi chimonoul exterior şi chimonoul de dedesubt, de un verde foarte palid, tivit cu purpuriu şi, în cele din urmă, jupa. Îşi puse un chimonou pentru dormit, de culoarea piersicii, apoi îşi scoase complicata perucă şi îşi lăsă părul liber. Era negru-albăstrui, fin şi foarte lung.

Îngenunche în afara plasei.

— Dozo, Anjin-san?

— Domo.

— Domo arigato goziemashita, şopti ea.

Se strecură pe sub plasă şi se întinse alături de el. Lumânările şi lămpile cu ulei ardeau strălucitor. Era bucuros de lumină pentru că ea era atât de frumoasă.

Dorinţa lui nesăţioasă dispăruse, deşi durerea rămăsese. Nu te vreau, Kiku-san, gândi. Chiar dacă ai fi fost Mariko, ar fi la fel. Chiar dacă ai fi cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, mai frumoasă chiar decât Midori-san, pe care o cred mai frumoasă decât orice zeiţă. Nu te doresc. Poate mai târziu, dar nu acum. Îmi pare rău.

Mâna ei se întinse şi îl atinse.

— Dozo?

— Iyé, spuse el blând, clătinând capul.

Îi apucă mâna, apoi îşi strecură un braţ pe sub umerii ei. Ascultătoare, ea se cuibări lângă el, înţelegând într-o clipă. Parfumul ei se amesteca cu cel al cearşafurilor şi al saltelei. Atât de curate, îşi spuse. Totul atât de neînchipuit de curat.

Ce spusese Rodrigues? „Japonia e raiul pe pământ, englezule, dacă ştii unde să cauţi”, sau „aici e paradisul, englezule!” Nu-mi amintesc. Ştiu doar că nu este acolo, dincolo de mare, unde credeam eu, nu e acolo.

Raiul pe pământ e aici.

CAPITOLUL 41

Ştafeta galopă pe drum în jos, în întuneric, către satul adormit. Cerul era tivit de lumina zorilor, iar bărcile de pescuit, ce ieşiseră noaptea în larg să-şi întindă plasele lângă recifuri, soseau în port. Călărise fără odihnă din Mishima, prin trecătorile munţilor şi drumuri proaste, luând cai odihniţi de pe unde putuse.

Calul său tropoti pe străzile satului şi ochi ascunşi îl urmăriră, de-a curmezişul pieţei şi în sus, pe drumul către fortăreaţă. Stindardul său purta însemnele lui Toranaga şi ştia parola de zi. Totuşi fu oprit şi cercetat de patru ori înainte de a i se îngădui intrarea la ofiţerul gărzii.

— Ştiri grabnice de la Mishima, Naga-san. De la seniorul Hiro-matsu.

Naga luă sulul şi se grăbi înăuntru. Se opri la uşa puternic păzită.

— Tată?

— Da.

Naga trase panoul într-o parte şi aşteptă. Sabia lui Toranaga alunecă înapoi în teacă. Una dintre gărzi aduse o lampă cu ulei.

Toranaga se ridică înăuntrul pologului şi rupse sigiliul. Cu două săptămâni în urmă îi poruncise lui Hiro-matsu să plece cu un regiment de elită, în taină, la Mishima, castelul-cetate de pe drumul Tokaido, ce străjuia intrarea în trecătoarea care străbătea munţii către oraşele Atami şi Odawara, pe coasta de răsărit a provinciei Izu. Atami era poarta către nord spre Odawara. Odawara era cheia apărării întregului Kwanto.

Hiro-matsu scria: „Alteţă, fratele vostru vitreg, Zataki, senior de Shinano, a sosit ieri de la Osaka, cerând un permis de liberă trecere ca să vă viziteze la Anjiro. Călătoreşte oficial cu o sută de samurai şi hamali sub semnul noului Consiliu al Regenţilor. Îmi pare rău să vă spun că ştirile doamnei Kiritsubo sunt adevărate. Zataki a devenit trădător şi şi-a dat pe faţă sprijinul pentru Ishido. Ce nu ştia ea este că Zataki este acum regent în locul

seniorului Sugiyama. Mi-a arătat numirea sa oficială, semnată corect de Ishido, Kyama, Onoshi şi Ito. Am făcut tot ce am putut că să-mi stăpânesc oamenii să nu se înfurie în faţa aroganţei sale, şi m-am supus poruncilor voastre de a lăsa orice mesager care vine de la Ishido să treacă. Aş fi vrut să ucid scârnăvia asta eu însumi. Cu el călătoreşte preotul barbar Tsukku-san, care a ajuns pe mare la portul Numazu, venind din Nagasaki. El a cerut îngăduinţa să vă viziteze, aşa că l-am trimis cu aceeaşi suită. Am trimis două sute dintre oamenii mei ca să-i escorteze. Vor ajunge la Anjiro în două zile. Când vă întoarceţi la Yedo? Iscoadele spun că Jikkyu strânge în taină oşteni şi avem ştiri de la Yedo cum că clanurile din nord sunt gata să se alăture lui Ishido, acum că Shmano, feuda lui Zataki, e împotriva voastră. Vă implor să plecaţi din Anjiro deîndată, pe mare. Lăsaţi-l pe Zataki să vă urmărească până la Yedo, unde putem să-i facem faţă cum trebuie.”

Toranaga lovi cu pumnul în podea.

— Naga-san, adu-l pe Buntaro-san, Yaga-san şi Omi-san aici, deîndată.

Aceştia sosiră foarte repede. Toranaga le citi mesajul.

— Ar fi bine să oprim toate pregătirile. Trimite regimentul de muschete până la ultimul om în munţi. Nu vrem să scape vreo taină, acum.

Omi spuse:

— Vă rog, iertaţi-mă, Alteţă, dar aţi putea găsi că-i mai potrivit să întâlniţi solia în munţi, să zicem la Yokosé. Invitaţi-l pe seniorul Zataki – alese titlul cu multă grijă – să facă o cură de ape la unul dintre izvoarele din apropiere, dar hotărâţi întâlnirea la Yokosé. Apoi, după ce şi-a prezentat mesajul, el şi toţi oamenii săi pot fi trimişi înapoi, însoţiţi până la hotar, sau striviţi, după cum doriţi.

— Nu cunosc Yokosé.

Yabu spuse cu importanţă:

— E minunat, aproape în mijlocul provinciei Izu, Alteţă. Între munţi, într-o vale, pe râul Kano. Kano curge mai

departe spre nord, prin Mishima şi Numazo, către mare, neh? Yokosé este la o răscruce de drumuri: drumurile ce duc de la nord la sud şi de la est la vest.

— Da, Yokosé ar fi un loc bun de întâlnire, alteţă. Izvoarele Shuzenji sunt în apropiere, foarte fierbinţi, foarte bune. Unele din cele mai bune. Ar trebui să le vizitaţi, Alteţă.

— Cred că Omi-san a dat o idee bună.

— Putem să ne apărăm acolo cu uşurinţă?

Omi spuse iute:

— Da, Alteţă. Acolo e un pod. Ţinutul e-nconjurat de munţi abrupţi. Orice atacator va trebui să lupte în susul unui drum şerpuitor. Amândouă trecătorile pot fi ţinute cu oameni puţini. N-am putea fi niciodată luaţi prin surprindere. Avem îndeajuns de mulţi oameni ca să vă apărăm şi să măcelărim de zece ori mai mulţi decât sunt ei, dacă va fi nevoie.

— O să-i măcelărim orice s-ar întâmpla, neh? spuse Buntaro dispreţuitor. Dar mai bine acolo decât aici. Alteţă, vă rog, lăsaţi-mă să asigur eu locul. Cinci sute de arcaşi, fără muschete, toţi călăreţi. Adăugaţi oamenilor pe care i-a trimis tatăl meu vor fi mai mult decât de ajuns.

Toranaga verifică data de pe mesaj.

— Când o să ajungă la răscruce?

Yabu privi către Omi pentru confirmare.

— Cel mai devreme în noaptea asta?

— Dacă nu, până mâine în zori.

— Buntaro-san, pleci deîndată, spuse Toranaga. Îi opreşti la Yokosé, dar ţine-i de partea cealaltă a râului. Am să plec mâine în zori cu încă o sută de oameni. Ar trebui să ajungem până mâine la amiază. Yabu-san, pentru moment iei în primire regimentul de muschete, şi ne aperi retragerea. Aşează-l în ambuscadă, de-a curmezişul drumului Heikawa, pe culme, aşa ca să putem să ne retragem printre rânduri dacă va fi nevoie.

Buntaro se pregăti să plece, dar se opri când Yabu spuse, nelinişti:

— Cum ar putea să trădeze cineva, Alteţă? N-au decât o sută de oameni.

— Mă aştept la trădare. Seniorul Zataki nu şi-ar pune capul în mâinile mele fără un plan, căci desigur i l-aş lua dacă aş putea, spuse Toranaga. Fără el în fruntea fanaticilor lui am avea o şansă mult mai mare ca să trecem prin munţii săi. Dar de ce riscă el totul, de ce?

Omi încercă să ghicească:

— Nu s-ar putea să se pregătească să devină din nou aliatul vostru?

Toţi cunoşteau vechea rivalitate care existase între cei doi fraţi vitregi. Prietenească, până atunci.

— Nu. Nu el. N-am avut încredere în el nici până acum. Ar avea vreunul dintre voi încredere în el, acum?

Clătinară cu toţii din cap. Yabu spuse:

— Desigur nu trebuie să vă neliniştească nimic, Alteţă. Seniorul Zataki e regent, da, dar e doar un mesager, neh?

Prostule, ar fi vrut să strige Toranaga, nu înţelegi nimic.

— O să aflăm curând. Buntaro-san, pleci îndată.

— Da, Alteţă. O să aleg locul întâlnirii cu grijă, dar nu-l lăsaţi mai aproape de zece paşi. Am fost cu el în Coreea. E prea iute în mânuirea săbiei.

— Da.

Buntaro ieşi grăbit. Yabu spuse:

— Poate că Zataki ar putea fi convins să-l trădeze pe Ishido, cu vreo răsplată, poate. Care să fie momeala? Chiar şi fără el în frunte, munţii Shinano sunt sălbatici.

— Momeala e limpede, spuse Toranaga. Kwanto. Nu vrea el asta? N-a vrut-o întotdeauna? Nu vor asta toţi duşmanii mei? N-o vrea însuşi Ishido?

Ei nu răspunseră. Nu era nevoie. Toranaga spuse grav:

— Fie ca Buddha să ne ajute. Pacea lui Taikô a luat sfârşit. Începe războiul.

Urechile de marinar ale lui Blackthorne deslușiseră graba în zgomotul copitelor ce se apropiau şi asta îi şoptise primejdia. Se trezise din somn într-o clipă, gata să atace

sau să fugă, cu toate simţurile treze. Copitele trecură, îndepărtându-se în susul dealului, către fortăreaţă, pierzându-se în depărtare.

Aşteptă. Nu auzi nici un sunet care să trădeze o escortă. Poate-i o ştafetă singuratică, îşi spuse. De unde? A început războiul?

Se crăpa de ziuă. Acum putea să vadă o mică parte a cerului. Era acoperit şi încărcat cu nori de ploaie, aerul cald, cu un iz de sare în el, unduind plasa contra ţânţarilor din timp în timp. Un ţânţar bâzâia uşor afară. Se simţea foarte bine înăuntru, în siguranţă în acea clipă. Bucură-te de siguranţă şi linişte, cât ţine, îşi spuse.

Kiku dormea alături, ghemuită ca un pisoi. Răvăşită de somn i se părea şi mai frumoasă. Se întinse cu grijă la loc în moliciunea aşternutului de pe podeaua acoperită de tatami.

Aşa e mult mai bine decât într-un pat. Mai bine decât într-o cuşetă, Dumnezeule, cu mult mai bine! Dar în curând am să fiu înapoi la bord, neh? În curând mă voi năpusti asupra Corabiei Neagre şi o voi lua, neh? Cred că Toranaga e de acord, deşi n-a spus-o pe faţă. N-a încuviinţat el, aşa cum fac japonezii? Nimic nu poate fi rezolvat în Japonia decât cu mijloace japoneze. Da, cred că ăsta-i adevărul.

Am vrut să aflu mai multe. Nu i-a spus el lui Mariko să-mi traducă totul şi să-mi explice problemele lui politice?

Am vrut bani ca să-mi cumpăr noul echipaj. Nu mi-a dat două mii de koku?

I-am cerut două sau trei sute de corsari. Nu mi-a dat el mie două sute de samurai cu toată puterea şi rangul de care am nevoie? Mi se vor supune? Desigur! M-a făcut samurai şi hatamoto, aşa că mi se vor supune până la moarte şi-am să-i duc pe bordul lui Erasmus. Or să fie grupa mea de abordaj şi-o să conduc atacul.

Ce noroc de necrezut am! Am tot ce vreau, afară doar de Mariko, dar o am şi pe ea. Am, în taină, sufletul şi dragostea ei. Şi i-am avut trupul noaptea trecută. Noaptea fermecată,

care nu a existat vreodată. Ne-am iubit, fără să facem dragoste. Este vreo diferenţă în asta?

Nu e dragoste între Kiku şi mine, doar o dorinţă care a înflorit. M-am simţit grozav, sper că şi ea. Am încercat să fiu pe de-a întregul japonez şi să-mi fac datoria, să-i dăruiesc plăcere, aşa cum a făcut şi ea.

Îşi aminti cum folosise un inel al plăcerii. Se simţise foarte stânjenit şi foarte ruşinat şi se întorsese cu spatele ca să-l pună, îngrozit la gândul că-şi va pierde vârtoşenia, dar nu se întâmplase asta. Şi apoi, când îl aşezase la locul lui, făcuseră din nou dragoste. Trupul ei tremurase şi se răsucise, iar tremurul acesta îl ridicase pe o culme a plăcerii pe care nu o cunoscuse vreodată.

După aceea, când putuse să răsufle din nou, începuse să râdă şi ea şoptise: „De ce râzi?” iar el îi răspunsese: „Nu ştiu altceva decât că mă faci fericit.”

N-am râs niciodată în aceste clipe, niciodată până acum. A fost totul desăvârşit. Nu o iubesc pe Kiku-san, mă bucur de ea. O iubesc pe Mariko-san fără margini şi îmi place Fujiko-san.

Ai împărţi perna cu Fujiko? Nu. De fapt nu cred că aş putea.

Nu e asta datoria ta? Dacă accepţi privilegiile unui samurai şi ceri altora să te trateze pe de-a-ntregul ca samurai, cu tot ceea ce înseamnă asta, trebuie să accepţi şi responsabilităţi şi datorii, neh? E doar drept, neh? Şi onorabil, neh? E de datoria ta să-i dăruieşti lui Fujiko un fiu.

Şi Felicity, ce-ar spune ea despre asta?

Şi când vei pleca, ce se va întâmpla cu Fujiko-san şi Mariko-san? Te vei întoarce într-adevăr aici, părăsind titlul de cavaler, sau chiar onorurile mai mari, pe care le vei primi cu siguranţă dacă te vei întoarce încărcat de comori? Vel pluti din nou în largul mării duşmănoase, să străbaţi ostilitatea îngheţată a strâmtorii lui Magellan, să înduri furtuni şi marea răscolită şi scorbutul şi revolta marinarilor

încă alte şase sute şi nouăzeci şi opt de zile, ca să mai debarci odată aici, să începi din nou viaţa asta?

Hotărăşte!

Apoi îşi aminti ce îi spusese Mariko despre locurile din minte. „Fii japonez, Anjin-san, trebuie, ca să supravieţuieşti. Fă ce facem noi. Lasă-te, fără să te ruşinezi, în ritmul karmei. Fii mulţumit de forţele care scapă controlului dumitale. Pune fiecare lucru în lăcaşul lui deosebit şi păstrează-ţi wa, armonia vieţii. Păstrează-ţi-o, Anjin-san. Karma e karma, neh?

Da, mă voi hotărî când o să vină vremea.

Mai întâi trebuie să-mi fac rost de echipaj. Apoi să capturez Corabia Neagră. Apoi voi înconjura din nou jumătate din pământ ca să ajung în Anglia. Apoi am să cumpăr şi-am să armez corăbii de război şi apoi o să hotărăsc. Karma e karma.

Kiku se răsuci, apoi se strecură şi mai adânc între cearceafuri, cuibărindu-se lângă el. Îi simţi căldura trupului prin chimonoul de mătase şi se simţi fericit.

— Anjin-chan, murmură ea încă adormită.

— Hai!

Nu o trezi. Era mulţumit să o ţină în braţe şi să se odihnească, răpit de liniştea pe care abandonarea i-o dăduse, dar, înainte de a adormi, o binecuvântă pe Mariko pentru tot ce-l învăţase.

— Da, Omi-sama, desigur, spuse Gyoko, îl aduc îndată pe Anjin-san. Te rog, iartă-mă. Ako, vino cu mine.

Gyoko o trimise pe Ako după ceai, apoi se repezi în grădină, întrebându-se ce veşti importate adusese în galop mesagerul nocturn, pentru că şi ea auzise copitele. Şi de ce se poartă Omi-san atât de ciudat astăzi, atât de rece, dur şi primejdios? De ce a venit el însuşi pentru o treabă atât de neimportantă? De ce nu a trimis un samurai oarecare?

Eh, cine ştie? Omi e bărbat. Cum poţi să nu-i înţelegi, îndeosebi pe samurai? Dar ceva nu e în regulă. A adus curierul o declaraţie de război? Cred că da. Dacă e război, atunci e război şi războiul nu a făcut rău niciodată negoţului nostru. Daymio şi samurai, vor avea în continuare nevoie de distracţie, ca de obicei – cu atât mai mult în

timpul războiului –, iar când e război banii înseamnă mai puţin decât oricând pentru ei. Bun, bun, bun.

Îşi zâmbi în sinea ei. Aminteşte-ţi de zilele războiului de acum patruzeci de ani, când aveai şaptesprezece ani şi erai floarea Mishimei. Aminteşte-ţi tot râsul şi toţi cei cu care ai împărţit perna şi nopţile mândre care se topeau în zi. Aminteşte-ţi cum îl serveai pe Moş Chelie, tatăl lui Yabu, bătrânul domn de treabă care fierbea criminalii aşa cum face fiul său acum. Aminteşte-ţi cât de greu a trebuit să munceşti ca să-l înmoi – altfel decât pe fiul lui. Gyoko chicoti. Am împărţit perna trei zile şi trei nopţi. Apoi a devenit stăpânul meu pentru un an întreg. Bune vremuri. Bun bărbat. Oh, cum am împărţit perna!

Război sau pace, ce-ţi pasă? Shigata ga nai. Sunt destui bani băgaţi în zarafi şi negustorii de orez, câte puţin aici, câte puţin dincolo. Apoi, fabrica de saké din Odawara şi Casa de Ceai din Mishima înfloreşte, iar astăzi seniorul Toranaga o să cumpere contractul lui Kiku. Da, vin timpuri interesante şi cât de interesant a fost noaptea trecută! Kiku a fost strălucitoare şi ieşirea lui Anjin-san, înspăimântătoare. Kiku a răsucit lucrurile la fel de pricepută ca orice curtezană din împărăţie. Şi apoi, după ce doamna Toda a plecat, iscusinţa lui Kiku a făcut totul perfect şi noaptea o binecuvântare. Ah, bărbaţii şi femeile. Atât de uşor de citit. Îndeosebi bărbaţii.

Rămân de-a pururi copii. Vanitoşi, dificili, teribili, nestatornici, docili, răi, rareori minunaţi, dar toţi născuţi cu acel unic, incredibil lucru care compensează totul, pe care noi, cele din breaslă, îl numim Rădăcina de Jad, Cap de Broască Ţestoasă, Piscul Yang, Suliţa Încinsă sau, pur şi simplu, Bucata de Carne.

Cât de jignitor şi totuşi cât de potrivit.

Gyoko chicoti şi se întrebă pentru a zecea mia oară, pe toţi zeii vii sau morţi, sau care o să se nască, ce ne-am face în lumea astă fără Bucata de Carne?

Porni grăbită, tălpile ei făcând doar atât zgomot cât să-şi anunţe sosirea. Urcă treptele din cedru lustruit. Bătu la uşă într-un fel anume.

— Anjin-san, Anjin-san, îmi pare rău, dar seniorul Toranaga a trimis după domnia-voastră. Vi s-a poruncit să ajungeţi la fortăreaţă deîndată.

— Cum? Ce-ai spus?

Ea repetă, folosind cuvinte mai simple.

— Ah! Înţeleg! Bine, eu acolo repede, îl auzi spunând cu accentul său caraghios.

— Îmi pare rău. Vă rog să mă iertaţi. Kiku-san?

— Da, mama-san?

Într-o clipă panoul alunecă într-o parte. Kiku îi zâmbi, cu chimonoul şifonat pe ea şi părul ciufulit plăcut.

— Bună dimineaţa, mama-san, ai visat frumos?

— Da, da, mulţumesc. Îmi pare rău că te deranjez. Kiku-chan, vrei ceai proaspăt?

— Oh!

Zâmbetul lui Kiku dispăru. Acesta era semnalul pe care Gyoko putea să-l folosească liber în faţa oricărui client şi prin care îi spunea că clientul ei deosebit, Omi-san, se află la Casa de Ceai. Atunci Kiku putea să-şi termine deîndată povestea, sau cântecul, sau dansul şi să se ducă la Omi-san, dacă dorea. Kiku împărţea perna cu foarte puţini, deşi îi distra pe mulţi, dacă plăteau. Foarte, foarte puţini îşi puteau permite toate serviciile ei.

— Ce este? întrebă Gyoko.

— Nimic, mama-san. Anjin-san, strigă vesel Kiku, îmi pare rău, doreşti cha?

— Da, te rog.

— Îndată, spuse Gyoko. Ako, grăbeşte-te, copilă.

— Da, stăpână.

Ako aduse tava de ceai şi cele două ceşti şi turnă, iar Gyoko plecă, cerându-şi din nou iertare pentru că îl deranjase.

Kiku îi dădu ea însăşi ceaşca lui Blackthorne. El bău însetat, iar ea îl ajută să se îmbrace. Ako pregătise un alt chimonou pentru ea. Kiku era foarte atentă, dar era măcinată de gândul că în curând va trebui să-l însoţească pe Anjin-san până dincolo de poartă şi să i se încline la plecare. Aşa cerea buna-cuviinţă. Mai mult de atât, era privilegiul şi datoria ei. Doar curtezanelor de primă clasă li se îngăduia să treacă dincolo de hotarul casei ca să acorde această rară onoare. Toate celelalte trebuiau să rămână în curte. Era de neînchipuit pentru ea să nu sfârşească noaptea aşa cum era de aşteptat – ar fi fost o insultă cumplită la adresa oaspetelui ei, şi totuşi…

Pentru prima oară în viaţă, Kiku nu dorea să conducă un oaspete în faţa altui oaspete.

Nu pot. Nu pe Anjin-san, faţă de Omi-san.

De ce? se întrebă. Pentru că Anjin-san e barbar şi-ţi e ruşine pentru că toată lumea va şti că te-a avut un barbar? Nu. Tot Anjiro ştie deja, şi un bărbat este ca oricare altul, de cele mai multe ori. Acest bărbat este samurai, hatamoto şi amiral al corăbiilor seniorului Toranaga. Nu, nu este asta.

Atunci ce?

Am descoperit în această noapte că-mi este ruşine de ce i-a făcut Omi-san. Şi ar trebui să ne fie ruşine tuturor. Omi-san n-ar fi trebuit niciodată să facă asta. Anjin-san este însemnat şi degetele mele păreau să simtă urina pe mătasea chimonoului său. M-a ars ruşinea lui, un bărbat bun, căruia nu trebuia să i se întâmple aşa ceva.

Sunt oare pângărită?

Nu, desigur, doar ruşinată faţă de el. Şi faţă de Omi-san, pentru că mă simt ruşinată. Apoi, în adâncul minţii, o auzi pe mama-san spunând din nou: „Copilă, copilă, lasă bărbaţilor grijile lor. Râsul este balsamul nostru pentru ei, pentru lume, pentru zei şi chiar pentru bătrâneţe.”

— Kiku-san?

— Da, Anjin-san.

— Acum eu plec.

— Da. Să mergem împreună.

El îi luă grijuliu faţa în mâinile lui aspre şi o sărută.

— Îţi mulţumesc, nu cuvinte îndeajuns pentru mulţumesc.

— Eu sunt cea care trebuie să-ţi mulţumesc. Te rog, îngăduie-mi să-ţi mulţumesc, Anjin-san. Să mergem.

O lăsă pe Ako să-i aranjeze ultimele şuviţe de păr pe care le lăsase să atârne, neatentă, îşi legă eşarfa în jurul chimonoului şi porniră.

Mergea lângă el, aşa cum cerea privilegiul ei, nu câţiva paşi în urmă, cum era obligată o soţie, consoartă, fiică, sau servitoare. Îşi puse mâna pe umărul ei pentru o clipă şi aste nu îi plăcu, pentru că nu mai erau în singurătatea camerei lor. Apoi dintr-o dată avu o presimţire groaznică, că o va săruta în public, în faţa porţii, aşa cum îi spusese Mariko că era obiceiul barbarilor. Oh, Buddha, fă să nu se întâmple asta, îşi spuse, gata să leşine de teamă.

Săbiile lui erau în camera de primire. După datină, toate armele erau lăsate sub pază, în afara camerelor plăcerii, spre a preveni încăierările sângeroase între clienţi şi de asemenea, spre a împiedica vreo doamnă să-şi pună capăt vieţii. Nu toate doamnele din Lumea Sălciilor erau fericite sau norocoase.

Blackthorne îşi puse săbiile în brâu. Kiku se înclină în verandă, unde el îşi puse în picioare sandalele. Gyoko şi alţii se adunaseră să i se închine la plecare, ca unui oaspete de seamă. Dincolo de poartă era piaţa satului şi marea. Mulţi samurai se găseau acolo, sporovăind, cu Buntaro în mijlocul lor. Kiku nu putea să-l vadă pe Omi, deşi era sigură că îi pândea de undeva. Anjin-san părea nemăsurat de înalt şi ea atât de mică, alături de el. Acum traversau curtea. Amândoi îl văzură pe Omi, în acelaşi timp. Stătea lângă poartă. Blackthorne se opri.

— Mneaţa, Omi-san, spuse ca unui prieten, înclinându-i-se ca unui prieten, fără să ştie că Omi şi Kiku erau mai mult decât prieteni.

Cum ar fi putut şti, îşi zise ea, nimeni nu i-a spus. De ce i-ar fi spus şi ce contează asta, oricum.

— Bună dimineaţa, Anjin-san.

Vocea lui Omi era prietenoasă, dar ea băgă de seamă că se înclinase doar atât cât să fie politicos. Apoi ochii săi pătrunzători se întoarseră din nou către ea şi ea se înclină cu un zâmbet desăvârşit.

— Bună dimineaţa, Omi-san. Această casă e onorată de prezenţa dumitale.

— Mulţumesc, Kiku-san.

Simţi privirea lui scormonitoare, dar se prefăcu că nu bagă de seamă, ţinându-şi ochii mai departe plecaţi. Gyoko şi slujnicele şi celelalte curtezane care erau libere, priveau de pe verandă.

— Eu duc fortăreaţă, Omi-san, spunea Blackthorne. Totul e bine?

— Da. Seniorul Toranaga a trimis după dumneata.

— Plec acum. Sper văd curând.

— Da.

Kiku privi în sus. Omi se uita încă la ea. Ea-i zâmbi cu cel mai frumos zâmbet al ei şi apoi se uită la Anjin-san. El îl privea pe Omi cu atenţie, apoi simţindu-i ochii se întoarse către ea şi îi zâmbi. I se păru a fi un zâmbet forţat.

— Îmi pare rău, Kiku-san. Omi-san, acum trebuie plec.

Se înclină către Omi. I se răspunse la fel. Trecu dincolo de poartă. Ea îl urmă cu răsuflarea tăiată. În piaţă încetă orice mişcare. În tăcere, îl văzu întorcându-se şi pentru un moment groaznic de lung, crezu că avea s-o îmbrăţişeze, dar spre imensa ei uşurare nu o făcu, ci doar stătu acolo aşteptând, aşa cum ar fi aşteptat orice persoană civilizată. Ea se înclină cu toată tandreţea de care era în stare, simţind privirea lui Omi sfredelind-o.

— Mulţumesc, Anjin-san, spuse ea şi îi zâmbi doar lui.

Un suspin străbătu piaţa.

— Mulţumesc.

Apoi adăugă în culmea politeţii:

— Te rog să ne mai vizitezi. Am să număr clipele până ne vom întâlni din nou.

El se înclină exact cu nepăsarea necesară şi porni arogant, aşa cum ar fi făcut-o un samurai de seamă. Apoi, pentru că el o tratase aşa cum se cuvenea şi ca să-i plătească lui Omi pentru răceala inutilă din salut, în loc să se întoarcă deîndată înapoi în casă, rămase pe loc şi privi după Anjin-san spre a-i acorda o cinste şi mai mare. Aşteptă până când ajunse la ultimul colţ. Îl văzu privind înapoi şi făcându-i semn cu mâna. Ea se înclină foarte adânc, acum încântată de atenţia pe care i-o acordau cei din piaţă, prefăcându-se că nu bagă de seamă. Şi doar când el nu se mai văzu deloc, ea se întoarse înapoi, mândră şi elegantă. Şi până când poarta se închise în urma ei, fiecare bărbat o privi sorbind din ochi o asemenea frumuseţe, invidios pe Anjin-san, care trebuia să fie un bărbat deosebit pentru ca ea să aştepte atât.

— Eşti atât de drăguţă, spuse Omi.

— Aş vrea să fie adevărat, Omi-san, spuse ea cu un zâmbet deosebit de cel pentru Anjin-san. Nu vrei puţin cha, Omi-sama, sau mâncare?

— Cu tine, da.

Gyoko i se alătură mieroasă.

— Vă rog să-mi scuzaţi proastele maniere, Omi-sama. Luaţi masa cu noi acum? Aţi mâncat de dimineaţă?

— Nu, nu încă, dar nu mi-e foame.

Omi privi la Kiku.

— Ai mâncat?

Gyoko îi întrerupse volubil.

— Îngăduiţi să aducem ceva ce n-ar fi prea nepotrivit, Omi-sama. Kiku-san, după ce te schimbi, vrei să ni te alături?

— Desigur. Te rog să mă ierţi, Omi-sama, că apar aşa. Îmi pare rău.

Fata fugi, cu Ako în urma ei, mimând o fericire pe care nu o simţea.

Omi spuse scurt:

— Aş vrea să fiu cu ea în seara asta, pentru masă şi distracţie.

— Desigur, Omi-sama, replică Gyoko cu o plecăciune adâncă, ştiind că nu va fi liberă. Îmi onoraţi casa şi bine faceţi. Kiku-san este atât de norocoasă că o plăceţi.

— Trei mii de koku? Toranaga era scandalizat.

— Da, Alteţă, spuse Mariko.

Erau pe veranda-încăperilor lui Toranaga din fortăreaţă. Ploaia începuse deja, fără să micşoreze zăpuşeala zilei. Se simţea fără vlagă şi foarte obosită şi îşi dorea răcoarea toamnei.

— Îmi pare rău, dar n-am putut să mă tocmesc cu femeia mai mult. Am vorbit până aproape în zori. Îmi pare rău, Alteţă, dar mi-aţi poruncit să închei înţelegerea noaptea trecută.

— Dar trei mii, Mariko-san, ăsta-i jaf!

De fapt Toranaga era bucuros să aibă o nouă problemă care să-i distragă mintea de la grijile care-l copleşeau. Preotul creştin, Tsukku-san, călătorind cu Zataki, proaspătul regent, nu prevestea nimic altceva decât necazuri. Cântărise fiecare cale de scăpare, fiecare posibilitate de retragere şi atac pe care un om şi le putea închipui, iar răspunsul fusese mereu aceleaşi: dacă Ishido se mişcă repede, sunt pierdut.

Trebuie să câştig timp. Dar cum?

Dacă aş fi Ishido, aş începe acum, înainte de oprirea ploilor. Aş pune oamenii pe picior de luptă, aşa cum am făcut eu şi Taikô, ca să distrugem, clanul Beppu. Acelaşi plan va reuşi întotdeauna – e atât de simplu. Ishido nu poate fi atât de nerod ca să nu vadă că singura cale de a apăra Kwanto este să stăpâneşti Osaka şi toate ţinuturile dintre Yedo şi Osaka. Atâta timp cât Osaka e a duşmanului, Kwanto e în primejdie. Taikô o ştia, de ce altfel să mi-o fi dat mie? Fără Kyama, Onoshi şi preoţii barbari…

Cu un efort Toranaga puse ziua de mâine în compartimentul ei şi se concentră total asupra acestei sume

imposibile de bani.
— Trei mii de koku? Nici nu poate fi vorba.
— Sunt de aceeaşi părere, Alteţă. Aveţi dreptate. Este doar greşeala mea. Am crezut că chiar şi cinci sute e prea mult, dar femeia Gyoko n-a vrut să lase. Este, totuşi, şi o concesie.
— Care?
— Gyoko a cerut onoarea de a reduce din preţ la două mii cinci sute de koku dacă ia-ţi face cinstea de a o primi personal pentru un ceas.
— O mama-san ar da de la ea cinci sute de koku, doar să-mi vorbească?
— Da, Alteţă.
— De ce? întrebă bănuitor.
— Mi-a spus motivul, Alteţă, dar cu umilinţă a cerut ca să i se îngăduie să vi-l explice ea însăşi. Cred că propunerea ei v-ar putea interesa, Alteţă. Şi cinci sute de koku… ar fi o economie. Mă simt ruşinată că n-am putut să fac o înţelegere mai bună, chiar dacă Kiku-san este de primă clasă şi merită pe deplin acest rang. Ştiu că v-am înşelat aşteptările.
— Aşa-i, spuse acru Toranaga. Chiar şi o mie de koku ar fi prea mult. Aici e Izu, nu Kyoto.
— Aveţi dreptate, Alteţă. Am spus femeii că preţul e nemaiauzit şi că nu-i cu putinţă să-l încuviinţez doar eu însămi. Chiar dacă mi-aţi dat mie poruncă directă să închei tocmeala noaptea trecută. Sper că-mi veţi ierta nesupunerea, dar i-am spus că va trebui mai întâi să mă consult cu doamna Kasigi, mama lui Omi-san, care-i cea mai în vârstă doamnă de aici, pentru a confirma înţelegerea.
Toranaga se lumină la faţă, uitându-şi de celelalte griji.
— Ah, deci înţelegerea este şi nu prea este încheiată?
— Da, Alteţă, nimic nu este hotărât până când nu mă pot consulta cu doamna. Am spus că o să dau un răspuns azi, la amiază. Vă rog, iertaţi-mi nesupunerea.
— Trebuia să închei înţelegerea aşa cum am poruncit!

Toranaga era în taină încântat că Mariko îi dăduse atât de înţelept posibilitatea să încuviinţeze, sau nu, fără să-şi piardă cinstea. Ar fi fost de neconceput ca el personal să se tocmească, când era vorba de o simplă problemă de bani. Dar, oh ko, trei mii de koku!

— Spui că contractul fetei merită atât orez cât să hrănească o mie de familii timp de trei ani?

— Merită fiecare boabă de orez, dacă e dată bărbatului potrivit.

— Oh? Spune-mi despre ea şi ce s-a întâmplat.

Ea îi spuse totul, afară de sentimentele ei faţă de Anjin-san şi profunzimea sentimentelor lui faţă de ea, sau despre oferta lui Kiku.

— Bun, foarte bine. Asta a fost înţelept, spuse Toranaga. Trebuie să-i fi dăruit multă plăcere ca să-l aştepte aşa la poartă, de prima dată.

Aproape întreg Anjiro aşteptase acest moment, să vadă cum se vor purta cei doi, barbarul şi curtezana de prima clasă.

— Da, cei trei koku investiţi au meritat din plin. Faima lui o să se răspândească pretutindeni acum.

— Da, încuviinţă Mariko, mai mult decât mândră de succesul lui Blackthorne. Ea e o doamnă deosebită, Alteţă.

Toranaga era intrigat de încrederea lui Mariko în înţelegerea ei. Dar cinci sute de koku pentru contract ar fi fost mai mult decât cinstit. Cinci sute de koku era mai mult decât strângea o mama-san într-o viaţă, încât ca una dintre ele să se gândească doar să dea de la ea cinci sute…

— Merită fiecare bob, spui? Îmi vine greu să cred asta.

— Dată bărbatului potrivit, Alteţă. Eu aşa cred. Dar nu aş putea hotărî cine să fie acel bărbat.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Da?

— Anjin-san este la poarta principală, Alteţă.

— Adu-l aici.

— Da, Alteţă.

Toranaga îşi făcu vânt cu evantaiul. O privise pe ascuns pe Mariko-san şi zărise lumina fugară de pe faţa ei. Dinadins nu o prevenise că trimisese după el.

Ce-i de făcut? Tot ce fusese plănuit stătea în picioare, dar acum am nevoie de Buntaro, de Anjin-san şi de Omi-san, mai mult ca niciodată. Şi foarte mult de Mariko.

— Bună dimineaţa, Toranaga-sama.

Întoarse plecăciunea lui Blackthorne şi băgă de seamă căldura bruscă ce-l învăluise când bărbatul o zări pe Mariko. Urmară saluturile cerute de politeţe, apoi spuse:

— Mariko-san, spune-i că trebuie să plece împreună cu mine în zori – şi dumneata la fel. Dumneata vei continua drumul până la Osaka.

O străbătu un fior.

— Da, Alteţă.

— Eu, Osaka, Toranaga-sama?

— Nu, Anjin-san. Mariko-san, spune-i că mă duc la izvoarele Shuzenji pentru o zi sau două. Mă veţi însoţi până acolo. Tu vei continua drumul către Osaka. El va călători cu tine până la hotar, apoi se va duce singur la Yedo.

Îi privi cu atenţie în timp ce Blackthorne îi vorbea grăbit şi insistent.

— Îmi pare rău, Toranaga-sama, dar Anjin-san întreabă, cu umilinţă, dacă mă poate împrumuta pentru încă câteva zile. El zice, vă rog să mă iertaţi, că prezenţa mea alături de el va grăbi foarte mult lucrurile legate de corabia sa. Apoi, dacă vă face plăcere, el va lua deîndată una dintre corăbiile voastre de coastă şi mă va duce la Osaka, ducându-se mai departe la Nagasaki, el însuşi. El zice că asta ar putea câştiga timp.

— N-am hotărât încă nimic despre corabia lui, sau despre echipaj, s-ar putea să nu fie nevoie să se ducă la Nagasaki. Explică-i asta, foarte limpede. Nu, nu s-a hotărât nimic, dar o să mă gândesc la cererea lui, în ceea ce te priveşte. O să primeşti hotărârea mea mâine. Acum puteţi pleca… Oh, da.

Încă ceva, Mariko-san. Spune-i că vreau genealogia lui. Poate s-o scrie şi o s-o traduci, întărindu-i corectitudinea.

— Da, Alteţă. O vreţi acum?

— Nu. Până ajunge la Yedo, e destul timp.

Mariko îi explică lui Blackthorne.

— De ce vrea asta? întrebă.

Mariko îl privi uimită.

— Bineînţeles că toţi samuraii trebuie să aibă naşterea şi moartea înregistrate, Anjin-san, ca şi domeniile şi feudele lor. Cum altfel poate un stăpân să ţină socoteala tuturor? Nu e la fel şi în ţara dumitale? Aici, prin lege, toţi cetăţenii sunt trecuţi în registre oficiale. Chiar şi eta. Naşterea, moartea, căsătoria. Fiecare cătun sau sat, sau stradă din oraş îşi are sulul său oficial. Cum altfel poţi fi sigur când şi cui aparţii?

— Noi nu scriem asta. Nu întotdeauna. Şi nu oficial. Toţi sunt înregistraţi? Toţi? Fiecare?

— Oh, da, Anjin-san. Chiar şi eta. E important, neh? Apoi nimeni nu poate pretinde să fie ceea ce nu este şi răufăcătorii pot fi prinşi mai uşor, iar bărbaţii şi femeile, sau părinţii, nu pot să înşele în căsătorii, neh?

Blackthorne puse deoparte aceasta, pentru a cugeta asupra ei mai târziu şi mai jucă încă o carte în jocul pe care îl începuse cu Toranaga şi pe care spera că-l va duce la scufundarea Corabiei Negre. Mariko îl ascultă atentă, întrebă ceva, apoi se întoarse spre Toranaga.

— Alteţă, Anjin-san îţi mulţumeşte pentru favorurile şi numeroasele voastre daruri. El întreabă dacă aţi putea să-l onoraţi alegându-i pe cei două sute de vasali pentru el? El spune că îndrumarea voastră în această privinţă ar merita oricât.

— Merită o mie de koku? întrebă Toranaga deîndată.

Văzu surpriza pe chipul ei şi al lui Anjin-san.

Mă bucur că încă pot vedea prin tine, Anjin-san, cu toată spoiala ta de civilizaţie, îşi spuse. Dacă mi-ar fi plăcut să

pariez, aş zice că asta n-a fost ideea ta, să ceri sprijinul meu.

„Hai”, îl auzi pe Blackthorne spunând.

— Bun, răspunse el scurt. De vreme ce Anjin-san e atât de generos, primesc oferta lui. O mie de koku. Asta o să ajute alţi samurai la nevoie. Spune-i că oamenii lui îl vor aştepta în Yedo. Ne vedem mâine în zori, Anjin-san.

— Da, mulţumesc, Toranaga-sama.

— Mariko-san, vorbeşte cu doamna Kasigi deîndată. De vreme ce încuviinţezi suma, îmi închipui că şi ea va fi de acord cu înţelegerea, oricât de neruşinată pare, deşi eu cred că va avea nevoie de timp până mâine în zori, ca să cugete asupra unei astfel de sume. Trimite un slujitor să-i poruncească femeii Gyoko să fie aici la apusul soarelui. Poate să aducă şi curtezana cu ea. Kiku-san poate să cânte în timp ce vorbim, neh?

Îi lăsă să plece încântat că economisise o mie cinci sute de koku. Oamenii sunt atât de extravaganţi, îşi spuse nevinovat.

— O să-mi rămână destul ca să-mi găsesc echipajul? spuse Blackthorne.

— Oh, da, Anjin-san, dar el încă nu a încuviinţat plecarea dumitale la Nagasaki, spuse Mariko. Cinci sute de koku ar fi mai mult decât deajuns ca să trăieşti un an. Şi ceilalţi cinci sute au să-ţi aducă aproape o sută şi optzeci de kobani în aur ca să cumperi marinari. Este o sumă mare de bani.

Fujiko se ridică cu greutate şi-i vorbi lui Mariko.

— Concubina dumitale spune că nu trebuie să-ţi faci griji, Anjin-san. Poate să-ţi dea scrisori de credit către anumiţi cămătari, care o să-ţi dea tot ceea ce-ţi trebuie. O să aranjeze ea totul.

— Da, dar nu trebuie să-mi plătesc suita? Cum plătesc pentru casă, Fujiko-san? Pentru locuinţă?

Mariko era uluită.

— Te rog, îmi pare rău, dar asta, desigur, nu este grija dumitale. Concubina dumitale ţi-a spus că se va îngriji de

toate. Ea…

Fujiko o întrerupse şi cele două femei vorbiră un timp.

— Ah, so desu, Fujiko-san! Mariko se întoarse către Blackthorne. Ea spune că dumneata nu trebuie să pierzi timp gândindu-te la asta. Ea te roagă să-ţi foloseşti timpul, gândindu-te doar la problemele seniorului Toranaga. Ea are banii ei, pe care îi poate folosi, dacă are nevoie.

Blackthorne clipi nedumerit.

— O să-mi împrumute din banii ei?

— Oh, nu, Anjin-san. Desigur că o să ţi-i dea, dacă vei avea nevoie, Anjin-san. Nu uita că asta e o problemă doar pentru anul acesta, îi explică Mariko. Anul viitor eşti bogat, Anjin-san. Cât despre suita dumitale, timp de un an ei primesc fiecare câte doi koku. Nu uita că Toranaga-sama îţi dă toate armele şi caii pentru ei, iar doi koku e de-ajuns să-i hrănească pe ei, caii lor şi familiile. Şi nu uita, de asemenea că i-ai dat seniorului Toranaga jumătate din venitul dumitale pe un an, ca să te asiguri că vor fi aleşi de el, personal. Asta este o onoare copleşitoare, Anjin-san. Nu crezi?

— Oh, desigur.

— Fujiko-san e de acord din toată inima. Ai fost foarte iscusit să gândeşti aşa.

— Mulţumesc.

Blackthorne îngădui ca o parte a plăcerii pe care o resimţea să se vadă. Începi din nou să gândeşti şi începi să gândeşti ca ei, îşi spuse fericit. Da, a fost deştept din partea ta să ţi-l alături pe Toranaga. Acum vei avea cei mai buni oameni şi n-ai fi putut s-o faci singur. Ce înseamnă o mie de koku faţă de Corabia Neagră? Aşa că încă unul din lucrurile pe care le-a spus Mariko s-a adeverit. Că una dintre slăbiciunile lui Toranaga e aceea că e zgârcit. Desigur, n:a spus-o direct. Doar că Toranaga şi-a sporit bogăţia mai mult decât oricare alt daimyo din împărăţie. Asta, adăugată la propriile observaţii – că Toranaga se îmbracă la fel de simplu precum mănâncă, iar felul său de viaţă e puţin

diferit de acela al unui samurai obişnuit –, îi mai dăduse o cheie ca să deschidă poarta Toranaga.

Mulţumesc Doamne, pentru Mariko şi pentru fratele Domingo.

Amintirile îl duseră înapoi către închisoare şi se gândi cât de aproape fusese atunci de moarte şi cât de aproape era acum, chiar cu toate onorurile sale. Ce dă Toranaga tot el poate să ia înapoi. Crezi că e prietenul tău, dar dacă a fost în stare să-şi ucidă soţia şi copilul, cât crezi că preţuieşte prietenia sau viaţa ta? Nu, îşi spuse Blackthorne, reînnoindu-şi jurământul, asta este karma. Nu pot face nimic împotriva ei şi am trăit cu moartea în preajma mea toată viaţa, aşa că nu-i ceva nou. Îmi voi păstra karma în toată frumuseţea ei. Accept karma în toată măreţia ei. Mă încred în karma ca să mă treacă prin următoarele şase luni. Apoi, anul viitor pe vremea asta, am să plutesc prin Strâmtoarea Magellan către turnul Londrei, departe de puterea lui.

Fujiko vorbea. El o privi. Bandajele erau încă albe. Ea zăcea suferind pe aşternuturi, iar o slujnică îi făcea vânt cu evantaiul.

— O să se-ngrijească de tot ce trebuie până în zori, Anjin-san, spuse Mariko. Concubina dumitale îţi propune să iei doi cai şi un cal de povară. Un servitor şi o slujnică…

— Un slujitor va fi de ajuns.

— Îmi pare rău, dar slujnica trebuie să te servească şi desigur un bucătar şi un ajutor de bucătar.

— N-or să fie bucătării pe care noi – eu să le pot folosi?

— Oh, ba da, dar tot trebuie să ai propriul dumitale bucătar, Anjin-san. Eşti hatamoto.

Ştia că n-avea rost să o contrazică.

— Las totul în grija dumitale.

— Oh, asta e foarte înţelept din partea dumitale, Anjin-san. Foarte înţelept. Acum trebuie să plec şi să împachetez, te rog, iartă-mă.

Mariko plecă mulţumită. Nu vorbiseră prea mult, doar puţin în latină, deajuns ca fiecare dintre ei să ştie că noaptea fermecată nu se sfârşise şi că nu se putea, asemeni celeilalte nopţi, vorbi despre ea. Dar avea să trăiască în amintirea lor pentru totdeauna.

— Tu.

— Tu.

— Am fost atât de mândră când am auzit că a stat la poartă atât de mult timp. Onoarea ta este acum nemăsurată, Anjin-san.

— Pentru o clipă aproape că am uitat ce mi-ai spus. Fără să vreau am fost la un pas de a o săruta în public.

— Oh ko, Anjin-san. Asta ar fi fost îngrozitor!

— Oh ko, tu ai dreptate. Dacă nu erai tu, mi-aş fi pierdut cinstea, aş fi fost o râmă zvârcolindu-se în ţărână.

— În loc de asta eşti mare şi faimos şi bărbăţia ta, neîndoielnică. Ţi-a plăcut vreunul dintre acele curioase obiecte?

— Ah, frumoasă doamnă, în ţara mea, avem un obicei străvechi. Un bărbat nu discută obiceiurile intime ale unei doamne, cu altă doamnă.

— Şi noi avem acelaşi obicei, dar eu te-am întrebat dacă ţi-a plăcut, nu dacă l-ai folosit. Da, şi ne ţinem la fel de mult de acest obicei. Mă bucur că seara a fost pe placul tău.

Zâmbetul ei era cald.

— Să fii japonez în Japonia e înţelept, neh?

— Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru cele ce m-ai învăţat, pentru că m-ai îndrumat, pntru că mi-ai deschis ochii.

Era gata să spună, „pentru că mă iubeşti”. În loc de asta, spuse:

— Pentru că exişti.

— Nu am făcut nimic. Tu eşti tu însuţi.

— Îţi mulţumesc pentru tot – şi pentru darul tău.

— Mă bucur că ţi-a plăcut atât.

— Îmi pare rău că plăcerea ta nu a fost de aceeaşi măsură. Sunt atât de bucuros că ţi s-a poruncit să mergi la Shuzenji, dar de ce la Osaka?

— Oh, nu mi s-a poruncit să merg la Osaka. Seniorul Toranaga îmi îngăduie să mă duc. Avem acolo proprietăţi şi probleme de familie de care trebuie să mă îngrijesc. De asemenea, fiul meu este acum acolo. Apoi, pot să duc mesaje tainice lui Kiritsubo-san şi doamnei Sazuko.

— Nu e primejdios? Adu-ţi aminte ce mi-ai spus: vine războiul şi Ishido este duşmanul. Nu spune şi seniorul Toranaga la fel?

— Da, dar încă nu este război, Anjin-san. Şi samuraii nu se războiesc cu femeile lor, dacă femeile nu se războiesc cu ei.

— Dar tu? Cum a fost pe podul de la Osaka de peste mlaştină? N-ai mers cu mine ca să-l păcăleşti pe Ishido? El m-ar fi ucis. Şi aminteşte-ţi sabia ta în lupta de pe corabie.

— Ah, asta a fost doar ca să apăr viaţa seniorului meu. Şi viaţa mea, când a fost ameninţată. Era datoria mea, Anjin-san, nimic mai mult. Nu e nici un pericol pentru mine. Am fost doamnă de onoare a doamnei Yodoko, văduva lui Taikô, chiar şi a doamnei Ochiba, mama Moştenitorului. Sunt onorată cu prietenia lor, sunt în siguranţă. De asta îmi îngăduie să plec Toranaga-sama. Dar pentru tine în Osaka nu există loc sigur, pentru că l-ai ajutat pe seniprul Toranaga să scape şi pentru ceea ce i s-a făcut seniorului Ishido. Aşa că tu nu trebuie niciodată să ajungi acolo. Nagasaki va fi mai sigur pentru tine.

— Atunci a încuviinţat plecarea mea?

— Nu, nu încă. Dar când o s-o facă va fi un lucru sigur. Are puterea în Nagasaki.

Vroi să întrebe: „mai mare decât a iezuiţilor?”, dar în loc de asta spuse doar:

— Mă rog ca seniorul Toranaga să poruncească să mergi cu corabia la Osaka. O văzu tremurând uşor. Ce te îngrijorează?

— Nimic, doar că… marea nu-mi place.

— O să dea porunca asta?

— Nu ştiu.

Ea trecu din nou la limba portugheză şi la micile ironii.

— Dar pentru sănătatea dumitale ar trebui s-o aducem pe Kiku-san cu noi, neh? În noaptea asta te întorci în camera ei purpurie?

Râse împreună cu ea.

— Ar fi minunat, deşi…

Apoi se opri, căci îşi amintise limpede privirea lui Omi.

— Ştii, Mariko-san, când am fost la poartă, sunt sigur că l-am văzut pe Omi-san privind-o într-un fel foarte special, ca un iubit, un iubit gelos. N-am ştiu că sunt iubiţi.

— Înţeleg că e unul dintre clienţii ei, un client favorit, da. Dar de ce te-ai gândit la asta?

— Pentru că a fost o privire foarte specială, foarte specială.

— Nu are nici un drept special asupra ei, Anjin-san. E o curtezană de primă clasă. E liberă să accepte sau să respingă pe cine-i place.

— Dacă am fi în Europa şi aş împărţi perna cu fata asta, înţelegi Mariko-san?

— Cred că înţeleg, Anjin-san. Dar de ce ar fi asta grija dumitale? Nu eşti în Europa, Anjin-san. Şi nu are nici o putere oficială asupra ei. Dacă vrea să te accepte pe dumneata şi pe el, sau chiar să te respingă pe dumneata sau să-l respingă pe el, ce are asta de-a face cu orice altceva?

— Îmi pare că este iubitul ei, în sensul nostru al cuvântului. Asta are de-a face, neh?

— Dar ce are asta de-a face cu profesia ei? Ori cu împărţitul pernei?

În cele din urmă el îi mulţumi ei din nou şi lăsă lucrurile aşa, dar capul şi inima lui îi spuneau să se ferească.

Nu-i atât de simplu precum crezi, Mariko-san. Nici chiar aici. Omi o crede pe Kiku-san mai mult decât deosebită, chiar dacă ea nu simte la fel. Aş vrea să fi ştiut că e iubitul ei. Mi-ar place să-l am pe Omi ca prieten decât ca duşman.

Ar putea Mariko să aibă din nou dreptate? Că împărţitul pernei nu are nimic de-a face cu dragostea, pentru ei?

Doamne ajută! Sunt atât de încurcat. O parte oriental, o parte european. Trebuie să mă port ca ei şi să gândesc ca ei ca să rămân în viaţă. Şi multe din cele în care ei cred sunt mult mai bune decât felul nostru şi asta este foarte tentant, să doreşti să devii unul dintre-ai lor, pe de-a-ntregul. Şi totuşi… casa este acolo, dincolo de mare, unde s-au născut strămoşii mei, unde trăieşte familia mea, Felicity şi Tudor şi Elizabeth, neh?

— Anjin-san?

— Da, Fujiko-san.

— Te rog, nu-ţi face griji în privinţa banilor. Nu pot să-mi îngădui să te văd îngrijorat. Îmi pare rău că nu pot să merg la Yedo cu dumneata.

— Curând vedem în Yedo, neh?

— Da. Doctorul spune că mă vindec bine şi mama lui Omi e de aceeaşi părere.

— Când doctor aici?

— La apus. Îmi pare rău că nu pot să vin cu dumneata mâine. Te rog, iartă-mă.

El se gândi din nou la obligaţiile ei de concubină. Apoi puse gândul acesta înapoi în compartimentul său şi un altul ieşi în faţă. Cântări această idee şi o găsi minunată şi foarte urgentă.

— Acum plec. Întorc repede. Dumneata odihneşti. Înţelegi?

— Da. Te rog să mă ierţi pentru că nu mă ridic şi pentru… Îmi pare rău.

El o părăsi şi trecu în camera lui. Luă un pistol din ascunzătoare, verifică cremenea şi îl băgă sub chimonou. Apoi se îndreptă singur către casa lui Omi. Omi nu era acolo. Midori îl primi binevoitoare şi îi oferi ceai, pe care el îl refuză politicos. Fiul ei de doi ani era în braţele ei. Ea spuse: „Îmi pare rău, dar Omi se va reîntoarce curând. Ar vrea Anjin-san să aştepte?” Părea relaxată, deşi politicoasă

şi plină de grijă. Din nou el refuză şi mulţumi spunând că se va întoarce mai târziu, apoi coborî la propria casă.

Sătenii curăţaseră deja grădina, pregătindu-se să reconstruiască totul. Nimic nu putuse fi salvat din foc, afară doar de vasele de gătit. Fujiko nu i-ar fi spus costul reconstrucţiei. Era foarte ieftin, spusese. Te rog nu te îngriji de asta.

— Karma, Anjin-sama, spusese unul dintre săteni.

— Da.

— Ce se putea face? Nu vă faceţi griji, casa voastră va fi în curând gata. Mai bună ca înainte.

Blackthorne îl văzu pe Omi urcând la deal, ţeapăn şi încordat. Se duse să-l întâlnească. Când Omi îl văzu, păru să-şi piardă o parte din supărare.

— Ah, Anjin-san, spuse prieteneşte, am auzit că pleci şi dumneata cu Toranaga în zori. Foarte bine, putem călări împreună.

În ciuda prieteniei lui Omi, Blackthorne era foarte atent.

— Ascultă, Omi-san, acum eu mă duc acolo. Şi arătă către platou. Te rog, dumneata mergi cu mine, da?

— Astăzi nu sunt pregătiţi soldaţii.

— Înţeleg. Te rog, dumneata mergi cu mine, da?

Omi văzu că mâna lui Blackthorne era pe mânerul sabiei sale lungi în felul obişnuit, echilibrând-o, apoi privirea sa atentă zări umflătura de sub brâu şi înţelese deîndată după forma care se vedea în parte că era un pistol ascuns.

— Când unui bărbat i se îngăduie să poarte două săbii ar trebui să fie în stare să le şi folosească, nu doar să le poarte, neh? întrebă el ironic.

— Poftim? Nu înţeleg.

Omi o spuse din nou, mai simplu.

— Ah, înţeleg. Da, ar fi bine. Da.

— Seniorul Yabu spune – acum că eşti pe de-a-ntregul samurai – că ar trebui să înveţi multe din cele pe care noi le ştim deja. Cum să fii secondant la seppuku, de exemplu, chiar să te pregăteşti pentru propriul seppuku, aşa cum

suntem cu toţii obligaţi. Da, Anjin-san. Ar trebui să înveţi să foloseşti săbiile. Foarte folositor pentru un samurai să ştie cum să folosească şi să-şi cinstească sabia, neh?

Blackthorne înţelesese doar jumătate din cuvinte, dar ştia ce spunea Omi. De fapt, se corectă el, neliniştit, ştiu ce înseamnă cuvintele.

— Da, adevărat. Important, spuse el. Te rog, într-o zi dumneata învăţăm – te rog să mă ierţi – poate dumneata înveţi la mine. Te rog! Eu onorat.

— Da, mi-ar place să te învăţ, Anjin-san.

Blackthorne simţi că fierbe la auzul ameninţării din vocea lui Omi. Fii atent, se certă singur. Nu începe să-ţi închipui lucruri.

— Mulţumesc. Acum mergem acolo. Te rog. Puţin timp. Mergi împreună, da?

— Foarte bine, Anjin-san, dar o să călărim. Vin imediat.

Omi urcă dealul, intrând în curtea sa. Blackthorne porunci unui servitor să-i înşeueze calul şi încălecă greoi pe partea dreaptă, aşa cum era obiceiul în Japonia şi China. Nu cred să iasă mare lucru din asta, dacă-l las să mă înveţe lupta cu sabia, îşi spuse, mâna dreaptă pipăind pistolul ascuns, simţind căldura lui liniştitoare. Încrederea îi dispăru când Omi apăru însoţit de patru samurai călări.

Galopară împreună pe drumul către platou. Trecură pe lângă mai multe companii de samurai înarmaţi până în dinţi, cu tot echipamentul pe ei, însoţiţi de ofiţeri şi cu fanioanele suliţelor fluturând. Când ajunseră pe creastă, văzură că întregul regiment de muschete ieşea din tabără în ordine de marş, fiecare om alături de calul său şi un convoi de bagaje în urma lor, cu Yabu, Naga şi ofiţerii în căruţe. Ploaia începu să cadă, deasă.

— Toate trupele pleacă? întrebă Blackthorne tulburat şi trase de frâu. Mergi Shuzenji cu Toranaga-sama, Omi-san?

— Nu ştiu.

Instinctul de conservare al lui Blackthorne îl preveni să nu mai pună întrebări. Dar una totuşi avea nevoie de răspuns.

— Şi Buntaro-sama? El cu noi, mâine, Omi-san?

— Nu, el a plecat deja. În dimineaţa asta a fost în piaţă, când ai plecat de la Casa de Ceai. Nu l-ai văzut lângă Casa de Ceai?

Blackthorne nu putu să citească nimic pe faţa lui Omi.

— Nu, nu văzut. Îmi pare rău. El merge Shuzenji la fel?

— Cred că da, nu sunt sigur.

Ploaia picura de pe pălăria conică a lui Omi, legată pe sub bărbie. Ochii îi erau aproape ascunşi.

— Acum, de ce m-ai chemat să vin până aici cu dumneata?

— Arăt loc, cum am spus.

Mai înainte ca Omi să mai poată spune ceva, Blackthorne îşi împinse calul înainte. Cu simţul său de marinar luase repere exacte din memorie şi ajunse repede în locul potrivit, deasupra crăpăturii. Descălecă şi îl chemă pe Omi.

— Te rog.

— Ce este, eh?

Vocea lui Omi era iritată.

— Te rog, aici, Omi-san, singur.

Omi îşi îndepărtă gărzile şi îşi aduse calul până ajunse deasupra lui Blackthorne.

— Nan desu ka? întrebă cu mâna strânsă grăitor pe sabie.

— Locul ăsta, Toranaga-sama… Blackthorne nu putea să-şi găsească cuvintele aşa că explică în parte cu mâinile. Înţelegi?

— Aici l-ai scos din pământ, neh? Şi?

Blackthorne privi la el şi apoi cu multă atenţie în jos la sabie, apoi privi din nou la el fără să spună nimic. Îşi şterse ploaia de pe faţă.

— Nan desu ka? repetă Omi şi mai nemulţumit.

Însă Blackthorne tot nu-i răspunse. Omi privi în jos la crăpătură şi din nou la faţa lui Blackthorne. Apoi ochii săi se luminară.

— Ah, so desu! Wakarimasu!

Omi se gândi o clipă, apoi strigă după unul dintre străjeri.

— Aduce-ţi-l pe Mura aici, deîndată, cu douăzeci de oameni şi lopeţi.

Samuraiul porni în galop. Omi îi trimise pe ceilalţi înapoi în sat, apoi descălecă şi rămase lângă Blackthorne.

— Da, Anjin-san, spuse el. E un gând bun.

— Gând? Ce gând? întrebă Blackthorne nevinovat. Arătat doar loc. Crezut dumneata vrei ştiut loc, neh? Îmi pare rău, nu înţeleg.

— Toranaga-sama şi-a pierdut aici săbiile, spuse Omi. Săbii foarte preţioase. Va fi mulţumit să le primească înapoi. Foarte fericit, neh?

— Ah, so desu. Nu gând al meu, Omi-san, spuse Blackthorne. Omi-san gând.

— Desigur, mulţumesc, Anjin-san. Eşti un prieten bun şi gândeşti repede. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta eu însumi. Da, eşti un prieten bun şi toţi avem nevoie de prieteni în lunile următoare. Războiul e acum aproape, fie că vrem, fie că nu.

— Poftim? Îmi pare rău, nu înţeleg, vorbeşti prea repede. Te rog iartă.

— Bucuros că suntem prieteni, dumneata şi cu mine, înţelegi?

— Hai. Ai spus război – război acum?

— Curând. Ce putem face? Nimic. Toranaga-sama îl va învinge pe Ishido şi pe trădătorii lui. Asta-i adevărul, nu-ţi face griji, înţelegi?

— Înţeleg. Eu pleacă acum, casa mea. E bine?

— Da. Ne vedem în zori. Din nou îţi mulţumesc.

Blackthorne dădu din cap, dar nu plecă.

— E drăguţă, neh?

— Cine?

— Kiku-san.

Picioarele lui Blackthorne erau uşor depărtate şi era pregătit să sară înapoi, să scoată pistolul, să ochească şi să tragă. Îşi aminti limpede mişcarea neînchipuit de iute şi fără efort pe care o făcuse Omi ca să-l decapiteze pe primul

ţăran, cu mult timp în urmă şi era pregătit, pe cât se putea. Se gândi că singura lui garanţie era să grăbească lucrurile în privinţa lui Kiku. Omi n-ar face-o niciodată. Omi ar fi socotit o asemenea lipsă de bunăcuviinţă de neînchipuit şi, ruşinat de propria lui slăbiciune, Omi, îşi va ascunde gelozia foarte nejaponeză, într-un compartiment secret. Şi pentru că era atât de străină şi de ruşinoasă, gelozia asta va dospi până când, într-un moment în care toţi s-ar fi aşteptat mai puţin, Omi va exploda orbeşte şi sălbatic.

— Kiku-san? spuse Omi.

— Hai.

Blackthorne putea să priceapă că Omi era zguduit. Totuşi, era bucuros că alesese momentul şi locul.

— E drăguţă, neh? Drăguţă?

— Hai.

Ploaia se îndesi. Picături grele izbeau noroiul. Caii lor se scuturară nemulţumiţi. Amândoi bărbaţii erau uzi până la piele, dar ploaia era caldă.

— Da, spuse Omi-san. Kiku-san e foarte drăguţă.

Şi urmă un torent de cuvinte pe care Blackthorne nu-l putu prinde.

— Nu cuvinte destule acum, Omi-san. Nu destul vorbit limpede acum, spuse Blackthorne. Mai târziu da, nu acum, înţelegi?

Omi părea să nu audă. Apoi spuse.

— E destul timp, Anjin-san. Destul timp să vorbim, să vorbim şi despre ea, despre dumneata şi despre mine, despre karma. Dar aşa-i, nu e vremea acum, neh?

— Gândesc, înţeleg. Da. Ieri nu ştiut Omi-san şi Kiku-san buni prieteni, spuse Blackthorne, continuând atacul.

— Ea nu e proprietatea mea.

— Acum ştiu tu şi ea foarte prieteni. Acum…

— Acum pleacă. Discuţia asta este terminată. Femeia nu e nimic, nimic.

Încăpăţânat, Blackthorne rămase unde era.

— Data viitoare eu…

— Această discuţie s-a încheiat. N-ai auzit? Terminat.

— Iyé, Iyé, pentru Dumnezeu!

Mâna lui Omi se îndreptă către sabie. Blackthorne sări înapoi doi paşi, fără să-şi dea seama, dar Omi nu trase sabia şi Blackthorne nu trase pistolul. Amândoi bărbaţii erau gata, deşi niciunul nu dorea să înceapă.

— Ce vroiai să spui, Anjin-san?

— Data viitoare… Mai întâi întreb despre Kiku-san. Dacă Omi-san spune da – da, dacă nu – nu. Înţelegi? Prieten la prieten, neh?

Omi eliberă uşor mânerul săbiei.

— Îţi repet, nu e proprietatea mea. Îţi mulţumesc că mi-ai arătat locul acesta, Anjin-san. La revedere.

— Prieten?

— Desigur.

Omi merse până la calul lui Blackthorne şi îl ţinu de frâu. Blackthorne sări în şa. Privi de sus la Omi. Ştia că, dacă ar fi putut, i-ar fi zburat capul samuraiului chiar atunci. Ar fi fost cel mai sigur lucru.

— La revedere, Omi-san. Şi mulţumesc.

— La revedere, Anjin-san.

Omi îl privi pe Blackthorne, îndepărtându-se călare şi nu se întoarse până când nu trecu peste culme. Însemnă locul exact din prăpastie cu câteva pietre şi apoi, răscolit, se aşeză pe călcâie să aştepte, fără să bage în seamă potopul care se revărsa de sus.

În curând, Mura şi ţăranii sosiră, acoperiţi de noroi.

— Toranaga-sama a căzut în această crăpătură chiar în locul asta, Mura. Săbiile lui sunt îngropate aici. Adu-mi-le înainte de asfinţit.

— Da, Omi-san.

— Dacă ai fi avut ceva creier, dacă te-ar fi frământat grija pentru seniorul tău, ai fi făcut-o deja.

— Vă rog să-mi iertaţi prostia.

Omi se depărtă călare. Îl priviră o clipă, apoi se răspândiră în cerc în jurul pietrelor şi începură să sape. Mura îşi coborî

vocea.
— Uo, tu ai să pleci cu convoiul de bagaje.
— Da, Mura-san, dar cum?
— Am să te dăruiesc lui Anjin-san. El n-o să înţeleagă.
— Dar concubina lui, oh ko, ea da.
— Ea nu merge cu el. Am aflat că arsurile ei sunt grave. O să meargă cu corabia până la Yedo, mai târziu. Ştii ce-ai de făcut?
— Să-l caut pe sfântul părinte, să rămân cu el între patru ochi, să răspund la toate întrebările.
— Da.
Mura se relaxă şi începu să vorbească normal.
— Poţi să mergi cu Anjin-san. O să te plătească bine. Fă-te folositor, dar nu prea folositor, că altfel o să te ia pân' la Yedo.
Uo râse.
— Hei, am auzit că la Yedo e atâta bogăţie, că toţi se pişă în ţucale de argint. Chiar şi eta. Şi femeile au pielea ca spuma mării, fără păr jos, deloc.
— E adevărat, Mura-san? întrebă alt sătean. N-au păr scurt deloc?
— Yedo era doar un cătun împuţit de pescari când am fost acolo prima dată, le spuse Mura fără să se oprască din săpat. Asta a fost când eram cu Toranaga-sama şi-i vânam pe-ai lui Beppu. Am luat mai mult de trei mii de capete, fie vorba între noi. Cât despre părul de jos, toate fetele pe care le-am cunoscut îl aveau, afară doar de una din Coreea, dar spunea că şi-l smulsese fir cu fir.
— Ce n-ar face unele femei ca să ne atragă, eh? spuse cineva.
— Da, dar mi-ar place să văz asta, spuse Ninjin cel fără dinţi. Da, mi-ar place să văz o Poartă de Jad fără tufiş.
— Aş face prinsoare o barcă plină cu peşte pe o găleată cu bălegar că doare să smulgi părul ăla, fluieră Uo.
— Când o să fiu kami, o să-mi fac loc de hălăduială în Pavilionul Ceresc al lui Kiku-san. Cică s-a născut parfumat şi

fără păr.

Printre râsete, Uo întrebă:

— E cumva altfel, Mura-san, când ataci o Poartă de Jad fără tufiş?

— Ajungi foarte aproape, mai aproape de atât nici că se poate. Ehei, am ajuns mai aproape şi mai adânc ca niciodată, şi asta e important, neh? Aşa că ştiu că e întotdeauna mai bine ca fata să-şi înlăture tufişul, deşi unele sunt superstiţioase în privinţa lui, iar altele se plâng de mâncărimi. E mai bine, atât pentru tine cât şi pentru ea, să fii atât de aproape. Şi când eşti atât de aproape e foarte diferit, neh?

Râseră cu toţii şi se puseră din nou pe săpat. Groapa se adâncea în bătaia ploii.

— Mă prinz că Anjin-san s-a apropiat foarte tare noaptea trecută ca ea să stea în poartă aşa. Ei, ce n-aş fi dat să fi fost în locul lui.

Uo îşi şterse sudoarea de pe sprâncene. Ca toţi ceilalţi, purta doar o pânză în jurul şoldurilor şi o pălărie conică din bambus şi avea picioarele goale.

— Ei, am fost acolo, Uo, în piaţă şi am văzut totul. Am văzut zâmbetul ei şi l-am simţit până-n vintre şi în călcâie.

— Da, spuse altul, trebuie să zic şi eu că numai zâmbetul ei şi m-a făcut tare ca un par.

— Da' nu atât de mare ca Anjin-san, eh, Mura-san, chicoti Uo.

— Haide, mai departe, te rog, spune-ne povestea din nou!

Bucuros, Mura se supuse şi le povesti despre prima noapte şi despre baie. Povestea lui căpăta noi şinoi adăugiri cu fiecare istorisire, dar nimănui nu-i păsa.

— Oh, să fii atât de mare!

Uo se prefăcu a purta un mădular uriaş dinaintea lui şi râse atât de tare că alunecă în noroi.

— Cine s-ar fi gândit că străinul barbar va ajunge vreodată din groapă în paradis? Mura se sprijini o clipă în cazma,

trăgându-şi răsuflarea. N-aş fi crezut niciodată. Ca-ntr-o veche legendă. Karma, neh?

— O fi fost de-al nostru într-o altă viaţă şi s-a-ntors cu aceeaşi minte, da' cu o altă piele.

Ninjin încuviinţă din cap.

— Asta ar fi cu putinţă. Trebuie să fie, fiin'că din ce spune sfântul părinte, crez că trebuia să ardă în cuptoarele iadului lui Satan de mult timp. N-a spus părintele că o să-l blesteme, anume? Am auzit cum chema răzbunarea marelui kami Iisus aupra lui Anjin-san, şi oh ko, chiar şi mie mi-a fost tare frică. Se închină şi ceilalţi abia băgară de seamă. Dar Dumnezeul Iisus Christos Madonna îşi pedepseşte duşmanii foarte ciudat, după mine.

Uo spuse:

— Ei bine, eu nu-s creştin, aşa cum ştiţi cu toţii, dar îmi pare rău, mie-mi pare că Anjin-san e un om bun, vă rog să mă iertaţi, mai bun decât părintele creştin, care pute şi blesteamă şi înspăimântă pe toată lumea. Şi a fost bun cu noi, neh? Se poartă bine cu oamenii lui. Unii spun că e prietenul seniorului Toranaga, şi aşa trebuie să fie cu toate onorurile pe care le-a primit, neh? Şi nu uitaţi că Kiku-san l-a onorat cu Făgaşul ei de Aur.

— Chiar că de aur. Am auzit că noaptea aia l-a costat cinci kobani!

— Cincisprezece koku pentru o noapte? se înecă Ninjin. Eheiii, ce norocos e Anjin-san. Karma lui e mare pentru un duşman al lui Dumnezeu – Tatălui, Fiului şi Fecioarei!

Mura spuse:

— A plătit un koban, trei koku, dar dacă credeţi că e mult… se opri şi privi tainic în jur ca să se convingă că nu iscodea nimeni, deşi de bună-seamă ştia că sub o astfel de ploaie n-ar fi putut fi nimeni – şi chiar dacă ar fi fost, ce conta?

Se opriră cu toţii şi se apropiară.

— Da, Mura-san?

— Mi-a şoptit cineva că o să fie concubina seniorului Toranaga. I-a cumpărat contractul în dimineaţa asta. Trei mii de koku.

Era o cifră zguduitoare, mai mult decât câştiga întregul lor sat în peşte şi orez în douăzeci de ani. Respectul lor pentru ea crescu, dacă asta mai era cu putinţă şi de asemenea şi pentru Anjin-san, care era deci ultimul bărbat pe pământ care se bucurase de ea, curtezana de primă clasă.

— Ehei, bolborosi Uo, putând cu greu să vorbească. Atât de mult bănet! Nu ştiu dacă-mi vine să borăsc, să mă piş, sau să băs.

— Niciuna dintre ele, spuse Mura, laconic. Sapă! Hai să găsim săbiile.

Se supuseră, cufundat fiecare în propriile gânduri. Groapa se adâncea fără oprire. În curând, Ninjin, răscolit de grijă, nu se mai putu abţine şi se opri din săpat.

— Mura-san, iartă-mă, dar ce-ai hotărât în privinţa noilor taxe? întrebă.

Mura continuă să sape în acelaşi ritm, metodic şi iute.

— Ce-i de hotărât aici? Yabu-sama a spus „Plătiţi!”, aşa că plătim, neh?

— Dar Toranaga-sama ne-a micşorat taxele la patru părţi din zece, şi el e acum seniorul nostru de drept.

— Adevărat, dar seniorului Yabu i-a fost dat înapoi Izu – şi Suruga şi Totomi pe deasupra – şi a fost făcut din nou stăpân, aşa că cine-i acum stăpânul nostru de drept?

— Toranaga-sama, desigur, Mura-san…

— Ai de gând să i te plângi, Ninjin? Ei? Trezeşte-te, Yabu-san e stăpân, ca întotdeauna. Numic nu s-a schimbat. Şi dacă el măreşte taxele, noi plătim mai mult. Gata!

— Dar asta o să ne mănânce toate rezervele pentru iarnă, toate!

Vocea lui Ninjin urcase până la un scâncet furios, dar toţi ştiau adevărul spuselor sale.

— Chiar şi cu orezul pe care l-am furat…

— Pe care l-am economisit! şuieră Uo către el, îndreptându-l.

— Chiar şi cu asta, n-o să ne ajungă să trecem de iarnă. Va trebui să vindem o barcă sau două.

— N-o să vindem nici o barcă! spuse Mura.

Îşi înfipse cazmaua în noroi şi-şi şterse sudoarea care îi intra în ochi, strângându-şi mai tare cureluşa pălăriei. Apoi începu să sape din nou.

— Munceşte, Ninjin. Asta o să-ţi ia gândul de la ziua de mâine.

— Cum o să trecem prin iarnă, Mura-san?

— Mai întâi trebuie să trecem de vară.

— Da, încuviinţă amar Ninjin. Am plătit mai mult decât taxele pe doi ani înainte şi tot nu-i de-ajuns.

— Karma, Ninjin, spuse Uo.

— Vine războiul. Poate că vom avea un stăpân nou, care va fi mai bun, neh? spuse altul.

— Nu poate fi mai rău, nimeni nu poate fi mai rău.

— N-aş pune prinsoare pe asta, le spuse Mura. Trăiţi, puteaţi fi foarte morţi foarte iute şi atunci adio, Făgaşe de Aur, cu sau fără pădure.

Cazmaua lui lovi o piatră şi el se opri.

— Dă-mi o mână de ajutor, Uo, bătrâne prieten.

Împreună se luptară să scoată piatra afară din noroi. Uo fluieră îngrijorat.

— Mura-san, şi dacă sfântul părinte întreabă despre arme?

— Spune-i. Şi spune-i că suntem gata – că Anjiro e gata.

CAPITOLUL 42

Sosiră la Yokosé în jurul prânzului. Buntaro îl întâlnise deja pe Zataki cu o seară înainte şi, aşa cum poruncise Toranaga, îl întâmpinase cu mare ceremonie.

— L-am rugat să îşi aşeze tabăra în afara satului, către nord, Alteţă, până când va putea fi pregătit locul de primire, spuse Buntaro. Întâlnirea oficială va avea loc aici, în după-amiaza asta, dacă doriţi. Adăugă fără veselie: cred că Ora Caprei va fi de bun augur.

— Bun.

— Ar fi vrut să vă întâlniţi în noaptea asta, dar m-am împotrivit. I-am spus că aţi fi onorat să vă întâlniţi astăzi sau mâine, oricând ar vrea, dar nu după căderea întunericului.

Toranaga mormăi aprobator, dar încă nu descălecă de pe calul plin de spume. Purta pieptar de oţel, coif şi o armură uşoară de bambus, ca şi escorta sa, istovită de drum. Privi din nou în jur cu multă atenţie. Luminişul fusese ales cu multă grijă şi nu era vreo posibilitate de atac prin surprindere. Nu erau copaci sau case prin apropiere, care ar fi putut ascunde arcaşi sau purtători de muschete. Chiar la răsărit de sat pământul era neted şi cumva mai înălţat. Către est, nord şi sud erau apăraţi de sat şi de podul de lemn care se arcuia peste apele reci ale râului. Aici, în strâmtoare, apa era plină de vârtejuri şi de bolovani. Către est, în spatele lui şi a călăreţilor obosiţi şi asudaţi, poteca urca abrupt către trecătoarea dintre crestele acoperite de ceaţă, la cinci ri depărtare. Munţii se înălţau de jur împrejur, cei mai mulţi vulcanici, cu mai toate vârfurile lor alunecând printre nori. În mijlocul luminişului fusese ridicată pe piloni joşi, special pentru acea ocazie, o platformă de douăsprezece tatami, cu un acoperiş înalt de stuf deasupra. Nimic din toată alcătuirea nu lăsa să se vadă graba. Două perne de brocart erau aşezate faţă în faţă pe tatami.

— Am oameni aici, acolo şi acolo, continuă Buntaro, arătând cu arcul spre toate înălţimile înconjurătoare. Se poate vedea în toate direcţiile, Alteţă. Bună poziţie de apărare. Podul şi întregul sat sunt acoperite. La răsărit, retragerea voastră este asigurată de alţi oameni. Desigur, podul e bine ţinut de santinele şi am lăsat o gardă de onoare de o sută de oameni în tabăra lui.

— Seniorul Zataki e acolo, acum?

— Nu, Alteţă, am ales un han pentru el şi suita lui la marginea satului, către nord, pe măsura rangului său şi l-am invitat să se bucure de băile de acolo. Hanul acela este

izolat şi bine păzit. M-am gândit că o să vă duceţi la băile Shuzenji mâine şi o să fie oaspetele vostru.

Buntaro arătă către un han îngrijit, cu un singur cat, aşezat în marginea luminişului, cu faţa către cea mai frumoasă privelişte din împrejurimi, în apropierea unui izvor fierbinte, care ţâşnea clocotind dintr-o stâncă într-un bazin natural.

— Hanul acela este al vostru, Alteţă.

În faţa hanului era un grup de oameni, toţi în genunchi, cu capetele la pământ, înclinându-se nemişcaţi către el.

— Sunt starostele şi bătrânii satului N-am ştiut dacă vreţi să-i vedeţi acum.

— Mai târziu.

Calul lui Toranaga nechează obosit şi-şi săltă capul, scuturându-şi zăbalele. Îl bătu pe gât şi, pe deplin mulţumit de pază, făcu semn oamenilor săi şi descălecă. Unul dintre samuraii lui Buntaro apucă frâiele. Toţi samuraii, asemeni lui Buntaro şi de altfel, asemeni tuturor celor de acolo, purtau armuri, erau înarmaţi ca de bătălie şi gata de luptă.

Toranaga se întinse mulţumit şi se mişcă şchiopătând uşor, ca să scape de cârceii din spate şi picioare. Călărise în frunte tot drumul de la Anjiro, într-o singură etapă de marş forţat, oprindu-se doar ca să schimbe caii. Restul convoiului de bagaje, sub comanda lui Omi, cu palanchine şi hamali, era încă mult în urmă, întins pe drumul care cobora de pe creastă. Drumul de la Anjiro şerpuise de-a lungul coastei, apoi se bifurcase. Porniseră pe cel care ducea spre interior, către vest şi urcaseră întruna, printre păduri bogate, pline cu vânat, lăsând muntele Omura în dreapta şi vârfurile vulcanice ale înălţimilor Amăgi ridicate la aproape cinci mii de picioare, în stânga. Călătoria parcă îi dăduse viaţă. În sfârşit trebuiseră să treacă la acţiune. O parte din drum îi purtase printr-un ţinut atât de minunat pentru vânătoarea de şoimi, încât îşi promisese că într-o zi va vâna prin întreg Izu.

— Bine, da, foarte bine, spuse, acoperind zgomotul făcut de oamenii săi care descălecau vorbind între ei, adunându-se în grupuri. Te-ai descurcat bine.

— Mi-aţi face o mare onoare, Alteţă, dacă mi-aţi îngădui să termin cu seniorul Zataki şi cu oamenii săi deîndată.

— Te-a insultat?

— Nu, dimpotrivă. Purtările lui sunt demne de un curtean, dar steagul sub care călătoreşte înseamnă trădare faţă de voi.

— Răbdare. Cât de des trebuie să ţi-o spun? zise Toranaga câtuşi de puţin supărat.

— Mă tem mereu, Alteţă, replică morocănos Buntaro. Vă rog să mă iertaţi.

— Ai fost prietenul lui.

— A fost aliatul vostru.

— Ţi-a salvat viaţa la Odawara.

— Eram de aceeaşi parte la Odawara, spuse Buntaro, alb, şi apoi izbucni: cum poate să vă facă asta, Alteţă? Propriul vostru frate! Nu l-aţi umplut de favoruri? N-aţi luptat împreună toată viaţa?

— Oamenii se schimbă.

Toranaga îşi concentră întreaga sa atenţie asupra podiumului. Perdele delicate de mătase fuseseră atârnate de grinzile de deasupra platformei. Ciucuri din brocart ornamental, care se potriveau cu cei ai pernelor, făceau o friză plăcută, iar alţii mai mari erau agăţaţi de cei patru stâlpi de la colţuri.

— E mult prea bogat şi dă întâlnirii prea multă importanţă, spuse. Faceţi-l mai simplu. Scoateţi draperiile, toţi ciucurii şi pernele şi daţi-i înapoi negustorilor. Şi dacă n-o să-i dea banii înapoi administratorului, spune-i să le vândă. Aduce-ţi patru perne – nu, două – simple, umplute cu paie.

— Da, Alteţă.

Privirea lui Toranaga căzu pe izvor şi zăbovi asupra lui. Apa, fierbinte şi sulfuroasă, ieşea şuierând dintr-o crăpătură în stâncă. Trupul său tânjea după o baie.

— Şi creştinul? întrebă.
— Alteţă?
— Tsukku-san, preotul creştin.
— Oh, el. E undeva în sat, dar de partea cealaltă a podului. I s-a interzis să treacă de partea asta fără învoirea voastră. De ce? E important? A spus ceva despre cât de onorat ar fi să vă vadă, când veţi dori. Vreţi să-l aduc acum, aici?
— Era singur?
Buzele lui Buntaro se răsuciră.
— Nu, avea o escortă de douăzeci de acoliţi. Toţi tunşi ca el, toţi din Kyushu, Alteţă, toţi de viţă nobilă şi toţi samurai. Toţi pe cai buni, dar fără arme. Am pus să-i cerceteze amănunţit.
— Şi el?
— Desigur, pe el mai mult decât pe ceilalţi. Avea patru porumbei călători în bagaje. I-am confiscat.
— Bine. Omoară-i. Un prost a făcut asta din greşeală, îmi pare rău, neh?
— Înţeleg. Vreţi să trimit după el acum?
— Mai târziu. O să-l văd mai târziu.
Buntaro se încruntă.
— Am greşit c-am pus să-l cerceteze?
Toranaga scutură din cap şi privi neatent înapoi către creastă, pierdut în gânduri. Apoi spuse:
— Trimite câţiva oameni de încredere să supravegheze regimentul de muschete.
— Am făcut deja asta, Alteţă.
Faţa lui Buntaro se lumină de o bucurie răutăcioasă.
— Şi-n gărzile personale ale seniorului Yabu am strecurat câteva dintre urechile şi ochii noştri. Nici să se uşureze n-o să poată, fără ştirea noastră, dacă doriţi.
— Bine.
Capul coloanei de bagaje, încă depărtată, apăru la o cotitură a drumului. Toranaga putea să vadă cele trei palanchine, pe Omi călare în frunte, cum i se poruncise,

Anjin-san, acum alături de el, de asemenea călărind cu uşurinţă.

Se întoarse cu spatele către ei.

— Ţi-am adus soţia cu mine.

— Da, Alteţă.

— Mi-a cerut învoirea să meargă la Osaka.

Buntaro îl privi fără să spună ceva. Apoi îşi miji ochii către siluetele abia vizibile.

— I-am dat învoire, cu condiţia, desigur, ca să te învoieşti şi tu.

— Orice hotărâţi, Alteţă, eu mă învoiesc.

— Poţi să-i îngădui să pornească pe uscat, de la Mishima, sau poate să-l însoţească pe Anjin-san, către Yedo şi de acolo pe mare până la Osaka. Anjin-san s-a învoit să răspundă pentru ea, dacă îngădui. Ar fi mai în siguranţă pe mare.

Buntaro clocotea.

— Toate astea depind de mesajul pe care îl poartă seniorul Zataki. Dacă Ishido mi-a declarat oficial război, atunci, desigur, trebuie să nu îngădui asta. Dacă nu, soţia ta poate să plece mâine, sau poimâine, dacă eşti de acord.

— Orice hotărâţi, sunt şi eu de acord.

— În după-amiaza asta, trece-i toate îndatoririle lui Naga-san. E un moment potrivit să faci pace între tine şi ea.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă. Aş sta mai degrabă cu oamenii mei. Vă rog să mă lăsaţi să stau cu oamenii mei până veţi fi în siguranţă, plecat de aici.

— În noaptea asta vei trece toate îndatoririle tale fiului meu. Vei fi alături de mine, cu soţia, la cină. Vei locui la han. Şi te vei împăca cu ea.

Buntaro privea ţintă în pământ. Apoi spuse şi mai rece:

— Da, Alteţă.

— Ţi se porunceşte să încerci să te împaci, spuse Toranaga.

Avea în gând să adauge: „O pace onorabilă e mai bună decât războiul, neh?” dar asta nu era adevărat şi ar fi putut

porni o dispută filosofică, iar el era obosit şi nu voia dispute, doar o baie şi odihnă.

— Acum, adu-l pe staroste.

Starostele şi bătrânii satului dădură buzna unul peste celălalt în graba lor de a se închina în faţa lui, întâmpinându-l foarte zgomotoşi. Toranaga le spuse scurt că spera ca nota de plată, pe care aveau s-o înfăţişeze la plecare intendentului, să fie cinstită şi convenabilă.

— Înţeles, neh?

— Hai, răspunseră toţi într-un glas, umili, binecuvântând zeii pentru neaşteptatul noroc şi câştigul pe care vizita lui îl va aduce, fără îndoială. Cu şi mai multe plecăciuni şi complimente, spunând cât de mulţumiţi şi onoraţi se simţeau că li se îngăduise să-l slujească pe cel mai mare daimyo al imperiului. Starostele, un bătrân ager, îi pofti în han.

Toranaga cercetă clădirea de sus până jos, printre şiruri de slujnice de toate vârstele, zâmbitoare, plecate până în pământ, alese cu grijă din tot satul. Cuibărit între stânci, hanul era format din zece încăperi aşezate împrejurul unei grădini de nedescris, cu o minusculă Casă de Ceai în mijloc, cu bucătării în spate şi către vest, şi cu o casă de baie, mare, care primea apă de la izvoarele calde. Cărarea care ducea către baie era acoperită, iar întregul han era înconjurat cu un gard îngrijit, uşor de apărat.

— Nu-mi trebuie tot hanul, Buntaro-san, spuse el când se aflară din nou pe verandă. Trei camere vor fi de ajuns. Una pentru mine, una pentru Anjin-san şi una pentru femei. O vei lua pe a patra. Nu-i nevoie să plătim restul.

— Administratorul meu îmi spune că a făcut o înţelegere foarte bună pentru tot hanul, Alteţă. Cu plata cu ziua, mai bun decât la jumătate de preţ şi este încă la începutul sezonului. Am încuviinţat toată cheltuiala pentru a vă şti în siguranţă.

— Foarte bine, încuviinţă fără tragere de inimă Toranaga. Dar vreau să văd lista de cheltuieli înainte de plecare. Nu-i

nevoie să aruncăm banii. Mai bine umple camerele cu străji, patru într-o cameră.

— Da, Alteţă.

Buntaro hotărâse deja s-o facă.

Îl privi pe Toranaga pornind grăbit, însoţit de două gărzi personale, înconjurat de patru dintre cele mai frumoase slujnice, către camera lui din aripa de est. Morocănos se întrebă: care femei? Căror femei le trebuia camera? Fujiko? Nu-ţi face griji, îşi spuse obosit, o să afli în curând.

O slujnică trecu în goană. Îi zâmbi veselă şi îi zâmbi şi el, dar fără s-o vadă. Era tânără şi drăguţă, cu o piele catifelată şi se culcase cu ea noaptea ce trecuse. Dar alăturarea nu-i dăduse nici o plăcere şi deşi ea era pricepută, agilă şi bine pregătită, dorinţa lui dispăruse repede. N-o dorise niciodată. În cele din urmă, de dragul bunelor maniere, se prefăcuse a atinge culmile plăcerii – aşa după cum se prefăcuse şi ea – apoi ea plecase.

Încă morocăns, ieşi din curte ca să privească în lungul drumului.

De ce Osaka?

La Ora Caprei santinelele de pe pod se dădură la o parte. Cortegiul începu să treacă. Mai întâi mergeau heralzii, purtând stindarde împodobite cu însemnele atotputernice ale regenţilor, apoi palanchinul bogat şi în cele din urmă, alte gărzi.

Sătenii se înclinară. Toţi erau în genunchi, ameţiţi în sinea lor de atâta bogăţie şi fast. Starostele întrebase îngrijorat dacă trebuia să adune întreaga suflare ca să cinstească momentul. Toranaga îi trimisese un mesaj că aceia care nu aveau de lucru puteau să privească, cu învoirea stăpânilor lor. Aşa că starostele alesese cu şi mai multă grijă un grup dintre cei mai bătrâni şi dintre cei tineri şi supuşi, atât cât să poată alcătui un grup primitor – deşi fiecare adult din sat ar fi vrut să fie acolo –, dar nu atât de numeros încât să treacă peste poruncile marelui daimyo. Toţi cei care puteau

s-o facă priveau neclintiţi din locuri înalte, de la ferestre sau uşi.

Saigawa Zataki, senior de Shinano, era mai înalt decât Toranaga şi mai tânăr cu cinci ani, cu aceeaşi umeri largi şi nas proeminent. Dar pântecele lui era plat, smocul bărbii negru şi des, iar ochii – două despicături de-a curmezişul feţei. Deşi atunci când erau priviţi în parte părea că există o oarecare asemănare între cei doi fraţi vitregi, acum, când se aflau împreună, erau foarte diferiţi. Chimonoul lui Zataki era bogat, armura de ceremonie strălucitoare şi săbiile uzate.

— Bine ai venit, frate.

Toranaga păşi de pe podium şi se înclină. Purta cel mai simplu cu putinţă chimonou, sandale din paie, militare, şi săbii.

— Te rog să mă ierţi pentru că te primesc atât de lipsit de ceremonie, dar am venit cât am putut de repede.

— Te rog să mă ierţi că te-am tulburat. Arăţi bine, frate, foarte bine.

Zataki coborî din palanchin şi se înclină la rândul lui, începând interminabilele şi meticuloasele formalităţi ale ceremonialului care acum îi avea în stăpânire pe amândoi.

— Te rog, ia loc pe această pernă, senior Zataki.

— Te rog să mă ierţi, aş fi onorat dacă te-ai aşeza domnia-ta mai întâi, senior Toranaga.

— Eşti atât de amabil, dar te rog, onorează-mă aşezându-te primul.

Continuară să joace jocul pe care îl jucaseră de atâtea ori înainte, între ei şi cu prieteni şi duşmani, urcând treptele puterii, bucurându-se de legile care guvernau fiecare mişcare şi fiecare frază, care apărau onoarea fiecăruia, astfel că niciunul n-ar fi putut vreodată face vreo greşeală într-atât încât să se pună în primejdie pe ei, sau misiunea.

În cele din urmă se aşezară faţă în faţă pe perne, la două lungimi de săbii distanţă. Buntaro se găsea în spatele şi în stânga lui Toranaga. Şeful gărzii lui Zataki, un samurai în

vârstă, cu părul cenuşiu, era aşezat în spatele acestuia şi către stânga. În jurul podiumului, la douăzeci de paşi, erau înşiraţi ofiţerii lui Toranaga, toţi dinadins îmbrăcaţi în aceleaşi haine cu care călătoriseră, dar cu armele în perfectă stare. Omi era aşezat pe pământ, la capătul podiumului, iar Naga de partea cealaltă. Oamenii lui Zataki erau îmbrăcaţi oficial şi bogat, iar tunicile lor, cu umeri largi ca nişte aripi, erau închise cu catarame de argint. Toţi erau la fel de bine înarmaţi. Se aşezaseră şi ei la douăzeci de paşi distanţă. Mariko servi, după ceremonial, cha şi în acest timp între cei doi fraţi se schimbară câteva cuvinte lipsite de importanţă, de politeţe ceremonială. La momentul potrivit Mariko se înclină şi plecă, Buntaro resimţindu-i dureros prezenţa şi nemăsurat de mândru de graţia şi frumuseţea ei. Şi atunci, prea devreme, Zataki spuse brusc:

— Aduc porunci din partea Consiliului Regenţilor.

Tăcerea căzu brusc peste piaţă. Toţi, chiar şi proprii lui oameni, erau uluiţi de lipsa lui de bună-creştere, de modul obraznic în care el spusese porunci şi nu mesaj şi pentru greşeala sa de a nu aştepta ca Toranaga să întrebe „cu ce-ţi pot fi de folos?”, aşa cum cerea datina.

Naga aruncă o privire scurtă de la braţul cu care Zataki ţinea sabia către tatăl său. Văzu gâtul lui înroşindu-se, ceea ce era un semn sigur că din clipă în clipă se puteau aştepta la o explozie de mânie. Dar faţa lui Toranaga era liniştită, iar Naga se simţi cuprins de uluială, când îi auzi răspunsul stăpânit.

— Îmi pare rău, ai porunci? De la cine, frate? Desigur că ai un mesaj.

Zataki smulse două suluri subţiri din mânecă. La mişcarea neaşteptată mâna lui Buntaro zbură către sabie, căci ritualul cerea ca toate mişcările să fie domoale şi echilibrate. Toranaga nu se mişcase. Zataki rupse sigiliul primului sul şi îl citi cu o voce tare, rece.

— Din porunca Consiliului Regenţilor, în numele Împăratului Go-Nijo, Fiul Cerului, îl salutăm pe ilustrul

nostru vasal Yoshi-Toranaga-NohMinowara şi-l invităm să facă act de supunere în faţa noastră, deîndată, la Osaka şi-l invităm să-i comunice deîndată ilustrului nostru ambasador, regentul, seniorul Saigawa Zataki, dacă invitaţia noastră este acceptată sau refuzată.

Îşi ridică privirile şi cu o voce la fel de puternică, continuă:

— Este semnat de toţi regenţii şi pecetluit cu Marele Sigiliu Imperial.

Puse trufaş pergamentul în faţa sa. Toranaga îi făcu un semn lui Buntaro, care înaintă, se înclină adânc în faţa lui Zataki, ridică sulul, se întoarse către Toranaga şi se înclină din nou. Toranaga primi sulul şi-i făcu semn lui Buntaro să treacă la loc. Toranaga cercetă pergamentul timp îndelungat.

— Toate semnăturile sunt cele care trebuie, spuse Zataki. Accepţi sau refuzi?

Cu vocea coborâtă, aşa încât doar cei care se aflau pe podium şi Omi şi Naga îl puteau auzi, Toranaga spuse:

— De ce nu ţi-aş lua capul pentru proastele tale purtări?

— Pentru că sunt fiul mamei tale, răspunse Zataki.

— Asta n-o să te apere, dacă vei continua aşa.

— Atunci o să moară înainte de vreme.

— Cum?

— Doamna, mama noastră este în Takato.

Takato era capitala proviciei Shinano – provincia lui Zataki – în acelaşi timp o fortăreaţa de necucerit.

— Regret că trupul ei va trebui să rămână acolo pentru totdeauna, continuă Zataki.

— Te lauzi! O cinsteşti la fel de mult ca şi mine.

— Pe sufletul ei nemuritor, frate, oricât de mult aş cinsti-o, urăsc mai mult ceea ce faci tu în regat.

— Nu râvnesc alte teritorii şi nu…

— Încerci să-l răstorni pe Moştenitor.

— Greşeşti din nou şi mi-am apărat întotdeauna nepotul de trădători.

— Tu urmăreşti căderea Moştenitorului, asta-i ceea ce cred eu, aşa că am hotărât să trăiesc şi să apăr Shinano şi drumul de nord împotriva ta, cu orice preţ şi am să fac asta până când Kwanto va fi în mâinile unui prieten – cu orice preţ.

— În mâinile tale, frate?

— Orice mâini sigure – care înseamnă nu ale tale, frate.

— Te încrezi în Ishido?

— Nu mă-ncred în nimeni. Tu m-ai învăţat asta. Ishido este Ishido, dar credinţa lui nu e pusă la îndoială. Chiar şi tu poţi să recunoşti asta.

— O să recunosc că Ishido încearcă să mă distrugă şi să dezbine împărăţia, că a uzurpat puterea, şi că încalcă testamentul lui Taikô.

— Dar tu ai complotat cu seniorul Sugiyama să dezbini Consiliul Regenţilor, neh?

Vâna de pe fruntea lui Zataki se zbătea ca un vierme negru.

— Ce poţi să spui? Unul dintre sfetnicii lui a recunoscut trădarea, că ai plănuit cu Sugiyama ca să fie de acord cu numirea seniorului Ito în locul tău, apoi să demisioneze cu o zi înainte de prima întâlnire şi să fugă noaptea şi astfel să arunce împărăţia în dezordine. Am auzit mărturisirea.

— Frate, ai fost unul dintre ucigaşi?

Zataki se roşi.

— Ronini prea zeloşi l-au ucis pe Sugiyama, nu eu şi nici vreunul dintre oamenii lui Ishido.

— E foarte curios că i-ai luat locul ca regent atât de repede, neh?

— Nu. Stirpea mea e tot atât de veche că şi a ta, dar eu nu am poruncit moartea şi nici Ishido – a jurat-o pe cinstea lui de samurai. Şi eu la fel. Roninii l-au ucis pe Sugiyama, dar a meritat să moară.

— Sub tortură, dezonorat într-o celulă împuţită, cu copii şi concubinele măcelăriţi în faţa lui.

— Ăsta e un zvon împrăştiat de spurcăciuni răuvoitoare. Poate de spionii tăi, ca să-l discrediteze pe seniorul Ishido şi prin el, pe doamna Ochiba şi Moştenitorul. Nu-i nici o dovadă pentru asta.

— Să ne uităm la trupurile lor.

— Roninii au dat foc casei. Nu sunt trupuri.

— E foarte potrivit, neh? Cum poţi să fii aşa de încrezător? Nu eşti un ţăran prost.

— Refuz să stau aici şi să ascult rahatul ăsta. Dă-mi răspunsul acum şi apoi fie îmi iei capul şi ea moare, fie mă laşi să plec.

Zataki se aplecă înainte şi mai spuse:

— La câteva clipe după ce capul îmi va părăsi umerii, zece porumbei călători vor porni spre nord, către Takato. Am oameni de încredere, la nord, la est, la vest, la o zi de mers în afara puterii tale şi dacă ei n-or să reuşească, sunt mai mulţi în locuri sigure, dincolo de hotarele tale. Dacă îmi iei capul, sau pui să mă ucidă, sau mor în Izu – din orice motiv –, moare şi ea. Acum ia-mi capul sau hai să terminăm cu înmânatul mesajelor şi plec din Izu imediat. Alege!

— Ishido l-a ucis pe seniorul Sugiyama. Cu timpul pot să-ţi aduc dovezi. Asta e important, neh? Am nevoie doar de puţin…

— Nu mai ai timp. Deîndată, spune mesajul. Bineînţeles că refuzi să te supui, bine, aşa că ne-am înţeles. Iată – Zataki puse al doilea pergament pe tatami – aici este acuzaţia oficială de trădare şi porunca să-ţi faci de îndată seppuku, pe care le vei privi cu aceeaşi derâdere, fie ca Buddha să te ierte. Acum totul e gata. Plec îndată şi data viitoare ne vom întâlni pe câmpul de luptă şi, pe Buddha, înainte de apusul soarelui, în aceeaşi zi, mi-am promis că am să-ţi văd capul într-o ţeapă.

Toranaga îşi ţintuia adversarul cu privirea.

— Seniorul Sugiyama era prietenul tău şi al meu, camaradul nostru, samuraiul cel mai demn de respect din

câţi au fost vreodată. Adevărul despre moartea lui ar trebui să fie important pentru tine.

— Al tău are mai multă importanţă, frate.

— Ishido te-a păcălit ca pe un copil de ţâţă.

Zataki se întoarse către sfetnicul său.

— Pe onoarea ta de samurai! Am pus oameni de strajă şi care este mesajul?

Demn, bătrânul samurai cu păr cenuşiu, şeful oamenilor de încredere ai lui Zataki şi bine-cunoscut de Toranaga ca un om de onoare, se simţea îngreţoşat şi ruşinat de atâta ură înfăţişată deschis.

— Îmi pare rău, Alteţă, spuse într-o şoaptă sugrumată, înclinându-se către Toranaga, dar stăpânul meu spune, desigur, adevărul. Nu poate fi nici o îndoială şi, vă rog să mă iertaţi, dar e de datoria mea, cu toată cinstea şi umilinţa, să arăt amândorura că o asemenea uluitoare şi ruşinoasă lipsă de politeţe între voi, nu e demnă de rangul vostru sau de solemnitatea întâlnirii. Dacă vasalii voştri, dacă-ar fi putut să vă audă, mă îndoiesc că vreunul dintre voi i-aţi mai fi putut ţine în frâu. Vă uitaţi datoria voastră de samurai şi datoria voastră către oamenii voştri. Vă rog să mă iertaţi, se înclină din nou către amândoi, dar trebuia să fie spus.

Apoi adăugă:

— Toate mesajele sunt la fel, senior Toranaga. Şi sub sigiliul oficial al seniorului Zataki: „Ucideţi-o pe doamna, mama mea, deîndată.”

— Cum pot să dovedesc că nu încerc să îl răstorn pe Moştenitor? îşi întrebă Toranaga fratele.

— Renunţă imediat la toate titlurile şi puterea în favoarea fiului şi moştenitorului tău, seniorul Sudara şi fă-ţi seppuku astăzi. Apoi eu şi toţi oamenii mei, până la ultimul, îl vom sprijini pe Sudara ca senior de Kwanto.

— O să mă gândesc la ce ai spus.

— Eh?

— O să mă gândesc la ce ai spus, repetă Toranaga mai apăsat. Ne întâlnim mâine la vremea asta, dacă îţi face

plăcere.

Faţa lui Zataki se strâmbă.

— Asta este o altă capcană de-a ta. De ce să ne mai întâlnim?

— Ca să-ţi spun ce am hotărât în privinţa celor ce mi-ai spus şi în privinţa asta. Toranaga ridică sulul care era în mâna lui. Am să-ţi dau răspunsul mâine.

— Buntaro-san. Zataki arătă către al doilea sul. Te rog, dă-i asta stăpânului tău.

— Nu!

Vocea lui Toranaga răsună în jurul luminişului. Cu mare ceremonie adăugă tare:

— Sunt onorat să accept mesajul Consiliului şi îmi voi prezenta răspunsul ilustrului ambasador, fratele meu, seniorul de Shinano, mâine, la vremea aceasta.

Zataki îl privi neîncrezător.

— Ce răspuns, oare?

— Te rog, iartă-mă, stăpâne, îl întrerupse în şoaptă bătrânul samurai, grav, cu demnitate, întrerupând din nou conversaţia dintre ei. Îmi pare rău, dar seniorul Toranaga are perfectă dreptate să propună asta. Este o alegere solemnă ceea ce i-ai propus, o alegere care nu este trecută în mesaj. Este drept şi onorabil să i se dea timpul pe care îl cere.

Zataki ridică cel de-al doilea sul şi îl strecură la loc în mânecă.

— Foarte bine. Sunt de acord. Senior Toranaga, te rog, iartă-mi proastele purtări. Şi acum spune-mi, unde este Kasigi Yabu-san? Am un mesaj pentru el. Numai unul, de data aceasta.

— O să ţi-l trimit.

Şoimiţa îşi strânse aripile şi căzu o mie de picioare din cerul serii, izbind porumbelul într-o explozie de pene, apoi îl prinse în gheare, forţându-l să coboare spre pământ, încă rostogolindu-se ca o piatră. Abia târziu, la câţiva paşi deasupra pământului, dădu drumul prăzii sale, acum

moarte, deschise larg aripile şi se aşează pe pământ într-o coborâre perfectă. Iic-iic-iic, ţipă, zburlindu-şi mândră penele de pe gât, sfâşiind cu ghearele capul porumbelului, în bucuria învingătorului.

Toranaga sosi în galop, cu Naga lângă el, şi coborî de pe cal. O chemă blând să i se aşeze pe pumn. Ascultătoare, ea păşi pe mănuşă. Îndată fu răsplătită cu o bucată de carne dintr-o altă pradă. Îi trase pe cap capişonul, strângând băierile cu dinţii. Naga ridică porumbelul şi-l puse, în geanta de vânătoare, pe jumătate plină, care atârna de şaua calului tatălui său, apoi se întoarse şi făcu semn către gonacii şi străjile aflaţi în depărtare.

Toranaga se săltă înapoi în şa, cu pasărea aşezată comod pe mănuşă, ţinută în loc de legături subţiri de piele. Privi în sus, către cer, cântărind lumina care mai rămăsese. În după-amiaza târzie soarele străpunsese norii, iar acum, în valea din care ziua se ducea repede, cu soarele demult culcat după crestele munţilor dinspre apus, era răcoare şi plăcut. Norii fuseseră împinşi către nord de către vânturile obişnuite, plutind peste unele dintre vârfurile munţilor şi ascunzând altele. La înălţimea asta, închis între munţi, aerul era curat şi dulce.

— Ar trebui să avem mâine o zi bună fără nori, Naga-san. Cred c-am să încep să vânez de cu zori.

— Da, tată.

Naga îl privea uluit, temându-se ca întotdeauna să pună întrebări şi totuşi dorind să ştie totul. Nu putea să-şi închipuie cum putea fi tatăl său atât de detaşat după o întâlnire atât de îngrozitoare. Să-l îndepărtezi pe Zataki cu ceremonia potrivită, apoi să-ţi chemi şoimarii şi hăitaşii şi gărzile şi să-i porţi printre dealurile unduitoare, prin păduri, i se părea lui Naga o nepământeană stăpânire de sine. Doar gândul la Zataki îi dădea fiori. Şi ştia că bătrânul sfetnic avusese dreptate. Dacă numai o zecime din conversaţie ar fi fost auzită, samuraii ar fi sărit în apărarea onoarei stăpânilor lor. Dacă n-ar fi fost ameninţarea care

atârna deasupra capului prea-iubitei sale bunici, s-ar fi repezit la Zataki el însuşi.

Cred că de-asta tatăl meu e ceea ce este şi e unde este, îşi spuse. Ochii săi desluşiră călăreţi ieşind din pădurea de dedesubt şi galopând către ei, peste coasta bolovănoasă a dealului. Pe fundalul verde închis al pădurii, râul era o panglică neagră, răsucită. Luminile hanurilor străluceau ca licuricii.

— Tată!

— Ah, da, îi văd.

— Cine sunt?

— Yabu-san, Omi-san… şi opt gărzi.

— Ochii tăi sunt mai buni decât ai mei. Ah, da. Acum îi recunosc.

Naga spuse fără să se gândească:

— Eu n-aş fi lăsat pe Yabu-san să se ducă singur la seniorul Zataki, fără…

Se opri şi amuţi.

— Te rog să mă ierţi.

— De ce nu l-ai fi trimis pe Yabu-san singur?

Naga se blestemă că deschisese gura şi se fistici sub privirea lui Toranaga.

— Te rog, iartă-mă, pentru că atunci n-aş şti niciodată ce înţelegere tainică au încheiat. El ar putea, tată, foarte uşor unelti împotriva ta. I-aş fi ţinut departe unul de celălalt. Te rog să mă ierţi. N-am încredere în el.

— Dacă Yabu-san şi Zataki-san plănuiau să mă trădeze pe la spate, ar face-o indiferent dacă aş fi trimis un martor sau nu. Câteodată e mai înţelept să laşi mai multă libertate, aşa cum laşi mai multă sfoară când prinzi un peşte, neh?

— Da. Te rog să mă ierţi.

Toranaga pricepu că fiul său nu înţelesese nimic şi n-ar fi înţeles niciodată, ar fi întotdeauna mai degrabă un şoim pe care să-l asmuţi asupra duşmanului, iute, priceput şi periculos.

— Mă bucur c-ai înţeles, fiule, spuse ca să-l încurajeze, ştiindu-i părţile bune şi protejându-le. Eşti un fiu bun, adăugă, de data asta încredinţat de cele spuse.

— Mulţumesc, tată, spuse Naga, plin de mândrie în faţa laudei atât de rare. Nădăjduiesc doar c-ai să-mi ierţi prostiile şi ai să mă înveţi să te slujesc mai bine.

— Nu eşti prost.

Yabu e prost, era gata să adauge Toranaga. Cu cât află mai puţină lume, cu atât mai bine. Şi nu-i nevoie să-ţi chinuieşti mintea, Naga. Eşti atât de tânăr – cel mai tânăr fiu al meu, afară doar de fratele tău vitreg, Tadeo. Câţi ani are el? A, şapte. Da, o să facă şapte.

Aruncă o privire fugară călăreţilor care se apropiau.

— Ce mai face mama ta, Naga?

— Ca întotdeauna. Cea mai fericită doamnă din lume. Şi totuşi nu mă lasă s-o văd decât o dată pe an. Nu poţi s-o convingi să se schimbe?

— Nu, spuse Toranaga. N-o să se schimbe niciodată.

Sufletul lui Toranaga se încălzea întotdeauna când se gândea la Chano-Tsuboné, cea de-a opta concubină oficială a sa, şi mama lui Naga. Râdea în sinea lui amintindu-şi umorul ei sănătos, obrajii cu gropiţe şi fesele apetisante, zvârcolirile ei şi bucuria cu care i se dădea în pat.

Fusese văduva unui fermier din apropiere de Yedo şi se simţise atras de ea cu douăzeci de ani în urmă. Stătuse cu el trei ani, apoi îl rugase să îi permită să se întoarcă pe pământul ei. Îi îngăduise să plece. Acum trăia la o fermă bună, în apropiere de locul unde se născuse ea, grasă şi mulţumită, călugăriţă budistă cinstită de toţi şi nedepinzând de nimeni. Din când în când se ducea să o vadă şi râdeau împreună, prieteneşte, fără motiv.

— A, e o femeie de treabă, spuse Toranaga.

Yabu şi Omi ajunseră la ei şi descălecară. La zece paşi se opriră şi se înclinară.

— Mi-a dat un sul, spuse Yabu furios, fluturându-l.”. Vă poftim să părăsiţi deîndată Izu, mergând la Osaka astăzi, şi

să vă înfăţişaţi la castelul Osaka pentru audienţă. Altfel toate pământurile voastre sunt confiscate şi sunteţi deci declarat în afara legi.” Mototoli pergamentul în pumn şi-l aruncă pe pământ. Azi!

— Atunci mai bine ai pleca deîndată, spuse Toranaga, indispus brusc de prostia şi agresivitatea lui Yabu.

— Alteţă, vă rog…, începu grăbit Omi, căzând umil în genunchi. Seniorul Yabu este cel mai devotat vasal al vostru, şi vă rog cu umilinţă să nu vă bate-ţi joc de el. Iertaţi-mă că sunt atât de necioplit, dar seniorul Zataki… iertaţi-mă că sunt atât de prost crescut.

— Yabu-san, te rog iartă cele spuse, dar n-au fost spuse cu gând rău, zise Toranaga, blestemându-şi greşeala. Ar trebui să luăm în glumă asemenea mesaje, neh?

Îşi chemă îngrijitorul de şoimi, îi dădu pasărea de pe pumnul său trimiţându-l înapoi cu hăitaşii. Apoi îşi îndepărtă toţi samuraii, cu excepţia lui Naga, la o distanţa de unde nu se putea auzi ce vorbeau, se aşează pe călcâie şi îi invită să facă acelaşi lucru.

— Poate că ar trebui să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu e mare lucru de spus. Am fost să mă întâlnesc cu el. M-a primit cu foarte puţină bună-cuviinţă. Mai întâi au fost salutările seniorului Ishido şi o invitaţie brutală să mă aliez în taină cu el. Să pregătim asasinarea ta deîndată şi să ucidem toţi samuraii Toranaga din Izu. Desigur că am refuzat să ascult asta şi deîndată, deîndată fără nici un fel de politeţe, mi-a dat asta. Degetul lui se înfipse violent în pergament. Dacă n-ar fi fost poruncile tale anume, ca să-l protejeze, l-aş fi făcut bucăţi deîndată. Cer să retragi ordinul, nu pot să trăiesc cu ruşinea asta. Trebuie să mă răzbun.

— Asta e tot ce s-a întâmplat?

— Nu e destul?

Toranaga trecu peste proasta creştere a lui Yabu şi se răsti către Omi.

— Tu eşti de vină, neh? De ce n-ai fost destul de deştept ca să-ţi aperi mai bine seniorul? Trebuie să-i fi sfetnic. Trebuia să-i fii scut. Trebuia să-l tragi de limbă pe seniorul Zataki, să încerci să afli ce are Ishido în cap, care era momeala, ce planuri au. Se spune că eşi un sfetnic preţios. Ţi s-a dat prilejul să arăţi şi îl pierzi ca un nătărău. Omi îşi înclină capul.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă.

— Poate am s-o fac. Dar nu văd de ce-ar face-o seniorul Yabu. Acum stăpânul tău a aceptat pergamentul. Acum s-a vârât în laţ. Acum trebuie să hotărască într-un fel sau altul.

— Cum? spuse Yabu.

— De ce crezi că am făcut ce am făcut? Ca să întârzii desigur. Ca să întârzii, spuse Toranaga.

— Dar, o zi? Cât valorează o singură zi? întrebă Yabu.

— Cine ştie. O zi pentru tine e una mai puţin pentru duşman.

Ochii lui Toranaga ţâşniră înapoi către Omi.

— Mesajul de la Ishido a fost verbal, sau în scris?

Yabu răspunse în locul lui.

— Verbal, desigur.

Toranaga continuă să privească străpungător la Omi.

— Ai dat greş în a-ţi face datoria faţă de stăpânul tău şi faţă de mine.

— Vă rog să mă iertaţi.

— Acum spune ce i-ai răspuns?

Omi nu scoase un cuvânt.

— Ţi-ai uitat şi buna-cuviinţă? Ce i-ai răspuns?

— Nimic, Alteţă. N-am spus nimic.

— De ce?

Yabu explodă.

— N-a spus nimic lui Zataki pentru că nu era acolo. Zataki a vrut să-mi vorbească doar mie.

Toranaga îşi ascunse mulţumirea că Yabu trebuise să recunoască ceea ce el deja bănuia şi că o parte a adevărului fusese acum dezvăluită.

— Te rog, iartă-mă, Omi-san. Am crezut că, de bună seamă, erai de faţă.

— A fost greşala mea, alteţă. Ar fi trebuit să stăruiesc. Aveţi dreptate, nu am putut să-mi apăr stăpânul, spuse Omi. Ar fi trebuit să mă ţin tare. Vă rog să mă iertaţi, Yabu-sama, vă rog să mă iertaţi!

Înainte ca Yabu să-i poată răspunde, Toranaga spuse:

— Desigur că ţi se iartă toate, Omi-san. Dacă stăpânul tău ţi-a poruncit altfel, este privilegiul lui. I-ai poruncit aşa, Yabu-sama?

— Da, da, dar nu m-am gândit că are vreo importanţă. Crezi că eu…

— Ei, răul s-a făcut. Ce-ai de gând să faci?

— Desigur, să nu bag în seamă mesajul, Alteţă. Yabu era neliniştit. Crezi că ar fi trebuit să nu-l primesc?

— Desigur. Ar fi trebuit să te tocmeşti cu el pentru o zi. Poate mai mult, chiar săptămâni, adăugă Toranaga, răsucind cuţitul mai adânc în rană, bucurându-se răutăcios că prostia lui Yabu îl aruncase pe acesta în laţ, fără să-i pese de trădarea în care Yabu fusese cu siguranţă atras, ademenit, împresurat cu laude sau răsplăţi, sau ameninţat. Îmi pare rău, dar acum n-ai ce face. Nu-ţi face griji, e aşa cum spuneai: cu cât mai curând cineva hotărăşte de partea cui e, cu atât mai bine.

Se ridică în picioare.

— Nu e nevoie să te întorci la regiment la noapte, vă invit amândoi la cină. Am pregătit o distracţie.

Pentru toţi, adăugă în gând, cu foarte mare mulţumire.

Degetele pricepute ale lui Kiku atinseră o coardă, apoi începu să cânte din gură, iar puritatea vocii ei umplu tăcerea nopţii. Stăteau vrăjiţi în camera mare care era descinsă către verandă şi grădina din fund, furaţi de extraordinarul efect pe care-l făceau sub torţele pâlpâitoare firele de aur ale chimonoului ei, reflectând lumina când se apleca deasupra samisen-ului.

Toranaga aruncă o privire scurtă în jur, conştient de întâmplările nopţii. De-o parte a lui, între Blackthorne şi Buntaro, stătea Mariko, de cealaltă, Omi şi Yabu unul lângă celălalt. Locul de onoare era încă gol. Fusese invitat Zataki, dar desigur că el refuzase cu părere de rău din cauza sănătăţii proaste, deşi fusese văzut galopând pe dealurile din nord, iar acum împărţea perna cu legendara lui vigoare. Naga şi gărzi alese cu foarte mare grijă, erau postate de jur împrejur, iar Gyoko iscodea de undeva din spate. Kiku-san îngenunchiase în verandă cu faţa către ei şi spatele către grădină, fragilă, singură şi foarte preţioasă.

Mariko are dreptate, gândi Toranaga. Curtezana face banii. Sufletul lui era fermecat şi grijile şi Zataki se depărtaseră. Să trimit după ea din nou la noapte, sau să dorm singur? Bărbăţia lui tresări când îşi aduse aminte de noaptea trecută.

— Deci, Gyoko-san ai dorit să mă vezi? întrebase în camera lui din fortăreaţă.

— Da, Alteţă.

El aprinsese p măsură de lemn aromat.

— Te rog să începi.

Gyoko se înclinase, dar el n-avusese ochi pentru ea. Era prima dată când o vedea pe Kiku de aproape. Apropierea îi îmbogăţea trăsăturile deosebite şi încă neatinse de rigorile profesiei ei.

— Te rog, cântă ceva în timp ce vorbim, spusese el, surprins că Gyoko se pregătise să vorbească de faţă cu ea.

Kiku se supusese deîndată, dar muzica ei de atunci nu semăna de loc cu cea din seara asta. Noaptea trecută fusese menită să aline, un acompaniament la discuţiile de afaceri care se purtau. În noaptea asta excita, tulbura şi promitea.

— Alteţă, începuse oficial Gyoko, mai întâi îngăduiţi-mi să vă mulţumesc cu umilinţă pentru cinstea care mi-o faceţi mie şi sărmanei mele case, şi lui Kiku-san, prima dintre doamnele mele din Lumea Sălciilor. Preţul pe care l-am

cerut pentru contract e obraznic, ştiu, imposibil, sunt convinsă, şi nu e definitiv până mâine dimineaţă, când amândouă doamnele Kasigi şi doamna Toda, în înţelepciunea lor, vor hotărî. Dacă ar fi fost o problemă care să vă privească, v-aţi fi hotărât de mult, pentru că ce înseamnă banii pentru orice samurai, chiar şi pentru cel mai mare daimyo din lume?

Gyoko făcuse o pauză pentru efect. El nu muşcase nada, dar îşi mişcase uşor evantaiul, ceea ce putea fi înţeles ca nemulţumire la vorbăria ei, acceptare a complimentului sau respingere totală a preţului cerut, după starea ei. Amândoi ştiau limpede cine încuviinţa de fapt preţul.

— Ce înseamnă banii? Nimic. Doar o posibilitate de a comunica, continuă ea. Ca muzica lui Kiku-san. Ce facem noi, de fapt, cele din Lumea Sălciilor, altceva decât să comunicăm şi să distrăm, să uşurăm sufletul bărbatului, să-i îndepărtăm greutăţile apăsătoare?

Toranaga îşi înăbuşise un răspuns răutăcios, amintindu-şi că femeia cumpărase un ceas pentru cinci sute de koku, şi cinci sute de koku meritau o audienţă atentă. Aşa că o lăsase să continue, ascultând-o cu o singură ureche şi bucurându-se de curgerea desăvârşită a melodiei care se strecura până în cele mai ascunse colţişare ale fiinţei sale, mângâindu-l şi îmbătându-l. Apoi fusese adus brutal în lumea reală de ceea ce Gyoko spusese.

— Ce?

— Vroiam doar să sugerez că ar trebui să luaţi Lumea Sălciilor sub protecţia voastră, să schimbaţi cursul istoriei.

— Cum?

— Făcând ceea ce aţi făcut din totdeauna, Alteţă. Îngrijindu-vă de viitorul întregii împărăţii înaintea celui al domniei-voastre.

Nu luase seama la exagerarea sfruntată şi îşi spusese că trebuia să-şi închidă urechile către muzică, că se lăsase prins. Căzuse în prima capcană spunându-i lui Gyoko să aducă fata şi în a doua lăsându-se desfătat de frumuseţea şi

parfumul ei şi în a treia îngăduindu-i să cânte seducător în timp ce stăpâna vorbea.

— Lumea Sălciilor? Ce-i cu Lumea Sălciilor?

— Două lucruri, Alteţă. Mai întâi, Lumea Sălciilor este acum amestecată cu lumea reală şi asta nu foloseşte nici uneia dintre ele. Al doilea, doamnele noastre nu se pot ridica până la desăvârşirea pe care toţi bărbaţii au dreptul s-o ceară sau s-o aştepte.

— Ah?

O undă din parfumul lui Kiku, o aromă pe care n-o ştiuse până atunci, ajunsese până la el. Fusese aleasă desăvârşit. O privise fără să vrea. Buzele ei purtau un zâmbet pierdut, doar pentru el. Îşi coborâse ochii languros şi degetele ei atinseseră o coardă pe care el o resimţise înlăuntrul său. Încercase să se concentreze.

— Îmi pare rău, Gyoko-san, ce spuneai?

— Vă rog să mă iertaţi pentru că n-am fost destul de limpede, Alteţă. Mai întâi, Lumea Sălciilor ar trebui să fie despărţită de cea reală. Casa mea de Ceai din Mishima e pe o stradă din sud, altele sunt împrăştiate prin întreg oraşul. E la fel în Kyoto şi Nara şi în întreaga împărăţie. Chiar şi în Yedo. Dar cred că Yedo ar putea să arate lumii cum trebuie făcut.

— Cum? Inima îi tresărise când o altă coardă fusese atinsă.

— Toate celelalte meşteşuguri au, în mod înţelept, străzi ale lor, cartiere ale lor. Ar trebui să ni se îngăduie şi nouă locul nostru, Alteţă. Yedo e un oraş nou. Aţi putea să vă gândiţi la o anumită porţiune de teren pentru Lumea Sălciilor. Aduceţi toate Casele de Ceai între zidurile acestei porţiuni şi interziceţi orice Casă de Ceai, oricât de mică, în afara ei.

Mintea lui se concentrase pe deplin pentru că era o idee deosebită. Era atât de bună că fusese nemulţumit pe el însuşi că nu se gândise la ea. Toate Casele de Ceai şi toate curtezanele într-o împrejmuire, deci uşor de controlat, de iscodit şi de luat taxe şi toţi clienţii lor la fel de uşor de

controlat şi iscodit. Simplicitatea ideii îl cutremură. Cunoştea de asemenea influenţa enormă pe care o aveau doamnele de primă clasă.

Dar chipul lui nu lăsase să trădeze nici o urmă de bucurie.

— Şi ce avantaj e-n asta, Gyoko-san?

— Am avea propria noastră breaslă, Alteţă. Cu toată protecţia pe care o breaslă poate să o ofere, o adevărată breaslă într-un singur loc, nu împrăştiată, ca să zicem aşa, o breaslă căreia i se vor supune…

— Trebuie să i se supună?

— Da, Alteţă. Trebuie să i se supună, pentru binele tuturor. Breasla va avea în grijă ca preţurile să fie cinstite şi ca totul să fie de foarte bună calitate. Şi în câţiva ani, o doamnă de a doua clasă din Yedo, va fi asemenea uneia din Kyoto şi aşa mai departe. Dacă totul va merge cum trebuie în Yedo, de ce nu în fiecare oraş din ţinuturile voastre?

— Dar proprietarii care vor fi înăuntrul acestui gard vor stăpâni totul, vor avea monopol, neh? Pot să ceară taxe de intrare prea mari, neh? Pot să închidă uşile altora care ar avea acelaşi drept ca să lucreze în Lumea Sălciilor, neh?

— Da, ar putea fi aşa, Alteţă. Şi câteodată se va întâmpla pe câte undeva. Dar pot fi uşor date legi severe ca să asigure cinstea, iar binele se va ridica deasupra răului, pentru noi şi pentru onoraţii noştri clienţi. Al doilea: doamnele de…

— Să terminăm mai întâi cu această parte, Gyoko-san, spusese el sec. Deci asta e ceva împotriva sugestiei tale, neh?

— Da, Alteţă, e posibil. Dar orice daimyo ar putea uşor să poruncească altfel. Şi va avea de-a face cu o singură breaslă, într-un singur loc. Domnia-voastră, Alteţă, nu veţi avea necazuri. În fiecare loc va fi desigur cineva responsabil pentru liniştea acelui loc. Şi pentru taxe.

— A, da, taxe! Va fi desigur mult mai uşor să strângi taxele. Ăsta e un lucru foarte bun, în favoarea ta.

Ochii lui Gyoko erau pe bățul înmiresmat. Mai mult decât jumătate se dusese.

— Cu înţelepciunea pe care o aveţi, aţi putea hotărî ca Lumea Sălciilor să fie singurul loc din întrega lume care să nu fie niciodată supus taxelor.

— Niciodată?

— Niciodată.

Privise direct în sus la el, nevinovată.

— În definitiv, Alteţă, lumea noastră nu-i numită şi Lumea Plutitoare? Nu este singura care oferă frumuseţe şi nu este o mare parte a frumuseţii, tinereţea? Nu e ceva atât de trecător şi uşor, ca tinereţea, un dar al zeilor? Şi sacră? Din toţi bărbaţii, Alteţă, domnia-voastră trebuie să ştie cât de rară şi trecătoare este tinereţea şi femeia.

Muzica încetase. Ochii îi fuseseră atraşi de Kiku-san. Ea îl privise intens, cu o uşoară încruntătură a sprâncenei.

— Da, spusese el. Ştiu cât de trecătoare poate să fie.

Sorbise din ceai.

— O să mă gândesc la ce mi-ai spus. Şi al doilea lucru?

— Al doilea… Gyoko îşi adunase gândurile. Al doilea lucru şi ultimul, Alteţă, cu care aţi putea să vă aşezaţi numele peste Lumea Sălciilor pentru totdeauna. Gândiţi-vă la unele din doamnele noastre. Kiku-san de pildă. A învăţat să cânte din gură şi la şamisen şi să danseze de când avea şase ani. Din zori şi până în seară a muncit din greu ca să-şi desăvârşească arta. Fără îndoială că a devenit o doamnă de primă clasă pe drept, aşa cum merită talentul ei fără asemănare. Dar totuşi e o curtezană, iar unii clienţi o vor atât pentru arta ei cât şi pentru împărţitul pernei. Cred c-ar trebui alcătuite două clase de doamne. Mai întâi curtezanele, ca întotdeauna, care să distreze vesele, fizic. Apoi o clasă nouă, poate cuvântul gei-sha ar putea să li se potrivească: Dăruite Artei – persoane dedicate numai artei. Lor nu li se va cere să împartă perna din datorie. Vor fi doar pentru amuzament, dansatoare, cântăreţe din gură sau la instrument, specializate în aşa ceva şi s-ar dărui numai

acestei îndeletniciri. Gei-sha vor bucura mintea şi spiritul bărbaţilor cu frumuseţea, graţia şi talentul lor. Curtezanele vor satisface trupul cu frumuseţea, graţia şi talentul lor.

Din nou fu izbit de simplitatea şi posibilităţile de viitor ale ideii ei.

— Cum ai alege o gei-sha?

— După talent. La adolescenţă, stăpânul ei va hotărî drumul ei în viitor. Iar breasla ar putea încuviinţa sau nu ucenica, neh?

— E o idee extraordinară, Gyoko-san.

Femeia se înclinase înfiorată.

— Vă rog să-mi iertaţi părerile prea atotcuprinzătoare, Alteţă. Dar în felul ăsta, când frumuseţea se topeşte şi trupul se împlineşte, fata poate avea totuşi un viitor deosebit şi cu adevărat de valoare. Nu va trebui să apuce în lungul drumurilor pe care o curtezană din ziua de azi trebuie să le străbată. Eu vorbesc pentru artiştii din rândul nostru, cum e Kiku-san a mea. Vă rog să sprijiniţi viitorul şi poziţia pe care o merită în ţară cei câţiva fericiţi. Ca să înveţi să cânţi din gură şi la instrumerit şi să dansezi, e nevoie de mult exerciţiu, de-a lungul anilor. Împărţitul pernei cere doar tinereţe şi nu-i afrodisiac mai bun ca tinereţea, neh?

— Nu. Toranaga o privi. Gei-sha nu ar împărţi perna?

— Asta n-ar face parte din obligaţiile lor, indiferent câţi bani s-ar oferi. Gei-sha n-ar fi niciodată obligată să împartă perna, Alteţă. Dacă o gei-sha ar dori să împartă perna cu un anume bărbat, asta ar fi numai treaba ei. Sau ar trebui, poate, aranjat cu îngăduinţa stăpânei, iar preţul să fie doar atât de mare cât îşi permite acel bărbat. O datorie a curtezanei ar fi să împartă perna cu artă. Gei-sha şi ucenicele gei-sha vor fi de neatins. Vă rog să mă iertaţi că am vorbit atât.

Gyoko şi Kiku se înclinaseră. Mai rămăsese doar o aşchie din beţigaşul parfumat. Toranaga o oprise şi le mai pusese întrebări un timp de două ori mai îndelungat decât cel

hotărât, bucuros de ocazia de a învăţa mai multe despre lumea lor, verificând ideile lor şi speranţele şi temerile. Ce învăţase, îl înfierbântase. Puse deoparte informaţia pentru viitor. Apoi o trimisese pe Kiku în grădină.

— În noaptea asta, Gyoko-san, mi-ar place să rămână, dacă ar dori, până în zori, dacă e liberă. Ai vrea s-o întrebi? Desigur, înţeleg c-ar putea să fie obosită. În definitiv a cântat atât de minunat pentru atât de mult timp şi eu pot înţelege asta. Dar poate se va gândi. Aş fi recunoscător dacă ai întreba-o.

— Desigur, Alteţă. Dar ştiu că va fi onorată de invitaţia voastră. Este datoria noastră să slujim în orice fel putem, neh?

— Da. Dar ea este aşa după cum, pe bună dreptate, ai arătat: foarte deosebită. Am să înţeleg dacă e prea obosită. Te rog. Întreab-o imediat.

Îi dăduse lui Gyoko o mică pungă de piele cu zece kobani, regretând gestul, dar ştiind că poziţia lui o cerea.

— Poate că aceasta te va răsplăti pentru o seară atât de obositoare. Şi ar fi o mică dovadă a mulţumirilor mele pentru ideile tale.

— Este de datoria noastră să fim de folos, Alteţă, spusese Gyoko.

O văzu încercând să-şi stăpânească, fără să poată, degetele care încercau să numere monezile prin pielea subţire.

— Vă mulţumesc, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, am s-o întreb. Apoi, ciudat şi neaşteptat, ochii ei se umpluseră de lacrimi. Primiţi mulţumirile unei bătrâne necioplite, pentru politeţe şi pentru că a-ţi ascultat. E pentru că, după ce împărţim plăcerea atâta vreme, singura noastră bucurie e un râu de lacrimi. Adevărat, Alteţă, e greu să explici ce simte o femeie, vă rog să mă iertaţi.

— Ascultă, Gyoko-san, eu înţeleg, nu-ţi face griji, o să mă gândesc la tot ce-ai spus. O, da, veţi pleca amândouă cu mine, imediat după răsăritul soarelui. Câteva zile în munţi

vor fi o schimbare plăcută. Îmi închipui că contractul o să fie acceptat, neh?

Gyoko se înclinase mulţumind, apoi îşi şterse lacrimile şi spuse hotărât.

— Pot să întreb numele prea onoratei persoane pentru care va fi cupărat contractul?

— Yoshi Toranaga-noh-Minowara.

Acum, în noaptea din Yokosé, aerul răcoros şi dulceag, muzica lui Kiku-san şi vocea, pusese stăpânire pe minţile şi inimile lor, iar Toranaga îşi lăsă gândurile să rătăcească. Îşi aminti strălucirea de mândrie care invadase chipul lui Gyoko şi se miră cât de uşor puteau fi păcăliţi oamenii. Cât de neaşteptat era, că cei mai mulţi oameni, deştepţi şi ageri la minte, vedau doar ceea ce vroiau să vadă şi se uitau foarte rar în spatele lucrurilor. Sau n-ar fi băgat în seamă realitatea, ocolind-o ca pe o aparenţă. Iar apoi, când lumea lor se prăbuşea în bucăţi şi se aflau în genunchi, despicându-şi pântecele sau tăindu-şi gâtlejurile sau se trezeau aruncaţi în lumea îngheţată, îşi smulgeau părul din cap, sau îşi sfâşiau hainele şi-şi plângeau karma dând vina pe zei, sau kami, sau noroc, sau stăpânii lor, sau soţi, sau vasali, orice şi oricine, dar niciodată pe ei înşişi.

Atât de ciudat.

Îşi urmări oaspeţii, care încă priveau fata, închişi în tainele lor, cu minţile deschise de arta ei. Toţi, afară de Anjin-san care era nervos şi plictisit. Nu-i nimic, Anjin-san, gândi Toranaga amuzat, e doar lipsa ta de civilizaţie. Da, nu-i nimic, o să vină şi asta cu timpul şi chiar nici asta nu contează atâta timp cât eşti supus. Acum am nevoie de firea ta nestăpânită, şi furia şi violenţa ta.

Da, sunteţi toţi aici: tu, Omi şi Yabu, şi Naga, şi Buntaro, şi tu, Mariko, şi Kiku-san, şi chiar Gyoko, toţi şoimii şi ulii din Izu, toţi educaţi şi foarte pregătiţi. Toţi, în afară de unul. Preotul creştin. Şi în curând va veni rândul tău, Kiku-san, sau poate al meu.

Părintele Martin Alvito din Ordinul lui Isus, era furios. Chiar atunci, când ştia că ar fi trebuit să se pregătească pentru întâlnirea cu Toranaga, la care avea nevoie de întreaga sa putere de concentrare, era pus în faţă cu această nouă grozăvie care nu putea să aştepte.

— Ce-ai de spus în favoarea ta? se răsti la acolitul japonez, cu faţa acoperită de glugă, îngenuncheat umil dinaintea lui.

Ceilalţi fraţi stăteau în semicerc de jur împrejurul micii încăperi.

— Te rog să mă ierţi, părinte. Am păcătuit, spuse bărbatul, bâlbâindu-se nenorocit. Te rog, iartă-mă.

— Îţi repet, doar Dumnezeu, Atotputernicul în înţelepciunea lui poate să ierte, nu eu. Ai comis un păcat de moarte, ai călcat jurământul sfânt. Ei?

Răspunsul abia se auzi.

— Îmi pare rău, părinte.

Bărbatul era subţire şi delicat. Numele de botez era Josef şi avea 30 de ani. Ceilalţi acoliţi, toţi fraţi ai Ordinului, aveau între 18 şi 40 de ani. Toţi erau tunşi, toţi samurai de viţă nobilă prin naştere, din provinciile din Kyushu, toţi pregătiţi cu grijă pentru preoţie, deşi niciunul nu fusese încă hirotonisit.

— Mărturisesc părinte, spuse fratele Josef, ţinând capul aplecat.

— Şi crezi că asta-i destul?

Nerăbdător Alvito, se întoarse şi se îndreptă către fereastră. Camera era obişnuită, rogojinile destul de bune, iar hârtia panourilor-shoji lipită prost. Un han prăpădit, de mâna a treia, dar cel mai bun care putuse fi găsit în Yokosé, celelalte fiind ocupate de samurai. Privi un timp în noapte, ascultând vocea îndepărtată a lui Kiku ridicându-se peste zgomotul râului. Alvito ştia că Toranaga nu va trimite după el până ce curtezana nu termină de cântat.

— Târfă murdară, spuse ca pentru el, tânguitoarea melopee a cântecului japonez iritându-l mai mult ca de obicei, acentuându-i furia pentru trădarea lui Josef.

— Ascultaţi, fraţi ai mei, spuse Alvito către ceilalţi, întorcându-se către ei. Suntem aici ca să-l judecăm pe fratele Josef, care a fost cu o târfă din oraş noaptea trecută, încălcându-şi jurământul sfânt de castitate, încălcându-şi jurământul sfânt de supunere, pângărindu-şi sufletul nemuritor, poziţia lui de iezuit, locul în sânul Bisericii şi tot ce înseamnă asta. În faţa lui Dumnezeu, vă întreb pe fiecare dintre voi: aţi făcut aşa ceva?

Toţi îşi scuturară capetele.

— Aţi făcut vreodată la fel?

— Nu, părinte.

— Tu, păcătosule, în faţa lui Dumnezeu, recunoşti păcatul?

— Da, părinte. Deja am măr…

— În faţa lui Dumnezeu, a fost prima dată?

— Nu, n-a fost prima dată, spuse Josef, eu am mai fost cu alta acum patru nopţi, în Mishima.

— Dar… dar ieri ai spus liturghia! Cum rămâne cu spovedania ta de ieri, şi de alaltăieri, şi cea dinaintea acestora? Ieri am spus liturghia! Pentru Dumnezeu, ai luat trupul Domnului nespovedit, pe deplin cunoscător că ai făptuit un păcat de moarte!

Fratele Josef era pământiu de ruşine. Era printre iezuţi de când avea opt ani.

— A fost… A fost pentru prima dată, părinte. Doar acum patru zile. Am fost fără de păcat toată viaţa. Am fost din nou ispitit şi, Sfânta Fecioară să mă ierte, de data asta am greşit. Am treizeci de ani. Sunt bărbat, toţi suntem bărbaţi, te rog, Domnul Iisus ierta păcătoşii. De ce nu mă poţi ierta? Suntem toţi bărbaţi.

— Suntem toţi preoţi!

— Nu suntem preoţi adevăraţi! N-am fost încredinţaţi Sfintelor Taine, nu suntem nici măcar hirotonisiţi! Nu suntem cu adevărat iezuţi. Nu putem să depunem al patrulea jurământ, ca tine, părinte, spuse încăpăţânat Josef. Alte ordine îşi hirotonisesc fraţii, dar nu iezuţi. De ce nu…

— Ţine-ţi gura!

— Nu, izbucni Josef. Te rog, iartă-mă, părinte. Dar de ce nu s-ar putea ca unii dintre noi să fie hirotonisiţi? Arătă către unul dintre fraţi, un bărbat înalt, cu faţă rotundă, liniştită. De ce n-ar fi hirotonisit fratele Michael? Studiază de când avea doisprezece ani, acum are treizeci şi şase şi e un creştin desăvârşit, aproape un sfânt. A convertit mii de inşi, dar n-o să fie hirotonisit, deci, în numele Domnului, părinte, de ce nu poate fi niciunul dintre noi hirotonisit? Cineva trebuie să îndrăznească să te-ntrebe.

Josef se ridicase acum în picioare.

— Mă pregătesc de şaisprezece ani, fratele Matteo de douăzeci şi trei, Juliao de mai mult, toată viaţa noastră, ani fără număr, ştim rugăciunile şi catehismul şi imnurile mai bine decât tine, iar Michael şi cu mine chiar vorbim latina la fel de bine ca portu…

— Opreşte-te!

—. portugheza. Şi noi ţinem mai toate slujbele, şi vorbim cu budiştii şi ceilalţi închinători la idoli, şi facem mai toate convertirile. Noi! În numele lui Dumnezeu şi al Sfintei Fecioare, ce e rău la noi? De ce nu suntem destul de buni pentru iezuiţi? E doar pentru că nu suntem portughezi sau spanioli? Sau pentru că nu suntem păroşi şi nu avem ochii rotunzi? În numele Domnului, părinte, de ce nu este nici un japonez hirotonisit?

— Acum ai să taci din gură!

— Am fost chiar şi la Roma – Michael, Juliao şi eu – izbucni Josef. N-ai fost niciodată la Roma, şi nu te-ai întâlnit cu preasfinţia sa, părintele General al Ordinului, sau cu Sanctitatea Sa, Papa, aşa ca noi…

— Ăsta-i un alt motiv ca să înţelegi şi să nu cauţi ceartă. Ai depus jurământ de castitate, sărăcie şi supunere. Ai fost ales dintre mulţi. Mulţi alţii nu s-au bucurat de cinstea asta. Şi acum îţi laşi sufletul atât de pângărit că…

— Îmi pare rău părinte, dar nu cred că ni s-a făcut o cinste ca să petrecem opt ani pe drumul până acolo şi înapoi, dacă după toată învăţătura şi rugăciunile şi predicile şi

aşteptarea niciunul dintre noi nu e hirotonisit, chiar dacă ni s-a promis. Aveam doisprezece ani când am plecat, Juliao unsprezece…

— Îţi interzic să mai spui vreun cuvânt! Îţi poruncesc să încetezi!

Apoi, în tăcerea îngrozitoare, Alvito privi la ceilalţi care se înşiraseră pe lângă pereţi privind şi ascultând atenţi.

— Veţi fi cu toţii hirotonisiţi cu vremea, dar tu, Josef, înaintea lui Dumnezeu, tu vei fi…

— Înaintea lui Dumnezeu, izbucni Josef, când?

— Când Dumnezeu va hotărî, îi răspunse Alvito, arzând de zel, uluit de răzvrătirea deschisă. În genunchi!

Fratele Josef încercă să-i înfrunte privirea, dar nu putu, apoi puterea îl părăsi, răsuflă adânc, se lăsă în genunchi şi plecă fruntea.

— Dumnezeu să se îndure de tine. Eşti… Ţi-ai recunoscut singur un păcat înfiorător, de moarte, vinovăţia de a încălca jurământul sfânt de castitate, jurământul sfânt de supunere faţă de superiori. Eşti vinovat de o obrăznicie de neînchipuit. Cum îndrăzneşti să discuţi ordinele Generalului nostru, sau faptele Bisericii? ţi-ai pus în primejdie sufletul nemuritor. Eşti o ruşine în faţa lui Dumnezeu, a Ordinului şi a Bisericii, a familiei şi a prietenilor. Cazul tău este atât de serios încât va trebui să se ocupe de el însăşi Părintele Inspector. Până atunci n-ai să primeşti Sfânta Împărtăşanie, n-ai să fii spovedit şi n-ai să spovedeşti şi n-ai să iei parte la niciuna dintre slujbe.

Umerii lui Josef începură să tremure sub răscolitoarea remuşcare ce punea stăpânire pe el.

— Ca penitenţă de început ţi se interzice să vorbeşti, vei primi doar orez şi apă timp de treizeci de zile şi vei petrece fiecare noapte din următoarele treizeci în genunchi, rugându-te Sfintei Fecioare pentru iertarea păcatului tău cumplit, iar acum vei fi biciuit. Treizeci de lovituri. Scoateţi rasa.

Umerii încetară să-i mai tremure. Josef îşi ridică privirile.

— Mă supun tuturor celor poruncite, părinte, şi îmi cer iertare din adâncul inimii şi al sufletului meu. Te rog să mă ierţi, aşa cum am să cer iertarea Lui în vecii vecilor. Dar n-am să mă las biciuit ca un criminal de rând.

— Ai – să – fii – biciuit!

— Te rog să mă ierţi, părinte, spuse Josef. În numele Fecioarei. Nu e durerea, durerea nu înseamnă nimic pentru mine, moartea nu înseamnă nimic. Că sufletul meu e condamnat şi va arde în focul iadului în vecii vecilor, s-ar putea să fie karma mea, şi o s-o îndur, dar sunt samurai. Sunt din familia seniorului Harima…

— Mândria ta îmi face greaţă. Nu pentru durere e pedeapsa, ci pentru înlăturarea mândriei tale dezgustătoare. Criminal de rând? Unde este umilinţa ta? Domnul nostru Isus Cristos a îndurat moartea şi a murit alături de criminali de rând.

— Da, asta este principala noastră problemă aici, părinte.

— Cum?

— Te rog, iartă-mă că vorbesc deschis, părinte. Dar dacă Regele Regilor n-ar fi murit ca un criminal de rând pe cruce, samuraii ar fi putut accepta…

— Opreşte-te!

—. creştinarea mult mai uşor. Ordinul e înţelept că se fereşte să predice crucificarea lui Isus, cum fac celelalte ordine.

Ca un înger al răzbunării, Alvito ridică crucea ca pe un scut în faţa lui.

— În numele Domnului, taci şi supune-te, sau – vei – fi – excomunicat! Apucaţi-l şi dezbrăcaţi-l!

Ceilalţi prinseră viaţă şi înaintară, dar Josef ţâşni în picioare. Un cuţit apăru în mâna lui de sub sutană. Îşi puse spatele la perete. Ceilalţi se opriră acolo unde erau, cu excepţia fratelui Michael, care înaintă încet şi liniştit, cu mâna întinsă.

— Te rog, dă-mi cuţitul, frate, spuse blând.

— Nu, te rog să mă ierţi.

— Atunci roagă-te pentru mine, frate, aşa cum mă rog şi eu pentru tine.

Michael întinse liniştit mâna către armă. Josef sări un pas înapoi, apoi se pregăti pentru o lovitură mortală.

— Te rog, iartă-mă, Michael.

Michael continuă să se apropie.

— Michael, opreşte-te! Lasă-l în pace, porunci Alvito.

Michael se supuse, oprindu-se la câteva degete de lama tremurândă. Apoi, cu faţa pământie, Alvito spuse:

— Dumnezeu să aibă milă de tine, Josef. Eşti excomunicat. Satana ţi-a luat în stăpânire sufletul tău pământesc şi te va stăpâni şi după moarte. Pleacă.

— Eu renunţ la Dumnezeul creştin! Sunt japonez, sunt shinto. Sufletul meu îmi aparţine acum. Nu mi-e teamă, strigă Josef. Da, suntem mândri, nu ca barbarii. Suntem japonezi, nu suntem barbari. Nici chiar ţăranii noştri nu sunt barbari.

Grav, Alvito făcu semnul crucii, ca o protecţie pentru toţi şi întoarse fără teamă spatele cuţitului.

— Să ne rugăm împreună, fraţii meii. Satana e printre noi.

Ceilalţi se întoarseră şi ei, cei mai mulţi trişti, unii încă uluiţi. Doar Michael rămase acolo unde era, privind la Josef. Josef îşi smulse mătăniile şi crucea şi se pregătea să le arunce, dar Michael întinse mâna din nou.

— Te rog, frate, te rog dă-mi-le mie. E un dar atât de simplu, spuse.

Josef privi la el îndelung, apoi i le dădu.

— Te rog să mă ierţi.

— Am să mă rog pentru tine, spuse Michael.

— N-ai auzit? Am renunţat la Dumnezeul tău?

— Am să mă rog lui Dumnezeu să nu renunţe la tine, Uraga-noh-Tadamasa-san.

— Iartă-mă frate, spuse Josef.

Îşi strecură cuţitul la brâu, smuci uşa şi porni orbeşte în lungul coridorului, afară, pe verandă. Lumea îl privea curioasă şi printre ei, Uo pescarul, care aştepta răbdător în

întuneric. Josef traversă curtea şi porni către poartă. Un samurai i se puse în cale.

— Stai!

Josef se opri.

— Unde te duci, te rog?

— Îmi pare rău, te rog să mă ierţi, eu… eu nu ştiu.

— Slujesc seniorului Toranaga, îmi pare rău, n-am putut să n-aud ce s-a întâmplat acolo. Tot hanul trebuie că a auzit. Uluitor de proaste purtări… Uluitor ca mai-marele vostru să strige aşa şi să tulbure pacea. Şi tu. Sunt de serviciu aici, cred că cel mai bun lucru ar fi să-l vezi pe ofiţerul de gardă.

— Eu cred… mulţumesc. Am să mă duc în partea cealaltă. Te rog să mă ier…

— N-ai să te duci nicăieri, îmi pare rău. Doar să-l vezi pe ofiţerul meu.

— Cum? O, da, da. Îmi pare rău, desigur.

Josef încercă să-şi pună creierul la lucru.

— Bun, îţi mulţumesc.

Samuraiul se întoarse, căci un alt samurai se apropia dinspre pod şi salutase.

— Trebuie să-l iau pe Tsukku-san pentru seniorul Toranaga.

— Bun, erai aşteptat.

CAPITOLUL 43

Toranaga îl urmări pe preotul înalt apropiindu-se prin luminiş, lumina tremurătoare a torţelor făcându-i faţa uscăţivă să pară mai încordată ca deobicei deasupra întunecimii bărbii. Sutana portocalie budistă era elegantă, iar la brâu îi atârnau mătănii şi o cruce.

La zece paşi părintele Alvito se opri, îngenunche şi se înclină respectuos, începând ceremonialul obişnuit.

Toranaga stătea singur pe podium, cu străjile în semicerc în jurul lui, destul de depărtate ca să nu poată auzi. Doar Blackthorne era în apropiere şi se sprijinea de platformă, aşa cum i se poruncise, sfredelind cu ochii preotul. Alvito părea să nu-l fi băgat în seamă.

— Mă bucur că vă văd, Alteţă, spuse părintele Alvito, aşa cum era politicos să o facă.

— Şi eu pe dumneata, Tsukku-san.

Toranaga îi făcu semn să se aşeze pe perna care fusese pusă pe un tatami, pe pământ, în faţa podiumului.

— E mult timp de când nu ne-am văzut.

— Da, Alteţă, şi multe de spus.

Alvito era profund conştient că perna era pe pământ şi nu pe podium. Deasemenea înţelegea foarte bine sensul săbiilor de samurai pe care le purta acum Blackthorne, atât de aproape de Toranaga şi felul în care se legăna nepăsător.

— Aduc un mesaj confidenţial din partea superiorului meu, Părintele Inspector, care vă salută cu respect.

— Mulţumesc, dar mai întâi spune-mi despre dumneata.

— Ah, Alteţă, spuse Alvito, ştiind că Toranaga era mult prea ager la minte ca să nu fi observat nemulţumirea care-l stăpânea, oricât ar fi încercat el s-o alunge.

— În noaptea asta mi-ar place să mi se îngăduie să-mi dau la o parte datoria mea pământească şi să mă retrag într-o sihăstrie, să mă rog pentru iertare Domnului.

Era ruşinat de propria lui lipsă de umilinţă. Şi păcatul lui Josef fusese groaznic. Alvito se purtase cu o grabă, mânie şi prostie. Era greşala lui că un suflet fusese pierdut pentru totdeauna.

— Domnul nostru a spus odată: „Te rog, tată, îndepărtează cupa aceasta de la mine.” Dar chiar şi el a trebuit să soarbă din ea. Pe această lume noi trebuie să urmăm paşii lui cât de bine putem. Vă rog să mă iertaţi că mi-am îngăduit să las să se vadă grijile mele.

— Şi care a fost cupa ta, prietene?

Alvito îi spuse. Ştia că n-avea nici un rost să ascundă lucrurile pentru că, desigur, Toranaga avea să le afle în curând, dacă nu le ştia deja. Şi era mult mai bine să audă adevărul decât un zvon răstălmăcit.

— Este atât de trist să pierzi un frate, cumplit să-l îndepărtezi pe unul, oricât de groaznică ar fi greşala.

Trebuia să fi avut mai multă răbdare. A fost vina mea.

— Unde e acum?

— Nu ştiu, Alteţă.

Toranaga chemă un străjer.

— Caută-l pe creştinul renegat şi adu-l la mine mâine la prânz.

— Cer îngăduinţă pentru el, Alteţă, spuse Alvito repede, sincer.

Dar ştia că orice ar fi spus n-ar fi fost de mare ajutor ca să-l abată pe Toranaga de la calea ce şi-o alesese. Din nou îşi dori ca Ordinul să aibă şi aici un braţ cu care să poată aresta şi pedepsi apostaţii, ca oriunde în lume. De nenumărate ori recomandase să fie creat, dar fusese refuzat, aici în Japonia, şi deasemenea la Roma, de Generalul Ordinului. Şi totuşi fără un tribunal propriu, gândi obosit, n-o să fim în stare niciodată să impunem cu adevărat disciplina printre fraţii noştri şi turma noastră.

— De ce nu sunt preoţi hirotonisiţi în ordinul vostru, Tsukku-san?

— Pentru că, Alteţă, niciunul dintre acoliţii noştri nu este destul de pregătit. De pildă, latina este absolut necesară, pentru că ordinul nostru cere fiecărui frate să călătorească oriunde în lume, oricând, iar latina, din nefericire, e foarte greu de învăţat. Nimeni nu este îndeajuns de învăţat sau de pregătit.

Alvito credea asta din toată inima. Se împotrivea deasemenea cu. Încăpăţânare formării unui cler iezuit hirotonisit dintre japonezi, spre deosebire de Părintele Inspector.” Eminenţă,” spusese el întotdeauna, „vă implor, nu vă lăsaţi prostit de exteriorul lor modest, e doar o faţadă. Dedesubt sunt firi pe care nu te poţi bizui, iar mândria lor şi firea lor japoneză vor învinge până la urmă întotdeauna. N-au să fie niciodată slujitori adevăraţi ai Ordinului sau soldaţi de încredere ai Sanctităţii Sale, Vicarul lui Dumnezeu pe pământ, supunându-se numai lui. Niciodată.”

Alvito aruncă o scrută privire către Blackthorne, apoi înapoi la Toranaga care spunea.

— Dar doi sau trei dintre aceşti ucenici-preoţi vorbesc latina, neh? Şi portugheza. E adevărat ce a spus omul, neh? De ce n-au fost ei aleşi?

— Îmi pare rău, dar Generalul Ordinului nu-i socoteşte destul de pregătiţi. Poate că prăbuşirea dureroasă a lui Josef e un exemplu.

— E foarte rău să încalci un jurământ solemn, spuse Toranaga.

Îşi amintea anul în care cei trei băieţandri porniseră pe mare din Nagasaki într-o Corabie Neagră, ca să fie primiţi cu fast la curtea regelui Spaniei şi la curtea Marelui Preot al creştinilor, acelaşi an în care fusese asasinat Goroda. Nouă ani mai târziu ei se întorseseră, dar tot timpul cât fuseseră plecaţi se aflaseră sub control şi supraveghere atentă. Plecaseră ca nişte creştini tineri, zeloşi şi naivi şi se întorseseră la fel de înguşti la minte şi aproape tot atât de prost informaţi ca atunci când plecaseră. Prostească risipă, gândi Toranaga, risipă a unei ocazii nemaipomenite de care Goroda refuzase să profite, oricât de mult îl sfătuise el să o facă.

— Nu, Tora-san avem nevoie de creştini împotriva budiştilor, spusese Goroda. Foarte mulţi preoţi budişi şi călugări sunt soldaţi, neh? Cei mai mulţi. Creştini nu sunt, neh? Lasă-l pe Preotul cel Mare să-şi primească cei trei tineri pe care-i doreşte. Sunt doar nişte nătărăi din Kyushu, neh? Îţi spun că trebuie să încurajăm creştinii. Nu mă plictisi cu un plan care o să dureze zece ani. Arde fiecare mânăstire budistă la care poţi ajunge. Budiştii sunt ca muştele pe un stârv, iar creştinii nimic altceva decât o traistă de băşini.

Acum nu mai sunt, îşi spuse Toranaga cu o nemulţumire crescândă. Acum sunt viespi.

— Da, spuse cu glas tare, foarte rău să încalci un jurământ şi să strigi şi să tulburi armonia unui han.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, şi iertaţi-mi că am pomenit de necazurile mele. Vă mulţumesc că aţi ascultat. Ga întotdeauna, grija domniei-voastre mă face să mă simt mai bine. Mi se îngăduie să-l salut pe pilot?

Toranaga încuviinţă.

— Trebuie să te felicit, pilotule, spuse Alvito în portugheză, săbiile ţi se potrivesc.

— Mulţumesc, părinte, învăţ să le folosesc, răspunse Blackthorne. Dar îmi pare rău că o spun, nu mă descurc încă prea bine cu ele. O să rămân la pistoale, sabie de abordaj sau tun când va trebui să mă lupt.

— Mă rog să nu mai trebuiască să te lupţi vreodată pilotule. Şi ca ochii tăi să se deschidă spre nemărginita milă a Domnului.

— Ai mei sunt deschişi, ai tăi sunt înceţoşaţi.

— Pentru binele sufletului tău, pilotule, ţine-ţi ochii deschişi, şi mintea. Poate că te înşeli. Chiar şi aşa, trebuie să-ţi mulţumesc că i-ai salvat viaţa seniorului Toranaga.

— Cine ţi-a spus asta?

Alvito nu răspunse. Se întoarse către Toranaga.

— Ce aţi vorbit? întrebă acesta, întrerupând tăcerea.

Alvito îi spuse, adăugând:

— Deşi el este duşmanul credinţei mele şi pirat, sunt bucuros că v-a salvat viaţa, Alteţă. Necunoscute sunt căile Domnului. I-aţi făcut o mare cinste făcându-l samurai.

— E şi hatamoto. Toranaga era bucuros de uimirea ce străbătu chipul preotului. Ai adus dicţionarul?

— Da, Alteţă. Cu câteva dintre hărţile pe care le-aţi cerut, arătând unele dintre bazele portugheze pe drumul de la Goa. Cartea este printre lucrurile mele. Să trimit pe cineva după ea sau să v-o aduc mai târziu eu însumi?

— Dă-i-o lui mai târziu. La noapte sau mâine. Ai adus şi raportul cu armele despre care se spune că au fost aduse din Makao?

— Părintele Inspector îl pregăteşte, Alteţă.

— Şi numărul mercenarilor japonezi angajaţi la fiecare dintre bazele voastre?

— Părintele Inspector a cerut un raport care să conţină cifrele la zi, de la toate, Alteţă, pe care vi-l va da deîndată ce e complet.

— Bun. Acum spune-mi de unde ai aflat despre salvarea mea?

— Rar se întâmplă ca un lucru care i se petrece lui Toranaga-noh-Minowara să nu fie subiect de zvon sau legendă. Venind de la Mishima, am auzit că a-ţi fost aproape înghiţit de pământ într-un cutremur, Alteţă, dar că Barbarul cu Părul de Aur v-a tras afară şi că aţi făcut acelaşi lucru pentru el şi o doamnă. Cred că doamna Mariko.

Toranaga dădu scurt din cap.

— Da. E aici în Yokosé.

Se gândi un timp apoi spuse.

— Mâine ar vrea să fie spovedită după obiceiul vostru, dar numai acele lucruri care nu sunt politice. Îmi închipui că asta înseamnă tot ce nu mă priveşte pe mine şi pe diferiţii mei hatamoto, neh? I-am spus şi ei asta.

Alvito se înclină în semn de înţelegere.

— Cu voia voastră, pot să spun o liturghie pentru toţi creştinii de aici, Alteţă? Ar fi foarte discret desigur. Mâine.

— O să mă gândesc.

Toranaga continuă să vorbească despre lucruri mai puţin importante un timp, apoi spuse.

— Ai vreun mesaj pentru mine de la mai-marele vostru?

— Cu umilinţă, Alteţa, vă rog să-mi permiteţi să spun că e un mesaj personal.

Toranaga se prefăcu că se gândeşte îa asta, deşi hotărâse până în cele mai mici amănunte cum vrea să se desfăşoare întâlnirea şi îi dăduse deja lui Anjin-san instrucţiuni amănunţite despre cum să se poarte şi ce să spună.

— Foarte bine.

Se întoarse către Blackthorne.

— Anjin-san, acum poţi să pleci; o să vorbim mai mult mai târziu.

— Da, Alteţă, răspunse Blackthorne. Îmi pare rău, Corabia Neagră ajuns Nagasaki?

— A, da, mulţumesc, răspunse el, mulţumit că întrebarea nu sunase fals. Ei, Tsukku-san, a ajuns în port?

Alvito era uluit de japoneza lui Blackthorne şi foarte tulburat de întrebare.

— Da, Alteţă. A acostat acum paisprezece zile.

— A, paisprezece, spuse Toranaga. Înţelegi, Anjin-san?

— Da, mulţumesc.

— Bun. Orice altceva îl poţi întreba pe Tsukku-san mai târziu, neh?

— Da, Alteţă. Vă rog iertaţi.

Blackthorne se ridică, se înclină şi plecă. Toranaga îl privi îndepărtându-se.

— Un om foarte interesant pentru un pirat. Acum spune-mi despre Corabia Neagră.

— A ajuns în siguranţă, Alteţă, cu cea mai mare încărcătură de mătase pe care a adus-o vreodată. Alvito încerca să pară entuziast. Aranjamentele făcute între seniorii Harima, Kiyama, Onoshi şi domnia-voastră sunt recunoscute de toţi. Trezoreria voastră va fi mai bogată cu zeci de mii de kobani anul viitor, pe vremea asta. Mătasea e de cea mai bună calitate, Alteţă. Am adus o copie după hârtiile corabiei pentru administratorul vostru. Căpitanul General Ferreira vă trimite respectele lui, sperând să vă întâlnească el însuşi în curând. Acesta a fost motivul întârzierii mele pe drumul încoace. Părintele Inspector m-a trimis din Osaka, în grabă, la Nagasaki ca să mă asigur că totul este cum trebuie. Chiar când părăseam Nagasaki am auzit că aţi plecat din Yedo la Izu, aşa că am venit încoace cât de repede am putut cu corabia la Nimazu, cu unul din cele mai iuţi cutere ale noastre, apoi pe uscat. La Mishima am dat peste seniorul Zataki şi am cerut îngăduinţa să mă alătur lui.

— Corabia ta e încă la Nimazu?
— Da, Alteţă. O să aştepte acolo până mă întorc.
— Bun.
Pentru o clipă Toranaga se întrebă dacă să o trimită sau nu pe Mariko cu acea corabie la Osaka, apoi hotărî să se ocupe de aceasta mai târziu.
— Te rog, dă-i documentele încărcăturii administratorului meu, în noaptea asta.
— Da, Alteţă.
— Şi înţelegerea în privinţa încărcăturii din acest an e semnată?
— Da, fără îndoială.
— Bun. Acum cealaltă parte, cea mai importantă.
Alvito îşi simţi mâinile uscate.
— Nici seniorul Kiyama, nici seniorul Onoshi n-au fost de acord să-l părăsească pe generalui Ishido. Îmi pare rău. N-au să fie de acord să se alăture steagurilor voastre acum, în ciuda insistenţelor noastre cele mai puternice.
Vocea lui Toranaga deveni o şoaptă crudă.
— Am arătat, deja, că cer mai mult decât sugestii!
— Îmi pare rău că aduc veşti proaste despre asta, Alteţă, dar niciunul dintre ei nu va fi de acord să revină public…
— A, public, spui? Dar în taină?
— În taină au fost amândoi la fel de neînduplecaţi.
— Ai vorbit cu ei separat sau împreună?
— Desigur, împreună şi separat, cât se poate de confidenţial, dar nimic din cele ce am sugerat nu s-ar…
— Ai „sugerat” doar anumite lucruri? De ce nu le-ai poruncit?
— Aşa cum a spus Părintele Inspector, Alteţă, noi nu putem porunci nici unui daimyo sau…
— Dar poţi porunci unui frate dintre voi, neh?
— Da, Alteţă.
— I-ai ameninţat că o să-i excomunicaţi?
— Nu, Alteţa.
— De ce?

— Pentru că n-au comis nici un păcat de moarte.

Alvito o spusese hotărât, aşa cum se înţelese cu dell'Aqua. Dar inima îi bătea puternic şi ura să fie purtătorul unor veşti rele care erau acuma şi mai neplăcute, pentru că seniorul Harima, care stăpânea Nagasaki, le spusese între patru ochi că avea să se alăture lui Ishido cu toată puterea şi nemăsurata sa bogăţie.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, dar nu eu fac legile divine, după cum nici domnia-voastră nu face codul bushido, Calea Războinicului. Noi, noi trebuie să ne supunem la…

— Aţi excomunicat un sărman nebun pentru un lucru natural ca împărţitul pernei, dar când doi dintre convertiţii voştri se poartă altfel decât trebuie – da, aproape trădători – când am nevoie de ajutorul vostru degrabă – iar eu sunt prietenul vostru – voi faceţi doar „sugestii”. Înţelegi seriozitatea acestei probleme, neh?

— Îmi pare rău, Alteţă, vă rog să mă iertaţi.

— Poate că n-am să te iert, Tsukku-san. Am mai spus-o şi înainte: acum fiecare trebuie să hotărască de partea cui este.

— Desigur că suntem de partea voastră, Alteţă, dar noi nu putem porunci seniorului Kiyama sau seniorului Onoshi să facă ceva.

— Din fericire eu pot să poruncesc creştinului meu.

— Alteţă?

— Pot să poruncesc eliberarea lui Anjin-san, cu corabia şi tunurile lui.

— Feriţi-vă de el, Alteţă, pilotul este diabolic de deştept, dar eretic, pirat, şi nu e de încredere.

— Aici Anjin-san e samurai şi hatamoto. Pe mare poate că e pirat. Dacă e pirat, îmi închipui că o să aducă la el mulţi alţi corsari şi wako – mulţi. Ce face un străin în largul mării e treaba lui, neh? Asta a fost întotdeauna politica noastră neh?

Alvito rămase tăcut şi încercă să-şi pună mintea la treabă. Nu se gândise că englezul va deveni atât de apropiat lui

Toranaga.
— Cei doi daimyo creştini n-or să facă cu mine nici o învoială, nici chiar una tainică?
— Nu, Alteţă. Am încercat tot.
— Nici o concesie, nimic?
— Nu, Alteţă.
— Nici o înţelegere, nici un compromis, nimic?
— Nu, Alteţă. Am încercat fiecare sugestie, fiecare idee pe care am avut-o, vă rog să mă credeţi.
Alvito ştia că fusese prins în cursă şi o parte a disperării sale începuse să se arate.
— Dacă ar fi după mine, da, eu i-aş ameninţa cu excomunicarea, deşi ar fi o ameninţare falsă, pentru că nu aş face-o niciodată decât dacă ar comite un păcat mortal şi nu s-ar spovedi, sau nu s-ar supune penitenţei. Dar chiar şi o ameninţare pentru un folos vremelnic, ar fi o mare greşeală pentru mine, Alteţă. Un păcat de moarte. Aş risca pedeapsa veşnică.
— Vrei să spui că dacă ar păcătui împotriva credinţei voastre atunci i-aţi excomunica?
— Da, dar nu vreau să spun că asta ar putea fi folosit ca să-i aducă de partea voastră, Alteţă. Vă rog, iertaţi-mă, dar ei sunt cu totul împotriva voastră acum. Îmi pare rău, dar acesta este adevărul. Amândoi au spus-o foarte limpede împreună şi fiecare în parte. Mă rog lui Dumnezeu să se răzgândească. Ne-am dat cuvântul în faţa lui Dumnezeu, Părintele Inspector şi cu mine, că vom încerca. Ne-am dus la capăt promisiunea şi Domnul ştie că nu am reuşit.
— Atunci am să pierd, spuse Toranaga. Ştii asta, nu-i aşa? Dacă ei se aliază cu Ishido, toţi daimyo creştini li se vor alătura şi atunci voi fi învins. Douăzeci de samurai împotriva unuia de-al meu, neh?
— Da.
— Care-i planul lor, când mă vor ataca?
— Nu ştiu, alteţă.
— Mi-ai spune, dacă ai ştii?

— Da, da, v-aş spune.

Mă îndoiesc, gândi Toranaga şi privi departe în noapte, zdrobit de apăsarea grijilor. Are să fie în cele din urmă Cer de Purpură? se întrebă neputincios. Asaltul prostesc, fără rost, spre Kyoto?

Ura cuşca ruşinoasă în care se găsea. Ca şi Taikô, şi Goroda înaintea lui, trebuia să tolereze preoţii creştini, pentru că preoţii erau la fel de nedespărţiţi de negustorii portughezi ca muştele de pe un cal, deţinând puterea absolută asupra trupului şi spiritului nesupusei lor turme. Fără preoţi nu ar fi fost negoţ. Bunăvoinţa lor ca misiţi în drumurile Corabiei Negre era vitală, pentru că ei vorbeau limba şi erau consideraţi de încredere de ambele părţi. Iar dacă vreodată preoţii ar fi fost definitiv alungaţi din împărăţie, toţi barbarii se vor supune şi vor pleca deîndată ca să nu se mai întoarcă nicicând. Îşi aminti vremurile în care Taikô încercase să scape de preoţi şi totuşi să încurajeze comerţul. Timp de doi ani nu fusese nici o Corabie Neagră. Iscoadele raportaseră că Marele şef al Preoţilor, aşezat ca un mare păianjen otrăvitor în Macao, poruncise încetarea comerţului ca răspuns la edictele de expulzare ale lui Taikô, ştiind că în cele din urmă Taikô va trebui să se umilească. În cel de-al treilea an el se înclinase în faţa sorţii şi chemase preoţii înapoi, uitând de edictele sale şi de trădarea şi revolta pe care preoţii o sprijiniseră.

Nu poţi scăpa de adevăr, gândi Toranaga. Niciodată. Nu cred ce a zis Anjin-san, că negoţul este la fel de important pentru barbari, cât este pentru noi. Că lăcomia lor îi va face să-l continue, indiferent ce vom face preoţilor. Riscul e prea mare ca să încerc şi nu e timp şi nu am puterea care îmi trebuie. Am încercat o dată şi n-am reuşit. Cine ştie, poate că preoţii ar putea să aştepte zece ani; sunt destul de necruţători. Dacă preoţii poruncesc încetarea negoţului, cred că n-o să mai fie nici un fel de negoţ. Nu putem aştepta zece ani, nici chiar cinci, şi dacă dăm afară din imperiu toţi barbarii, o să le trebuiască zece ani barbarilor englezi ca să

umple golul. Dacă Anjin-san spune întreg adevărul şi dacă – şi ăsta-i un uriaş dacă –, dacă chinezii vor încuviinţa să facă negoţ cu ei în locul barbarilor din sud. Nu cred că chinezii îşi vor schimba obiceiurile, n-au făcut-o niciodată. Douăzeci de ani e prea mult. Zece ani e prea mult.

Nu poţi scăpa de adevăr. Iar cel mai rău adevăr dintre toate, stafia care în taină i-a înnebunit pe Goroda şi pe Taikô şi acum îşi arată din nou faţa hâdă, e că fanaticii şi netemătorii preoţi creştini, dacă ar fi împinşi prea tare, îşi vor pune toată influenţa şi toată puterea lor de negoţ şi navigaţie în mâna unuia dintre marii daimyo creştini. Mai mult, vor alcătui o forţă de invazie din conchistadori la fel de fanatici, îmbrăcaţi în fier şi înarmaţi cu cele mai noi muschete, ca să-i sprijine pe aceşti daimyo creştini – aşa cum aproape că au făcut-o ultima dată. Doar ei singuri, indiferent cât de mulţi ar fi invadatorii barbari şi preoţii lor, nu sunt o primejdie împotriva forţelor noastre copleşitoare. Am zdrobit hoardele lui Kublai Han şi putem face faţă oricărui invadator. Dar aliaţi cu unul dintre ai noştri, dintre marii daimyo creştini, cu armate de samurai şi cu războiul civil întins în întreaga ţară, asta ar putea în cele din urmă să-i dea acestui daimyo putere absolută asupra noastră, a tuturor.

Kyama sau Onoshi? E limpede acum că trebuie să fie planul preoţilor. Momentul este foarte potrivit. Dar care daimyo?

Amândoi, la început, ajutaţi de Harima din Nagasaki. Dar care va fi ultimul purtător de steag? Kyama, pentru că Onoshi, leprosul, nu mai aparţine de mult acestui pământ şi desigur, răsplata lui Onoshi pentru sprijinul duşmanului său, Kyama, ar fi promisiunea unei vieţi veşnice, fără dureri, în raiul creştin, cu un loc veşnic la dreapta zeului creştin.

Acum au împreună patru sute de mii de samurai. Baza lor este în Kyushu şi insula asta îmi e peste mână. Împreună, aceştia doi ar putea cuceri uşor întreaga insulă şi atunci ar avea trupe fără număr, provizii nesfârşite, toate vasele

trebuitoare, toată mătasea şi Nagasaki. Prin împărăţie mai sunt poate alţi cinci sau şase sute de mii de creştini. Dintre aceştia mai mult de jumătate – convertiţii iezuiţilor – sunt samurai, toţi presăraţi cu pricepere printre forţele celorlaţi daimyo, o uriaşă masă de posibili trădători, iscoade, sau asasini – dacă ar porunci-o preoţii. Şi de ce n-ar face-o? Ar avea de câştigat ceea ce doresc mai mult decât viaţa: putere absolută asupra sufletelor noastre, ale tuturor şi astfel asupra sufletului acestui Pământ al Zeilor – să moştenească pământul nostru şi tot ceea ce cuprinde – aşa cum a explicat Anjin-san, că s-a întâmplat de cincizeci de ori în acea Lume Nouă a lor… Convertesc un rege, apoi se folosesc de el împotriva alor săi, până când înghit tot ţinutul.

Şi este atât de uşor să ne cucerească această mică şleahtă de preoţi barbari. Câţi sunt oare cu toţii în întreaga Japonie? Cincizeci sau şaizeci, dar ei au puterea. Şi cred. Sunt pregătiţi să moară bucuroşi pentru credinţa lor, cu mândrie şi curaj, cu numele zeului lor pe buze. Am văzut asta la Nagasaki, când încercarea lui Taikô s-a dovedit o greşeală nemaipomenită. Niciunul dintre preoţi nu şi-a renegat credinţa, zeci de mii au fost martorii arderilor pe rug, zeci de mii au fost convertiţi şi acest „martiriu” a dat religiei creştine un nemăsurat prestigiu, din care preoţii creştini s-au hrănit întruna de atunci.

În ceea ce mă priveşte, preoţii nu au reuşit în încercarea lor, dar asta n-o să-i abată de la drumul lor neobosit şi ăsta e desigur un adevăr.

Deci, e Kyama.

E oare planul deja hotărât cu Ishido, Doamna Ochiba şi Yaemon bine îmbrobodiţi? Li s-a alăturat, oare, Harima, deja, în taină? Să-i dau drumul lui Anjin-san asupra Corabiei Negre şi Nagasaki, deîndată?

Ce ar trebui să fac?

Nimic mai mult decât de obicei. Ai răbdare, caută armonia, pune deoparte toate grijile despre Eu şi Tu, Viaţă sau

Moarte, Uitare sau Cealaltă Viaţă, Acum şi Atunci şi pregăteşte un nou plan pe care să-l pui în aplicare. Ce plan? ar fi dorit să strige disperat. Nu-i niciunul!

— Mă întristează că aceştia doi rămân cu adevăratul duşman.

— Jur că am încercat, Alteţă.

Alvito îl privea compătimitor, văzând greutatea ce apasă sufletul său.

— Da, te cred. Cred că tu şi Părintele Inspector v-aţi ţinut jurământul solemn, aşa că am să mi-l ţin şi eu pe al meu. Puteţi să începeţi să construiţi templul la Yedo deîndată. Pământul a fost însemnat. Nu pot să opresc preoţii, pe ceilalţi Păroşi, să intre în imperiu, dar cel puţin pot să fac nedoriţi pe domeniul meu. Noii barbari nu vor fi nici ei bineveniţi, dacă vor sosi vreodată. Cât despre Anjin-san… Toranaga ridică din umeri. Dar cât de timp toate astea… ei bine, asta-i karma, neh?

Alvito mulţumea fierbinte lui Dumnezeu pentru mila Lui şi neaşteptatul dar.

— Mulţumesc, Alteţă, spuse, abia fiind în stare să vorbească. Ştiu că nu veţi regreta. Mă rog lui Dumnezeu ca duşmanii voştri să fie împrăştiaţi ca pleava şi să primiţi mulţumirile Cerului.

— Îmi pare rău pentru cuvintele mele aspre. Le-am spus la mânie. I-aţâţ de mult…

Toranaga se ridică fără grabă.

— Ai îngăduinţa mea să-ţi spui slujba mâine, prietene.

— Mulţumesc, Alteţă, spuse Alvito, înclinându-se adânc, fiindu-i milă de bărbatul atât de mândru. Vă mulţumesc din tot sufletul. Fie ca Atotputernicul să vă binecuvânteze şi să vă ia în grija Lui.

Toranaga porni către han, urmat de gărzile sale.

— Naga-san.

— Da, tată, spuse tânărul, apropiindu-se grăbit.

— Unde este doamna Mariko?

— Acolo, Alteţă, cu Buntaro-san, arătă Naga către umbrele care se mişcau înăuntrul micii Case de Ceai, din mijlocul grădinii, luminată de lampioane de hârtie. Să întrerup cha-no-yu?

Cha-no-yu era un ritual tradiţional, Ceremonia Ceaiului.

— Nu, asta nu trebuie niciodată întreruptă. Unde sunt Omi şi Yabu-san?

— La hanul lor, Alteţă. Naga arătă clădirile mărunte, împrăştiate de cealaltă parte a râului, de-a lungul celuilalt mal.

— Cine l-a ales?

— Te rog, iartă-mă, mi-ai cerut să le găsesc un han, de partea cealaltă a podului? N-am înţeles bine?

— Anjin-san?

— E în camera lui, Alteţă. Aşteaptă în caz că vrei să-l vezi.

Din nou, Toranaga clătină din cap.

— Am să vorbesc cu el mâine.

După o pauză spuse cu aceeaşi voce depărtată:

— Mă duc să fac baie, acum. Apoi nu vreau să fiu deranjat până în zori, afară doar…

Naga aşteptă liniştit, urmărind privirea goală a tatălui său, foarte tulburat de această purtare.

— Te simţi bine, tată?

— Cum? Oh, da, da. Mă simt bine. De ce?

— Nimic, te rog să mă ierţi. Mai vrei să vânezi în zori?

— Să vânez? Ah, da, asta e o idee bună. Îţi mulţumesc pentru idee, da, asta ar fi o idee foarte bună. Ai grijă de asta. Ei, bine, noapte bună. Ah, da. Tsukku-san mi-a cerut învoirea să facă o slujbă, mâine. Toţi creştinii pot să meargă. Şi tu.

— Alteţă?

— În prima zi a Noului An vei deveni creştin.

— Eu?

— Din propria ta voinţă. Spune-i asta lui Tsukku-san, între patru ochi.

— Alteţă?

Toranaga se răsuci spre el.

— Eşti surd? Nu înţelegi cele mai simple lucruri?

— Te rog să mă ierţi. Da, tată, am înţeles.

— Bun.

Toranaga reveni la starea lui, apoi porni la întâmplare, urmat de garda sa personală. Toţi samuraii se înclinară adânc, dar el nu-i băgă în seamă. Un ofiţer se apropie de Naga, la fel de nedumerit.

— Ce se întâmplă cu stăpânul nostru?

— Nu ştiu, Yoshinaka-san.

Naga privi înapoi către luminiş. Alvito tocmai pleca, îndreptându-se către pod, cu un singur samurai de escortă.

— Poate să fie ceva în legătură cu el.

— Nu l-am văzut niciodată pe seniorul Toranaga părând atât de copleşit. Niciodată, niciodată. Se spune că preotul barbar e vrăjitor. Trebuie să fie, dacă vorbeşte şi limba noastră atât de bine, neh? Ar fi putut să arunce vreo vrajă şi asupra stăpânului nostru?

— Nu, niciodată. Nu cu tatăl meu.

— Barbarii mă fac şi pe mine să mă înfior, Naga-san. Ai auzit despre ceartă? Tsukku-san şi ai lui ţipând şi certându-se ca nişte eta fără bună-cuviinţă?

— Da, dezgustător. Sunt sigur că acel om trebuie să fi distrus armonia tatălui meu.

— Dacă ar fi după mine, o săgeată în gâtul preotului acela l-ar scuti pe stăpânul nostru de multe necazuri.

— Da.

— Poate că ar trebui să-i spunem lui Buntaro-san despre seniorul Toranaga. El e ofiţerul nostru superior.

— De acord, dar mai târziu. Tatăl meu mi-a spus limpede că nu trebuie să întrerup cha-no-yu. Am s-aştept până se va sfârşi.

În pacea şi liniştea căsuţei, Buntaro deschise ceremonios caseta din pământ ars pentru ceai, din dinastia T'ang şi, cu aceeaşi grijă, luă lingura de bambus, începând ultima parte a ceremonialului. Cu multă pricepere luă în lingură exact

cantitatea necesară de pudră verde şi o puse în cupa de porţelan, fără toarte. Un străvechi ceainic de fontă cânta deasupra cărbunilor. Cu aceeaşi graţie liniştită turnă apa clocotindă în ceaşcă, aşează ceainicul pe trepied, apoi plimbă grijuliu lingura de bambus prin vas, ca pulberea şi apa să se amestece perfect.

Adăugă o lingură de apă rece, se închină către Mariko, care stătea în genunchi în faţa lui, şi-i oferi ceaşca. Ea se înclină şi o luă cu acelaşi rafinament măsurat, admirând lichidul verde şi sorbi de trei ori, aşteptă, apoi sorbi din nou, golind-o. Îi întinse ceaşca. El repetă gesturile simetrice ale ceremonialului ceaiului şi îi oferi din nou. Ea îl rugă să guste ceaiul el însuşi, aşa cum era de aşteptat din partea ei. El sorbi de câteva ori până când termină ceaşca. Apoi făcu o a treia şi o a patra. Celelalte fură politicos refuzate.

Cu multă grijă spălă şi uscă după ritual ceştile, folosind o bucată de bumbac imaculată, aşezându-le pe amândouă la locurile lor. Se înclină către ea şi primi plecăciunea ei de răspuns. Cha-no-yu luase sfârşit.

Buntaro era mulţumit că-şi dăduse toată silinţa şi că acum, cel puţin în acest moment, era pace între ei. În după-amiaza aceasta nu fusese.

Îi întâlnise palanchinul. Pe dată, ca întotdeauna, se simţise necioplit şi vulgar, în contrast cu perfecţiunea ei fragilă. Ca unul dintre sălbaticii, dispreţuiţii barbari păroşi ai triburilor Ainu care trăiseră de mult pe aceste pământuri, dar acum fuseseră împinşi către nord, dincolo de strâmtoare, în necunoscuta insulă Hokkaido. Toate cuvintele, îndelung repetate şi cântărite, îi pieriseră din minte şi o invitase, încurcat, la cha-no-yu, adăugând:

— Sunt ani de când noi… nu te-am invitat niciodată, dar în noaptea asta cred că ar fi bine.

Apoi izbucnise, fără să vrea, ştiind că era un gest prostesc, lipsit de eleganţă şi o greşeală nemăsurată:

— Seniorul Toranaga a spus că a venit vremea să stăm de vorbă.

— Dar domnia-ta nu crezi, Alteţă?

În ciuda hotărârii sale, el roşise, iar vocea i se asprise.

— Aş vrea armonie între noi, da, şi mai mult. Nu m-am schimbat deloc, neh?

— Desigur, Alteţă. Şi de ce ai face-o? Dacă e vina cuiva, atunci nu domnia-ta trebuie să te schimbi, ci eu. Dacă cineva a greşit, e din cauza mea, te rog să mă ierţi.

— Te iert, spusese, dominând-o cu înălţimea lui, conştient că alţii priveau, Anjin-san şi Omi printre ei.

Era atât de minunată şi fragilă şi unică, cu părul ridicat într-un coc înalt, cu ochii plecaţi, supuşi şi totuşi, pentru el plini de acea răceală întunecată care-l făcea întotdeauna să cadă într-o furie neputincioasă, oarbă, iscând în el dorinţa de a ucide, de-a urla şi de-a schilodi şi zdrobi, de-a se purta într-un fel în care un samurai n-ar fi trebuit să se poarte niciodată.

— Am oprit Casa de Ceai pentru o noapte, îi spusese, pentru la noapte după cină. Ni s-a poruncit să fim la cină alături de seniorul Toranaga. Aş fi onorat dacă mi-ai fi oaspete după aceasta.

— Eu sunt cea onorată.

Ea se înclină şi aşteptă cu aceeaşi privire plecată, iar el dori s-o zdrobească de pământ, apoi să fugă departe şi să-şi înfigă pumnalul de-a curmezişul pântecului, lăsând durerea veşnică să-i cureţe focul din suflet.

O văzu privind în sus către el, răbdătoare.

— Mai vroiai să-mi spui şi altceva, Alteţă? întrebă cu blândeţe.

Sudoarea îi curgea de-a lungul spatelui şi şoldurilor, pătându-i chimonoul, iar pieptul şi capul îl dureau cumplit.

— Ai să… Ai să rămâi la han la noapte.

Apoi o părăsise şi dăduse porunci amănunţite pentru întreaga coloană de bagaje. Deîndată ce putuse îi încredinţase toate sarcinile sale lui Naga şi se grăbise să plece, pentru o pretinsă treabă foarte importantă, în josul râului. Când fusese singur, plonjase gol în mijlocul

torentului, fără să-i pese de siguranţa sa şi se bătuse cu râul până când capul i se limpezise şi durerea din piept dispăruse.

Zăcuse întins pe malul râului, încercând să se adune. Acum, că ea acceptase, trebuia să înceapă. Avea puţin timp. Îşi adunase întreaga tărie şi pornise înapoi către poarta grosolană a grădinii şi stătuse acolo un timp, gândindu-se la ceea ce trebuia să facă. La noapte ar fi vrut ca totul să fi desăvârşit. Desigur casa, mai mult o colibă, era imperfectă, ca şi grădina. O încercare ţărănească de a imita o Casă de Ceai adevărată. Nu-ţi face griji, îşi spusese, va trebui să meargă şi aşa. Noaptea va ascunde multe greşeli şi luminile vor ajuta să umple golurile.

Servitorii aduseseră deja lucrurile pe care le poruncise mai devreme – tatami, lămpi de ulei, vase de pământ şi ustensilele de curăţat – cele mai bune din Yokosé, totul foarte nou, dar modest, discret şi nepretenţios.

Îşi scosese chimonoul, aşezase jos săbiile şi începuse să facă curăţenie. Mai întâi mica încăpere de primire şi bucătăria şi veranda. Apoi, cărarea şerpuitoare şi lespezile înfipte în iarbă şi, în cele din urmă, bolovanii şi grădina împrejmuitoare. Frecase, măturase şi periase, până când totul devenise fără pată, lăsându-se cufundat în umilinţa muncii manuale care era începutul Ceremoniei Ceaiului, unde numai gazda trebuia să facă totul şi fără greşeală. Iar prima treaptă spre perfecţiune era curăţenia absolută.

Până la asfinţit terminase cele mai multe pregătiri. Apoi se îmbăiase meticulos, suferise tortura mesei de seară şi cântecele. Imediat ce putuse, se schimbase din nou în îmbrăcăminte mult mai sobră şi se grăbise înapoi către grădină. Încuiase poarta, apoi puse fitile lămpilor cu ulei, apoi, grijuliu, stropise cu apă lespezile şi copacii care acum purtau ici şi colo luminiţe tremurătoare, până când mica grădină devenise un tărâm de basm cu picături de rouă dansând în căldura adierii de vară. Schimbase locul câtorva dintre lampioane. În cele din urmă mulţumit, trăsese

zăvorul porţii şi mersese în vestibul. Bucăţile de cărbune alese cu grijă fuseseră aşezate răbdător într-o piramidă, pe nisip alb, ca să ardă corect. Florile aşezate în takonama erau desăvârşite. Curăţase încă odată ustensilele, deja impecabile.

Ceainicul începuse să cânte şi el fusese mulţumit că sunetul era îmbogăţit de mica bucată de fier pe care o plasase atât de grijuliii pe fund.

Totul era gata. Primul pas spre perfecţiune al unui cha-no-yu era curăţenia, al doilea, deplina simplitate, ultimul şi cel mai important, să se potrivească spiritului unui anume oaspete sau oaspeţi.

Îi auzise paşii pe lespezile de piatră, sunetul mâinilor ei spălându-se după ritual în bazinul cu apă proaspătă de râu şi apoi uscându-le. Trei paşi uşori, în sus, către verandă. Încă doi până la intrarea acoperită cu o draperie. Chiar şi ea trebuise să se aplece ca să poată trece prin uşa scundă, făcută dinadins aşa încât cel ce intra să se simtă umil. La cha-no-yu toţi erau egali, gazde şi oaspeţi, cel mai înalt daimyo şi ultimul samurai. Chiar şi un ţăran, dacă ar fi fost invitat.

Mai întâi ea cercetase aranjamentul floral al soţului ei. Alesese inflorescenţa unui singur trandafir sălbatic şi pusese o singură perlă de apă pe frunza verde, apoi o aşezase pe pietre roşii. Vine toamna, sugerase el cu ajutorul florii, vorbind cu ajutorul florii. Nu plânge pentru timpul descreşterii, anotimpul morţii, când pământul începe să doarmă; bucură-te de timpul noilor începuturi şi trăieşte răceala glorioasă a aerului de toamnă în această seară de vară… Curând lacrima va dispărea, ca şi trandafirul, doar pietrele vor rămâne – curând tu şi eu vom dispărea şi doar pietrele vor rămâne.

O privise desprins de sine însuşi, adâncit în starea de transă pe care câte un maestru al ceremoniei era destul de norocos să o trăiască, pe deplin în armonie cu cele înconjurătoare. Ea se înclinase către floare, ca un omagiu şi

se apropiase, îngenunchind în faţa lui. Chimonoul ei era cenuşiu închis cu o urmă de aur ars la cusătură, subliniind coloana albă a gâtului şi chipului; verdele cel mai profund era culoarea obi-ului, potrivindu-se cu chimonoul de dedesubt; părul ei – simplu, neîmpletit şi neîncreţit.

— Bine ai venit, îi spusese el, cu o plecăciune, începând ritualul.

— Sunt onorată, replicase ea, acceptându-şi rolul.

El servise gustările simbolice pe o tavă lăcuită, fără cusur. Beţişoarele aşezate exact cum trebuiau, feliile de peşte pe orez, pe care el le pregătise după datină şi pentru a completa efectul, câteva flori sălbatice găsite pe malul râului, împrăştiate într-o dezordine desăvârşită. Când terminaseră de mâncat el ridicase tava, fiecare mişcare subliniată ceremonios ca să fie privită şi judecată şi ţinută minte şi o dusese prin uşa scundă către bucătărie.

Singură, în pace, Mariko privise focul, cărbunii – un munte incandescent pe o mare de nisip orbitor de alb, dedesubtul trepiedului – ascultase sunetul şuierător al focului amestecându-se cu oftatul ceainicului de deasupra, ce clocotea încet şi, din bucătăria ascunsă privirii, fâşâitul pânzei pe porţelan şi apa curăţind vasele deja curate. Un timp ochii ei hoinăriseră pe grinzile din lemn cioplite brut şi pe bambusul şi rădăcinile ce alcătuiau acoperişul. Umbrele aruncate de cele câteva lampioane pe care el le aşezase aparent la întâmplare, schimbau dimensiunile lucrurilor, făceau ca insignifiantul să pară deosebit şi îmbrăcau totul într-o armonie perfectă. După ce privise totul şi îşi cântărise sufletul în lumina lor, mersese din nou în grădină către bazinul puţin adânc, pe care în decursul veacurilor natura îl săpase în stâncă. Încă odată îşi curăţase mâinile şi gura cu apa rece, proaspătă, uscându-le pe un prosop curat.

Când se întorsese, aşezându-se la locul ei, el spusese:

— Poate acum ai dori puţin ceai.

— Aş fi onorată. Dar, te rog, nu te tulbura prea mult din pricina mea.

— Mă simt onorat, eşti oaspetele meu.

Şi o servise. Şi-acum totul se apropia de sfârşit.

Un timp Mariko rămase nemişcată, în tăcere, păstrându-se în liniştea ei, fără încă să accepte sfârşitul sau să tulbure pacea ce o înconjura. Dar simţea puterea ochilor lui. Ceremonia Ceaiului se sfârşise. Acum viaţa trebuia să înceapă din nou.

— Ai fost desăvârşit, şopti ea, simţindu-se copleşită de tristeţe.

O lacrimă alunecă din ochi şi căderea ei îi sfâşie inima.

— Nu, te rog să mă ierţi. Tu eşti perfectă. A fost ceva obişnuit, spuse el, tulburat de o asemenea neaşteptată laudă.

— A fost cea mai frumoasă ceremonie pe care am văzut-o, vreodată, spuse ea, mişcată de cinstea neprefăcută din glasul lui.

— Nu, te rog să mă ierţi. Dacă a fost cum trebuie, a fost pentru că ai fost aici, Mariko-san. A fost doar ceva obişnuit – tu l-ai făcut mai bun.

— Pentru mine totul a fost fără cusur. Cât de trist că alţii, mult mai merituoşi decât mine, n-au putut să fie şi ei de faţă.

Ochii ei străluceau în lumina pâlpâitoare.

— Tu ai fost. Asta e totuL A fost doar pentru tine. Ceilalţi n-ar fi înţeles.

Simţi lacrimile fierbinţi pe obraji. De obicei ea s-ar fi simţit ruşinată din pricina lor, dar acum nu o deranjau.

— Mulţumesc. Cum aş putea să-ţi mulţumesc?

El ridică un fir de cimbru sălbatic şi cu degete tremurătoare se aplecă înainte şi-i prinse blând una dintre lacrimi. Tăcut, privi lacrima şi ramura ce părea şi mai mică în pumnul lui uriaş.

— Tot ce fac eu – sau oricine altcineva – nu-i pe potriva acestei frumuseţi. Îţi mulţumesc.

Privi lacrima de pe frunză. O bucată de cărbune căzu de pe munte şi fără să se gândească, el apucă cleştele şi îl puse

la loc. Câteva scântei dansară prin aer, pornind din vârful muntelui, care deveni un vulcan în erupţie.

Amândoi alunecau într-o dulce melancolie, uniţi de simplitatea acelei unice lacrimi, mulţumiţi unul lângă celălalt, în tăcere, uniţi în umilinţă, ştiind că ceea ce fusese dat fusese reîntors în puritate.

Mai târziu, el spuse:

— Dacă datoria noastră ne-ar îngădui-o, ţi-aş cere să mi te alături în moarte. Acum.

— Aş merge alături de tine, bucuroasă, răspunse ea deîndată. Hai să păşim în moarte, acum.

— Nu putem. Datoria noastră este către seniorul Toranaga.

Ea luă pumnalul pe care îl avea în obi şi-l aşează în faţa ei pe tatami.

— Atunci, te rog, îngăduie-mi să pregătesc drumul.

— Nu. Asta ar însemna că nu ne-am îndeplinit datoria.

— Ce trebuie să fie va fi. Tu şi eu nu putem întoarce lumea.

— Da, dar noi nu trebuie să plecăm înaintea stăpânului nostru. Nici tu, nici eu. Are nevoie de fiecare vasal de încredere pentru încă puţin timp. Te rog să mă ierţi. Nu pot să-ţi îngădui.

— Aş fi fost fericită să plec în noaptea asta. Sunt pregătită. Mai mult decât atât, doresc din tot sufletul să trec dincolo. Da. Sufletul meu cântă de bucurie.

Un zâmbet timid.

— Te rog, iartă-mă că sunt egoistă. Ai perfectă dreptate în privinţa datoriei noastre.

Tăişul ascuţit strălucea în lumina lumânării. Îl priviră împreună pierduţi în contemplaţie. Apoi el destrămă vraja:

— De ce Osaka, Mariko-san?

— Sunt lucruri ce trebuie făcute şi pe care numai eu pot să le fac.

El se încruntă şi mai mult privind lumina de la flacăra unei lumânări reflectându-se în lacrimă într-un milion de culori.

— Ce lucruri?

— Lucruri care privesc viitorul casei noastre şi care trebuiesc făcute de mine.

— În cazul ăsta trebuie să pleci.

O privi cercetător.

— Dar singură?

— Da. Vreau să mă încredinţez că toate aranjamentele familiei, între noi şi seniorul Kyama, pentru căsătoria lui Saruji, sunt în regulă. Banii şi zestrea şi pământurile şi toate celelalte. Mai e de înregistrat legal feuda lui mărită. Seniorul Hiro-matsu şi seniorul Toranaga cer asta. Eu răspund pentru casă.

— Da, spuse el încet, e datoria ta.

Privirile li se întâlniră.

— Dacă seniorul Toranaga spune că trebuie să pleci, atunci pleacă. Dar nu cred că ţi se va îngădui să intri acolo. Chiar şi aşa trebuie să te întorci repede, foarte repede. Ar fi neînţelept să stai în Osaka, chiar şi o clipă mai mult decât este nevoie.

— Da.

— Pe mare va fi mai repede decât pe uscat, dar întotdeauna ai urât marea

— Încă o urăsc.

— Trebuie să ajungi acolo repede?

— Nu cred că o jumătate de lună sau o lună ar conta prea mult. Poate, nu ştiu. Simt doar că trebuie să mă duc deîndată.

— Atunci o să lăsăm timpul şi hotărârea privitoare la plecare în grija seniorului Toranaga, dacă îţi îngăduie. Cu seniorul Zataki aici şi cele două mesaje… asta nu poate să însemne decât război. Ar fi prea primejdios să pleci.

— Da, mulţumesc.

Bucuros că totul luase acum sfârşit, privi în jur, mulţumit de mica încăpere, fără să-i mai pese acum că silueta lui masivă şi urâtă domina lucrurile din jur, fiecare dintre coapsele lui mai groasă decât mijlocul ei, braţele lui mai groase decât gâtul ei.

— Asta a fost o încăpere minunată, mai bună decât îndrăzneam să sper. M-am simţit bine aici. Mi-am amintit din nou că trupul nu-i decât o colibă în sălbăticie. Îţi mulţumesc că ai venit. Mă bucur atât de mult că ai venit la Yokosé, Mariko-san. Dacă n-ai fi fost tu, n-aş fi făcut niciodată un cha-no-yu aici şi nu m-aş fi simţit niciodată atât de contopit cu eternitatea.

Ea ezită, apoi ridică timidă cutia de ceai din vremea dinastiei Tang. Era un, vas simplu, cu capac, fără nici un fel de ornamente. Smalţul cafeniugălbui nu acoperise tot vasul în curgerea lui, lăsând o geană îngustă, neregulată, de porţelan dezgolit, care accentua dorinţa olarului de a nu ascunde simplitatea materialelor şi lipsa de făţărnicie a muncii sale. Buntaro o cumpărase de la Sen-Nakada, cel mai faimos maestru de cha-no-yu din câţi trăiseră vreodată, pentru douăzeci de mii de koku.

— E atât de minunată, murmurase ea, bucurându-se de atingere. Atât de desăvârşită pentru o astfel de ceremonie. Da. Ai fost cu adevărat un maestru în noaptea aceasta, Buntaro-san. Mi-ai dat atâta fericire.

Vorbea cu glas coborât şi sincer şi stătea puţin aplecată înainte.

— Totul a fost desăvârşit. Grădina şi felul în care ţi-ai folosit măiestria ca să ascunzi lipsurile cu lumini şi umbre. Şi aceasta, atinse din nou cutia de ceai. Totul a fost perfect. Chiar şi caracterul pe care l-ai scris pe prosop, ai – afecţiune. Pentru mine, în noaptea aceasta, afecţiunea a fost cuvântul potrivit.

Din nou, lacrimile îi curseră pe obraz.

— Te rog să mă ierţi, îi spuse, ştergându-le.

El se înclină stânjenit de atâtea laude. Ca să-şi ascundă emoţia, începu să înfăşoare cutia în învelitoarea ei de mătase. Când termină, o puse în caseta ei şi o aşează cu grijă în faţa ei.

— Mariko-san, dacă casa noastră e îndatorată cuiva, ia asta, vinde-o.

— Niciodată!

Era singurul lucru, în afară de săbii şi arc, pe care el pusese preţ în viaţă.

— Ar fi ultimul lucru pe care l-aş vinde vreodată.

— Te rog să mă ierţi, dar dacă plata vasalilor mei îţi creează greutăţi, te rog, ia-o.

— Cu grijă, e destul pentru toţi. Şi cele mai bune arme şi cei mai buni cai. În asta casa noastră este puternică. Nu, Buntaro-san, cutia T'ang este a ta.

— Nu ne-a mai rămas mult timp pentru noi. Cui să i-o las? Lui Saruji?

Ea privi către cărbuni şi focul care mistuia vulcanul, micşorându-l.

— Nu. Nu până ce nu va deveni un maestru de cha-no-yu, ca şi tatăl său. Te sfătuiesc să laşi vasul seniorului Toranaga, care îl merită. Şi să-l rogi ca, înainte de a muri, să hotărască dacă fiul nostru va merita vreodată să-l primească.

— Şi dacă seniorul Toranaga e învins sau moare înainte de venirea iernii, aşa cum sigur că are să se întâmple?

— Cum?

— Aici, între noi, pot să spun în linişte adevărul, fără să mă prefac. Nu este o condiţie importantă la cha-no-yu să nu te prefaci? Da, va pierde dacă nu îi are alături de el pe Kyama şi Onoshi – şi pe Zataki.

— Atunci scrie în testamentul tău ca vasul să fie dus, cu o suită, Înălţimii Sale Imperiale şi cere-i să-l primească. Desigur, T'ang merită să stea în preajma divinităţii.

— Da. Asta ar fi cea mai perfectă alegere.

Privi un timp pumnalul, apoi adăugă întunecat:

— Ah, Mariko-san, nu-i nimic de făcut pentru seniorul Toranaga. Karma lui e hotărâtă. Va învinge sau va fi învins. Şi dacă învinge şi dacă e înfrânt, oricum va fi un mare măcel.

— Da.

Stăpânit de gânduri sumbre îşi luă ochii de la pumnalul ei şi privi lăstarul de cimbru sălbatic şi lacrima pură. După un

timp spuse:

— Dacă e înfrânt înainte ca să mor, sau dacă sunt mort, eu, sau unul dintre oamenii mei îl va ucide pe Anjin-san.

Faţa ei era diafană în întuneric. Briza uşoară îi mişca firele părului, făcând-o să pară şi mai mult o statuie.

— Te rog să mă ierţi, pot să întreb de ce?

— E prea primejdios ca să fie lăsat în viaţă. Cunoştinţele lui, ideile lui de care am auzit, chiar şi la a cincea mână, o să se răspândească în ţară până la seniorul Yaemon. Seniorul Toranaga e deja sub vraja lui, neh?

— Seniorul Toranaga e bucuros de ştiinţa lui, spuse Mariko.

— Când seniorul Toranaga moare, asta va fi condamnarea la moarte a lui Anjin-san. Dar sper ca ochii stăpânului nostru să se deschidă înainte de momentul ăsta. Flacăra unuia dintre opaiţele de pământ trosni şi se stinse.

El privi în sus.

— Şi tu eşti sub vraja lui?

— E un om deosebit, dar mintea lui e atât de diferită de a noastră… ce preţuieşte el… Da, e atât de diferit în atât de multe feluri că de multe ori e aproape cu neputinţă să-l înţelegi. Odată am încercat să-i explic cha-no-yu, dar a fost peste înţelegerea lui.

— Trebuie să fie cumplit să te naşti barbar. Cumplit, spuse Buntaro.

— Da.

Ochii lui coborâră din nou pe lama pumnalului.

— Unii cred că Anjin-san a fost japonez într-o altă viaţă. Nu e ca alţi barbari şi încearcă din greu să vorbească şi să se poarte ca unul din noi, deşi nu reuşeşte, neh?

— Aş fi vrut să-l fi văzut, când aproape că şi-a făcut seppuku, Buntaro-san. Eu… A fost extraordinar. L-am văzut atins de aripa morţii, care a fost îndepărtată de Omi-san. Dacă a fost japonez înainte, asta ar explica multe lucruri. Seniorul Toranaga crede că este foarte preţios pentru noi, acum.

— E timpul să încetezi să-l mai înveţi şi să devii din nou japoneză.

— Alteţă?

— Cred că seniorul Toranaga e sub vraja lui. Şi tu.

— Te rog să mă ierţi, dar nu cred asta.

— Noaptea trecută, în Anjiro, aceea care s-a terminat prost, în acea noapte am simţit că te alăturaseşi lui împotriva mea. Desigur, a fost un gând rău, dar aşa am simţit.

Privirea ei părăsi lama. Îl privi îndelung şi nu răspunse. Încă o lampă trosni şi lumina ei se stinse. Acum în încăpere nu mai rămăsese decât o lumină.

— Da, l-am urât în noaptea aceea, continuă Buntaro cu aceeaşi voce liniştită, şi aş fi vrut să-l omor şi odată cu el, pe tine şi pe Fujiko-san. Arcul îmi şoptea, aşa cum face uneori, cerând moarte. Şi când, în zori, l-am văzut coborând dealul, cu pistoalele acelea mici, laşe, în mâini, săgeţile mele mă implorau să le las să-i bea sângele. Dar am dat la o parte gândurile astea şi m-am umilit, urându-mi manierele proaste mai mult decât pe el, ruşinat de proastele mele purtări şi de prea multul saké băut.

Oboseala începu să i se vadă pe chip.

— Atât de multă ruşine avem de îndurat, tu şi cu mine, neh?

— Da.

— Nu vrei să-l omor?

— Trebuie să faci ceea ce crezi că e datoria ta, spuse ea. Aşa cum voi face şi eu întotdeauna.

— Rămânem la han în noaptea asta, spuse el.

— Da.

Şi apoi, pentru că ea fusese un oaspete desăvârşit, iar ceremonia, cea mai bună pe care o oferise vreodată, se răzgândi şi îi dărui timpul şi pacea în aceeaşi măsură în care le primise de la ea.

— Du-te la han. Dormi, spuse.

Ridică pumnalul şi i-l oferi.

— Când arţarii îşi vor lepăda frunzele, sau când te vei întoarce de la Osaka, vom lua totul de la capăt. Ca soţ şi soţie.

— Da, mulţumesc.

— Te învoieşti de bună-voie, Mariko-san?

— Da, mulţumesc.

— În faţa Dumnezeului tău?

— Da. În faţa lui Dumnezeu.

Mariko se înclină şi acceptă pumnalul, punându-l la loc în ascunzătoarea lui, se înclină încă odată şi plecă.

Paşii ei se pierdură în noapte. Buntaro privi în jos, către rămurica din mâna lui, cu lacrima încă prinsă în capcana unei frunzuliţe. Cu degete tremurânde îi aşează grijuliu lujerul pe ultimul cărbune. Frunzele, de un verde crud, începură să se răsucească şi să ardă. Lacrima dispăru cu un uşor fâşâit.

Apoi, în tăcere, începu să plângă de furie, convins în sinea lui că ea îl înşelase cu Anjin-san.

Blackthorne o văzu ieşind din grădină şi traversând curtea bine luminată. Îşi ţinu respiraţia în faţa imaculatei ei frumuseţi. Zorii se întindeau pe cer înspre răsărit.

— Salut, Mariko-san.

— Oh – salut, Anjin-san. Dumneata… Îmi pare rău, m-ai speriat… nu te-am văzut aici. Nu te-ai culcat încă?

— Dimpotrivă, gomen nasai, abia m-am sculat.

El zâmbi şi arătă către soarele ce stătea să răsară.

— E un obicei pe care îl am de pe mare, să mă trezesc chiar înainte de răsăritul soarelui, la timp ca să urc pe punte şi să iau înălţimea soarelui.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Dumneata nu te-ai culcat încă?

— Nu mi-am dat seama că a trecut noaptea.

Samuraii aşezaţi la porţi şi la toate uşile îi priveau curioşi, Naga printre ei. Vocea ei deveni aproape imperceptibilă când începu să vorbească în latină.

— Păzeşte-ţi ochii, te rog. Chiar şi întunericul nopţii ascunde vestitorii nenorocirii.

— Îţi cer iertare.

În dreptul porţii se auzi zgomot de copite. Priviră într-acolo. Purtători de şoimi şi hăitaşi şi gărzi. Prost dispus, Toranaga ieşea din han.

— Totul e pregătit, Alteţă, spuse Naga. Pot să te însoţesc?

— Nu, nu, mulţumesc. Du-te şi te odihneşte. Mariko-san, cum a fost cha-no-yu?

— Mai mult decât minunat, Alteţă. Cel mai minunat lucru.

— Buntaro-san e un maestru. Eşti norocoasă.

— Da, Alteţă.

— Anjin-san, n-ai vrea să mergi la vânătoare? Mi-ar place să te văd cum vânezi cu şoimii.

— Alteţă?

Mariko tălmăci imediat.

— Da, mulţumesc, spuse Blackthorne.

— Bun.

Toranaga îi făcu semn către un cal.

— Vino cu mine.

— Da, Alteţă.

Mariko îi privi plecând. Când galopau pe cărare se întoarse şi intră în camera ei. Slujnica o ajută să se dezbrace, să-şi şteargă fardul şi să-şi scoată peruca. Apoi, îi spuse slujnicei să rămână în cameră şi să nu o tulbure până la prânz.

— Da, stăpână.

Mariko se întinse, închise ochii şi îngădui trupului ei să se cufunde în moliciunea plăcută a aşternutului. Era istovită şi fericită. Ceremonia Ceaiului o ridicase pe culmea unei ciudate şi atotcuprinzătoare linişti, purificând-o şi de acolo, sublima şi plină de bucurie hotărârea de a trece în moarte o ridicase pe culmi neatinse încă. Întoarcerea printre oameni îi dăduse încă odată o stranie şi neînchipuită înţelegere a vieţii. I se păruse că pluteşte în afara ei, în timp ce-i răspundea răbdătoare lui Buntaro, sigură că răspunsurile

ei ca şi purtarea, fuseseră la fel de desăvârşite. Se ghemui în pat, atât de bucuroasă de pacea care exista acum, până vor cădea frunzele.

Oh, Sfântă Fecioară, se rugă fierbinte, îţi mulţumesc pentru mila ta, pentru neasemuita amânare. Îţi mulţumesc şi mă închin ţie din toată inima şi din tot sufletul, în vecii vecilor.

Repetă un Ave Maria cu umilinţă şi apoi cerându-şi iertare după obiceiul ei şi ascultând de poruncile stăpânului ei, puse pentru încă o zi pe Dumnezeu într-un compartiment al minţii.

Ce aş fi făcut, zâmbi ea, chiar înainte de a se lăsa furată de somn, dacă Buntaro mi-ar fi cerut să împart perna cu el?

M-aş fi împotrivit. Şi atunci, dacă ar fi stăruit, căci este dreptul lui?

Mi-aş fi ţinut promisiunea faţă de el. Oh, da. Nimic nu s-a schimbat.

CAPITOLUL 44

La Ora Caprei, cortegiul trecu podul din nou. Totul era ca înainte, atâta doar că Zataki şi oamenii lui erau îmbrăcaţi uşor, pentru drum – sau pentru încăierare. Erau cu toţii înarmaţi până în dinţi şi deşi foarte disciplinaţi, toţi erau dornici de luptă pe viaţă şi pe moarte, dacă s-ar fi ivit prilejul. Se aşezară ordonat, în faţa forţelor lui Toranaga, al căror număr îi copleşea. Părintele Alvito stătea deoparte cu alţi privitori şi Blackthorne.

Toranaga îl primi pe Zataki cu acelaşi ceremonial domol, prelungind începutul protocolar. Astăzi, cei doi daimyo erau singuri pe podium, pe pernele mult depărtate sub cerul acoperit. Yabu, Omi, Naga şi Buntaro stăteau pe pământ, înconjurându-l pe Toranaga, iar alţi patru sfetnici, pregătiţi de luptă, se aşezaseră la o oarecare distanţă în spatele lui.

La timpul potrivit Zataki scoase cel de-al doilea sul.

— Am venit pentru răspunsul tău oficial.

— Mă învoiesc să plec la Osaka şi să mă supun voinţei Consiliului, răspunse Toranaga măsurat şi se înclină.

— Ai de gând să te supui? începu Zataki, strâmbându-şi neîncrezător chipul. Tu, Toranaga-noh-Minowara…?

— Ascultă, îl întrerupse Toranaga cu vocea lui sonoră, poruncitoare, care se răsfrânse de jur împrejurul luminişului, fără însă a părea să fie prea puternică. Consiliului Regenţilor trebuie să i se dea ascultare. Chiar dacă e ilegal, el există şi nici un singur daimyo nu are dreptul să împingă împărăţia spre dezordine, chiar dacă dreptatea ar fi de partea lui. Împărăţia e mai presus de orice. Dacă un daimyo se răscoală, este datoria celorlalţi să-l distrugă. Am jurat lui Taikô că n-am să fiu niciodată cel dintâi care să încalce pacea şi nu voi fi, chiar dacă răul se împrăştie în ţară. Primesc invitaţia. Astăzi.

Surprins, fiecare samurai încerca să prevadă ce-ar putea însemna această întoarcere neaşteptată. Toţi erau dureros de siguri că cei mai mulţi dintre ei, dacă nu toţi, vor fi forţaţi să devină ronini, cu tot ceea ce însemna asta – pierderea onoarei, a venitului, a familiei, a viitorului.

Buntaro ştia că îl va însoţi pe Toranaga pe ultimul său drum şi-i va împărtăşi soarta – moartea cu întreaga sa familie, indiferent de vârstă. Ishido îl duşmănea prea tare ca să uite şi oricum, cine ar fi dorit să rămână în viaţă când stăpânul lui renunţă la adevărata luptă atât de laş. Karma, gândi abătut Buntaro. Buddha, dă-mi putere! Acum sunt hotărât să-i iau viaţa lui Mariko şi a fiului nostru înainte de a mi-o lua pe a mea. Când? Când datoria mea e încheiată şi când stăpânul nostru e în siguranţă şi cu onoare pornit în Nemărginire. Voi avea nevoie de un secund de încredere, neh? Ne vom duce toţi, ca frunzele toamnei şi odată cu noi, viitorul şi prezentul. „Cer de Purpură” şi soarta. Chiar aşa, neh? Acum seniorul Yaemon va fi cu siguranţă moştenitorul. Seniorul Toranaga era fără îndoială ispitit în adâncul inimii sale să ia puterea, oricât de mult o neagă el. Poate că Taikô va trăi din nou prin fiul său şi, cu vremea, poate că ne vom război din nou cu China şi câştiga de data asta, ca să stăm la cârma lumii, aşa cum este datoria noastră divină. Da,

doamna Ochiba şi Yaemon n-or să ne trădeze data viitoare, cum a făcut-o Ishido şi laşii care l-au sprijinit…

Naga era uluit. Fără „Cer de Purpură”? Fără un război onorabil? Fără o luptă până la moarte în munţii Shinano, ori pe câmpiile Kyoto? Fără o moarte onorabilă în bătălie, apărând eroic stindardul tatălui său? Fără grămezi de duşmani morţi peste care să te caţeri, într-o ultimă şi glorioasă rezistenţă, sau într-o victorie sfântă? Nici un fel de atac, chiar cu acele puşti murdare? Nimic din toate astea – doar seppuku, poate în grabă, fără fast şi ceremonie sau onoare şi cu capul înfipt într-o ţeapă, ca oamenii de rând să-l batjocorească. Doar moartea şi sfârşitul spiţei Yoshi. Căci desigur, fiecare dintre ei va muri, tatăl său, toţi fraţii şi surorile şi verii, nepoţii şi nepoatele, şi unchii, şi mătuşile. Ochii săi se opriră pe Zataki. Pofta de sânge începu să-i întunece mintea.

Omi îl privea pe Toranaga fără să-l vadă, măcinat de ură. Stăpânul nostru a înnebunit, gândea. Cum poate să fie atât de prost? Avem o sută de mii de oameni şi Regimentul de Muschete şi încă cincizeci de mii în jurul Osakăi. „Cer de Purpură” e de un milion de ori mai bun decât o împuţită de groapă singuratică.

Mâna îi atârna greu pe mânerul sabiei şi în beţia clipei se imagină ţâşnind înainte şi retezându-i capul lui Toranaga, înmânându-i-l regentului Zataki şi astfel sfârşind ruşinoasa şaradă. Apoi să moară de propria sa mână, aici, înaintea tuturor. Căci ce rost mai avea să mai trăiască acum? Acum Kiku nu mai putea fi atinsă, contractul ei fiind cumpărat de Toranaga, care-i trădase pe toţi. Noaptea trecută stătuse ca pe jar ascultându-i cântecul, ştiind că era în taină doar pentru el şi numai pentru el. Un foc neostoit – el şi ea. Aşteaptă – de ce nu v-aţi sinucide împreună? Să mori minunat împreună, să fii împreună, veşnic. Oh, cât de minunat ar fi asta! Să-ţi alături sufitele în moarte ca o mărturie nemăsurată a dragostei de viaţă. Dar, mai întâi, trădătorul Toranaga, neh?

Cu un efort, Omi se trase înapoi de pe marginea prăpastiei.

Totul merge prost, gândi. Nu-i linişte în casa mea, doar ceartă şi mânie, iar Midori e veşnic în lacrimi. Răzbunarea mea asupra lui Yabu nu se apropie. N-am încheiat nici o înţelegere tainică cu Zataki, cu sau fără Yabu, tocmită în orele nopţii trecute. Nici un fel de înţelegere. Nimic nu mai e cum trebuie. Chiar când Mura găsise săbiile, amândouă erau atât de strivite de forţa pământului, că ştiu că Toranaga m-a urât când i le-am arătat. Şi acum şi asta, capitularea asta laşă!

Parcă ar fi aruncat asupra mea un descântec, o vrajă rea. A lui Anjin-san? Poate, dar totul e pierdut. Nu săbii; nu răzbunare, nu ieşire tainică de scăpare, nu Kiku şi nu viitor. Aşteaptă. Ai un viitor alături de ea. Moartea e şi viitor, şi trecut, şi prezent şi-ar fi atât de curat şi simplu…

— Capitulezi? Nu pornim la război? mugi Yabu, pricepând că sfârşitul lui şi a spiţei sale erau acum sigure.

— Primesc invitaţia Consiliului, răspunse Toranaga, aşa cum vei primi şi tu!

— Eu nu…

Omi ieşi din visele sale cu mintea destul de limpede ca să-nţeleagă că trebuia să-l oprească pe Yabu şi să-l apere de la moartea bruscă pe care orice împotrivire faţă de Toranaga ar fi adus-o, dar îşi strânse buzele cu bună-ştiinţă, strigând în sinea lui de bucurie la darul acesta ceresc şi aşteptă ca dezastrul să coboare asupra lui Yabu.

— Ce n-ai să faci? întrebă Toranaga.

Sufletul lui Yabu ţipă „primejdie!”. Reuşi să hârâie:

— Eu… eu… desigur, vasalii tăi se vor supune. Da. Dacă hotărăşti, orice hotărăşti, eu… eu am să fac.

Omi blestemă şi se lăsă din nou furat de gânduri, încă copleşit de capitularea neaşteptată a lui Toranaga.

Furios, Toranaga îl lăsă pe Yabu să se bâlbâie, prelungind scuzele, apoi, batjocoritor, îl întrerupse:

— Bun.

Se întoarse către Zataki, dar nu îşi slăbi atenţia.

— Deci, frate, poţi să laşi de-o parte al doilea sul. Nu mai are rost.

Cu coada ochiului văzu faţa lui Naga schimbându-se şi se răsuci spre el.

— Naga!

Tinărul tresări, gata să cadă, dar mâna îi părăsi sabia.

— Da, tată, se bâlbâi el.

— Du-te şi adu-mi tot ce trebuie pentru scris! Acum!

Când Naga se depărtă îndeajuns de mult, Toranaga respiră uşurat, mulţumit că prevenise atacul asupra lui Zataki înainte să fi început. Îl cântări din ochi, atent, pe Buntaro, apoi pe Omi şi în cele din urmă pe Yabu. Se gândi că toţi trei erau acum destul de în stăpânirea sa ca să nu mai facă vreun gest prostesc, care ar fi dus la o răscoală imediată şi la un mare măcel. Din nou îi spuse lui Zataki:

— Am să-ţi dau acceptarea mea oficială, în scris, îndată. Asta o să pregătească Consiliul pentru vizita mea oficială.

Îşi coborî vocea şi vorbi aşa fel ca să audă doar Zataki.

— Cât eşti în ţinutul Izu eşti în siguranţă, regentule. Şi în afara lui eşti în siguranţă. Până când mama mea îţi scapă din gheare, eşti în siguranţă. Numai până atunci. Întâlnirea s-a terminat.

— Bine. Vizită oficială?

Zataki îl batjocorea făţiş:

— Câtă făţărnicie! N-am crezut niciodată că am să apuc ziua când Yoshi-Toranaga-noh-Minowara o să se ploconească în faţa generalului Ishido.

— Ce e mai important, frate, spuse Toranaga, viitorul spiţei mele sau viitorul Împărăţiei?

Peste vale se lăsase întunericul. Începuse să plouă iar norii îşi târau pântecele la nici trei sute de picioare de pământ, acoperind în întregime drumul ce ducea înapoi către trecătoare. Luminişul şi curtea hanului erau pline cu samurai agitaţi şi nervoşi. Caii loveau cu copita în pământ. Ofiţerii strigau fără rost porunci aspre. Hamali

înspăimântaţi alergau încolo şi încoace pe lângă coloana pregătită de plecare. Nu mai rămăsese nici o oră până la căderea întunericului. Toranaga scrisese mesajul plin de înfloriturişi-l semnase, trimiţându-l prin curier lui Zataki, fără să ţină seama de insistenţele lui Buntaro, Omi şi Yabu, la sfatul care avusese loc. Ascultase toate argumentele lor în tăcere şi când terminaseră, spusese:

— Nu mai vreau să aud o vorbă. Am hotărât calea. Supuneţi-vă!

Le spusese că se va întoarce la Anjiro deîndată, să adune şi restul oamenilor săi. Mâine avea să se îndrepte pe drumul de coastă de est către Atami sau Odawara şi de acolo, prin trecătorile munţilor, către Yedo. Buntaro va comanda escorta. A doua zi, Regimentul de Muschete trebuia să se îmbarce pe galere la Anjiro şi să pornească pe mare ca să-l aştepte la Yedo, cu Yabu la comandă. În ziua următoare lui Omi i se poruncise să se îndrepte către hotar, pe drumul principal, cu toţi războinicii din Izu. Trebuia să-l sprijine pe Hiro-matsu, care era la comanda tuturor şi să se asigura că duşmanul, Ikawa Jikkyu, nu făcea nimic care ar fi putut împiedica trecerea pe acest drum. Omi trebuia să se aşeze la Mishima deocamdată, ca să păzească acea parte a drumului Tokaido şi să pregătească palanchine şi cai destui pentru Toranaga şi importanta suită de care avea nevoie pentru o vizită oficială.

— Anunţă toate staţiile de poştă de-a lungul drumului şi pregăteşte-i în aceeaşi măsură pe toţi. Înţelegi?

— Da, Alteţă.

— Ai grijă ca totul să fie perfect.

— Da, Alteţă. Puteţi să vă bizuiţi pe mine.

Chiar şi Omi îşi coborâse ochii sub privirea tăioasă.

Când totul fusese pregătit pentru plecare, Toranaga ieşi pe verandă. Toţi i se înclinară. Apoi le făcu semn să-şi vadă de treabă şi trimise după hangiu. Omul sosi linguşindu-se şi îi prezentă nota în genunchi. Toranaga verifică socoteală cu socoteală. Totul era foarte cinstit. Încuviinţă din cap şi o

aruncă trezorierului său, apoi o chemă pe Mariko şi pe Anjin-san. Îi îngădui lui Mariko să plece la Osaka.

— Dar de aici vei pleca direct la Mishima. Dă-i acest mesaj în mână lui Hiro-matsu-san, apoi, continuă-ţi drumul până la Yedo cu Anjin-san. Răspunzi de el până când ajungi acolo. S-ar putea să pleci pe mare la Osaka. O să hotărăsc asta mai târziu. Anjin-san, ai primit dicţionarul de la preotul-san?

— Vă rog, nu înţeleg.

Mariko traduse.

— Îmi pare rău. Da, eu carte primit.

— Când ne întâlnim la Yedo, ai să vorbeşti japoneză mai bine ca acum. Wakarimasu ka?

— Hai, gomen nasai.

Deznădăjduit, Toranaga porni greoi către ieşire cu un samurai ţinând asupra lui o umbrelă. Ca un singur om, toţi samuraii, toţi hamalii şi sătenii se înclinară din nou. Toranaga nu le dădu atenţie şi întră în palanchinul lui acoperit din capătul coloanei şi trase perdelele.

Deîndată şase purtători de palanchin, pe jumătate goi, ridicară palanchinul şi porniră cu un pas săltat, tălpile lor goale, tăbăcite, plescăind prin băltoace. O escortă de samurai călare mergea în frunte şi altă gardă călare înconjura palanchinul. Hamali de schimb şi coloana de bagaje venea în urmă, toţi grăbiţi, toţi încordaţi şi plini de nemulţumire. Omi conducea căruţa. Buntaro trebuia să comande ariergarda. Yabu şi Naga porniseră deja către Regimentul de Muschete, care era încă în susul drumului, în ambuscadă, ca să-l aştepte pe Toranaga la trecerea crestei. Urma să se grupeze în spatele lor, ca să formeze altă ariergardă.

— Ariergardă împotriva cui? pufnise Yabu către Omi, în cele câteva clipe de singurătate pe care le avuseseră înainte de a porni în galop. Buntaro se îndreptă înapoi, către poarta înaltă, arcuită, a hanului, nepăsător la revărsarea ploii.

— Mariko-san!

Ascultătoare, ea se grăbi către el, cu umbrela ei portocalie din hârtie îmbibată cu ulei, izbită de picături grele.

— Da, Alteţă?

Ochii lui alergară peste ea, până la marginea pălăriei de bambus, apoi se îndreptară către Blackthorne, care privea din verandă.

— Spune-i… apoi se opri.

— Alteţă?

El o ţintui cu privirea.

— Spune-i că-l fac răspunzător pentru tine.

— Da, Alteţă, îi spuse ea, dar te rog să mă ierţi, eu răspund pentru mine însămi.

Buntaro se întoarse şi măsură distanţa până la capătul coloanei. Când privi înapoi, chipul lui lăsă să se vadă o parte din furtuna din sufletul lui.

— Acum n-o să mai vedem frunzele căzând, neh?

— Asta e după cum vrea Dumnezeu, Alteţă.

— Nu, asta e după cum vrea seniorul Taranaga, spuse dispreţuitor.

Ea îşi ridică ochii către el, fără să şovăie sub privirea lui. Ploaia curgea peste ei. Picături cădeau de pe marginea umbrelei, ca o cortină de lacrimi. Noroiul stropise marginea chimonoului. Apoi el spuse:

— Sayonara, până când o să ne întâlnim la Osaka.

Ea era uimită.

— Oh, îmi pare rău. N-am să te văd la Yedo? Desigur, ai să fii acolo cu seniorul Toranaga. O să ajungi aproape în acelaşi timp, neh? O să ne revedem atunci.

— Da, dar la Osaka, când o să ne întâlnim acolo, sau când ai să te întorci de acolo, totul va începe din nou. Atunci am să te întâlnesc cu adevărat, neh?

— Ah, am înţeles, îmi pare rău.

— Sayonara, Mariko-san, spuse el.

— Sayonara, stăpâne.

Mariko se înclină, el îi răspunse ţeapăn şi păşi prin mocirlă către calul său. Sări în şa şi porni în galop fără să se uite

înapoi.

— Mergi cu Dumnezeu, spuse ea, privid în urma lui.

Blackthorne o văzu urmărindu-l cu privirea pe Buntaro. Aşteptă la adăpostul acoperişului să se domolească ploaia.

În curând capul coloanei dispăru în nori, apoi şi palanchinul lui Toranaga şi el răsuflă uşurat, încă zguduit de hotărârea lui Toranaga şi de întreaga zi ce se vestea nefastă.

În dimineaţa aceea, vânătoarea cu şoimi începuse atât de bine. Alesese un şoim micuţ, cu aripi lungi, şi îi dăduse drumul cu mult noroc asupra unei ciocârlii pe care o alungase din ce în ce mai iute către sud, către o perdea de copaci. În fruntea vânătorii, aşa cum era privilegiul lui, se strecurase prin pădure de-a lungul unei cărări bătătorite, împrăştiind negustorii şi ţăranii din cale. Doar un vânzător de ulei cu faţa bătută de vreme, cu un cal la fel de amărât, i se pusese în cale şi îi răspunsese răstit, fără să se mişte. În fierbinţeala vânătorii, Blackthorne strigase la om să se mişte, dar vânzătorul ambulant n-o făcuse, aşa că-l înjurase din belşug. Vânzătorul îi răspunsese obraznic şi strigase alte înjurături, apoi Toranaga sosise şi arătând către unul dintre străjeri îi spusese: „Anjin-san, dă-i te rog sabia dumitale, o clipă," şi încă alte cuvinte pe care nu le înţelesese.

Blackthorne se supusese deîndată. Înainte de a înţelege ce se întâmplă, samuraiul sărise la negustorul ambulant. Lovitura lui fusese atât de sălbatică şi atât de perfectă că vânzătorul de ulei mai mersese câţiva paşi înainte de a cădea, despicat în două până la brâu.

Toranaga izbise cu pumnul în oblâncul şeii, într-un moment de mulţumire, apoi căzuse înapoi în melancolie, în timp ce ceilalţi strigau bucuroşi. Străjerul curăţase lama grijuliu, folosindu-şi cingătoarea de mătase ca să protejeze oţelul. O băgase în teacă şi i-o înapoiase cu mulţumire, spunând ceva ce Mariko îi explicase mai târziu.

— El a spus doar, Anjin-san, că a fost mândru că i s-a îngăduit să încerce o asemenea sabie. Seniorul Toranaga îţi propune să numeşti sabia „Vânzătorul de Ulei”, pentru că o astfel de lovitură şi o asemenea ascuţime trebuie amintită cu cinste. Sabia dumitale a intrat acum în legendă, neh?

Blackthorne îşi aminti cum dăduse din cap, ascunzându-şi nemulţumirea. Purta acum „Vânzătorul de Ulei” – „Vânzătorul de Ulei” i se va spune de acum înainte – aceeaşi sabie pe care Toranaga i-o dăruise.

Aş vrea să nu-mi fi fost niciodată dăruită, îşi zise. Dar n-a fost numai vina lor, a fost şi a mea. Am strigat la acel om şi el a fost grosolan la rândul lui, iar cu samuraii nu trebuie să te porţi grosolan. Ce altceva putea să urmeze? Blackthorne ştia că nu se putea întâmpla altfel. Chiar şi aşa, omorul îi spulberase bucuria vânătorii, deşi el ascunsese asta cu grijă pentru că Toranaga fusese morocănos şi dificil toată ziua.

Chiar înainte de amiază se întorseseră la Yokosé, apoi urmase întâlnirea lui Toranaga cu Zataki şi după aceea, o baie fierbinte şi masaj şi, dintr-o dată, părintele Alvito îi apăruse în cale ca un duh al răzbunării, cu doi dintre acoliţii săi în urmă, care-l priveau cu duşmănie.

— Iisuse Cristoase, dă-te la o parte din calea mea!

— Nu-i nevoie să te temi, sau să blestemi, spusese Alvito.

— Afurisit să fii, cu toţi popii laolaltă, spusese Blackthorne, încercând să se stăpânească, ştiind că era adânc pe teritoriul inamic.

Mai devreme văzuse peste cincizeci de samurai catolici scurgându-se peste pod către liturghia despre care Mariko îi spusese că avea să fie ţinută în curtea din faţa hanului unde trăsese Alvito. Mâna lui căută mânerul săbiei, dar nu o purta peste halatul de baie sau în mână aşa cum era obiceiul şi îşi blestemă prostia, neplăcându-i să fie înarmat.

— Să te ierte Dumnezeu pentru blasfemiile tale, pilotule. Da. Să te ierte şi să-ţi deschidă ochii. Nu-ţi port nici o ură. Am venit să-ţi aduc un dar. Uite, un dar de la Dumnezeu, pilotule.

Blackthorne luase neîncrezător pachetul. Când îl deschise şi văzuse dicţionarul-gramatică portughez-latin-japonez, îl străbătuse un fior. Îi răsfoi câteva pagini. Tiparul era cu siguranţă cel mai bun pe care îl văzuse vreodată, iar calitatea şi amănunţimea informaţiilor, uluitoare.

— Da, e într-adevăr un dar de la Dumnezeu. Dar seniorul Toranaga ţi-a poruncit să mi-l dai.

— Noi ne supunem doar poruncilor Domnului.

— Toranaga ţi-a cerut să mi-l dai?

— Da. Am făcut-o la rugămintea lui.

— Şi o rugăminte a lui Toranaga, nu e o poruncă?

— Asta depinde, căpitane pilot, de cine eşti, ce eşti şi cât de mare ţi-e credinţa.

Alvito arătase către carte:

— Trei dintre fraţii noştri şi-au petrecut douăzeci şi şapte de ani ca s-o întocmească.

— Şi de ce mi-o dai mie?

— Aşa mi s-a cerut.

— Şi de ce nu aţi ocolit rugămintea seniorului Toranaga? Sunteţi mai mult decât meşteri la aşa ceva.

Alvito ridicase din umeri. Blackthorne răsfoise repede toate paginile. Hârtie excelentă, tiparul foarte curat. Numerele paginilor se înşirau unul după celălalt.

— E complet, spuse Alvito, amuzat. Noi nu facem jumătăţi de carte.

— Asta este ceva mult prea preţios ca să fie un dar. Ce vrei schimb?

— El a cerut să ţi-o dăm ţie. Părintele Inspector s-a învoit. Aşa că ţi s-a dat. A fost tipărită chiar anul ăsta, după multă muncă. E minunată, nu-i aşa? Te rugăm doar s-o îngrijeşti, să te porţi bine cu ea. Merită.

— Merită s-o aperi cu viaţa. Aici sunt cunoştinţe nepreţuite, ca într-unul dintre rutterele noastre. Dar e mai bună. Ce vrei pentru ea?

— Nu cerem nimic în schimb.

— Nu te cred.

Blackthorne o cântărise în mâini şi mai neîncrezător.

— Trebuie să ştii că asta mă face egalul tău. Îmi dă toate cunoştinţele tale şi mă aduce mai aproape cu zece sau poate douăzeci de ani. Cu ea am să vorbesc curând la fel de bine ca tine. O dată ce pot să fac asta, pot să-i învăţ pe alţii. Asta este cheia Japoniei, neh? Limba este cheia oricărui loc străin, neh? În şase luni am să fiu în stare să vorbesc singur cu Toranagasan.

— Da, poate ai să poţi. Dacă-ţi vor rămâne şase luni.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic mai mult decât ceea ce ştii deja. Seniorul Toranaga va fi mort cu mult înainte de trecerea a şase luni.

— De ce? Ce veşti i-ai adus? De când a vorbit cu tine e ca un taur furios. Ce i-ai spus?

— Mesajul meu a fost doar pentru el, de la Eminenţa Sa către seniorul Toranaga. Îmi pare rău, eu sunt doar curier. Dar generalul Ishido controlează Osaka, aşa cum desigur ştii, şi când Toranaga-sama ajunge la Osaka, totul s-a terminat pentru el şi pentru tine.

Blackthorne simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

— De ce şi pentru mine?

— Nu poţi scăpa de soartă, pilotule. L-ai ajutat pe Toranaga împotriva lui Ishido. Ai uitat? Ţi-ai pus mâinile cu brutalitate pe Ishido. Ai condus fuga din portul Osaka. Îmi pare rău, dar faptul că poţi să vorbeşti japoneză, sau săbiile şi statutul tău de samurai, n-o să te ajute deloc. Poate că-i mai rău acum, că eşti samurai. Acum ţi se va porunci să-ţi faci seppuku şi dacă refuzi…, adăugase Alvito cu aceeaşi voce blândă. Ţi-am spus dinainte că sunt un popor de oameni simpli.

— Şi noi englezii suntem simpli, spuse, fără nici un fel de bravadă. Când murim, murim, dar înainte de asta ne punem încrederea în Dumnezeu şi păstrăm pulberea uscată. Mai am câteva şiretlicuri. Nu te temi?

— Oh, nu mă tem, pilotule. Nu mă tem de nimic. Nici de tine, nici de erezia ta, nici de tunurile tale. Sunt toate

hotărâte, atât în privinţa lor cât şi a ta.

— Asta-i karma, sau voia Domnului, zi-i cum vrei, îi spusese Blackthorne cutremurat, dar, în numele Domnului, am să-mi iau corabia înapoi şi atunci, în câţiva ani, o s-aduc aici o escadră de corăbii engleze şi-o să te arunc dracului afară din Asia.

Alvito vorbise din nou cu calmul lui desăvârşit, înnebunitor.

— Asta e în mâinile Domnului, pilotule, dar zarurile sunt aruncate şi nimic din cele ce spui nu se va întâmpla. Nimic.

Preotul îl privise ca şi cum era deja mort.

— Fie ca Domnul să se îndure de tine, o spun înaintea lui Dumnezeu, pilotule, sunt sigur că n-ai să pleci niciodată din aceste insule.

Blackthorne fu străbătut de-un fior la amintirea deplinei convingeri cu care Alvito spusese asta.

— Ţi-e frig, Anjin-san?

Mariko stătea lângă el pe verandă, scuturându-şi umbrela în noapte.

— Oh, iartă-mă, nu-mi este frig. Mă gândeam la ceva.

Privi în sus, către trecătoare. Întreaga coloană dispăruse în nori. Ploaia se domolise puţin şi devenise măruntă şi blândă. Câţiva săteni şi servitori plescăiau prin băltoace, către casele lor. Curtea era goală şi grădina plină de apă. Lampioanele cu ulei se vedeau prin tot satul. Nu mai erau străji la poartă sau la cele două capete ale podului. Un pustiu imens părea că domină înserarea.

— E mult mai frumos noaptea, nu-i aşa? spusese ea.

— Da, îi răspunse, pe deplin conştient că erau singuri împreună şi în siguranţă, dacă erau prevăzători şi dacă ea vroia la fel de mult ca şi el.

O slujnică veni şi-i luă umbrela, aducând şosete uscate. Fata îngenunche şi începu să usuce picioarele lui Mariko cu un ştergar.

— Mâine în zori o să începem călătoria, Anjin-san.

— Cât de mult o să dureze?

— Multe zile, Anjin-san. Seniorul Toranaga a spus…
Mariko privi într-o parte, la Gyoko, care se apropia dinspre han cu o faţă mieroasă.
Gyoko se inclină adânc.
— Bună seara, doamnă Toda. Vă rog să mă iertaţi că vă întrerup.
— Ce mai faci, Gyoko-san?

— Bine, mulţumesc, deşi aş vrea ca ploaia asta să se oprească. Nu-mi place umezeala. Deşi atunci când se vor opri ploile, o să vină căldura şi asta e mult mai rău, neh? Dar toamna nu e prea departe. Ah, suntem atât de norocoşi să ne putem gândi la toamnă. Şi la minunata primăvară, neh?

Mariko nu-i răspunse. Slujnica îi trase în picioare şosetele şi se ridică.

— Mulţumesc, îi spuse Mariko, făcându-i semn să plece. Deci, Gyoko-san, e ceva ce pot să fac pentru tine?

— Kiku-san întreabă dacă aţi dori să vă servească la cină sau să danseze şi să cânte pentru domniile-voastre, diseară? Seniorul Toranaga i-a lăsat instrucţiuni ca să vă distreze dacă doriţi.

— Da, mi-a spus, Gyoko-san, asta ar fi foarte frumos, dar poate nu în seara asta. Trebuie să plecăm în zori şi sunt foarte obosită. O să mai fie nopţi, neh? Te rog, spune-i să mă ierte şi oh, da, te rog spune-i că sunt încântată că mă veţi însoţi pe drum.

Toranaga îi poruncise lui Mariko să ia cele două femei cu ea. Şi ea îi mulţumise, bucuroasă să le aibă ca însoţitoare oficiale.

— Sunteţi prea bună, spuse Gyoko, cu miere în glas. Dar cinstea, este a noastră. Tot la Yedo trebuie să mergem?

— Da, desigur, de ce?

— Nimic, doamnă Toda, dar în acest caz poate ne-am putea opri în Mishima pentru o zi sau două. Kiku-san ar vrea să-şi ia câteva haine. Nu se simte îmbrăcată destul de potrivit pentru seniorul Toranaga şi am auzit că vara în Yedo este foarte înăbuşitor şi plin de ţânţari. Ar trebui să-i luăm toate lucrurile, oricât de sărace sunt ele.

— Da, desigur, veţi avea amândouă timp deajuns.

Gyoko nu privi la Blackthorne, deşi amândouă erau foarte conştiente de prezenţa lui.

— E tragic ce se întâmplă cu stăpânul nostru, neh?

— Karma, replică Mariko cu voce egală. Apoi adăugă cu dulcea răutate a femeii – dar nimic nu s-a schimbat, Gyoko-san. Ai să-ţi primeşti plata în ziua sosirii, în argint, aşa cum spune contractul.

— Oh, îmi pare rău, adăugă bătrâna, prefăcându-se surprinsă. Îmi pare rău, doamnă Toda, dar banii… Ăsta era ultimul lucru la care mă gândeam. Niciodată! Mă îngrijoram doar pentru viitorul stăpânului nostru.

— El este stăpânul propriului său viitor, spuse Mariko nepăsătoare, fără să mai creadă. Dar viitorul tău e bun, nu-i aşa? Orice s-ar întâmplă. Eşti bogată acum. Toate grijile tale pământeşti s-au sfârşit. În curând vei fi o putere în Yedo, cu noua clasă a curtezanelor, oricine ar stăpâni Kwanto. În curând vei fi cea mai mare dintre toate mama-san şi, orice s-ar întâmpla, Kiku-san e încă pupila ta şi tinereţea ei e neatinsă, ca şi karma, neh?

— Singura mea grijă este pentru seniorul Toranaga, răspunse Gyoko cu gravitate prefăcută, simţind un nod în stomac la gândul celor două mii cinci sute de koku atât de aproape de casa ei de bani. Dacă e vreo cale prin care aş putea să-l ajut, aş face-o.

— Cât de generos din partea ta, Gyoko-san. Am să-i spun despre oferta ta. Da o mie de koku lăsaţi din preţ îl va ajuta foarte mult. Accept în numele lui.

Gyoko îşi flutură evantaiul, îşi întinse un zâmbet graţios pe faţă şi abia se stăpâni să nu urle la prostia de a fi căzut în cursă ca o novice ameţită de saké.

— Oh, nu, doamnă Toda, cum ar putea să ajute banii un stăpân atât de generos? Oh, nu, desigur, banii nu-i sunt de vreun folos, bolborosi ea, încercând să-şi revină. Banii n-ajută, mai bine informaţii, sau un serviciu, sau…

— Te rog, iartă-mă, ce informaţii?

— Nimic, nimic până acum, spuneam asta ca o figură de stil, îmi pare rău, dar banii…

— Ah, iartă-mă, da. Ei bine, am să-i spun despre oferta ta. Şi despre generozitatea ta. În numele lui, îţi mulţumesc.

Gyoko se înclină în faţă poruncii voalate de-a o lăsa în pace şi se grăbi înapoi către han. Mariko râse mărunt.

— De ce râzi, Mariko-san?

Ea îi spuse despre ce era vorba.

— Aceste mama-san trebuie să fie în toată lumea la fel: fără altă grijă decât banii lor. O să-i plătească seniorul Toranaga, chiar dacă… Blackthorne se opri.

Mariko aşteptă nevinovată. Apoi, sub privirea ei, el continuă:

— Părintele Alvito mi-a spus că atunci când seniorul Toranaga ajunge la Osaka s-a terminat cu el.

— Oh, da, da, Anjin-san. E mai mult decât adevărat, spuse Mariko cu o linişte pe care nu o simţea.

Apoi puse Toranaga şi Osaka în locurile lor şi era din nou liniştită.

— Dar Osaka e la multe mile distanţă şi nenumărate ceasuri în viitor şi până atunci, când ceea ce va fi să fie o să fie, Ishido nu ştie, bunul părinte nu ştie nici el şi nici noi şi nimeni nu ştie ce se va întâmpla cu adevărat, neh? Poate doar bunul Dumnezeu. Dar, el n-o să ne spună, nu-i aşa? Până când aproape că se va întâmpla, neh?

— Hai.

El râse împreună cu ea.

— Eşti atât de înţeleaptă!

— Mulţumesc. Am o propunere, Anjin-san: hai să uităm toate celelalte necazuri în timpul călătoriei, toate.

— Tu, spuse el în latină, e bine să te văd.

— Şi tu. O prudenţă deosebită în faţa celor două femei în timpul călătoriei, e foarte potrivită, neh?

— Te rog să ai încredere în mine, doamnă.

— Am. Am într-adevăr foarte multă.

— Acum suntem aproape singuri, neh? Tu şi cu mine.

— Da. Dar asta n-a fost şi n-o să fie niciodată.

— Adevărat. Da, ai din nou dreptate. Şi eşti frumoasă.

Un samurai trecu pe poartă şi o salută. Era un om de vârstă mijlocie, începând să încărunţească, cu faţa ciupită

de vărsat şi şchiopăta uşor.
— Vă rog să mă iertaţi, doamnă Toda, dar o să plecăm în zori, neh?
— Da, Yoshinaka-san. Dar n-are importanţă dacă întârziem până la prânz, dacă doreşti. Avem destul timp.
— Da, cum doriţi. Să plecăm la prânz. Bună seara, Anjin-san. Vă rog, îngăduiţi-mi să mă prezint. Sunt Akira Yoshinaka, căpitanul escortei voastre.
— Bună seara, căpitane.
Yoshinaka se întoarse către Mariko.
— Eu răspund de dumneavoastră şi de el, doamnă, aşa că spuneţi-i că am poruncit ca doi oameni să doarmă în camera lui în fiecare noapte, ea gardă personală. Şi apoi vor fi zece sentinele de gardă în fiecare noapte. Vor fi peste tot în jur. Am o sută de oameni cu totul.
— Foarte bine, căpitane. Dar, îmi pare rău, ar fi mai bine să nu pui pe nimeni în camera lui Anjin-san. E un obicei foarte înrădăcinat la ei să doarmă singuri, sau singuri cu o doamnă. Slujnica mea va fi probabil cu el, aşa c-o să fie apărat. Te rog, ţine străjile în apropiere, dar nu prea aproape, ca să nu fie stânjenit.
Yoshinaka se scărpină în creştet şi se încruntă.
— Foarte bine, doamnă. Aşa am să fac, deşi cum am zis, era mai bine. Atunci, îmi pare rău, vă rog rugaţi-l să nu iasă în niciuna din plimbările lui de noapte. Până când ajungem la Yedo răspund de el şi când răspund de persoane foarte importante, sunt foarte nervos. Se înclină ţeapăn şi se depărtă.
— Căpitanul te roagă să nu mai ieşi singur noaptea, în timpul călătoriei. Dacă te trezeşti, ia întotdeauna un samurai cu dumneata, Anjin-san. Spune că asta l-ar ajuta tare mult.
— Bine, da, am să fac aşa.
Blackthorne îl privea depărtându-se.
— Ce a mai spus? Am înţeles ceva despre dormit. N-am putut să înţeleg prea… se opri.

Kiku ieşea din han. Purta un halat de baie şi un ştergar înfăşurat artistic în jurul părului. Trecea agale, desculţă, către casa de baie cu izvoare calde. Se înclină pe jumătate către ei şi le făcu semn veselă. Îi răspunseră la salut. Blackthorne îi admiră picioarele lungi şi unduirea mersului până când dispăru. Simţea ochii lui Mariko cercetători şi-şi întoarse spatele către ea.

— Nu, spuse el, cu voce egală şi clătină din cap.

Ea râse.

— Credeam că o să fie greu. Că ar fi stânjenitor pentru dumneata s-o ai doar ca o însoţitoare de drum, după ce ai împărţit perna cu ea atât de deosebit.

— Stânjenitor? Nu, dimpotrivă, foarte plăcut. Am amintiri foarte plăcute. Mă bucur că aparţine seniorului Toranaga, acum. Asta face totul mai simplu pentru ea şi pentru el. Şi pentru toată lumea.

Era cât pe-aci să adauge:”pentru toţi, afară de Omi”, dar se răzgândi.

— În definitiv, pentru mine ea a fost doar un dar minunat, foarte deosebit, nimic mai mult, neh? A fost un dar.

— Da.

Ar fi vrut s-o atingă, dar n-o făcu. În loc de asta se întoarse şi privi în sus către trecătoare, nesigur de ceea ce citise în adâncul ochilor ei. Noaptea ascunsese trecătoarea. Şi norii. Apa picura plăcut de pe acoperiş.

— Ce-a mai spus căpitanul?

— Nimic important, Anjin-san.

CAPITOLUL 45

Drumul către Mishima le luă nouă zile şi în fiecare noapte, pentru o bună parte din ea, fură împreună, în taină. Fără să ştie, Yoshinaka le venise în ajutor. În fiecare han alegea, firesc, camerele alăturate pentru toţi.

— Sper că nu vă împotriviţi, doamnă, dar asta va face paza mult mai uşoară, spunea el întotdeauna, iar Mariko încuviinţa şi lua camera din mijloc, Kiku şi Gyoko-san se instalau într-o parte, Blackthorne în cealaltă. Apoi, în

întunericul nopţii, ea îşi părăsea slujnica, Chimmoko, şi se ducea la el. Gu camerele lipite una de cealaltă, cu sporovăiala obişnuită din han, cu sunetele nopţii şi cântecele şi zgomotele chefurilor celorlalţi călători, cu forfota nelipsitelor slujnice dornice să placă, atentele străji de afară nu auzeau nimic. Doar Chimmoko mai împărtăşea taina.

Mariko înţelegea că, în cele din urmă, Gyoko, Kiku şi toate femeile din grupul lor puteau afla. Dar asta n-o îngrijora. Ea era samurai şi ele nu. Cuvântul ei avea greutate faţă de al lor, doar dacă nu era prinsă asupra faptului şi nici un samurai, nici chiar Yoshinaka, n-ar fi îndrăznit în mod obişnuit să deschidă uşa de la camera ei, noaptea, nechemat. Cât despre ceilalţi, toţi ştiau că Blackthorne împărţea patul cu Chimmoko, sau cu una dintre slujnicele de la han. Nu era treaba nimănui decât a lui. Aşa că doar o femeie ar fi putut s-o trădeze şi dacă s-ar fi întâmplat o asemenea dezgustătoare faptă, trădătoarea şi toate femeile din grup ar fi murit de o moarte mult mai urâtă şi mai chinuitoare decât a ei. Apoi, de asemenea, dacă ar fi vrut, înainte de a ajunge la Mishima sau la Yedo, putea să le dea morţii după bunul plac pe toate cele care ştiau ceva, pentru cea mai neînsemnată nesupunere, adevărată sau închipuită. Mariko era sigură că Toranaga n-ar fi avut nimic împotrivă. Cu siguranţă s-ar fi bucurat de moartea lui Gyoko, iar în adâncul inimii Mariko era sigură că nu s-ar fi împotrivit nici chiar celei a lui Kiku. Două mii cinci sute de koku puteau cumpăra multe curtezane de prim rang.

Aşa că se simţea în siguranţă dinspre partea femeilor. Nu însă şi dinspre partea lui Blackthorne, oricât de mult îl iubea ea acum. Nu era japonez, nu fusese educat de la naştere să-şi ridice acele ziduri interioare, de nepătruns, în spatele cărora chipul, gesturile sau mândria l-ar fi trădat. Nu se temea pentru ea – doar pentru el.

— În sfârşit, ştiu ce înseamnă dragostea, murmurase ea în prima noapte.

Şi pentru că nu se mai împotrivea dulcei contopiri ci se deschisese pe deplin irezistibilului, groaza pentru siguranţa lui o măcina.

— Te iubesc, aşa că-mi este teamă pentru tine, şoptise ea, îmbrăţişându-l, vorbind în latină, limba îndrăgostiţilor.

— Te iubesc, oh, cât te iubesc!

— Te-am distrus, dragostea mea, încă de la început. Suntem osândiţi acum. Te-am distrus, ăsta-i adevărul.

— Nu, Mariko, cumva se va întâmpla ceva care va face totul să fie bine.

— N-ar fi trebuit să încep niciodată. Greşeala e a mea.

— Nu-ţi face griji, te implor. Karma e karma.

În cele din urmă ea se prefăcu convinsă şi se topi în braţele lui. Dar era sigură că va fi propriul său călău. Pentru ea nu se temea.

Nopţile erau o adevărată bucurie. Pline de tandreţe şi fiecare mai minunată decât cealaltă. Zilele erau uşoare pentru ea, grele pentru el. Era întotdeauna atent, hotărât, de dragul ei, să nu facă nici o greşeală.

— Nu vor fi greşeli, spuse ea, în timp ce călăreau împreună, îndeajuns de departe de ceilalţi, cu un aer de deplină încredere pe chip după greşeala ei din prima noapte. Eşti puternic. Eşti samurai şi nu vor fi greşeli.

— Şi când vom ajunge la Yedo?

— Lasă Yedo să se îngrijească de Yedo. Te iubesc.

— Da, şi eu te iubesc.

— Atunci, de ce eşti trist?

— Nu trist, doamnă, numai că tăcerea e dureroasă. Aş vrea să-mi strig iubirea din vârful munţilor.

Se bucurau de singurătatea lor şi de siguranţa că erau feriţi de ochi iscoditori.

— Ce-o să se întâmple cu ei, Gyoko-san? întrebase Kiku încetişor, în palachinul lor, în prima zi a călătoriei.

— Nenorocire, Kiku-san. Nu e nici o speranţă pentru viitorul lor. El o ascunde bine, dar ea!… Dragostea ei strigă

prin ochi. Priveşte-o! Ca o fetişcană! Oh, cât de proastă este!

— Dar, oh, cât e de frumos, neh? Cât de norocoasă să se împlinească astfel, neh?

— Da. Dar chiar şi aşa, n-aş dori moartea lor nimănui.

— Ce-o să facă Yoshinaka când o să descopere? întrebase Kiku.

— Poate că n-o să-şi dea seama. Mă rog să nu-şi dea. Bărbaţii sunt atât de proşti şi de nătărăi. Nu pot să vadă nici cele mai simple lucruri în ceea ce priveşte femeile, mulţumită lui Buddha, binecuvântat fie-i numele! Să ne rugăm să nu fie descoperiţi înainte de a ne vedea noi de treburile noastre în Yedo. Să ne rugăm să nu fim găsite vinovate. Oh, foarte, da! Şi după-amiaza asta, când ne vom opri, hai să căutăm cel mai apropiat altar şi-am să aprind zece beţişoare aromate, ca ofrandă. Pe toţi zeii! Am să dăruise unui templu al tuturor zeilor trei koku pe an, pentru zece ani, dacă scăpăm de aici şi dacă-mi primesc banii.

— Dar sunt atât de frumoşi împreună, neh? N-am văzut niciodată o femeie înflorind astfel.

— Da, dar se va usca ca o camelie frântă când va fi acuzată în faţa lui Buntaro-san. Karma lor e karma lor şi nu putem face nimic pentru ei, sau pentru seniorul Toranaga, sau chiar Omi-san. Nu plânge, copilă.

— Sărmanul Omi-san.

Omi îi depăşise în cea de-a treia zi. Stătuse la hanul lor şi după masa de seară vorbise între patru ochi cu Kiku, cerându-i oficial să i se alăture pentru veşnicie.

— Din tot sufletul, Omi-san, din tot sufletul, îi răspunsese ea deîndată, îngăduindu-şi să plângă, pentru că îl plăcea foarte mult. Dar datoria mea este către seniorul Toranaga, care mă onorează şi către Gyoko-san, care m-a crescut şi nu-mi îngăduie.

— Dar seniorul Toranaga şi-a pierdut drepturile asupra ta. S-a predat. E terminat.

— Dar contractul lui nu este terminat Omi-san, oricât de mult aş dori. Contractul e legal şi mă leagă. Te rog, iartă-mă. Trebuie să refuz...

— Nu-mi răspunde acum, Kiku-san. Mai gândeşte-te, te rog. Dă-mi mâine răspunsul, spusese şi o lăsase.

Dar răspunsul ei, plin de lacrimi, fusese acelaşi.

— Nu pot să fiu atât de egoistă, Omi-san. Te rog, iartă-mă. Datoria mea faţă de seniorul Toranaga şi către Gyoko-san… Nu pot, oricât aş dori-o. Te rog, iartă-mă.

El ridicase tonul. Alte lacrimi curseseră. Îşi juraseră dragoste eternă, apoi ea îl făcuse să plece cu o promisiune.

— Dacă acest contract se desface, sau seniorul Toranaga moare şi eu sunt liberă, atunci am să fac orice doreşti, am să mă supun ţie, oricare ţi-ar fi porunca.

Şi atunci el părăsise hanul şi călărise înainte către Mishima, plin de presimţiri negre. Iar ea îşi uscase lacrimile şi-şi refăcuse fardul. Gyoko o lăudase.

— Eşti atât de înţeleaptă, copilă. Oh, cât aş vrea ca doamna Toda să aibă pe jumătate înţelepciunea ta.

Yoshinaka îi conduse, fără să se grăbească, din han în han, de-a lungul râului Kano, care şerpuia către nord, către mare, fără să-i pese de timpul pierdut cu întârzierile ce păreau că se nasc ca din întâmplare. Toranaga îi spusese între patru ochi că nu era nevoie să se grăbească şi că era îndeajuns să sosească cu toţii la Mishima, teferi, până la prima lună nouă.

— Prefer să ajungeţi mai târziu decât mai devreme, Yoshmaka-san. Înţelegi?

— Da, Alteţă, răspunsese el.

Acum îşi binecuvânta kami-ul păzitor pentru acest răgaz. La Mishima, cu seniorul Hiro-matsu – ori la Yedo cu seniorul Toranaga – trebuia să-şi facă raportul obligatoriu, verbal sau în scris. Atunci va trebui să se hotărască dacă să spună ceea ce credea, nu şi ceea ce avusese atât de multă grijă să nu vadă. Ehei, îşi spuse înspăimântat, desigur că mă înşel.

Doamna Toda? Ea, cu orice alt bărbat şi mai ales cu barbarul!

Nu-i de datoria ta să vezi? se întrebă. Să găseşti dovezi? Să-i prinzi după o uşă închisă, în acelaşi pat? Ai să fii socotit complice dacă n-o faci, neh? Ar fi atât de uşor, chiar dacă sunt atât de atenţi.

Da, dar numai un nerod ar face asemenea acuzaţie, gândi. Nu-i mai bine să faci pe prostul şi să te rogi ca nimeni să nu-i trădeze pe ei, şi deci şi pe tine? Viaţa ei s-a sfârşit. Suntem cu toţii osândiţi, aşa că ce mai contează? Uite-te în altă parte, lasă-i cu karma lor. Ce importanţă mai are? Dar, în adâncul sufletului, samuraiul ştia că are multă importanţă.

— Ah, bună dimineaţa, Mariko-san. Ce zi frumoasă, spuse părintele Alvito, îndreptându-se către ei.

Se aflau în afara hanului, gata să pornească la drum. Făcu semnul crucii asupra ei.

— Domnul să te binecuvânteze şi să te aibă în pază pentru totdeauna.

— Mulţumesc, părinte.

— Bună dimineaţa, pilotule. Cum te simţi astăzi?

— Bine, mulţumesc.

Grupul lor şi al iezuiţilor se întâlnise deseori în timpul călătoriei, câteodată depăşindu-se. Uneori stăteau la acelaşi han, alteori călătoreau împreună.

— N-ai vrea să călăresc alături de tine, pilotule? Aş fi bucuros să continuăm lecţiile de japoneză, dacă ai chef.

— Mulţumesc, da, mi-ar place.

În prima zi, Alvito se oferise să-l înveţe pe Blackthorne limba japoneză.

— În schimbul a ce? întrebase prevăzător Blackthorne.

— În schimbul a nimic. Ar ajuta să-mi treacă timpul mai uşor şi ca să-ţi spun adevărul, în clipa asta sunt nemulţumit de viaţă şi mă simt bătrân. Şi poate şi ca un fel de scuză pentru cuvintele mele aspre.

— N-aştept nici un fel se scuză de la tine. Tu ai drumul tău, eu pe al meu. Nu ne putem întâlni.

— Poate, dar în timpul călătoriei am putea schimba unele cunoştinţe, neh? Suntem nişte călători pe acelaşi drum. Mi-ar place să te ajut.

— De ce?

— Cunoştinţele aparţin Domnului, nu omului. Mi-ar place să te ajut ca un fel de dar, fără nimic în schimb.

— Mulţumesc, dar n-am încredere.

— Atunci, dacă insişti, spune-mi despre lumea ta: ce-ai văzut şi pe unde-ai fost. Orice vrei, dar numai ceea ce vrei. Adevărul adevărat. Crede-mă, mă fascinează şi ar fi un schimb cinstit. Am venit în Japonia când aveam treisprezece sau paisprezece ani şi n-am văzut nimic din lume. Am putea chiar să ajungem la un fel de armistiţiu, pe timpul călătoriei, dacă doreşti.

— Da' fără religie sau politică şi fără doctrine papistaşe.

— Sunt ceea ce sunt, pilotule, dar am să încerc.

Aşa că începură să schimbe informaţii cu prudenţă. Lui Blackthorne i se părea un schimb necinstit. Erudiţia lui Alvito era uriaşă. Era un dascăl neîntrecut, pe când Blackthorne gândea că istorisea lucruri pe care orice pilot le ştia.

— Dar asta nu este adevărat, spusese Alvito, eşti un pilot unic. Ai făcut lucruri de necrezut. Unul din cei câţiva de pe pământ, neh?

Cu timpul, armistiţiul chiar se stabilise între ei şi asta o bucurase pe Mariko.

— Asta e prietenie, Anjin-san, sau începutul ei, spusese ea.

— Nu, nu prietenie, n-am încredere în el, ca şi până acum. Şi nici el în mine. Suntem duşmani pe vecie. N-am uitat nimic şi nici el. E doar un repaos trecător, poate cu un scop foarte special pe care n-o să-l mărturisească niciodată dacă l-aş întreba. Îl înţeleg şi nu e nici un rău în asta, atâta vreme cât mă păzesc.

În timp ce el îşi petrecea timpul cu Alvito, ea călărea la pas cu Kiku şi Gyoko şi vorbeau despre împărţitul pernei şi despre felurile de a place bărbaţilor şi despre Lumea

Sălciilor. În schimb, ea le spuse despre lumea ei, împărtăşindu-le toate amintirile întâmplărilor la care fusese martoră, sau în care participase, sau despre care aflase. Despre dictatorul Goroda, despre Taikô şi chiar despre seniorul Toranaga, întâmplări cumpănit alese, despre faptele celor mari, întâmplări despre care un om de rând n-ar fi aflat niciodată.

La câteva mile sud de Mishima râul se îndrepta către vest, ca să se reverse alene către coastă şi marele port Numazu, iar ei părăsiră ţinutul acela brăzdat de defileuri şi porniră peste câmpia întinsă, aşternută cu ogoare de orez, de-a lungul largului drum aglomerat ce se îndrepta către nord. Erau multe râuri cu afluenţii lor de trecut. Unele se treceau prin vad, altele erau adânci şi foarte late şi trebuiau trecute cu bacul. Foarte puţine erau traversate de poduri. De obicei, treceau pe umerii hamalilor care se adunau în număr mare în preajma vadurilor anume pentru aceasta şi care vociferau şi se tocmeau pentru slujbă.

Era cea de-a şaptea zi de la plecarea din Yokosé. Drumul se despărţea şi aici părintele Alvito spuse că trebuia să-i părăsească. Va porni pe drumul dinspre vest, urmând să ajungă la corabia sa cam peste o zi, dar îi va ajunge din urmă şi li se va alătura din nou pe drumul de la Mishima la Yedo, dacă era îngăduit. Desigur, sunteţi amândoi bineveniţi, dacă vreţi să mă însoţiţi.

— Îţi mulţumesc, dar, îmi pare rău, sunt lucruri pe care trebuie să le fac în Mishima.

— Anjin-san, dacă doamna Mariko va fi atât de prinsă, ai fi binevenit singur. Bucătarul nostru este foarte priceput, iar vinul e bun.

Şi jur în faţa lui Dumnezeu, ai să fii în siguranţă şi liber să vii sau să pleci, după dorinţă. Rodrigues e la bord.

Mariko băgă de seamă că Blackthorne ar fi vrut s-o părăsească. Cum poate oare? se întrebă cu adâncă tristeţe. Cum poate să mă părăsească acum, când timpul este atât de scurt?

— Te rog, du-te Anjin-san, spuse. Ar fi frumos pentru dumneata. Şi plăcut să-l întâlneşti pe Rodrigues, neh?

Dar Blackthorne nu plecă, oricât ar fi vrut. N-avea încredere în preot. Nici pentru Rodrigues nu şi-ar fi băgat capul în laţ. Îi mulţumi lui Alvito şi îl privirăîndepărtându-se.

— Hai să ne oprim acum, Anjin-san, spuse Mariko, deşi era doar amiaza. Nu e nici o grabă, neh?

— Excelent. Da, mi-ar place.

— Părintele e un om de treabă, dar mă bucur că a plecat.

— Şi eu. Dar nu e un om de treabă, e popă.

Ea fu surprinsă de îndârjirea din glasul lui.

— Oh, îmi pare rău, Anjin-san. Te rog, iartă-mă pentru că…

— N-are importanţă, Mariko-san. Ţi-am spus. Nimic nu s-a uitat şi el întotdeauna o să-mi vrea răul.

Blackthorne porni să-l caute pe căpitanul Yoshinaka.

Tulburată, ea privi către răscruce.

Caii celor din suita părintelui Alvito treceau fără grabă printre ceilalţi călători. Unii se înclinau către micul cortegiu, alţii îngenuncheau umili, alţii erau curioşi, iar alţii încruntaţi, dar toţi se dădeau politicoşi la o parte din drum. Nu şi samuraii, chiar şi cel mai neînsemnat. Când părintele Alvito întâlnea un samurai, se trăgea spre dreapta sau spre stânga, iar însoţitorii îl urmau.

Era bucuros că o părăseşte pe Mariko şi pe Blackthorne, bucuros de schimbare. Avea misive grabnice de trimis Părintelui Inspector, pe care nu fusese în stare să le trimită din pricină că porumbeii fuseseră ucişi la Yokosé. Erau atâtea probleme de rezolvat:Toranaga, Uo pescarul, Mariko şi piratul. Şi Josef, care continua să-i urmărească paşii.

— Ce caută aici, căpitane Yoshinaka? explodase în prima zi, când îl băgase de seamă pe Josef între gărzi, purtând un chimonou militar şi, stânjenit, săbii.

— Seniorul Toranaga mi-a poruncit să-l duc la Mishima, Tsukku-san. Acolo trebuie să-l predau seniorului Hiromatsu. Oh, îmi pare rău, vederea lui vă ofensează?

— Nu, nu, spusese el, neconvingător.

— Ah, vă uitaţi la săbiile lui? Nu trebuie să vă îngrijoraţi, sunt doar mânerele, nu au lame. Este porunca seniorului Toranaga. Se pare că omul a intrat în ordinul domniilor-voastre atât de tânăr că nu este limpede dacă ar trebui să aibă săbii adevărate sau nu, oricât ar fi el îndreptăţit să le poarte, sau oricât de mult le-ar dori. Se pare că s-a alăturat Ordinului de copil, Tsukku-san. Chiar şi aşa, desigur, nu putem să lăsăm un samurai fără săbii, neh? Uraga-noh-Tadamasa e desigur samurai, deşi a fost preot barbar mai bine de douăzeci de ani. Stăpânul nostru a hotărât acest înţelept compromis.

— Ce-o să i se întâmple?

— Trebuie să i-l predau seniorului Hiro-matsu. Poate c-o să fie trimis înapoi unchiului său, pentru a fi judecat; poate o să rămână cu noi. Eu doar ascult poruncile, Tsukku-san.

Părintele Alvito se îndreptase spre Josef cu gând să-i vorbească, dar Yoshinaka îl oprise politicos.

— Îmi pare rău, dar stăpânul meu a poruncit, de asemenea, să fie ţinut singur, departe de oricine. În mod deosebit de creştini. Până când seniorul Harima ia o hotărâre, a spus stăpânul meu. Uraga-san este vasalul seniorului Harima, neh? Seniorul Harima e creştin de asemenea şi el, neh? Seniorul Toranaga spune că un daimyo creştin trebuie să se ocupe de un creştin renegat. În definitiv, seniorul Harima e unchiul lui şi şeful casei şi el a poruncit să îi fie dat în grijă atunci.

Deşi nu era îngăduit, Alvito încercase din nou în noaptea aceea să vorbească cu Josef între patru ochi, să-l roage să se răzgândească şi să îngenuncheze penitent în faţa Părintelui Inspector, dar tânărul îi întorsese spatele, îndepărtându-se rece, fără să-l asculte şi după asta Josef fusese întotdeauna trimis departe către capul coloanei.

Cumva, Sfântă Fecioară, trebuie să-l aducem înapoi la mila Domnului, gândi Alvito, neliniştit. Ce pot să fac? Poate că Părintele Inspector va şti să se descurce cu Josef. Da, şi va

şti ce-i de făcut după ce Toranaga s-a hotărât atât de neaşteptat să se supună, lucru pe care îl socotise fără putinţă de înfăptuit, la întâlnirea lor tainică.

— Nu, asta este cu totul împotriva firii lui Toranaga, spusese Dell'Aqua. Va porni războiul când se vor opri ploile, poate chiar înainte dacă poate să-l convingă pe Zataki să reuunţe şi să-l trădeze pe Ishido. Previziunea mea e că o să aştepte atât de mult cât va putea şi va încerca să-l forţeze pe Ishido să facă prima mişcare. E jocul lui obişnuit. Orice s-ar întâmpla, atâta timp cât Kyama şi Onoshi îl sprijină pe Ishido şi Osaka, Kwanto va fi învins şi Toranaga distrus.

— Şi Kyama şi Onoshi? Îşi vor ţine duşmănia îngropată pentru binele comun?

— Da. Sunt pe deplin convinşi că o victorie a lui Toranaga va fi condamnarea la moarte a Sfintei Biserici. Acum, că Harima a trecut de partea lui Ishido, mi-e teamă că Toranaga e un vis pierdut.

Din nou război civil, gândi Alvito. Frate contra frate, tată contra fiu, sat contra sat. Anjiro, gata să se răscoale, înarmat cu muschete furate, aşa cum îi şoptise Uo, pescarul şi celelalte ştiri înspăimântătoare. Un regiment de muschete aproape gata! O unitate de cavalerie modernă, de model european, mai mare de două mii de muschete, adaptată războiului japonez.

Oh, Sfântă Fecioară, apără-i pe credincioşi şi blesteamă-i pe eretici. Ce păcat că Blackthorne este atât de sucit. Ar putea fi un aliat atât de preţios! Nu m-am gândit niciodată aşa, dar e adevărat. E nebănuit de ager la minte în tot ceea ce priveşte marea şi lumea, curajos şi inteligent, cinstit chiar în erezia lui, drept şi lipsit de ascunzişuri. Nu trebuie niciodată să i se spună ceva de două ori, memoria lui este uluitoare. M-a învăţat atât de multe despre lume şi despre el. E asta oare o greşeală? se întrebă Alvito; trist, întorcându-se să-i facă semn lui Mariko, pentru ultima dată. E greşit să înveţi despre duşmanul tău şi în schimb să-l

înveţi tu pe el ceva? Nu. E o greşeală să te faci că nu vezi un păcat de moarte?

La trei zile de Yokosé fratele Michael făcuse o observaţie care îl zguduise.

— Crezi că sunt amanţi?

— Ce e Dumnezeu altceva decât dragoste? Nu este acesta cuvântul lui Iisus? îi răspunsese Michael. Eu doar am spus că le-am văzut privirile împletindu-se şi că era atât de minunat de privit. Despre trupurile lor nu ştiu, părinte. Şi într-adevăr, nu-mi pasă. Sufletele lor se atingeau şi mi se pare că-l înţeleg mai bine pe Dumnezeu din cauza asta.

— Trebuie să te înşeli în privinţa lor. Ea n-ar face niciodată una ca asta. E împotriva întregii ei culturi, împotriva legilor lor şi împotriva lui Dumnezeu. Ea e o creştină adevărată. Ştie că adulterul este un păcat îngrozitor.

— Da, asta este ceea ce spunem noi, dar căsătoria ei este shinto şi nu întărită în faţa bunului Dumnezeu, aşa că este ăsta adulter?

— Pui cumva la îndoială şi Cuvântul? Te-a atins cumva şi pe tine erezia lui Josef?

— Nu, părinte, te rog să mă ierţi. Niciodată Cuvântul, doar ce a făcut omul din el.

De atunci înainte îi privise mult mai atent. Era limpede că bărbatul şi femeia se plăceau unul pe celălalt foarte mult. De ce n-ar fi fost aşa? Nu e nimic rău în asta. Întruna împreună, fiecare învăţând de la celălalt, femeii i se poruncise să dea la o parte religia, bărbatul neavând niciuna, sau doar o urmă a ereziei lutherane, aşa cum Dell'Aqua spunea că era cu toţi englezii. Amândoi puternici, plini de viaţă, oricât de nepotriviţi unul faţă de celălalt.

În timpul spovedaniei ea nu mărturisise nimic. El nu o forţase. Ochii ei nu spuseseră nimic şi spuneau totul. Dar nu exista ceva cu adevărat real, pe care să te sprijini. Se putea auzi explicându-i lui Dell'Aqua: „Michael trebuie să fi greşit, Eminenţă.” „Dar este ea vinovată de adulter? Este vreo dovadă?” „Din fericire, niciuna.”

Alvito trase de frâie şi se răsuci în şa ca să poată privi înapoi. O văzu stând pe o mică ridicătură, pilotul vorbindu-i lui Yoshinaka, bătrâna codoaşă şi târfa ei vopsită întinse în palanchinul lor. Era răscolit de zelul fanatic ce se ridica în sinea lui. Pentru prima dată îndrăzni să întrebe „Ai preacurvit cu pilotul, Mariko-san? Ţi-a osândit ereticul sufletul pe vecie? Tu, care ai fost aleasă să fii în viaţă călugăriţă şi probabil prima noastră stareţă dintre băştinaşi, trăieşti în păcatul murdar, nemărturisită, pângărită, ascunzând sacrilegiul de confesorul tău şi prin asta şi tu murdărită în faţa lui Dumnezeu?”

O văzu făcându-i semn cu mâna. De data asta se făcu că n-o vede şi-i întoarse spatele, înfigându-şi pintenii în coastele calului şi porni grăbit înainte.

În noaptea aceea somnul lor a fost tulburat.

— Ce s-a întâmplat, dragoste?

— Nimic, Mariko-san, dormi.

Dar ea nu putea să doarmă şi nici el. Cu mult înainte de a trebui să o facă, ea se strecură din camera lui, iar el se ridică şi se duse în curte, cercetând dicţionarul la lumina lumânării până în zori. Când soarele răsări şi ziua se încălzi, grijile nopţii dispărură şi-şi continuară, în pace, drumul. În curând, ajunseră la marele drum Tokaido şi călătorii deveniră mult mai numeroşi. Cei mai mulţi, mergeau ca de obicei, pe jos, cu tot avutul în spate. Se vedeau câţiva cai de povară şi nici o trăsură.

— Oh, trăsură, asta e ceva cu roţi, neh? Nu-s de vreun folos în Japonia, Anjin-san. Drumurile noastre sunt prea abrupte şi întotdeauna întretăiate de râuri şi pâraie. Roţile ar strica de altfel şi faţa drumurilor, aşa că nu sunt îngăduite altcuiva decât Împăratului, iar el călătoreşte doar câţiva ri, cu ocazia ceremoniilor, în Kyoto, pe un drum special. N-avem nevoie de roţi. Cum poţi să treci vehicule peste un râu sau un torent? Iar aici sunt prea multe, mult prea multe ca să faci poduri. Sunt poate şaizeci de torente de trecut de aici până la Yedo, Anjin-san. Câte ore au trecut,

deja? Zeci, neh? Nu, toţi mergem pe jos sau călărim. Desigur, caii sau palanchinele, în special, sunt îngăduite doar persoanelor importante, daimyo, sau samurai. Şi nici chiar tuturor samurailor.

— Cum? Nici chiar dacă îţi dă mâna nu poţi să-l închiriezi?

— Nu – dacă n-ai rangul potrivit, Anjin-san. Asta-i foarte înţelept, nu crezi? Doctorii şi cei foarte bătrâni pot călători cu calul sau în palanchin, sau cei foarte bolnavi, dacă primesc învoirea scrisă de la stăpânul lor de drept. Palanchinele sau caii n-ar fi potriviţi pentru ţărani sau oamenii de rând, Anjin-san. Ar putea să-i înveţe la lenevie, neh? E mult mai sănătos pentru ei să meargă pe jos.

— Şi-i ţine la locul lor, neh?

— O, da. Totul duce la pace, ordine şi wa. Doar negustorii au bani de aruncat şi ce sunt ei altceva decât paraziţi care nu produc nimic, nu cultivă nimic, nu fac altceva decât se hrănesc din munca altora? Fără îndoială ei trebuie neapărat să meargă pe jos, neh? În asta noi suntem foarte înţelepţi.

— N-am văzut niciodată atât de multă lume pornită la drum, spuse Blackthorne.

— Oh, asta-i nimic. Aşteaptă până o să ajungem mai aproape de Yedo. Nouă ne place să călătorim, Anjin-san, dar rareori singuri. Ne place să călătorim în grupuri.

Dar mulţimea nu le stânjenea înaintarea. Semnul lui Toranaga pe care stindardele lor îl purtau, rangul lui Toda Mariko, eficienţa brutală a lui Akira Yoshinaka şi alergătorii pe care el îi trimitea înainte să anunţe cine venea, le asigurau cele mai bune camere, la cel mai bun han şi trecere nestânjenită. Toţi ceilalţi călători şi samurai se dădeau iute într-o parte şi se înclinau adânc, aşteptând până treceau.

— Trebuie toţi să se oprească şi să îngenuncheze aşa, în faţa oricui?

— Oh, nu, Anjin-san. Numai pentru daimyo şi persoane importante şi către cei mai mulţi samurai. Da. Asta ar fi un gest foarte înţelept pentru oamenii de rând. E politicos s-o

faci, Anjin-san, şi necesar, neh? Dacă oamenii de rând nu i-ar respecta pe samurai şi nu s-ar respecta ei înşişi, cum ar putea să fie respectată legea şi cârmuită ţara? Apoi e la fel pentru toată lumea. Noi ne-am oprit şi ne-am înclinat şi-am îngăduit curierului imperial să treacă, nu-i aşa? Toţi trebuie să fie politicoşi, neh? Daimyo mai mărunţi trebuie să descalece şi să se încline în faţa celor mai importanţi. Ritualul ne conduce vieţile, dar ţara e supusă.

— Să zicem că doi daimyo sunt egali şi se întâlnesc.

— Atunci amândoi vor descăleca şi se vor înclina la fel şi-şi vor vedea de drum.

— Să zicem că seniorul Toranaga şi generalul Ishido s-ar întâlni.

Mariko trecu la latină.

— Cine sunt ei, Anjin-san? Numele astea nu le ştiu, nu astăzi şi nu între tine şi mine.

— Tu ai dreptate, te rog să mă ierţi.

— Ascultă, dragostea mea, hai să promitem că dacă Fecioara ne va zâmbi şi noi vom scăpa din Mishima, doar la Yedo, la primul pod, numai când va fi neapărată nevoie, vom părăsi lumea noastră anume. Te rog, da?

— Ce primejdie deosebită e în Mishima?

— Acolo căpitanul nostru trebuie să prezinte un raport seniorului Hiro-matsu. Acolo trebuie să-l văd şi eu. Este un om înţelept şi foarte atent. Ar fi uşor pentru noi să fim trădaţi.

— Am fost foarte prevăzători. Hai să-l rugăm pe Dumnezeu ca temerile tale să fie fără rost.

— Nu mi-e teamă pentru mine, doar pentru tine.

— Iar mie, pentru tine.

— Atunci promitem unul celuilalt să stăm numai în lumea noastră?

— Da.

— Hai să ne prefacem că e lumea adevărată – numai a noastră.

— Iată Mishima, Anjin-san.

Mariko arătă peste ultimul torent. Întinsul oraş-cetate, care găzduia aproape şaizeci de mii de oameni, era în mare parte ascuns de ceaţa dimineţii. Doar câteva acoperişuri de case şi castelul de piatră puteau fi zărite. În spate erau munţii, care coborau până la marea dinspre apus. Departe, către nord-vest, era gloriosul munte Fuji. La nord şi la răsărit, piscurile munţilor zgâriau cerul.

— Şi acum?

— Acum Yoshinaka a fost rugat să găsească cel mai plăcut han pe o distanţă de zece ri. Vom sta acolo două zile. O să îmi ia cel puţin atât să-mi termin treburile. Gyoko şi Kiku-san or să ne părăsească în timpul ăsta.

— Apoi?

— Apoi plecăm mai departe. Ce spune simţul tău în privinţa vremii de la Mishima?

— Că e prietenoasă şi sigură, răspunse el. După Mishima, ce mai urmează?

Îi arătă către nord-est, nehotărâtă.

— Apoi pornim într-acolo. E o trecătoare care se răsuceşte printre munţi către Hakone. Este cea mai istovitoare parte a întregului drum Tokaido. După asta drumul coboară către oraşul Odawara, care este mai mare decât oraşul Mishima, Anjin-san. E pe coastă. De acolo până la Yedo mai avem puţin timp.

— Cât de puţin?

— Nu îndeajuns.

— Greşeşti, dragostea mea, îmi pare rău, spuse el. Avem tot timpul din lume.

CAPITOLUL 46

Generalul Toda Hiro-matsu primi mesajul personal pe care i-l întinse Mariko. Rupse sigiile lui Toranaga. Cele scrise acolo istoriseau pe scurt ceea ce se întâmplase la Yokosé, îi confirma hotărârea lui Toranaga de a se supune, îi poruncea să ţină hotarele şi trecătorile către Kwanto împotriva oricui ar fi încercat să pătrundă, până la sosirea lui, dar să lase să treacă orice mesager de la Ishido sau din

est, şi dădea instrucţiuni în privinţa creştinului renegat şi a lui Anjin-san. Bătrânul soldat citi mesajul a doua oară, nemulţumit.

— Acum, spune-mi tot ce ai văzut la Yokosé, sau ai auzit, şi care are legătură cu seniorul Toranaga.

Mariko se supuse.

— Acum, spune-mi ce crezi că s-a-ntâmplat.

Din nou ea se supuse.

— Ce s-a întâmplat la cha-no-yu între tine şi fiul meu?

Îi spuse totul aşa cum se întâmplase.

— Fiul meu a spus că stăpânul nostru o să fie înfrânt, înainte de cea de-a doua întâlnire cu seniorul Zataki?

— Da, Alteţă.

— Eşti sigură?

— Oh, da, Alteţă.

Urmă o lungă tăcere în camera aflată sus, în donjonul castelului ce domina oraşul. Hiro-matsu se ridică în picioare şi merse la ambrazura pentru arcaşi tăiată în peretele gros din piatră, cu spatele şi încheieturile înjunghiindu-l, cu sabia în mână.

— Nu înţeleg.

— Alteţă?

— Nici pe fiul meu, nici pe stăpânul nostru. Suntem în stare să risipim orice armată poate să strângă Ishido. Cât despre hotărârea de a se supune…

Ea se jucă cu evantaiul, privind cerul de seară, plin de stele şi încântător.

Hiro-matsu o cerceta atent.

— Arăţi foarte bine, Mariko-san. Mai tânără ca niciodată. Care-i taina ta?

— N-am niciuna, Alteţă, răspunse ea cu gâtul dintr-odată uscat.

Aşteptă ca lumea ei să se sfărâme în bucăţele, dar clipa trecu şi bătrânul îşi întoarse ochii pătrunzători înapoi la oraşul de dedesubt.

— Acum, spune-mi ce s-a-ntâmplat de când ai părăsit Osaka. Tot ce-ai văzut sau ai auzit sau la care ai luat parte, spuse.

Era târziu în noapte când ea isprăvi. Îi povestise totul, desluşit, în afară de întâmplările intime dintre ea şi Anjin-san. Chiar şi în privinţa asta avu grijă să nu ascundă faptul că îi plăcea de el, că îl respecta pentru inteligenţa şi curajul lui, sau că Toranaga îi admira valoarea.

Pentru un timp, Hiro-matsu continuă să păşească în sus şi-n jos, mişcarea domolindu-i durerea. Totul se potrivea ca două picături de apă cu raportul lui Yoshinaka şi al lui Omi şi chiar cu tot ceea ce înşirase acest daimyo înainte de a porni ca o furtună către Shinano. Acum înţelegea multe dintre lucrurile care-i fuseseră tulburi şi avea destule informaţii ca să ia o hotărâre chibzuită. Unele dintre lucrurile pe care ea i le povestise îl dezgustau. Unele îl făceau să-şi urască chiar mai mult fiul. Putea să înţeleagă motivele sale, dar asta nu făcea lucrurile mai bune. Restul celor spuse de ea îl forţă să-i displacă barbarul şi, de câteva ori, să-l admire întrucâtva.

— L-ai văzut trăgându-l pe stăpânul nostru către un loc sigur?

— Da. Seniorul Toranaga ar fi fost mort acum, Alteţă, dacă n-ar fi fost el. Sunt foarte sigură. De trei ori i-a salvat viaţa stăpânului nostru: când au fugit din castelul Osaka, pe galeră, în portul Osaka şi, fără nici o îndoială, la cutremur. Am văzut săbiile pe care le-a scos din pământ Omi-san. Erau răsucite ca tăiţeii şi la fel de nefolositoare.

— Crezi că Anjin-san chiar voia să-şi facă seppuku?

— Da. Pe Domnul-Dumnezeul creştin! Cred că luase hotărârea asta. Doar Omi-san l-a împiedicat. Şi, Alteţă, cred fără tăgadă că merită să fie samurai, merită să fie hatamoto.

— Nu ţi-am cerut părerea în privinţa asta.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă. Într-adevăr nu aţi făcut-o, dar întrebarea vă stătea pe buze.

— Eşti cititor de gânduri, după cum eşti şi dascăl de barbari?

— Oh, nu, vă rog să mă iertaţi, alteţă, sigur că nu, spuse cu cea mai plăcută voce a ei. Am vrut doar să răspund căpeteniei clanului meu cât de bine îmi îngăduie slaba mea pricepere. Interesele stăpânului nostru sunt pe primul loc în mintea mea. Interesele voastre sunt imediat după ele.

— Aşa să fie?

— Vă rog să mă iertaţi, dar asta n-ar trebui să întrebaţi. Porunciţi-mi, alteţă, şi am să mă supun.

— De ce eşti atât de mândră, Mariko-san, o întrebă iritat, şi ai întotdeauna dreptate? Ei?

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, am fost nepoliticoasă, nu merit…

— Ştiu! Nici o femeie nu merită! spuse Hiro-matsu. şi totuşi, sunt vremuri când avem nevoie de înţelepciunea practică, ascuţită, rece, crudă, vicleană a unei femei. Sunt mult mai deştepte decât noi, neh?

— Oh, nu Alteţă, spuse ea, întrebându-se ce era de fapt în mintea lui.

— E foarte bine că suntem singuri. Dacă asta ar ajunge la urechile altora, s-ar spune că bătrânul Pumn-de-Fier s-a boşorogit, că i-a sosit vremea să pună sabia jos, să se radă în cap şi să înceapă să se roage lui Buddha pentru sufletele bărbaţilor pe care i-a trimis în Nemărginire şi-ar avea dreptate.

— Nu, Alteţă. E aşa cum a spus stăpânul meu, fiul vostru. Până când soarta stăpânului nostru nu este hotărâtă nu vă puteţi da la o parte. Nici domnia-voastră, nici stăpânul, soţul meu, nici eu.

— Da. Şi totuşi mi-ar face mare plăcere să pun săbiile jos şi să caut pacea lui Buddha pentru mine şi pentru cei pe care i-am ucis.

Rămase un timp cu privirea aţintită în noapte, simţindu-se copleşit de ani, apoi se întoarse către ea. Femeia era

frumoasă, mai frumoasă decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse.

— Alteţă?

— Nimic, Mariko-san. Îmi aminteam de prima dată când te-am văzut.

Asta fusese când Hiro-matsu îşi încredinţase în taină sufletul lui Goroda ca să obţină această aşchie de fată pentru fiul său, acelaşi fiu care-şi măcelărise propria mamă, singura femeie pe care Hiro-matsu o iubise cu adevărat. De ce am luat-o pe Mariko pentru el? Pentru că am vrut să-l umilesc pe Taikô, care o dorea şi el, să umilesc un rival, nimic mai mult.

A fost într-adevăr necredincioasă concubina mea? se întrebă bătrânul redeschizând o neostoită rană. Oh, zei! Când am să vă privesc în faţă, o să vă cer un răspuns la această întrebare. Vreau un da, sau un nu! Pretind acest adevăr! Cred că-i o minciună, dar Buntaro a spus că era singură în încăpere cu acel bărbat, ciufulită şi cu chimonoul desfăcut şi s-a întâmplat cu luni înainte de-a mă întoarce eu. Putea fi o minciună, neh? Sau adevărul, neh? Trebuie să fi fost adevărul. Desigur, nici un fiu nu şi-ar decapita propria mamă, fără să fie sigur de asta.

Mariko cerceta cutele de pe faţa lui Hiro-matsu, pielea lui încreţită şi brăzdată de vârstă şi puterea braţelor şi umerilor săi. La ce te gândeşti? se întrebă, plăcându-i bărbatul. Ai putut vedea în mine? Ai aflat despre mine şi despre Anjin-san, acum? Ştii că tremur din dragoste pentru el? Că atunci când o să am de ales între tine, Toranaga şi el, am să-l aleg pe el?

Hiro-matsu stătea lângă ambrazură privind în jos, la oraşul de sub el, strângând în pumni teaca şi mânerul săbiei. Uitase de ea. Se gândea posomorât la Toranaga şi la ceea ce spusese Zataki cu câteva zile în urmă, cu o scârbă amară, scârbă pe care i-o împărtăşise.

— Da, desigur că vreau să cuceresc Kwanto şi să-mi înfig stindardul pe zidurile castelului Yedo, acum, şi să îl iau în

stăpânirea mea. Mai înainte n-am vrut, dar acum o vreau, îi spusese Zataki. Dar aşa? E dezonorant! Pentru fratele meu, pentru tine, sau pentru mine! Sau pentru oricine altcineva! Afară de Ishido, şi ţăranul ăla nu ştie să se poarte,

— Atunci sprijină-l pe seniorul Toranaga. Cu ajutorul domniei-tale…

— Pentru ce? Ca fratele meu să devină shôgun şi să-l înlăture pe Moştenitor?

— A spus de o sută de ori că-l sprijină pe Moştenitor. Eu cred că spune adevărul. Şi am avea un Minowara să ne conducă, nu un ţăran parvenit şi sălbăticiunea aia de Ochiba, neh? Nepricepuţii ăştia vor avea opt ani să conducă înainte ca Yaemon să devină major, dacă moare seniorul Toranaga. De ce să nu-i dăm seniorului Toranaga cei opt ani? E Minowara! A spus-o de mii de ori că o să-i dea puterea lui Yaemon. Gândeşti cu bucile? Toranaga nu este duşmanul lui Yaemon, sau al tău!

— Nici un Minowara nu va îngenunchea în faţa ţăranului ăla! S-a şters la dos cu onoarea lui şi a noastră, a tuturor, a ta şi-a mea!

Se certaseră şi se blestemaseră unul pe celălalt şi apoi, între patru ochi, ajunseseră aproape să se încaiere.

— Hai! îl aţâţase el pe Zataki. Trage sabia, trădătorule! Eşti trădătorul fratelui tău, care este căpetenia clanului!

— Sunt căpetenia propriului meu clan. Avem aceeaşi mamă, dar nu acelaşi tată. Tatăl lui Toranaga a trimis-o pe mama mea în dizgraţie. N-am să-l ajut pe Toranaga. Dar dacă abdică şi-şi despică burta, am să-l sprijin pe Sudara…

Nu-i nevoie, spuse Hiro-matsu în noapte, încă înfuriat. Nu-i nevoie de asta câtă vreme eu sunt în viaţă şi nu va fi nevoie de o supunere umilitoare. Sunt comandant suprem. Este de datoria mea să apăr onoarea stăpânului meu şi casa lui, chiar de el însuşi, dacă e nevoie. Aşa că acum eu hotărăsc.

Ascultă, Alteţă. Te rog să mă ierţi, dar de data asta nu mă voi supune. Cu mândrie. De data asta am să te trădez. Acum o să mă alătur fiului şi moştenitorului tău, seniorul

Sudara şi soţiei lui, doamna Genjiko şi împreună o să poruncim „Cer de Purpură” când se vor opri ploile şi atunci o să înceapă războiul. Şi până când ultimul bărbat din Kwanto nu va muri cu faţa către duşman, am să te ţin în siguranţă în castelul Yedo, orice ai spune, cu orice preţ.

Gyoko era fericită că se afla din nou acasă, în Mishima, printre fetele ei şi catastife şi poliţe de împrumuturi, să-şi încaseze datoriile, ipotecile şi dobânzile.

— Te-ai descurcat destul de bine, îi spuse administratorului ei.

Acesta, un om mărunt, cu faţa zbârcită, bâlbâi o mulţumire şi se depărtă şchiopătând. Mânioasă, ea se răsuci către bucătarul-şef.

— Treisprezece chogini de argint şi două sute de momne de aramă, pentru hrana pe-o săptămână?

— Oh, vă rog să mă iertaţi, stăpână, dar zvonurile de război au săltat preţurile până la cer, spuse bătăios bărbatul gras. Totul: peştele, şi orezul, şi legumele. Chiar şi sosul de soia şi-a dublat preţul de luna trecută, iar cu saké-ul e şi mai rău. Muncă, muncă, muncă în bucătăria aia încinsă, lipsită de aer, căreia, desigur, trebuie să i se aducă nişte îmbunătăţiri! Scump! Ha! Într-o săptămână am servit o sută şaptezeci şi doi de oaspeţi, am dat de mâncare la zece curtezane, unsprezece ucenice flamande, patru bucătari, şaisprezece slujnice şi paisprezece servitori. Vă rog să mă iertaţi, stăpână, îmi pare rău, dar bunica mea e foarte bolnavă, aşa că trebuie să vă cer zece zile libere, ca să…

Gyoko se trase de părul din cap îndeajuns ca să-l impresioneze, dar nu prea tare, ca să nu-şi strice coafura şi-l trimise de acolo, spunând că era ruinată, ruinată, că fără un asemenea bucătar desăvârşit va trebui să închidă cea mai faimoasă Casă de Ceai din Mishima şi că toate astea vor fi din pricina lui, vina lui va fi dacă ea va fi silită să-şi arunce în zăpadă toate fetele ei devotate şi credincioase, dar lipsite de noroc.

— Nu uita că vine iarna, se văicări ea la plecare, ca o ultimă lovitură.

Apoi, mulţumită, singură, adună câştigul şi scăzu pierderile, iar câştigul era de două ori mai mare decât se aşteptase ea. Saké-ul ei avea un gust mai bun ca niciodată, iar dacă preţurile pentru mâncare crescuseră, acelaşi lucru se întâmplase şi cu cel al saké-ului. Îi scrise de îndată fiului ei în Odawara, unde se afla fabrica ei de saké, spunându-i să dubleze producţia. După asta descurcă nelipsitele certuri dintre slujnice, dădu afară trei, angajă alte patru, trimise după misitul ei de curtezane şi se tocmi îndârjită pentru contractele altor şapte curtezane pe care ea le admira.

— Şi când aţi dori ca prea-onoratele doamne să sosească, Gyoko-san? zâmbi mieros bătrâna, ştiind că încasase un comision bun.

— Deîndată. Deîndată. Du-te. Aleargă.

După aceea îşi chemă tâmplarul şi puseră la cale planurile pentru mărirea Casei de Ceai, camerele în plus pentru doamnele care urmau să vină.

— În sfârşit, locul de pe Strada a şasea e de vânzare, stăpână. Vreţi să închei actele acum?

De luni de zile aşteptase locul acela, de pe colţ, dar acum scutură din cap şi-l trimise cu instrucţiuni să obţină patru hectare de pământ sterp, pe dealuri, la nordul oraşului, ca opţiune.

— Dar nu face totul tu. Foloseşte intermediari şi nu fi lacom. Şi nu vreau să se afle că îl cumperi pentru mine.

— Dar, patru hectare? Asta-i…

— Cel puţin patru, poate chiar cinci, în următoarele cinci luni. Dar numai cu drept de opţiune, înţelegi? Să fie toate puse pe numele astea.

Îi întinse lista oamenilor de încredere şi îl trimise la treabă, văzând cu ochii minţii oraşul în oraş, înconjurat de ziduri, deja plin de viaţă. Răsuflă mulţumită.

Chemă apoi fiecare curtezană şi le felicită, sau glumi cu ele, sau strigă la ele, sau plânse împreună cu ele. Unele

fură înaintate, altele coborâte în rang, preţurile lor ridicate sau scăzute. Atunci, în mijlocul întregii tevaturi, fu anunţat Omi.

— Îmi pare rău, dar Kiku-san nu se simte bine. Nimic serios, schimbarea vremii, sărmana copilă.

— Insist să o văd.

— Îmi pare rău, Omi-san, dar desigur că nu insistaţi. Kiku-san aparţine stăpânului vostru, neh?

— Ştiu cui aparţine, strigă Omi. Vreau doar s-o văd, atâta tot.

— Oh, îmi pare rău. Desigur aveţi tot dreptul să strigaţi şi să blestemaţi, îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi, dar, îmi pare rău, ea nu se simte bine. În seara asta – sau poate măi târziu, sau mâine – ce pot să fac, Omi-san? Dacă se face îndeajuns de bine, poate aş putea să vă trimit vorbă, dacă o să-mi spuneţi unde staţi…

El îi spuse, ştiind că nu avea altceva de făcut şi ieşi ca o furtună, dorind să facă bucăţi toată Mishima.

Gyoko se gândi îndelung la Omi, apoi trimise după Kiku şi-i spuse programul pe care-l pregătise pentru cele două nopţi din Mishima.

— Poate am izbuti s-o convingem pe doamna Toda să mai întârzie patru, sau cinci nopţi, copilă. Ştiu pe-aici o jumătate de duzină de oameni care ar plăti o avere ca să îi distrezi la petrecerile lor. Acum, că marele daimyo te-a cumpărat, nimeni nu te poate atinge, niciodată, aşa că poţi să cânţi şi să dansezi şi să fii prima noastră gei-sha.

— Şi sărmanul Omi-san, stăpână, nu l-am auzit niciodată atât de furios până acum. Îmi pare rău c-a strigat la dumneata.

— Ha! Ce înseamnă un strigăt sau două când suntem, în sfârşit, concubine de daimyo şi ale celor mai bogaţi dintre bogaţii misiţi de orez şi mătase. În noaptea asta o să-i spun lui Omi-san unde ai să cânţi ultima dată, dar mult mai devreme, aşa că va trebui să aştepte. O să aranjez o încăpere alăturată. Între timp o să aibă saké din belşug şi

Akiko o să-l servească. N-o să strice nimănui dacă-i cânţi un cântec trist, sau chiar două, după aceea. Încă nu suntem sigure în privinţa lui Toranaga-san, neh? Încă n-am primit avansul, fără să mai vorbim de rest.

— Te rog să mă ierţi, dar Choko n-ar fi o alegere mai potrivită? E mai drăguţă şi mai tânără şi mai dulce. Sunt sigură că o să-i placă mai mult.

— Da, copilă, dar Akiko e puternică şi foarte pricepută şi când astfel de nebunii îi cuprind pe bărbaţi, ei pot deveni cu uşurinţă brutali, mai brutali decât poţi să-ţi închipui. Chiar şi Omi-san. Nu vreau să i se întâmple ceva lui Choko. Lui Akiko îi place primejdia şi are nevoie de puţină violenţă ca să facă totul bine. O să tocească ea Preaminunatul Spin. Aleargă acum. Cel mai frumos chimonou şi cele mai bune parfumuri.

Gyoko o trimise pe Kiku de-acolo să se pregătească şi încă o dată se avântă în rezolvarea treburilor casei. Apoi, toate terminate, chiar şi invitaţiile oficiale la cha pentru a doua zi, ale celor opt mai importante mama-san din Mishima, pentru a discuta o problemă de mare importanţă, se cufundă mulţumită într-o baie.

— Ahhhhhh!

La vremea potrivită, un masaj desăvârşit. Parfum şi pudră şi fard şi coafura. Un chimonou uşor dintr-o mătase uşoară, spumoasă şi după aceea, la momentul potrivit, sosi favoritul ei. Avea optsprezece ani, era student, fiul unui samurai sărăcit şi se numea Inari.

— Oh, cât de minunată eşti! Am alergat aici în clipa în care poemul tău a sosit, spuse el cu răsuflarea tăiată. Ai călătorit bine? Mă bucur atât de mult că pot să-ţi spun bun-sosit. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru daruri! Sabia este desăvârşită şi chimonoul! Oh, cât de bună eşti cu mine!

Da, sunt, îşi spuse, deşi o negă cu încăpăţânare faţă de el. În curând stătea întinsă lângă el, asudată şi languroasă.

Ah, Inari, se gândi amuzată. Strălucitorul tău Pistil nu are mărimea celui al lui Anjin-san, dar ce-ţi lipseşte în mărime,

neîndoielnic ai în vigoare nedomolită.

— De ce râzi? o întrebă somnoros.

— Pentru că mă faci fericită, oftă ea, încântată că avusese marele noroc de-a fi educată.

Sporovăi cu uşurinţă, făcându-i complimente fără zgârcenie şi mângâindu-l ca să adoarmă, mâinile şi vocea ei găsind singure, dintr-o îndelungată obişnuinţă, fără greş, toate gesturile de care era nevoie. Mintea ei era departe. Se gândea la Mariko şi la dragostea ei, cântărind şi recântărind feluritele posibilităţi. Cât de mult să îndrăznească să insiste, sau cui ar trebui să-i spună? S-o ameninţe, oare, foarte delicat, desigur? Toranaga? Buntaro? Sau cine altcineva? Preotul creştin? Ar fi vreun câştig în asta? Sau seniorul Kiyama? Desigur, orice scandal legat de doamna Toda şi barbar va lovi în căsătoria fiului ei cu nepoata lui Kiyama. Oare ameninţarea asta ar face-o să se înduplece? Sau ar trebui să nu fac nimic? E mai mult de câştigat din asta?

Păcat de Mariko. O doamnă atât de drăguţă! Oh, ar fi o curtezană nemaipomenită! Păcat de Anjin-san. Oh, dar este foarte deştept. Aş putea să câştig o avere de pe urma lui.

Cum aş putea folosi mai bine această taină, cu mai mult câştig, înainte de a nu mai fi o taină, iar cei doi să se distrugă singuri?

Ai grijă, Gyoko, se dojeni ea, nu ţi-a rămas prea mult timp să te hotărăşti în privinţa asta, sau a celorlalte taine noi: despre puştile şi armele ascunse de ţăranii din Anjiro, de pildă, sau despre noul regiment de muschete, numărul oamenilor, ofiţerilor şi al armelor şi organizarea lui. Sau despre Toranaga, care, noaptea trecută, la Yokosé, a împărţit perna cu Kiku, bine dispus, folosind un ritm clasic – şase uşoare şi cinci apăsate – pentru cele câteva sute de mişcări, cu puterea unui om de treizeci de ani şi a dormit până în zori ca un prunc. Nu aşa se poartă un om copleşit de griji, neh?

Sau de suferinţa preotului virgin, care, gol, în genunchi, s-a rugat mai întâi Dumnezeului său creştin, cerşind îndurare pentru păcatul pe care avea să-l comită cu fata şi pentru celălalt păcat, cel adevărat, pe care îl făcuse în Osaka, lucruri ciudate, tainice, ale spovedaniei, care-i fuseseră şoptite de un lepros şi pe care apoi, ca un netrebnic, le trecuse mai departe seniorului Kiyama. Ce-ar face Toranaga cu astea? Şiruri nesfârşite de cuvinte care-i fuseseră spuse şi pe care el le rostise altora, apoi rugăciunea, cu ochii închişi, înainte ca sărmanul nebun să desfacă larg picioarele fetei, fără nici un fel de delicateţe şi, mai târziu, să se furişeze afară, ca o sălbăticiune de noapte. Atât de multă ură şi suferinţă şi ruşine fără rost!

Sau despre cel de-al doilea bucătar al lui Omi, care-i şoptise unei slujnice, care şoptise iubitului ei, care-i şoptise lui Akiko, că-l auzise pe Omi şi pe mama lui plănuind moartea lui Kasigi Yabu, stăpânul lor legiuit. Ha! Asemenea lucruri, ajunse la urechile tuturor, ar pune pe foc tot clanul Kasigi! La fel ar face şi oferta tainică făcută de Omi şi Yabu lui Zataki, dacă ar fi şoptită lui Toranaga. Sau cuvintele pe care Zataki le-a murmurat în somn, pe care cea cu care a împărţit perna le-a ţinut minte şi mi le-a vândut a doua zi pentru un chogin întreg de argint, cuvinte din care se înţelegea că generalul Ishido şi doamna Ochiba mâncau împreună, dormeau împreună şi că Zataki însuşi îi auzise icnind şi gemând şi strigând când Yang străpunsese Yin până sus, în Câmpiile Îndepărtate! Gyoko zâmbi Uluitor, neh? Lume atât de sus-pusă!

Sau despre celelalte lucruri ciudate, cum că în clipa Norilor şi a Ploii şi de câteva ori înainte de asta, seniorul Zataki o numise pe fata cu care împărţea perna, fără să-şi dea seama, „Ochiba”. Ciudat, neh?

Oare s-ar purta Zataki, cel atât de necesar ambelor părţi, altfel, dacă Toranaga i-ar oferi-o pe Ochiba drept momeală? Gyoko chicoti, încălzită de toate aceste taine încântătoare,

toate atât de folositoare, dacă erau spuse cui trebuie, pe care oamenii le scăpaseră odată cu Nectarul Fericirii.

— O să se schimbe, murmură ea, încrezătoare. Oh, foarte. Da.

— Cum?

— Nimic, nimic, Inari-chan. Ai dormit bine?

— Cum?

Ea zâmbi şi-l lăsă să se cufunde din nou în somn. Apoi, când el fu gata, îşi puse din nou mâinile şi buzele pe el, pentru plăcerea ei – şi a lui.

— Unde-i englezul acum, părinte?

— Nu ştiu cu siguranţă, Rodrigues. Încă. S-ar putea să fie într-unul dintre hanurile de la sud de Mishima. Am lăsat un servitor să afle în care.

Alvito strânse ultimile resturi de sos, cu o coajă de pâine proaspătă.

— Când ai să ştii?

— Mâine, fără îndoială.

— Que va! Mi-ar place să-l văd din nou. S-a întremat? întrebă Rodrigues ca într-o doară.

— Da.

Clopotul corabiei sună de şase ori. Trei ceasuri după amiază.

— Ţi-a spus ce i s-a întâmplat după ce a plecat din Osaka?

— Ştiu o parte din întâmplare. De la el şi de la alţii. E-o poveste lungă şi sunt multe de istorisit. Mai întâi am să mă ocup de mesajele mele, apoi stăm de vorbă.

Rodrigues se lăsă pe spate în scaunul său din cabina mică de la pupă.

— Bine. Asta ar fi foarte bine.

Văzu trăsăturile ascuţite ale iezuitului, ochii pătrunzători, căprui, cu mici puncte galbene. Ochi de pisică.

— Ascultă, părinte, spuse. Englezul mi-a salvat corabia şi viaţa. Sigur că ne e vrăjmaş, sigur că e eretic, dar e pilot, unul dintre cei mai buni care-au existat vreodată. Nu-i greşit să-ţi respecţi duşmanul, ba chiar să-ţi placă vreunul.

— Domnul Iisus şi-a iertat duşmanii, dar ei tot L-au crucificat. Alvito îl privea liniştit, fără să-şi plece ochii. Dar şi mie-mi place. Cel puţin eu îl înţeleg mai bine. Hai să-l lăsăm pentru un timp.

Rodrigues încuviinţă binevoitor din cap. Băgă de seamă că farfuria preotului era goală, aşa că se întinse peste masă şi aduse mai aproape tava.

— Uite, părinte, mai ia clapon. Pâine?

— Mulţumesc. Da. O să mai iau. Nu mi-am dat seama cât de foame-mi era.

Preotul rupse recunoscător încă un copan şi-şi mai puse salvie şi ceapă şi miez de pâine, şi turnă deasupra ce mai rămăsese din sosul gros.

— Vin?

— Da, mulţumesc.

— Unde e restul oamenilor tăi, părinte?

— I-am lăsat într-un han, lângă docuri.

Rodrigues aruncă o privire afară prin hublourile care dădeau către Nimazu, către docuri şi port. Spre tribord se zăreau gurile râului Kano, unde apa era mai închisă decât cea a mării. Nenumărate bărci de pescuit veneau şi plecau.

— Acest servitor pe care l-ai lăsat acolo, părinte, e de încredere? Eşti sigur c-o să ne găsească?

— Oh, da. Cu siguranţă că n-o să plece de acolo cel puţin două zile.

Alvito hotărâse deja să nu spună nimic de ceea ce el, sau, ca să fie cinstit, ceea ce fratele Michael bănuia, aşa că adăugă:

— Nu uita că e o călătorie oficială. Cu rangul doamnei Toda Mariko şi cu stindardele lui Toranaga sunt foarte oficiali. Oricine, pe o distanţă de patru leghe, o să afle despre ei şi unde stau.

Rodrigues râse.

— Englezul în călătorie oficială? Cine ar fi crezut asta? Ca un daimyo împuţit!

— Asta nu-i nici jumătate, pilotule. Toranaga l-a făcut samurai şi hatamoto.
— Ce?
— Acum pilotul Blackthorne poartă două săbii alături de pistoale. Şi este omul de încredere al lui Toranaga şi, într-o anumită măsură, protejatul lui.
— Englezul?
— Da.
Alvito lăsă tăcerea să zăbovească în cabină se întoarse la mâncarea lui.
— Ştii şi de ce s-a întâmplat asta?
— Da, într-o oarecare măsură. Toate la vremea lor, pilotule.
— Spune-mi doar de ce, pe scurt. Amănuntele mai târziu, te rog.
— Anjin-san i-a salvat viaţa lui Toranaga pentru a treia oară. De două ori în timpul fugii din Osaka şi ultima dată în Anjiro, în timpul unui cutremur.
Muşcă pofticios din copan. O dâră de grăsime i se scurse în barba neagră.
Rodrigues aşteptă, dar preotul nu mai spuse nimic. Gânditori, ochii săi zăboviră pe carafa pe care-o ţinea în mâini. Suprafaţa vinului, de un roşu profund, reflecta lumina. După o pauză lungă spuse:
— Nu-i prea bine pentru noi dacă ticălosul de englez e apropiatul lui Toranaga. Deloc. Neh?
— Aşa-i.
— Totuşi mi-ar place să-l văd.
Preotul nu spuse nimic. Rodrigues îl lăsă să-şi golească farfuria în tăcere, apoi îi mai oferi. Bucuria îl părăsise. Ultimile rămăşiţe ale păsării dispărură însoţite de un alt pahar de vin. Apoi, ca să încheie, nişte coniac fin franţuzesc, pe care părintele Alvito îl scoase dintr-un dulap.
— Rodrigues, nu vrei un pahar?
— Da. Mulţumesc.

Marinarul îl urmări pe Alvito turnând lichidul de culoarea cojii de nucă în paharele de cristal. Vinul şi coniacul erau din rezerva personală a Părintelui Inspector, ca dar de plecare pentru prietenul său iezuit.

— Desigur, Rodrigues, eşti binevenit să-l împărţi cu părintele, spusese Dell'Aqua. Mergi cu Domnul. Fie ca el să te aibă în pază şi să te ducă neatins în port şi acasă din nou.

— Mulţumesc, Eminenţă.

Da, mulţumesc, Eminenţă, dar nici o blestemată de mulţumire, îşi zise Rodrigues cu amărăciune, nici un fel de mulţumire că l-ai făcut pe Căpitanul General să-mi poruncească să vin la bordul acestei corăbii borţoase sub comandă iezuită şi să mă scoată din braţele Garciei mele, draga de ea. Madonna, viaţa e atât de scurtă, prea scurtă şi prea înşelătoare ca s-o iroseşti făcând pe dădaca pentru popi împuţiţi, chiar şi pentru Alvito, care e mai bărbat decât mulţi alţii şi, din cauza asta, mai primejdios. Madonna, ajută-mă cumva!

— Oh! Tu plec, Rod-san? Plec, aşa curând? Oh, îmi pare aşa de rău!

— Mă întorc curând, draga mea.

— Oh, îmi pare rău… Noi dor, micuţul şi eu.

Pentru o clipă se gândise s-o ia la bordul Santei Filipa, dar abandonase gândul imediat, şiind că ar fi fost primejdios şi pentru ea şi pentru el şi pentru corabie.

— Îmi pare rău, întorc curând.

— Noi aşteptăm, Rod-san. Te rog, iartă-mă, eu tristă, îmi pare atât de rău.

Întotdeauna portugheza şovăitoare, cu accent puternic, pe care încerca atât de mult s-o vorbească, insistând să-i spună după numele ei de botez, Garcia, şi nu după atât de plăcutul la auz Nyan-nyan, care însemna „pisoi” şi care i se potrivea atât de bine şi-i plăcea mai mult.

Pornise de la Nagasaki, fără chef, blestemând toţi preoţii şi căpitanii generali, dorind să se sfârşească odată vara şi iarna, ca să ridice ancora Corabiei Negre, cu calele ei pline

cu lingouri de aur, şi s-o pornească în sfârşit către casă, bogat şi independent, şi după asta? Veşnica întrebare îl străfulgeră iarăşi. Ce-o să se-ntâmple cu ea şi cu copilul? Madonna, ajută-mă să găsesc un răspuns în linişte la asta!

— O masă excelentă, Rodrigues, spuse Alvito, jucându-se cu o fărâmă de pâine pe masă. Îţi mulţumesc.

— Bun. Rodrigues era serios acum. Care ţi-e planul, părinte? Ar trebui… se opri la jumătatea vorbei şi trase cu ochiul către hublouri. Apoi, nemulţumit, se ridică de la masă şi şchiopătă dureros către un hublou dinspre ţărm şi se uită afară.

— Ce e, Rodrigues?

— Cred că am simţit schimbarea fluxului. Vreau doar să verific locul nostru la ancoră.

Deschise hubloul mai mult şi se aplecă în afară, dar încă tot nu putea să vadă ancora de la provă.

— Te rog, iartă-mă o clipă, părinte.

Urcă pe punte. Valurile izbeau lanţurile ancorei, care era coborâtă în apa mâloasă. Nici o mişcare. Apoi, o mică urmă înspumată se ivi şi corabia începu să se răsucească uşor, să-şi ocupe noua poziţie în curent. El îi verifică poziţia, apoi străjile. Totul era în regulă. Nici o altă barcă nu se afla în apropiere. După-amiaza era minunată şi ceaţa se ridicase de mult. Erau la un cablu, sau cam aşa, de ţărm, destul de departe ca să nu poată fi luat prin surprindere de cineva care ar fi vrut să urce pe neaşteptate la bord şi destul de departe de drumurile către docuri.

Corabia lui era o lorca, o cocă japoneză adaptată velelor şi arboradei moderne, portugheze, suplă, cu două catarge şi bompres. Avea patru tunuri pe puntea din mijloc, două mai mici la pupă şi două mai mici la provă. Se numea Santa Filipa şi avea un echipaj de treizeci de oameni. Ochii îi alunecară către oraş şi către dealurile din spatele lui.

— Pesaro!

— Da, senhor.

— Pregăteşte barcazul. Mă duc la ţărm înainte de căderea întunericului.
— Bine. O să fie pregătit. Când te întorci?
— În zori.
— Şi mai bine. Am să conduc grupul de oameni la ţărm. Zece oameni.
— Nu se dau învoiri la ţărm, Pesaro. E kinjiru. Madonna! Te-ai prostit de tot?
Rodrigues urcă pe dunetă şi se sprijini de parapet.
— Nu-i drept ca să sufere toţi, spuse nostromul Pesaro, închizându-şi şi deschizându-şi pumnii bătătoriţi. Am să conduc eu grupul şi făgăduiesc că n-o să fie nici un necaz. Stau pe navă de mai bine de două săptămâni.
— Autorităţile portului de aici au spus kinjiru. Şi-au cerut scuze dar tot kinjiru a rămas. Aminteşte-ţi că aici nu e Nagasaki!
— Da, pe sângele lui Cristos, cu atât mai rău! spuse posomorât bărbatul mătăhălos. N-a fost înjunghiat decât un jappo.
— Unul ciopârţit, doi răniţi grav şi o mulţime răniţi, printre ei şi o fată, înainte ca un samurai să oprească încăierarea. V-am prevenit pe toţi înainte de a coborî la ţărm. „Nimazu nu e Nagasaki – aşa că vedeţi cum vă purtaţi.” Madonna! Am avut noroc să scăpăm doar cu un marinar mort. Ar fi avut dreptul, după lege, să vă facă bucăţele pe toţi cinci.
— După legea lor, pilotule, nu a noastră. Maimuţe blestemate! A fost doar o încăierare de bordel.
— Da, dar oamenii tăi au început-o, iar autorităţile mi-au pus corabia în carantină. Aşa că toată lumea rămâne la bord. Şi tu.
Rodrigues îşi mişcă piciorul ca să-şi domolească durerea.
— Ai răbdare, Pesaro. Acum, că s-a întors părintele, o să plecăm.
— Cu fluxul, în zori? E ordin?
— Nu, nu încă. Pregăteşte doar barcazul. Gomez o să vină cu mine.

— Lasă-mă să vin şi eu, eh? Por favor, pilotule! Sunt sătul până în gât să mai stau în hârdăul ăsta împuţit!

— Nu! şi-ar fi mai bine să nu te duci la ţărm la noapte, tu, sau oricare altul.

— Şi dacă nu te-ntorci până în zori?

— Putreziţi aici la ancoră până mă întorc. Limpede?

Mohoreala nostromului se adânci. Şovăi, apoi dădu înapoi.

— Da, da. E limpede, pentru Dumnezeu!

— Bun.

Rodrigues se duse sub punte. Alvito adormise, dar se trezi în clipa în care pilotul deschise uşa cabinei.

— Ah, totul e-n regulă? întrebă, înviorat acum la minte şi la trup.

— Da, s-a răsucit doar în jurul ancorei.

Rodrigues înghiţi puţin vin ca să îndepărteze gustul amar din gură. Se simţea întotdeauna aşa după o împotrivire atât de îndârjită. Dacă Pesaro n-ar fi dat înapoi imediat, încă odată Rodrigues ar fi fost nevoit să tragă un glonţ în capul unui om, ori să-l pună în lanţuri, sau să poruncească cincizeci de bice, sau să-l treacă pe om pe sub chilă, sau să facă oricare dintre cele o sută de porcării importante, după legea mării, la menţinerea disciplinei. Fără disciplină orice corabie era pierdută.

— Şi care-i planul acum, părinte? Plecăm în zori?

— Ce-i cu porumbeii călători?

— Sunt sănătoşi. Mai avem şase – patru pentru Nagasaki şi doi pentru Osaka.

Preotul cercetă locul soarelui pe cer. Patru sau cinci ceasuri până la asfinţit. De ajuns timp ca să trimită păsările cu primul mesaj cifrat de mult plănuit: „Toranaga se predă regenţilor. Mă duc mai întâi la Yedo, apoi la Osaka. O să-l însoţesc pe Toranaga la Osaka. Spune că încă putem construi catedrala la Yedo. Trimit mesaje amănunţite cu Rodrigues.”

— Vrei, te rog, să-i spui îngrijitorului să pregătească acum doi pentru Nagasaki şi unul pentru Osaka? spuse Alvito,

apoi stăm de vorbă. Nu mă întorc cu tine. Plec la Yedo pe uscat. O să-mi ia cea mai mare parte a nopţii şi ziua de mâine să scriu un mesaj amănunţit, pe care ai să-l duci Părintelui Inspector şi ai să i-l dai numai lui. Ai să pleci deîndată ce termin.

— În ordine. Dacă se înserează prea tare o să aştept până în zori. Sunt recifuri şi nisipuri mişcătoare până la zece leghe în larg.

Alvito încuviinţă. Cele douăsprezece ore în plus nu mai aveau nici o importanţă. Ştia că ar fi fost mult mai bine dacă ar fi putut să-şi trimită veştile de la Yokosé. Blestemat fie diavolul păgân care mi-a ucis păsările acolo. Ai răbdare, îşi spuse. De ce atâta grabă? Nu-i asta o regulă vitală a ordinului nostru? Răbdarea. Răsplata e a celui ce are răbdare – şi munceşte. Ce mai contează douăsprezece ore, sau chiar opt zile? Asta n-o să schimbe cursul istoriei. Zarurile au fost aruncate la Yokosé.

— O să călătoreşti cu englezul? întrebă Rodrigues. Ca înainte?

— Da. De la Yedo am să mă întorc singur la Yokosé, la Osaka. Am să-l însoţesc pe Toranaga. Aş vrea să te opreşti la Osaka cu o copie a misivei mele, în caz că Părintele Inspector e acolo, sau a părăsit Nagasaki înainte de a ajunge tu şi e pe drum încoace. Poţi să i-l dai părintelui Şoldi, secretarul său, dar numai lui.

— În regulă. Mă bucur că plecăm, nu suntem iubiţi aici.

— Cu mila Domnului putem schimba toate astea aici, Rodrigues. Cu bună-voinţa Domnului o să convertim toţi păgânii de aici.

— Amin. Da.

Bărbatul înalt îşi întinse piciorul şi durerea care pulsa în el se domoli pentru un timp. Privi o vreme afară prin hublouri, apoi se ridică nerăbdător.

— Am să aduc eu porumbeii. Scrie-ţi mesajul şi după aia stăm de vorbă despre englez.

Merse pe punte şi alese păsările din paner. Când se reîntoarse, preotul se folosise de pana specială cu vârful ascuţit ca un ac, ca să scrie acelaşi mesaj cifrat pe fâşiile subţiri de hârtie. Alvito închise micii cilindri, îi sigilă şi dădu drumul celor trei păsări. Acestea se rotiră o dată, apoi se îndreptară către vest, unul după celălalt, sub soarele după-amiezii.

— Vorbim aici, sau sub punte?

— Aici, e mai răcoare.

Rodrigues făcu un semn către marinarul de veghe pe dunetă, trimiţându-l pe puntea din mijloc de unde nu putea auzi. Alvito se aşează pe scaunul de punte.

— Mai întâi despre Toranaga.

Îi istorisi pilotului pe scurt ceea ce se întâmplase la Yokosé, sărind peste întâmplarea cu fratele Josef şi bănuielile sale despre Mariko şi Blackthorne. Rodrigues era la fel de uluit de cedarea lui Toranaga, aşa cum fusese şi el.

— N-o să fie război? E-un miracol. Acum, chiar că suntem în siguranţă, noi şi Corabia noastră Neagră. Biserica este bogată, noi suntem bogaţi. Să mulţumim Domnului, sfinţilor şi Sfintei Fecioare! Asta-i cea mai bună veste pe care puteai s-o aduci, părinte. Suntem în siguranţă.

— Dacă vrea Domnul. Un lucru pe care l-a spus Toranaga, m-a tulburat. A spus-o cam aşa; „Pot să poruncesc să i se dea drumul creştinului meu, lui Anjin-san, cu corabia lui şi cu tunurile.”

Rodrigues îşi pierdu buna dispoziţie.

— Erasmus e încă la Yedo? E încă în mâna lui Toranaga?

— Da. Ar fi grav dacă englezul e lăsat liber?

— Grav? Ne-a luat dracu' dacă nava lui – cu el la bord, înarmată şi cu un echipaj doar pe jumătate din cât se cuvine – ne prinde Corabia Neagră undeva pe drumul către Macao. Avem doar mica fregată ca să-i stea în cale, iar ea nu se poate măsura cu Erasmus! Şi nici noi. Poate să danseze în jurul nostru şi tot ce putem face noi e să coborâm steagul.

— Eşti sigur?

— Da. Pentru Dumnezeu! Am fi o pradă uşoară!

Furios, Rodrigues strânse pumnul.

— Aşteaptă o clipă. Englezul a spus că a sosit aici doar cu doisprezece oameni şi nu toţi marinari. Cei mai mulţi, negustori, şi cei mai mulţi bolnavi. Atât de puţini nu pot să o manevreze. Singurul loc unde ar putea să găsească un echipaj ar fi la Nagasaki. Sau la Macao. Ar putea găsi destui la Nagasaki! Sunt destui cei care… Ar fi bine dacă ar putea fi ţinut departe de acolo şi de Macao!

— Să zicem că ar putea avea un echipaj de băştinaşi.

— Vrei să spui, câţiva dintre cuţitarii lui Toranaga? Sau wako? Adică dacă Toranaga se predă, toţi oamenii lui devin ronini, neh? Dacă englezul are destul timp, ar putea să-i pregătească. Uşor. Iisuse Cristoase… Te rog să mă ierţi, părinte, da' dacă englezul face rost de samurai sau wako… Nu putem să riscăm asta. E prea bun. Am văzut cu toţii asta la Osaka. Cu el liber în Asia, cu scârboşenia aia şi cu un echipaj de samurai…

Alvito îl privea, mult mai îngrijorat acum.

— Cred că ar fi bine să-i trimit alt mesaj Părintelui Inspector. Ar trebui informat, dacă asta este urgent. El o să ştie ce să facă.

— Eu ştiu ce să fac!

Rodrigues lovi cu pumnul în parapet. Se ridică în picioare şi se întoarse cu spatele.

— Ascultă, părinte, ascultă-mi spovedania. În prima noapte – prima dată, chiar la început, a stat aproape de mine, pe galeră, acolo, în largul mării, când plecam de la Anjiro – inima mi-a spus să-l ucid, şi apoi din nou în timpul furtunii. Domnul Iisus m-a ajutat. A fost atunci când l-am trimis la probă şi cu bună ştiinţă am virat în vânt, fără să-l previn – iar el n-avea saulă de siguranţă – ca să-l ucid, dar englezul n-a căzut peste bord, cum s-ar fi întâmplat cu oricine altul. M-am gândit că a fost mâna Domnului. Şi am fost sigur de asta mai târziu, când a trecut peste porunca mea şi mi-a

salvat corabia şi apoi, când corabia mea era în siguranţă şi m-a luat valul şi mă înecam, ultimele mele gânduri au fost că a fost de asemenea pedeapsa lui Dumnezeu, pentru că am încercat să-l ucid. Nu faci asta unui pilot. El nu mi-ar fi făcut asta niciodată. Am meritat-o atunci şi, după aceea, când m-am trezit viu şi cu el aplecat asupra mea, ajutându-mă să beau, mi-a fost ruşine şi i-am cerşit din nou îndurare Domnului şi am făcut jurământ sfânt că voi încerca să-l răsplătesc. Madonna, izbucni el răvăşit, omul ăsta m-a salvat, deşi ştia c-am încercat să-l ucid! Am văzut-o în ochii lui. M-a salvat şi m-a ajutat să trăiesc şi acum eu trebuie să-l ucid.

— De ce?

— Căpitanul General avea dreptate: Dumnezeu să ne ajute dacă englezul iese în larg cu Erasmus, înarmat şi cu un echipaj doar pe jumătate ca lumea.

Blackthorne şi Mariko dormeau în liniştea nopţii, în mica lor casă, una din mulţimea care alcătuiau Hanul Cameliilor de pe Strada a Noua din Sud. Erau câte trei camere în fiecare. Mariko luase o cameră pentru ea şi Chimmoko, Blackthorne alta şi cea de-a treia, cea de la intrare, care dădea către verandă, fusese lăsată neocupată, pentru mâncat, stat de vorbă şi petrecut ziua.

— Crezi că e sigur aşa? întrebase nelinişti Blackthorne. Să nu-l avem pe Yoshinaka, sau alte slujnice sau străji care să doarmă cu noi?

— Nu, Anjin-san. Nimic nu e cu adevărat sigur, dar o să fie plăcut să fim singuri. Hanul acesta se spune că este cel mai frumos şi cel mai faimos din Izu. Este drăguţ, neh?

Şi era. Fiecare căsuţă era aşezată pe piloni eleganţi şi era înconjurată de o verandă la care duceau patru trepte făcute din cel mai bun lemn, totul lustruit şi strălucitor. Nu se aflau mai aproape de cincizeci de paşi una de cealaltă şi fiecare avea în jurul ei grădini îngrijite, în mijlocul grădinii celei mari, înconjurată de un zid înalt de bambus. Curgeau râuleţe şi sclipeau iazuri minuscule şi căderi de apă, iar

peste tot se aflau nenumăraţi copaci înfloriţi, cu miresme pentru zi şi pentru noapte, plăcut mirositoare şi îmbelşugate. Cărări din piatră curată, cu acoperişuri delicate, duceau către băile din mijloc, reci, fierbinţi şi foarte fierbinţi, alimentate de izvoare naturale. Pretutindeni lanterne multicolore şi servitori veseli şi slujnice, şi nici un cuvânt rău ca să tulbure clopoţeii agăţaţi în copaci şi gâlgâitul apei şi cântecul păsărilor din coliviile lor.

— Desigur că am cerut două case, Anjin-san, una pentru dumneata şi una pentru mine. Din nefericire numai una era liberă, îmi pare rău, dar Yoshinaka-san nu e nemulţumit, dimpotrivă, e uşurat că nu a fost nevoit să-şi împartă oamenii. A aşezat santinelele la fiecare cărare, aşa că suntem destul de în siguranţă şi n-am putea fi tulburaţi ca în alte locuri. De ce am fi tulburaţi? Ce ar putea fi în neregulă cu o cameră aici şi o cameră acolo şi Chimmoko, care doarme cu mine?

— Nimic. N-am văzut niciodată un loc atât de frumos. Cât de deşteaptă eşti şi cât de frumoasă.

— Ah, cât de bun eşti cu mine, Anjin-san. Mai întâi fă o baie, apoi masa de seară şi mult saké.

— Bine, foarte bine.

— Lasă jos dicţionarul, Anjin-san, te rog.

— Dar m-ai încurajat întotdeauna.

— Dacă pui jos cartea, am să-ţi spun un secret.

— Care?

— L-am invitat pe Yoshinaka-san să ia masa cu noi. Şi pe câteva doamne, ca să ne distreze.

— Ah!

— Da. Şi după ce am să plec, ai să-ţi alegi una, neh?

— Dar asta s-ar putea să-ţi tulbure somnul, îmi pare rău.

— Îţi făgăduiesc că am să dorm foarte adânc, dragostea mea. Serios, o schimbare ţi-ar putea face bine.

— Da, dar anul viitor, nu acum.

— Fii serios.

— Sunt.

— Ah, în acest caz, dacă din întâmplare, te răzgândeşti politicos şi o laşi să plece curând – după ce Yoshinaka-san va pleca cu partenera lui – ei, cine ştie ce ar putea vreun kami să găsească pentru tine în astă noapte?

— Oh?

— Am fost la cumpărături astăzi.

— Oh? Şi ce-ai cumpărat?

— Ah!

Ea scosese la iveală câteva ustensile pentru împărţitul pernei, din cele pe care i le arătase Kiku şi, mult mai târziu, după ce Yoshinaka plecase şi Chimmoko stătea de strajă pe verandă, ea i le oferise cu o plecăciune adâncă. Pe jumătate în glumă, el le primise cu aceeaşi politeţe şi împreună aleseră un inel al plăcerii.

— Pare foarte aspru, Anjin-san, neh? Eşti sigur că nu te deranjează?

— Nu, dacă pe tine nu, dar nu mai râde, sau ai să strici totul. Stinge lumânarea.

— O, nu, te rog. Vreau să mă uit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai râde, Mariko!

— Dar şi tu râzi.

— Lasă asta, stinge lumina, sau… uite, uite ce-ai făcut.

— Oh!

— Nu mai râde! N-are rost să-ţi bagi capul în aşternuturi…

Mai târziu, necazuri.

— Mariko?

— Da, dragostea mea?

— Nu-l găsesc.

— Oh! Să te ajut.

— Ah, e-n regulă. Aici e. Stăteam pe el.

— Oh. Eşti sigur că nu te deranjează?

— Nu, dar e puţin… cum să zic, nu e prea încurajator. Toată discuţia asta despre el şi aşteptatul, nu-i aşa?

— O, pe mine nu mă deranjează. A fost vina mea că am râs atât de mult. Oh, Anjin-san, te iubesc atât de mult, te rog, iartă-mă.

— Eşti iertată.
— Îmi place să te ating.
— N-am cunoscut niciodată ceva mai minunat ca atingerile tale.
— Ce faci,
— Mi-l pun.
— E greu?
— Da, nu mai râde!
— Oh, îmi pare rău. Poate că…
— Nu mai râde!
— Te rog să mă ierţi…

După aceea, ea adormise într-o clipă, complet istovită. El nu dormise. Pentru el fusese minunat, dar nu perfect. Se gândise prea mult la ea. Hotărâse că, de data asta, era pentru plăcerea ei şi nu a lui.

Da, fusese pentru ea, îşi spuse, iubind-o, dar un lucru a fost perfect: ştiu că am satisfăcut-o, într-adevăr. Măcar acum sunt absolut sigur.

Adormi. Mai târziu sunetul vocilor şi zgomot de ceartă şi, amestecată cu ea, portugheza, începu să se strecoare prin ceaţa somnului. Pentru moment se gândi că visa, apoi recunoscu vocea.

— Rodrigues!

Mariko murmură, încă cufundată în somn.

Auzind zgomotul unor paşi pe cărare, el se ridică în genunchi, încercând să-şi stăpânească spaima. O ridică, ca şi cum ar fi fost o păpuşă, se îndreptă spre uşă, şi se opri înaintea ei chiar când panoul-shoji fu deschis din afară. Era Chimmoko. Capul ei era aplecat, iar ochii închişi discret. Alergă pe lângă ea cu Mariko în braţe şi o aşează cu grijă în aşternuturile ei, încă pe jumătate adormită, apoi, alergă tăcut înapoi în camera lui, cu sudoarea rece pe el, deşi noaptea era caldă. Se înfăşură grăbit într-un chimonou şi ieşi iarăşi afară, pe verandă. Yoshinaka ajunsese la cea de-a doua treaptă.

— Nan desu ka, Yoshinaka-san?

— Gomen nasai, Anjin-san, spuse Yoshinaka.

Arătă către torţele de la poarta hanului, adăugând multe cuvinte pe care Blackthorne nu le înţelese, dar sensul lor era că „acel bărbat de acolo, barbarul, vroia să vă vadă şi i-am spus să aştepte şi el a spus că n-o să aştepte, purtându-se ca un daimyo, ceea ce nu e, şi a încercat să-şi facă loc printre străji şi eu l-am oprit. El spune că e prietenul domniei-voastre. Aşa este?”

— Hei, englezule! Sunt eu, Vasco Rodrigues!

— Hei, Rodrigues! răspunse vesel Blackthorne. Vin imediat la tine. Hai, Yoshinaka-san. Kare wa watashi no ichi yujin desu. E prietenul meu.

— Ah, so desu!

— Hai, domo.

Blackthorne alergă în jos pe trepte, către poartă. În spatele lui auzi vocea lui Mariko.

— Nan ja, Chimmoko?

O şoaptă, apoi ea spuse tare şi cu autoritate:

— Yoshinaka-san!

— Hai, Toda-sama!

Blackthorne aruncă o privire înapoi. Samuraiul urcă treptele şi se îndreptă către camera lui Mariko. Uşa ei era închisă. Chimmoko stătea dincolo de ea. Patul ei răvăşit era chiar lângă uşă, afară, unde dormea întotdeauna, dacă stăpâna ei nu dorea ca ea să stea în aceeaşi încăpere cu ea. Yoshinaka se înclină în faţa uşii şi îşi începu raportul. Blackthorne porni în lungul cărării, din ce în ce mai bucuros, cu picioarele goale, cu ochii aţintiţi asupra portughezului, care-l aştepta cu un zâmbet larg de bun-venit pe faţă, lumina torţelor jucându-i pe cercel şi pe catarama pălăriei de curtean.

— Hei, Rodrigues! E grozav să te văd. Ce-ţi face piciorul? Cum m-ai găsit?

— Madonna! Ai crescut, englezule, te-ai împlinit! Da, teafăr şi sănătos şi te porţi ca un scârbos de daimyo.

Rodrigues îl strânse în braţe ca un urs şi el îi răspunse la fel.

— Ce-ţi face piciorul?

— Doare ca dracu', da' merge. Şi te-am găsit întrebând unde stă marele Anjin-san – ticălosul de bandit barbar, înalt şi cu ochi albaştri!

Râseră împreună schimbând obscenităţi, nepăsători faţă de samuraii şi servitorii care-i înconjurau. Blackthorne trimise imediat un servitor după saké şi îl conduse pe portughez înapoi către casă. Amândoi păşeau cu pasul lor de marinari, Rodrigues după obiceiul lui, cu mâna dreaptă pe mânerul floretei şi degetul cel mare al celeilalte înfipt în centura lată, lângă pistol. Blackthorne era cu câţiva inci mai înalt decât portughezul, dar acesta avea umerii mai largi şi pieptul mai puternic.

Yoshinaka îi aştepta pe verandă.

— Domo arigato, Yoshinaka-san, spuse Blackthorne, mulţumindu-i din nou samuraiului şi-i făcu semn lui Rodrigues către una dintre perne.

— Hai să stăm de vorbă aici.

Rodrigues puse un picior pe trepte, dar se opri când Yoshinaka se propti în faţa lui arătând către floretă şi pistol şi-şi întinse mâna stângă cu palma în sus.

— Dozo.

Portughezul se încruntă la el.

— Iyé, samurai-sama, domo ari…

— Dozo.

— Iyé, samurai-sama, iyé, repetă Rodrigues mai apăsat, watashi yujin Anjin-san, neh?

Blackthorne înaintă un pas, încă uluit de îndârjirea înfruntării.

— Yoshinaka-san, shigata ga nai, neh? spuse cu un zâmbet. Rodrigues yujin, wata…

— Gomen nasai, Anjin-san. Kinjiru.

Yoshinaka dădu o poruncă răstită. Îndată samuraii ţâşniră înainte, înconjurându-l ameninţători pe Rodrigues şi ridică

din nou mâna.
— Dozo.
— Târfele astea spurcate sunt tare supărăcioase, englezule! spuse Rodrigues cu un zâmbet forţat. Cheamă-le înapoi! Ei? Pân-acum n-a trebuit să-mi las niciodată armele.
— Stai, Rodrigues, spuse el repede, ghicind hotărârea prietenului său, apoi se întoarse către Yoshinaka.
— Domo. Gomen nasai, Rodrigues yujin, watashi…
— Gomen nasai, Anjin-san. Kinjiru.
Apoi, aspru către portughez:
— Ima!
Rodrigues îi răspunse la fel de răstit:
— Iyé! Wakarimasu ka?
Blackthorne se aşeză grăbit între ei.
— Hei, Rodrigues, ce mai contează, neh? Lasă-l într-ale lui pe Yoshinaka-san, dă-i armele. N-are nimic de-a face cu tine sau cu mine, e din pricina doamnei Toda Mariko-sama. E acolo, înăuntru. Ştii cât de nervoşi sunt ei când e vorba de arme în apropierea acestor daimyo, sau a soţiilor lor. O să ne certăm toată noaptea. Ştii cum sunt. Ce mai contează?
Portughezul se strădui să zâmbească din nou.
— Desigur. De ce nu? Hai. Shigataga nai, samurai-sama. So desu!
Se înclină ca un curtean, fără sinceritate, îşi trase floreta şi teaca din agăţătorile lor şi scoase pistolul şi i-l întinse. Yoshinaka făcu un semn către un samurai, care luă armele şi fugi către poartă unde le puse jos şi se aşeză de strajă lângă ele. Rodrigues începu să urce treptele, dar din nou Yoshinaka, politicos şi ferm, îi ceru să se oprească. Un alt samurai înaintă să-l caute. Furios, Rodrigues sări înapoi.
— IYÉ! Kinjiru, pentru Dumnezeu! Ce…
Samuraii săriră pe el, îl prinseră strâns de braţe şi-l căutară amănunţit. Găsiră două cuţite în carâmbul cizmelor, un altul legat de braţul stâng, două pistoale mici – unul ascuns în căptuşeala hainei şi altul sub cămaşă – şi o mică

ploscă de cositor. Blackthorne cercetă pistoalele. Amândouă erau încărcate.

— A fost şi celălalt încărcat?

— Da, desigur. Ne aflăm printre vrăjmaşi, n-ai băgat de seamă, englezule? Spune-le să mă lase în pace.

— Nu se prea obişnuieşte să-ţi vizitezi un prieten aşa, noaptea, neh?

— Ţi-am spus că ne aflăm printre vrăjmaşi. Sunt întotdeauna înarmat aşa. Nu eşti în toate minţile? Madonna! Spune-le ticăloşilor ăstora să mă lase în pace.

— Asta-? tot? Tot?

— Sigur că da. Spune-le să mă lase în pace, englezule.

Blackthorne dădu pistoalele samurailor şi păşi înainte. Degetele lui pipăiră atente împrejurul cingătorii late, de piele, a lui Rodrigues. Un stilet alunecă din teaca lui ascunsă, foarte subţire, foarte ascuţit, făcut din cel mai bun oţel de Damasc. Yoshinaka îşi blestemă samuraii care făcuseră cercetarea. Ei îşi cerură iertare, dar Blackthorne îl privea doar pe Rodrigues.

— Mai e ceva? întrebă el cu stiletul în mână.

Rodrigues îl privi în ochi, fără să se clintească.

— Am să le spun unde să caute – şi cum să caute, Rodrigues. Cum ar face-o un spaniol – unii dintre ei, eh?

— Me cago en la leche, che cabrón!

— Que va, leche! Grăbeşte-te!

Tot nici un răspuns. Blackthorne înaintă cu pumnalul.

— Dozo, Yoshinaka-san, watashi…

Rodrigues spuse răguşit:

— În panglica pălăriei.

Blackthorne se opri.

— Bun, spuse şi se întinse după pălăria cu boruri largi.

— N-ai fi făcut-o, nu i-ai fi învăţat, nu?

— Dar tu?

— Ai grijă de pană, englezule, ţin foarte mult la ea.

Panglica era lată şi tare ca şi pălăria. Înăuntrul panglicii se afla un stilet subţire şi mic, anume făcut, oţelul fin îndoindu-

se cu uşurinţă după curbura pălăriei. Furios, Yoshinaka se răsti din nou la samurai.

— Jură că asta-i tot, Rodrigues!

— Madonna, ţi-am spus!

— Jură!

Rodrigues se supuse.

— Yoshinaka-san ima, ichi-ban, domo, spuse Blackthorne. E-n regulă acum, mulţumesc.

Yoshinaka dădu o poruncă. Oamenii lui dădură drumul portughezului. Rodrigues îşi frecă braţele şi picioarele ca să-şi domolească durerea.

— Pot să mă aşez, englezule?

— Da.

Rodrigues îşi şterse sudoarea de pe frunte cu o eşarfă roşie, apoi ridică plosca de cositor şi se aşează cu piciorele încrucişate pe una dintre perne. Yoshinaka rămase în apropiere, pe verandă. Toţi samuraii, în afară de patru, se întoarseră înapoi la posturile lor.

— De ce sunt aşa de nervoşi? Tu de ce eşti aşa de nervos, englezule? N-a trebuit niciodată până acum să-mi las armele. Sunt eu un ucigaş?

— Te-am întrebat dacă erau toate armele tale şi ai minţit.

— Nu te-ascultam. Madonna! Tu – ţinut ca un criminal de rând! Adăugă amărât: ei, ce mai contează, englezule? Mai contează ceva? Noaptea s-a dus… Hei, dar aşteaptă, englezule! De ce să lăsăm ceva să ne strice o noapte ca asta? Îi iert. Şi te iert şi pe tine, englezule. Aveai dreptate şi eu am greşit. Îţi cer iertare. Mă bucur că te văd.

Deşurubă dopul şi-i întinse plosca.

— Uite aici nişte rachiu grozav.

— Tu primul.

Rodrigues deveni pământiu la faţă.

— Madonna – crezi că ţi-aş aduce otravă?

— Nu. Tu bei primul.

Rodrigues bău.

— Din nou.

Portughezul se supuse, apoi îşi şterse gura cu dosul mâinii.

Blackthorne primi plosca.

— Salud!

Duse plosca la gură şi se prefăcu că înghite, dar ţinu pe ascuns limba peste deschizătura ei, ca să împiedice băutura să-i pătrundă în gură, oricât de mult ar fi dorit să bea.

— Ah, spuse. A fost bun. Ia!

— Păstrează-l, englezule. E un dar.

— De la bunul părinte? Sau de la tine?

— De la mine.

— Juri în faţa lui Dumnezeu?

— A lui Dumnezeu şi a Fecioarei, lua-te-ar naiba cu jurămintele tale. A fost un dar de la mine şi de la părinte. El ţine toată băutura la bordul Santei Felipa, dar Eminenţa Sa mi-a spus că pot să iau şi eu, iar plosca e una dintr-o duzină de la bord. E un dar. Nu ştii să te porţi?

Blackthorne se prefăcu iarăşi că bea şi i-o întinse din nou.

— Uite, mai ia.

Rodrigues simţi băutura până în călcâie şi era bucuros că, după ce primise plosca plină de la Alvito, o golise în taină, o spălase cu grijă şi o umpluse cu rachiu din propria sa sticlă. Sfânta Fecioară, iartă-mă, se rugă, iartă-mă că m-am îndoit de sfântul părinte. Oh, Sfânta Fecioară, Doamne Dumnezeule şi Iisuse Cristoase, pentru Dumnezeu, coborâţi din nou pe pământ şi schimbaţi lumea asta unde câteodată nu îndrăznim să avem încredere nici măcar în preoţi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, englezule. Mă gândeam doar că lumea asta e o cloacă scârboasă în care nu mai poţi avea încredere în nimeni zilele astea. Am venit prieteneşte şi acum e o prăpastie între noi.

— Oare?

— Da.

— Înarmat aşa?

— Sunt întotdeauna înarmat aşa. De asta sunt în viaţă. Salud!

Omul cel voinic ridică întunecat plosca şi bău din nou.

— Mă piş pe lumea asta! Mă piş pe tot şi toate!

— Vrei să spui, şi pe mine?

— Englezule, ăsta-s eu, Vasco Rodrigues, pilot al flotei portugheze, nu un samurai căcăcios. Am schimbat multe înjurături cu tine, toate prieteneşti. În noaptea asta am venit să-mi văd prietenul şi acum nu mai am nici un prieten. Trist.

— Da.

— N-ar trebui să fiu trist, dar sunt. De când sunt prieten cu tine, viaţa mea a devenit foarte încâlcită.

Rodrigues se ridică în picioare, îşi întinse spatele, apoi se aşează din nou.

— Nu-mi place deloc să stau pe afurisitele astea de perne! Scaunele-s mai bune. La bord… Ei, salud, englezule!

— Când ai făcut voltă-n vânt şi eu eram pe punte, asta ai făcut-o ca să mă arunci peste bord, nu-i aşa?

— Da.

Rodrigues răspunse deîndată. Se ridică în picioare.

— Da. Mă bucur că m-ai întrebat, pentru că îmi stă groaznic pe conştiinţă. Mă bucur că pot să-mi cer iertare în viaţa asta, fiindcă n-am putut s-o fac cu de la mine putere: Da, englezule. Nu-ţi cer iertare, sau înţelegere, sau orice altceva, dar mă bucur să-mi mărturisesc ruşinea în faţa ta.

— Crezi că eu ţi-aş face asta?

— Nu, dar când vine o vreme… Nu ştii niciodată până când vine vremea judecăţii.

— Ai venit să mă ucizi?

— Nu, nu cred că asta mi-a stat în cap, deşi, pentru ai mei şi ţara mea, ştim amândoi că ar fi mai bine ca tu să fii mort. E trist dar adevărat. Cât de prostească-i viaţa, ei, englezule?

— Nu vreau să te omor, pilotule. Vreau doar Corabia Neagră.

— Ascultă, englezule, spuse Rodrigues fără mânie. Dacă ne întâlnim pe mare, tu în corabia ta, înarmat şi eu în a

mea, ai grijă de viaţa ta. Asta-i tot ce-am venit să-ţi spun. Numai asta. Am crezut că ar fi cu putinţă să-ţi spun asta ca prieten şi să rămânem încă prieteni. Afară doar de întâlnirea pe mare, îţi sunt veşnic îndatorat. Salud!

— Sper să-ţi prind Corabia Neagră pe mare. Salud, pilotule.

Rodrigues porni clătinându-se. Yoshinaka şi samuraii îl urmară. La poartă, portughezul îşi strânse armele. În curând fu înghiţit de noapte.

Yoshinaka aşteptă până când santinelele se aşezară. Când fu mulţumit că totul era sigur, porni şchiopătând către încăperile sale. Blackthorne se aşează pe una dintre perne şi, într-o clipă, slujnica pe care o trimise după saké apăru veselă, păşind mărunt cu tava. Îi turnă o ceaşcă şi ar fi rămas să îl servească, dar el o trimise de acolo. Rămase singur. Zgomotele nopţii îl înconjurară din nou, foşnetele şi sunetul cascadei şi mişcările păsărilor de noapte. Totul era ca înainte, dar totul se schimbase.

Trist, se aplecă să-şi reumple ceaşca, dar se auzi un foşnet de mătase şi mâna lui Mariko îi întinse carafa. Îi turnă şi-şi umplu cealaltă ceaşcă pentru ea.

— Domo, Mariko-san.

— Do itashimashité, Anjin-san.

Se aşează pe cealaltă pernă. Băură vinul fierbinte.

— Venise să te ucidă, neh?

— Nu ştiu.

— Ce înseamnă „să cauţi ca un spaniol”?

— Unii dintre ei îşi dezbracă la piele prizonierii, apoi îi caută prin locurile ascunse. Şi nu prea grijulii. Numesc asta a căuta con significa, cu amănunţime. Câteodată folosesc pumnale.

— Oh.

Ea sorbi şi ascultă zgomotul apei printre pietre.

— E la fel aici, Anjin-san, câteodată. De aceea nu-i niciodată înţelept să te laşi prins. Dacă eşti prins, te-ai

dezonorat tu însuţi atât de mult încât, orice-ţi face cel ce te are în mâna lui… e mai bine să nu te laşi prins, neh?

El privi lampioanele ce se legănau în briza răcoroasă, plăcută.

— Yoshinaka avea dreptate. Eu am greşit. Trebuia să-l caute. A fost ideea ta, neh? I-ai spus lui Yoshinaka să-l caute.

— Te rog să mă ierţi, Anjin-san. Cred că asta nu te-a deranjat. Dar m-am temut pentru dumneata.

— Îţi mulţumesc, spuse el folosind din nou latina, deşi îi părea rău că se ajunsese la o astfel de situaţie.

Fără acel control amănunţit ar fi avut, încă, un prieten. Poate, îşi spuse prudent.

— N-ai pentru ce, spuse ea, dar a fost doar datoria mea.

Mariko purta un chimonou de noapte şi pe deasupra un altul, albastru, părul legat şi lăsat să cadă pe spate până la brâu. Privi înapoi către poarta îndepărtată a grădinii, care se putea vedea printre copaci.

— Ai fost foarte înţelept în privinţa băuturii, Anjin-san. Aproape m-am ciupit de furie că am uitat să-l previn pe Yoshinaka. Ai fost foarte iscusit să-l faci să bea de două ori. Folosiţi otravă mult, în ţările voastre?

— Câteodată. Unii o folosesc. E o cale murdară.

— Da, dar foarte folositoare. Se întâmplă şi aici.

— Groaznic, nu-i aşa, să nu poţi să te încrezi în nimeni?

— Oh, nu, Anjin-san, îmi pare rău, îi răspunse ea. Asta este doar una dintre regulile cele mai importante ale vieţii. Nici mai mult, nici mai puţin.

CAPITOLUL 47

Legat la cheiul din Yedo, Erasmus sclipea în toată splendoarea, sub soarele după-amiezii.

— Doamne Iisuse Cristoase din ceruri! Mariko, uite-te la ea. Ai mai văzut ceva asemănător? Uită-te la liniile ei!

Corabia lui se afla în spatele barierelor închise care o înconjurau la o sută de paşi depărtare, amarată la chei cu saule noi. Toată zona era bine păzită, mai mulţi samurai se

aflau pe punte şi semne aşezate peste tot avertizau că era un loc interzis, în care se putea pătrunde doar cu încuviinţarea personală a seniorului Toranaga.

Erasmus fusese proaspăt vopsită şi călăfătuită, punţile ei erau fără pată, carena raşchetată şi velatura reparată. Chiar şi arborele trinchet, ce fusese luat de furtună, fusese înlocuit cu cel de rezervă din cală şi aşezat la unghiul potrivit. Toate capetele saulelor erau îngrijit făcute colac, toate tunurile sclipeau sub un strat protector de ulei în spatele sabordurilor lor. Iar zdrenţuitul Leu al Angliei flutura mândru deasupra tuturor.

— Ahoi! strigă vesel de dincolo de bariere, dar nimeni nu-i răspunse la chemare.

Una dintre santinele îi spuse că nu erau barbari la bord astăzi.

— Shigata ga nai, spuse Blackthorne. Domo.

Îşi stăpâni nerăbdarea crescândă de a se urca la bord deîndată şi se întoarse strălucind de fericire către Mariko.

— Parcă ar fi ieşit din reparaţii din docurile de la Portsmouth, Mariko-san. Uită-te la tunurile ei – băieţii au muncit ca nişte câini. E minunată, neh? Abia aştept să-l văd pe Baccus şi pe Vinck şi pe ceilalţi. N-am crezut niciodată că am s-o găsesc aşa, Iisuse Cristoase! Arată atât de bine, neh?

Mariko îl privea pe el şi nu corabia. Ştia că acum ea fusese uitată, şi înlocuită. Nu mai contează, îşi zise. Călătoria noastră s-a sfârşit.

În acea dimineaţă ajunseseră la ultima barieră de la periferiile oraşului Yedo. Încă odată hârtiile lor de călătorie fuseseră cercetate, încă odată fuseseră lăsaţi să treacă cu politeţe, dar de data asta o nouă gardă de onoare îi aştepta.

— Trebuie să ne ducă la castel, Anjin-san. Ai să rămâi acolo şi în seara asta trebuie să te întâlneşti cu seniorul Toranaga.

— Bun. Atunci avem destul timp. Ascultă, Mariko-san, docurile nu-s la mai mult de-o milă de aici, neh? Corabia mea-i acolo, pe undeva. Nu vrei să-l rogi pe căpitanul Yoshinaka, poate am putea trece pe acolo, te rog?

— El spune, îmi pare rău, dar nu are poruncă să facă asta, Anjin-san. Trebuie să ne ducă la castel.

— Te rog, spune-i… Poate ar fi mai bine să încerc eu. Taicho-san! Okashira, sukoshi no aida watakushi wa ikatai no desu. Watakushi no funega asoko ni arimasu. Căpitane, vreau să merg acolo, acum, pentru puţin timp. Corabia mea este acolo.

— Iyé, Anjin-san. Gomen nasai. Ima…

Mariko ascultase îngăduitoare şi amuzată cum Blackthorne stăruise politicos şi insistase ferm, după care, fără tragere de inimă, Yoshinaka le îngăduise ocolul, dar doar pentru o clipă, neh? Şi doar pentru că Anjin-san îşi afirmase statutul de hatamoto, care-i dădea neîndoios anumite drepturi şi arătase că o cercetare grăbită era importantă pentru seniorul Toranaga, că-l va ajuta cu siguranţă pe seniorul Toranaga să câştige mult timp preţios şi era nespus de importantă pentru întâlnirea din acea seară.

— Da, Anjin-san poate să arunce o privire o clipă, dar, îmi pare rău, desigur nu-i e îngăduit să meargă pe corabie fără hârtii semnate personal de seniorul Toranaga şi trebuie să fie doar pentru o clipă, fiindcă suntem aşteptaţi, vă rog să mă iertaţi.

— Domo, Taicho-san, spusese bucuros Blackthorne, foarte mulţmit de înţelegerea sa, tot mai bună, a căilor corecte de a învinge şi a iscusinţei sale în ale limbii japoneze.

Noaptea care trecuse şi cea mai mare parte a zilei de ieri, o petrecuseră într-un han, la nici doi ri în josul drumului, Yoshinaka îngăduindu-le să lenevească, ca de obicei.

Oh, dar fusese o noapte atât de minunată, îşi spuse ea.

Fuseseră multe zile şi nopţi minunate. Toate desăvârşite, cu excepţia primei zile când plecaseră din Mishima, când părintele Tsukku-san îi ajunsese din nou din urmă şi fragilul armistiţiu dintre cei doi bărbaţi se spulberase. Cearta lor fusese bruscă, sălbatică, legată de întâmplarea cu Rodrigues şi de prea mult rachiu. Ameninţări şi contra-

ameninţări şi blesteme, iar apoi părintele Alvito dăduse pinteni şi pornise înainte către Yedo, lăsând dezastru în urma lui, întreaga bucurie a zilei spulberată.

— Nu trebuie să lăsăm să se întâmple asta, Anjin-san.

— Dar omul ăsta n-avea nici un drept…

— Oh, da, sunt de acord cu dumneata şi desigur că ai dreptate, dar, te rog, dacă laşi această întâmplare să-ţi distrugă armonia, vom fi amândoi pierduţi. Te rog, te implor, fii japonez. Pune întâmplarea asta deoparte. Asta este, de fapt, o întâmplare din alte zece mii. Nu trebuie să îngădui să ţi se tulbure armonia. Pune-o deoparte, într-un compartiment al ei.

— Cum? Cum aş putea face asta? Uită-te la mâinile mele! Sunt al naibii de furios şi nu le pot opri din tremurat!

— Priveşte această piatră, Anjin-san. Ascult-o cum creşte.

— Ce?

— Ascultă cum creşte piatra, Anjin-san. Îndreaptă-ţi atenţia către asta, către armonia pietrei. Ascultă, încearcă să auzi kami-ul pietrei. Ascultă, dragostea mea, pentru viaţa ta şi pentru a mea.

Şi astfel el încercase şi reuşise puţin s-o înţeleagă. Şi în ziua următoare, din nou prieteni, din nou iubiţi, din nou în pace şi linişte, ea continuase să-l înveţe, încercând să-l modeleze – fără ca el să ştie că era modelat – către gardul de opt ori împrejmuitor, construind ziduri interioare de apărare, care erau singura lui cale către armonie şi către supravieţuire.

— Mă bucur atât de mult că preotul a plecat şi n-o să se mai întoarcă, Anjin-san.

— Da.

— Ar fi fost mai bine dacă n-ar fi fost nici o ceartă. Mă tem pentru tine.

— Nu s-a schimbat nimic. A fost şi va fi întotdeauna duşmanul meu. Karma e karma. Dar nu uita că în afară de noi nu există altceva, nu încă. Nici el, nici altcineva, până ajungem la Yedo, neh?

— Da. Eşti atât de înţelept şi ai din nou atâta dreptate. Sunt atât de fericită că sunt cu tine…

De la Mishima drumul părăsise câmpiile netezi şi începuse să se strecoare printre munţi către pasul Hakone. Se odihniseră acolo, pe vârful muntelui, două zile, fericiţi şi mulţumiţi, în splendoarea răsăriturilor şi apusurilor de pe muntele Fuji, al cărui vârf era acoperit de un caier de nori.

— Întotdeauna e muntele aşa?

— Da, Anjin-san. De cele mai multe ori vârful este învăluit în nori, dar asta face ca ocaziile în care Fuji-san se poate vedea limpede să fie cu atât mai deosebite, neh? Poţi să urci până în vârf dacă doreşti.

— Hai! s-o facem acum.

— Nu acum, Anjin-san. Într-o zi o s-o facem. Trebuie să lăsăm ceva şi pentru viitor, neh? O să urcăm Fuji-san la toamnă.

Întotdeauna se găsau hanuri izolate, plăcute, pe câmpiile Kwanto şi întotdeauna râuri şi pâraie şi pârâiaşe de trecut, cu marea mereu în dreapta lor. Coloana lor şerpuise către nord de-a lungul aglomeratului drum Tokaido, peste cele mai mari câmpuri de orez ale împărăţiei. Câmpiile plate, aluvionare, erau bogate în apă şi fiecare petec din ele, cultivat. Aerul era fierbinte şi umed, încărcat de mirosul excrementelor umane, pe care ţăranii le amestecau cu apă şi le aşezau cu dragoste la rădăcina plantelor.

— Orezul ne dă hrană, Anjin-san, rogojini pentru dormit, sandale cu care să umblăm, îmbrăcăminte ca să ne ferim de ploaie şi de frig, acoperişuri ca să ne ţinem casele calde, hârtie pentru scris. Fără orez n-am putea exista.

— Dar mirosul, Mariko-san?

— E un preţ prea mic de plătit pentru atâta bogăţie, neh? Fă aşa cum facem şi noi: deschideţi ochii şi urechile şi mintea. Ascultă vântul şi ploaia, gâzele şi păsările, ascultă creşterea plantelor şi, în mintea ta, închipuie-ţi generaţiile înşiruindu-se până la capătul timpului. Dacă faci asta, Anjin-

san, în curând ai să miroşi numai ceea ce e plăcut în viaţă. E nevoie de puţin antrenament, dar devii foarte japonez, neh?

— Ah, mulţumesc, doamna mea, dar trebuie într-adevăr să mărturisesc că începe să-mi placă orezul. Da. Cu siguranţă mai mult decât cartofii şi să ştii şi altceva, începe să nu-mi mai lipsească carnea atât de mult ca până acum. Nu e ciudat? Şi nu mai sunt atât de flămând ca până acum.

— Sunt mai flămândă decât am fost vreodată.

— Ah, eu vorbeam despre hrană.

— Ah, şi eu.

La trei zile distanţă de pasul Hakone, ei îi venise ciclul şi îl rugase să ia în pat una dintre slujnicele hanului.

— Ar fi înţelept Anjin-san.

— Aş prefera să n-o fac, te rog.

— Eu te rog, eu îţi cer. E o măsură de prevedere.

— Pentru că mi-o ceri tu, atunci da, dar mâine, nu în noaptea asta. În noaptea asta să dormim în linişte.

— Da.

Da, se gândi Mariko, în noaptea asta am dormit liniştiţi şi zorile care i-au urmat s-au arătat atât de minunate încât am părăsit căldura braţelor sale şi am stat pe verandă cu Chimmoko şi am privit naşterea unei alte zile.

— Ah, bună dimineaţa, doamnă Toda!

Gyoko stătea la intrarea din grădină înclinându-se către ea.

— Grozavi nori, neh?

— Da, minunaţi.

— Vă rog, aş putea să vă întrerup? Aş putea să vă vorbesc între patru ochi, singură, despre o problemă de afaceri?

— Desigur.

Mariko părăsi veranda căci nu vroia să tulbure somnul lui Anjin-san. O trimise pe Chimmoko după cha şi porunci să se aducă pături ca să fie aşternute pe iarbă, lângă cascada cea mică. Când era potrivit să înceapă şi rămaseră singure, Gyoko spuse:

— Chibzuiam cum aş fi de mai mare ajutor lui Toranaga-sama.

— Acea mie de koku va fi un gest mai mult decât generos.

— Trei secrete s-ar putea să fie un gest şi mai generos.

— Unul ar putea fi, Gyoko-san, dacă ar fi cel potrivit.

— Anjin-san este un om bun, neh? Viitorul lui trebuie şi el sprijinit, neh?

— Anjin-san are karma lui, răspunse ea, înţelegând că sosise vremea târguielilor, întrebându-se ce trebuia să cedeze, dacă îşi putea îngădui să cedeze ceva. Vorbeam despre seniorul Toranaga, neh? Sau unul dintre secrete este despre Anjin-san?

— Oh, nu, doamnă. Anjin-san are propria lui karma. Aşa cum sunt sigură că are şi propriile sale taine. Mi-a dat doar prin cap că Anjin-san este unul dintre vasalii favoriţi ai seniorului Toranaga. Deci orice îl slujeşte stăpânului nostru, slujeşte într-un fel şi vasalilor săi, neh?

— Aşa-i. Desigur, este de datoria vasalilor săi să-i spună orice informaţie care ar putea fi de folos stăpânului lor.

— Adevărat doamnă, foarte adevărat. Ah, este o atât de mare onoare pentru mine să vă slujesc. Honto. Pot să vă spun cât de onorată mă simt că pot să călătoresc cu domnia-voastră, să vorbesc cu domnia-voastră, să mănânc şi să râd cu domnia-voastră? Şi, din când în când, să vă fiu un umil sfetnic, oricât de nepricepută aş fi în astfel de treburi, lucru pentru care îmi cer iertare şi, în sfârşit, să spun că înţelepciunea voastră este la fel de mare ca şi frumuseţea, iar curajul la fel înalt ca şi rangul.

— Ah, Gyko-san, iartă-mă, eşti prea bună, prea îngăduitoare. Sunt doar soţia unuia dintre generalii stăpânului nostru. Ce spuneai? Patru secrete?

— Trei, doamnă. Mă întrebam dacă aţi putea pune o vorbă bună pentru mine pe lângă seniorul Toranaga. Ar fi de negândit pentru mine să-i spun direct domniei-sale cele ce ştiu că sunt adevărate. Asta ar dovedi o foarte proastă creştere, pentru că n-aş şti ce cuvinte să aleg, sau cum să-i

prezint cele ce ştiu şi, în orice caz, în orice problemă, oricât de importantă, obiceiul nostru de a folosi un intermediar este mult mai bun, neh?

— Desigur, Kiku-san ar putea fi o alegere mai bună, n-am cum să ştiu când o să trimită după mine, sau cât de mult o să treacă până când o să mă primească la el, sau chiar dacă va fi interesat în a asculta ceva din ce aş vrea să-i spun eu.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă, dar aţi fi cu mult mai bună, mai potrivită. Aţi putea judeca valoarea acestor informaţii – ea, nu. Către domnia-voastră el îşi pleacă urechea. Asupra ei, alte lucruri.

— Nu sunt un sfetnic, Gyoko-san, nici nu pot să-mi dau seama de preţul acestor lucruri.'

— Aş spune că valorează o mie de koku.

— So desu ka?

Gyoko se asigură grijulie că nimeni nu trăgea cu urechea, apoi îi repetă ce murmurase preotul renegat, precum că el istorisise unchiului său, seniorului Harima, ceea ce seniorul Onoshi îi spusese la spovedanie. Apoi, ce îi spusese cel de-al doilea bucătar al lui Omi că auzise despre complotul lui Omi şi al mamei sale împotriva lui Yabu. Şi în cele din urmă, tot ceee ce ştia despre Zataki, pofta lui pentru doamna Ochiba, şi despre Ishido şi doamna Ochiba.

Mariko ascultă atentă, fără vorbă, deşi încălcarea tainei confesionalului o cutremurase foarte mult, mintea ei tresărind la nesfârşitele posibilităţi pe care cele auzite le făceau cu putinţă. O întrebă din nou, amănunţit, despre toate, ca să se asigure că înţelesese limpede ceea ce i se spusese şi ca să-şi întipărească foarte bine totul în minte.

Când fu mulţumită şi sigură că pricepuse tot ceea ce Gyoko era pregătită să dezvăluie în acea clipă – pentru că, desigur, un negustor atât de abil va ţine întotdeauna multe lucruri în rezervă – trimise după cha proaspăt.

Îi turnă lui Gyoko în ceaşcă ea însăşi şi sorbiră pe îndelete, amândouă încordate, amândouă încrezătoare.

— N-am cum să ştiu cât de preţioase sunt informaţiile acestea, Gyoko-san.

— Desigur, Mariko-sama.

— Îmi închipui că aceste informaţii şi mia de koku, îl vor mulţumi nespus pe seniorul Toranaga.

Gyoko îşi înghiţi cuvântul urât care îi stătea pe buze. Se aşteptase la o reducere importantă la începutul tocmelii.

— Îmi pare rău, dar banii nu au nici o importanţă pentru un asemenea daimyo, deşi înseamnă o avere pentru un ţăran ca mine. O mie de koku m-ar face neînchipuit de bogată, neh? Întotdeauna e bine să ştii ceea ce eşti, doamnă Toda, neh?

Glasul ei era plin de tăioasă viclenie.

— Da, e bine să ştii cine eşti şi ce eşti, Gyoko-san. E unul dintre puţinele daruri pe care o femeie le are faţă de bărbaţi. O femeie ştie întotdeauna. Din fericire, eu ştiu ceea ce sunt. Oh, foarte. Da. Te rog, spune ce doreşti?

Gyoko nu clipi sub ameninţare, dar reînoi atacul cu impoliteţea potrivită clipei.

— Adevărul este că amândouă cunoaştem viaţa şi înţelegem moartea şi amândouă ştim şi credem că aşa cum va fi în Iad, sau oriunde altundeva, depinde de bani.

— Oare?

— Da. Vă rog rog să mă iertaţi, cred că o mie de koku este prea mult.

— Moartea e de preferat?

— Mi-am scris deja poemul meu de moarte, doamnă.

Când am să mor, să nu mă ardeţi, să nu mă îngropaţi, aruncaţi-mi doar trupul pe un câmp să îngraşe un câine flămând.

— Asta poate fi făcut cu uşurinţă.

— Da. Dar am urechi lungi şi o limbă ascuţită, care ar fi mult mai preţioasă.

Mariko turnă cha. Doar pentru ea.

— Îmi pare rău, aşa e?

— Oh, da. Oh, foarte. Da. Vă rog să mă iertaţi, dar nu mă laud. Am fost bine pregătită, doamnă, în privinţa asta şi în multe alte lucruri. Nu mi-e fricã de moarte. Mi-am scris testamentul şi instrucţiuni amănunţite pentru ai mei, în cazul unei morţi neaşteptate. Am făcut pace cu zeii de multă vreme şi, la patruzeci de zile după ce-oi muri, ştiu că am să renasc. Şi dacă nu – femeia ridică din umeri – atunci o să fiu kami. Evantaiul ei era nemişcat. Aşa că pot să-mi îngădui să-mi doresc luna, neh? Vă rog să mă iertaţi că am adus vorba despre asta, dar sunt şi eu ca domnia-voastră: nu mă tem de nimic, dar, spre deosebire de domnia-voastră, în viaţa asta n-am nimic de pierdut.

— Atât de multă vorbărie despre lucruri urâte, Gyoko-san, într-o dimineaţă atât de plăcută? Este plăcută, neh?

Mariko se pregăti să îşi ascundă ghearele.

— Aş prefera mai mult să te văd vie, trăind până la adânci bătrâneţi, unul dintre stâlpii noii tale bresle. Ah, asta a fost o idee deosebită. O idee foarte bună, Gyoko-san.

— Vă mulţumesc, doamnă. La fel de mult mi-ar place să vă ştiu în siguranţă, veselă şi în îmbelşugare, cu toate bucuriile şi cinstea pe care le meritaţi.

— Bucurii? repetă Mariko ameninţătoare.

Gyoko era ca un câine dresat trimis pe urmele vânatului.

— Sunt doar o ţărancă doamnă, aşa că nu pot să ştiu ce onoruri aţi dori şi ce distracţii v-ar place, vouă, sau fiului vostru.

Nebăgat în seamă de niciuna dintre ele, mânerul subţire, de lemn, al evantaiului lui Mariko, trosni între degetele ei. Briza încetase. Aerul fierbinte şi umed atârna asupra grădinii care se deschidea către o mare fără valuri. Muştele roiau şi se aşezau, ca să se ridice din nou.

— Ce… Ce onoruri sau distracţii ţi-ai dori pentru dumneata?

Mariko îşi aţinti privirea cu o fascinaţie răutăcioasă asupra bătrânei femei, pe deplin conştientă acum că trebuia să o distrugă, sau altfel fiul ei avea să sufere.

— Nimic pentru mine. Seniorul Toranaga mi-a dat onoruri şi bogăţii mai presus de visele mele, dar pentru fiul meu? Ah, da, lui i s-ar putea da o mână de ajutor.

— Ce ajutor?

— Două săbii.

— Cu neputinţă.

— Ştiu doamnă. Vă rog să mă iertaţi. E aşa de uşor să dai şi totuşi atât de imposibil. Vine războiul. Va fi nevoie de mulţi în luptă.

— N-o să mai fie nici un război acum. Seniorul Toranaga se duce la Osaka.

— Două săbii. Nu-i prea mult ceea ce cer.

— E cu neputinţă. Îmi pare rău, dar eu nu pot să dau aşa ceva.

— Vă rog să mă iertaţi, dar eu nu v-am cerut domniei-voastre nimic, dar este singurul lucru care mi-ar face plăcere. Da, nimic altceva.

O picătură de sudoare căzu de pe obrazul lui Gyoko în poala ei.

— Mi-ar place să-i ofer seniorului Toranaga cinci sute de koku din preţul contractului, ca o dovadă a stimei mele în aceste vremuri grele. Ceilalţi cinci sute vor fi pentru fiul meu. Un samurai are nevoie de un venit, neh?

— Îţi condamni fiul la moarte. Toţi samuraii lui Toranaga vor muri sau vor deveni ronini foarte curând.

— Karma. Fiul meu are deja fii, doamnă. Ei vor spune fiilor lor că o dată am fost samurai. Asta-i tot ceea ce contează, neh?

— Eu nu am puterea să dau aşa ceva.

— Adevărat. Îmi pare rău, dar asta e tot ceea ce m-ar mulţumi.

Nervos, Toranaga scutură din cap.

— Informaţiile ei sunt interesante, poate, dar nu merită să-i fac fiul samurai.

Mariko răspunse:

— Pare să fie un vasal credincios, Alteţă. A spus că ar fi onorată dacă aţi opri alţi cinci sute de koku din contract pentru vreun samurai aflat în nevoie.

— Asta nu e generozitate. Nu, nici pe departe. Asta, mai degrabă, e o dovadă că se simte vinovată pentru preţul neruşinat de la început.

— Poate că merită să vă gândiţi, alteţă. Ideea ei în privinţa breslei, în privinţa acestor gei-sha şi a noii clase de curtezane vor avea efecte îndelungate, neh? N-are să facă nimănui nici un rău, poate.

— Nu sunt de aceeaşi părere. Nu, de ce ar fi răsplătită? Nu e nici o pricină pentru care să-i fac această onoare. Îmi vine să râd. Eşti sigură că nu ţi-a cerut-o ea însăşi?

— Ar fi mai mult decât neobrăzare din parte ei s-o facă, Alteţă. Eu am făcut această propunere pentru că cred că v-ar fi de mare folos.

— Ar face bine să-mi fie de mai mult folos. Tainele ei sunt probabil tot nişte minciuni. În zilele astea n-aud decât minciuni.

Toranaga sună un mic clopoţel şi un slujitor apăru îndată la uşă.

— Alteţă?

— Unde este curtezana Kiku?

— În încăperile voastre, Alteţă.

— E şi femeia Gyoko cu ea?

— Da, Alteţă.

— Dă-le pe amândouă afară din castel. Acum. Trimite-le înapoi la… nu, găseşte-le un han, un han de mâna a treia şi spune-le să aştepte acolo până când trimit eu după ele, spuse Toranaga întărâtat. Dezgustător! Codoaşe care vor să fie samurai! Ţărani împuţiţi care nu-şi mai cunosc lungul, nasului!

Mariko îl privea stând aşezat pe pernele lui, cu evantaiul mişcându-se agitat. Era tulburată de schimbarea pe care o vedea la el. Morocănos, nervos şi nehotărât, când înainte

fusese întotdeauna doar încrezător şi mulţumit. O ascultase cu interes, dar nu cu entuziasmul pe care ea îl aşteptase.

Bietul om, se gândi cu milă, s-a dat bătut. La ce-i mai folosesc orice informaţii? Poate că e înţelept că dă la o parte lucrurile lumeşti şi se pregăteşte pentru necunoscut. Poate ar trebui să o faci tu însăţi, îşi zise, mai murind înăuntrul ei încă puţin. Da, dar nu poţi, nu încă. Cumva trebuie să-ţi aperi fiul.

Se aflau la al şaselea cat al donjonului înalt şi întărit, iar ferestrele dădeau deasupra oraşului, pe trei părţi ale orizontului. Apusul era mohorât în acea seară, cornul lunii subţire şi coborât la orizont, iar aerul umed, înăbuşitor, deşi acolo, la aproape o sută de picioare de la pământ şi deasupra zidurilor castelului, camera era deschisă oricărei adieri de vânt. Încăperea era joasă şi întăritä şi ocupa jumătate din întregul etaj, alte încăperi înconjurând-o.

Toranaga ridică mesajul pe care Hiro-matsu i-l trimise prin Mariko şi îl citi din nou. Ea băgă de seamă că mâna lui tremura.

— Şi de ce vrea să vină la Yedo?

Aruncă nemulţumit sulul de-o-parte.

— Nu ştiu, Alteţă, vă rog să mă iertaţi. Mi-a cerut doar să vă dau acest mesaj.

— Ai vorbit cu creştinul renegat?

— Nu, Alteţă. Yoshinaka-san a spus că aţi dat porunci ca nimeni să nu facă asta.

— Cum a fost Yoshinaka în timpul călătoriei?

— Foarte priceput, Alteţă, spuse ea, răspunzând răbdătoare a doua oară întrebării. Ne-a păzit foarte bine şi ne-a adus la vreme.

— De ce nu s-a întors preotul Tsukku-san cu voi?

— Pe drumul de la Mishima, Alteţă, el şi Anjin-san s-au certat.

Mariko îi povesti, fără să ştie că ce-i spusese deja părintele Alvito lui Toranaga, sau dacă, de fapt, Toranaga trimisese după el până atunci.

— Părintele a hotărât să călătorească singur.

— Din ce cauză s-au certat?

— În parte din pricina mea, a sufletului meu, Alteţă. Şi mai mult din pricina duşmăniei dintre religiile lor şi a războiului dintre stăpânii lor.

— Cine a început?

— Amândoi sunt la fel de vinovaţi. A început de la o ploscă cu băutură.

Mariko îi istorisi întâmplarea cu Rodrigues, apoi continuă:

— Tsukku-san a adus o a doua ploscă în dar, dorind, după cum spunea, să pună o vorbă pentru Rodrigues-san, dar Anjin-san a răspuns, neaşteptat de brutal, că nu vrea nici un fel de „băutură papistaşă", că preferă saké şi că n-are încredere în popi. Sfântul părinte s-a înroşit tot, a fost la fel de neaşteptat de brutal spunând că nu s-a ocupat niciodată cu otrăvurile şi n-o s-o facă niciodată şi n-ar putea niciodată să încuviinţeze un asemenea lucru.

— Ah, otravă? Folosesc otrava ca armă?

— Anjin-san mi-a spus că unii dintre ei da, Alteţă. Asta a iscat alte cuvinte urâte. S-au certat apoi cu privire la religie, la sufletul meu, la catolici şi protestanţi. Am plecat să-l aduc pe Yoshinaka-san cât de repede am putut şi el a oprit cearta.

— Creştinii nu ne-aduc altceva decât necazuri, neh?

Ea nu-i răspunse. Nervozitatea lui o descumpănea. Nu-i stătea deloc în fire asta şi părea să n-aibă nici un motiv pentru asemenea lipsă a legendarei sale stăpâniri de sine.

Poate că şocul de a fi învins e prea mult pentru el, îşi zise. Fără el, suntem cu toţii terminaţi, fiul meu e pierdut şi Kwanto va trece curând în alte mâini. Mohoreala lui o molipsi şi pe ea. Băgase de seamă, pe străzi şi în castel, o umbră care părea că atârnă deasupra întregului oraş. Un oraş care era faimos pentru veselia lui, pentru umorul lui spumos şi pentru bucuria de a trăi.

— M-am născut în anul în care a sosit primul creştin şi de atunci ei bântuie ţara neîncetat, spuse Toranaga. De

cincizeci şi opt de ani n-aduc altceva decât necazuri, neh?
— Îmi pare rău că v-am supărat, Alteţă. Mai este şi altceva? Cu îngăduinţa…
— Stai jos. N-am isprăvit încă.
Toranaga sună din nou din clopoţel. Uşa se deschise.
— Trimite-l pe Buntaro-san aici.
Buntaro păşi înăuntru. Întunecat la faţă, îngenunche şi se înclină. Ea se înclină către el, ţeapănă, dar el n-o băgă în seamă.
Cu un timp în urmă Buntaro întâlnise convoiul lor la poarta castelului. După un scurt salut de bun-găsit, îi spusese că trebuia să se înfăţişeze deîndată seniorului Toranaga. După Anjin-san avea să trimită mai târziu.
— Buntaro-san, m-ai rugat să mă vezi în prezenţa soţiei dumitale, cât de curând cu putinţă.
— Da, Alteţă.
— Şi ce doreşti?
— Vă cer umil îngăduinţa să iau capul lui Anjin-san.
— De ce?
— Vă rog să mă iertaţi, dar mie nu-mi place felul în care se uită la soţia mea. Voiam s-o spun în faţa ei, prima dată de faţă cu domnia-voastră. Şi de asemenea, m-a insultat la Anjiro şi nu mai pot trăi cu ruşinea asta.
Toranaga aruncă o privire scurtă către Mariko, care părea să fi îngheţat.
— O acuzi că l-a încurajat?
— Eu… eu vă cer îngăduinţa să-i iau capul.
— O acuzi că l-a încurajat? Răspunde-mi la întrebare.
— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, dar am crezut că ar fi fost de datoria mea să-i iau capul în aceeaşi clipă, răspunse Buntaro rece, cu ochii pe tatami. Barbarul îmi tulbură într-una armonia. Cred că vă necăjeşte şi pe domnia-voastră. Lăsaţi-mă să-i iau capul, vă implor.
Îşi ridică privirea. Avea fălcile grele nebărbierite şi ochii umbriţi de cearcăne adânci.

— Sau lăsaţi-mă să plec cu soţia mea acum şi la noapte vom porni înaintea voastră, să vă pregătim calea.

— Ce spui de asta, Mariko-san?

— Este soţul meu. Orice hotărăşte el, am să mă supun, doar dacă nu hotărâţi altfel, Alteţă. E de datoria mea.

Toranaga privi de la bărbat la femeie. Apoi vocea i se aspri şi pentru o clipă fu din nou Toranaga cel din trecut.

— Mariko-san, ai să pleci în trei zile la Osaka. Ai să pregăteşti acest drum pentru mine şi ai să mă aştepţi acolo. Buntaro-san, ai să mă însoţeşti drept comandant al escortei mele, când am să plec. După ce ai să fii secondantul meu, tu, sau unul dintre oamenii tăi, poate să facă acelaşi lucru cu Anjin-san. Cu sau fără învoirea lui.

Buntaro tuşi ca să-şi dreagă glasul

— Alteţă, vă rog porunciţi „Cer…”

— Ţine-ţi gura! Uiţi cine eşti? ţi-am spus „nu” de trei ori! Data viitoare, când vei avea neobrăzarea să-mi dai sfaturi necerute, ai să-ţi tai pântecul într-o hazna din Yedo!

Fruntea lui Buntaro era pe tatami.

— Vă cer iertare, Alteţă. Vă cer iertare pentru neobrăzarea mea.

Mariko era la fel de îngrozită de izbucnirea grosolană, ruşinoasă a lui Toranaga şi se înclină adânc şi ea, ca să-şi ascundă stânjeneala. După o clipă, Toranaga spuse:

— Vă rog să iertaţi purtarea. Rugămintea ta este acceptată, Buntaro-san, dar numai după ce îmi vei fi secondant.

— Vă mulţumesc, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi că v-am tulburat.

— V-am poruncit amândorura să faceţi pace între voi. Aţi făcut aşa?

Buntaro dădu scurt din cap. Mariko îl imită.

— Bun. Mariko-san, te vei întoarce cu Anjin-san la noapte, la Ora Câinelui. Acum poţi să pleci.

Ea se înclină şi îi părăsi. Toranaga se uită ţintă la Buntaro.

— Ei, bine, o acuzi?

— Nu e de crezut că ar putea să mă trădeze, Alteţă, răspunse morocănos Buntaro.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Toranaga izgoni o muscă cu evantaiul, părând foarte obosit.

— Ei bine, o să ai în curând capul lui Anjin-san. Am nevoie de el pe umeri încă puţină vreme.

— Vă mulţumesc, Alteţă. Din nou vă rog să mă iertaţi că v-am tulburat.

— Vremurile sunt tulburi.

Toranaga se aplecă înainte.

— Ascultă. Vreau să te duci la Mishima deîndată, ca să-l înlocuieşti pe tatăl tău pentru câteva zile. Mi-a cerut învoirea să vină aici ca să stea de vorbă cu mine. Nu ştiu de ce… Oricum, trebuie să am pe cineva în Mishima, în care să mă încred. N-ai vrea, te rog, să pleci în zori – pe drumul dinspre Takato?

— Alteţă?

Buntaro văzu că Toranaga îşi păstra liniştea cu un efort uriaş şi, în ciuda voinţei sale, vocea îi tremura.

— Am un mesaj personal pentru mama mea, în Takato. Nu trebuie să spui nimănui că te duci acolo, dar odată ce ajungi destul de departe de oraş, tai-o spre nord.

— Am înţeles.

— Seniorul Zataki s-ar putea să te împiedice să i-l dai, s-ar putea să încerce. Trebuie să i-l dai doar în mâinile ei, înţelegi? Numai ei. Ia douăzeci de oameni şi galopaţi până acolo. Am să trimit un porumbel călător ca să cer permisul de liberă trecere de la el.

— Mesajul vostru va fi verbal sau în scris, alteţă?

— În scris.

— Şi dacă nu pot să i-l dau?

— Trebuie să poţi, desigur că trebuie. De aia te-am ales pe tine! Dar dacă eşti trădat… distruge-l înainte de a te omorî. În momentul în care voi auzi asemenea veşti rele, capul lui Anjin-san va pleca de pe umeri. Şi dacă… ce să fac cu

Mariko-san? Ce să fac cu soţia ta, dacă ceva nu merge cum trebuie?

— Vă rog să îi luaţi şi ei viaţa, Alteţă, înainte de a muri domnia-voastră. Aş fi onorat dacă… Merită un secondant pe măsură.

— N-o să moară dezonorată. Ai făgăduiala mea. Am să mă-ngrijesc de asta personal. Acum, te rog, întoarce-te în zori pentru mesaj. Nu îmi înşela încrederea. Doar în mâinile mamei mele.

Buntaro îi mulţumi din nou şi plecă, ruşinat de faptul că Toranaga îşi arătase atât de deschis teama. Rămas singur, Toranaga scoase o batistă de hârtie şi-şi şterse sudoarea de pe faţă. Degetele îi tremurau. Încercă să şi le stăpânească, dar nu izbuti. Îi trebuise toată puterea să continue să facă pe prostul mohorât, să-şi ascundă înfierbântarea nedomolită, din pricina tainelor care, de neînchipuit, promiteau îndelung aşteptata şansă.

— O posibilă şansă, doar posibilă – dacă sunt adevărate, spuse cu glas tare, abia în stare să gândească, uluitoarea informaţie atât de binevenită, pe care Mariko i-o adusese de la femeia Gyoko, încă răsunându-i în urechi.

Ochiba, râdea el în sinea lui. Deci harpia aia este momeala ca să-mi aduc fratele de-a rostogolul din cuibul său de vultur. Fratele meu o doreşte pe Ochiba. Dar acum este la fel de limpede că vrea mai mult decât pe ea şi mai mult decât Kwanto. Vrea împărăţia. Îl urăşte pe Ishido, îi e scârbă de creştini şi acum e bolnav de gelozie din cauza cunoscutei pofte a lui Ishido pentru Ochiba. Aşa că o să se despartă de Ishido, Kiyama şi Onoshi. Fiindcă vicleanul meu frate vrea într-adevăr să fie shôgun. E Minowara, cu toată stirpea de care are nevoie, toată ambiţia, dar nu cu împuternicirea. Sau Kwanto. Ca să primească restul, mai întâi trebuie să ia Kwanto.

Toranaga îşi frecă palmele fericit gândindu-se la toate minunatele noi posibilităţi de capcane, pe care cele aflate de curând i le îngăduiau împotriva fratelui său.

Şi Onoshi, leprosul. O picătură de miere în urechea lui Kiyama, la vremea potrivită, se gândi, iar spusele preotului renegat răstălmăcite puţin, îmbunătăţite modest şi Kiyama s-ar putea să-şi strângă legiunile şi să se pornească să-l treacă pe Onoshi prin foc şi sabia.

— Gyoko e destul de sigură, Alteţă. Fratele Josef, acolitul, i-a spus că seniorul Onoshi i-a şoptit în confesional că a făcut un tratat secret cu Ishido, împotriva unui daimyo creştin şi voia iertare. Prin tratat Ishido promitea solemn că, în schimbul sprijinului de acum, în ziua în care vei muri, acest creştin va fi acuzat de trădare şi invitat în Nemărginire pe loc, cu forţa dacă va fi nevoie, iar fiul şi moştenitorul lui Onoshi vor moşteni toate pământurile. Numele creştinului nu a fost rostit, Alteţă.

Kiyama, sau Harima din Nagasaki? se întrebă Toranaga. Nu contează. Pentru mine trebuie să fie Kiyama.

Se ridică tremurând, în ciuda bucuriei şi bâjbâi către una dintre ferestre, sprijinindu-se greoi de oblonul de lemn. Privi luna şi cerul. Stelele erau palide. Se adunau nori de ploaie.

— Buddha şi voi zei, oricare dintre zei! Faceţi ca fratele meu să muşte momeala – şi ca toate vorbele acelei femei să fie adevărate!

Nici o stea căzătoare nu apăru ca să arate că mesajul fusese primit de zei. Nici un vânt nu se iscă din senin, nici un nor nu apăru de nicăieri să acopere secera lunii. Şi dacă s-ar fi ivit un semn ceresc, el l-ar fi socotit o întâmplare.

Ai răbdare. Pune la socoteală doar faptele. Stai şi gândeşte-te, îşi spuse.

Ştia că oboseala începuse să-şi arate colţii, dar era vital ca nici unii dintre vasalii, sau apropiaţii lui şi deci nimeni dintre legiunile de gură-cască sau spioni din Yedo, să nu bănuiască nici o clipă că doar se prefăcea a se fi dat bătut şi juca rolul unui învins. La Yokosé înţelesese într-o clipă că dacă ar fi acceptat cel de-al doilea sul de la fratele său, însemna să-şi primească osânda la moarte. Hotărâse că

singura sa şansă măruntă de supravieţuire era să-i convingă pe toţi, chiar şi pe el însuşi, că acceptase înfrângerea pe deplin, deşi în realitate era doar ca să câştige timp, continuând obişnuitul şir de tocmeli, întârzieri şi false retrageri, întotdeauna aşteptând răbdător până apărea o crăpătură în armură, deasupra gâtului, ca apoi să-şi înfigă sabia adânc, sălbatic, fără şovăire.

De la Yokosé petrecuse îndelungi nopţi şi zile de veghe, fiecare dintre ele mai greu de îndurat decât cealaltă. Nu vânase, nu râsese şi nu pusese la cale nimic, nu înotase, nu glumise şi nu dansase, nu cântase în piesele Noh, care îl desfătaseră de când se ştia. Numai acelaşi rol singuratic, cel mai greu din toată viaţa lui: posomorât, înfrânt, nehotărât, în aparenţă neajutorat, aproape lăsându-se să moară de bunăvoie de foame.

Ca să-şi mai treacă timpul, continuase să-şi îmbunătăţească testamentul. Acesta conţinea o serie de instrucţiuni secrete, personale, către urmaşii lui, pe care el le alcătuise de-a lungul anilor, arătându-le cum să conducă mai bine după el. Sudara jurase deja să se supună testamentului, aşa după cum fiecare moştenitor avea să facă la rându-l lui. În acest fel viitorul clanului va fi asigurat, îşi reaminti Toranaga în timp ce schimba un cuvânt, adăuga o propoziţie sau ştergea un paragraf, dacă o să scap din capcana de acum.

Testamentul începea asfel:

Datoria seniorului unei provincii constă în a asigura pacea şi siguranţa oamenilor şi nu în a se împăuna cu faptele strămoşilor, sau în a se strădui să adune averi pentru urmaşii săi…

Una dintre maxime spunea:

Norocul şi nenorocul trebuie lăsate în seama cerului şi a legilor firii. Nu trebuie cumpărate cu rugi sau cu orice altă întreprindere vicleană de vreun om oarecare, sau de cineva care îşi spune cu de la sine putere, sfânt.

Şterse „cineva care îşi spune cu de la sine putere sfânt” şi schimbă propoziţia ca să se sfârşească cu „vreun om oarecare.”

De obicei, îi plăcea să-şi strunească mintea, astfel ca să scrie limpede şi scurt, dar în timpul îndelungilor zile şi nopţi îi trebuise întreaga sa stăpânire de sine ca să continue să joace un rol atât de străin.

Că izbutise atât de bine îi făcea plăcere şi totuşi îl nemulţumea. Cum puteau oamenii să fie atât de creduli?

Mulţumesc zeilor că sunt aşa, îşi spuse pentru a milioana oară. Acceptând „înfrângerea” ai ocolit de două ori războiul. Eşti încă încolţit, dar acum, în cele din urmă, răbdarea ta şi-a primit răsplata şi-ai o nouă şansă.

Poate o nouă şansă, se corectă. Dacă secretele sunt false şi date de un duşman ca să te înfunde şi mai mult?

Pieptul lui începu să-l doară. Se simţi slăbit şi ameţit, aşa că se aşeză jos şi respiră adânc, cum îl învăţaseră cu ani în urmă profesorii Zen. „Zece respiraţii adânci, zece uşoare, zece adânci, zece uşoare. Trimite-ţi mintea în Nemărginire: Nu există trecut, sau viitor, fierbinte sau rece, durere sau bucurie – din nimic în nimic.”

În curând începu din nou să gândească limpede. Apoi se duse la masă şi începu să scrie. O rugă pe mama sa să îi fie intermediar între el şi fratele său vitreg şi să-i prezinte propunerea lui pentru viitorul clanului lor. Mai întâi îşi rugă fratele să se gândească la o căsătorie cu doamna Ochiba.

„Desigur că ar fi de neînchipuit să fac eu asta, frate. Prea mulţi daimyo ar fi înfuriaţi de ambiţia mea neruşinată. Dar o astfel de legătură cu tine va întări pacea în împărăţie şi va sprijini succesiunea lui Yaemon. Nimeni nu se îndoieşte de credinţa ta, deşi unii se înşală îndoindu-se de a mea. Ai putea, desigur, să găseşti o soţie mult mai potrivită, dar ea cu greu ar putea găsi un soţ mai bun. Odată ce trădătorii Alteţei Sale Imperiale, vor fi înlăturaţi şi eu îmi voi relua locul cuvenit, ca Preşedinte al Consiliului Regenţilor, voi invita pe Fiul Cerului să ceară această căsătorie, dacă vei

primi să te încarci cu o astfel de sarcină grea. Simt cu adevărat că acest sacrificiu este singura cale prin care amândoi putem asigura succesiunea şi să ne facem datoria pentru care am jurat în faţa lui Taikô. Al doilea, ţi se oferă toate domeniile trădătorilor creştini Kiyama şi Onoshi, care acum urzesc împreună cu preoţii barbari un război mişelesc împotriva tuturor acelor daimyo necreştini, sprijiniţi de o invazie a barbarilor cu muschete, aşa cum au făcut mai înainte împotriva stăpânului nostru legiuit, Taikô. Mai departe, ţi se oferă toate pământurile oricărui alt creştin din Kyushu, care se alătură trădătorului Ishido împotriva mea în bătălia finală. (Ştiai că ţăranul ăsta parvenit a avut neobrăzarea să facă ştiut că, odată ce eu voi fi mort, iar el va conduce Consiliul, plănuieşte să-l dizolve şi el însuşi să se însoare cu mama Moştenitorului?)

Iar în schimbul celor de mai sus, doar atât, frate: un tratat de alianţă secret, acum, garantând trecere liberă armatelor mele prin munţii Shinano, un atac al forţelor noastre unite, sub conducerea mea, împotriva lui Ishido, la vremea şi felul ales de mine. În sfârşit, ca dovadă a încrederii mele, am să-ţi trimit deîndată pe fiul meu, Sudara, soţia lui, doamna Genjiko şi copiii lor, împreună cu singurul meu nepot, ţie, în Takato…”

Nu aşa se poartă un om învins, îşi spuse Toranaga şi pecetlui sulul. Zataki o să înţeleagă asta imediat. Da, dar acum momeala e pusă în capcană. Shinano este singura mea cale şi Zataki este prima cheie către câmpiile Osakăi.

E adevărat că Zataki o doreşte pe Ochiba? Risc atât de mult pentru presupusele şoapte ale unei slujnice încălecate şi ale unui bărbat în călduri. Ar putea Gyoko, lipitoarea asta neruşinată, să mintă ca să câştige de două ori? Samurai? Deci asta e adevărata cheie ca să-şi dezvăluie toate tainele.

Trebuie să aibă dovezi în privinţa lui Mariko şi a lui Anjin-san. De ce oare altfel mi-ar înainta Mariko o astfel de cerere? Toda Mariko şi barbarul! Barbarul şi Buntaro! Ei, viaţa e ciudată.

Un alt junghi deasupra inimii îl străbătu. După un timp scrise mesajul pentru un porumbel călător şi porni greoi pe scări către hulubăria de deasupra. Alese grijuliu un porumbel pentru Takato din unul dintre multele panere şi aşeză la locul lui micul cilindru. Apoi puse porumbelul pe stinghie, în cutia deschisă care îi va îngădui păsării să zboare la prima rază de lumină.

Mesajul o ruga pe mama lui să ceară trecere liberă pentru Buntaro, care avea un mesaj important pentru ea şi fratele lui şi o semnase ca şi propunerea, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, folosindu-şi pentru prima oară în viaţă întreg titlul.

— Zbori teafără şi bine, mică pasăre, spuse el, mângâind-o cu o pană căzută. Porţi moştenirea a zece mii de ani.

Încă o dată ochii i se îndreptară către oraşul de dedesubt. O minusculă geană de lumină apăru la orizont, spre răsărit. Jos, la docuri, putea să vadă flăcările cât un vârf de ac ale torţelor care înconjurau corabia barbară.

Asta-i o altă cheie, se gândi şi începu să se gândească din nou la cele trei taine. Ştia că îi scăpase ceva.

— Aş vrea să fie Kiri aici, îi spuse nopţii.

Mariko era îngenuncheată în faţa oglinzii ei de metal lustruit. Se uită în altă parte ca să nu-şi mai vadă faţa. În mâini avea pumnalul care sclipea în lumina lămpii de ulei.

— Ar trebui să te folosesc, spuse ea, plină de amărăciune.

Ochii ei căutară Madonna cu Fiul în nişa de lângă minunata creangă cu flori şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Ştiu că sinuciderea este un păcat de moarte, dar ce-aş putea face? Cum să trăiesc cu ruşinea asta? E mai bine s-o fac înainte de-a fi trădată.

Camera era la fel de tăcută ca întreaga casă. Era casa familiei lor, construită înlăuntrul inelului interior de apărare şi al şanţului larg, ce înconjura castelul, unde numai celor mai onoraţi şi de credinţă hatamoto li se îngăduia să trăiască. În jurul casei se găsea o grădină înconjurată cu un

gard de bambus şi prin care trecea un pârâu mic, tras din belşugul de ape ce înconjurau castelul.

Auzi paşi. Poarta din faţă se deschise şi se auzi zgomotul servitorilor alergând să-şi întâmpine stăpânul. Puse iute pumnalul deoparte în obi şi-şi uscă lacrimile. În curând se auziră paşi şi ea deschise uşa înclinându-se politicoasă.

Prost dispus, Buntaro îi spuse că Toranaga se răzgândise din nou, că acum i se poruncise să plece la Mishima pentru un timp.

— Am să plec în zori. Am vrut să îţi urez o călătorie plăcută.

Se opri şi se uită îndelung la ea.

— De ce plângi?

— Te rog să mă ierţi, Alteţă. E doar pentru că sunt femeie şi viaţa mi se pare atât de grea. Şi din pricina lui Toranaga-sama.

— El e o ramură ruptă. Mi-e ruşine s-o spun. Groaznic, dar asta a devenit acum. Ar trebui să pornim războiul. Mai bine în luptă, decât să ştiu că singurul viitor pe care îl am e să văd faţa murdară a lui Ishido râzând de karma mea.

— Da, îmi pare rău. Aş vrea să pot face ceva, să-ţi fiu de ajutor. Vrei saké sau cha?

Buntaro se întoarse şi urlă la un servitor care aştepta în coridor.

— Adu saké! Grăbeşte-te!

Se întoarse şi intră în camera ei. Mariko închise uşa. El se aşeză lângă fereastră privind la zidurile castelului şi la donjonul de dincolo de ele.

— Te rog, nu te-ngrijora, Alteţă, spuse ea. Baia e pregătită şi am trimis după concubina ta favorită.

El nu-şi mişcă ochii de pe donjon, fierbând în sinea lui, apoi spuse:

— Ar trebui să demisioneze în favoarea seniorului Sudara, dacă nu mai are snagă îndestul pentru a ne conduce. Seniorul Sudara este fiul său şi moştenitorul său legal, neh? Neh?

— Da, Alteţă. Da.

— Sau, şi mai bine, ar trebui să facă cum a spus Zataki. Să-şi facă seppuku. Atunci l-am avea pe Zataki şi armata lui de partea noastră. Cu ei şi cu muschetele am putea să străbatem până la Kyoto. Ştiu că putem. Chiar dacă dăm greş, e mai bine decât să ne predăm ca nişte laşi şi împuţiţi mâncători de usturoi. Stăpânul nostru şi-a pierdut toate drepturile, neh? Neh?

Se răsuci către ea.

— Te rog să mă ierţi, nu pot să spun asta. El e stăpânul nostru legiuit.

Buntaro îi întoarse din nou spatele, posomorât, ca să privească donjonul. Luminile sclipeau la toate caturile, şi în mod deosebit, la cel de-al şaselea.

— Sfatul meu pentru cei din consiliul său este să-l invite să se despartă de noi şi dacă nu, să-l ajutăm. S-a mai întâmplat asta de nenumărate ori. Sunt mulţi care-mi împărtăşesc părerile, dar nu şi seniorul Sudara. Nu încă. Poate c-o face în sinea lui, cine ştie ce crede oare cu adevărat? Când ai să te întâlneşti cu doamna Genjiko, vorbeşte-i, convinge-o. La rândul ei, ea o să-l convingă. Ea îl duce de nas, neh? Sunteţi prietene. Pe tine o să te asculte. Convinge-o.

— Cred că ar fi un lucru rău, Alteţă. Asta-i trădare.

— Îţi poruncesc să-i vorbeşti.

— Am să mă supun.

— Da, te vei supune unei porunci, nu-i aşa? pufni el. Supunere. De ce eşti întotdeauna atât de rece şi acră, neh?

Ridică oglinda şi i-o vârî în faţă.

— Priveşte-te!

— Te rog să mă ierţi dacă nu-ţi plac, stăpâne.

Vocea ei era egală şi-l privea peste oglindă drept în faţă.

— Nu vreau să te supăr.

O privi o clipă şi apoi aruncă brusc oglinda înapoi, pe masa lăcuită.

— Nu te acuz pe tine. Dacă aş fi bănuit că… n-aş fi şovăit.

Mariko se auzi aruncându-i:

— N-ai fi ezitat să faci, ce? Să mă ucizi, Alteţă? Sau să mă laşi în viaţă ca să mă ruşinezi şi mai mult?

— Nu te-am acuzat pe tine, numai pe el! urlă Buntaro.

— Dar te acuz eu pe tine! ţipă ea drept răspuns, iar tu m-ai acuzat pe mine!

— Ţine-ţi gura!

— M-ai făcut de râs în faţa stăpânului nostru! M-ai învinovăţit şi nu eşti în stare să-ţi faci datoria! ţi-e teamă! Eşti un laş! Un laş murdar, mâncător de usturoi!

Sabia lui ieşi din teacă şi ea se bucură că cel puţin îndrăznise să-l împingă dincolo de marginea răbdării, dar sabia rămase ridicată în aer.

— Am promisiunea ta în faţa zeului tău, la Osaka, înainte ca noi să păşim în moarte. Am promisiunea ta şi…

Râsul ei muşcător era ascuţit şi răutăcios.

— O, da, prea-puternice stăpân! Am să fiu perna ta încă o dată, dar primirea ta va fi uscată, amară şi silnică!

El izbi orbeşte, cu toată puterea celor două mâini, într-un stâlp şi lama străbătu aproape în întregime lemnul vechi, gros de aproape un picior. Trase de sabie, dar aceasta se înţepenise. Înebunit de furie răsuci şi o smuci şi atunci lama plesni. Cu un ultim blestem, aruncă mânerul rupt prin peretele subţire şi plecă clătinându-se ca beat către uşă. Servitorul îl aştepta acolo tremurând, cu tava cu saké. Buntaro i-o smulse din mâini. Într-o clipă omul îngenunche, îşi puse fruntea la podea şi îngheţă aşa.

Buntaro se sprijini de canatul uşii sfărâmate.

— Aşteaptă… Aşteaptă până la Osaka.

Se repezi orbeşte afară din casă.

Un timp, Mariko rămase nemişcată, ca în transă. Apoi culorile începură să-i revină în obraji, ochii ei începură din nou să vadă. Se reîntoarse tăcută la oglindă. Îşi cercetă un timp imaginea, apoi, foarte liniştită, isprăvi de întins fardul.

Blackthorne urca în goană scările, câte două deodată, urmat de gărzile sale. Se afla pe scara principală din donjon şi era bucuros că nu-l încurcau săbiile. Trebuise să le

predea ceremonios, în curte, primelor gărzi, care-l căutaseră de asemenea politicos, dar amănunţit. Torţele luminau scările şi palierele de la fiecare etaj, Pe cel de-al cincilea palier se opri, aproape explodând de înfierbântare şi strigă:

— Mariko-san, te simţi bine?

— Da, da. Sunt bine, mulţumesc, Anjin-san.

Începu să urce din nou, simţindu-se uşor şi foarte puternic, până când ajunse la ultimul cat, la cel de-al şaselea. Acest nivel era puternic păzit, ca toate celelalte. Samuraii care-l însoţeau se îndreptară către cei adunaţi în jurul uşii ferecate în fier şi se înclinară. Li se răspunse şi îi făcură semn lui Blackthorne să aştepte.

Lucrătura în lemn şi fier din întregul castel era deosebită. Aici, în donjon, toate ferestrele, deşi delicate şi înalte, serveau şi ca puncte de tragere pentru arcaşi şi erau pregătite obloane grele, acoperite cu fier, gata de-a fi aşezate la locul lor, pentru o mai mare protecţie.

Mariko dădu ultimul colţ al scării uşor de apărat şi ajunse lângă el.

— Eşti bine? întrebă el.

— Oh, da. Bine, mulţumesc, îi răspunse, gâfâind uşor.

Dar încă era stăpânită de aceeaşi ciudată seninătate şi detaşare pe care el le băgase de seamă când o întâlnise în curte şi pe care nu le mai întâlnise la ea până atunci.

Lasă asta, îşi spuse încrezător. E doar castelul şi Toranaga şi Buntaro şi faptul că e aici, în Yedo. Ştiu ce să fac acum.

De când văzuse Erasmus era plin de o imensă bucurie. Nu se aşteptase, într-adevăr, să-şi găsească corabia atât de desăvârşită, atât de curată şi îngrijită şi pregătită. Cu greu mai putea găsi acum un motiv de-a mai rămâne în Yedo. O să arunc doar o privire scurtă sub punţi, să văd cala, o scufundare iute pe sub cocă, ca să cercetez chila, apoi tunurile, magazia de muniţii, încărcăturile şi velele. În timpul drumului către Yedo, plănuise cum să folosească mătase groasă sau pânza de bumbac pentru vele. Mariko îi

spusese că pânză de cânepă nu exista în Japonia. Doar să pun velele la punct, se bucură el şi orice alte rezerve avem nevoie, apoi ieşim spre Nagasaki ca un fulger.

— Anjin-san!

Samuraiul se întorsese.

— Hai.

— Dozo.

Uşa ferecată se deschise tăcută. Toranaga era aşezat la capătul celălalt al încăperii pătrate, pe o porţiune înălţată, acoperită cu tatami. Singur.

Blackthorne îngenunche şi se înclină adânc, cu palmele aşezate pe podea.

— Konbanwa, Toranaga-sama. Ikaga desu ka?

— Okagesana de genki desu. Anata wa?

Toranaga părea mai bătrân, mai obosit şi mult mai slab ca înainte. Shigata ga nai, îşi spuse Blackthorne. Karma lui Toranaga n-o să atingă Erasmus – ea o să fie salvarea lui, jur pe Dumnezeu.

Răspunse întrebărilor obişnuite ale lui Toranaga cu cuvinte simple, dar bine rostite, folosind un mod simplificat de vorbire, pe care îl pusese la punct cu ajutorul lui Alvito. Toranaga îl felicită pentru cât avansase în cunoaşterea limbii şi începu să vorbească mai iute.

Blackthorne folosi una dintre frazele învăţate pe dinafară, pe care le alcătuise cu Alvito şi Mariko.

— Vă rog să mă iertaţi, stăpâne, deoarece japoneza mea nu este atât de bună, vă rog să vorbiţi mai rar şi să folosiţi cuvinte mai simple, aşa cum şi eu voi folosi cuvinte simple. Vă rog să mă iertaţi că vă pricinuiesc atâtea neplăceri.

— Foarte bine. Da, desigur. Spune-mi, te rog, cum ţi-a plăcut Yokosé?

Blackthorne repetă, ţinând pasul cu Toranaga, deşi răspunsurile sale erau opintite, iar vocabularul său încă foarte limitat, până când Toranaga puse o întrebare ale cărei cuvinte îi scăpară în întregime.

— Dozo? Gomen nasai, Toranaga-sama? spuse el cerându-şi iertare. Wakarimasen. Nu înţeleg.

Toranaga repetă ce spusese în cuvinte mai simple. Blackthorne aruncă o privire lui Mariko.

— Îmi pare rău, Mariko-san. Ce înseamnă „sonkei su beki urni”?

— Dacă poate naviga, Anjin-san.

— Ah! Domo.

Blackthorne se întoarse. Toranaga întrebase dacă poate să se convingă iute, dacă nava sa era în stare să iasă în larg şi cât de mult i-ar fi luat. Răspunse:

— Da, cu uşurinţă. În jumătate zi, stăpâne.

Toranaga se gândi o clipă, apoi îi spuse s-o facă a doua zi şi să-i transmită rezultatul după amiază, în timpul Orei Caprei.

— Wakarimasu?

— Hai.

— Apoi, îţi vei putea vedea oamenii.

— Alteţă?

— Vasalii. Am trimis după dumneata ca să-ţi spun că mâine ai să-ţi primeşti vasalii.

— Ah, vă rog să mă iertaţi, înţeleg. Samurai-vasali. Două sute de oameni.

— Da. Noapte bună, Anjin-san. Ne vedem mâine.

— Vă rog să mă iertaţi, alteţă. Pot respectuos să vă întreb trei lucruri?

— Care?

— Mai întâi: cu putinţă văzut echipajul meu acum, vă rog? Câştig timp, vă rog.

Toranaga încuviinţă şi dădu un ordin scurt unuia dintre samurai să-l conducă pe Blackthorne.

— Ia o gardă de zece oameni cu tine. Ia-l pe Anjin-san de aici şi adu-l înapoi, la castel.

— Da, stăpâne.

— Apoi, Anjin-san?

— Vă rog, putem vorbi singuri? Puţin timp. Vă rog, iertaţi-mi obrăznicia.

Blackthorne încercă să nu lase să i se vadă neliniştea când Toranaga o întrebă pe Mariko dspre ce era vorba. Ea răspunse cinstit că ştia doar că Anjin-san avea ceva foarte particular de spus, dar nu întrebase ce anume.

— Eşti sigură că e bine să îl rog, Mariko-san? spusese Blackthorne în timp ce urcau scările.

— Oh, da. Dacă aştepţi până termină el, dar să te asiguri că ştii exact ce vrei să spui, Anjin-san. El nu mai e atât de răbdător ca de obicei.

Nu-l întrebase ce voia să ceară şi el nu spusese de la sine nimic.

— Foarte bine, Anjin-san, spuse Toranaga. Te rog, aşteaptă afară, Mariko-san.

Ea se înclină şi plecă.

— Da?

— Vă rog să mă iertaţi. Aud senior Harima din Nagasaki acum duşman.

Toranaga era uluit pentru că aflase de hotărârea publică a lui Harima de a se alătura lui Ishido doar când el însuşi ajunsese la Yedo.

— De unde ai primit informaţia asta?

— Vă rog?

Toranaga repetă întrebarea mai rar.

— Ah! Înţeleg. Auzit de seniorul Harima la Hakone. Gyoko-san mi-a spus. Gyoko-san auzit în Mishima.

— Femeia asta e bine informată. Poate prea bine.

— Alteţă?

— Nimic. Continuă. Ce-i cu seniorul Harima?

— Alteţă, pot respectuos să spun, corabia mea, mare armă împotriva Corabiei Negre, neh? Dacă eu iau Corabia Neagră foarte repede, preoţii foarte furie pentru că nu bani lucrare creştină aici. Nu bani de asemenea portughezi în alte pământuri. Anul trecut nu Corabie Neagră aici, deci nu bani, neh? Dacă acum iau Corabie Neagră iute, foarte iute

şi la fel anul viitor, toţi preoţii au mare teamă. Acesta-i adevărul, Alteţă. Cred, preoţii trebuie să se plece dacă ameninţaţi. Preoţii aşa pentru Toranaga-sama.

Blackthorne îşi strânse pumnul ca să-şi sublinieze cuvintele. Toranaga ascultase atent, privindu-i buzele aşa cum făcea şi el.

— Înţeleg. Dar care-ar fi scopul, Anjin-san?

— Alteţă?

Toranaga căzu în acelaşi joc de a folosi cuvinte puţine.

— Să obţin ce? Să prindem, ce? Să avem ce?

— Seniorul Onoshi, seniorul Kiyama şi seniorul Harima.

— Deci vrei să te amesteci în politica noastră, ca şi preoţii. Crezi că ştii cum să ne conduci, Anjin-san?

— Îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi, nu înţeleg.

— Nu contează.

Toranaga se gândi mult timp, apoi zise:

— Preoţii spun că nu au putere să poruncească acelor daimyo care sunt creştini.

— Nu adevărat, Alteţă, vă rog să mă iertaţi. Banii mare putere asupra preoţilor. E adevărul, Alteţă. Dacă nu Corabie Neagră anul acesta şi la fel anul următor nu Corabie Neagră, dezastru. Foarte rău pentru preoţi. Este adevărul, Alteţă. Banii sunt putere. Vă rog, gândiţi-vă. Dacă „Cer de Purpură” în acelaşi timp sau înainte, eu atac Nagasaki. Nagasaki duşman acum, neh? Eu iau Corabie Neagră şi atac căile pe mare între Kyushu şi Honshu. Poate ameninţare îndeajuns ca să facem duşmanul, prieten?

— Nu, preoţii or să înceteze negoţul. Nu sunt în război cu preoţii, sau cu Nagasaki, sau cu altcineva. Mă duc la Osaka. N-are să fie nici un „Cer de Purpură”. Wakarimasu?

— Hai.

Blackthorne nu era tulburat. Ştia că acum, Toranaga înţelesese limpede că această tactică posibilă ar fi atras o mare parte din forţele Kiyama-Onoshi-Harima, care se aflau toate în Kyushu şi Erasmus putea să zădărnicească orice

mişcare de trupe importantă pe mare, din acea insulă către insula principală.

Ai răbdare, îşi spuse el. Lasă-l pe Toranaga să se gândească la asta. Poate o să fie aşa cum a spus Mariko. E o bucată bună de timp de aici la Osaka şi cine ştie ce s-ar mai putea întâmpla. Pregăteşte-te pentru ce-i mai bine, dar nu-ţi fie teamă de ce-i mai rău.

— Anjin-san, de ce nu spui asta în faţa lui Mariko-sama? Ea o să spună preoţilor? Crezi asta?

— Nu, Alteţă. Am vrut doar să vorbim direct. Nu treaba femeilor războiul. Una ultimă întrebare, Toranaga-sama.

Blackthorne se aruncă pe drumul ales.

— Obicei hatamoto cere favoare câteodată. Vă rog să mă iertaţi, Alteţă. Pot cu respect să spun dacă acum cu putinţă întrebat?

Evantaiul lui Toranaga se opri.

— Ce favoare?

— Ştiu divorţ uşor dacă stăpân spune. Rog Toda soţie.

Toranaga rămase prostit şi Blackthorne se temu că mersese prea departe.

— Vă rog să mă iertaţi pentru obrăznicie, adăugă.

Toranaga îşi reveni repede.

— Mariko-san încuviinţează?

— Nu, nu, Toranaga-sama. Tainä meu. Niciodată spus ei. Nimănui. Tainä meu numai. Nu spus Toda Mariko-san niciodată. Kinjiru, neh? Dar ştiu supărări între soţ, soţie. Divorţul uşor în Japonia. Acesta secret al meu numai. Rog senior Toranaga numai. Foarte secret. Niciodată Mariko-san. Vă rog să mă iertaţi dacă v-am ofensat.

— Aceasta este o cerere foarte îndrăzeaţă pentru un străin. Nemaiauzită. Pentru că eşti hatamoto, datoria mă leagă să ţin seama de ea, deşi ţi se întrezice să pomeneşti despre ea, orice ar fi, fie ei, fie soţului ei, e limpede?

— Vă rog? întrebă Blackthorne fără să înţeleagă totul, abia în stare de-a gândi.

— Foarte rea întrebare şi gând, Anjin-san. Înţelegi?

— Da, Alteţă. Îmi pare…

— Pentru că Anjin-san hatamoto, eu nu supărat. Mă voi gândi, înţelegi?

— Da. Cred că da. Vă rog să-mi iertaţi japoneza proastă. Îmi pare rău.

— Să nu vorbeşti cu ea, Anjin-san, despre divorţ. Mariko-san, sau Buntaro-san. Kinjiru, wakarimasu?

— Da, stăpâne. Înţeleg. Doar secret eu, domnia-voastră. Secret. Mulţumesc. Vă rog iertaţi-mi grosolănia şi vă mulţumesc pentru răbdare.

Blackthorne se înclină desăvârşit şi ca într-un vis, ieşi. Uşa se închise în spatele lui. Pe scări toţi îl priveau întrebători. Ar fi vrut să împartă victoria sa cu Mariko, dar îl opri seninătatea ei visătoare şi prezenţa gărzilor.

— Iartă-mă că te-am făcut să aştepţi, fu tot ce spuse.

— A fost plăcerea mea, îi răspunse ea la fel de neatentă.

Coborâră din nou scările. Apoi, după câteva etaje, ea spuse:

— Felul dumitale simplu de a vorbi e ciudat, deşi se înţelege destul de bine, Anjin-san.

— M-am pierdut de prea multe ori. Ştiind că eşti aici, m-a ajutat nemăsurat.

— N-am făcut nimic.

În tăcere, păşiră mai departe, Mariko puţin în spatele lui aşa cum era corect după datină. La fiecare cat trecură printr-un şir de samurai, apoi dând un colţ al scărilor, poala chimonoului ei se prinse între scândurile treptelor şi ea se împiedică. El o prinse şi atingerea neaşteptată le făcu plăcere amândoura.

— Mulţumesc, spuse ea tulburată, în timp ce el o aşeza jos.

Îşi continuară drumul, mult mai apropiaţi decât fuseseră în noaptea dinainte.

Afară, în curtea luminată de facle, samuraii erau peste tot. Încă o dată permisele lor fură verificate şi trecură, însoţiţi de purtători de torţe, prin poarta principală a donjonului, de-a lungul unei treceri care şerpuia prin labirintul

pereţilor înalţi de piatră ai întăriturilor către poarta următoare, care ducea la primul şanţ şi pod mobil de lemn. Cu toate, erau şapte inele de şanţuri în complexul castelului, Unele erau făcute de om, altele adaptate din pâraiele şi râurile care se găseau din belşug în împrejurimi. În timp ce se îndreptau către poarta principală, poarta de sud, Mariko îi spuse că, peste un an, când fortăreaţa va fi gata, va putea găzdui o sută de mii de samurai şi douăzeci de mii de cai cu toate proviziile trebuincioase pentru un an de zile.

— Atunci va fi cea mai mare din lume, spuse Blackthorne.

— Acesta a fost planul seniorului Toranaga.

Vocea ei era gravă.

— Shigata ga nai, neh?

În cele din urmă, ajunseră la ultimul pod.

— Uite, Anjin-san, poţi să vezi, că castelul este inima oraşului Yedo, neh? Se află în mijlocul unui păienjeniş de străzi, care se desprind din el ca să devină oraşul. Cu zece ani în urmă aici era doar un sat mic de pescari. Acum, cine ştie? Trei sute de mii? Două? Patru? Seniorul Toranaga nu şi-a numărat încă oamenii. Dar sunt toţi aici pentru un singur ţel: să slujească, castelul care apără portul şi câmpiile care hrănesc armata.

— Nimic altceva? întrebă el.

— Nu.

N-ai de ce să te îngrijorezi atât, Mariko, şi să arăţi atât de solemnă, îşi spuse fericit. Am rezolvat toate astea. Toranaga o să-mi împlinească cererea.

La capătul luminat de torţe al podului Ichi-bashi – Primul Pod – care ducea către oraşul propriu-zis, ea se opri.

— Trebuie să te las acum, Anjin-san.

— Când pot să te văd?

— Mâine, la Ora Caprei. Am să te aştept în curtea interioară.

— Nu pot să te văd diseară, dacă mă întorc devreme?

— Nu, îmi pare rău, te rog să mă ierţi. Nu în noaptea asta.

Apoi, se înclină politicoasă.

— Konbanwa, Anjin-san.

Se înclină şi el. Ca un samurai. O urmări cu privirea întorcându-se înapoi peste pod, luând cu ea câţiva dintre purtătorii de torţe, insectele roind în jurul făcliilor înfipte în suporturile lor de pe stâlpi. În curând fu înghiţită de mulţime şi noapte.

Atunci, din ce în ce mai nerăbdător, întoarse spatele castelului şi porni după călăuza sa.

CAPITOLUL 48

— Barbarii stau acolo, Anjin-san.

Samuraiul făcu un semn înainte. Nelinişti, Blackthorne cercetă cu ochii mijiţi întunericul, prin aerul irespirabil şi înăbuşitor.

— Unde? Casa aceea, acolo?

— Da, aşa-i, îmi pare rău. O vedeţi?

La o sută de paşi în faţă, dincolo de petecul gol de pământ mlăştinos, se zărea o încâlceală de cocioabe şi alei şi deasupra lor, se înălţa o casă mare, profilată nelămurit pe cerul întunecat.

Blackthorne privi în jur un timp ca să se orienteze cât de cât, apărându-se cu evantaiul de gâzele care-l înconjurau. Foarte curând, îndată ce părăsise Primul Pod, se pierduse în labirint.

Drumul lor trecuse prin nenumărate străzi şi alei, mai întâi către ţărm, ocolind apoi un timp către vest, peste poduri mai mari şi mai mici, apoi din nou către nord de-a lungul ţărmului unui alt pârâu ce se strecura printre casele de la periferie, pe un teren jos şi mocirlos. Cu cât te îndepărtai de castel, cu atât drumurile erau mai proaste şi locuinţele mai sărace, oamenii erau mai umili şi din ce în ce mai puţine licăriri de lumină se strecurau printre shoji. Yedo era o îngrămădire haotică de locuinţe ce se revărsa către câmpie, care i se părea alcătuită din cătunuri separate doar de străzi şi pâraie.

Aici, la marginea de miazăzi a oraşului, drumul mustea puturos. De câtăva vreme duhoarea se întărise simţitor, o miasmă de alge marine, fecale şi mâl şi pe deasupra tuturor acestora, un miros dulce acrişor, pe care nu-l putea recunoaşte, dar care-i părea familiar.

— Pute ca la Billingsgate pe vreme de reflux, murmură, omorând o altă gânganie de noapte care i se aşezase pe obraz.

Întregul trup îi era lipicios din cauza sudorii. Apoi auzi melodia abia bănuită a unui cântec marinăresc, în olandeză, şi toată neplăcerea se şterse.

— Să fie Vinck?

Uşurat porni grăbit către locul de unde venea zgomotul, cu purtătorii de torţe luminându-i grijulii drumul şi urmat de samurai.

Acum, mai aproape, băgă de seamă că construcţia cu un singur cat era în parte japoneză, în parte europeană. Era ridicată pe stâlpi şi înconjurată de un gard înalt şi şubred de bambus, puţin mai într-o parte faţă de celelalte case şi mai nouă decât cocioabele care se înghesuiau în apropiere. Nu era nici o poartă în gard, doar o gaură. Acoperişul era de trestie, uşa din faţă din lemn masiv, pereţii din scânduri grosolane, iar ferestrele acoperite cu obloane olandeze. Ici şi colo, prin crăpături, străbăteau raze de lumină. Cântecul şi râsetele se auzeau mai tare, dar încă nu putea să deosebească vocile. O cărare pietruită ducea drept către treptele verandei printr-o grădină neîngrijită. Un catarg scurt era legat cu funii de stâlpii porţii. Se opri şi se uită la el. Un steag olandez încropit atârna legat de el, moale şi fără viaţă, iar pulsul i se iuţi la vederea lui.

Uşa din faţă era dată de perete. O pată de lumină se formase pe verandă. Baccus van Nekk se împletici beat către capătul acesteia, cu ochii pe jumătate închişi, îşi dădu la o parte legătura pentru prohab şi urină într-un jet înalt, arcuit.

— Ah, murmură într-un geamăt extaziat. Nimic nu-i ca o pişare.

— Aşa să fie? strigă tare Blackthorne în olandeză, de la poartă. De ce nu foloseşti o găleată?

— Eh? Van Nekk clipi miop în întuneric către Blackthorne, care stătea cu samuraii în lumina torţelor.

— IisuseCristoasedincerurisamurai!

Se scutură cu un geamăt şi se înclină stângaci din mijloc.

— Gomen nasai samurai-sama? Ichi-bon gomen nasai la toate maimuţele-sama.

Se îndreptă, se strădui să zâmbească cu greu şi murmură pe jumătate către el:

— S mai beat decât credeam. Am crezut că ticăloşii ăia blestemaţi vorbeau olandeză. Gomen nasai, neh? strigă iarăşi tare, îndreptându-se clătinat către spatele casei, scărpinându-se şi trăgând de legătura pentru prohab.

— Hei, Baccus, altceva mai bun decât să-ţi împuţi propriul culcuş nu ştii?

— Cum?

Van Nekk se răsuci brusc şi se holbă orb în lumina torţelor, încercând cu disperare să vadă limpede.

— Pilotule? icni el. Tu eşti, pilotule? Afurisiţi de ochi! Nu pot să văd. Pilotule, pentru numele lui Dumnezeu, tu eşti?

Blackthorne râse. Vechiul său prieten părea atât de gol şi tâmp aşa cum stătea acolo, cu penisul atârnând afară din pantaloni.

— Da, eu sunt.

Apoi, către samuraii care priveau cu dispreţ abia ascuns:

— Matte curasai. Aşteptaţi-mă, vă rog.

— Hai, Anjin-san.

Blackthorne înaintă şi acum, în pata de lumină, putu să vadă gunoiul împrăştiat peste tot în grădină. Dezgustat, se descălţă de sandale şi urcă pe trepte.

— Salut, Baccus, eşti mai gras de când am plecat din Rotterdam, neh?

Îl bătu călduros pe umeri.

— Iisuse Cristoase! Dumnezeule! Eşti chiar tu? Sfinte Iisuse!

— Da, sigur că sunt eu.

— Te credeam mort de mult.

Van Nekk întinse mâna şi-l atinse pe Blackthorne ca să se convingă că nu visa.

— Iisuse, rugile mele a fost ascultate. Pilotule, ce ţi s-a întâmplat? De unde vii? E un miracol. Tu eşti cu-adevărat?

— Da. Acum, te rog, pune-ţi legătura la locul ei şi hai să intrăm, îi spuse Blackthorne, conştient de samuraii lui.

— Cum? Oh, iartă-mă, eu…

Grăbit, van Nekk se supuse şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Oh, Iisuse, pilotule. Am crezut că dracii din gin îşi băteau din nou joc de mine. Haide, dar lasă-mă pe mine să te anunţ, da?

Porni înainte către intrare, clătinându-se puţin, mare parte din beţie risipindu-se din cauza bucuriei. Blackthorne îl urmă. Van Nekk îi deschise uşa, apoi strigă peste lălăială celorlalţi:

— Băieţi, ia uitaţi ce ne-a adus Moş Crăciun!

Trânti uşa după el ca să mărească efectul.

Se lăsă brusc tăcere.

Ochilor lui Blackthorne le trebui ceva timp ca să se obişnuiască cu lumina. Aerul puturos aproape îl sufoca. Îi văzu pe toţi cu gurile căscate la el ca şi cum ar fi fost un duh. Apoi vraja se risipi şi începură strigăte de bun venit şi bucurie şi toată lumea trăgea de el şi-l înghiontea, vorbind toţi odată.

— Pilotule, de unde vii?

— Ia o înghiţitură…

— Cristoase! E cu putinţă?

— Lua-m-ar naiba! E grozav să te vedem!

— Te credeam mort.

— Nu, noi suntem bine. Aproape toţi.

— Dă-te la o parte de pe scaun, târfă, pilotul-sama trebuie să stea în cel mai al dacului scaun!

— Hei! Grog, neh? Mai repede, afurisitelor. Mai repede!

— Afurisiţi de ochi! Daţi-vă la o parte. Vreau să-i strâng mâna…

În cele din urmă, Vinck răcni:

— Pe rând, băieţi, câte unul! Lăsaţi-l să-şi tragă sufletul! Daţi-i un scaun şi de băut, pentru Dumnezeu! Da, şi eu am crezut că-i samurai.

Cineva împinse un pocal de lemn în mâinile lui Blackthorne. Se aşeză pe scaunul şubred şi toţi îşi ridicară cănile şi valul de întrebări se porni din nou.

Blackthorne privi în jur. Încăperea era mobilată cu bănci, câteva scaune grosolane şi mese şi prost luminată de lumânări şi lămpi cu ulei. Un uriaş butoi cu saké era aşezat pe podeaua murdară. Una dintre mese era acoperită cu farfurii murdare şi o halcă de carne pe jumătate friptă, năpădită de muşte.

Şase femei şleampete, îngenuncheate umil, se înclinau către el înşirate pe lângă unul dintre pereţi.

Oamenii lui, toţi strălucind de bucurie, îl aşteptau să înceapă: Sonk bucătarul, Johann Vinck, ajutorul nostromului şi tunar şef, Salamon mutul, Croocq musul, Ginsel velarul, Baccus van Nekk, starostele negustorilor şi trezorier şi în cele din urmă, Jan Roper, celălalt negustor, care stătea deoparte, ca întotdeauna, cu acelaşi zâmbet amar pe faţa lui subţire, smeadă.

— Unde-i Căpitanul General? întrebă Blackthorne.

— Mort, pilotule. A murit, îi răspunseră şase voci, încercând să se acopere una pe cealaltă, învălmăşindu-se în povestire, până când Blackthorne ridică în sus o mână.

— Baccus, ce-a păţit căpitanul?

— A murit, pilotule. N-a mai ieşit din groapă. Îţi aminteşti că era bolnav. Eh? După ce te-au luat… Ei bine, în noaptea aia l-am auzit înecându-se în întuneric. Nu-i aşa, băieţi?

Un cor de „da”-uri şi van Nekk adăugă:

— Stăteam lângă el, pilotule. Încerca să ajungă la apă, dar nu mai era şi se îneca şi gemea. Nu sunt prea sigur de timp. Eram toţi înspăimântaţi de moarte, dar până la urmă s-a sufocat şi apoi, ei bine, şi-a dat duhul. A fost rău, pilotule.

Jan Roper adăugă:

— A fost groaznic, da, dar a fost pedeapsa lui Dumnezeu.

Blackthorne privi de la unul la celălalt.

— L-a lovit cineva ca să-l facă să tacă?

— Nu, nu. Oh, nu, îi răspunse van Nekk. A hârâit doar. A fost lăsat în groapă cu celălalt, cu japul. Îţi aminteşti? Ăla de-a-ncercat să se înece în găleata în care ne uşuram? După asta seniorul Omi i-a pus să-i scoată trupul lui Spillbergen afară şi l-au ars. Amărâtul ălălalt a rămas acolo. Seniorul Omi i-a dat doar un cuţit şi şi-a tăiat singur blestemata de burtă şi ei au umplut groapa. Îţi aminteşti de el, pilotule?

— Da. Şi ce-i cu Maetsukker?

— Mai bine spune-i tu asta, Vinck.

— Micuţul Faţă-de-şobolan a putrezit, pilotule, începu Vinck şi ceilalţi se porniră să strige amănunte şi să spună povestea, până când Vinck mugi:

— Baccus m-a rugat pe mine, pentru Dumnezeu! O să vă vie la toţi rândul!

Vocile se domoliră, iar Sonk spuse binevoitor:

— Spune tu, Johann.

— Pilotule, braţul lui a început să putrezească. S-a ales c-o tăietură într-o încăierare. Îţi aminteşti încăierarea, când ai leşinat? Iisuse Cristoase, pare că a trecut atâta timp! Oricum, braţul i s-a obrintit. I-am luat sânge a doua zi şi încă o dată în ziua de după asta, apoi a început să se înnegrească. I-am zis c-ar fi mai bine să i-l ard, sau toată mâna o să trebuiască tăiată. I-am zis de nu ştiu câte ori. Toţi i-am spus, da' el n-a vrut. În a cincea zi rana a început să pută. L-am ţinut şi eu i-am tăiat cea mai mare parte a putreziciunii, dar n-a fost de nici un folos. Ştiam că n-o să ajute, dar unii dintre noi au zis că merită încercat. Ticălosul

ăla de-doctor galben a venit de câteva ori, da' nici el n-a putut face nimic. Faţă-de-şobolan a mai ţinut-o o zi sau două, dar putreziciunea intrase prea adânc şi a aiurat o grămadă. A trebuit să-l legăm, către sfârşit.

— Aşa-i pilotule, spuse Sonk, scărpinându-se mulţumit. A trebuit să-l legăm.

— Ce s-a întâmplat cu trupul lui? întrebă Blackthorne.

— L-au dus pe deal şi l-au ars şi pe el. Am vrut să-i facem şi lui şi Căpitanului General o îngropăciune creştină, cum se cade, dar nu ne-au lăsat, le-au dat foc.

Se lăsă tăcerea.

— Nu te-ai atins de băutură, pilotule.

Blackthorne o ridică la gură şi gustă. Cana era murdară şi îi veni să icnească. Alcoolul brut îi arse gâtlejul. Mirosul trupurilor nespălate şi râncede, al hainelor soioase, aproape îl dobora.

— Cum e grogul, pilotule? îl întrebă van Nekk.

— Grozav, grozav…

— Spune-i despre el, Baccus, hai, zi-i!

— Hei, am făcut un cazan, pilotule.

Van Nekk era foarte mândru şi ceilalţi se împieptoşau şi ei.

— Îl facem acum cu butoiul. Orez şi fructe şi apă şi-l lăsăm să fermenteze. Aşteptăm o săptămână, sau cam pe-acolo şi după aia, cu ajutorul unei mici vrăji… Bărbatul rotofei râse şi se scărpină fericit. Sigur c-ar fi mai bine să-l ţinem un an, sau mai mult, să se înmoaie, da'l bem mai repede decât… cuvintele i se pierdură. Nu-ţi place?

— Oh, iartă-mă, e grozav. E straşnic.

Blackthorne văzu păduchi în părul rar al lui van Nekk. Jan Roper spuse provocator:

— Şi tu, pilotule? Arăţi tare grozav, nu? Ce-i cu tine?

Un alt val de întrebări, care se domoli când Vinck strigă:

— Lăsaţi-l să răsufle!

Apoi bărbatul cu chipul tăbăcit izbucni fericit:

— Iisuse! Când te-am văzut stând în uşă, am crezut că-i una din maimuţe, pe cinstea mea!

Un alt cor de încuviinţări şi van Nekk îi întrerupse:

— Aşa e. Afurisite chimonouri! Arăţi ca o femeie, pilotule – sau unul dintre jumătăţile astea de bărbaţi. Perverşi afurisiţi! Sodomiţi afurisiţi! Eh, o mulţime de japi sunt sodomiţi, pe Dumnezeul meu! Unu' umbla după Croocq…

Urmară multe strigăte şi glume obscene, apoi Van Nekk continuă:

— Poate vrei haine ca lumea. Pilotule, ascultă, ţi le-am adus aici. Am venit la Yedo cu Erasmus. Au remorcat-o pân' aci şi ni s-a îngăduit să ne-aducem hainele la ţărm, cu noi. Nimic altceva. Ne-au lăsat s-o facem, să le păstrăm pentru tine. Ţi-am adus un sac. Toate hainele tale de marinar. Sonk, adu-le încoace, da?

— Sigur c-o să le aduc, da' mai încolo, nu, Baccus? Nu vreau să-mi scape ceva.

— E-n regulă.

Zâmbetul subţire al lui Jan Roper era batjocoritor.

— Săbii şi chimonou. Ca un păgân adevărat. Poate că acum trăieşti ca păgânii, nu, pilotule?

— Hainele sunt răcoroase. Sunt mai bune decât ale noastre, răspunse nesigur Blackthorne. Am uitat că sunt îmbrăcat altfel. S-au întâmplat atâtea… Astea sunt tot ceea ce am, aşa că m-am obişnuit să le port. Nu prea m-am gândit la ele. Sunt cu siguranţă mai comode.

— Săbiile alea sunt adevărate?

— Da. De ce?

— Nouă nu ni se îngăduie să purtăm arme. Orice fel de arme! pufni batjocoritor Jan Roper. De ce te lasă să porţi, ca orice samurai păgân?

Blackthorne râse scurt.

— Nu te-ai schimbat Jan Roper, nu-i aşa? Tot sfântul-sfinţilor? Hei, toate la vremea lor, şi despre săbiile mele, dar mai întâi cea mai bună dintre veşti. Ascultaţi, cam într-o lună o să fim din nou în largul mării.

— Doamne Iisuse! Nu minţi, pilotule? spuse Vinck.

— Nu, chiar aşa.

Urmă o avalanşă de strigăte vesele şi un alt val de întrebări şi răspunsuri.

— Ţi-am spus c-o să plecăm.

— Ţi-am spus că Dumnezeu o să aibă grijă de noi. Lăsaţi-l să vorbească!

— Lăsaţi-l pe pilot să vorbească.

În cele din urmă Blackthorne îşi ridică mâna. Făcu un semn către femei, care încă stăteau îngenuncheate fără să se mişte, şi mai umile acum, sub privirea lui.

— Cine-s astea?

Sonk râse.

— Astea-s pipiţele noastre, pilotule. Târfele noastre. Şi ieftine, Iisuse Cristoase! Abia ne costă o para pe săptămână. Avem o casă întreagă d-astea peste drum şi-s o grămadă altele în sat.

— Se mişcă ca iepuroaicele, se amestecă Croocq, iar Sonk spuse;

— Aşa-i, pilotule. Sigur că-s îndesate şi crăcănate, da' au multă vlagă şi n-au sifilis. Vrei una, pilotule? Avem paturile noastre, fiecare, nu ca maimuţele. Avem fiecare patul şi camera noastră.

— Încearc-o pe Mary Bucă-mare, pilotule. Ea-i bună de tine, spuse Croocq.

Vocea lui Jan Roper se ridică deasupra tuturor.

— Pilotul n-are nevoie de niciuna din târfele noastre. O are pe-a lui. Aşa-i, pilotule?

Feţele lor se luminară.

— E-adevărat, pilotule? Ai femei? Hai, spune-ne! Maimuţele astea-s cele mai starşnice dintre toate, neh? Spune-ne despre pipiţele tale, pilotule!

Sonk se scărpină de păduchi.

— Sunt multe de povestit, spuse Blackthorne, dar ar trebui să rămână între noi. Cu cât mai puţine urechi, cu atât mai bine, neh? Trimiteţi femeile de-aici, după aia putem vorbi liniştiţi.

Vinck le făcu semn cu degetul.

— Spălaţi putina! Hai!

Femeile se înclinară, murmurară mulţumiri şi scuze şi dispărură închizând uşa fără zgomot.

— Mai întâi, despre corabie. E de necrezut. Aş vrea să vă mulţumesc şi să vă felicit – pentru toată munca. Când o să ne întoarcem acasă, o să stăruiesc să primiţi de trei ori mai mult din toată prada, pentru toată munca – şi-o să mai fie şi ceva în plus.

Îşi văzu oamenii uitându-se unul la celălalt, stânjeniţi.

— Ce s-a întâmplat?

Van Nekk spuse încurcat:

— N-am fost noi, pilotule. Au fost oamenii regelui Toranaga. Ei au făcut-o. Vinck le-a arătat cum, da' noi n-am făcut nimica.

— Ce?

— Nouă nu ni s-a îngăduit să ne întoarcem pe bord. De atunci, de prima dată. Niciunul dintre noi n-a fost la bord, în afară de Vinck şi el se duce o dată la zece zile, sau cam aşa. Noi n-am făcut nimic.

— El singur, spuse Sonk, Johann le-a arătat.

— Dar cum vorbeşti cu ei, Johann?

— Unul dintre samurai vorbeşte portugheza şi vorbim aşa. Destul să ne înţelegem unul pe ăl'lalt. Pe samuraiul ăsta îl cheamă Sato-sama, a fost pus mai-mare peste toţi când am venit aci. A întrebat care dintre noi erau ofiţeri, sau marinari şi-am spus c-ar fi Ginsel, da' el e tunar mai mult, eu şi Sonk…

— Care-i cel mai prost bucătar, care…

— Închide-ţi afurisita de gură, Croocq!

— La naiba! Tu nu eşti în stare să găteşti pe uscat, da' pe apă! Pentru Dumnezeu!

— Vă rog, tăceţi voi doi, spuse Blackthorne. Dă-i drumul Johann.

Vinck continuă.

— Sato-sama m-a întrebat ce nu era în regulă cu corabia şi i-am spus că trebuie să fie carenată şi raşchetată şi

reparată peste tot. Ei bine, i-am spus tot ce ştiam şi ei s-au pus pe treabă. Au carenat-o straşnic şi i-au curăţat calele, le-au frecat de parcă ar fi palatul unui prinţ! Cel puţin, samuraii porunceau şi alte maimuţe munceau ca diavolii, sute din amărâţii ăştia. La naiba, pilotule! N-ai văzut muncitori ca ăştia!

— Asta aşa-i, spuse Sonk. Ca diavolii!

— Am făcut tot ce-am putut mai bine pentru ziua când… Iisuse, pilotule! Chiar crezi că am putea pleca?

— Da. Dacă avem răbdare şi dacă…

— Dacă vrea Domnul, pilotule. Numai atunci.

— Da, poate c-ai dreptate, îi răspunse Blackthorne, gândindu-se: „Ce dacă Roper eun fanatic? Am nevoie de el, de toţi. Şi de ajutorul lui Dumnezeu.” Da, avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, spuse şi se întoarse către Vinck. Cum e chila?

— Curată şi zdravănă, pilotule. Au făcut-o mai bine decât am crezut că-i cu putinţă. Ticăloşii ăştia sunt la fel de deştepţi ca orice tâmplar, marangoz şi meşter de funii din Olanda. Arborada e perfectă – totul.

— Velele?

— Au făcut un rând din mătase, tare ca cânepa, cu altul de rezervă. Le-au dat pe ale noastre jos şi le-au copiat la fel, pilotule. Tunurile sunt cât de bune se poate. Toate înapoi la bord şi e pulbere şi ghiulele din belşug. E gata să iasă în larg la flux noaptea asta, dacă-i nevoie. Sigur că n-a ieşit în larg, aşa că nu ştim cum e cu velele până când nu nimerim într-o furtună, dar îmi pun gâtul că încheieturile ei sunt la fel de strânse ca atunci când a fost lăsată prima dată la apă, în Zuider Zee, ba mai ceva, fin'că lemnul e acu' mai vechi, slavă Domnului!

Vinck se opri să-şi tragă sufletul.

— Când plecăm?

— Într-o lună.

Îşi făcură semne unii altora, strălucind de bucurie şi închinară zgomotos în cinstea corabiei şi a pilotului.

— Şi cum e cu corăbiile duşmane? E vreuna prin preajmă? Şi prada, pilotule? întrebă Ginsel.

— Din belşug. Mai mult decât aţi visat. Suntem toţi bogaţi.

O altă izbucnire de veselie.

— Era timpul.

— Bogaţi, ei? O să-mi cumpăr un castel.

— Sfinte Dumnezeule Atotputernic! Când o să ajung acasă…

— Bogaţi! Ura pentru pilot!

— Papistaşi de ucis din belşug? Bun, şopti Jan Roper. Foarte bine.

— Care-i planul, pilotule? întrebă van Nekk şi toţi tăcură.

— Am să ajung la asta într-o clipă. Vă păzeşte cineva? Puteţi să vă mişcaţi prin jur după voia voastră, când vreţi? Cât de des?

Vinck spuse iute:

— Putem să ne mişcăm oriunde în sat, poate cale de o juma' de leghe împrejur, dar nu ni se îngăduie să intrăm în Yedo…

— Şi nu dincolo de pod, îl întrerupse vesel Sonk. Spune despre pod, Johann.

— Oh, pentru numele Iui Dumnezeu! Ajungeam şi la pod, Sonk. Pentru Dumnezeu! Nu mă mai întrerupe într-una. Pilotule, e un pod la aproape o juma' de milă către sud-vest. Sunt o mulţime de semne pe el. Pân' acolo ni se îngăduie să mergem. N-avem voie să trecem de asta. „Kinjiru”, zău, aşa spune samuraiul. Înţelegi kinjiru, pilotule?

Blackthorne dădu din cap şi nu spuse nimic.

— În afară de asta putem să mergem pe oriunde vrem, da' numai până la bariere. Sunt bariere peste tot, cam la o juma' de leghe depărtare. Doamne Dumnezeule, poţi să crezi că curând ajungem acasă?

— Spune-i despre felcer, ei, şi despre…

— Samuraii trimit un felcer din când în când, pilotule, şi trebuie să ne scoatem hainele şi el se uită la noi. Da, îţi vine să borăşti când se uită ticăloasa aia de maimuţă păgână la

tine, aşa gol. În afară de asta, pilotule, nu ne deranjează cu nimica, doar că…

— Hei, nu uita că felceru' ne dă nişte împuţite de ierburi pisate de „cea”, pe care trebuie să le muiem în apă fierbinte, da' noi le-aruncăm. Când suntem bolnavi, bătrânul Johann ne lasă sânge şi ne facem bine.

— Da, spuse Sonk, aruncăm „cea”-iul.

— În afară de asta, doar că…

— Mare noroc avem aici, pilotule, nu ca prima dată.

— Aşa e. La-nceput…

— Spune-i despre inspecţie, Baccus!

— Ajungeam la asta. Ai răbdare. Pentru Dumnezeu, lăsaţi omu-n pace! Cum pot să-i spun ceva, dacă voi toţi flencăniţi? Daţi-mi de băut, spuse van Nekk, însetat şi continuă. La Fiecare zece zile, câţiva samurai vin aci şi noi ne înşirăm afară şi ei ne numără. După asta ne dă saci cu orez şi mărunţiş de aramă. E de ajuns pentru tot, pilotule. Schimbăm orezul pentru carne şi alte alea, fructe, sau orice ne trebuie. Sunt din belşug de toate şi femeile fac tot ce vrem. La început, noi…

— Da' n-a fost aşa la început. Spune-i despre asta, Baccus!

Van Nekk se aşează pe podea.

— Doamne, dă-mi putere!

— Te simţi rău, bătrâne? întrebă binevoitor Sonk. Mai bine nu mai bea, c-or să te-apucc iar dracii. Îl apucă dracii, pilotule, o dată pe săptămână. Pe toţi ne-apucă.

— Ai de gând să-ţi ţii gura cât timp îi povestesc pilotului?

— Cine, eu? Eu n-am spus nimic. Eu nu te-mpiedic. Poftim, ia de bea!

— Mulţumesc, Sonk. Ei bine, pilotule, la început ne-au pus într-o casă către vestul oraşului.

— Cam prin preajma ogoarelor.

— La dracu'! Atunci spune tu, Johann.

— E-n regulă. Iisuse, pilotule! A fost cumplit. Nici haleală, nici băutură şi casele astea afurisite de hârtie! E ca şi cum ai trăi în câmp. Nu poate omul să se uşureze, sau să se

scarpine în nas, nu poa' să facă nimica fără ca cineva să nu se uite la el. Da, şi la cel mai mic zgomot, veneau vecinii grămadă pe noi, cu samuraii în frunte, şi cine-i vrea pe ticăloşii ăştia prin jur? Îşi scuturau afurisitele de săbii, strigând şi urlând, spunându-ne să facem linişte. Ei bine, într-o noapte cineva a răsturnat o lumânare şi maimuţele s-au năpustit toate peste noi ca ieşite din minţi! Iisuse Cristoase! Să le fi auzit! Au dat năvală cu găleţi de apă, blestemând ca nebunii, urlând şi făcând plecăciuni şi blestemând… N-a luat foc decât un amărât de perete, da' sute din ei fojgăiau prin toată casa, ca gândacii. Ticăloşii! Dacă-ai fi…

— Treci peste asta!

— Vrei să spui tu?

— Hai Johann, continuă, nu-i da atenţie. E doar un bucătar scârbos.

— Ce?

— Oh, taci din gură, pentru Dumnezeu!

Van Nekk reîncepu să povestească grăbit:

— A doua zi, pilotule, ne-au scos de-acolo şi ne-au dus într-o altă casă de pe chei. Acolo era la fel de rău. Şi după aia, câteva săptămâni mai încolo, Johann a dat peste locu' ăsta. El era singurul dintre noi căruia i se îngăduia să iasă, din cauza corabiei, pe vremea aia. Îl luau în fiecare zi şi-l aduceau înapoi la asfinţit. Ieşise să pescuiască – suntem numa' la câteva sute de iarzi în susul râului… Mai bine spune-i tu, Johann.

Blackthorne simţi o înţepătură pe piciorul gol şi se frecă fără s-o bage în seamă. Mâncărimea crescu. Văzu umflătura roşcată a unei muşcături de purece. Vinck continuă mândru:

— E-aşa cum a zis Baccus, pilotule. L-am întrebat pe Sato-sama dacă putem să ne mutăm aci şi-a zis da, de ce nu? De obicei mă lăsau să pescuiesc dintr-una din bărcuţele lor mici, ca să-mi treacă vremea. Nasul meu m-a adus aici, pilotule. Bătrânul meu nas spunea: sânge!

Blackthorne spuse:

— Un abator! Un abator şi-o tăbăcărie! Asta-i…

El se opri şi se albi.

— Ce s-a întâmplat? Ce e?

— Ăsta este un sat eta. lisuse Cristoase! Oamenii ăştia sunt eta.

— Ce-i rău cu eţii? întrebă van Neklc. Sigur că sunt eţi.

Blackthorne alungă ţânţarii care roiau prin aer, simţind că-l trec fiorii.

— Afurisite de gângănii! O adevărată blestemăţie, nu-i aşa? Aici e o tăbăcărie, nu-i aşa?

— Da, câteva străzi mai sus. De ce?

— Nimic. Nu recunoşteam mirosul, asta-i tot.

— Ce-i cu eţii?

— Nu mi-am dat seama, prostul de mine. Dacă aş fi văzut pe vreunul dintre bărbaţi, aş fi ştiut după tunsoarea lor scurtă. Cu femeile nu ştii niciodată. lartă-mă. Continuă cu povestea, Vinck.

— Ei, şi atunci au spus…

Jan Roper îl întrerupse:

— Stai o clipă, Vinck. Ce e rău pilotule? Ce-i cu eţii?

— Doar că japonezii cred că ei sunt diferiţi. Ei sunt călăii, lucrează pieile şi se ocupă de cadavre.

Le simţi privirile, îndeosebi pe a lui Jan Roper.

— Eta lucrează pieile, spuse, încercând să pară nepăsător şi omoară toţi caii bătrâni şi boii şi se ocupă de cadavre.

— Da' ce-i rău cu asta, pilotule? Tu ai îngropat cu zecile şi i-ai pus în giulgiuri, i-ai spălat. Toţi am făcut asta, eh? Ne tăiem carnea noastră, ca întotdeauna. Ginsel aici a fost călău. Ce-i rău cu toate astea?

— Nimic, spuse Blackthorne, ştiind că era adevărat, totuşi simţindu-se neplăcut.

Vinck pufni:

— Eţii sunt cei mai buni păgâni pe care i-am văzut aici. Sunt mai mult ca noi decât ticăloşii ăilalţi. Suntem afurisit

de norocoşi să fim aici, pilotule. Carnea proaspătă nu-i o problemă, sau seul. Nu ne fac nici un fel de necaz.

— Aşa-i. Dacă ai fi trăit cu eţii, pilotule… Iisuse Cristoase, pilotul a trebuit să trăiască cu ticăloşii ăilalţi toată vremea! N-are cum să ştie! Ce-ar fi să i-o aducem pe Mary Bucă-mare, Sonk?

— Sau pe Tremurici?

— La naiba! Nu pe ea! Nu pe târfa aia bătrână! Pilotul o să vrea ceva deosebit. Hai s-o întrebăm pe mama-san…

— Mă prind că i-e poftă de haleală adevărată! Hei, Sonk, taie-i o bucată de carne.

— Mai ia nişte grog…

— De trei ori ura pentru pilot!

În veselia zgomotoasă, van Nekk îl bătu pe Blackthorne pe umeri.

— Eşti acasă, bătrâne prieten. Acum te-ai întors, rugăciunile noastre au fost ascultate şi totul e bine în lume. Eşti acasă, prietene. Ascultă, ia patul meu. Zău…

Vesel, Blackthorne făcu semn cu mâna pentru ultima oară. De dincolo de micul pod se auzi un strigăt de răspuns, apoi se întoarse şi bucuria lui forţată se spulberă şi dădu colţul înconjurat de garda de zece samurai.

Pe drumul de întoarcere către castel, se simţea tare tulburat. Nimic nu era în neregulă cu eta şi totul era în neregulă cu ei. Ăsta e echipajul meu, oamenii mei, iar ăştilalţi sunt păgâni şi străini şi duşmani…

Străzile, aleile şi podurile trecură ca în vis. Apoi băgă de seamă că mâna sa era înăuntrul chimonoului şi se scărpina şi se opri brusc locului.

— Blestemate şi împuţite…

Îşi desfăcu brâul şi îşi smulse chimonoul leoarcă de sudoare şi, ca şi cum ar fi fost spurcat, îl aruncă într-o groapă.

— Dozo, nan desu ka, Anjin-san? întrebă unul dintre samurai.

— Nani mo! Nimic, pentru Dumnezeu!

Blacklhorne porni mai departe ţinându-şi săbiile în mână.

— Ah, eta! Wakarimasu! Gomen nasai!

Samuraii pălăvrăgiră între ei, dar el nu-i băgă în seamă.

Aşa-i mai bine, se gândi uşurat, fără să bage de seamă că era aproape gol, ci doar că pielea nu-l mai mânca acum, că scăpase de chimonoul plin de purici.

Iisuse Cristoase! Ce-aş face o baie chiar acum!

Istorisise echipajului întâmplările prin care trecuse, dar nu că era samurai şi hatamoto, sau că era unul dintre protejaţii lui Toranaga, sau despre Mariko. şi nu le spusese căaveau să debarce în forţă la Nagasaki şi să ia Corabia Neagră cu asalt, sau că el va fi în fruntea samurailor. O sa vină mai târziu şi restul, îşi spuse obosit.

Aş fi putut oare să le spun despre Mariko-san?

Sandalele de lemn tropăiau pe scândurile Primului Pod. Samuraii de santinelă, de asemeni pe jumătate goi, dormitau. Când îl zăriră, se înclinară politicoşi cât timp trecu pe lângă ei, privindu-l atenţi, pentru că acesta era nemaivăzutul barbar, care era uluitor de bine-văzut de seniorul Toranaga şi căruia Toranaga îi acordase, să nu-ţi vină să crezi, nemaiîntâlnita-până- -atunci-pentru-un-barbar cinste, de a fi hatamoto şi samurai.

La poarta cea mare, de sud, a castelului, aştepta o altă călăuză. Fu însoţit la încăperile sale din întăriturile interioare. I se dăduse o cameră într-una dintre casele de oaspeţi întărite, dar plăcute, dar el refuză politicos să se întoarcă acolo, atunci.

— Mai întâi baie, vă rog, spuse samuraiului.

— Ah, înţeleg. Asta este foarte chibzuit din partea voastră. Casa de baie este într-acolo, Anjin-san. Da, e o noapte fierbinte, neh? Şi am auzit c-aţi fost jos, la „cei murdari”. Ceilalţi oaspeţi ai casei vor aprecia grija voastră. Vă mulţumesc în numele lor.

Blackthorne nu înţelese toate cuvintele, dar prinse înţelesul „cei murdari”. Acum e vorba de oamenii mei şi de mine – noi, nu ei, sărmanii.

— Bună seara, Anjin-san, spuse mai-marele băieşilor.

Era un bărbat între două vârste, voinic, cu un pântec uriaş şi cu muşchi enormi. O slujnică abia îl trezise ca să-l anunţe că sosea un client întârziat. Bătu din palme. Slujnicele de la baie sosiră. Blackthorne le urmă înăuntru şi ele îl curăţară şi îl săpuniră, iar el le ceru s-o mai facă încă odată. După aceea trecu în cadă, intră în apa fierbinte, luptându-se un timp cu căldura, apoi se lăsă în îmbrăţişarea ei adormitoare.

La vremea potrivită, mâini puternice îl ajutară să iasă şi îi masară pielea cu uleiuri aromate şi-i deznodară muşchii şi gâtul, apoi îl duseră în camera de odihnă şi-i dădură un chimonou proaspăt spălat. Cu un oftat adânc de plăcere se lăsă pe spate.

— Dozo gomen nasai? Cha, Anjin-san?

— Hai, domo.

Ceaiul sosi. Îi spuse slujnicei că va rămâne acolo în noaptea aceea şi nu se va mai osteni să se întoarcă în încăperile sale, apoi rămas singur îşi sorbi ceaiul în linişte, simţindu-se purificat;"…ierburi împuţite de cea… „ se gândi dezgustat.

— Ai răbdare. Nu-ţi lăsa armonia tulburată, spuse cu glas tare. Sunt nişte sărmani nerozi ignoranţi, care habar n-au de mai bine. Ai fost la fel cândva. Nu-ţi face griji. Acum poţi să le arăţi, neh? Poţi să-i înveţi.

Şi-i scoase din minte şi se întinse după dicţionar. Dar în noaptea aceea, pentru prima dată de când primise cartea, o puse grijuliu de-o parte şi suflă în lumânare. Sunt prea obosit, îşi spuse.

Dar nu prea obosit ca să răspund la o întrebare simplă. Sunt oare într-adevăr nişte nerozi ignoranţi, sau tu te prosteşti singur?

O să răspund la asta mai târziu, când o să-i vină vremea. Acum răspunsul nu are importanţă. Acum ştiu doar că nu-i vreau prin preajma mea.

Se întoarse pe-o parte şi puse problema într-un compartiment al ei şi adormi.

Se trezi reîmprospătat. Un chimonou curat şi o pânză de pus în jurul şoldurilor şi tabi se aflau aşezate lângă el. Tecile săbiilor sale fuseseră lustruite. Se îmbrăcă iute. Afară îl aşteptau samuraii. Se ridicară în picioare şi se înclinară.

— Suntem straja voastră astăzi, Anjin-san.

— Mulţumesc. Mergem corabie acum?

— Da. Acesta e permisul.

— Mulţumesc. Bine. Poţi să-mi spui numele, te rog?

— Musashi Mitsutoki.

— Mulţumesc, Mushashi-san. Mergem acum?

Coborâră către docuri. Erasmus era ancorat bine, la trei stânjeni deasupra unui fund nisipos. Calele erau minunate. Se scufundă pe sub corabie şi înotă pe sub chilă. Erau doar câteva urme de alge şi doar câteva scoici. Pana cârmei era zdravănă. În magazii, care erau uscate şi sclipeau de curăţenie, găsi o cremene şi aprinse cu o scânteie o mică grămăjoară de pulbere. Luă foc imediat, aşa cum trebuia.

La proră, lângă catarg, căută crăpături. Nici acolo şi nici pe grijele, sau pe vergile pe care le putea zări. Multe dintre fungi, saule şi parâme fuseseră legate greşit, dar asta i-ar fi luat doar un ceas sau două ca să le schimbe.

Ajuns din nou pe dunetă îşi îngădui să zâmbească larg.

— Eşti zdravănă ca o… ca o ce?

Nu se putea gândi la un suficient de mare ce aşa că doar râse şi coborî din nou sub punţi. În cabină se simţi străin şi foarte singur. Săbiile lui erau pe cuşetă. Le atinse, apoi trase „Vânzătorul de ulei” afară din teacă. Lucrătura era minunată, iar tăişul desăvârşit. Îi făcea plăcere să privească sabia, pentru că era într-adevăr o lucrare de artă. Dar una ucigaşă, se gândi ca întotdeauna, răsucind-o în lumină.

Oare câţi ai omorât în viaţa ta de două sute de ani şi câţi ai să mai omori, înainte de a muri tu însăţi? Oare unele săbii au o viaţă a lor, aşa cum spune Mariko? Mariko… ce-i cu ea?

Privirile-i căzură pe cufărul său de marinar, care se reflecta în luciul săbiei şi asta îl scoase din melancolia sa neaşteptată.

Puse în teacă „Vânzătorul de Ulei”, grijuliu să nu atingă cu degetele lama, fiindcă datina spunea că chiar şi o singură atingere ar fi putut vătăma o astfel de perfecţiune.

Se sprijini de cuşetă şi se uită la cufărul gol.

— Unde-or fi cărţile-pilot şi instrumentele de navigaţie? îşi întrebă chipul reflectat în lampa de aramă, care fusese lustruită îndelung, ca toate celelalte. Se văzu pe sine însuşi, răspunzând:

— Ai să cumperi altele la Nagasaki împreună cu echipajul. Şi-ai să-l răpeşti pe Rodrigues. Da, ai să-l răpeşti înaintea atacului, neh?

Îşi privi zâmbetul din ce în ce mai larg.

— Eşti atât de sigur că Toranaga o să te lase să pleci, nu-i aşa? Da, îşi răspunse cu încredere totală. Dacă se duce la Osaka sau nu, eu am să am ceea ce vreau. Şi pe Mariko.

Mulţumit îşi puse săbiile în brâu şi ieşi pe punte, aşteptând până când uşile fură sigilate din nou.

Când ajunse înapoi la castel nu era încă amiază, aşa că merse în încăperile sale ca să mănânce. Mâncă orez şi două porţii de peşte prăjit pe cărbuni, cu soia, pregătit de bucătarul său, aşa cum îl învăţase el însuşi. O carafă mică de saké, apoi cha.

— Anjin-san?

— Hai?

Panoul – shoji se trase de-oparte. Fujiko zâmbi timidă şi se înclină.

CAPITOLUL 49

— Uitasem de tine, spuse el în engleză. Mi-era teamă c-ai murit.

— Dozo goziemashita, Anjin-san. Nan desu ka.

— Nani mo, Fujiko-san, îi spuse, ruşinat de el însuşi. Gomen nasai. Hai, gomen nasai. Ma-suware odoroita honto

ni mata aete ureshi. Te rog să mă ierţi… O surpriză, neh? Mă bucur să te văd. Te rog, stai jos.

— Domo arigato goziemashita, zise ea şi-i spuse cu vocea ei subţire şi ascuţită cât de bucuroasă era că-l vede, cât de mult se îmbunătăţise japoneza lui, cât de bine arăta şi cât de fericită era ea că se afla acolo.

O privi îngenunchind greoi pe pernele din faţa lui.

— Picioarele…

Căută cuvântul arsuri, dar nu şi-l putu aminti, aşa că spuse în schimb:

— Picioarele foc durere rău?

— Nu, te rog să mă ierţi, dar încă doare puţin când mă aşez, spuse Fujiko atentă, privindu-i buzele.

— Picioarele dor, îmi pare rău. Te rog, arată-mi.

— Iartă-mă, te rog, Anjin-san. Nu vreau să te necăjesc. Ai alte probleme. Eu…

— Nu înţeleg, prea repede. Iartă-mă.

— Ah, iartă-mă, picioarele sunt foarte bine. Nu necazuri, zise ea rugător.

— Necaz. Eşti concubină, neh? Nu ruşine. Arată acum.

Ascultătoare se ridică. Era limpede că ceva o deranja, dar odată ce rămase în picioare, începu să-şi desfacă legăturile de la obi.

— Te rog, cheamă slujnică, porunci el.

Ea se supuse. De îndată panoul-shoji alunecă într-o parte şi o femeie pe care el n-o recunoscu se grăbi s-o ajute. Mai întâi fu desfăcut obi-ul tare. Apoi, slujnica puse pumnalul şi obi-ul deoparte.

— Cum te cheamă? o întrebă brusc pe slujnică, aşa cum ar fi făcut-o un samurai.

— Oh, vă rog să mă iertaţi, Alteţă. Numele meu este Hana Iki.

El mormăi a încuviinţare. Domnişoara Primă Floare. Iată un nume drăguţ! Toate slujnicele, după tradiţie, se numeau domnişoara Perie, sau Peşte, sau Cocor, sau A Doua Mătură, sau A Patra Lună, sau Stea, sau Pom, sau Ramură şi tot aşa.

Hana Iki era o femeie între două vârste şi foarte grijulie. Mă prind că e din familie, îşi spuse. Poate un vasal al ultimului soţ al lui Fujiko. Soţ. Uitasem despre el şi despre copilul care a fost ucis, aşa cum şi soţul a fost ucis de ticălosul de Toranaga, care nu e ticălos, ci daimyo şi un bun – poate mare – conducător. Da, poate că soţul a meritat soarta, dacă s-ar şti adevărul-adevărat, neh? Dar nu copilul, îşi zise. Pentru asta nu poate exista iertare.

Fujiko îşi lăsă să cadă la picioare chimonoul cu desene verzi. Îşi desfăcu cu degete tremurătoare băierile subţiri de mătase ale chimonoului galben de dedesubt, şi-l lăsă şi pe acesta să cadă. Pielea ei era palidă şi partea din sâni care putea fi întrezărită printre cutele mătăsii, arăta că aceştia erau mici şi plaţi. Hana Iki îngenunchie şi desfăcu băierile jupei care cobora de la mijloc până la podea, ca să-i îngăduie stăpânei ei să păşească din ea.

— Iyé, porunci el.

Se apropie şi ridică poalele. Arsurile începeau din spatele gleznelor.

— Gomen nasai, spuse el.

Ea rămase nemişcată. O picătură de sudoare îi coborî pe obraz, stricându-i fardul. Ridică poalele mai sus. Pielea era arsă pe toată partea din spate a picioarelor, dar părea să se vindece perfect. Se formaseră deja cicatrici şi nu se vedea nici urmă de infecţie, sau supurare, doar un firişor de sânge curat, acolo unde coaja rănii se crăpase când ea îngenunchease.

Îi dădu chimonoul de-oparte şi slăbi jupa de dedesubt. Arsurile se opreau în susul picioarelor, lipseau de pe şolduri, unde grinda o prinsese şi o apărase, apoi începeau din nou de la mijloc în sus. O urmă de arsură de lăţimea unei palme îi încingea mijlocul. Acolo se formaseră cicatrici ca nişte dungi subţiri, care aveau să rămână pentru totdeauna. Se vindecau foarte bine.

— Doctor foarte bun. Cel mai bun văzut vreodată.

Lăsă chimonourile să cadă.

— Cel mai bun, Fujiko-san. Urmele ce contează, neh? Nimic. Am văzut multe răni foc, înţelegi? Vreau văd, apoi sigur bine sau nu bine. Doctor foarte bun. Buddha veghează Fujiko-san.

Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o privi în ochi.

— Nu grijă acum. Shigata ganai, neh? Înţelegi?

O podidi plânsul.

— Te rog să mă ierţi, Anjin-san. Sunt atât de stânjenită. Te rog să-mi ierţi prostia de-a fi acolo, şi a mă lăsa prinsă ca un eta nerod. Ar fi trebuit să fiu cu dumneata, să te priveghez, nu să mă înfund cu servitorii în casă. N-aveam nimic de făcut în casă. Nimic. Nici o pricină să mă aflu în casă.

O lăsă să vorbească, deşi nu înţelegea aproape nimic din ceea ce spunea, îmbrăţişând-o înţelegător.

Trebuie să aflu ce-a folosit doctorul, se gândi înfierbântat. Este cea mai iute şi perfectă vindecare pe care am văzut-o vreodată. Fiecare căpitan de pe corăbiile Majestăţii Sale trebuie să afle taina asta – da, într-adevăr, fiecare căpitan de pe orice corabie din Europa. Stai o clipă! N-ar da fiecare căpitan aur bun pentru taina asta? Ai putea să faci avere! Da, dar nu aşa. Niciodată aşa. Niciodată pe seama suferinţelor marinarilor.

E norocoasă, deşi a fost doar spatele picioarelor şi mijlocul şi nu faţa. Îşi cobori privirile către chipul ei. Era la fel de pătrat şi turtit ca şi până atunci, cu dinţii la fel de ascuţiţi, ca ai unei nevăstuici, dar căldura care se revărsa din ochii ei compensa urâţenia. O îmbrăţişă din nou.

— Gata acum. Fără plâns. Poruncă!

Trimise slujnica după cha proaspăt şi saké şi multe perne şi o ajută să stea rezemată de ele, oricât de tare o stânjenea pe ea să se supună.

— Cum ţi-aş putea mulţumi vreodată? spuse ea.

— Fără mulţumiri. Dau înapoi…

Blackthorne se gândi o clipă, dar nu-şi putu aminti cuvintele japoneze pentru „favoare”, sau „amintire”, aşa că

scoase dicţionarul şi le căută. „Favoare: onegai… Aminti: omoi dasu.

— Hai. Mondoso o-negai! Omi desu ka? Dau înapoi favoare. Aminteşti?

Ridică mâna imitând pistoalele şi ţintind cu ele.

— Omi-san, îţi aminteşti?

— Oh, desigur, strigă ea.

Apoi, minunându-se, ceru să privească cartea. Nu văzuse niciodată scriere latină până atunci şi coloanele de cuvinte japoneze, în latină şi-n portugheză şi invers, nu aveau nici un înţeles pentru ea, dar îi prinse repede rostul.

— E o carte cu toate… Îmi pare rău. Carte de cuvinte, neh?

— Hai.

— Hombun? întrebă ea.

El îi arătă cum să găsească cuvântul în latină şi în portugheză.

— Hombun: datorie. Apoi adăugă în japoneză: înţeleg datorie. Datorie de samurai, neh?

— Hai!

Ea bătu din palme ca şi cum i s-ar fi arătat o jucărie fermecată. Dar este fermecată, nu-i aşa, îşi spuse, un dar de la Dumnezeu. Asta o să deschidă mintea ei şi a lui Toranaga, asta-i cheia şi în curând am să vorbesc perfect.

Ea îi mai spuse şi alte cuvinte şi el i le spuse în engleză sau latină sau portugheză, întotdeauna înţelegând cuvintele pe care ea le alese şi găsindu-le fără greş. Dicţionarul nu-l înşelă niciodată.

Căută un cuvânt.

— Majutsu desu, neh? E fermecată, nu?

— Da, Anjin-san. Cartea e fermecată.

Sorbi din cha.

— Acum pot să-ţi vorbesc, într-adevăr pot să-ţi vorbesc.

— Puţin. Numai rar, înţelegi?

— Da. Te rog ai răbdare cu mine. Te rog să mă ierţi.

Uriaşul clopot al donjonului sună Ora Caprei şi templele din Yedo îi răspunseră ca un ecou.

— Acum plec. Merg senior Toranaga.

Puse cartea în mânecă.

— Am să te aştept aici, dacă îmi îngădui.

— Unde stai?

Ea îi arătă.

— Oh, acolo. Camera mea e alături. Te rog să mă ierţi c-am dat buzna…

— Rar, vorbeşte rar. Vorbeşte simplu!

Ea repetă mai rar cu mai multe scuze.

— Bine, spuse el. Bine. Ne vedem mai târziu.

Ea încercă să se ridice, dar el scutură din cap şi ieşi în curte. Ziua era mohorâtă, aerul înăbuşitor. Străjile îl aşteptau. În curând se afla în curtea interioară a donjonului. Mariko era acolo, mai suplă ca niciodată, mai nepământeană, cu chipul ca de alabastru sub umbrela ei de culoarea aurului vechi. Era înveşmântată într-un maroniu sobru tivit eu verde.

— Ohayo, Anjin-san. Ikaga desu ka? întrebă, înclinându-se politicoasă.

Îi răspunse că se simţea minunat, păstrând bucuros obiceiul lor de a vorbi japoneză cât de mult putea, trecând la portugheză numai când era obosit sau când doreau să vorbească despre lucruri numai ale lor.

— Tu, adăugă el prevăzător, în timp ce urcau scările donjonului.

— Tu, îi răspunse Mariko ca un ecou şi trecu imediat la portugheză cu aceiaşi seriozitate ca noaptea trecută. Îmi pare rău, te rog, fără latină astăzi, Anjin-san. Astăzi latina nu e potrivită. Latina nu poate ajuta… Nu poate sluji scopului pentru care a fost făcută, neh?

— Unde aş putea să-ţi vorbesc?

— Asta este foarte greu, îmi pare rău. Am datorii de împlinit.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, nu?

— O, nu, îi răspunse ea. Te rog să mă ierţi. Ce-ar putea să se întâmple? Nu s-a întâmplat nimic rău.

Mai urcară un etaj în tăcere. La celălalt palier permisele lor fură verificate ca întotdeauna şi porniră cu gărzile înaintea şi în urma lor. Ploaia începu vijelioasă şi asta mai scăzu din umiditate.

— O să plouă ore în şir, spuse el.

— Da, dar fără ploaie nu e orez. Curând se vor opri ploile de tot, în două sau trei săptămâni, apoi o să fie cald şi umed până în toamnă.

Privi afară pe fereastră la potopul care îi înghiţise.

— O să-ţi placă toamna, Anjin-san.

— Da.

El privea în depărtare, lângă chei, la Erasmus. Apoi ploaia acoperi corabia şi el mai urcă puţin.

— După ce vorbim cu seniorul Toranaga, va trebui să aşteptăm până când o să treacă asta. Poate că atunci o să găsim un loc unde-am putea sta de vorbă.

— Asta s-ar putea să fie foarte greu, spuse ea vag şi lui i se păru ciudat. De obicei era hotărâtă şi îşi impunea sugestiile politicoase ca pe nişte porunci care ar fi trebuit urmate foarte firesc.

— Te rog să mă ierţi, Anjin-san, dar pentru mine unele lucruri sunt foarte complicate acum şi sunt multe lucruri pe care le am de făcut.

Se opri puţin şi îşi trecu umbrela în cealaltă mână, ţinându-şi cu mâna poalele chimonoului.

— Cum a fost seara? Cum au fost prietenii domniei-tale? Echipajul?

— Grozav, totul a fost grozav, spuse.

— Dar nu grozav? întrebă ea.

— Grozav, dar foarte ciudat.

O privi din nou.

— Bagi de seamă totul, nu?

— Nu, Anjin-san. Dar n-ai pomenit despre ei şi te-ai gândit foarte mult la ci în ultima săptămână. Nu sunt vrăjitoare,

iartă-mă…

După o pauză el spuse:

— Sigur că toate sunt în regulă cu dumneata? Nu ai necazuri cu Buntaro-san, neh?

Nu mai vorbise despre Buntaro cu ea şi nu-i mai pomenise numele de la Yokosé. Printr-o înţelegere, din prima clipă năluca asta nu fusese niciodată stârnită de niciunul dintre ei.

— Asta-i singura mea rugăminte, Anjin-san, îi şoptise ea în prima noapte. Orice s-ar întâmpla în timpul călătoriei noastre către Mishima sau, cu voia Fecioarei, către Yedo, asta n-are nimic de a face decât cu noi, neh? Nimic din cele ce există în realitate nu trebuie pomenite între noi, neh? Nimic, te rog.

— Mă învoiesc. Jur.

— Şi eu la fel. Călătoria noastră o să se sfârşească la Primul Pod în Yedo.

— Nu.

— Trebuie să fie un sfârşit, dragul meu. La Primul Pod călătoria noastră se sfârşeşte. Te rog, sau am să mor de teamă pentru tine, din pricina primejdiei în care te-am pus…

Cu o zi în urmă se oprise în capătul Primului Pod, simţind brusc o greutate pe suflet, în ciuda bucuriei pe care i-o pricinuise Erasmus.

— Ar trebui să trecem podul acuma, Anjin-san, spusese ca.

— Da, dar e doar un pod. Unul dintre multele. Vino, Mariko-san. Păşeşte lângă mine peste acest pod. Alături de mine, te rog. Hai să-l trecem împreună. Apoi adăugase în latină: şi închipuie-ţi că eşti purtată în braţe şi că trecem mână în mână într-un nou început.

Ea ieşise din palanchinul ei şi mersese alături de el până ajunseseră în cealaltă parte. Acolo se întorsese înapoi în litiera ei acoperită şi porniseră în susul pantei uşoare. Buntaro îi aştepta la poarta castelului.

— N-ai nici un necaz cu el, nu? întrebă din nou în timp ce se apropiau de ultimul palier.

Ea clătină din cap.

Toranaga spuse:

— Corabia foarte gata, Anjin-san? Nu te înşeli?

— Nu mă înşel, Alteţă. Corabie perfectă.

— Cât mulţi în plus oameni… Cât de mai mulţi doreşti pentru corabie… Toranaga aruncă o privire iute către Mariko. Te rog întreabă-l ce echipaj are nevoie ca să poată naviga cu corabia în bună regulă. Vreau să fiu foarte sigur că înţelege ce vreau să ştiu.

— Anjin-san spune, ca să navighez, cel puţin treizeci de marinari şi douăzeci de tunari. Echipajul lui de la început avea o sută şapte, cu bucătarul şi negustorii. Ca să navigheze şi să lupte în apele acestea, adăugirea de două sute de samurai va fi de ajuns.

— Şi crede că ceilalţi oameni de care are nevoie pot fi angajaţi în Nagasaki?

— Da, Alteţă.

Toranaga spuse dispreţuitor:

— Eu nu m-aş încrede în mercenari.

— Vă rog să mă iertaţi. Doriţi să-i traduc asta, alteţă?

— Ce? O, nu, lasă asta.

Toranaga se ridică în picioare, încă prefăcându-se morocănos, şi se uită pe fereastră la ploaie. Întregul oraş era acoperit de năvala apei. De-ar ploua cu lunile, se gândi. Toţi zeii, faceţi ca ploaia să ţină până la Anul Nou. Când o să se întâlnească Buntaro cu fratele meu?

— Spune-i lui Anjin-san că am să-i dau vasalii mâine. Azi e o vreme groaznică. Ploaia asta o să ţină toată ziua. N-are rost să ne facem leoarcă.

— Da, Alteţă, o auzi spunând-o şi zâmbi ironic în sinea sa. Niciodată în viaţa lui nu îl împiedicase vremea să facă ceva. Asta o să o convingă cu siguranţă, pe ea sau pe alţii care se mai îndoiau, că m-am schimbat definitiv în rău, îşi zise, ştiind că încă nu se putea abate de la drumul ales.

— Mâine sau poimâine, ce mai contează? Spune-i că o să trimit după el când o să fiu pregătit. Până atunci trebuie să aştepte în castel.

O auzi tălmăcindu-i poruncile lui Anjin-san.

— Da, Senior Toranaga, înţeleg, răspunse Blackthorne. Dar pot să vă întreb cu respect, pot merge Nagasaki iute? Cred important. Iertaţi-mă.

— O să hotărăsc asta mai târziu, spuse Toranaga brutal, fără să-l cruţe. Îi făcu semn să plece. La revedere, Anjin-san. O să-ţi hotărăsc viitorul în curând.

Văzu că omul ar fi vrut să stăruiască, dar din politeţe n-o făcu. Bun, se gândi, cel puţin învaţă buna-cuviinţă.

— Spune-i lui Anjin-san că nu are rost să te aştepte, Mariko-san. La revedere, Anjin-san.

Mariko făcu cum i se poruncise. Toranaga se întoarse cu spatele ca să privească oraşul şi potopul de afară. Ascultă sunetele ploii. Uşa se închise în urma lui Anjin-san.

— De ce v-aţi certat? o întrebă Toranaga fără să o privească.

— Alteţă?

Urechile lui atente prinseseră uşorul tremur din vocea ei.

— Desigur că e vorba de Buntaro şi de tine. Sau ai mai avut şi alte certuri care mă privesc, adăugă cu ironie muşcătoare, dorind să pornească totul repede. Cu Anjin-san, poate. Sau cu duşmanii mei creştini, sau cu Tsukku-san.

— Nu, Alteţă, vă rog să mă iertaţi. A început ca întotdeauna, Alteţă, ca cele mai multe certuri dintre soţ şi soţie. Într-adevăr din nimic. Apoi, dintr-o dată, ca întotdeauna, tot trecutul se revarsă şi molipseşte bărbatul şi femeia, dacă ei nu se pot stăpâni.

— Şi tu nu te-ai putut stăpâni?

— Da, vă rog să mă iertaţi. Mi-am provocat soţul fără milă. A fost în întregime vina mea. Regret, Alteţă. În aceste vremuri, iertaţi-mă, oamenii spun lucruri urâte.

— Haide, grăbeşte, ce lucruri urâte?

Era ca o căprioară încolţită. Faţa ei părea de cretă. Ştia că iscoadele trebuiau să-i fi şoptit deja ceea ce se strigase în tăcerea casei lor. Îi înşiră tot ce se spusese, cât de bine îşi putu aminti. Apoi adăugă:

— Cred că soţul meu a vorbit la mânie. Pe care eu i-am pricinuit-o. El e credincios. Ştiu că e credincios. Dacă cineva trebuie pedepsit, eu sunt aceea, Alteţă. Eu i-am iscat nebunia.

Toranaga se aşează din nou pe pernă, cu spatele drept şi faţa de granit.

— Ce-a spus doamna Genjiko?

— N-am vorbit cu ea, Alteţă.

— Dar aveai de gând, nu?

— Nu, Alteţă. Cu îngăduinţa domniei-voastre, aveam de gând să plec deîndată la Osaka.

— Ai să pleci când spun eu şi nu mai înainte, iar trădarea este o fiară blestemată oriunde o întâlneşti.

Ea se înclină sub şfichiul limbii sale.

— Da, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi. Greşeala e a mea.

El sună un clopoţel. Uşa se deschise. Naga stătea acolo.

— Da, Alteţă?

— Porunceşte seniorului Sudara să vină aici cu doamna Genjiko. Îndată.

— Da, Alteţă.

Naga se întoarse să plece.

— Aşteaptă! Apoi convoacă consiliul meu, Yabu şi toţi… şi toţi generalii. Să fie aici la miezul nopţii. Şi goleşte etajul ăsta. Toate gărzile! Te întorci cu Sudara!

— Da, Alteţă.

Cu chipul alb ca varul, Naga închise uşa după el.

Toranaga auzi zgomot de paşi în josul scărilor. Se întoarse la uşă şi o deschise. Palierul scării era gol. Trânti uşa şi îi puse zăvorul. Ridică un alt clopoţel şi sună. La celălalt capăt al încăperii se deschise o uşă interioară. Uşa abia putea fi deosebită, atât de iscusit fusese îmbinată cu restul

lemnăriei. O femeie voinică, între două vârste, stătea acolo. Purta o sutană de preot budist, cu glugă.

— Da, mărite stăpân?

— Cha, te rog, chano-san, spuse el.

Uşa se închise. Ochii lui Toranaga se întoarseră la Mariko:

— Deci crezi că mi-e credincios?

— Ştiu asta, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, a fost greşeala mea şi nu a lui, spuse ea, încercând disperată să-l mulţumească. Eu l-am provocat.

— Da, aşa ai făcut. Dezgustător. Groaznic. De neiertat.

Toranaga scoase o batistă de hârtie şi îşi şterse fruntea.

— Din fericire, spuse el.

— Alteţă?

— Dacă nu l-ai fi provocat, poate că n-aş fi aflat niciodată de vreo trădare. Şi dacă el n-ar fi spus toate astea fără să fie provocat, atunci ar fi fost numai un singur lucru de făcut. Aşa, continuă el, îmi mai dai o cale.

— Alteţă?

El nu-i răspunse. Se gândea. Aş vrea ca Hiro-matsu să fie aici. Atunci, cel puţin, ar fi măcar un om în care aş putea avea încredere deplină.

— Şi ce poţi să-mi spui de tine, despre credinţa ta?

— Vă rog, Alteţă, trebuie să ştiţi că vă sunt credincioasă.

El nu răspunse. Ochii lui erau necruţători.

Uşa interioară se deschise şi chano, călugăriţa, intră fără să şovăie în cameră, fără să bată, cu o tavă în mâini.

— Iartă-mă, mărite stăpân, era pregătit pentru tine. Îngenunche ca o ţărancă. Mâinile ei erau aspre ca ale unei ţărănci, dar siguranţa ei de sine era nemărginită şi mulţumirea ei interioară i se vedea limpede pe chip.

— Fie ca Buddha să te binecuvânteze cu pacea lui.

Apoi ea se întoarse către Mariko, se înclină ca o ţărancă şi se aşeză comod.

— Poate că mi-ai face cinstea să torni, doamnă. O s-o faci cu multă graţie, fără să verşi, neh?

Ochii ei străluciră de veselie ulterioară.

— Cu plăcere, Oku-san, răspunse Mariko, folosind un cuvânt cu sensul religios de „mamă”, ascunzându-şi surpriza. N-o văzuse până atunci pe mama lui Naga. Ştia pe cele mai multe dintre celelalte doamne ale lui Toranaga, căci le văzuse la ceremoniile oficiale, dar se înţelegea bine numai cu Kiritsubo şi cu doamna Sazuko.

Toranaga spuse:

— Chano-chan, aceasta este doamna Toda Mariko-noh-Buntaro.

— Ah, so desu. Iartă-mă. Am crezut că eşti una dintre prea-onoratele doamne ale măritului stăpân. Te rog să mă ierţi, doamnă Toda. Fie ca binecuvântarea lui Buddha să coboare asupra ta.

— Mulţumesc, spuse Mariko. Îi întinse ceaşca lui Toranaga. El o primi şi sorbi.

— Toarnă pentru chano-san şi pentru dumneata, spuse el.

— Îmi pare rău, nu pentru mine, mărite stăpân, cu voia ta, dar sunt plină până la gât de atât cha şi până la găleată e un drum tare lung pentru oasele astea bătrâne.

— Mişcarea o să-ţi facă bine, spuse Toranaga, bucuros că trimisese după ea când se întorsese la Yedo.

— Da, mărite stăpân, ai dreptate, ca întotdeauna. Chano îşi îndreptă atenţia din nou către Mariko. Deci eşti fiica seniorului Akechi Jinsai.

Ceaşca lui Mariko şovăi în aer.

— Da, vă rog să mă iertaţi.

— O, n-ai de ce să-ţi ceri iertare, copilă. Chano râse binevoitoare şi pântecul ei săltă în sus şi în jos. Nu reuşeam să fac legătura între tine şi numele tău. Te rog să mă ierţi, dar ultima dată când te-am văzut a fost la nunta ta.

— Oh?

— O, da. Te-am văzut la nuntă, dar tu nu m-ai văzut pe mine. Te-am iscodit din spatele unui paravan. Da, pe tine şi pe toate celelalte mărimi, Dictatorul şi Nakamura, viitorul Taikô şi toţi nobilii. O, eram mult prea ruşinoasă ca să mă amestec printre ei. Dar a fost o vreme minunată pentru

mine. Cea mai bună din viaţa mea. Era în al doilea an când măritul meu stăpân mă cinsteaţi eram grea. Îi purtam copilul – deşi tot ţărancă, cum o să fiu întotdeauna, eram.

La coada ochilor ei se formară cute şi adăugă:

— Eşti foarte puţin schimbată faţă de acele zile. Încă una din cele alese de Buddha.

— Ah, aş vrea să fie adevărat, Oku-san.

— E adevărat. Ştii că eşti una din cele alese de Buddha?

— Nu sunt, Oku-san, oricât de mult aş vrea să fiu.

Toranaga spuse:

— Ea e creştină.

— Ah, creştină? Ce contează asta pentru o femeie, creştină sau Buddha, mărite, stăpân? Nu prea mult, câteodată. Deşi un zeu e tare de trebuinţă unei femei. Chano chicoti veselă. Noi, femeile, avem nevoie de un zeu, mărite stăpân, să ne ajute să ne descurcăm cu bărbaţii, neh?

— Şi noi, bărbaţii, avem nevoie de răbdare zeiască ca să ne descurcăm cu femeile, neh?

Femeia râse şi asta încălzi încăperea şi, pentru o clipă, îndepărtă o parte din presimţirile negre ale lui Mariko.

— Da, mărite stăpân, continuă chano. Şi toate din cauza unui Pavilion Ceresc care n-are viitor, puţină căldură şi prea-deajuns iad.

Toranaga mormăi:

— Ce zici de asta Mariko-san?

— Doamna chano este înţeleaptă mai presus de tinereţea ei, spuse Mariko.

— Ah, doamnă, spuneţi lucruri drăguţe unei bătrâne proaste. Îmi amintesc atât de bine de tine. Chimonoul tău era albastru, cu cel mai minunat desen cu cocori pe care l-am văzut vreodată, în argint.

Ochii ei se întoarseră către Toranaga.

— Ei bine, mărite stăpân, am vrut doar să şed pentru o clipă. Te rog să mă ierţi acum.

— Mai e încă timp. Stai cu noi.

— Da, mărite stăpâne, spuse chano, ridicându-se greoi în picioare. M-aş supune ca întotdeauna, dar natura cheamă. Aşa că te rog, fii bun cu o bătrână ţărancă. Nu-mi place să te fac de râs. E vremea să plec. Totul e gata. E mâncare şi saké când vei dori, stăpâne.

— Mulţumesc.

Uşa se închise fără zgomot în urma ei. Mariko aşteptă până când ceaşca lui Toranaga fu goală, apoi o umplu din nou.

— La ce te gândeşti?

— Aşteptam, Alteţă.

— Ce, Mariko-san?

— Stăpâne, sunt hatamoto. Nu v-am cerut niciodată o favoare până acum. Aş vrea să vă cer o favoare ca hata…

— Nu vreau să-mi ceri nici o favoare ca hatamoto, spuse Toranaga.

— Atunci o dorinţă de o viaţă.

— Nu sunt soţ ca să-ţi împlinesc asta.

— Uneori un vasal poate să ceară stăpân…

— Da, uneori, dar nu acum! Acum ai să îţi ţii gura în privinţa oricărei dorinţe de o viaţă sau favoare sau cerere sau orice altceva.

O dorinţă de viaţă era o rugăminte pe care, printr-o veche datină, o soţie putea să o ceară soţului ei, sau fiul tatălui şi câteodată soţul soţiei, fără să-şi piardă demnitatea, cu condiţia că, dacă dorinţa era împlinită, cel care o ceruse se lega ca niciodată în viaţă să nu mai ceară alta. După datină, nici o întrebare despre ceea ce se cerea nu putea fi pusă, şi nici nu mai trebuia pomenit vreodată.

Se auzi o ciocănitură politicoasă în uşă.

— Trage zăvorul, spuse Toranaga.

Ea se supuse. Sudara intră urmat de soţia lui, doamna Genjiko şi de Naga.

— Naga-san, coboară jos la cel de-al doilea cat de desubt, şi vezi să nu urce nimeni fără porunca mea.

Naga porni grăbit.

— Mariko-san, închide uşa şi stai aici.

Toranaga arătă către un loc, puţin mai în faţa lui şi a celorlalţi.

— V-am poruncit să veniţi amândoi aici pentru că sunt probleme personale, grabnice, de familie, de discutat.

Ochii lui Sudara se îndreptară fără să vrea către Mariko, apoi înapoi către tatăl său. Doamna Genjiko nu mişcă.

Toranaga spuse brutal:

— Ea e aici, fiul meu, din două motive. Mai întâi pentru că vreau să fie aici, şi al doilea pentru că vreau să fie aici.

— Da, tată, răspunse Sudara ruşinat de lipsa de politeţe a tatălui său faţă de toţi. Pot, te rog, să întreb cu ce te-am supărat?

— E vreo pricină pentru care ar trebui să fiu supărat?

— Nu, Alteţă, decât dacă zelul meu pentru siguranţa ta şi împotrivirea mea de a te lăsa să părăseşti acest pământ este o cauză de supărare.

— Ce ai zice de trădare? Am auzit că ai îndrăznit să îmi iei locul de căpetenie a clanului nostru.

Sudara se albi la faţă. La fel şi doamna Genjiko.

— N-am făcut niciodată asta cu gândul sau cu vorba şi nici n-am dorit-o. Şi niciunul dintre membrii familiei mele sau altcineva de faţă cu mine.

— Asta-i adevărat, alteţă, spuse doamna Genjiko cu aceeaşi hotărâre.

Sudara era un bărbat suplu, mândru, cu ochi reci, înguşti şi buze subţiri, care nu zâmbeau niciodată. Avea douăzeci şi patru de ani, era un general minunat şi al doilea dintre cei cinci fii în viaţă ai lui Toranaga. Îşi adora copiii, nu avea concubine şi era devotat soţiei sale.

Genjiko era scundă, cu trei ani mai în vârstă decât soţul ei şi deformată de cei patru copii pe care îi născuse deja. Dar îşi ţinea spatele drept şi avea toată mândria surorii ei, Ochiba. Îi apăra, înverşunată, pe ai ei, cu aceeaşi sălbăticie ascunsă, moştenită de la bunicul lor, Goroda.

— Oricine l-ar fi acuzat pe soţul meu, e un mincinos, spuse ea.

— Mariko-san, spuse Toranaga, spun-i doamnei Genjiko ce ţi-a poruncit soţul dumitale.

— Stăpânul meu, Buntaro, mi-a cerut, mi-a poruncit să vă conving că a venit vremea ca seniorul Sudara să preia puterea, că ceilalţi din consiliu împărtăşesc părerile soţului meu şi că dacă stăpânul nostru Toranaga nu acceptă să cedeze, atunci ar trebui să-i fie luată cu forţa.

— Niciodată vreunul dintre noi nu s-a gândit la aşa ceva, tată, spuse Sudara. Îţi suntem credincioşi şi nu m-aş…

— Dacă ţi-aş da puterea, ce ai face, întrebă Toranaga.

Genjiko răspunse deîndată:

— Cum poate seniorul Sudara să ştie, când nu s-a gândit niciodată la o asemenea blestemăţie? Iertaţi-mă, Alteţă, dar nu-i cu putinţă să vă răspundă, pentru că asta nu i-a trecut niciodată prin minte. Cum ar fi putut? Cât despre Buntaro-san, desigur că e stăpânit de vreun kami.

— Buntaro susţine că şi alţii îi împărtăşesc părerile.

— Cine, întrebă Sudara veninos. Spune-mi cine şi o să moară pe loc.

— Tu să îmi spui.

— Nu ştiu pe nimeni, Alteţă, sau ţi-aş fi spus îndată.

— Nu i-ai fi ucis mai întâi?

— Prima ta lege este să ai răbdare, iar a doua să ai răbdare. Ţi-am urmat întotdeauna poruncile. Aş fi aşteptat şi ţi-aş fi spus. Dacă te-am ofensat, porunceşte să-mi fac seppuku. Nu merit mânia ta, stăpâne. Nu sunt vinovat de trădare. Nu pot să îndur mânia ta revărsându-se asupra mea.

Doamna Genjiko i se alătură:

— Da, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, dar, cu umilinţă, mă alătur soţului meu. E fără vină şi aşa suntem cu toţii. Îţi suntem credincioşi. Tot ce avem este al tău, tot ce suntem, suntem datorită ţie, tot ce porunceşti, noi vom face.

— Aşa deci, voi sunteţi vasali credincioşi, supuşi? Întotdeauna vă supuneţi poruncilor?

— Da, Alteţă.

— Bine, atunci mergi şi ia viaţa copiilor tăi. Acum.

Sudara îşi dezlipi ochii de pe tatăl său şi se întoarse către soţia lui.

Capul ei se mişcă puţin şi ea încuviinţă.

Sudara se înclină către Toranaga. Mâna lui se strânse pe mânerul sabiei şi se ridică. Închise tăcut uşa după el. Se lăsă o tăcere apăsătoare în urma lui. Genjiko privi o dată către Mariko, apoi îşi pironi privirile pe podea.

Clopotele sunară mijlocul Orei Caprei. Aerul din încăpere părea să devină apăsător. Ploaia se opri pentru puţin timp, apoi începu din nou, mai năvalnică.

Chiar după ce clopotele bătură ora următoare se auzi o bătaie în uşă.

— Da.

Uşa se deschise. Naga spuse:

— Te rog să mă ierţi, Alteţă, fratele meu, seniorul Sudara, doreşte să vină din nou sus.

— Dă-i drumul, apoi întoarce-te la postul tău.

Sudara intră, îngenunche şi se înclină. Era ud leaoarcă şi cu părul încâlcit de ploaie. Umerii lui tremurau uşor.

— Copiii… Copiii mei sunt… Mi-ai luat, deja, copiii, Alteţă.

Genjiko se clătină şi aproape căzu. Dar îşi stăpâni slăbiciunea şi se holbă la soţul ei.

— Nu… Nu i-ai ucis?

Sudara scutură din cap şi Toranaga spuse întunecat:

— Copiii tăi sunt în încăperile mele, la etajul de dedesubt. I-am poruncit lui chano-san să-i aducă după ce te-am chemat aici. Am nevoie să fiu sigur de voi amândoi. Vremurile cumplite cer încercări cumplite. Sună din clopoţel.

— Îţi… Îţi retragi porunca, Alteţă? întrebă Genjiko, străduindu-se, disperată să-şi păstreze o demnitate rece.

— Da, poruncile mele sunt retrase. De data asta. Era nevoie să vă cunosc. Pe voi şi pe moştenitorii mei.

— Vă mulţumesc. Vă mulţumesc, Alteţă. Sudara îşi coborî capul umil.

Uşa interioară se deschise.

— Chano-san, adu-mi nepoţii aici o clipă, spuse Toranaga.

Curând, trei dădace îmbrăcate sobru şi o doică aduseră copiii.

Fetele aveau patru, trei şi doi ani, iar sugarul câteva săptămâni şi dormea în braţele doicii sale. Fetele purtau chimonouri purpurii cu panglici de aceeaşi culoare în păr. Dădacele îngenunchează şi se înclinară către Toranaga, iar copiii le imitară plini de importanţă şi-şi lipiră frunţile de tatami, cu excepţia celei mai mici dintre fete, al cărui cap trebui să fie ajutat de o mână blândă, dar fermă. Toranaga le răspunse cu gravitate. Apoi, cu datoria împlinită, copiii se aruncară în braţele lui, în afara celei mai mici care păşi mărunt către mama sa.

La miezul nopţii Yabu păşi arogant de-a curmezişul curţii interioare a donjonului, luminată de torţe. Trupele de elită din garda lui Toranaga se aflau peste tot. Luna era palidă şi învăluită în ceaţă, iar stelele abia se vedeau.

— Ah, Naga-san, care-i pricina pentru toate astea?

— Nu ştiu, Alteţă, dar tuturor li s-a poruncit să vină în sala de consiliu. Vă rog să mă iertaţi, dar trebuie să vă lăsaţi săbiile la mine.

Yabu se roşi la această încălcare nemaiauzită a etichetei.

— Eşti… Se răzgândi simţind încordarea rece a tânărului şi nervozitatea gărzilor din apropiere.

— Din ale cui porunci, te rog, Naga-san?

— Din ale tatălui meu, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi. Puteţi să faceţi cum doriţi, dacă nu vreţi să mergeţi la întâlnire, dar trebuie să vă sfătuiesc că poruncile sunt să intraţi fără săbii şi, iertaţi-mă, aşa vă veţi prezenta. Vă rog să mă iertaţi, dar nu am de ales.

Yabu văzu grămada de săbii formată deja la adăpostul camerei de gardă de lângă uriaşa poartă de intrare. Cântări primejdia unui refuz şi o găsi copleşitoare. Fără tragere de inimă îi întinse armele. Naga se înclină politicos, la fel de stânjenit, şi le primi. Yabu intră. Încăperea uriaşă avea ambrazuri, podea de piatră şi tavan din bârne de lemn.

În curând, cei cincizeci de generali erau adunaţi. Douăzeci şi trei de consilieri şi şapte daimyo apropiaţi lui Toranaga, din provincii mai puţin importante din nord. Toţi erau nervoşi şi stânjeniţi.

— Despre ce e vorba? întrebă Yabu şi se aşeză acru la locul lui.

Un general ridică din umeri.

— Poate despre drumul către Osaka.

Un altul privi în jur plin de speranţă.

— Poate s-a schimbat ceva, neh? Poate că o să poruncească „Cer de Purpură."

— Iartă-mă, dar eşti cu capul în nori. S-a hotărât. Stăpânul noastru s-a hotărât. E Osaka şi nimic altceva. Ei, Yabu-sama, când ai ajuns aici?

— Ieri. M-am înfundat cu trupele mele într-un împuţit de sătuc de pescari, numit Yokohama, la sud de aici, mai mult de două săptămâni. Pprtul e grozav, dar gângăniile, ţânţari scârboşi şi ploşniţe, n-au fost niciodată aşa de răi în Izu.

— Ai auzit toate ştirile?

— Vrei să spui toate ştirile rele? Plecarea e tot în şase zile, neh?

— Da.

— Groaznic. Ruşinos.

— Aşa e, dar în noaptea asta e şi mai rău, spuse întunecat un general. N-am mai fost până acum fără săbii, niciodată.

— E o insultă, spuse Yabu cu bună ştiinţă, şi toţi cei din apropiere se uitară la el.

— Aşa e, răspunse generalul Kiyoshio, întrerupând tăcerea.

Serata Kiyoshio, un bărbat cărunt, dur, era comandantul celei de a şaptea Armate.

— N-am fost niciodată în public fără săbii. Mă face să mă simt ca un negustor împuţit. Cred… Ei, poruncile sunt porunci, dar unele porunci n-ar trebui date.

— Asta cam aşa e, răspunse cineva. Ce ar fi spus bătrânul Pumn de Fier, ce ar fi făcut dacă ar fi fost aici?

— Şi-ar fi despicat burta înainte de a-şi da săbiile. Ar fi făcut-o în noaptea asta, în curte, spuse un tânăr.

Era Serata Tomo, cel mai mare fiu al generalului, al doilea la comandă în armata a şaptea.

— Aş vrea ca Pumn de Fier să fie aici. Ar putea să… şi-ar fi tăiat mai întâi burta.

— O să mă gândesc la asta.

Generalul Kiyoshio îşi drese glasul cu putere.

— Cineva trebuie să fie responsabil şi să-şi facă datoria! Cineva trebuie să arate că a fi senior însemnă responsabilitate şi datorie!

— Iertaţi-mă, dar aveţi grijă ce spunsţi, dădu Yabu cu părerea.

— La ce foloseşte limba în gura unui samurai, dacă lui nu i se îngăduie să fie samurai?

— La nimic, spuse Isamu, un bătrân sfetnic. Aşa e. Mai bine mort.

— Iertaţi-mă, Isamu-san, dar ăsta este viitorul nostru apropiat, spuse tânărul Serata Tomo. Suntem porumbei neajutoraţi, daţi pradă unui şoim dezonorat!

— Te rog, ţine-ţi gura! spuse Yabu, ascunzându-şi propria lui satisfacţie.

Apoi adăugă cu grijă:

— Este stăpânul nostru legiuit şi până ce seniorul Sudara sau consiliul îşi va lua pe faţă responsabilitatea, rămâne stăpânul nostru legiuit şi trebuie să i ne supunem.

Generalul Kiyosho îl cercetă cu privirea, căutând fără să vrea mânerul săbiei.

— Ce ai auzit, Yabu-sama?

— Nimic.

— Buntaro-san…, începu sfetnicul.

Generalul Kiyosho îl întrerupse:

— Te rog să mă ierţi, Isamu-san, dar ce a spus generalul Buntaro, sau ce n-a spus, nu are importanţă. Ce spune Yabu-sama e adevărat. Un senior este un senior. Chiar şi aşa, un samurai are drepturi, un vasal are drepturi. Chiar şi un daimyo, neh?

Yabu îi întoarse privirea, cântărind dedesubturile acestei invitaţii.

— Izu este o provincie a seniorului Toranaga. Eu nu mai sunt daimyo de Izu. Doar stăpânesc în numele lui. Aruncă o privire în jurul încăperii. E toată lumea aici, neh?

— În afară de seniorul Noboru, spuse un general, amintindu-l pe cel mai mare fiu al lui Toranaga, detestat de toţi.

— Da. N-are a face, generale. Boala chinezească o să îl termine curând şi o să se sfârşească cu mohoreala lui pentru totdeauna, spuse cineva.

— Şi cu mirosul.

— Când se întoarce?

— Cine ştie? Nu ştim nici măcar de ce l-a trimis în nord Toranaga-sama. Mai bine să rămână acolo, neh?

— Dacă ai avea boala asta, ai fi la fel de mohorât ca şi el, neh?

— Da, Yabu-san, da. Aşa aş fi. Păcat că a luat sifilis. E un general bun, mai bun decât Peşte Rece, adăugă generalul Kiyoshio, folosind porecla lui Sudara.

— Ei, şuieră sfetnicul, în noaptea asta umblă diavolul prin aer de ţi-ai dat frâu liber limbii. Sau e saké?

— Poate-i boala chinezească, răspunse generalul Kiyoshio cu un râs amar.

— Să mă apere Buddha de asta! spuse Yabu. De şi-ar schimba seniorul Toranaga în privinţa drumului la Osaka!

— Mi-aş despica pântecul acum, dacă asta l-ar convinge, spuse tânărul.

— Nu vreau să te jignesc, fiule, dar capul tău e în nori. N-o să se schimbe niciodată.

— Da, tată, dar nu-l înţeleg…

— Trebuie să mergem toţi cu el, în acelaşi grup? întrebă Yabu după un timp.

Isamu, bătrânul sfetnic spuse:

— Da. Trebuie să mergem ca escortă, cu două mii de oameni, cu toată ţinuta de ceremonie şi o să ne ia treizeci de zile ca să ajungem acolo. Ne-au mai rămas şase până la plecare.

Generalul Kiyoshio spuse:

— Nu-i prea mult timp. Nu-i aşa, Yabu-sama?

Yabu nu-i răspunse. Nu era nevoie. Generalul nu avea nevoie de un răspuns. Se adânciră din nou fiecare în gândurile lui.

O uşa laterală se deschise. Toranaga intră, urmat de Sudara. Toţi se înclinară, ţepeni. Toranaga le răspunse şi se aşeză cu faţa la ei. Sudara, ca moştenitor, puţin înaintea lui, deasemenea, cu faţa la ei. Naga se aşeză în faţa uşii principale şi o închise. Doar Toranaga purta săbii.

— Mi-a ajuns la urechi că unii dintre voi umblă cu vorbe de trădare, se gândesc la trădare şi plănuiesc trădare, spuse rece.

Nu-i răspunse nimeni şi nici nu mişcară. Încet, neînduplecat, Toranaga îşi plimbă privirea de la unul la altul. Nimeni nu mişcă, apoi generalul Kiyoshio vorbi:

— Pot să vă întreb cu respect, Alteţă, ce înţelegeţi prin trădare?

— Orice comentariu a unei porunci, hotărâre sau atitudine a unui stăpân de drept, oricând, e trădare, se răsti Toranaga.

Generalul îşi îndreptă spatele.

— Atunci, sunt vinovat de trădare.

— Atunci ieşi afară şi fă-ţi seppuku deîndată.

— Aşa voi face, Alteţă, spuse mândru oşteanul, dar mai întâi cer dreptul să vorbesc liber în faţa vasalilor tăi

credincioşi, ofiţerilor, şi sfetnicilor şi…

— Ţi-ai pierdut toate drepturile.

— Foarte bine. Atunci v-o cer ca o dorinţă de moarte. O ultimă dorinţă. Ca hatamoto. Şi în schimbul a douăzeci şi opt de ani de serviciu credincios.

— Să fie foarte scurt.

— Da, Alteţă, răspunse rece generalul Kiyoshio. Vă rog să mă ascultaţi. Mai întâi, mergând la Osaka şi înclinându-vă ţăranului Ishido e trădare împotriva onoarei voastre, a clanului vostru, a onoarei vasalilor voştri credincioşi şi a moştenirii voastre deosebite şi întrutotul împotriva codului bushido. Al doilea, vă fac vinovat de această trădare şi spun că v-aţi pierdut astfel toate drepturile de a fi stăpânul nostru legiuit. Al treilea, vă rog ca, deîndată, să abdicaţi în favoarea seniorului Sudara şi să plecaţi onorabil din această viaţă, sau să vă radeţi capul şi să vă retrageţi într-o mănăstire, după cum doriţi.

Generalul se înclină ţeapăn, apoi se aşează din nou înapoi pe călcâie. Toţi aşteptau, abia răsuflând, acum că ceea ce era de neînchipuit devenise realitate.

Brusc, Toranaga şuieră:

— Ce mai aştepţi?

Generalul Kiyoshio îl privi ţintă.

— Nimic, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi.

Fiul său începu să se ridice.

— Nu. Ţi se porunceşte să rămâi aici, spuse el.

Generalul se înclină pentru ultima dată spre Toranaga, se ridică în picioare şi ieşi cu nemăsurată demnitate. Câţiva se foiră nervoşi şi un freamăt străbătu încăperea, dar Toranaga îi domină din nou neînduplecat.

— Mai e cineva care îşi recunoaşte trădarea? Altcineva care îndrăzneşte să calce bushido? Cineva care îndrăzneşte să-şi acuze seniorul legiuit de trădare?

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, spuse liniştit bătrânul sfetnic Isamu, dar îmi pare rău că trebuie să spun că, dacă mergeţi la Osaka, e trădare împotriva moştenirii voastre.

— În ziua în care eu o să plec la Osaka tu o să părăseşti această lume.

Bătrânul cărunt se înclină politicos.

— Da, Alteţă.

Toranaga îi cuprinse cu privirea nemilos. Cineva se mişcă neliniştit şi el îşi aruncă ochii într-acolo. Samuraiul, un războinic care, cu ani în urmă, îşi pierduse tăria de a lupta şi îşi răsese capul ca să devină călugăr budist şi era acum unul dintre administratorii lui Toranaga, nu spuse nimic, îngălbenindu-se de o spaimă pe care încerca disperat să o ascundă.

— De ce te temi, Numata-san?

— De nimic, Alteţă, spuse bărbatul cu ochii plecaţi.

— Bine. Atunci du-te şi fă-ţi seppuku pentru că eşti un mincinos şi frica ta duhneşte molipsitor.

Bărbatul scânci şi ieşi împleticindu-se. Spaima îi cuprinse pe toţi. Toranaga îi privea. Şi aştepta. Aerul deveni apăsător, troznetele uşoare ale făcliilor păreau nefiresc de puternice. Apoi, ştiind că era datoria şi responsabilitatea sa, Sudara se întoarse şi se înclină.

— Vă rog, Alteţă, aş putea, respectuos, să spun ceva?

— Ce să spui?

— Alteţă, cred că… Cred că nu mai există trădare aici! Şi că n-au să mai fie alte tră…

— Nu-ţi împărtăşesc părerea.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă. Ştiţi că mă supun. Ne vom supune cu toţii. Nu dorim decât ce e mai bine pentru…

— Cel mai bine este cum hotărăsc eu. Hotărârea mea este cea mai bună.

Neajutorat, Sudara se înclină în semn de încuviinţare şi rămase tăcut. Neândurător, Toranaga nu-şi luă privirea străpungătoare de la el.

— Nu mai eşti moştenitorul meu.

Sudarăa păli. Atunci Toranaga sparse încordarea din încăpere.

— Eu sunt stăpân legiuit aici!

Aşteptă o clipă, apoi, în deplină tăcere, se ridică în picioare şi, arogant, ieşi. Uşa se închise în urma lui. Un oftat adânc trecu prin încăpere. Mâinile căutară neputincioase mânerele săbiilor. Dar niciunul nu-şi părăsi locul.

— În… în dimineaţa asta am… Am auzit de la comandantul nostru suprem, începu Sudara în cele din urmă, că seniorul Hiro-matsu o să fie aici în câteva zile. Am să vorbesc cu el. Staţi liniştiţi, răbdători, fiţi credincioşi stăpânului nostru. Să mergem şi să îi aducem ultimul omagiu generalului Serata Kiyoshio…

Toranaga urca scările cuprins de o nemăsurată singurătate, paşii lui stârnind ecouri în pustietatea turnului. Aproape de vârf se opri şi se sprijini un timp de perete, respirând greu. Durerea îi cuprinsese din nou pieptul şi încercă să o depărteze.

— E doar lipsă de exerciţiu, mormăi, doar atât. Doar lipsă de exerciţiu.

Continuă să urce. Ştia că era în mare primejdie. Trădarea şi teama erau molipsitoare şi amândouă trebuiau înlăturate fără milă din clipa în care se iveau. Nici chiar atunci nu puteai fi niciodată sigur că erau stârpite. Lupta în care se încleştase nu era un joc de copii. Cei slabi trebuiau să fie hrană pentru cei puternici, cei puternici păpuşi pentru cei foarte puternici. Dacă Sudara îşi afirma în public drepturile de moştenitor, n-avea nici o putere să-l împiedice. Până când Zataki răspundea, trebuia să aştepte.

Toranaga închise uşa şi trase zăvorul şi merse la fereastră. Dedesubt putea să vadă generalii săi şi sfetnicii, înşiraţi tăcuţi pe drumul către casele lor din afara împrejmuirii donjonului. Sub zidurile castelului oraşul zăcea aproape în întuneric deplin. Deasupra, luna era palidă şi înceţoşată. Era o noapte întunecoasă, mohorâtă şi se părea că nenorocirea plutea deasupra tuturor.

CAPITOLUL 50

Blackthorne stătea singur în soarele dimineţii, într-un colţ al grădinii din faţa casei sale de oaspeţi, visând cu ochii

deschişi, cu dicţionarul în mână. Era o zi minunată, lipsită de nori, prima de multe săptămâni şi a cincea de când îl văzuse pentru ultima dată pe Toranaga. În tot acest timp fusese ţinut în castel fără să o poată vedea pe Mariko, sau să-şi viziteze corabia sau echipajul, sau să rătăcească prin oraş, sau să meargă la vânătoare, sau să călărească. O dată pe zi mergea să înoate cu alţi samurai într-unul din şanţurile de apărare şi, ca să-i treacă timpul, îi învăţă pe unii să înoate şi pe alţii să se scufunde. Dar asta nu făcea aşteptarea mai uşoară.

— Îmi pare rău, Anjin-san, dar e la fel pentru toată lumea, spusese Mariko cu o zi în urmă când o întâlnise din întâmplare, în acea parte a castelului. Chiar şi seniorul Hiro-matsu e ţinut să aştepte. De două zile a ajuns şi încă nu l-a văzut pe seniorul Toranaga. Nimeni nu l-a văzut.

— Dar asta e important, Mariko-chan. Am crezut că înţelege că fiecare zi e vitală. Nu e vreo cale prin care aş putea să-i trimit vreun mesaj?

— O, da, Anjin-san. Asta e simplu. Scrie. Dacă îmi spui ce vrei să-i transmiţi, am să-i scriu pentru dumneata. Toată lumea trebuie să ceară în scris audienţa. Astea sunt poruncile lui de acum. Te rog, fii răbdător. Asta e tot ce putem să facem.

— Atunci, te rog, cere o audienţă. M-aş bucura dacă…

— Asta nu e greu. E plăcerea mea.

— Unde ai fost? De patru zile nu te am văzut.

— Te rog să mă ierţi, dar am avut de făcut atâtea lucruri… E puţin mai greu pentru mine. Sunt atâtea pregătiri…

— Ce se întâmplă? Tot castelul e ca un stup gata să roiască peste o săptămână.

— O, iartă-mă. Totul e în regulă, Anjin-san.

— Zău? Te rog să mă ierţi, un general şi un administrator de seamă îşi fac seppuku în curtea donjonului – aşa e de obicei? Seniorul Toranaga se încuie în turnul de fildeş, ţinând oamenii să aştepte fără vreo pricină evidentă – şi ăsta-i un lucru obişnuit? Şi ce-i cu seniorul Hiro-matsu?

— Seniorul Toranaga e stăpânul nostru. Orice face el e bine.

— Şi dumneata, Mariko-san, de ce nu te-am văzut?

— Te rog să mă ierţi. Îmi pare rău, dar seniorul Toranaga mi-a poruncit să te las să înveţi. Acum merg să-ţi vizitez concubina, Anjin-san, nu pe dumneata.

— De ce ar avea ceva împotriva…

— Mai degrabă cred că vrea să te oblige să vorbeşti limba noastră. Au fost doar câteva zile, neh?

— Când pleci la Osaka?

— Nu ştiu. Mă aşteptam să plec acum trei zile, dar seniorul Toranaga nu mi-a semnat permisul încă. Am pregătit totul, hamali şi cai, şi în fiecare zi înaintez documentele de călătorie secretarului său pentru a fi semnate, dar îmi sunt întotdeauna trimise înapoi. „Aduceţi-le mâine.”

— Dar am crezut că trebuia să te duc la Osaka cu corabia. N-a spus el că trebuie să te duc cu corabia?

— Da. Da, a spus, dar, ei bine, Anjin-san, nu poţi fi niciodată sigur cu stăpânul nostru. Se răzgândeşte.

— A fost întotdeauna aşa?

— Da şi nu. De la Yokosé e plin cu… Cum ai spune… melancolie, neh? Da, melancolie. Şi foarte deosebit. El… da, acum e altfel. Schimbat.

— Şi dumneata eşti plină de melancolie şi foarte schimbată. Da eşti altfel acum.

— Primul Pod a fost un început şi un sfârşit, Anjin-san. Şi promisiunea noastră, făgăduiala, neh?

— Da, te rog să mă ierţi.

Se înclinase tristă şi îl părăsise şi apoi, odată în siguranţă, departe, fără să se întoarcă, şoptise:

— Tu.

Cuvântul zăbovise îndelung în coridor, odată cu parfumul ei.

La masa de seară încercase să o întrebe pe Fujiko, dar nici ea nu ştia nimic important, sau nu vroia, nu putea să-i

explice ce nu era în regulă în castel.

— Dozo gomen nasai, Anjin-san.

Se duse la culcare fierbând de furie. Furios că nu putea face nimic împotriva amânărilor şi a nopţilor fără Mariko. Se simţea întotdeauna neplăcut să ştie că era atât de aproape, că Buntaro era plecat din oraş şi acum, din cauza acelui „Tu”, că dorinţa ei era tot atât de puternică ca şi a sa. Cu câteva zile în urmă se dusese la casa ei sub motiv că avea nevoie de ajutor pentru japoneză. Samuraiul de strajă îi spusese: „Îmi pare rău, nu este acasă.” El îi mulţumise şi apoi hoinărise fără odihnă pe lângă poarta de sud. Putea vedea oceanul. Din pricina că pământul era atât de plat, nu putea să vadă cheiurile sau docurile, deşi crezu că putea să desluşească catargele înalte ale corabiei sale în depărtare.

Oceanul îl chema. Mai mult orizontul decât marea, nevoia de un vânt bun care să-l învăluie, să privească în zare cu ochii mijiţi din cauza rafalelor lui, să-i simtă gustul sărat pe limbă, puntea legănându-se sub picioare şi, deasupra, vergile şi parâmile şi fungile troznind şi gemând sub apăsarea velelor care, din timp în timp, pocnesc, bucuroase, când briza puternică îşi schimba direcţia cu un grad sau două.

Şi mai mult decât orizontul, era libertatea. Libertatea de a se duce oriunde, pe orice vreme şi oricând dorea. Să stea pe dunetă, să hotărască, aşa cum aici singur Toranaga hotăra.

Blackthorne privi în sus la cel mai înalt cat al donjonului. Soarele strălucea pe arcadele lui măiestrit acoperite cu ţigle. Nu văzuse niciodată vreo mişcare acolo, deşi ştia că fiecare fereastră de sub ultimul cat era păzită.

Gongurile sunară schimbarea orei. Pentru prima dată mintea lui îi spuse că era mijlocul Orei Calului şi nu cartul de la opt clopote – amiaza.

Îşi puse dicţionarul în mânecă, bucuros că sosise vremea pentru prima masă adevărată. Astăzi avea orez şi creveţi prăjiţi şi supă de peşte şi legume murate.

— Mai doreşti, Anjin-san?
— Mulţumesc, Fujiko. Da, orez, te rog, şi puţin peşte. Bun, foarte…
Căută cuvântul „delicios”şi îl spuse de câteva ori ca să îl ţină minte.
— Da, delicios, neh?
Fujiko era încântată.
— Mulţumesc. Acest peşte din nord. Apa mai rece în nord, înţelegi? Numele lui este kurima-ebi.
Repetă numele şi încercă să îl ţină minte. Când isprăvi şi tăvile fură luate, ea îi mai turnă cha şi scoase un pachet din mânecă.
— Aici bani, Anjin-san. Îi arătă monezile de aur. Cincizeci koban. Valorează o sută cincizeci de koku. Îi vrei, neh? Pentru marinari. Te rog, iartă-mă, înţelegi?
— Da, mulţumesc.
— N-ai pentru ce. De ajuns?
— Da, cred că da. Unde găsit?
— Căpetenie Toranaga-sama… Fujiko căută o cale mai simplă de a o spune. Am fost om important Toranaga. Căpetenie. Ca Mura, neh? Nu samurai, numai zaraf. Semnat numele meu pentru dumneata.
— Ah, înţeleg. Mulţumesc. Banii mei? Koku al meu?
— O, da.
— Casa asta. Mâncare. Servitori. Cine plăteşte?
— O, eu plătesc. Din… Din koku pe un an.
— E de ajuns, te rog? Îndeajuns koku?
— O, da, da, cred că da, spuse ea.
— De ce îngrijorată, îngrijorată pe faţă?
— O, te rog să mă ierţi, Anjin-san, nu sunt îngrijorată.
— Durere? Arsurile durere?
— Nu durere. Uite.
Fujiko se ridică grijulie de pe pernele groase pe care el stăruise să le folosească. Îngenuche direct pe tatami fără nici un semn de suferinţă, apoi se aşează înapoi pe călcâie şi din nou pe perne.

— Uite, totul mai bine.

— Ei, foarte bine, spuse el mulţumit pentru ea. Arată, da?

Se ridică din nou cu grijă şi-şi ridică poalele şi îl lăsă să-i privească picioarele. Cicatricile nu se mai crăpaseră şi nu se vedeau urme de supurare.

— Foarte bine, spuse el. Da. Curând ca pielea de sugar, neh?

— Mulţumesc, da, moale. Mulţumesc, Anjin-san.

El băgă de seamă uşoara schimbare din vocea ei, dar nu insistă. În noaptea aceea nu o îndepărtă.

Împărţitul pernei a fost mulţumitor, nu mai mult. După aceea nu simţise nici acea fericire învăluitoare, nici moleşeala plăcută. A fost doar o împreunare.

Am greşit, îşi zise, şi totuşi n-am greşit, neh?

Înainte de a pleca, ea îngenuchease şi se înclinase din nou şi-şi aşezase mâinile pe fruntea lui.

— Îţi mulţumesc din toată inima. Te rog dormi acuma, Anjin-san.

— Mulţumesc, Fujiko-san. Dorm mai târziu.

— Te rog, dormi acum. Este datoria mea şi mi-ar face mare plăcere.

Atingerea mâinii ei era caldă şi uscată şi deloc plăcută. Totuşi, se prefăcu că doarme. Ea îl mângâiase neîdemânatică, deşi cu mare răbdare. Apoi, în tăcere, se întorsese înapoi în camera ei.

Din nou singur, bucuros să fie singur, Blackthorne îşi puse braţele sub cap şi rămase cu privirea aţintită în sus, în întuneric. Se hotărâse în privinţa lui Fujiko în timpul călătoriei de la Yokosé la Yedo.

— E de datoria ta, îi spusese Mariko, stând întinsă în braţele lui.

— Cred că ar fi o greşeală, neh? Dacă rămâne grea, ei bine, o să-mi ia patru ani să ajung acasă şi să mă întorc şi în timpul ăsta, Dumnezeu ştie ce se poate întâmpla.

Îşi aminti cum tremurase Mariko atunci.

— O, Anjin-san, asta înseamnă foarte mult timp.

— Trei, atunci. Dar tu ai să fii la bord cu mine. Am să te aduc înapoi cu…

— Ţine-ţi promisiunea, dragul meu! Nimic din ceea ce este, neh?

— Ai dreptate, da. Dar cu Fujiko s-ar putea întâmpla atât de multe lucruri rele… Nu cred că ar vrea copilul meu.

— N-ai de unde să ştii asta. Nu te înţeleg, Anjin-san. Este datoria dumitale. Ea ar putea întotdeauna să împiedice să rămână grea, neh? Nu uita, este concubina dumitale. Şi, pe bună dreptate, o faci de ruşine dacă nu o primeşti să împărţiţi perna. În definitiv, însuşi Toranaga i-a poruncit să vină în casa dumitale.

— De ce a făcut asta?

— Nu ştiu. Nu contează. El a poruncit-o, deci e cel mai bun lucru pentru dumneata şi pentru ea. A fost bine, neh? Şi-a făcut datoria cât de bine a putut, neh? Te rog, iartă-mă, dar nu crezi că ar trebui să ţi-o faci şi dumneata?

— Gata cu lecţiile tale! Iubeşte-mă şi nu mai vorbi.

— Cum să te iubesc? A, cum mi-a spus azi Kiku-san?

— Cum e asta?

— Uite aşa.

— Aşa e foarte bine. Atât de bine…

— Oh, am uitat. Te rog, aprinde lampa, Anjin-san. Am ceva să-ţi arăt.

— Mai târziu. Acum cu…

— Oh, te rog, iartă-mă. Trebuie să fie acum. Am cumpărat-o pentru tine. E o carte despre împărţitul pernei. Desenele sunt foarte nostime.

— Nu vreau să mă uit acum la o carte despre împărţitul pernei.

— Dar, iartă-mă, Anjin-san, poate unul dintre desene are să te înfierbânte. Cum poţi să înveţi despre împărţitul pernei fără o carte despre împărţitul pernei?

— Sunt deja înfierbântat.

— Dar Kiku-san a spus că este prima şi cea mai bună cale de a alege poziţii. Sunt patruzeci şi şapte. Unele dintre ele

arată uluitor şi par foarte dificile, dar ea spune că e important să le încerci pe toate… De ce râzi?

— Tu râzi. De ce n-aş râde şi eu?

— Dar cu râdeam pentru că tu chicoteai şi ţi-am simţit pântecul săltând şi nu vrei să mă laşi să mă ridic. Te rog, lasă-mă să mă ridic, Anjin-san!

— Ah, dar nu poţi fi păcălită, Mariko, draga mea. Nu există vreo femeie în lume care poate fi păcălită măcar puţin…

— Dar, Anjin-san, te rog, trebuie să mă laşi să mă ridic. Vreau să-ţi arăt.

— Bine, dacă asta…

— O, nu, Anjin-san. Nu vroiam să… Nu trebuie… Nu vrei să te întinzi doar puţin… Te rog, nu încă… Te rog, nu mă lăsa… O, cum te iubesc aşa…

Blackthorne îşi aminti acea noapte de dragoste. Mariko îl înfierbântase mai mult decât Kiku şi Fujiko era nimic pe lângă ele. Dar Felicity?

Ah, Felicity, îşi zise, gândindu-se la această mare problemă a lui. Trebuie să fiu nebun s-o iubesc pe Mariko şi pe Kiku. Şi, totuşi, adevărul despre Felicity este că acum nu poate sta alături nici măcar cu Fujiko. Fujiko e curată. Sărmana Felicity. N-am să fiu niciodată în stare să-i spun. Dar imaginea ei şi a mea, împreunându-ne ca o pereche de viezuri, în fin sau sub pături slinoase, mă face să mă înfior. Acum ştiu cum e mai bine. Acum aş putea s-b învăţ. Dar va vrea să înveţe? Şi cum am putea oare să fim curaţi şi să rămânem curaţi şi să trăim în curăţenie?

Acasă mormanele de gunoi se înalţă unele peste altele, dar acolo e locul unde e soţia mea şi unde sunt copiii mei şi acolo e locul meu.

— Nu te gândi la casa aceea, Anjin-san, îi spusese Mariko odată când fusese copleşit de gânduri negre. Casa adevărată e aici. Cealaltă e de milioane şi milioane de ori mai departe. Aici e realitatea. Ai să-ţi ieşi din minţi dacă încerci să alături lucruri cu neputinţă de alăturat. Acultă.

Dacă vrei pace, trebuie să înveţi să bei cha dintr-o ceaşcă goală.

Îi arătase cum.

— Îţi închipui că adevărul se află în ceaşcă. Îţi închipui că există cha acolo – băutura caldă, verde palid, a zeilor. Dacă te concentrezi tare… Ah, un profesor de Zen ar putea să-ţi arăte, Anjin-san. Este cel mai greu, dar e atât de uşor… Cât de mult aş vrea să fiu îndeajuns de deşteaptă ca să-ţi arăt, pentru că atunci toate lucrurile din lume ar fi ale tale, doar să le ceri. Chiar şi cel mai greu de obţinut dar – deplina linişte sufletească.

Încercase de multe ori, dar nu putuse niciodată să bea băutura care nu era acolo.

— Nu-ţi face griji, Anjin-san. Îţi trebuie multă vreme ca să înveţi, dar o să înveţi cândva.

— Dumneata poţi?

— Rareori. Doar în clipele de mare tristeţe sau singurătate. Dar gustul acestui cha ireal pare să dea un înţeles vieţii. E greu de explicat. Am făcut-o o dată sau de două ori. Câteodată câştigi wa doar încercând. Acum, întins pe spate, în întunericul castelului, cu somnul care întârzia să se apropie, aprinse lumânarea cu amnarul şi se concentră asupra micii ceşti de porţelan pe care i-o dăduse Mariko şi pe care o avea întotdeauna lângă pat. Încercă timp de o oră. Dar nu reuşi să-şi limpezească mintea. Fără încetare, aceleaşi gânduri i se perindau prin minte: vreau să plec, vreau să rămân, mi-e teamă să rămân. Mi-e teamă să mă întorc. Le urăsc pe amândouă şi le vreau pe amândouă. Şi apoi mai sunt şi eţii.

Dacă ar fi numai după mine, n-aş pleca. Nu încă. Dar mai sunt şi alţii şi el nu sunt eţi şi am semnat ca pilot: „Jur pe bunul Dumnezeu, să scot flota în larg şi, cu mila Domnului, s-o aduc înapoi acasă, din nou.” O vreau pe Mariko. Vreau să văd pământul pe care Toranaga mi l-a dat şi simt nevoie să stau aici, să mă bucur de roadele marelui meu noroc

pentru doar încă puţin timp. Da. Dar, de asemenea, mai e şi datoria şi asta e mai presus de orice, neh?

La sosirea zorilor, Blackthorne ştia că, deşi se prefăcuse că amânase din nou hotărârea, de fapt se hotărâse definitiv.

Dumnezeu să mă ierte. În primul şi în ultimul rând, sunt pilot.

Toranaga desfăşură mica fâşie de hârtie care sosise la două ore după ivirea zorilor. Mesajul din partea mamei sale spunea simplu: „Fratele tău încuviinţează, fiule. Scrisorile sale de confirmare vor pleca astăzi, printr-un curier. Vizita oficială a seniorului Sudara şi a familiei sale trebuie să înceapă în zece zile."

Toranaga se aşeză jos, slăbit. Porumbeii bătură din aripi în cuştile lor, apoi se liniştiră din nou. Soarele dimineţii se strecura plăcut în hulubărie, printre norii de ploaie care se adunaseră. Adunându-şi puterile, porni grăbit în jos, pe scări, către încăperile sale de dedesubt, ca să înceapă.

— Naga-san!

— Da, tată?

— Trimite-l pe Hiro-matsu aici, şi, după el, pe secretarul meu.

— Da, tată.

Bătrânul general sosi iute, cu încheieturile troznind din cauza urcuşului. Se înclină adânc, cu sabia ţinută în mâini, ca întotdeauna, faţa lui mai încruntată şi mai bătrân ca niciodată, şi chiar mai hotărât.

— Eşti bine-venit, bătrâne prieten.

— Mulţumesc, stăpâne. Hiro-matsu îşi ridică privirea. Sunt întristat să văd grijile lumii pe faţa ţa.

— Şi eu sunt întristat să văd şi să aud atâta trădare.

— Da, trădarea e un lucru groaznic.

Toranaga văzu bătrânii ochi cercetându-l.

— Poţi să vorbeşti liber.

— Mă ştiţi să fi vorbit vreodată altfel, Alteţă?

Bătrânul era grav.

— Te rog, iartă-mă că te-am făcut să aştepţi.

— Te rog, iartă-mă că te necăjesc. Care ţi-e dorinţa, Alteţă? Te rog, spune-mi ce-ai hotărât în privinţa viitorului casei tale. E, în cele din urmă, Osaka? Te înclini în faţa grămezii ăleia de bălegar?

— Mă ştii să fi luat vreodată vreo hotărâre definitivă în privinţa vreunui lucru?

Hiro-matsu se încruntă apoi, gânditor, îşi îndreptă spatele ca să domolească durerea din umeri.

— Te ştiu dintotdeauna ca un om răbdător şi hotărât şi ai câştigat întotdeauna. De asta nu te pot înţelege acum. Nu stă în firea ta să te dai bătut.

— Nu e Împărăţia mai importantă decât viitorul meu?

— Nu.

— Ishido şi ceilalţi regenţi sunt încă cârmuitori legali, după testamentul lui Taikô.

— Eu sunt vasalul lui Yoshi Toranaga-noh-Minowara şi nu recunosc pe nimeni altcineva.

— Bine. Poimâine este ziua pe care am ales-o pentru plecarea la Osaka.

— Da, am auzit asta.

— Ai să comanzi escorta. Buntaro are să fie al doilea la comandă.

Bătrânul general oftă.

— Ştiu şi asta, Alteţă. Dar, de când m-am întors, Alteţă, am vorbit cu sfetnicii tăi mai importanţi şi genera…

— Da, ştiu. Şi care-i părerea lor?

— Că n-ar trebui să părăseşti Yedo. Că poruncile tale ar trebui să fie, pentru un timp, anulate.

— De cine?

— De mine. De poruncile mele.

— Asta-i ce vor ei? Sau ce ai hotărât tu?

Hiro-matsu îşi puse sabia pe podea, în apropierea lui Toranaga şi acum, rămas fără apărarare, îl privi drept în faţă.

— Te rog să mă ierţi, Alteţă. Vreau să te întreb ce ar trebui să fac? Datoria mea pare să-mi spună că ar trebui să preiau

comanda şi să te împiedic să pleci. Asta o să-l forţeze imediat pe Ishido să pornească împotriva noastră. Da, desigur că o să fim înfrânţi, dar asta pare să fie singura cale onorabilă.

— Dar prostească, neh?

Sprâncenele cărunte ale generalului se adunară pe frunte.

— Nu. Murim în luptă, cu cinste. Recâştigăm wa. Kwanto va fi pradă de război, dar n-o să trăim să apucăm noul stăpân în această viaţă. Shigata ga nai.

— Nu mi-a plăcut niciodată să-mi irosesc oamnii fără rost. Nu am pierdut niciodată o bătălie, şi nu văd de ce ar trebui să o fac acum.

— Să pierzi o bătălie nu e dezonorant, Alteţă. Să te dai bătut e mai onorabil?

— V-aţi înţeles cu toţii să mă trădaţi?

— Alteţă, te rog să mă ierţi. Am cerut fiecăruia o părere militară doar. Asta nu este trădare sau complot.

— Totuşi, ai ascultat vorbe de trădare.

— Te rog să mă ierţi, dar dacă eu încuviinţez, fiind comandantul tău suprem, atunci asta nu mai este trădare, ci politică legală de stat.

— Să-ţi împiedici stăpânul legiuit să ia hotărâri e trădare.

— Alteţă, s-a întâmplat de prea multe ori să fie înlăturat un senior. Tu ai făcut-o, Goroda a făcut-o, Taikô, toţi am făcut-o – ba chiar mai rău. Cel ce învinge nu e niciodată învinovăţit de trădare.

— Ai hotărât să mă înlături?

— Îţi cer ajutorul în hotărârea asta.

— Eşti singura persoană în care am crezut că pot să mă încred.

— Pe toţi zeii, nu vreau să-ţi fiu decât cel mai supus vasal. Sunt doar un soldat. Vreau să-mi fac doar datoria faţă de ţine. Nu mă gândesc decât la tine. Îţi merit încrederea. Dacă asta ţi-ar fi de ajutor, ia-mi capul. Dacă asta te va convinge să te lupţi, îţi dau bucuros viaţa mea, viaţa întregului meu clan, astăzi, în public, sau pe ascuns, sau

oricum vei dori. Nu asta a făcut prietenul nostru, generalul Kiyoshiu? Îmi pare rău, dar eu nu înţeleg de ce ar trebui să-ţi îngădui să-ţi iroseşti o viaţă de eforturi.

— Refuzi, deci, să te supui poruncilor mele şi să îmi conduci escorta care va porni către Osaka poimâine?

Un nor trecu peste soare şi amândoi bărbaţii priviră afară, pe fereastră.

— O să plouă din nou, în curând, spuse Toranaga.

— Da. Prea multă ploaie anul ăsta, neh? Ar trebui să se oprească curând, sau recolta o să se piardă.

Priviră din nou unul la celălalt.

— Ei bine?

Pumn de Fier îi spuse simplu:

— Te întreb oficial, Alteţă. Îmi porunceşti să te însoţesc poimâine ca să începem marşul către Osaka?

— Deoarece se pare că toţi sfetnicii mei mă sfătuiesc împotrivă, am să primesc părerea lor – şi a ta – şi am să-mi întârzii plecarea.

Hiro-matsu era total nepregătit pentru asta.

— Ei? N-o să plecaţi?

Toranaga râse, masca căzu şi fu din nou vechiul Toranaga.

— N-am avut niciodată de gând să plec la Osaka. De ce aş fi atât de prost?

— Cum?

— Înţelegerea de la Yokosé n-a fost altceva decât o înşelătorie ca să câştig timp, spuse prieteneşte Toranaga. Ishido a înhăţat momeala. Prostul mă aşteaptă în Osaka peste câteva săptămâni. Zataki a muşcat şi el. Şi tu, şi toţi vasalii mei, bătăioşi şi neîncrezători, aţi muşcat momeala. Fără să dau de fapt nimic de la mine, am câştigat o lună şi i-am pus pe jar pe Ishido şi pe aliaţii lui împuţiţi. Am auzit că s-au încăierat deja pentru Kwanto. I s-a promis şi lui Kiyama şi lui Zataki.

— N-ai avut niciodată de gând să pleci?

Hiro-matsu îşi scutură capul, apoi limpezimea ideii îl izbi dintr-o dată. Faţa i se întinse într-un zâmbet de mulţumire.

— Totul a fost o păcăleală?

— Desigur. Ascultă, toată lumea trebuia să cadă în ea, neh? Zataki, toţi, chiar şi tu! Altfel iscoadele i-ar fi spus lui Ishido şi el ar fi pornit împotriva noastră deîndată şi nici un noroc de pe pământ sau zei din cer nu m-ar fi putu feri de nenorocire.

— Asta aşa e… Ah, stăpâne, iartă-mă. Sunt atât de nerod. Merit să-mi pierd capul. Deci totul a fost o prostie. Dar… dar ce a fost cu generalul Kiyoshiu?

— A spus că era vinovat de trădare. N-am nevoie de generali trădători. Numai de vasali supuşi.

— Dar de ce te-ai năpustit asupra seniorului Sudara? De ce ţi-ai retras mâna de deasupra lui?

— Pentru că mi-a plăcut mie, spuse Toranaga aspru.

— Da, te rog să mă ierţi. Acesta este, într-adevăr, dreptul tău. Te rog să mă ierţi că m-am îndoit de tine.

— De ce te-aş ierta pentru că ai fost tu, bătrâne prieten? Am avut nevoie de tine să faci ce ai făcut şi să spui ce ai spus. Acum am nevoie de tine mai mult ca niciodată. Am nevoie de cineva în care mă pot încrede. De asta îţi spun taina mea. Trebuie să rămână un secret între noi.

— O, Alteţă, mă faci atât de fericit…

— Da, spuse Toranaga. Ăsta e singurul lucru de care îmi e teamă.

— Alteţă?

— Eşti comandant suprem. Tu singur poţi să împiedici această neroadă răscoală care mocneşte cât timp aştept. Mă încred în tine, şi trebuie să mă încred în tine. Fiul meu nu poate să-mi ţină generalii în mână, deşi el nu şi-ar da niciodată pe faţă bucuria cunoaşterii tainei – dacă ar şti. Dar faţa ta este o poartă a sufletului tău, prietene.

— Atunci îngăduie-mi să-mi iau viaţa, după ce mă voi ocupa de generali.

— Asta nu-mi ajută. Tu trebuie să îi ţii în mână până la pretinsa mea plecare, neh? Trebuie doar să-ţi păzeşti chipul

şi somnul ca niciodată până acum. Eşti singurul în lume care ştie. Eşti singurul în care trebuie să mă încred, neh?

— Te rog să mă ierţi pentru prostia mea. N-am să te dezamăgesc. Explică-mi ce trebuie să fac.

— Spune generalilor mei adevărul. Că m-ai convins să-ţi ascult sfatul, care este, de asemenea, şi al lor, neh? O să poruncesc oficial amânarea plecării cu şapte zile. Mai târziu o s-o mai amân o dată. Boala, de data asta. Eşti singurul care o ştie.

— Apoi? Apoi o să fie „Cer de Purpură”?

— Nu aşa cum a fost plănuit de la început. „Cer de Purpură” a fost întotdeauna ultima soluţie, neh?

— Da. Dar cum rămâne cu Regimentul de Muschete? Poate să-şi croiască cale prin munţi?

— O parte a drumului, dar nu tot drumul până la Kyoto.

— Pune să fie asasinat Zataki.

— Asta ar fi cu putinţă. Dar Ishido şi aliaţii săi rămân de neînvins.

Toranaga îi înşiră argumentele lui Omi, Yabu, Igurasiii şi Buntaro din ziua cutremurului.

— În ziua aceea am poruncit „Cer de Purpură” ca o altă manevră ca să-l descumpănesc pe Ishido. Şi, de asemenea, am făcut ca acele părţi potrivite din discuţii să fie şoptite în urechile care trebuiau. Dar adevărul este că armata lui Ishido este, totuşi, de neînfrânt.

— Cum am putea să-i dezbinăm? Ce-i cu Kiyama şi Onoshi?

— Nu, ăştia doi sunt hotărât împotriva mea. Toţi creştinii vor fi împotriva mea – în afara creştinului meu, iar lui şi corabiei sale am să-i găsesc curând o întrebuinţare foarte bună. Timp e ceea ce-mi trebuie cel mai mult. Am aliaţi şi prieteni tainici în întreg Imperiului, dacă am timp… Fiecare zi pe care o câştig îl slăbeşte şi mai mult pe Ishido. Asta-i planul meu de bătălie. Fiecare zi de amânare e importantă. Ascultă, după oprirea ploilor, Ishido va porni spre Kwanto într-o mişcare de învăluire, cu Ikawa Jikkyu străpungând spre sud şi Zataki în nord. Îl vom opri pe Jikkyu la Mishima,

apoi ne vom retrage prin pasul Hakone la Odawara, unde vom da ultima luptă. În nord îl vom ţine pe Zataki în munţi, de-a lungul drumului Hosho-kaido, undeva lângă Mikawa. E adevărat ce a spus Omi şi Igurashi. Putem să ţinem piept primului atac şi, după aceea, n-ar trebui să mai fie o mare invazie. O să ne luptăm şi o să aştaptăm în spatele munţilor noştri. O să luptăm şi o să tragem de timp şi o să aşteptăm şi apoi, când fructul va fi îndeajuns de copt, „Cer de Purpură”.

— Eeei, de-ar veni ziua asta cât mai curând.

— Ascultă, bătrâne, doar tu poţi să-mi ţii generalii în frâu. Cu timp şi cu Kwanto în siguranţă, putem să înfruntăm primul atac, iar după asta alianţele lui Ishido vor începe să se sfărâme. Odată ce asta se întâmplă, viitorul lui Yaemon este asigurat şi testamentul lui Taikô neatins.

— N-ai să iei singur puterea, Alteţă?

— Pentru ultima dată: „Legea poate să tulbure buna-cuviinţă, dar buna-cuviinţă nu trebuie să tulbure niciodată legea, sau întreaga societate se va destrăma ca un tatami vechi. Legea poate pune la îndoială buna-cuviinţă, dar buna-cuviinţă nu trebuie, cu nici un chip, folosită ca să răstoarne legea.” Testamentul lui Taikô este lege.

Hiro-matsu se înclină a încuviinţare.

— Foarte bine, Alteţă. N-am să mai pomenesc de asta niciodată. Te rog să mă ierţi. Acum… Lăsă să-i scape un zâmbet. Acum ce trebuie să fac?

— Prefă-te că m-ai convins să amân plecarea. Ţine-i pe toţi în pumnul tău de fier.

— Cât de mult trebuie să mă prefac?

— Nu ştiu.

— N-am încredere în mine, Alteţă. Aş putea face o greşeală, fără să vreau. Cred că aş putea să-mi ţin ascunsă bucuria pentru încă câteva zile. Cu îngăduinţa ta, „durerile” mele ar putea deveni atât de puternice, încât să cad la pat. Fără vizitatori, neh?

— Bine. Fă asta patru zile. Lasă o parte a durerii să ţi se vadă pe faţă chiar azi. Asta n-o să fie prea greu, neh?

— Nu, Alteţă. Îmi pare rău. Mă bucur că bătălia va începe anul ăsta. Anul viitor s-ar putea să nu mai fiu în stare să dau ajutor.

— Prostii. Dar o să fie anul ăsta, fie că eu zic da sau nu. În şaisprezece zile am să plec de la Yedo la Osaka. Până atunci îţi vei da, „fără tragere de inimă”, încuviinţarea şi ai să conduci marşul. Numai tu şi cu mine ştim că o să mai fie şi alte amânări şi că, cu mult timp înainte de a ajunge la hotar, am să mă întorc înapoi la Yedo.

— Te rog să mă ierţi că m-am îndoit de domnia-ta. Dacă n-ar trebui să rămân în viaţă să te sprijin în planurile tale, n-aş putea trăi în ruşinea asta.

— N-ai de ce să te ruşinezi, prietene. Dacă tu n-ai fi fost convins, Ishido şi Zataki ar fi descoperit înşelătoria. Oh, că veni vorba, cum era Buntaro-san când l-ai văzut?

— Fierbea de mânie, Alteţă. I-ar face bine o bătălie.

— A propus să mă îndepărteze?

— Dacă mi-ar fi spus asta, i-aş fi luat capul deîndată.

— Am să trimit după tine peste trei zile. Cere să mă vezi în fiecare zi, dar eu am să refuz până atunci.

— Da, Alteţă. Bătrânul general se înclină umil. Te rog, iartă pe prostul ăsta bătrân. Ai dat din nou un ţel vieţii mele. Mulţumesc.

Plecă.

Toranaga scoase micul petic de hârtie din mânecă şi reciti din nou mesajul mamei sale, cu neţărmurită satisfacţie. Dacă drumul din nord era deschis, şi Ishido ar fi putut fi trădat aici, şansele sale creşteau enorm. Dădu foc mesajului. Hârtia se răsuci şi se prefăcu în cenuşă. Mulţumit, mărunţi cenuşa, transformând-o în pulbere. Şi acum, cine ar trebui să fie noul comandant suprem? se întrebă.

La amiază, Mariko traversă curtea donjonului printre rândurile tăcute de gărzi încruntate şi pătrunse înăuntru.

Secretarul lui Toranaga o aştepta într-una din anticamerele de la parter.

— Vă rog să mă iertaţi că am trimis după domnia-voastră, doamnă Toda, spuse el mai mult din politeţe.

— A fost plăcerea mea, Kawanabi-san.

Kawanabi era un samurai în vârstă, cu trăsături ascuţite şi cu capul ras. Odată, de mult, fusese preot budist. De ani de zile se ocupa de corespondenţa lui Toranaga. De obicei era voios şi plin de viaţă. Astăzi, ca cei mai mulţi din castel, era foarte tulburat. Îi întinse un sul mic.

— Aici sunt documentele domniei-voastre pentru călătoria la Osaka, semnate după cuviinţă. Trebuie să plecaţi mâine şi să ajungeţi acolo cât de curând cu putinţă.

— Mulţumesc.

Propria ei voce îi părea fără vlagă.

— Seniorul Toranaga spune că s-ar putea să aibă mesaje personale pe care să le daţi doamnei Kiritsubo şi doamnei Koto. De asemenea, pentru seniorul general Ishido şi doamna Ochiba. Vă vor fi înmânate mâine în zori, dacă… vă rog să mă iertaţi, dacă sunt gata. Am să mă îngrijesc să vă fie înmânate.

— Mulţumesc.

Dintr-o mulţime de suluri stivuite cu nespusă meticulozitate pe măsuţa sa joasă, Kawanabi alese un document oficial.

— Mi s-a spus să vă dau asta. Este actul de mărire a veniturilor fiului domniei-voastre, făgăduită de seniorul Toranaga. Zece mii de koku anual. Poartă data ultimei zile de luna trecută şi… ei, iat-o.

Ea o primi, o citi şi verifică peceţile. Totul era desăvârşit, dar nu-i făcu nici o plăcere. Amândoi credeau că era acum o hârtie goală. Dacă viaţa fiului ei avea să fie cruţată, avea să devenă ronin.

— Mulţumesc. Te rog, mulţumeşte-i seniorului Toranaga pentru cinstea pe care mi-o face. Mi se poate îngădui să-l văd înainte de a pleca?

— Oh, da. Când plecaţi de aici, acum, sunteţi rugată să mergeţi la corabia barbară. Vi se cere să-l aşteptaţi acolo.

— Trebuie să… trebuie să tălmăcesc?

— Nu mi-a spus. Cred că da, doamnă Toda.

Secretarul aruncă o privire pe o listă pe care o ţinea în mână.

— Căpitanului Yoshinaka i s-a poruncit să conducă escorta voastră la Osaka, dacă vă face plăcere.

— Aş fi onorată să fiu din nou în grija lui. Mulţumesc. Pot să întreb cum se simte seniorul Toranaga?

— Pare îndeajuns de bine, dar pentru un bărbat plin de viaţă ca el, să stea închis zile întregi… Ce pot să spun?

Îşi desfăcu neajutorat braţele.

— Îmi pare rău. Cel puţin astăzi, l-a primit pe seniorul Hiro-matsu şi a acceptat o amânare. A dorit, de asemenea, să se ocupe şi de alte câteva lucruri… preţurile orezului trebuie fixate acum, în caz de recoltă proastă… Dar sunt atât de multe de făcut şi… Nu mai este deloc, doamnă Toda, cel de dinainte. Sunt vremuri groaznice, neh? Şi semne groaznice: prezicătorii spun că recolta o să fie proastă anul ăsta.

— N-am să cred asta până la vremea recoltei.

— Înţelept, foarte înţelept. Dar nu mulţi dintre noi vor apuca acea vreme. Trebuie să merg cu el la Osaka.

Kawanabi se înfioră şi se aplecă înainte nelinişti.

— Am auzit un zvon că ar fi izbucnit din nou molima între Kyoto şi Osaka. Buba neagră. O fi un alt semn ceresc că zeii şi-au întors faţa de la noi?

— Nu-ţi stă în fire să crezi în zvonuri sau în semne cereşti, Kawanabi-san. Sau să vorbeşti despre asta. Ştii ce crede seniorul Toranaga despre aşa ceva.

— Ştiu, iertaţi-mă. Dar totuşi… Ei, nimeni nu mai pare să fie normal în zilele astea, neh? Poate că zvonurile nu-s adevărate. Mă rog să nu fie.

Ea îşi îndepărtă gândurile negre.

— A fost stabilită noua dată pentru plecare?

— Am înţeles că seniorul Hiro-matsu ar fi spus că a fost amânată cu şapte zile. Mă bucur că comandantul nostru suprem s-a reîntors şi sunt atât de bucuros că l-a convins… Aş vrea ca plecarea să fie amânată pentru totdeauna. Mai bine să ne batem aici, decât să fim făcuţi de ruşine acolo, heh?

— Da, încuviinţă ea, ştiind că nu mai avea nici un rost să se prefacă că gândurile astea nu le treceau prin minte tuturor. Acum, că seniorul Hiro-matsu s-a întors, poate că stăpânul nostru o să înţeleagă că a te da bătut nu e cea mai bună cale.

— Doamnă, numai pentru urechile voastre. Seniorul Hiro-matsu…

El se opri, îşi ridică privirea şi-şi întinse un zâmbet pe faţă. Yabu păşi mândru în încăpere, cu săbiile zăngănind.

— Ah, senior Kasigi Yabu! Cât mă bucur că vă văd!

Se înclinară şi el şi Mariko şi urmară complimentele, apoi el spuse:

— Seniorul Toranaga vă aşteaptă, Alteţă. Vă rog, urcaţi imediat.

— Bine. De ce vrea să mă vadă?

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, nu mi-a spus. Doar că doreşte să vă vadă.

— Cum se simte?

Kawanabi şovăi.

— Nici o schimbare, Alteţă.

— Plecarea lui… A fost fixată o nouă dată?

— Am înţeles c-o să fie peste şapte zile.

— Poate că seniorul Hiro-matsu o s-o mai amâne, neh?

— Asta e după voia stăpânului nostru, Alteţă.

— Desigur.

Yabu ieşi.

— Ce spuneaţi despre seniorul Hiro-matsu?

— Doar pentru urechile voastre, doamnă – cum Buntaro-san nu este aici, şopti secretarul. Când bătrânul Pumn de Fier a ieşit de la întâlnirea cu seniorul Toranaga, a trebuit

să se odihnească aproape un ceas. Avea mari dureri, doamnă.

— Oh, ar fi groaznic să i se întâmple ceva acum.

— Da. Fără el o să avem o răzmeriţă, neh? Întârzierea asta nu lămureşte lucrurile, nu? E doar o amânare. Adevărata problemă e că… Mă tem că de când seniorul Sudara a slujit de secondant oficial generalului de Kiyoshio, de fiecare dată când numele seniorului Sudara este pomenit în faţa stăpânului nostru, el devine foarte furios. Doar seniorul Hiro-matsu l-a convins să amâne şi ăsta-i singurul lucru care…

Lacrimile începură să curgă pe obrajii secretarului.

— Ce se petrece, doamnă. S-a pierdut cu firea, neh?

— Nu, spuse ea hotărâtă, dar fără s-o creadă. Sunt sigură că totul va fi în ordine. Îţi mulţumesc că mi-ai spus. Am să încerc să îl vizitez pe seniorul Hiro-matsu înainte de a pleca.

— Mergeţi cu Dumnezeu, doamnă.

Ea se opri uluită.

— Nu ştiam că eşti creştin, Kawanabi-san.

— Nu sunt, doamnă, dar ştiu că este obiceiul vostru.

Păşi afară, în soare, tare îngrijorată de cele auzite despre Hiro-matsu şi în acelaşi timp binecuvântându-l pe Dumnezeu că aşteptarea ei luase sfârşit şi a doua zi avea să scape. Porni către palanchinul şi escorta care o aştepta.

— Ah, doamnă Toda, spuse Gyoko, păşind din umbră în calea ei.

— Ah, bună dimineaţa, Gyoko-san. Mă bucur că te văd. Sper că eşti bine, spuse ea cu voce plăcută, simţindu-se străbătută de un fior rece.

— Mă tem că nu prea bine. Iertaţi-mă. E atât de trist. Se pare că nu ne mai bucurăm de bunăvoinţa stăpânului nostru, Kiku-san şi cu mine. De când am venit aici, suntem ţinute într-un han împuţit, de mina a treia, unde n-aş pune nici un curtezan de ultima clasă.

— Oh, iartă-mă. Sunt sigură că trebuie să fie o greşală.

— Ah, da, o greşeală. Sper să fie aşa, doamnă. În cele din urmă, astăzi, mi s-a dat îngăduinţa să vin la castel, în cele din urmă există un răspuns la cererea mea de a-l vedea pe Măritul Stăpân, în cele din urmă mi se îngăduie iarăşi să mă înclin în faţa Măritului Stăpân, astăzi, pe seară.

Gyoko zâmbi strâmb.

— Am auzit că aţi venit la seniorul secretar. Aşa că m-am gândit să vă aştept şi să vă întâmpin. Sper că nu vă supără.

— Mă bucur că te văd, Gyoko-san. V-aş fi vizitat, pe tine şi pe Kiku-san, sau v-aş fi chemat să mă vizitaţi amândouă, dar din nefericire asta n-a fost cu putinţă.

— Da, foarte trist. Acestea sunt vremuri triste. Greu pentru nobili, greu pentru ţărani. Sărmana Kiku-san, e aproape bolnavă de grijă că nu se mai bucură de bunăvoinţa stăpânului nostru.

— Sunt sigură că nu-i aşa, Gyoko-san. El… Seniorul Toranaga, are multe probleme grabnice, neh?

— Adevărat, adevărat. Am putea lua puţin cha acum, doamnă Toda? Aş fi onorată dacă mi-ar fi îngăduit să vă vorbesc o clipă.

— Ah, îmi pare rău, dar mi s-a poruncit să mă duc într-un loc anume. Altfel m-aş fi simţit onorată.

— Ah, da. Trebuie să mergeţi la corabia lui Anjin-san. Am uitat, iertaţi-mă. Cum se simte Anjin-san?

— Cred că bine, spuse Mariko, furioasă că Gyoko îi ştia treburile personale. L-am văzut doar o singură dată şi atunci doar pentru câteva clipe, când am sosit.

— Un om interesant. Da, foarte. Trist să nu-ţi poţi vedea prietenii, neh?

Amândouă femeile zâmbeau, vocile lor erau politicoase şi nepăsătoare, dar amândouă erau conştiente de samuraii nerăbdători, care priveau şi ascultau.

— Am auzit că Anjin-san şi-a vizitat prietenii – echipajul. Cum i s-a părut?

— Nu mi-a spus, Gyoko-san. Aşa cum am mai spus, nu l-am văzut decât pentru o clipă. Iartă-mă, dar trebuie să plec.

— E trist să nu-ţi poţi vedea prietenii. Poate aş putea să vă spun despre ei. De pildă, că locuiesc într-un saţ eta.

— Cum?

— Se pare că prietenii lui au cerut îngăduinţa să locuiască acolo, plăcându-le mai mult decât locurile civilizate. Curios, neh? Nu ca Anjin-san, care e altfel. Se zice că acolo se simt ca acasă – în satul eta. Ciudat, neh?

Mariko îşi aminti cât de straniu se purtase Anjin-san pe scări în acea zi. Asta explică totul, îşi zise. Eta! Sfântă Fecioara, bietul om. Cât de ruşine trebuie să-i fi fost.

— Iartă-mă, Gyoko-san, ce-ai spus?

— Am spus doar că e ciudat că Anjin-san e atât de diferit de ceilalţi.

— Cum sunt ei? I-ai văzut pe ceilalţi?

— Nu, doamnă. N-aş merge acolo. Ce-aş avea eu de a face cu ei? Sau cu eta. Trebuie să mă gândesc la clienţii mei şi la Kiku-san şi la fiul meu.

— Ah, da. Fiul tău.

Faţa lui Gyoko se întristă sub umbrelă, dar ochii rămaseră ca două cremene cenuşii, aceeaşi culoare cu a chimonoului.

— Vă rog să mă iertaţi, dar cred că nu ştiţi de ce nu ne mai bucurăm de îngăduinţa seniorului Toranaga?

— Nu. Dar sunt sigură că te înşeli. Contractul a fost semnat, neh? După cum ne-am înţeles.

— Oh, da. Mulţumesc. Am o scrisoare de credit pentru negustorii de orez din Mishima, plătibilă la cerere. Mai puţin decât ne-am înţeles. Dar banii sunt ultimul lucru la care mă gândesc. Ce înseamnă banii, când ai pierdut bunăvoinţa stăpânului tău, oricine ar fi el – sau ea, neh?

— Sunt sigură că v-aţi păstrat bunăvoinţa lui.

— Ah, bunăvoinţa! Mă îngrijorează şi bunăvoinţa voastră, doamnă Toda.

— Vei avea întotdeauna sprijinul şi prietenia mea, Gyoko-san. Poate stăm de vorbă altădată. Acum chiar trebuie să plec, iartă-mă.

— Ah, cât de bună sunteţi, adăugă Gyoko cu cea mai mieroasă voce când Mariko aproape că se întorsese cu spatele. Dar veţi avea oare timp? Plecaţi mâine la Osaka.

Mariko simţi un ac de gheaţă în piept când capcana se închise.

— S-a întâmplat ceva, doamnă?

— Nu. Nu, Gyoka-san. Poate în timpul Orei Câinelui, la noapte. Ţi-ar conveni?

— Sunteţi prea bună, doamnă. Oh, da. Şi dacă tot îl veţi întâlni pe stăpânul nostru acum, înaintea mea, nu vreţi să puneţi o vorbă bună pentru noi? Avem nevoie de un mic sprijin, neh?

— Voi fi bucuroasă s-o fac.

Mariko se gândi o clipă.

— Unele favoruri pot fi cerute, dar totuşi nu pot fi promise.

Gyoko se încordă uşor.

— Ah, l-aţi rugat deja să-şi plece ochii asupra noastră?

— Desigur, de ce n-aş fi făcut-o? îi spuse atentă Mariko. Nu este Kiku-san o favorită a lui? Nu eşti dumneata un vasal devotat? Nu v-aţi mai bucurat în trecut de bunăvoinţa lui?

— Cererile mele sunt întotdeauna atât de umile… Tot ceea ce am spus stă în picioare, doamnă. Poate chiar mai mult.

— Despre câinii cu pântece goale?

— Despre urechi lungi şi limbi ascuţite.

— Ah, da. Şi taine.

— Ar fi atât de uşor să mă mulţumiţi. Bunăvoinţa stăpânului meu – şi a doamnei mele – nu e prea mult ceea ce cer, neh?

— Nu. Dacă se iveşte prilejul… Nu pot să făgăduiesc nimic.

— Până în seara asta, doamnă.

Se înclinară una către cealaltă şi niciunul dintre samurai nu pricepu nimic. Mariko intră în palanchin printre şiruri de plecăciuni, ascunzându-şi tremurul care o stăpânea. Coloana porni. Gyoko privi îndelung după ea.

— Tu, femeie, spuse aspru un tânăr samurai ce trecea pe acolo, ce mai aştepţi? Vezi-ţi de treburile tale.

— Ha! îi răspunse Gyoko batjocoritoare, spre veselia celorlalţi. Femeie, spui, băieţaş? Dacă m-aş ocupa de treaba ta, s-ar putea să-mi vină foarte greu s-o găsesc, nu? Deşi nu eşti încă bărbat cu tuleie!

Ceilalţi râseră. Cu un zvâcnet al bărbiei ea porni înainte netemătoare.

— Bună ziua, spuse Blackthorne.

— Bună ziua, Anjin-san. Arăţi fericit!

— Mulţumesc. E pentru că văd o doamnă atât de drăguţă, neh?

— Ah, mulţumesc, răspunse Mariko. Cum e corabia?

— Clasa întâi. Nu ţi-ar place să urci la bord? Aş vrea să ţi-o arăt.

— E îngăduit? Mi s-a poruncit să vin aici ca să-l întâlnesc pe seniorul Toranaga.

— Da. Toţi îl aşteptăm.

Blackthorne se întoarse şi vorbi samuraiului celui mai mare în grad de pe chei.

— Căpitane, o iau pe doamna Toda acolo. Arăt corabie. Când seniorul Toranaga soseşte, dumneata chemi, neh?

— Cum doriţi, Anjin-san.

Blackthorne porni înainte. Samuraii stăteau de strajă la toate barierele, iar pe punte paza era mai severă ca niciodată. Mai întâi urcă pe dunetă.

— Aceasta este a mea, toată a mea, spuse el cu mândrie.

— E cineva din echipajul dumitale aici?

— Nu, nimeni. Nu astăzi, Mariko-san.

Îi arătă toate cât de iute putu, apoi o conduse sub punte.

— Aceasta e cabina principală.

Ferestrele de la pupă dădeau către ţărm. Închise uşa. Acum erau singuri.

— Este cabina dumitale? întrebă ea.

Scutură din cap, privind-o îndelung. Ea se aruncă în braţele lui. El o strânse puternic.

— Oh, cât de mult mi-ai lipsit!

— Şi tu, mie. Am atât de multe să-ţi spun. Şi să te întreb, spuse el.

— N-am nimic să-ţi spun, doar că te iubesc din toată inima.

Ea se cutremură în braţele lui, încercând să-şi înlăture groaza că Gyoko sau altcineva i-ar putea pârî.

— Mă tem atât pentru tine!

— Nu-ţi fie teamă, Mariko, dragostea mea. Totul o să fie în regulă.

— Asta îmi spun şi eu, dar astăzi este cu neputinţă să accept karma şi voia Domnului.

— Ai fost foarte rece ultima dată.

— Aici este Yedo, dragostea mea. Şi dincolo de Primul Pod.

— A fost din pricina lui Buntaro-san, nu-i aşa?

— Da, spuse ea simplu. Asta şi hotărârea lui Toranaga de a se preda. Este atât de dezonorant şi fără rost… N-am crezut niciodată că am să spun asta tare, dar trebuie s-o spun. Iartă-mă.

Se cuibări mai aproape, la adăpostul umărului său.

— Când el pleacă la Osaka, s-a terminat şi cu tine, aşa-i?

— Da. Clanul Toda e prea puternic şi prea important. Orice s-ar întâmpla, n-am să fiu lăsată în viaţă.

— Atunci trebuie să vii cu mine. O să scăpăm. O să…

— Iartă-mă, dar nu există scăpare. Doar dacă Toranaga o îngăduie, neh? De ce-ar îngădui-o?

Iute, Blackthorne îi spuse ce vorbise cu Toranaga, dar nu şi că o ceruse de soţie.

— Ştiu că pot să-i forţez pe popi să-i aducă pe Kiyama şi pe Onoshi de partea lui, dacă o să-mi îngăduie să iau Corabia Neagră de anul ăsta, isprăvi el înfierbântat, şi ştiu că pot să fac asta!

— Da, spuse ea bucuroasă pentru Biserică, Blackthorne fiind ţinut în frâu de hotărârea lui Toranaga. Cumpăni încă odată logica planului său şi o găsi fără cusur. Ar trebui să meargă, Anjin-san. Acum, că Harima e împotriva noastră, nu văd de ce Toranaga-sama n-ar porunci un atac – dacă va porni la război şi nu se va preda.

— Dacă seniorul Kiyama sau seniorul Onoshi, sau amândoi, i se alătură, n-ar apleca asta balanţa de partea lui?

— Ba da, spuse ea. Cu Zataki şi cu ceva timp.

Îi explicase deja importanţa strategică a controlului lui Zataki asupra drumului de nord.

— Dar Zataki se împotriveşte lui Toranaga-sama.

— Ascultă, eu pot să-i strâng cu uşa pe popi. Iartă-mă, dar ei sunt duşmanii mei, deşi sunt preoţii tăi. Pot să-i ţin în frâu în folosul lui – şi-al meu, de asemenea. O să mă ajuţi să-l ajut?

Ea îşi aţinti privirile în ochii lui.

— Cum?

— Ajută-mă să-l conving să-mi dea şansa şi convinge-l să-şi întârzie plecarea la Osaka.

De pe chei se făcu auzit tropotul unor cai şi al unor voci ridicate. Tulburaţi, se îndreptară către fereastră. Samuraii trăgeau la o parte una dintre bariere. Părintele Alvito dădu pinteni calului şi înaintă în locul rămas liber.

— Ce-o vrea? murmură acru Blackthorne.

Îl priviră pe preot, care descălecă şi scoase din mânecă un sul, dându-l samuraiului mai mare în grad. Bărbatul îl citi. Alvito privi în sus către corabie.

— Orice-o fi, e oficial, spuse ea cu o voce pierdută.

— Ascultă Mariko-san. Nu sunt împotriva Bisericii. Biserica nu e rea, popii sunt. Şi nu-s cu toţii răi. Alvito nu e, deşi e fanatic. Jur în faţa lui Dumnezeu, că eu cred că iezuiţii se vor pleca voinţei seniorului Toranaga, dacă le iau Corabia Neagră şi-o ameninţ pe cea de anul viitor, pentru că trebuie să aibă bani. Portugalia şi Spania trebuie să aibă bani. Toranaga e mai important. O să m-ajuţi?

— Da. Da, am să te-ajut, Anjin-san, dar, te rog să mă ierţi, nu pot trăda Biserica.

— Tot ce-ţi cer e să vorbeşti cu Toranaga. Sau să m-ajuţi să vorbesc cu el, dacă crezi că aşa e mai bine.

Se auzi sunetul unei trâmbiţe. Priviră din nou pe fereastră. Toţi ochii erau îndreptaţi către vest. Capul unei coloane de

samurai, înconjurând o litieră acoperită, se apropia din direcţia castelului. Uşa cabinei se deschise.

— Anjin-san, vă rog veniţi acum, spuse samuraiul.

Blackthorne porni înaintea lor, urcând pe punte şi coborând apoi pe chei. Dădu din cap către Alvito, cu o politeţe rece. Preotul fu la fel de rezervat. Faţă de Mariko, Alvito fu binevoitor.

— Bună ziua, Mariko-san. Mă bucur că te văd.

— Mulţumesc, părinte, spuse ea, plecându-se adânc.

— Fie ca binecuvântarea Domnului să coboare asupra ta.

Făcu semnul crucii deasupra ei.

— In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.

— Mulţumesc, părinte.

Alvito aruncă o privire scurtă către Blackthorne.

— Ei, pilotule, cum e corabia?

— Sunt sigur că deja ştii.

— Da, ştiu.

Încordat, Alvito îşi plimbă privirea peste Erasmus.

— Fie ca blestemul Domnului să coboare peste ea şi peste toţi cei care sunt în ea, dacă e folosită împotriva credinţei şi a Portugaliei.

— De-asta ai venit aici, ca să împrăştii mai mult venin?

— Nu, pilotule. Am fost chemat aici să mă întâlnesc cu seniorul Toranaga. Găsesc prezenţa ta la fel de naplăcută ca şi tu pe a mea.

— Prezenţa ta nu-i neplăcută, părinte, doar răul pe care-l reprezinţi.

Alvito se înroşi şi Mariko spuse repede:

— Vă rog, e rău să vă certaţi aşa în public. Vă rog pe amândoi să aveţi mai multă grijă.

— Da, te rog să mă ierţi. Îmi cer iertare, Mariko-san.

Părintele Alvito se întoarse şi se uită către litiera acoperită, care trecea acum printre bariere, cu însemnele lui Toranaga fluturând şi samuraii în uniformă înainte şi în urma ei, înconjurând o adunătură pestriţă şi dezlânată de samurai.

Palanchinul se opri. Perdelele se dădură într-o parte şi Yabu păşi afară din el. Toţi erau uluiţi, totuşi se înclinară. Yabu răspunse arogant la salut.

— Ah, Anjin-san, spuse el, ce mai faci?

— Bine, mulţumesc, Alteţă. Şi domnia-voastră?

— Bine, mulţumesc. Seniorul Toranaga e bolnav. M-a rugat să vin în locul lui. Înţelegi?

— Da, înţeleg, îi răspunse Blackthorne, încercând să-şi ascundă dezamăgirea. Îmi pare rău că seniorul Toranaga bolnav.

Yabu ridică din umeri, clătină nepăsător din cap către Mariko, se prefăcu că nu-l observă pe Alvito şi cercetă cu privirea corabia. Zâmbea strâmb când se întoarse către Blackthorne.

— So desu, Anjin-san. Corabia ta e schimbată de când am văzut-o ultima dată, neh? Da. Corabia s-a schimbat, tu te-ai schimbat, toate s-au schimbat. Chiar şi lumea noastră s-a schimbat, neh?

— Iertaţi-mă, nu înţeleg, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, dar cuvintele voastre foarte repede.

Blackthorne începu fraza învăţată pe de rost, dar Yabu îl întrerupse răguşit:

— Mariko-san, te rog, tălmăceşte pentru mine.

Ea se supuse. Blackthorne dădu din cap şi spuse încet:

— Da, schimbat, Yabu-sama.

— Da, foarte schimbate. Tu nu mai eşti barbar ci samurai şi la fel şi corabia ta, neh?

Blackthorne observă zâmbetul de pe buzele groase, ţinuta agresivă şi dintr-odată se văzu înapoi la Anjiro, înapoi pe plajă, în genunchi, Croocq în cazan, urletele lui Pieterzoon sunându-i în urechi, duhoarea gropii în nări şi mintea lui striga: „Atât de fără rost toate astea. Toată suferinţa şi spaima şi Pieterzoon şi Spillbergen şi Maetsukker şi închisoarea şi eta şi capcanele şi totul din vina ta!”

— Te simţi bine, Anjin-san? întrebă Mariko, îngrijorată de privirea din ochii lui.

— Ce? Oh, da. Da, mă simt bine.

— Ce s-a întâmplat cu el? spuse Yabu.

Blackthorne îşi scutură capul încercând să şi-l limpezească şi să înlăture ura de pe chipul lui.

— Iertaţi-mă. Vă rog să mă iertaţi. Eu… Nu-i nimic. Capul rău. Nu somn. Ietaţi-mă.

Privi drept în ochii lui Yabu, sperând că îşi putuse ascunde scăparea primejdioasă.

— Îmi pare rău Toranaga-sama bolnav. Nădăjduiesc nu necazuri, Yabu-sama.

— Nu. Nu, necazuri.

Dar Yabu gândea: „Da, necazuri. Nu eşti altceva decât un nesfârşit şir de necazuri. Şi eu n-am avut altceva decât necazuri de când tu şi corabia ta împuţită aţi ajuns pe ţărmurile mele. Am pierdut Izu, puştile, onoarea şi acum, capul mi-e primejduit din cauza unui laş.”

— Nu, necazuri, Anjin-san, spuse el cu o voce plăcută. Toranaga-sama m-a rugat să-ţi prezint vasalii, aşa cum ţi-a promis.

Ochii lui căzură pe Alvito.

— Deci, Tsukku-san, de ce eşti duşmanul lui Toranaga-sama?

— Nu sunt, Kasigi Yabu-sama.

— Acei daimyo creştini sunt, neh?

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, noi suntem numai preoţi. Nu putem fi învinovăţiţi de vederile politice ale celor care se închină Adevăratei Credinţe. Şi nici nu avem controlul asupra acelor daimyo care…

— Adevărata Credinţă a acestui Pământ al Zeilor este Shinto, împreună cu Tao, calea lui Buddha.

Alvito nu răspunse. Yabu se întoarse dispreţuitor şi strigă un ordin. Grupul de samurai zdrenţăroşi începu să se înşire în faţa corabiei. Niciunul nu purta arme. Câţiva aveau mâinile legate. Alvito înaintă şi se inclină.

— Poate că mă veţi ierta, Alteţă. Trebuia să-l întâlnesc pe seniorul Toranaga. Cum el n-a venit…

— Seniorul Toranaga a vrut să vii aici, ca să traduci pentru el şi Anjin-san, îl întrerupse Yabu cu proastă creştere bine studiată, aşa cum îi spusese Toranaga s-o facă. Da, ca să tălmăceşti aşa cum tu singur poţi s-o faci, vorbind direct şi dintr-odată, neh? Desigur că n-ai de ce te împotrivi ca, înainte de a pleca, să faci pentru mine ce ţi-a cerut seniorul Toranaga

— Nu. Desigur că nu, Alteţă.

— Bine. Mariko-san, seniorul Toranaga îţi cere să ai grijă ca răspunsurile lui Anjin-san să fie la fel de bine traduse.

Alvito se înroşi, dar se stăpâni.

— Da, Alteţă, spuse Mariko, simţind că-l urăşte pe Yabu.

Yabu lătră un alt ordin. Doi samurai merseră la litieră şi se înapoiară cărând cu greu între ei caseta de bani a navei.

— Tsukku-san, acum o să începi. Ascultă, Anjin-san. Mai întâi, seniorul Toranaga mi-a cerut să-ţi înapoiez asta. Este proprietatea ta, neh? Deschide-o, porunci el samuraiului.

Cutia era plină vârf cu monezi de argint.

— Este aşa cum a fost luată de pe corabie.

— Mulţumesc.

Lui Blackthorne nu-i venea să-şi creadă ochilor, pentru că asta îi dădea puterea să-şi cumpere cel mai bun echipaj, fără nici un fel de alte făgăduieli.

— Trebuie pusă în camera tezaurului, pe corabie.

— Da, desigur.

Yabu le făcu semn celor doi samurai să urce la bord. După care, spre furia crescândă a lui Alvito, care continua să traducă aproape în acelaşi timp, spuse:

— Apoi: Seniorul Toranaga spune că eşti liber să pleci, sau să rămâi. Cât eşti pe pământurile noastre, eşti samurai, hatamoto şi te supui legilor samurailor. Pe mare, în afara ţărmurilor noastre eşti aşa cum erai înainte de a veni aici şi te supui legilor barbare. Ţi se dă dreptul pe viaţă de a ancora în orice port aflat în stăpânirea seniorului Toranaga, fără a fi cercetat de autorităţile portului. Şi, în sfârşit, aceşti

două sute de oameni sunt vasalii tăi. M-a rugat să ţi-i dau, oficial, cu arme, aşa cum ţi-a promis.

— Pot să plec, când şi cum vreau? întrebă Blackthorne neîncrezător.

— Da, Anjin-san. Poţi să pleci, aşa cum a încuviinţat seniorul Toranaga.

Blackthorne privi lung la Mariko, dar ea îşi feri ochii, aşa că îşi întoarse privirile către Yabu.

— Aş putea să plec mâine?

— Da, dacă doreşti. În privinţa acestor oameni: toţi sunt ronini, toţi din provinciile din nord. Toţi au fost de acord să-ţi jure supunere veşnică, ţie şi urmaşilor tăi. Toţi sunt buni războinici. Niciunul n-a comis o crimă care ar putea fi dovedită. Toţi au devenit ronini pentru că stăpânii lor legiuiţi au fost ucişi, au murit, sau au fost înlăturaţi. Mulţi au luptat pe corăbii împotriva wako.

Yabu zâmbi în felul său răutăcios.

— Unii s-ar putea să fi fost wako. Înţelegi wako?

— Da, Alteţă.

— Aceia care sunt legaţi sunt poate bandiţi sau wako. S-au oferit în grup, de bună voie, să te slujească fără teamă, în schimbul iertării pentru toate crimele trecute. Au jurat înaintea seniorului Noboru, care i-a ales el însuşi pe toţi aceşti oameni pentru tine, la porunca seniorului Toranaga, că n-au comis niciodată vreo crimă împotriva seniorului Toranaga sau a vreunuia dintre samuraii săi. Poţi să-i primeşti pe toţi, în grup, sau pe fiecare în parte, sau să îi respingi, înţelegi?

— Pot să îl resping pe oricare dintre ei?

— De ce-ai face asta? întrebă Yabu. Seniorul Noboru i-a ales cu grijă.

— Desigur, iertaţi-mă, răspunse Blackthorne, obosit, simţind nemulţumirea crescândă a daimyo-ului. Înţeleg, dar aceia care sunt legaţi, ce se întâmplă cu ei dacă nu-i primesc?

— O să li se taie capul, desigur, dar ce are asta de-a face cu celelalte?

— Nimic, iertaţi-mă.

— Vino după mine.

Yabu porni cu paşi mari către litieră. Blackthorne aruncă o privire iute către Mariko.

— Pot să plec. Ai auzit!

— Da.

— Asta înseamnă… Parcă visez. A zis că…

— Anjin-san!

Ascultător, Blackthorne se grăbi după Yabu. Acum litiera servea ca podium. Un sljbaş aşezase o măsuţă joasă, pe care se aflau suluri de hârtie. Ceva mai departe, samuraii păzeau o grămadă de săbii scurte şi lungi, suliţe, scuturi, topoare, arcuri şi săgeţi, pe care hamalii le descărcau de pe caii de povară. Yabu îi făcu semn lui Blackthorne să stea alături de el, Alvito chiar în faţa lor şi Mariko, de partea cealaltă. Slujbaşul începu să strige nume. Fiecare om înainta, se înclina cu mare ceremonie, îşi spunea numele şi spiţa, jura supunere, îşi semna sulul său şi îl pecetluia cu o picătură de sânge pe care slujbaşul i-l culegea ritual din deget. Fiecare îngenunchea, în cele din urmă, în faţa lui Blackthorne, apoi se ridica şi se grăbea către armurier. Mai întâi primea sabia cea lungă, apoi cea scurtă. Fiecare le primea cu respect şi le cerceta cu multă atenţie, amănunţit, exprimându-şi mândria faţă de calitatea lor şi şi le punea la brâu cu mulţumire sălbatică. Apoi i se dădeau celelalte arme şi un scut de luptă. Când oamenii îşi luară noile locuri, complet înarmaţi, din nou samurai şi nu ronini, erau mai puternici şi se ţineau mai drept şi arătau chiar şi mai sălbatic.

Cei din urmă fură cei treizeci de ronini legaţi. Blackthorne insistă să taie el însuşi legăturile fiecăruia. Unul câte unul, jurară supunere, ca şi ceilalţi: „Pe cinstea mea de samurai, jur că duşmanii tăi sunt şi ai mei şi deplină supunere.”

După ce fiecare om jura, îşi primea armele.

Yabu strigă:

— Uraga-noh-Tadamasa.

Bărbatul păşi înainte. Alvito simţi un junghi în inimă. Uraga – fratele Josef – stătuse nebăgat în seamă printre samuraii adunaţi în apropiere. Era neînarmat şi purta un chimonou simplu şi o pălărie de bambus. Yabu pufni batjocoritor faţă de descumpănirea lui Alvito şi se întoarse către Blackthorne.

— Anjin-san, acesta este Uraga-noh-Tadamasa, samurai, acum ronin. Îl recunoşti? Înţelegi „recunoşti”?

— Da. Înţeleg. Da, recunosc.

— Bun. Cândva, preot creştin, neh?

— Da.

— Acum, nu. Înţelegi? Acum ronin.

— Înţeleg, Yabu-sama.

Yabu îl privi pe Alvito. Alvito se uita nemişcat la apostat, care răspunse cu o căutătură plină de ură privirii lui.

— Ah, Tsukku-san, îl recunoşti şi tu?

— Da. Îl cunosc, Alteţă.

— Eşti pregătit să tălmăceşti din nou? Sau nu te mai ţin băierile?

— Vă rog, continuaţi, alteţă.

— Bun.

Yabu flutură o mână către Uraga.

— Ascultă, Anjin-san: Seniorul Toranaga îţi dă acest om, dacă îl vrei. A fost preot creştin cândva. Un preot novice. Acum nu mai e. Acum a renunţat la zeul străin, mincinos, şi s-a întors la Adevărata Credinţă Shinto şi… Se opri, căci preotul se oprise şi el. Ai spus chiar aşa, Tsukku-san? Adevărata Credinţă Shinto?

Preotul nu răspunse. Răsuflă adânc, apoi repetă întocmai, adăugând:

— Aşa a spus el, Anjin-san. Să-l ierte Dumnezeu.

Mariko lăsă să treacă asta, fără să spună ceva, urându-l şi mai mult pe Yabu, promiţându-şi să se răzbune pe el cât de curând. Yabu îi privi, apoi continuă:

— Deci, Uraga-san e un fost creştin. Acum e pregătit să te slujească. Poate să vorbească limba barbarilor şi a fost unul dintre cei patru tineri samurai trimişi pe pământurile voastre. L-a întâlnit chiar şi pe mai-marele tuturor creştinilor, aşa se zice. Dar acum îi urăşte pe toţi, ca şi tine, neh?

Yabu îl privea pe Alvito muşcător şi ochii îi zburară iute către Mariko, care asculta la fel de atentă.

— Urăşti creştinii, Anjin-san, neh?

— Cei mai mulţi dintre catolici sunt duşmanii mei, da, răspunse el, simţind până în rărunchi prezenţa lui Mariko, care privea împietrită în depărtare. Spania şi Portugalia sunt duşmanii ţării mele.

— Da. Creştinii sunt şi duşmanii noştri. Nu-i aşa, Tsukku-san?

— Nu, Alteţă, iar creştinismul îţi dă cheia vieţii veşnice.

— Aşa-i, Uraga-san? spuse Yabu.

Uraga scutură capul. Vocea-i era răguşită.

— Nu mai cred asta, Alteţă. Nu.

— Spune-i lui Anjin-san.

— Senhor Anjin-san, spuse Uraga cu accent puternic, dar rostind corect şi uşor de înţeles cuvintele portugheze, nu cred că catolicismul este lacătul… iertaţi-mă, este cheia către veşnicie.

— Da, spuse Blackthorne. Şi eu cred la fel.

— Bun, continuă Yabu. Deci seniorul Toranaga îţi oferă acest ronin, Anjin-san. E renegat, dar e dintr-o bună familie de samurai. Uraga jură, dacă-l primeşti, că o să-ţi fie secretar, translator şi-o să facă tot ce vrei. Va trebui să-i dai săbii. Ce altceva, Uraga? Spune-i.

— Senhor, vă rog iertaţi-mă. Mai întâi…

Uraga îşi scoase pălăria. Părul lui abia răsărise, creştetul era ras ca samuraii, dar nu avea încă coadă.

— Mai întâi, mi-e ruşine că părul meu nu este aşa cum ar trebui şi nu am coadă aşa cum ar trebui să aibă un samurai.

Dar părul îmi va creşte şi din pricina asta nu sunt mai puţin samurai.

Îşi puse la loc pălăria pe cap. Îi spuse lui Yabu ce zisese, iar roninii care erau în apropiere şi putuseră să audă, ascultară de asemenea atenţi, în timp ce el continua:

— Al doilea, vă rog să mă iertaţi, dar nu pot folosi săbii, sau orice altă armă. Eu… eu n-am fost niciodată învăţat să le folosesc, dar am să învăţ, credeţi-mă că am să învăţ. Vă rog să îmi iertaţi ruşinea. Vă jur supunere deplină şi vă implor să mă primiţi.

Sudoarea i se scurgea pe faţă şi pe spate. Blackthorne spuse înţelegător:

— Shigata ga nai, neh? Ukeru anatawa desu, Uraga-san. Ce contează asta? Te primesc, Uraga-san.

Uraga se înclină, apoi îi explică lui Yabu ce spusese. Nimeni nu râse în afară de Yabu, dar râsul său fu întrerupt brusc de începutul unei certe între ultimii doi ronini, care se certau pe săbiile rămase.

— Voi doi, tăceţi din gură! strigă el.

Amândoi bărbaţii se răsuciră brusc şi unul se răsti:

— Nu eşti stăpânul meu! Unde-ţi este buna-cuviinţă? Spune „te rog” sau taci tu!

În aceeaşi clipă Yabu ţâşni în picioare şi se repezi cu sabia ridicată la cel care-l jignise. Oamenii se împrăştiară, iar roninul o rupse la fugă. Lângă marginea cheiului, omul îşi smulse sabia şi se întoarse brusc la atac, cu un strigăt de bătălie sălbatic. Deîndată prietenii lui îi săriră în ajutorul lui cu săbiile, iar Yabu fu încercuit. Bărbatul atacă. Yabu se feri de o lovitură violentă de sabie, izbi la rândul lui şi greşi, iar gloata se aruncă asupra lui să-l ucidă. Prea târziu, samuraii lui Toranaga ţâşniră înainte, ştiind deja că Yabu era mort.

— Opriţi! strigă Blackthorne în japoneză.

Toţi îngheţară sub puterea vocii lui.

— Duceţi-vă acolo! arătă el locul unde oamenii fuseseră aliniaţi mai înainte. Acum! Poruncă!

Pentru o clipă, toţi bărbaţii de pe chei rămaseră neclintiţi. Apoi începură să se mişte. Vraja se destrămă. Yabu ţâşni asupra celui care-l insultase. Roninul sări înapoi, făcu un pas într-o parte, cu sabia ridicată mult deasupra capului, aşteptând netemător următorul atac. Prietenii lui şovăiră.

— Duceţi-vă acolo! Acum, poruncă!

Fără tragere de inimă, dar supuşi, restul bărbaţilor se dădură la o parte din calea lor şi îşi puseră săbiile în teacă. Yabu şi celălalt om îşi dădeau încet ocol.

— Tu! strigă Blackthorne. Opreşte-te. Sabia jos! Eu poruncesc!

Omul îşi păstră privirea furioasă pe Yabu, dar auzi porunca şi-şi umezi buzele. Se prefăcu că păşeşte la stânga, apoi la dreapta. Yabu se retrase şi omul se strecură pe lângă el, alergă către Blackthorne şi-şi puse sabia jos, în faţa lui.

— Mă supun, Anjin-san. Nu am atacat eu.

Când Yabu îl atacă el i se feri din cale şi se retrase netemător, mai tânăr decât Yabu, bătându-şi joc de el.

— Yabu-san, strigă Blackthorne. Iartă-mă. Cred greşeală, neh? Poate…

Dar Yabu lăsă să-i scape o revărsare de cuvinte japoneze şi o porni în fugă după ronin, care se feri din nou, fără teamă.

Alvito se amuza rece.

— Yabu-san a spus că nu e nici o greşeală, Anjin-san. Acest cabrón trebuie să moară, spune. Nici un samurai n-ar putea accepta o astfel de insultă.

Blackthorne simţi toţi ochii lor aţintiţi asupra lui şi încercă cu disperare să se hotărască ce avea de făcut. Văzu cum Yabu sare asupra bărbatului, iar către stânga un samurai al lui Toranaga ridică arcul. Nu se auzea dccât zgomotul răsuflărilor celor doi şi al paşilor şi strigătelor lor. Roninul se trase înapoi, apoi se răsuci şi fugi din nou de jur împrejurul locului liber, sărind dintr-o parte în cealaltă, ocolind tot timpul, ferindu-se tot timpul, revărsând o înşiruire de injurii răguşite.

Alvito spuse:

— Îşi bate joc de Yabu, Anjin-san. Spune: Eu sunt samurai – eu nu ucid oameni neînarmaţi, ca tine – tu nu eşti samurai, eşti un ţăran împuţit – Ah, deci asta e, nu eşti samurai, eşti eta, neh? Mama ta a fost eta, talăl tău a fost eta şi…

Iezuitul se opri când Yabu lăsă să-i scape un muget de furie şi arătă către unul dintre bărbaţi strigând ceva.

— Yabu spune: Tu! Dă-i sabia ta!

Roninul şovăi şi se uită la Blackthorne, aşteptând o poruncă. Yabu se întoarse către Blackthorne şi strigă:

— Dă-i sabia!

Blackthorne ridică sabia.

— Yabu-san. Rog nu luptă, spuse, dorindu-şi să-l vadă mort. Te rog, nu luptă.

— Dă-i sabia!

Un murmur de mânie trecu printre oamenii lui Blackthorne. El ridică mâna.

— Linişte! Privi către vasalul său ronin. Vino aici, te rog!

Acesta se uită la Yabu, se prefăcu că se duce spre stânga, apoi către dreapta şi de fiecare dată Yabu izbi spre cu cu furie sălbatică, dar omul reuşi să se strecoare din nou şi alergă către Blackthorne. De data asta Yabu nu-l urmări. Aşteptă şi privi, ca un taur furios, pregătindu-se de atac. Omul se înclină către Blackthorne şi-şi luă sabia. Apoi se întoarse către Yabu şi, cu un urlet prelung de bătălie, se aruncă la atac. Săbiile se izbiră o dată şi încă o dată. Acum, cei doi oameni îşi dădeau ocol în tăcere. Urmă un alt schimb furios de lovituri şi săbiile zăngăniră. Apoi Yabu se împiedică şi roninul atacă, aşteptându-se la o lovitură uşoară. Dar Yabu păşi iute într-o parte şi izbi. Mâinile bărbatului, încă ţinând sabia, fură retezate de la încheieturi. Pentru o clipă, roninul rămase aşa, urlând, privindu-şi cioturile, apoi Yabu îi reteză capul. Se lăsă tăcere. Apoi un tunet de aplauze îl înconjură pe daimyo. Acesta mai izbi încă o dată în trupul care se zbătea. După care, cu cinstea spălată, ridică din praf capul, ţinându-l de

nodul din creştet, scuipă atent chipul şi-l aruncă deoparte. Se înapoie liniştit lângă Blackthorne şi se înclină.

— Te rog, iartă-mi proastele purtări, Anjin-san. Îţi mulţumesc că i-ai dat sabia, spuse cu voce politicoasă.

Alvito tălmăci.

— Îţi cer iertare pentru strigăte. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai îngăduit să-mi însângerez onorabil sabia.

Ochii îi coborâră către moştenirea pe care i-o dăduse Toranaga. Grijuliu, îi cercetă tăişul. Era încă desăvârşit. Îşi desfăcu brâul de mătase ca să cureţe sângele.

— Niciodată să nu atingi lama cu degetele, Anjin-san. Altfel o strici. O lamă trebuie să simtă numai atingerea mătăsii, sau trupului duşmanului. Se opri şi îşi ridică ochii spre el. Pot să îţi sugerez politicos, să îngădui vasalilor tăi să-şi încerce săbiile? Ar fi de bun augur pentru ei.

Blackthorne se întoarse către Uraga.

— Spune-le!

Yabu se întoarse târziu acasă în acea zi. Servitorii îi luară îmbrăcămintea leoarcă de sudoare şi-i dădură un chimonou proaspăt şi îi puseră în picioare tabi curate. Yuriko, soţia lui, îl aştepta în răcoarea verandei cu cha şi saké clocotit, aşa cum îi plăcea lui să-l bea.

— Saké, Yabu-san? Yuriko era o femeia înaltă, cu părul înspicat cu cenuşiu. Chimonoul ei de culoare închisă era de proastă calitate, dar îi scotea în evidenţă, plăcut, pielea palidă.

— Mulţumesc, Yuriko-san. Yabu bău recunoscător vinul, bucurându-se de dulceaţa şi de asprimea lui pe gâtlejul uscat.

— A mers bine, am auzit.

— Da.

— Cât de obraznic acel ronin!

— Asta mi-a ajutat, doamnă, foarte mult. Mă simt grozav acum. Am însângerat sabia lui Toranaga şi am făcut-o, cu adevărat, a mea.

Yabu isprăvi ceaşca şi ea o umplu din nou. Mâinile lui mângâiară teaca sabiei.

— Dar nu ţi-ar fi plăcut lupta. A fost un copil. A căzut în prima capcană.

Ea îl atinse drăgăstoasă.

— Mă bucur că s-a întâmplat aşa, soţul meu.

— Mulţumesc. Dar abia am avut timp să asud. Yabu râse. Ar fi trebuit să-l vezi pe preot atunci. Te-ar fi încălzit să vezi cum asuda barbarul. Nu l-am văzut niciodată aşa furios. Era atât de furios, încât aproape se îneca de mânie. Canibali! Sunt toţi canibali. Păcat că nu e vreo cale să îi zdrobim pe toţi înainte de a părăsi această lume.

— Crezi că Anjin-san ar putea?

— O să încerce. Cu zece dintre corăbiile sale şi zece ca el, aş putea controla mările de aici la Kyushu. Numai cu el aş putea să le fac mult rău lui Kiyama, Onoshi şi Harima, să-l zdrobesc pe Jikkyu şi să păstrez Izu! Ne trebuie doar puţin timp şi fiecare daimyo o să se bată cu duşmanul lui. Izu o să fie în siguranţă şi al meu, din nou. Nu înţeleg de ce Toranaga se pregăteşte să-l lase pe Anjin-san să plece. Asta-i altă risipă prostească! Îşi strânse pumnul şi izbi cu el în tatami.

Slujnica tresări dar nu spuse nimic. Yuriko nu făcu nici cea mai mică mişcare. Un zâmbet trecu peste chipul ei.

— Cum a primit Anjin-san eliberarea lui şi a vasalilor, întrebă ea.

— Era tot atât de fericit ca un bătrân care a visat că a împărţit perna de patru ori. El… Oh, da. Yabu se încruntă, amintindu-şi. Dar s-a întâmplat un lucru pe care nu-l înţeleg. Când aceşti wako m-au înconjurat prima dată, eram un om mort. Nu mă îndoiesc de asta. Dar Anjin-san i-a oprit şi mi-a salvat astfel viaţa. N-avea nici un motiv s-o facă, neh? Chiar cu puţin înainte văzusem ură pe chipul lui. Atât de copilăresc să pretinzi altceva, de parcă m-aş fi încrezut în el.

— Ţi-a salvat viaţa?

— O, da. Ciudat, neh?
— Da. Multe lucruri ciudate se întâmplă, bărbate.
Ea făcu semn slujnicii să plece, apoi îl întrebă cu voce scăzută:
— Ce vrea, de fapt, Toranaga?
Yabu se aplecă înainte şi şopti:
— Cred că vrea să devin comandant suprem.
— De ce ar face asta? E pe moarte Pumn de Fier? Şi ce-i cu seniorul Sudara, sau Buntaro, sau seniorul Noboru?
— Cine ştie, doamnă? Nu se mai bucură niciunul de favorurile lui, neh? Toranaga se răzgândeşte atât de des, încât nimeni nu poate să bănuiască ce-o să facă în clipa următoare. Mai întâi mi-a cerut să mă duc în locul lui pe ţărm şi mi-a spus cum vroia să fie totul spus şi făcut, apoi mi-a vorbit despre Hiro-matsu, cât de mult îmbătrânise, şi m-a întrebat ce credeam, de fapt, despre Regimentul de Muschete.
— Ar putea, oare, să pregătească din nou „Cer de Purpură”?
— Acesta-i întotdeauna pregătit. Dar nu are destulă snagă pentru asta. Pentru asta îţi trebuie iscusinţă şi putere de conducere. Odată le avea. Acuma nu le mai are. Acum este o umbră a acelui Minowara care a fost. Am fost uluit cum arăta. Iartă-mă, am făcut o greşeală. Ar fi trebuit să trec de partea lui Ishido.
— Ba cred că ai ales cum trebuie.
— Ce?
— Mai întâi fă o baie, apoi cred că am un dar pentru tine.
— Ce dar?
— Fratele tău, Mizuno, vine la noi după cină.
— Ăsta-i dar? pufni Yabu. Ce să fac cu nerodul ăla?
— Anume ştiri, sau cuvinte înţelepte, de la un nărod pot fi la fel de folositoare ca de la un sfetnic, neh? Câteodată chiar mai mult.
— Ce ştiri?

— Mai întâi fă baie. Şi mănâncă. O să ai nevoie de un cap limpede în noaptea asta, Yabu-chan.

Yabu ar fi stăruit, dar baia îl îmbia şi, într-adevăr, se simţea cuprins de o lene plăcută, pe care n-o mai simţise de multe zile. Parte din ea se datora respectului pe care i-l arătase Toranaga în acea dimineaţă, partea respectului pe care i-l arătaseră generalii în ultimele zile. Dar, în cea mai mare parte, se datora omorului din acea zi, valului de bucurie care îl străbătuse pornind din lama săbiei, prin braţ, către creştet. Ah, să ucizi atât de curat. Bărbat la bărbat – în faţa bărbaţilor. Asta-i o bucurie dată atâtor de puţini şi atât de rar! Îndeajuns de rară ca să fie apreciaată şi gustată picătură cu picătură. Aşa că lăsă pe soţia sa şi se cufundă mai departe în bucuria sa. Îngădui mâinilor să-i îngrijească trupul şi apoi, împrospătat şi renăscut, merse către o cameră ce se deschidea pe verandă. Ultimele raze ale apusului înroşeau cerul. Luna abia răsărise, ca o seceră subţire. Una dintre slujnicele sale îi servi, delicată, masa de seară. Mâncă puţin şi în tăcere. Puţină supă şi peşte şi legume murate.

Fata zâmbi îmbietor.

— Să desfac acum aşternuturile, Alteţă?

Yabu scutură din cap.

— Mai târziu. Mai întâi, spune-i soţiei mele că vreau s-o văd.

Yuriko sosi, purtând un chimonou îngrijit, dar vechi.

— So desu ka?

— Fratele tău te aşteaptă. Ar trebui să-l primeşti singur. Vorbeşte întâi cu el, Alteţă, apoi cu mine. Numai noi doi. Te rog să ai răbdare, neh?

Kasigi Mizuno, cel mai tânăr frate al lui Yabu, şi tatăl lui Omi, era un bărbat mărunt, cu ochi bulbucaţi, frunte înaltă şi păr rar. Săbiile păreau să nu i se potrivească şi abia se putea descurca cu ele. Nici cu arcul şi săgeata nu se descurca mai bine.

Mizuno se înclină şi-l felicită pentru îndemânarea arătată în acea după-amiază, fiindcă ştirile despre asta se răspândiseră iute prin tot castelul, întărind şi mai mult reputaţia de luptător a lui Yabu. Apoi, dornic să-i facă plăcere, se întoarse la subiect.

— Am primit o scrisoare cifrată astăzi, de la fiul meu, Alteţă. Doamna Yuriko a crezut că ar fi mai bine să ţi-o dau eu însumi.

Îi înmână sulul, împreună cu textul descifrat. Mesajul de la Omi spunea: „ Tată, te rog spune-i seniorului Yabu, degrabă, şi între patru ochi. Mai întâi: seniorul Buntaro a venit la Mishima, în taina, prin Takato. Unul dintre oamenii lui a lăsat să-i scape asta în timpul unei seri de beţie pe care am pregătit-o în cinstea lor. Al doilea: în timpul acestei vizite tainice la Takato, care a ţinut trei zile, Buntaro s-a înlâlnit cu seniorul Zataki de două ori şi cu doamna, mama lui Zataki, de trei ori. Al treilea: înainte ca seniorul Hiro-matsu să părăsească Mishima, el i-a spus noii sale concubine, doamna Oko, să nu-şi facă griji pentru că, «atâta timp cât sunt în viaţă, seniorul Toranaga n-o să părăsească Kwanto.» Al patrulea…”

Yabu îşi ridică privirile.

— Cum e cu putinţă ca Omi-san să ştie ce a spus Pumn de Fier concubinei sale. N-avem iscoade în casa lui.

— Acum avem, Alteţă. Te rog, citeşte mai departe.

„Al patrulea: că Hiro-matsu este hotărât să trădeze, dacă e nevoie, şi să-l ţină închis pe Toranaga în Yedo, dacă e nevoie, şi va porunci «Cer de Purpură» peste capul lui Toranaga, cu sau fără încuviinţarea seniorului Toranaga, dacă e nevoie. Al cincilea: că acestea sunt adevăruri în care se poate crede. Slujnica personală a doamnei Oko este fiica doicii soţiei mele şi a fost primită în slujba doamnei Oko, aici la Mishima, când, din păcate, slujnica ei a murit de o boală ciudată. Al şaselea: Buntaro-san e ca un nebun, întunecat şi furios. Astăzi a provocat şi a măcelărit un samurai cu bună ştiinţă, blestemând toată vremea numele lui Anjin-san. Şi, în

cele din urmă, iscoadele ne-au rapotat că Ikawa Jikkyu a strâns zece mii de oameni la Suruga, gata să treacă hotarele noastre. Te rog, transmite-i salutări seniorului Toranaga.”

Restul mesajului nu avea importanţă.

— Jikkyu, eh? Trebuie să trec în moarte fără să mă răzbun pe diavolul ăsta.

— Te rog, ai răbdare, alteţă, spuse Yuriko.

— Spune-mi, Mizuno-san.

— Alteţă, începu omul mărunt, de luni de zile am încercat să-ţi punem planul în aplicare. Cel pe care l-aţi propus când a ajuns pentru prima oară barbarul aici. Îţi aminteşti, cu toate acele monede de argint, ai spus că o mie, sau chiar cinci sute în mâinile bucătarului potrivit, l-ar îndepărta pe Ikawa Jikkyu o dată pentru totdeauna.

Ochii lui Mizuno păreau să semene şi mai mult cu cei ai unei broaşte.

— Se pare că Mura, starostele din Anjiro, are un văr care are un văr al cărui frate este acum cel mai bun bucătar din Suruga. Am auzit că astăzi a fost primit în casa lui Jikkyu. I s-au dat două sute în avans şi întreg preţul e de cinci sute.

— N-avem atâţia bani! Cu neputinţă! De unde să scot cinci sute? Sunt atât de îndatorat, că nu pot nici măcar să scot o sută!

— Te rog să mă ierţi, Alteţă, îmi pare rău, dar banii sunt deja puşi deoparte. Nu toate monezile barbarului au rămas în cufăr. O mie de monezi s-au pierdut înainte de a fi numărate oficial. Iertaţi-mă.

Yabu rămase cu gura căscată.

— Cum?

— Se pare că lui Omi-san i s-a poruncit să facă asta în numele tău. Banii au fost aduşi aici, în taină, doamnei Yuriko, de la care s-a cerut îngăduinţă – şi am primit-o – înainte de a risca să vă nemulţumim.

Yabu se gândi la asta multă vreme.

— Cine a poruncit-o?

— Eu. După ce am cerut îngăduinţă.

— Îţi mulţumesc, Mizuno-san. Şi-ţi mulţumesc, Yuriko-san. Yabu se înclină către amândoi.

— Deci, Jikkyu, eh? În sfârşit!

Îşi bătu călduros fratele pe umăr şi omul cel mărunţel aproape leşină de plăcere.

— Te-ai descurcat foarte bine, frate. Am să-ţi trimit câteva bucăţi de mătase din tezaur. Cum se simte doamna, soţia ţa?

— Bine, Alteţă, foarte bine. M-a rugat să-ţi trimit cele mai bune urări.

— Trebuie să mâncăm împreună. Bine, bine. Acum, despre restul raportului. Care-s părerile tale?

— Nici unele, Alteţă. Aş fi foarte curios să ştiu ce credeţi că pot însemna?

— Întâi şi-ntâi… Yabu se opri când întâlni privirea soţiei sale, şi schimbă Vorba. Întâi, al doilea şi ultimul lucru e că Omi-san, fiul tău este credincios şi un vasal de nădejde. Dacă aş controla viitorul l-aş înălţa în rang. Da, merită asta, neh?

Mizuno se gudură bucuros. Răbdător, Yabu pălăvrăgi cu el, felicitându-l din nou şi, cât de curând fu politicos, îl lăsă să plece.

Yuriko trimise după cha. Când fură din nou singuri, el spuse:

— Ce înseamnă restul?

Faţa ei oglindea înfierbântarea ce o cuprinsese.

— Te rog iartă-mă, Alteţă, dar vreau să-ţi dau o nouă idee: Toranaga ne ia pe toţi de proşti şi n-are de gând, şi nici n-a avut vreodată, să plece la Osaka şi să se predea.

— Prostii!

— Lasă-mă să-ţi arăt lucrurile aşa cum sunt… O, Alteţă, nu ştii ce norocos eşti că îl ai pe Omi vasal şi că nerodul ăla de frate al tău a furat o mie de monezi. Dovadă a celor ce am spus ar putea fi următoarele: Buntaro-san, un om de încredere, este trimis în taină la Zataki. De ce? E limpede

că duce o nouă propunere. Ce ar putea să îl atragă pe Zataki? Kwanto, numai asta. Aşa că propunerea este Kwanto, în schimbul supunerii, odată ce Toranaga este din nou Preşedintele Consiliului Regenţilor – unul nou, cu împuternicire nouă. Poate să-şi îngăduie să o dea atunci, neh? Ea aşteptă, apoi continuă, stăruitoare. Dacă îl convinge pe Zataki să-l trădeze pe Ishido, a făcut deja un sfert din drumul către capitală.

— Cum ar putea fi întărită înţelegerea cu fratele său?

— Ostatici! Am auzit în dupăamiaza asta că seniorul Sudara, doamna Genjiko cu fiicele şi fiul lor se vor duce peste zece zile la Takato să-şi viziteze preaiubita bunică.

— Toţi?

— Da. După asta, Toranaga îi dă înapoi lui Anjin-san corabia, ca şi nouă, cu toate tunurile şi pulberea de puşcă, două sute de fanatici şi banii ăia, cu siguranţă îndeajuns să-şi cumpere alţi mercenari barbari, gunoaie wako, din Nagasaki.

— De ce?

— Ca să poată ataca şi lua Corabia Neagră a barbarilor. Numai că, fără Corabie Neagră, nu sunt bani. Şi nesfârşite necazuri pentru preoţii creştini care îi controlează pe Kiyama, Onoshi şi pe toţi trădătorii de daimyo creştini.

— Toranaga n-ar îndrăzni niciodată să facă asta! Taikô a încercat şi n-a reuşit. Şi el era puternic. Barbarii or să se-nfurie şi or să plece.

— Da. Dacă o facem noi. Dar de data asta vor fi barbari împotriva barbarilor, neh? N-are nimic de a face cu noi. Şi să zicem că Anjin-san atacă Nagasaki şi îi dă foc – nu ne sunt vrăjmaşi Harima şi Kiyama şi Onoshi şi, din pricina lor, cei mai mulţi daimyo din Kyushu? Să zicem că Anjin-san dă foc la câteva dintre celelalte porturi ale lor, le risipeşte corăbiile şi, în acelaşi timp…

— În acelaşi timp Toranaga porneşte „Cer de Purpură”, explodă Yabu.

— Da. O, da, încuviinţă fericită Yuriko. Nu explică asta purtarea lui Toranaga? Nu se potriveşte toată sforăraia asta ca o mănuşă? Nu face ceea ce a făcut întotdeauna, aşteptând ca întotdeauna, trăgând de timp ca întotdeauna, o zi aici, o zi dincolo şi în curând a trecut o lună şi, din nou, are o forţă copleşitoare care poate mătura toată împotrivirea? A câştigat aproape o lună de când Zataki i-a adus invitaţia la Yokosé.

Yabu îşi simţea pulsul bubuind în urechi.

— Atunci suntem în siguranţă?

— Nu, dar nu suntem pierduţi. Cred că n-o să fie nici un fel de predare. Ea şovăi. Dar toţi au fost păcăliţi. O, e atât de deştept, neh? Toţi s-au lăsat prostiţi ca noi, până în seara aceasta. Omi mi-a deschis ochii. Toţi am uitat că Toranaga e un mare actor Noh, care poate să îşi poarte chipul ca pe o mască dacă e nevoie, neh?

Yabu încercă să-şi pună ordine în gânduri, dar nu reuşi.

— Dar îshido are încă toată Japonia împotriva noastră.

— Da, mai puţin Zataki. Şi trebuie să mai fie şi alte alianţe tainice. Toranaga şi cu tine puteţi ţine trecătorile cât vreţi.

— Ishido are castelul Osaka şi pe Moştenitor şi bogăţia lui Taikô.

— Da. Dar o să stea pitit înăuntru. Cineva o să-l trădeze.

— Ce-ar trebui să fac?

— Exact pe dos ce face Toranaga. Lasă-l pe el să aştepte. Tu trebuie să te grăbeşti.

— Cum?

— Primul lucru, Alteţă, este ăsta: Toranaga a uitat ceea ce tu ai băgat de seamă în dupăamiaza asta. Furia adâncă a lui Tsukku-san.

— De ce?

— Pentru că Anjin-san ameninţă viitorul creştinilor, neh? Aşa că trebuie să-l iei sub aripa ta pe Anjin-san, deîndată, pentru că aceşti preoţi, sau oamnenii lor, or să-l ucidă în câteva ceasuri. Apoi, Anjin-san are nevoie de tine să-l aperi şi să-l îndrumi, să-l ajuţi să-şi ia echipajul cel nou la

Nagasaki. Fără tine şi oamenii tăi, el e pierdut. Fără el şi corabia şi tunurile lui şi mai mulţi barbari, Nagasaki n-o să fie cuprins de flăcări şi asta trebuie să se întâmple, sau Kiyama, Onoshi şi Harima şi preoţii împuţiţi n-or să fie îndeajuns de stânjeniţi ca să-şi retragă, măcar pentru un timp, ajutorul dat lui Ishido. Între timp Toranaga, acum sprijinit ca prin minune de Zataki şi fanaticii lui, cu tine la conducerea Regimentului de Muschete, va năvăli prin pasul Shinano în câmpiile Kyoto.

— Da. Da, ai dreptate, Yuriko-chan. Trebuie să fie aşa. O, eşti atât de deşteaptă, de înţeleaptă!

— Înţelepciunea şi norocul nu fac doi bani fără mijloacele de-a pune planul în aplicare, Alteţă. Tu singur poţi face asta. Tu eşti conducătorul, războinicul, generalul pe care Toranaga trebuie să-l aibă. Trebuie să te întâlneşti cu el în noaptea asta.

— Nu pot să mă duc la Toranaga şi să-i spun că i-am ghicit înşelătoria, neh?

— Nu. Dar o să-l implori să-ţi îngăduie să te duci cu Anjin-san, căci trebuie să pleci deîndată. Trebuie să ne gândim la un motiv potrivit.

— Dar dacă Anjin-san atacă Nagasaki şi Corabia Neagră, n-or să oprească ăştia negoţul şi or să ridice pânzele şi să plece?

— Ba da, e cu putinţă. Însă asta o să fie anul viitor. Şi anul viitor Toranaga o să fie regent, Preşedinte al Regenţilor. Şi tu ai să fi comandant suprem.

Yabu coborî din nori.

— Nu, spuse hotărât. Odată ce va avea puterea, o să-mi poruncească să-mi fac seppuku.

— Mult înainte de asta o să ai Kwanto.

El clipi.

— Cum?

— Toranaga n-o să-i dea niciodată Kwanto fratelui său vitreg. Zataki este o ameninţare veşnică. Zataki e un om sălbatic, plin de mândrie, neh? Va fi foarte uşor pentru

Toranaga să-l facă pe Zataki să ceară un loc în fruntea bătăliei. Dacă Zataki n-o să fie ucis, poate că un glonţ rătăcit, sau o săgeată… Poate un glonţ. Trebuie să conduci Regimentul de Muschete, Alteţă.

— De ce n-aş primi şi eu un glonţ rătăcit?

— S-ar putea, Alteţă. Dar tu nu eşti din familia lui Toranaga şi, deci, nu-i ameninţi puterea. Ai să devii cel mai devotat vasal. Are nevoie de generali războinici. Ai să meriţi Kwanto, ai să câştigi Kwanto şi asta trebuie să fie singurul tău ţel. O să ţi-l dea când Ishido va fi trădat, pentru că o să ia Osaka pentru el.

— Vasal? Dar spuneai că să aştept şi, în curând…

— Acum te sfătuiesc să-l sprijini cu toată puterea ta. Nu să-i urmezi poruncile orbeşte, ca bătrânul Pumn de Fier, ci cu înţelepciune. Nu uita, Yabu-chan, în timpul bătăliei, ca-n orice bătălie, soldaţii fac greşeli. Gloanţele rătăcite sunt numeroase. Aşa că, atâta vreme cât conduci Regimentul, poţi alege oricând, neh?

— Da, spuse încântat de ea.

— Aminteşte-ţi, Toranaga merită să fie urmat. E Minowara. Ishido e un ţăran. Ishido e prostul. Pot să văd asta acum. Ishido ar trebui acum să izbească în porţile de la Odawara. Chiar acum, fie că plouă sau nu. N-a spus asta Omi-san, cu luni în urmă? Nu a rămas Odawara cu o garnizoană prea mică? Nu este Toranaga izolat?

Încântat, Yabu izbi cu pumnul în podea.

— Atunci e război, în sfârşit! Cât de deşteaptă eşti să vezi prin el! Ah, deci a făcut pe vulpea toată vremea, neh?

— Da, spuse ea, foarte mulţumită.

Mariko ajunsese şi ea la aceeaşi concluzie uluitoare, deşi nu pornind de la aceleaşi fapte. Toranaga trebuie că se preface, joacă un joc secret, chibzui ea. Asta e singura explicaţie posibilă pentru purtarea lui de necrezut – să-i dea lui Anjin-san corabia, banii, toate tunurile, şi libertatea în faţa lui Tsukku-san. Acum, Anjin-san o să pornească, fără îndoială, împotriva Corabiei Negre. O s-o ia şi o să o

ameninţe pe cea de anul viitor şi, deci, o să lovească groaznic în Sfânta Biserică şi o să-i forţeze pe sfinţii părinţi să îi convingă pe Kiyama şi Onoshi să-l trădeze pe Ishido.

Dar de ce? Dacă asta-i adevărat, se gândi ea descumpănită, iar Toranaga se gândeşte la un astfel de plan cu bătaie lungă, atunci desigur că el nu se poate duce la Osaka să se închine în faţa lui Ishido, neh? Trebuie că… Ah! Astăzi, Hiro-matsu l-a convins pe Toranaga să amâne plecarea. Oh, Sfântă Fecioară din ceruri, Toranaga n-a avut niciodată de gând să se predea! Totul e o înşelăciune.

De ce? Ca să câştige timp.

Ca să obţină ce? Ca să aştepte şi să ţească o mie de alte vicleşuguri şi nu contează care, doar că Toranaga e încă o dată ceea ce a fost întotdeauna, atotputernicul maestru al urzelilor.

Oare cât o să mai dureze până când Ishido o să-şi piardă răbdarea, o să-şi ridice stindardele de luptă şi o să pornească împotriva noastră? O lună, cel mult două, nu mai mult. Deci, după cea de-a Noua lună a acestui cel de-al Cincilea An al Keicho, bătălia pentru Kwanto va începe.

Dar ce câştigă Toranaga în două luni? Nu ştiu. Ştiu doar că acum fiul meu are o şansă să moştenească cei zece mii de koku, să trăiască şi să aibă moştenitori şi că acum, poate, spiţa tatălui meu n-o să se şteargă de pe faţa pământului.

Se desfătă cu noua sa descoperire, jucându-se cu ea, cercetând-o pe toate feţele, găsind-o fără cusur. Dar ce-i de făcut până atunci, se întrebă. Nimic altceva decât ce faci deja şi ce te-ai hotărât să faci, neh?

— Stăpână?

— Da, Chimmoko?

— Gyoko-san e aici. Are o întâlnire, spune.

— Ah, da. Am uitat să-ţi spun. Mai întâi încălzeşte saké, după aceea adu-l aici – şi pe ea.

Mariko se gândi la după-amiaza aceea. Îşi aminti braţele înconjurând-o atât de ocrotitoare şi calde şi puternice.

— Pot să te văd la noapte, întrebase el foarte prudent după ce Yabu şi Tsukku-san plecaseră.

— Da, spusese ea fără să se poată stăpâni. Da, dragostea mea. Cu de fericită sunt pentru tine. Spune-i lui Fujiko-san… roag-o să trimită după mine după Ora Porcului.

Simţi un nod în gât. Atât de multă prostie şi primejdii.

Îşi cercetă chipul şi pieptănătura în oglindă şi încercă să se adune. Auzi apropiindu-se paşi. Panoul-shoji lunecă într-o parte.

— Ah, doamnă, spuse Gyoko, înclinându-se adânc. Cât de bună sunteţi că mă primiţi.

— Eşti binevenită, Gyoko-san.

Băură saké, Chimmoko turnând fiecăreia.

— O ceramică foarte drăguţă, doamnă. Atât de frumoasă.

Discutară politicos, apoi Chimmoko fu lăsată să plece.

— Iartă-mă, Gyoko-san, dar stăpânul nostru nu a sosit în după-amiaza aceasta. Nu l-am văzut, deşi nădăjduiesc să o fac înainte de a pleca.

— Da, am auzit că Yabu-san a venit pe chei în locul lui.

— Când am să mă întâlnesc cu Toranaga-sama, am să-l mai rog încă o dată. Dar mă aştept ca răspunsul lui să fie acelaşi.

Mariko turnă saké pentru amândouă.

— Iartă-mă, nu cred că o să încuviinţeze cererea mea.

— Da, vă cred. Nu până când nu-l obligă cineva.

— Nu am cum să-l oblig. Iartă-mă, îmi pare rău.

— Şi mie îmi pare rău, doamnă.

Mariko puse jos ceaşca.

— Atunci ai hotărât că unele limbi nu sunt sigure?

Gyoko spuse aspru:

— Dacă aveam de gând să dezvălui taine despre domnia-voastră v-aş spune-o pe faţă? Credeţi că aş fi atât de neroadă?

— Poate că ar fi mai bine să pleci. Iartă-mă, dar am atâtea de făcut.

— Da, doamnă, şi eu, îi răspunse Gyoko cu aceeaşi voce aspră. Seniorul Toranaga m-a întrebat, pe faţă, ce ştiu despre domnia-ta şi Anjin-san. După-amiaza aceasta. I-am spus că n-a fost nimic între voi. Am spus: „O, da, Alteţă, am auzit zvonuri murdare şi eu, dar nu e nici un adevăr în ele. Jur pe capul fiului meu, Alteţă, şi pe fiii săi. Dacă cineva ştie, desigur că aceea sunt eu. Puteţi fi sigur că totul e o minciună murdară. Bârfe. Bârfe pizmaşe, Alteţă…" O, da, doamnă, puteţi să mă credeţi că am fost cât trebuia de tulburată, jocul meu desăvârşit şi el a fost convins.

Gyoko înghiţi saké-ui şi adăugă amar:

— Acum suntem cu toţi ruinaţi – dacă el capătă dovezi. Ceea ce n-ar fi prea greu de făcut, neh?

— Cum?

— Să-l pună pe Anjin-san la încercare – cu metode chinezeşti. Pe Chimmoko – cu metode chinezeşti. Pe mine, pe Kiku-san, pe Yoshinaka, iertaţi-mă, chiar şi pe dumneavoastră, doamnă – cu metode chinezeşti.

Mariko oftă adânc.

— Pot să te întreb de ce ţi-ai luat un asemena risc?

— Pentru că, în anumite situaţii, femeile trebuie să se apere una pe altă împotriva bărbaţilor. Pentru că, de fapt, n-am văzut nimic. Pentru că nu mi-aţi făcut nici un rău. Pentru că îmi plăceţi, ca şi Anjin-san, şi cred că amândoi aveţi karma domniilor-voastre. Şi pentru că mi-ar place să vă ştiu în viaţă şi să-mi fiţi prietenă, mai degrabă decât moartă şi este foarte plăcut să vă privesc – trei molii dând roată flăcării vieţii.

— Nu te cred.

Gyoko râse încetişor.

— Mulţumesc, doamnă. Stăpânindu-se, spuse cu sinceritate: Foarte bine. Am să vă spun adevărata pricină. Am nevoie de ajutorul vostru. Da, Toranaga-sama n-o să încuviinţeze cererea mea, dar poate că aţi putea să vă gândiţi la o cale. Sunteţi singura şansă pe care am avut-o vreodată, pe care o s-o am în viaţa asta şi nu pot s-o scap

uşor. Iată, acum ştiţi. Vă rog. Vă rog, umilă, să mă ajutaţi. Vă rog să mă iertaţi. Îşi puse amândouă palmele pe saltea şi se înclină adânc. Vă rog să-mi iertaţi neobrăzarea, doamnă Toda. Dar tot ceea ce am este de partea voastră dacă mă ajutaţi.

Se aşeză înapoi pe călcâie, îşi aranjă cutele chimonoului şi-şi isprăvi saké-ul.

Mariko încercă să gândească limpede. Intuiţia ei îi spunea să se încreadă în femeie, dar mintea îi era încă, în parte, înceţoşată de noua ei descoperire şi de uşurarea că Gyoko nu o trădase, aşa cum se aşteptase. Deci, se hotărî să pună deoparte hotărârea, pentru a o cântări mai târziu.

— Da, am să încerc. Dar trebuie să-mi dai timp, te rog.

— Pot să vă dau mai mult decât asta. Iată o întâmplare. Aţi auzit de Amida Tong, asasinii?

— Ce-i cu ei?

— Vă amintiţi de cel din castelul Osaka, doamnă? El a venit după Anjin-san, nu după Toranaga-sama. Şeful slujitorilor seniorului Kiyama a dat două mii de koku pentru încercarea aceea.

— Kiyama? De ce?

— E creştin, neh? Anjin-san era duşmanul chiar şi atunci, neh?

— Dacă a fost aşa, atunci cum o să fie acum? Acum că Anjin-san e samurai şi liber cu corabia lui?

— Alt Amida aici?

Gyoko ridică din umeri.

— Cine ştie? Dar n-aş da o cârpă de-a unui eta pe viaţa lui Anjin-san dacă nu e prevăzător când iese din castel.

— Unde-i acum?

— În încăperile sale, doamnă. O să-l vedeţi în curând, neh? Poate că ar fi bine să îl preveniţi.

— Se pare că ştii tot ce se întâmplă, Gyoko-san.

— Îmi ţin ochii şi urechile deschise, doamnă.

Mariko îşi stăpâni îngrijorarea în privinţa lui Blackthorne.

— I-ai spus lui Toranaga-sama?

— O, da, i-am spus şi asta. Colţurile ochilor lui Gyoko se umplură de cute şi ea sorbi din saké. De fapt, nu cred că a fost prea surprins. Asta-i interesant, nu credeţi?

— Poate că te-ai înşelat.

— Poate. În Mishima am auzit un zvon că cineva a încercat să-l otrăvească pe seniorul Kiyama. Groaznic, neh?

— Ce încercare?

Gyoko îi spuse amănuntele.

— Cum e cu putinţă? Un daimyo creştin n-ar face niciodată aşa ceva altui daimyo creştin. Mariko umplu ceştile. Pot să te întreb ce se mai spune? Ce-aţi mai vorbit?

— În parte, doamnă, a fost rugămintea mea de a căpăta înapoi bunăvoinţa domniei sale şi de a scăpa de acel han plin de purici şi cu asta a fost de acord. Acum avem încăperi cuviincioase în castel, lângă Anjin-san, într-una din casele de oaspeţi şi pot să vin şi să plec după pofta inimii. A rugat-o pe Kiku-san să îl distreze la noapte şi ăsta e un alt lucru bun, deşi nimic n-o să-l scoată din melancolia sa, neh?

Gyoko o privea întrebătoare. Mariko îşi păstră faţa nemişcată şi doar încuviinţă uşor din cap. Cealaltă femeie oftă şi continuă:

— Da, foarte trist. Păcat. Parte din vreme am petrecut-o vorbind despre cele trei taine. Mi-a cerut să repet ceea ce ştiam, ceeea ce v-am spus.

Ah, gândi Mariko, căci asta mai lămurea ceva. Ochiba? Deci asta a fost momeala pentru Zataki. Şi Toranaga are, de asemenea, o sabie deasupra capului lui Omi dacă ar fi nevoie şi o armă de folosit împotriva lui Onoshi – cu Harima sau chiar Kiyama.

— Zâmbiţi, doamnă?

O, da, ar fi vrut Mariko să spună, dorind să-şi împartă uşurarea cu Gyoko. Cât de importante trebuie că au fost informaţiile tale pentru stăpânul nostru, ar fi vrut să-i spună lui Gyoko. Acum ar trebui să te răsplătească. Ar trebui tu însăţi să fii făcută daimyo. Şi cât de neînchipuit de abil poate fi Toranaga-sama ca să asculte atât de nepăsător, în

aparenţă. Ce minunat este. Dar Toda Mariko-noh-Buntaro scutură doar din cap şi spuse liniştită:
— Îmi pare rău că informaţiile tale nu l-au înveselit.
— Nimic din ce i-am spus nu i-au schimbat proasta dispoziţie. A fost mereu posomorât şi abătut, trist, neh?
— Da. Îmi pare rău.
— Da.
Gyoko suspină.
— Altă informaţie înainte de a pleca, care ar putea să vă intereseze, doamnă, şi să întărească prietenia noastră. E cu putinţă ca Anjin-san să fie foarte fertil.
— Ce?
— Kiku-san a rămas grea.
— Anjin-san?
— Da, sau seniorul Toranaga. Sau poate Omi-san. Toţi au fost la timpul potrivit. Desigur, ea şi-a luat precauţii după Omi-san, ca de obicei, dar, după cum ştiţi, nici o metodă nu e desăvârşită, nici nu-i vreodată garantată şi greşeli se întâmplă, neh? Ea crede că a uitat după Anjin-san, dar nu e sigură. Asta a fost în ziua în care a sosit curierul în Anjiro. Şi-n fierbinţeala aceea, graba de a pleca la Yokosé, a cumpărării contractului ei de către seniorul Toranaga, e de înţeles, neh?
Gyoko îşi ridică mâinile, foarte tulburată.
— După seniorul Toranaga, la sugestia mea, ea a făcut altfel. De asemenea, am aprins beţişoare aromate şi ne-am rugat pentru un băiat.
Mariko cercetă atentă desenele de pe evantai.
— Cine? Cine crezi că e?
— Acesta-i necazul, doamnă. Nu ştiu. Aş fi recunoscătoare pentru un sfat.
— Începutul ăsta trebuie oprit, desigur. Nu e nici un risc pentru ea.
— Aşa-i. Din nefericire, Kiku-san nu vrea.
— Ce? Sunt uluită, Gyoko-san. Desigur că trebuie. Sau trebuie să i se spună seniorului Toranaga. În definitiv, s-a

întâmplat înainte ca el…

— Poate s-a întâmplat înainte, doamnă.

— Trebuie să i se spună seniorului Toranaga. De ce este Kiku-san atât de neascultătoare şi proastă?

— Karma, doamnă. Vrea un copil.

— Al cui copil?

— Nu spune. Tot ce a spus e că fiecare dintre aceştia trei are avantaje.

— Ar fi foarte înţeleaptă să scape de acesta şi să fie sigură data viitoare.

— Sunt de acord. Am crezut că trebuie să ştiţi în caz că… Sunt multe, multe zile până când se va putea vedea ceva, sau până când pierderea copilului ar putea să-i primejduiască viaţa. Poate că se va răzgândi. Într-asta nu pot să o oblig. Ea nu mai este proprietatea mea deşi, pentru un timp, încerc să mă îngrijesc de ea. Ar fi minunat dacă copilul ar fi al seniorului Toranaga. Dar să zicem că are ochi albaştri… şi un ultim sfat, doamnă. Spuneţi-i lui Anjin-san să nu se încreadă prea mult în acest Uraga-noh-Tadamasa şi niciodată în Nagasaki. Niciodată acolo. Până la urmă acest om va fi devotat unchiului său, seniorul Harima.

— Cum de afli lucrurile astea, Gyoko-san?

— Bărbaţii simt nevoia să-şi spună tainele, doamnă. Asta ne face diferite de ei. Ei au nevoie să-şi împartă tainele cu cineva, dar noi, femeile, ni le dezvăluim ca să câştigăm un avantaj. Cu puţin argint şi-o ureche pregătită, şi eu le am pe amândouă, este atât de uşor. Da. Bărbaţii au nevoie să-şi împărtăşească tainele. De asta le suntem superioare şi de asta o să fie întotdeauna în puterea noastră.

CAPITOLUL 51

În întunericul dinaintea zorilor, grilajul cu ţepi al unei porţi laterale se ridică fără zgomot şi zece oameni trecură grăbiţi peste îngustul pod mobil lăsat peste şanţul cu apă din interiorul cetăţii. Grilajul de fier coborî în urma lor. La capătul celălalt al podului santinelele se întoarseră cu spatele şi îngăduiră oamenilor să treacă fără să-i cerceteze.

Toţi purtau chimonouri închise şi pălării conice şi-şi ţineau săbiile în mână. Naga, Yabu, Blackthorne, Uraga-noh-Tadamasa şi şase samurai. Naga era în frunte şi-i duse fără şovăială printr-un labirint cu treceri înguste, scări care urcau şi coborau şi coridoare puţin folosite. De câte ori întâlneau patrule sau santinele, întotdeauna atente, Naga ridica un însemn de argint şi grupul era îngăduit să treacă fără vreo întrebare.

Pe căi ocolite îi scoase la poarta principală din sud, care era singura trecere peste primul mare şanţ cu apă al castelului. Aici îi aştepta o companie de samurai. Aceştia înconjurară în tăcere grupul lui Naga, ocrotindu-l şi trecură cu toţii în grabă peste pod. Nici aici nu fură opriţi. Coborâră mai departe în josul pantei uşoare, către primul pod, ţinându-se pe cât puteau departe de lumina numeroaselor torţe din jurul castelului. Odată trecut primul pod, o luară către sud, pierzându-se în labirintul de alei ce ducea către mare.

Chiar înainte de cordonul de santinele ce înconjura cheiul lui Erasmus, samuraii care-i însoţeau se opriră şi le făcură semn celor zece să înainteze, apoi salutară, se răsuciră pe călcâie şi se topiră din nou în întuneric.

Naga îi conduse printre bariere. I se îngădui să ajungă pe pasarelă fără vorbă. Acolo erau mai multe făclii şi gărzi ca înainte.

— Totul e gata? întrebă Yabu, luând acum conducerea.

— Da, Alteţă, spuse samuraiul mai în vârstă.

— Bine. Anjin-san, ai înţeles?

— Da, mulţumesc Yabu-san.

— Bine. Ar fi bine să te grăbeşti.

Blackthorne îşi văzu proprii samurai adunaţi de-o parte într-un careu nu foarte ordonat, şi îi făcu semn lui Uraga să treacă într-acolo, aşa cum fusese plănuit. Ochii lui alergară peste corabie, verificând şi reverificând, în timp ce se grăbea să urce la bord şi, fericit, se opri pe duneta lui.

Cerul era încă întunecat, fără vreo rază de lumină. Toate semnele prevesteau o zi frumoasă, cu mare liniştită.

Privi înapoi către chei. Yabu şi Naga erau adânciţi într-o discuţie. Uraga explica vasalilor săi ce se întâmpla. Apoi barierele se deschiseră din nou şi Baccus van Nekk şi restul echipajului, toţi vădit neliniştiţi, apărură împleticindu-se în locul rămas liber, înconjuraţi de gărzile ironice. Blackthorne se aplecă peste parapet şi strigă:

— Hei, veniţi la bord!

Când îl zăriră, oamenii lui părură mai puţin speriaţi şi începură să se grăbească, dar gărzile îi blestemară şi ei se opriră pe loc.

— Uraga-san, spune-le să-mi lase oamenii la bord! Acum!

Uraga se supuse îndatoritor. Samuraii ascultară şi se înclinară către navă şi eliberară echipajul. Vinck fu primul la bord, iar Baccus bâjbâia în urma tuturor. Oamenii erau încă înspăimântaţi, dar niciunul nu veni pe dunetă, care era doar locul lui Blackthorne.

— Dumnezeule mare, pilotule! gâfâi Baccus acoperind vălmăşagul de întrebări. Ce se întâmplă?

— Care-i necazul, pilotule? i se alătură Vinck şi ceilalţi, ca un ecou. Iisuse, acu' dormeam, apoi porţile iadului s-au deschis, uşa s-a lovit de perete şi maimuţele ne-au luat din urmă, mânându-ne către-ncoace!

Blackthorne ridică mâna.

— Ascultaţi!

Când se făcu tăcere începu liniştit:

— Îl ducem pe Erasmus, către un port sigur, dincolo de…

— N-avem destui oameni, pilotule! îl întrerupse Vinck, neliniştit. O să…

— Ascultă, Johann, o să fim remorcaţi. Cealaltă corabie o să ajungă aici din clipă în clipă. Ginsel, du-te la provă. O să arunci sonda. Vinck, treci la cârmă, Jan Roper şi Baccus, staţi lângă vinciul din prova. Salamon şi Croock, la pupă. Sonck, du-te jos şi verifică proviziile. Fă ceva grog, dacă găseşti. Şterge-o!

— Aşteaptă o clipa, pilotule, spuse Jan Roper. Ce-i cu graba asta? Unde mergem şi de ce?

Blackthorne simţi că-l încearcă un val de nemulţumire în faţa întrebărilor, dar îşi aminti că aveau dreptul să ştie, că nu erau vasali şi nici eta, ci echipajul lui, camarazii lui de punte şi într-o oarecare măsură, aproape tovarăşi de negoţ.

— Acesta e începutul anotimpului furtunilor. Ei le numesc tai-fun-uri, furtuni mari. Locul ăsta de ancorare nu e sigur. Dincolo de port, la câteva leghe către sud, este cel mai bun şi mai sigur loc de ancorare al lor. E lângă un sat numit Yokohama. Erasmus o să fie în siguranţă acolo şi poate să facă faţă la orice furtună. Acum, ştergeţi-o!

Nimeni nu mişcă. Van Nekk spuse:

— Doar câteva leghe, pilotule?

— Da.

— Şi după aia? Şi, ei bine, de ce ne grăbim?

— Seniorul Toranaga a încuviinţat ca eu s-o fac acum, răspunse Blackthorne, spunând pe jumătate adevărul. Cu cât mai repede, cu-atât mai bine, m-am gândit. S-ar putea să se răzgândească din nou, neh? La Yokohama… privi într-o parte către Yabu, care urca tropotind pe punte cu cele şase gărzi.

Oamenii i se feriră din cale.

— Iisuse, se înecă Vinck, e el! E ticălosul Care i-a făcut-o lui Pieterzoon!

Yabu ajunse lângă dunetă zâmbind larg, conştient de groaza care cuprinsese echipajul când îl recunoscuseră. Arătă către mare.

— Anjin-san, priveşte acolo. Totul e-n ordine, neh?

Ca o uriaşă omidă marină, o galeră vâslea tăcută către ei dinspre vest, din întuneric.

— Bun, Yabu-sama. Vrei stai aici?

— Mai târziu Anjin-san.

Yabu se îndreptă către pasarelă. Blackthorne se întoarse către oamenii lui.

— Treceţi la probă. Mai iute şi ţineţi-vă gura! Vorbiţi doar olandeza de acasă. E unul la bord care înţelege portugheza. O să vorbesc cu voi după ce-o să pornim la drum. Mişcaţi-vă!

Oamenii se împrăştiară bucuroşi să se îndepărteze de Yabu. Uraga şi douăzeci dintre samuraii lui Blackthorne urcară la bord. Ceilalţi se aliniau pe chei ca să se urce şi ei la bordul galerei. Uraga spuse:

— Acestea sunt gărzile voastre personale, dacă vă face plăcere, senhor.

— Numele meu e Anjin-san, nu senhor, spuse Blackthorne.

— Vă rog să mă iertaţi, Anjin-san.

Uraga începu să urce treptele.

— Stai! Rămâi jos! Nimeni nu urcă pe dunetă fără îngăduinţa mea. Spune-le!

— Da, Anjin-san. Vă rog să mă iertaţi.

Blackthorne se sprijini de copastie ca să privească galera trăgând la chei, chiar înspre apus.

— Ginsel, du-te pe ţărm şi vezi să ne ia remorcile! Vezi să fie prinse ca lumea. Mai cu viaţă!

Apoi, stăpânind corabia, Blackthorne cercetă atent cei douăzeci de oameni.

— De ce sunt toţi aleşi din grupul celor legaţi, Uraga-san?

— Sunt un clan, Anjin-san. Ca fraţii, Alteţă. Vă imploră să le daţi cinstea de a vă apăra.

— Anatawa – anatawa – anatawa.

Blackthorne arătă zece oameni la întâmplare şi le porunci să coboare pe ţărm, ca să fie înlocuiţi de ceilalţi vasali ai săi, de asemenea aleşi la întâmplare de Uraga. Şi-i spuse lui Uraga să-i facă să înţeleagă că toţi vasalii săi trebuiau să se aibă ca fraţii, sau puteau să-şi facă seppuku chiar atunci.

— Wakarimasu?

— Hai, Anjin-san. Gomen nasai.

În curând remorcile de la probă fură trecute la bordul celeilalte corăbii. Blackthorne cercetă totul, verificând vântul cu toate simţurile sale de marinar, ştiind că, chiar în

apele molcome ale marelui port Yedo, călătoria lor putea fi primejdioasă dacă începea din senin o vijelie.

— Mola! strigă. Ima, căpitan-san!

Celălalt căpitan îşi flutură mâna şi îşi lăsă galera să se îndepărteze de ponton. Naga era la bordul ei, care era plin cu samurai şi restul vasalilor lui Blackthorne. Yabu stătea alături de Blackthorne, pe dunetă. Corabia se legăna uşor şi o vibraţie trecu prin ea când porni să înfrunte curentul. Blackthorne şi tot echipajul erau plini de bucurie, entuziasmul lor de a fi încă odată pe mare depăşind neliniştile. Ginsel se aplecase peste balustrada de funii a platformei de la tribord, coborând sonda şi strigând adâncimile. Debarcaderul rămase în urmă.

— Ahoi în faţă, yukkuri şei! Mai încet!

— Hai, Anjin-san! se auzi strigătul de răspurs.

Cu luminile aprinse la catarg, cele două corăbii îşi croiau drum înfruntând împreună curentul din port.

— Bine, Anjin-san, spuse Yabu, foarte bine!

Aşteptă până când ieşiră de-a binelea în larg, apoi îl trase pe Blackthorne de-o parte.

— Anjin-san, spuse rar, mi-ai salvat viaţa ieri. Înţelegi? Chemându-i înapoi pe acei ronini. Îţi aminteşti?

— Da. Doar datoria mea.

— Nu, nu datorie. La Anjiro, îţi aminteşti celălalt bărbat, marinarul? Îţi aminteşti?

— Da, îmi amintesc.

— Shigata ga nai, neh? Karma, neh? Asta a fost înainte de samurai sau hatamoto…

Ochii lui Yabu străluceau în lumina felinarelor de pe corabie. Atinse sabia lui Blackthorne vorbind încet şi desluşit:

— Înainte de „Vânzătorul de Ulei”, neh? Ca de la samurai la samurai, rog uităm tot înainte. Început nou în noaptea asta. Te rog? Înţelegi?

— Da, înţeleg.

— Ai nevoie de mine, Anjin-san. Fără mine n-ai barbari wako. Nu poţi să faci rost de ei, singur. Nu de la Nagasaki. Niciodată. Eu pot să fac rost de ei, să te-ajut să-i ai. Acum luptăm de-aceeaşi parte. De partea lui Toranaga. De-aceeaşi parte. Fără mine nu wako, înţelegi?

Blackthorne privi pentru un timp galera din faţa lor, aruncă altă privire cercetătoare pe punte şi la marinarii săi, apoi privi în jos către Yabu.

— Da, înţeleg.

— Înţelegi „ură”? Cuvântul „ură”?

— Da.

— Ura vine din teamă. Eu nu mă tem de tine. Tu nu trebuie să te temi de mine, niciodată. Vreau ce vrei şi tu: corăbiile tale cele noi, aici, tu aici, căpitan al acestor corăbii noi. Pot să te ajut foarte mult. Mai întâi Corabia Neagră… Ah, da, Anjin-san, spuse, văzând bucuria inundând chipul lui Blackthorne. Am să-l conving pe seniorul Toranaga. Ştii că sunt un războinic, neh? O să conduc atacul. Am să iau Corabia Neagră pentru tine, la ţărm. Împreună, tu şi cu mine, suntem mai puternici, neh?

— Da. Pot avea mai mulţi oameni? Mai mult decât o sută de oameni?

— Dacă ai nevoie de două mii de oameni, de cinci mii, nu-ţi face griji. Tu condu corabia, eu conduc lupta. De acord?

— Da. Învoială cinstită. Mulţumesc. Mă-nvoiesc.

— Foarte bine, Anjin-san, spuse Yabu mulţumit.

Ştia că, oricât de mult l-ar fi urât barbarul, din această alianţă aveau să tragă amândoi foloase. Din nou logica lui Yuriko fusese fără greş.

Mai devreme în acea seară, îl văzuse pe Toranaga şi-i ceruse îngăduinţa să plece de îndată la Osaka, să pregătească calea pentru el.

— Te rog să mă ierţi, dar am crezut că problema e destul de urgentă. În definitiv, Alteţă, spusese Yabu grijuliu, aşa cum plănuise cu soţia, ar trebui să ai pe cineva mai de rang acolo, să se asigure că toate pregătirile sunt desăvârşite.

Ishido e un ţăran şi nu înţelege ceremonialul, neh? Toate aranjamentele trebuie să fie perfecte, sau n-ar trebui să te duci, neh? Ar dura săptămâni, neh?

Fusese încântat de uşurinţa cu care Toranaga se lăsase convins.

— Apoi, mai e de asemenea corabia barbarului, Alteţă. Mai bine s-o avem la Yokohama deîndată, în caz de tai-fun. Am să supraveghez asta eu însumi cu îngăduinţa ta, înainte de a pleca. Regimentul de Muschete poate să-i slujească de gardă. Le dăm ceva de făcut. După aceea mă duc direct la Osaka cu galera. Pe mare va fi mai bine şi mai iute, neh?

— Foarte bine. Da. Dacă crezi că e înţelept, Yabu-sama, fă-o. Dar ia-l pe Naga-san cu dumneata. Lasă-l la comandă, la Yokohama.

— Da, Alteţă.

Apoi îi spusese lui Toranaga despre mânia lui Tsukku-san; că, dacă seniorul Toranaga dorea ca Anjin-san să trăiască îndeajuns ca să-şi poată face rost de oameni la Nagasaki, în caz că Toranaga dorea corabia să iasă în larg, atunci poate că asta ar trebui făcută îndată, fără şovăială.

— Preotul a fost foarte mâniat. Destul ca să-şi trimită oamenii împotriva lui Anjin-san.

— Eşti sigur?

— Oh, da, Alteţă. Poate ar trebui să-l pun pe Anjin-san sub protecţia mea, pentru moment.

Apoi, ca şi când i-ar fi trecut chiar atunci prin minte, Yabu adăugase:

— Cel mai simplu lucru ar fi să-l iau pe Anjin-san cu mine. Pot să încep pregătirile la Osaka, să continui către Nagasaki, să-i iau pe noii barbari, apoi să continui toate pregătirile la întoarcere.

— Fă tot ce crezi că e potrivit, spusese Toranaga. Am să te las pe tine să hotărăşti, prietene. Ce mai contează, neh? Mai contează ceva?

Yabu fusese bucuros că în cele din urmă putea să treacă la fapte. Doar prezenţa lui Naga nu fusese plănuită, dar asta

nu conta şi într-adevăr, ar fi fost înţelept să-l ia la Yokohama.

Îl privi pe Anjin-san, înalt, cu ţinută mândră, cu picioarele uşor depărtate, legănându-se cu uşurinţă odată cu ruliul şi tangajul navei, părând a face parte din ea, atât de uriaş şi puternic şi deosebit. Atât de deosebit faţă de când era pe uscat. Cu bună ştiinţă Yabu începu şi el să ia aceeaşi ţinută, imitându-l cu grijă.

— Vreau mai mult decât Kwanto, Yuriko-san, îi şoptise nevestei sale chiar înainte de a pleca de acasă. Dar, încă ceva: vreau să pot comada pe mare. Vreau să fiu Mare Amiral. O să sprijinim cu tot venitul provinciei Kwanto planul lui Omi de a-l însoţi pe barbar către casa lui, de-a mai cumpăra corăbii şi de ale aduce înapoi. Omi o să meargă cu el, neh?

— Da, spusese ea foarte fericită. În el poţi să ai încredere.

Cheiul de la Yedo era acum pustiu. Ultima dintre gărzi dispărea în aleile laterale care duceau către castel. Părintele Alvito ieşi din umbră, cu fratele Michael lângă el. Alvito privea către mare.

— Fie ea afurisită, cu toţi cei care plutesc pe ea!

— Cu o singură excepţie, părinte. Unul dintre oamenii noştri e acum pe corabie. Şi Naga-san. Naga-san a jurat să devină creştin în prima lună din anul următor.

— Dacă o să mai fie anul următor pentru el, spuse Alvito plin de amărăciune. Nu ştiu ce-i cu Naga. Poate că spune adevărul, poate că nu. Corabia asta o să ne distrugă şi noi nu putem face nimic.

— Dumnezeu o să ne ajute.

— Da, dar între timp suntem soldaţii Domnului şi trebuie să-l ajutăm noi. Părintele Inspector trebuie prevenit deîndată, ca şi Căpitanul General. Ai găsit vreun porumbel călător pentru Osaka?

— Nu, părinte, oricâţi bani aş fi dat. Nici măcar pentru Nagasaki. Cu luni în urmă Toranaga-sama a poruncit să fie daţi lui toţi.

Nemulţumirea lui Alvito se adânci.

— Trebuie să mai aibă cineva vreunul. Plăteşte oricât e nevoie. Ereticul o să ne răneascâ adânc, Michael.

— Poate că nu, părinte.

— De ce şi-au luat corabia de acolo? Desigur pentru sigurata, dar şi mai sigur ca s-o îndepărteze de noi. De ce i-a dat Toranaga ereticului două sute de wako şi toţi banii înapoi? Cu siguranţă ca să-i folosească ca un grup de asalt. Şi nemernicul o să cumpere şi mai mulţi piraţi, tunari şi marinari! De ce să-i dea lui Blackthorne libertatea? Ca să lovească-n noi, lovind în Corabia Neagră. Dumnezeu să ne ajute! Toranaga ne-a părăsit şi el!

— Noi l-am părăsit, părinte.

— Nu putem să facem nimic să-l ajutăm. Am încercat totul cu acei daimyo. Suntem neputincioşi.

— Poate că dacă ne-am fi rugat mai tare, Dumnezeu ne-ar fi arătat o cale.

— Ne-am rugat şi ne-am rugat, dar poate că Dumnezeu ne-a părăsit, Michael şi pe bună dreptate. Poate nu meritâm mila Lui. Eu ştiu că n-o merit.

— Poate că Anjin-san n-o să găsească tunari, sau marinari. Poate că n-o să ajungă vreodată la Nagasaki.

— Argintul lui o să cumpere toţi oamenii de care are nevoie. Chiar şi catolici, chiar şi portughezi. Oamenii se gândesc prosteşte mai mult la lumea asta decât la cea viitoare. N-o să-şi deschidă ochii. Îşi vând sufletele mult prea uşor. Da. Mă rog ca Blackthorne să n-ajungă vreodată acolo, el sau trimişii lui. Nu uita, nu-i nevoie să ajungă chiar el acolo. Oamenii pot fi cumpăraţi şi aduşi la el. Haide, vino, să mergem acasă acum.

Mâhnit, Alvito porni către misiunea iezuită care se afla la o milă şi mai bine înspre apus, lângă docuri, în spatele unuia dintre marile depozite care de obicei găzduiau mătăsurile şi orezul şi alcătuiau o parte dintre casele de negoţ pe care iezuiţii le stăpâneau în folosul cumpărătorului şi vânzătorului.

Merseră un timp pe lângă ţărm, apoi Alvito se opri şi se uită din nou către mare. Se crăpa de ziuă. Nu putea să vadă nimic din cele două corăbii.

— Care ar fi şansa ca mesajul nostru să ajungă?

Cu o zi în urmă, Michael descoperise că unul dintre noii vasali ai lui Blackthorne era creştin. Când vestea fulgerase prin reţeaua secretă din Yedo, noaptea trecută, că ceva avea să se întâmple cu Anjin-san şi corabia lui, Alvito mâzgălise în grabă un mesaj cifrat cu toate veştile noi pentru Dell'Aqua, şi-l rugase pe acel om să i-l înmâneze în taină dacă avea să ajungă vreodată la Osaka.

— Mesajul va ajunge, adăugă în şoaptă fratele Michael. Omul nostru ştie că pluteşte cu duşmani.

— Să-l apere Dumnezeu şi să-i dea putere şi blestemat fie Uraga.

Alvito privi la bărbatul mai tânăr.

— De ce? De ce-a devenit el apostat?

— Ţi-am spus părinte, spuse fratele Michael. Vroia să fie preot hirotonisit în Ordin. Nu era prea mult ce-a cerut pentru un mândru slujitor al lui Dumnezeu.

— Era prea mândru, frate. Dumnezeu, în înţelepciunea Lui, l-a ispitit şi el s-a arătat slab.

— Da. Mă rog să nu mă arăt slab când îmi va veni rândul.

Alvito trecu pe lângă misiune către marea parcelă de pământ oprită de Toranaga pentru catedrala ce urma să se înalţe curând din pământ, întru slava Domnului. Iezuitul o putea deja vedea cu ochii minţii, înaltă, maiestuoasă, deşi delicată, dominând oraşul, cu clopotele neasemuite, turnate în Macao sau Goa sau chiar în Portugalia, sunând orele, cu uşile uriaşe de bronz deschise şi mai mult nobilimii credicioase. Putea simţi mirosul tămâiei şi auzi sunetul cântecelor în latină.

Dar războiul o să distrugă acest vis, îşi spuse. O să vină din nou războiul să bântuie pământul ăsta şi-o să fie din nou ca înainte.

— Părinte, şopti fratele Michael atrăgându-i atenţia.

În faţa lor o femeie privea la fundaţiile începute, deja însemnate şi în parte săpate. Lângă ea erau două slujnice. Alvito aşteptă fără să facă vreun zgomot, încercând să străpungă cu privirea semi-întunericul. Femeia avea chipul acoperit cu un văl şi era îmbrăcată bogat. Apoi fratele Michael se mişcă uşor. Piciorul lui atinse o piatră şi o rostogoli zgomotos, lovind-o de o bucată de fier, nevăzută în penumbră. Femeia se întoarse surprinsă. Alvito o recunoscu.

— Mariko-san? Sunt eu, părintele Alvito.

— Părinte? Oh, eu… eu… veneam să vă văd. Plec curând, dar vroiam să vă vorbesc înainte de a pleca.

Alvito se apropie de ea.

— Sunt atât de bucuros că te văd, Mariko-san. Da, am auzit că pleci. Am încercat să te văd de câteva ori, dar pentru moment nu mi se îngăduie să intru în castel.

Fără un cuvânt, Mariko privi înapoi la începutul de catedrală. Alvito aruncă o privire către fratele Michael, care era la fel de uluit că o doamnă atât de importantă se găsea acolo cu atât de puţini însoţitori, umblând atât de devreme şi fără să fie anunţată.

— Ai venit doar ca să mă vezi, Mariko-san?

— Da. Şi să văd corabia plecând.

— Ce pot să fac pentru tine?

— Aş vrea să mă spovedesc.

— Atunci s-o facem aici, spuse. Fie ca mărturisirea ta să fie prima din acest loc, deşi pământul e de-abia săpat.

— Vă rog să mă iertaţi, dar aţi putea spune slujba aici, părinte?

— Nu e nici biserică şi nici altar şi n-am nici odăjdii, sau Sfintele Taine. Aş putea face asta în capela noastră, dacă mai…

— Am putea bea cha dintr-o ceaşcă goală, părinte? Vă rog, îl rugă ca cu o voce subţire. Vă rog să mă iertaţi că vă cer asta. E-atât de puţin timp…

— Da, încuviinţă el, înţelegând-o pe dată.

Se îndreptă către locul în care altarul ar fi putut fi într-o zi, în mijlocul magnificului naos, sub un acoperiş arcuit. Astăzi cerul abia luminat era acoperişul şi păsările şi sunetul valurilor – Corul. Începu să rostească frumuseţea solemnă a liturghiei şi fratele Michael îl ajută şi, împreună, coborâră veşnicia pe pământ. Dar, înainte de a-i da Sfânta Cuminecătură, se opri şi spuse:

— Acum trebuie să-ţi aud spovedania, Maria.

Îl îndepărtă pe fratele Michael şi se aşeză pe un bolovan, într-un confesional închipuit şi-şi închise ochii. Ea îngenunche.

— În faţa lui Dumnezeu, înainte de a începe, părinte, pot să-ţi cer o favoare?

— Mie sau lui Dumnezeu, Maria?

— Cer o favoare în faţa lui Dumnezeu.

— Care să fie aceasta?

— Viaţa lui Anjin-san, în schimbul unor veşti.

— Viaţa lui nu-mi aparţine, ca să ţi-o pot da sau nu.

— Da, îmi pare rău, dar o poruncă ar putea fi trimisă tuturor creştinilor, ca viaţa lui să nu fie luată, ca un sacrificiu închinat Domnului.

— Anjin-san e duşman. Un duşman groaznic al credinţei noastre. Dar, chiar şi-aşa, mă rog pentru viaţa lui.

— În schimb…ân schimb poate aş putea fi de mare ajutor.

— Cum?

— Mi se dă această favoare părinte, în faţa lui Dumnezeu?

— Nu pot să-ţi dau o astfel de favoare. Nu stă în puterea mea să o dau sau nu. Nu te poţi tocmi cu Domnul.

Mariko şovăi îngenunchind pe pământul tare din faţa lui. Apoi se închină şi începu să se ridice.

— Foarte bine. Atunci vă rog să mă iertaţi.

Alvito spuse:

— Am să înaintez cererea ta înaintea Părintelui Inspector.

— Nu-i de ajuns, părinte. Vă rog să mă iertaţi.

— Am să-i prezint cererea ta şi am să-l implor în numele Domului să încuviinţeze cererea ta.

— Dacă ceea ce vă voi spune e foarte preţios, o să juraţi în faţa lui Dumnezeu că o să faceţi tot ce vă stă în putere, orice, să-l apăraţi şi să-l ajutaţi, dacă se va dovedi că nu e direct împotriva Bisericii?

— Da, dacă nu e împotriva Bisericii.

— Şi, vă rog să mă iertaţi, vă învoiţi să înaintaţi rugămintea mea Părintelui Inspector?

— În faţa lui Dumnezeu, da.

— Vă mulţumesc, părinte. Ascultaţi-mă, atunci.

Şi-i spuse părerea ei despre Toranaga şi despre vicleniile sale.

Dintr-o dată totul căpătă înţeles pentru Alvito.

— Ai dreptate. Trebuie să ai dreptate. Dumnezeu să mă ierte, cum am putut fi atât de nerod?

— Vă rog, ascultaţi-mă din nou părinte. Mai sunt şi alte lucruri.

Îi şopti tainele despre Zataki şi Onoshi.

— Nu e cu putinţă!

— E de asemenea un zvon că seniorul Onoshi plănuieşte să-l otrăvească pe seniorul Kyama.

— Imposibil!

— Vă rog să mă iertaţi, este foarte posibil. Sunt duşmani vechi.

— Cine ţi-a spus toate astea, Maria?

— Zvonul zice că Onoshi o să-l otrăvească pe seniorul Kyama în timpul postului Sfântului Bernard de anul acesta, spuse Mariko obosită, ocolind cu bună ştiinţă întrebarea. Fiul lui Onoshi va fi noul senior, stăpân al pământurilor lui Kyama. Generalul Ishido a încuviinţat asta, dacă se dovedeşte că stăpânul meu a trecut deja în Nemărginire.

— Dovezi, Mariko-san. Unde sunt dovezile?

— Îmi pare rău, nu am niciuna, dar seniorul Harima e parte la această înţelegere.

— De unde ştii asta? Cum de ştie Harima? Spui că-i parte din complot?

— Nu, părinte. Doar că ar cunoaşte taina.

— Cu neputinţă! Onoshi e prea tăcut şi mult prea viclean. Dac-ar fi pus la cale asta, nimeni n-ar fi ştiut. Trebuie că te înşeli. Cine ţi-a dat aceste informaţii?

— Nu pot să vă spun, vă rog să mă iertaţi. Dar cred că sunt adevărate.

Alvito îşi lăsă mintea să zăbovească asupra tuturor posibilităţilor.

— Uraga! Uraga a fost confesorul lui Onoshi! Oh, Sfântă Fecioară! Uraga a încălcat taina confesionalului şi a spus stăpânului său!

— Poate că taina aceasta n-are vreun sâmbure de adevăr, părinte, dar cred că e adevărată, totuşi. Numai Dumnezeu cunoaşte adevărul adevărat, neh?

Mariko nu-şi dăduse la o parte vălurile şi Alvito nu putea să vadă chipul ei. Deasupra zorii se întindeau pe cer. Privi spre mare. Acum putea vedea două corăbii, la orizont, îndreptându-se către sud-vest, vâslele galerei afundându-se la unison. Vântul era potrivit şi marea liniştită. Pieptul îl durea şi capul îi răsuna de grozăvia celor ce-i fuseseră spuse. Se rugă ca Dumnezeu să-i vină în ajutor şi încercă să dea la o parte adevărul de închipuire. În adâncul inimii ştia că toate tainele erau adevărate şi că ce-i spusese ea era fără cusur.

— Spui că seniorul Toranaga o să-l păcălească pe Ishido? Că o să câştige?

— Nu, părinte, dar fără ajutorul vostru seniorul Toranaga o să piardă. Nu te poţi bizui pe seniorul Zataki. Zataki trebuie să fie întotdeauna o ameninţare pentru stăpânul meu. Zataki ştie asta şi că toate făgăduielile lui Toranaga sunt fără valoare, pentru că în cele din urmă Toranaga trebuie să încerce să scape de el. Dacă aş fi Zataki, l-aş distruge pe Sudara şi pe doamna Genjiko şi pe toţi copiii lor, în clipa în care mi-ar cădea în mână şi-n aceeaşi clipă aş porni împotriva întăriturilor lui Toranaga din nord. Aş arunca legiunile împotriva nordului, ceea ce-i va atrage pe

Ishido, Ikawa Jikkyu şi toţi ceilalţi afară din prosteasca lor letargie. Toranaga poate fi înghiţit prea uşor, părinte.

Alvito aşteptă o clipă, apoi spuse:

— Ridică-ţi vălul, Maria.

Văzu că faţa ei era împietrită.

— De ce mi-ai spus toate astea?

— Ca să îi scap viaţa lui Anjin-san.

— Trădezi pentru el, Maria? Tu, Toda Mariko-noh-Buntaro, fiica generalului Akechi Jinsai, trădezi din cauza unui străin? Vrei ca eu să cred asta?

— Nu, îmi pare rău, dar şi ca să apăr Biserica. Mai întâi ca să apăr Biserica, părinte… Nu ştiu ce să fac. Am crezut că aţi putea… Seniorul Toranaga este singura speranţă a Bisericii. Poate că puteţi cumva să-l ajutaţi. Ca să apăraţi Biserica, seniorul Toranaga trebuie să fie ajutat acum. E un bărbat bun şi înţelept, iar Biserica va înflori cu ajutorul lui. Ştiu că Ishido este adevăratul duşman.

— Cei mai mulţi daimyo creştini cred că Toranaga va distruge Biserica şi pe Moştenitor dacă îl va învinge vreodată pe Ishido şi va căpăta puterea.

— S-ar putea, dar eu mă îndoiesc. Se va purta bine cu Biserica. Întotdeauna a făcut-o. Ishido este anti-creştin, ca şi doamna Ochiba.

— Toţi marii daimyo creştini sunt împotriva lui Toranaga.

— Ishido e ţăran. Toranaga-sama e drept şi înţelept şi sprijină negoţul.

— Trebuie să fie negoţ, oricine ar cârmui.

— Seniorul Toranaga a fost întotdeauna prietenul vostru şi dacă sunteţi cinstiţi cu el, va fi întotdeauna cu voi.

Arătă către fundaţie.

— Nu e asta o dovadă a cinstei sale? V-a dat acest pământ de bună-voie, chiar dacă nu l-aţi sprijinit şi a pierdut totul, chiar şi prietenia voastră.

— Poate.

— Şi-n cele din urmă, părinte, doar Toranaga-sama poate să împiedice un război nesfârşit, trebuie să ştiţi asta. Ca

femeie nu vreau să existe un război veşnic.
— Da, Maria. E singurul care ar putea face asta, poate.
Ochii lui alunecară pe deasupra ei. Fratele Michael plutea îngenuncheat în rugăciuni, cele două slujnice aşteptau răbdătoare lângă ţărm. Iezuitul se simţea copleşit şi totuşi înălţat. Istovit şi totuşi, plin de putere.
— Mă bucur că ai venit aici şi mi-ai spus toate astea. Îţi mulţumesc, pentru Biserică şi pentru mine, un slujitor al Bisericii. Am să fac tot ceea ce am spus.
Ea îşi înclină capul şi nu spuse nimic.
— Mariko-san, vrei să duci un mesaj Părintelui Inspector?
— Da, dacă e la Osaka.
— Un mesaj personal.
— Da.
— Mesajul e prin viu grai. Spune-i tot ce mi-ai spus mie şi ce ţi-am spus eu. Totul.
— Foarte bine.
— Am făgăduiala ta, înaintea lui Dumnezeu?
— Nu e nevoie să spuneţi asta pentru mine, părinte. Eu am primit.
El o privi în ochi. Erau fermi, nemişcaţi şi hotărâţi.
— Te rog să mă ierţi, Maria. Acum, haide să-ţi ascult confesiunea.
Ea-şi coborî din nou vălurile.
— Vă rog să mă iertaţi, părinte. Nu merit nici măcar să mă spovedesc.
— Toată lumea are câte-un merit în faţa Domnului.
— În afară de mine. Eu nu-l merit, părinte.
— Trebuie să te spovedeşti, Maria. Nu pot să continui cu liturghia, trebuie să ieşi înaintea Domnului curăţată.
Ea îngenunche.
— Vă rog să mă iertaţi, părinte, că am păcătuit, dar pot doar să mărturisesc că nu sunt vrednică să fiu spovedită, şopti ea cu vocea tremurătoare.
Compătimitor, părintele Alvito îşi puse uşor mâna pe capul ei.

— Fiica Domnului, voi cere iertarea lui Dumnezeu pentru păcatele tale. În numele Domnului, te dezleg de păcate şi te înfăţişez neîntinată în faţa Lui.

O binecuvântă, apoi continuă liturghia pentru ea, în catedrala închipuită, sub cerul care se lumina de ziuă. O slujbă mai adevărată şi mai minunată decât ar fi putut fi vreodată, pentru el şi pentru ea.

Erasmus era ancorat în cel mai bun port adăpostit de furtuni pe care-l văzuse vreodată Blackthorne, destul de departe de ţărm ca să-i lase destul loc de balans şi totuşi îndeajuns de aproape ca să fie în siguranţă. Şase stânjeni de apă limpede deasupra unui fund de mare tare şi, în afară de îngusta gâtuitură a intrării, de jur împrejur era un ţărm înalt, care ar fi ţinut orice flotă la adăpost de mânia oceanului.

Călătoria de la Yedo, lipsită de peripeţii, dar obositoare, durase o zi. Galera se afla ancorată lângă un debarcader la o jumătate de ri către nord, lângă satul de pescari Yokohama şi acum se aflau singuri la bord, Blackthorne şi toţi oamenii săi, olandezi şi japonezi. Yabu şi Naga erau pe ţărm, inspectând Regimentul de Muschete şi li se spusese să li se alăture cât de curând. Către vest soarele era jos, deasupra orizontului şi cerul roşu promitea o zi minunată, a doua zi.

— De ce acum, Uraga-san? întreba Blackthorne de pe dunetă, cu ochii roşii din cauza lipsei de somn.

Poruncise echipajului şi tuturor să se aşeze, iar Uraga îi ceruse să mai întârzie o clipă, ca să afle dacă era vreun creştin printre vasalii săi.

— Nu am putea aştepta până mâine?

— Nu, Alteţă, îmi pare rău.

Uraga privea în sus către el, în faţa vasalilor săi adunaţi, iar echipajul său olandez se strânsese într-un ghem neliniştit lângă treptele dunetei.

— Vă rog să mă iertaţi, dar este foarte important sa aflaţi asta numaidecât. Sunteţi cel mai mare duşman al lor, deci

trebuie să ştiţi, pentru siguranţa voastră. Vreau doar să vă apăr. Nu durează mult, neh?

— Sunt toţi pe punte?

— Da, Alteţă.

Blackthorne se apropie mai mult de balustradă şi strigă tare în japoneză:

— E cineva creştin?

Nu răspunse nimeni.

— Poruncesc tuturor creştinilor să înainteze!

Nu răspunse nimeni, aşa că se întoarse către Uraga:

— Trimite zece gărzi pe punte, apoi dă-le drumul celorlalţi.

— Cu îngăduinţa voastră, Anjin-san…

De sub chimonou Uraga scoase o mică icoană pictată pe care o adusese de la Yedo şi o aruncă cu faţa în sus pe punte. Apoi calcă cu hotărâre pe ea. Blackthorne şi echipajul se simţiră foarte tulburaţi din cauza profanării. Toţi, în afară de Jan Roper.

— Vă rog, cereţi fiecărui vasal să facă fel, spuse Uraga.

— De ce?

— Ştiu creştinii.

Ochii lui Uraga erau pe jumătate ascunşi de borurile pălăriei sale.

— Vă rog, Alteţă. Important ca fiecare om să facă la fel. Acum, în noaptea asta.

— În regulă, încuviinţă Blackthorne fără tragere de inimă.

Uraga se întoarse către vasali.

— La sfatul meu, stăpânul nostru vă cere tuturor să faceţi asta.

Samuraii începură să bombăne între ei şi unul îl întrerupse.

— Am spus deja că nu suntem creştini, neh? Ce mai dovedeşte dacă călcăm o pictură a unui zeu barbar? Nimic.

— Creştinii sunt duşmanii stăpânului nostru. Creştinii sunt vicleni, dar creştinii sunt creştini. Vă rog să mă iertaţi, îi cunosc pe creştini, dar spre ruşinea mea mi-am părăsit

adevăraţii zei, ai noştri. Îmi pare rău, dar cred că aceasta este necesar pentru siguranţa stăpânului nostru.

Un samurai din primele rânduri zise de îndată:

— Atunci nu mai e altceva de spus.

Înaintă şi calcă pe icoană.

— Nu mă închin nici unei religii barbare. Haideţi şi ceilalţi, faceţi ce vi s-a cerut.

Înaintară unul câte unul. Blackthorne îi privea înciudat, neplăcându-i cele ce se întâmplau. Van Nekk spuse îngrijorat:

— Nu mi se pare în regulă.

Vinck privi către dunetă.

— Ticăloşi împuţiţi! Ne-ar tăia beregata fără să stea pe gânduri. Eşti sigur că poţi să te-ncrezi în ei, pilotule?

— Da.

Ginsel spuse:

— Nici un catolic n-ar face vreodată asta! Ei, Johann?

— Uraga-sama ăsta e isteţ. Ce dacă nemernicii ăştia sunt papistaşi sau nu? Sunt tot nişte scârnăvii de samurai!

— Da, spuse Croocq.

— Chiar şi-aşa, nu-i drept ce fac, repetă van Nekk.

Samuraii continuară să calce pe icoană unul câte unul, strângându-se apoi în grupuri. Era o treabă plicticoasă şi lui Blackthorne îi păru rău că încuviinţase, pentru că avea treburi mai importante de făcut până la căderea serii. Privi satul şi faleza. Sutele de adăposturi cu acoperişuri de paie ale taberei Regimentului de Muschete împestriţau poalele dealurilor. Atât de multe de făcut, se gândi, nerăbdător să ajungă pe ţărm, dornic să vadă pământul, bucurându-se de fieful pe care Toranaga i-l dăduse şi pe care se afla Yokohama. Dumnezeule din ceruri, îşi spuse, sunt stăpân peste unul din cele mai mari porturi din lume!

Brusc, unul dintre bărbaţi trecu pe lângă icoană, îşi smulse sabia şi sări la Blackthorne. O duzină de samurai uluiţi săriră curajoşi în calea lui, aşezându-se între el şi dunetă, în timp ce Blackthorne se răsuci cu pistolul ridicat

şi ţinti. Ceilalţi se împrăştiară, împingându-se, împiedâcându-se unul pe celălat. Samuraiul alunecă şi se opri urlând de furie, apoi îşi schimbă direcţia şi izbi în Uraga, care reuşi ca prin minune să se ferească de lovitură. Omul se răsuci, în timp ce alt samurai se repezi la el, se luptă sălbatic pentru o clipă, apoi alergă către copastie şi se aruncă peste bord.

Patru dintre cei care ştiau să înoate îşi lăsară săbiile, îşi puseră pumnalele în gură şi săriră după el, iar ceilalţi şi olandezii se înghesuiră la parapet.

Blackthorne se repezi către unul dintre bocaporţii tunurilor. Nu putea să vadă nimic dedesubt; apoi zări patru umbre zvârcolindu-se sub apă. Un om ieşi la suprafaţă după aer şi se scufundă din nou. În curând apărură la suprafaţă patru capete, iar între ele un cadavru cu un pumnal înfipt în gât.

— Ne pare rău, Anjin-san. E pumnalul lui, strigă către el unul dintre samurai din apă, acoperind zgomotul făcut de ceilalţi.

— Uraga-san, spune-i să-l caute, apoi lasă-l peştilor.

Cercetarea nu dezvălui nimic. Când toţi fură înapoi pe punte Blackthorne arătă cu pistolul către icoană.

— Toţi samuraii, încă odată!

Fu ascultat deîndată şi el se îngriji ca fiecare om să treacă proba. Apoi, din cauza lui Uraga şi ca să-l mulţumească, porunci echipajului să facă la fel. La început fură câteva proteste.

— Haideţi, mârâi Blackthorne. Grăbiţi-vă, sau vă calc în picioare!

— Nu-i nevoie să zici asta, pilotule, spuse van Nekk. Noi nu suntem împuţiţi de păgâni sodomiţi!

— Ei nu sunt păgâni sodomiţi împuţiţi, sunt samurai, pentru Dumnezeu!

Îl priviră îndelung cum stătea acolo sus, pe dunetă. Un val de mânie amestecată cu teamă trecu printre ei. Van Nekk începu să spună ceva, dar Ginsel îl repezi.

— Samuraii sunt ticăloşi păgâni şi ei, sau alţii asemenea lor, l-au ucis pe Pieterzoon, pe Căpitanul nostru General şi pe Maetsukker.

— Da, dar fără samuraii ăştia n-o să mai ajungem vreodată acasă, înţelegeţi?

Toţi samuraii îi priveau. Ameninţători, se apropiară de Blackthorne ca pentru a-l apăra. Van Nekk spuse:

— S-o lăsăm baltă, ei? Suntem cu toţii nervoşi şi obosiţi. A fost o noapte lungă. Nu suntem stăpâni pe vieţile noastre aici, niciunul dintre noi şi nici pilotul. Pilotul ştie ce face. El e mai-marele, el e Căpitanul General, acum.

— Da, este, da' nu-i drept să treacă de partea lor şi, pentru Dumnezeu, nu e rege! Suntem toţi egali! şuieră Jan Roper. Doar pentru că e-narmat ca şi ei şi-mbrăcat ca ei şi poa' să vorbească cu sodomiţii, nu-nseamnă că-i rege peste noi! Avem drepturi şi asta-i legea noastră şi a lui, pentru numele lui Dumnezeu, chiar dacă el e englez. A făcut jurământ sfânt să se supună legilor, nu-i aşa, pilotule?

— Da, spuse Blackthorne. Este legea noastră pe mările noastre, unde noi suntem stăpâni şi mai mulţi. Aici nu suntem, aşa că faceţi ce vă spun – şi repede.

Mormăind, se supuseră.

— Sonk, ai găsit ceva grog?

— Nu, domnule, nici măcar o afurisită de picătură!

— O să trimit saké la bord. Apoi adăugă în portugheză: Uraga-san, ai să vii la ţărm cu mine şi ai să iei câţiva oameni să vâslească. Voi patru, spuse în japoneză, arătând la cei care săriseră peste bord. Voi patru, acum căpitani, înţelegeţi? Luaţi cincizeci de oameni fiecare.

— Hai, Anjin-san.

— Care-i numele tău? îl întrebă pe unul dintre ei, un om tăcut, înalt, cu o cicatrice pe obraz.

— Nawa Chisato, stăpâne.

— Eşti căpitan astăzi. Toată corabia. Până mă-ntorc.

— Da, stăpâne.

Blackthorne se îndreptă către pasarelă. O barcă era legată dedesubt.

— Un' te duci pilotule? întrebă van Nekk, neliniştit.

— La ţărm. Mă întorc mai târziu.

— Bine, mergem cu toţii!

— Pentru Dumnezeu, vin şi eu…

— Şi eu…

— Iisuse Cristoase, nu mă lăsa…

— Nu, mă duc singur.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cu noi cum rămâne? ţipă van Nekk. Noi ce-o să facem? Nu ne lăsa, pilotule! Ce o să se…

— Voi o să aşteptaţi, le spuse Blackthorne. O să mă îngrijesc să vă trimit mâncare şi băutură la bord.

Ginsel se repezi înainte.

— Am crezut că ne-ntoarcem înapoi la noapte. De ce nu ne-ntoarcem la noapte? Cât o să stăm aici, pilotule? Şi cât…

— Pilotule, ce-i cu Yedo? întrebă Ginsel, tare. Cât de mult o să stăm aici, cu maimuţele astea afurisite?

— Da, maimuţe, pentru Dumnezeu! spuse vesel Sonk.

— Ce-o să se-ntâmple cu lucrurile noastre şi cu-ai noştri?

— Da, ce-i cu eţii noştri, pilotule? Cu oamenii noştri şi cu puicuţele noastre?

— O să fie aici mâine.

Blackthorne îşi stăpâni furia.

— Aveţi răbdare. Mă-ntorc de îndată ce pot. Baccus, ia comanda.

Se întoarse să plece.

— Merg cu tine! spuse Jan Roper, provocator, pornind după el. Suntem în port, aşa că facem ca-ntotdeauna şi vreau nişte arme.

Blackthorne se întoarse către el şi o duzină de săbii îşi părăsiră tecile, gata să-l ucidă pe Jan Roper.

— Încă un cuvânt dacă mai dai din tine şi eşti un om mort!

Negustorul înalt şi suplu roşi şi îngheţă.

— Stăpâneşte-ţi limba când eşti în preajma acestor samurai, fiindcă oricare dintre ei o să-ţi zboare capul înainte să-l pot împiedica, doar din cauza purtărilor tale, lăsând la o parte altele! Sunt foarte iuţi la mânie şi, lângă tine, mă-nfurii şi eu şi-o să primeşti arme când o să ai nevoie de ele! Ai înţeles?

Jan Roper încuviinţă morocănos din cap şi dădu înapoi. Samuraii erau încă ameninţători, dar Blackthorne îi linişti şi le porunci, sub pedeapsa cu moartea, să-i lase echipajul în pace.

— Mă-ntorc curând.

Coborî pasarela şi urcă în barcă, cu Uraga şi alţi samurai urmându-l îndeaproape. Chisato, căpitanul, se apropie de Jan Roper, care se fâstâci sub privirea ameninţătoare, se înclină şi plecă. Când fură destul de departe de corabie, Blackthorne îi mulţumi lui Uraga pentru că-l prinsese pe trădător.

— Vă rog, fără mulţumiri, a fost numai datoria.

Blackthorne spuse în japoneză, astfel ca şi ceilalţi să poată înţelege:

— Da, datorie, dar koku al tău schimbă acum. Acum nu douăzeci, acum, o sută pe an.

— Oh, Alteţă, vă mulţumesc, n-o merit. Îmi făceam numai datoria şi trebuie…

— Vorbeşte rar, nu înţeleg.

Uraga îşi ceru iertare şi vorbi mai rar. Blackthorne îl lăudă din nou, apoi se aşează în largul lui la prova bărcii, doborât de oboseală. Se forţă să-şi ţină ochii deschişi şi privi înapoi, la corabie, să se convingă din nou că era aşezată bine. Van Nekk şi ceilalţi erau la parapet şi îi păru rău că-i adusese la bord, deşi ştia că n-avusese de ales. Fără ei, călătoria n-ar fi putut fi sigură.

Haimanale rebele! îşi zise. Ce dracu' să fac cu ei? Toţi vasalii mei ştiu despre satul eta şi sunt toţi la fel de dezgustaţi… Iisuse Cristoase, ce încurcătură! Karma, neh?

Adormi. Când barca izbi cu prova în mal, în apropierea debarcaderului, se trezi. La început nu-şi putu aminti unde era. Visase că se afla înapoi la castel, în braţele lui Mariko, ca noaptea trecută.

În noaptea ce trecuse, după ce făcuseră dragoste, rămăseseră pe jumătate adormiţi unul în braţele celuilalt, Fujiko împărtăşindu-le taina şi Chimmoko de pază, când Yabu şi samuraii săi bătuseră la uşă. Seara începuse atât de plăcut. Fujiko o invitase discret şi pe Kiku şi lui i se păruse că n-o văzuse niciodată mai frumoasă şi mai plină de viaţă. Când clopotele sunaseră sfârşitul Orei Porcului, Mariko sosise punctuală. Avuseseră gustări şi saké, dar curând Mariko spărsese vraja.

— Îmi pare rău, dar eşti în mare primejdie, Anjin-san, îi explicase ea şi când repetase ceea ce Gyoko îi spusese despre a nu avea încredere în Uraga, atât Kiku cât şi Fujiko fuseseră la fel de tulburate.

— Vă rog, nu vă faceţi griji. Am să fiu cu ochii pe el, nu vă temeţi, le liniştise el.

Mariko continuase:

— Poate c-ar trebui să te păzeşti la fel şi de Yabu-sama, Anjin-san.

— Cum?

— În după-amiaza asta am văzut ura de pe chipul dumitale. Şi el a văzut-o.

— N-are-a face, spusese. Shigata ganai, neh?

— Nu, îmi pare rău, a fost o greşeală. De ce ţi-ai chemat oamenii la început, când îl înconjuraseră pe Yabu-sama? Cu siguranţă că şi asta a fost o mare greşeală. L-ar fi ucis iute şi duşmanul tău ar fi fost mort, fără nici un fel de pericol pentru dumneata.

— Asta n-ar fi fost drept, Mariko-san. Atâţia oameni împotriva unuia singur. N-ar fi fost cinstit.

Mariko explicase lui Kiku şi lui Fujiko ce spusese el.

— Te rog să mă ierţi, Anjin-san, dar noi toate credem că este un fel de-a gândi foarte primejdios şi te implorăm să-l

laşi de-o parte. E chiar foarte greşit şi chiar foarte naiv. Te rog să mă ierţi că am fost atât de directă. Yabu-san o să te distrugă.

— Nu, nu încă. Sunt încă prea important pentru el şi pentru Omi-san.

— Kiku-san, spune, te rog, spune-i lui Anjin-san să se ferească de Yabu şi de acest Uraga. Lui Anjin-san s-ar putea să-i vină greu să-nţeleagă ce înseamnă aici „important”, neh?

— Da, sunt de acord cu Kiku-san, spusese Fujiko.

Mai târziu Kiku plecase ca să-l distreze pe Toranaga, apoi Mariko risipise din nou pacea încăperii.

— În noaptea asta trebuie să-ţi spun sayonara, Anjin-san. Plec în zori.

— Nu, acum nu mai e nevoie, spusese. Totul poate fi schimbat acum. Te iau la Osaka. O să iau o galeră, sau o corabie de coastă. La Nagasa…

— Nu, Anjin-san, îmi pare rău. Trebuie să plec, aşa cum mi s-a poruncit.

Nici un fel de insistenţă nu o convinsese.

O simţise pe Fujiko privindu-l în tăcere, iar inima-l duruse la gândul plecării lui Mariko. Se uitase la Fujiko. Ea-şi ceruse iertare pentru o clipă. Trăsese panoul-shoji în urma ei şi rămăseseră singuri, ştiind că Fujiko nu se va întoarce, că erau în siguranţă pentru puţin timp. Se iubiseră în grabă şi cu furie. Apoi se auziseră voci şi paşi şi abia avuseseră timp să se-aranjeze înainte ca Fujiko să li se alăture prin uşa interioară şi Yabu să păşească înăuntru, aducând poruncile lui Toranaga pentru o plecare imediată şi tainică.

— Yokohama, apoi Osaka, pentru o scurtă oprire, Anjin-san. Din nou la drum, către Nagasaki, din nou la Osaka şi din nou acasă, aici! Am trimis după echipajul dumitale să se prezinte la corabie.

Îl năpădise bucuria în faţa acestei victorii trimise de ceruri.

— Da, Yabu-san, dar Mariko-san? Mariko-san merge la fel Osaka, neh? Mai bine cu noi. Mai repede, mai sigur, neh?

— Nu cu putinţă, îmi pare rău. Trebuie grăbit. Să mergem! Fluxul, înţelegi „fluxul”, Anjin-san?

— Hai, Yabu-san, dar Mariko-san merge Osaka…

— Îmi pare rău, ea are porunci, aşa cum şi noi avem poruncile noastre. Mariko-san, te rog, explică-i. Spune-i să se grăbească.

Yabu fusese de neclintit şi aşa de târziu în noapte era cu neputinţă să meargă la Toranaga să-i ceară retragerea ordinului. Nu fusese timp şi nu putuseră rămâne singuri ca să vorbească şi altele cu Mariko sau Fujiko şi nu putuseră decât să-şi ia la revedere politicos, dar aveau să se întâlnească în curând, în Osaka.

— Foarte curând, Anjin-san, spusese Mariko.

— Sfinte Dumnezeule, ajută-mă să n-o pierd, spuse Blackthorne. Pescăruşii ţipau deasupra plajei, ţipetele lor întărindu-i singurătatea.

— Pe cine, Alteţă?

Blackthorne reveni la realitate. Arătă către corabia din depărtare.

— Când vorbim despre corăbii, noi spunem ele. Ne gândim ca la persoane feminine, nu masculine. Wakarimasu ka?

— Hai.

Blackthorne putea încă să vadă micile siluete ale echipajului său şi din nou se găsi în faţa aceleiaşi dileme de nerezolvat. Trebuie să-i aduci la bord, îşi spuse şi încă alţii ca ei şi noii veniţi n-o să se împace nici ei prea bine cu samuraii şi-or să fie şi catolici, cei mai mulţi. Dumnezeule din ceruri, cum să-i stăpânesc pe toţi? Mariko avea dreptate. În preajma catolicilor sunt un om mort.

— Chiar şi eu, Anjin-san, spusese ea noaptea trecută.

— Nu, Mariko-chan, nu dumneata.

— Spuneai că suntem duşmanii dumitale, în după-amiaza.

— Am spus că cei mai mulţi dintre catolici sunt duşmanii mei.

— Or să te ucidă dacă au să poată.

— Da, dar tu… o să ne întâlnim într-adevăr la Osaka?

— Da. Te iubesc. Anjin-san. Tine minte, fereşte-te de Yabu-san…

A avut dreptate în ce-l priveşte pe Yabu, gândi Blackthorne, orice ar zice el, orice ar făgădui. Am făcut o mare greşeală chemând înapoi oamenii mei, când îl încolţiseră. Ticălosul ăla o să-mi taie gâtul de îndată ce n-o să mai aibă nevoie de mine. Oricât de mult se preface el că o să fie altfel. Şi, totuşi, am nevoie de el. N-am să pot ajunge niciodată în Nagasaki şi înapoi fără sprijinul cuiva. Şi desigur, o să-mi fie de-ajutor să-l convingă pe Toranaga. Cu el la conducerea a două mii de fanatici am putea face prăpăd în Nagasaki şi, poate, chiar la Macao.

Sfântă Fecioară, singur sunt neputincios!

Apoi îşi aminti ce-i spusese Gyoko lui Mariko, despre Uraga şi despre a nu avea încredere în el. Gyoko a greşit în privinţa lui, gândi. Unde-a mai greşit ea, oare?

CAPITOLUL 52

După o îndelungară călătorie cu galera, Blackthorne se afla din nou pe căile maritime aglomerate ale Osakăi, simţind aceeaşi greutate apăsătoare a oraşului ca şi atunci când îl văzuse pentru prima dată. Taifunul pustiise oraşul, lăsându-i răni adânci, iar unele zone erau încă înnegrite de foc, dar imensitatea lui părea aproape neatinsă şi încă dominată de castel. Chiar şi de la această distanţă, de mai mult de o leghe, putea să vadă centura colosală a primului zid, întăriturile ridicate mult deasupra pământului, dar toate strivite de ameninţarea trufaşă a donjonului.

— Cristoase, spuse Vinck nelinişti, stând lângă el la prova, nu-i cu putinţă să fie atât de mare! Amsterdamul e-un spârc de muscă pe lângă el!

— Da. Furtuna a lovit oraşul, da' nu aşa de rău. Nimic n-ar putea atinge castelul.

Taifunul lovise cu putere dinspre sud-vest, cu două săptămâni în urmă. Fuseseră destule semne, norii joşi şi

ameninţători şi rafale de vânt şi ploaie, aşa că se grăbiseră să ducă galera într-un port sigur, ca s-aştepte trecerea furtunii. Aşteptaseră cinci zile. În afara portului oceanul ridicase valuri înspumate, iar vântul fusese mai puternic şi mai violent decât orice întâlnise vreodată Blackthorne.

— Cristoase! spuse din nou Vinck. Aş vrea să fim acasă. Ar fi trebuit să ajungem acasă de-acu' un an.

Blackthorne îl adusese pe Vinck cu el de la Yokohama şi-i trimise pe ceilalţi înapoi la Yedo, lăsându-l pe Erasmus în siguranţă şi păzit, sub comanda lui Naga. Echipajul său fusese bucuros să poată pleca, iar el se bucurase că putuse scăpa de ei. În noaptea aceea avuseseră o ceartă violentă în privinţa banilor navei. Banii erau ai Companiei, nu ai lui. Van Nekk era trezorierul expediţiei şi starostele negustorilor şi, împreună cu Căpitanul General, avea puterea asupra lor. După ce fuseseră număraţi şi renumăraţi şi văzuseră că erau toţi, mai puţin o mie de monezi, van Nekk, sprijinit de Jan Roper, se împotrivise ca el să poată lua suma pe care-o ceruse ca să angajeze alţi oameni.

— Vrei mult prea mult, pilotule! Va trebui să le oferi mai puţin.

— Iisuse Cristoase, trebuie să plătim oricât ne-ar costa. Trebuie să am marinari şi tunari!

Lovise cu pumnul în masa din cabina cea mare.

— Cum altfel o să ajungem acasă?

În cele din urmă îi convinsese să ia îndeajuns, scârbit că îl făcuseră să-şi iasă din fire din pricina cărpănoşeniei lor. În ziua următoare îi trimisese înapoi la Yedo, cu o zecime din tezaur împărţită între ei, ca să acopere plăţile din urmă, iar ceilalţi bani rămăseseră sub pază pe corabie.

— De unde ştim că aici vor fi în siguranţă? întrebase nemulţumit Jan Roper.

— Rămâi şi păzeşte-i tu, atunci!

Dar niciunul dintre ei nu voise să rămână la bord. Vinck se învoise să vină cu el.

— De ce el, pilotule? întrebase van Nekk.

— Pentru că e marinar şi-o să am nevoie de ajutor.

Blackthorne fusese bucuros să-i vadă plecând. Odată ieşiţi pe mare, începuse să-l schimbe pe Vinck după felul japonez. Vinck era stoic în privinţa asta, având încredere în Blackthorne, căci navigase cu el prea mulţi ani ca să nu-l cunoască îndeajuns.

— Pilotule, pentru tine o să mă îmbăiez şi-o să mă spăl în fiecare zi. Da' să fiu eu afurisit dac-o să-mbrac gioarsa aia de cămaşă de noapte!

Peste zece zile, pe jumătate gol, Vinck legăna fericit sonda, cu centura sa lată strânsă pe burtă, cu un pumnal înfipt în teacă la spate şi unul dintre pistoalele lui Blackthorne strecurat în siguranţă în cămaşa lui zdrenţuită dar curată.

— Nu trebuie să mergem la castel, nu-i aşa, pilotule?

— Nu.

— Iisuse Cristoase, mai bine să stăm cât mai departe de el.

Ziua era minunată. Un soare cald sclipea deasupra mării liniştite. Vâslaşii erau încă plini de vlagă şi disciplinaţi.

— Vinck, uite-acolo a fost ambuscada!

— Iisuse Cristoase, ia uite-te la recifele alea!

Blackthorne îi povestise despre evadarea lui la un pas de moarte, despre focurile de alarmă de pe creneluri, despre mormanele de morţi de pe ţărm şi despre fregata duşmană care se năpustise supra lui.

— Ah, Anjin-san.

Yabu veni să li se alăture.

— Bine, neh? arătă la dezastrul de pe ţărm.

— Rău, Yabu-sama.

— E duşmanul, neh?

— Oamenii nu sunt duşmani. Numai Ishido şi samuraii sunt duşmani, neh?

— Castelul e duşman, răspunse Yabu, lăsând să se vadă îngrijorarea sa şi a tuturor celor de la bord. Aici totul e potrivnic.

Blackthorne îl privi îndreptându-se către provă, vântul fluturându-i chimonoul de pe pieptul lat. Vinck îşi coborî vocea.

— L-aş omorî pe ticălosul ăsta, pilotule!

— Da. Nu l-am uitat nici eu pe bătrânul Pieterzoon, nu-ţi face griji.

— Nici eu. Dumnezeu mi-e martor. Habar n-am cum poţi vorbi vorba lor. Ce-a zis?

— A fost doar politicos.

— Care-i planul?

— Ancorăm şi aşteptăm. El pleacă pentru o zi sau două şi noi ţinem capul la cutie şi-aşteptăm. Toranaga a spus c-o să trimită mesaje pentru scrisori de liberă trecere, de care avem nevoie, dar chiar şi-aşa o să stăm cuminţi la bord.

Blackthorne cercetă cu privirea navele şi valurile din jur, în căutarea unui pericol, dar nu văzu niciunul. Totuşi, îi spuse lui Vinck:

— Mai bine du-te să strigi adâncimea acum. Nu se ştie niciodată!

— Aye!

Yabu îl privi pe Vinck legănând sonda apoi porni înapoi către Blackthorne.

— Anjin-san, poate ar trebui să iei galera şi să te duci la Nagasaki. Nu mai aştepta, ei?

— În regulă, apuse binevoitor Blackthorne, fără să se lase momit.

Yabu râse.

— Îmi placi, Anjin-san, dar îmi pare rău, singur o să mori curând. Nagasaki foarte rău pentru tine.

— Osaka rău, peste tot rău!

— Karma.

Yabu zâmbi din nou. Blackthorne se prefăcu că gustă gluma. Stătuseră de vorbă de multe ori despre acest lucru în timpul călătoriei. Blackthorne învăţase multe despre Yabu. Îl ura şi mai mult, se încredea şi mai puţin în el, îl respecta mai mult şi ştia că karma lui şi-a sa se împleteau.

— Yabu-san are dreptate, Anjin-san, spusese Uraga. Poate să te apere la Nagasaki, eu nu.

— Din cauza unchiului dumitale, seniorul Harima?

— Da. Poate că sunt deja declarat proscris, neh? Unchiul meu e creştin, deşi cred că un creştin de orez.

— Ce-nseamnă asta?

— Nagasaki este feuda lui. Nagasaki are un mare port pe coasta Kyushu, dar nu cel mai bun. Aşa că el repede simte de unde bate vântul, neh? Devine creştin şi porunceşte tuturor vasalilor săi să se creştineze. Îmi porunceşte mie să mă creştinez şi mă bagă în şcoala iezuiţilor, apoi aranjează să fiu trimis ca unul dintre solii creştini, Papei. Dă pământ iezuiţilor şi, cum ai spune domnia-ta, se gudură în faţa lor, dar în inimă este totuşi japonez.

— Iezuiţii ştiu ceea ce gândeşti?

— Da, desigur.

— Cred şi ei tot aşa despre creştinii de orez?

— Ei nu ne spun nouă, convertiţilor, ceea ce cred cu-adevărat, Anjin-san. Şi nici între ei, de cele mai multe ori. Ei sunt educaţi să ţină taine, să folosească taine şi să afle taine, dar niciodată să nu le dezvăluie. În asta seamănă foarte tare cu japonezii.

— Mai bine rămâi aici în Osaka, Uraga-san.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, sunt vasalul vostru. Dacă mergeţi la Nagasaki, merg şi eu.

Blackthorne ştia că Uraga devenea un ajutor de nepreţuit. Omul îi dezvăluise atât de multe taine iezuite. O mulţime despre locul, motivele şi timpul negustoriei lor, treburile lor interne şi toate incredibilele lor manevre de pe tot cuprinsul pământului. Aşa cum îi spusese la fel de multe lucruri despre Harima şi Kyama şi despre cum gândeau acei daimyo creştini şi de ce, poate, erau de partea lui Ishido.

Doamne, ştiu atât de multe încât acum n-aş avea preţ în Londra! Şi totuşi am atâtea de învăţat! Cum aş putea să fac să dăinuiască toate cunoştinţele astea? De pildă că negoţul cu China, care pentru Japonia înseamnă doar mătase, înseamnă zece milioane în aur în fiecare an şi că, chiar şi-acum, iezuiţii au unul dintre cei mai devotaţi preoţi la curtea împăratului din China, în Beijing, onorat cu un rang înalt, un confident al celor puternici, vorbind desăvârşit chineza. Dacă aş putea să trimit măcar o scrisoare, dac-aş avea măcar un mesager!

În schimbul tuturor acestor cunoştinţe, Blackthorne începu să-l înveţe pe Uraga tainele navigaţiei, despre marea schismă religioasă şi despre parlament. De asemenea, îl învăţă pe el şi pe Yabu cum să folosească un tun. Amândoi erau elevi sârguincioşi. Uraga e-un bărbat bun, gândi. Fără probleme, doar că se ruşinează de lipsa cozii de samurai. Asta o să crească curând.

Se auzi un strigăt de avertisment de la omul de veghe.

— Anjin-san!

Căpitanul japonez arăta cu mâna înainte, către un cuter elegant, cu douăzeci de vâsle, care se apropia dinspre tribord. La catargul principal erau însemnele lui Ishido. Alături de ele se aflau cele ale Consiliului Regenţilor, aceleaşi sub care Nebara Jozen şi oamenii săi călătoriseră către Anjiro, către moarte.

— Cine e? întrebă Blackthorne, simţind cum creşte încordarea în toată nava. Toţi ochii erau aţintiţi în depărtare.

— Nu pot să văd, îmi pare rău, spuse căpitanul.

— Yabu-san?

Yabu ridică din umeri.

— Un oficial.

Pe măsură ce cuterul se apropia, Blackthorne văzu un bărbat în vârstă, aşezat sub un baldachin la pupă, purtând haine împodobite, de ceremonie şi pelerina cu umeri largi.

Nu purta săbii. În jurul lui erau samuraii în uniforme gri ai lui Ishido.

Toboşarul îşi opri bătăile ca să-i îngăduie cuterului să se lipească de galeră. Oamenii alergară să-l ajute pe acel personaj oficial să urce la bord. Ua pilot japonez sări după el şi, după nenumărate plecăciuni, preluă conducerea galerei.

Yabu şi bărbatul în vârstă erau deosebit de ceremonioşi şi gravi. În cele din urmă se aşezară pe perne de ranguri diferite, personajul oficial luând cel mai bun loc, la pupă. Samuraii, atât ai lui Yabu cât şi cei în gri, se aşezară cu picioarele încrucişate sau în genunchi pe puntea principală, în jurul lor, pe locurile de cele mai mică importanţă.

— Consiliul îţi urează bun-venit, Kasigi Yabu, în numele Înălţimii Sale Imperiale, spuse bărbatul.

Era scund şi îndesat, cam trecut, un sfetnic de rang înalt al regenţilor la ceremonii, având de asemenea şi un rang la Curtea Imperială. Se numea Ogaki Takamoto şi era prinţ de al şaptelea rang, iar funcţia sa era aceea de intermediar între curtea Maiestăţii Sala Imperiale, Fiul Cerului, şi regenţi. Dinţii săi erau vopsiţi în negru, aşa cum prin tradiţia de secole îi aveau toţi curtenii din jurul împăratului.

— Mulţumesc, prinţe Ogaki. E o cinste să fiu aici, în numele seniorului Toranaga, spuse Yabu, foarte impresionat de onoarea care i se făcea.

— Da, sunt sigur. Bineînţeles eşti aici şi în folosul domniei-tale, neh? spuse Ogaki sec.

— Desigur, răspunse Yabu.

— Când va sosi seniorul Toranaga?

— Îmi pare rău, dar tai-fun-ul m-a întârziat cinci zile şi n-am nici o ştire de când am plecat.

— Ah, da, tai-fun-ul. Da, Consiliul a fost atât de bucuros să afle că furtuna nu te-a atins.

Ogaki tuşi.

— Cât despre stăpânul domniei-tale, îmi pare rău să-ţi spun că nici n-a ajuns măcar la Odawara. Au fost tot felul de

nesfârşite întârzieri şi s-a vorbii despre boală. Regretabil, neh?

— Oh, da. Foarte. Nimic serios, cred? întrebă Yabu imediat, nespus de bucuros de-a fi părtaş la taina lui Toranaga.

— Nu, din fericire nimic serios. Din nou tusea seacă. Seniorul Ishido a înţeles că stăpânul domniei-tale va ajunge mâine la Odawara.

Yabu lăsă să se vadă surpriza cuvenită.

— Când am plecat, acum douăzeci şi una de zile, totul era gata de plecare. Apoi s-a îmbolnăvit seniorul Hiro-matsu. Ştiu că seniorul Toranaga era foarte îngrijorat, dar şi nerăbdător să-şi înceapă călătoria, aşa cum sunt şi eu nerăbdător să-mi încep pregătirile pentru sosirea sa.

— Totul e pregătit, spuse bărbatul mărunt.

— Desigur că Consiliul n-ar avea nimic împotrivă dacă am să verific aranjamentele, neh?

Yabu era foarte vorbăreţ.

— Este esenţial ca ceremonia să fie pe măsura Consiliului şi ocaziei, neh?

— Pe măsura Maiestăţii Sale Imperiale, Fiul Cerului. Este invitaţia lui, acum.

— Desigur, dar…

Buna dispoziţie a lui Yabu dispăru.

— Vreţi să spuneţi… vreţi să spuneţi că Majestatea Sa Imperială va fi aici?

— Prealuminatul a încuviinţat umila rugăminte a regenţilor de-a primi personal legământul de supunere al noului Consiliu, al acelor daimyo mai importanţi, împreună cu seniorul Toranaga, cu familia sa şi vasalii. Sfetnicii mai de seamă ai Înălţimii Sale Imperiale au fost rugaţi să aleagă o zi norocoasă pentru – pentru un astfel de ritual. Aceasta va fi a douăzeci şi una zi din al cincilea an al erei Keicho.

Yabu rămase uluit.

— În nouăsprezece zile?

— La amiază.

Cu multă eleganţă, Ogaki scoase o batistă de hârtie din mânecă şi-şi suflă delicat nasul.

— Te rog să mă ierţi. Da, la amiază. Semnele se arată perfecte. Seniorul Toranaga a fost informat acum paisprezece zile printr-un mesager imperial. Acordul său umil, exprimat imediat, a fost adus la cunoştinţa regenţilor acum trei zile.

Ogaki scoase un sul subţire de hârtâe.

— Iată şi invitaţia domniei-tale, senior Kasigi Yabu, la ceremonie.

Yabu tresări la vederea sigiliului imperial, sub formă de crizantemă cu şaisprezece petale. Ştia că nimeni, nici chiar Toranaga n-ar fi putut refuza o astfel de invitaţie. Un refuz ar fi o insultă de neînchipuit la adresa divinităţii, o nesupunere făţişă şi, deoarece întreg pământul aparţinea Împăratului, ar fi dus la pierderea imediată a tuturor proprietăţilor, la care s-ar fi adăugat imediat o invitaţie imperială de a-şi face pe dată seppuku, emisă în numele lui de către regenţi, pecetluită de asemenea cu Marele Sigiliu. O astfel de invitaţie ar fi fost definitivă şi ar fi trebuit urmată.

Yabu se zbătea disperat să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Îmi pare rău, nu te simţi bine? întrebă Ogaki binevoitor.

— Îmi pare rău, bolborosi Yabu, dar nici chiar în cele mai frumoase visuri ale mele… nimeni nu şi-ar fi putut imagina că Prealuminatul ar…ne-ar onora aşa de mult, neh?

— Aşa-i, oh, da. Extraordinar!

— Uluitor. Alteţa Sa Imperială va… se va gândi să părăsească Kyoto şi să vină la Osaka.

— Aşa-i. Totuşi, în cea de-a douăzeci şi una zi, Luminăţia Sa şi Însemnele imperiale vor fi aici.

Însemnele imperiale, fără de care nici o succesiune nu era legală, erau Cele Trei Comori Sacre, socotite divine, despre care se credea că fuseseră aduse pe pământ de către zeul Ninigi-noh-Mikoto şi încredinţate de către el însuşi nepotului său Jimmu Tenno, primul împărat pământean, iar

de către acesta urmaşului său şi de la acesta mai departe, din urmaş în urmaş, până astăzi, împăratului Go-Nijo: Sabia, Oglinda şi Nestemata. Sabia Sacră şi Nestemata îl însoţeau întotdeauna pe împărat în drumurile oficiale, când acesta trebuia să rămână peste noapte departe de palat. Oglinda era ţinută în sanctuarul interier de la marele altar Shinto din Izu. Sabia, Oglinda şi Nestemata aparţineau Fiului Cerului. Erau simboluri divine ale puterii legale, ale divinităţii sale şi dovedeau că atunci când el se mişca, tronul divin se mişca împreuna cu el. Şi astfel, puterea se mişca întotdeauna cu el.

Yabu hârâi:

— E aproape cu neputinţă să cred că pregătirile pentru sosirea Sa ar putea fi făcute în timp.

— Generalul Ishido, în numele regenţilor, l-a rugat pe Prealuminat chiar în clipa în care a auzit de la seniorul Zataki că seniorul Toranaga a încuviinţat la Yokosé, spre uimirea tuturor, să vină la Osaka şi să se încline sorţii. Doar marea cinste pe care o face stăpânul domniei-tale, regenţilor, i-a făcut pe aceştia să-l roage pe Fiul Cerului să lumineze împrejurarea cu prezenţa Sa. Din nou tusea seacă. Te rog să mă ierţi. Ai dori, poate, să-mi dai încuviinţarea dumitale în scris, cât de curând cu putinţă?

— Pot s-o fac chiar acum? întrebă Yabu, simţindu-se lipsit de puteri.

— Sunt convins că regenţii vor aprecia aceasta.

Fără vlagă, Yabu trimise după cele trebuitoare scrisului. Nouăsprezece auzea mereu în minte. Nouăsprezece zile! Toranaga poate să întârzie doar nouăsprezece zile şi apoi trebuie neapărat să fie aici. E timp îndeajuns ca s-ajung la Nagasaki şi-napoi la Osaka, dar nu îndeajuns să pornesc atacul de pe mare asupra Corabiei Negre şi s-o iau şi, deci, nu îndeajuns să-i încolţesc pe Harima, Kyama, sau Onoshi, sau pe preoţii creştini şi, deci, nu îndeajuns timp ca să pornesc „Cer de Purpură”, aşa că întregul plan al lui Toranaga este doar un vis. Oh, oh, oh!

Toranaga a dat greş. Trebuia să-mi închipui că aşa o să se întâmple. Răspunsul la toate întrebările mele e limpede: sau mă încred orbeşte în Toranaga, că o să reuşească să se strecoare din capcană şi-l ajut pe Anjin-san, aşa cum am plănuit, să-şi facă rost de oameni ca să ia Corabia Neagră cât mai iute, sau trebuie să mă duc la Ishido şi să-i spun tot ce ştiu şi să-ncerc să-i ofer toate astea în schimbul vieţii şi feudei mele.

Care dintre ele?

Îi fură aduse hârtie, pensulă şi cerneală. Dădu grijile de-o parte pentru moment şi se concentră, încercând să scrie cât mai desăvârşit şi mai frumos era în stare. Ar fi fost de neînchipuit să răspundă Fiului Cerului cu mintea tulburată. Când termină de scris răspunsul luase deja hotărârea definitivă: avea să urmeze până la capăt sfatul lui Yuriko. Deîndată greutatea care îi apăsa inima dispăru şi se simţi deosebit de uşurat. Îşi semnă numele cu o înfloriturăă mândră.

Cum să fie cel mai bun vasal al lui Toranaga? Era simplu: Îndepărtează-l pe Ishido de pe acest pământ.

Cum să o fac şi totuşi să-mi rămână îndeajuns timp să scap?

Atunci îl auzi pe Ogaki spunând:

— Mâine, domnia-ta eşti invitat la o recepţie oficială dată de generalul Ishido în cinstea zilei de naştere a doamnei Ochiba.

Încă istovită de călătorie, Mariko o îmbrăţişă mai întâi pe Kiri, apoi pe doamna Sazuko, admiră sugarul şi-o îmbrăţişă din nou pe Kiri. Slujnicele se agitau pline de importanţă de colo-colo, împiedicându-se una de alta, aducând cha şi saké, luând tăvile, intrând şi ieşind grăbite, cu perne şi ierburi plăcut mirositoare, deschizând şi închizând panourile dinspre grădina interioară din acea aripă a castelului Osaka, agitând evantaie, sporovăind şi plângând.

În cele din urmă Kiri bătu din palme, le dădu afară şi se îndreptă greoaie către perna ei specială, plină de

nerăbdare şi fericire. Era foarte aprinsă la faţă. Mariko şi doamna Sazuko îi făcură vânt, grăbite, cu evantaiul, înconjurând-o îndatoritoare şi abia după trei ceşti mari de saké ea îşi veni în cele din urmă în fire.

— Oh, aşa-i mai bine, spuse. Da, mulţumesc, copilă. Da, aş mai vrea puţin. Oh, Mariko-chan. Eşti într-adevăr aici?

— Da, da, chiar aici, Kiri-san.

Sazuko, părând mult mai tânără decât cei şaisprezece ani ai săi, spuse:

— Oh, eram atât de îngrijorate, auzind doar zvonuri şi…

— Da, nimic decât zvonuri, Mariko-chan, o întrerupse Kiri, oh, sunt atât de multe pe care vreau să le ştiu, că-mi vine să leşin!

— Sărmana Kiri-san! Uite, ia puţin saké, spuse Sazuko îndatoritoare. Poate ar trebui să-ţi slăbeşti obi-ul şi…

— Acum mă simt foarte bine! Te rog, nu te-ngrijora, copilă.

Kiri răsuflă adânc şi-şi încrucişă mâinile peste pântecul mare.

— Oh, Mariko-chan, e-atât de bine să vezi din nou un chip de prieten din afara castelului Osaka.

— Da, o îngână Sazuko, ca un ecou, cuibărindu-se mai aproape de Mariko şi, apoi, spuse într-o revărsare de cuvinte:

— De câte ori ieşim dincolo de porţi, samuraii în gri mişună în jurul nostru ca un roi de albine în jurul reginei lor. Nu ni se îngăduie să părăsim castelul decât cu încuviinţarea Consiliului – nici uneia dintre doamne, nici chiar celei a seniorului Kiyama – iar Consiliul nu se întâlneşte aproape niciodată, iar regenţii nu prea se înghit unul pe celălalt, aşa că nu se dă niciodată o astfel de îngăduinţă, iar doctorul tot mai spune că n-am voie să călătoresc, dar eu mă simt bine şi copilul e bine şi… Dar mai întâi spune-ne…

Kiri o întrerupse:

— Mai întâi spune-ne cum se simte stăpânul nostru.

Fata râse la fel de vioaie.

— Chiar asta voiam să-ntreb, Kiri-san!

Mariko răspunse aşa cum îi poruncise Toranaga.

— A luat o hotărâre şi-o duce până la capăt. Este încrezător şi mulţumit de aceasta.

În timpul călătoriei repetase în sinea ei de multe ori. Totuşi, mâhnirea adâncă pe care i-o produse o făcu să-şi dorească să strige adevărul.

— Îmi pare rău, spuse.

— Oh!

Sazuko încercă să nu pară înspăimântată. Kiri se mişcă greoi, în căutarea unei poziţii mai comode.

— Karma e karma, neh? Atunci…

— Atunci, nu-i nici o schimbare, nici o speranţă? întrebă fata.

Kiri o bătu uşor pe mână.

— Grede copilă, karma este karma, iar seniorul Toranaga e cel mai mare şi mai înţelept bărbat din câţi trăiesc pe pământ. Asta-i îndeajuns, restul c doar vis. Mariko-chan, ai vreun mesaj pentru noi?

— Oh, te rog să mă ierţi, da. Iată-l.

Mariko scoase trei suluri de hârtie din mânecă.

— Două pentru dumneata, Kiri-chan. Unul de la stăpânul nostru, unul de la seniorul Hiro-matsu. Acesta este pentru dumneata, Sazuko, de la stăpânul domniei-tale, dar el mi-a spus să îţi spun că îţi duce dorul şi ar vrea să-şi vadă fiul. Mi-a amintit asta de trei ori. Îi e foarte dor de domnia-ta şi, oh, atât de mult vrea să-şi vadă fiul. Îi este foarte dor de domnia-ta…

Lacrimile curgeau pe obrajii fetei. Îngăimă o scuză şi fugi afară din încăpere, ţinând la piept sulul de hârtie.

— Sărmana copilă! E atât de greu pentru ea, aici.

Kiri nu rupse sigiliile sulului ei.

— Ştii de venirea Maiestăţii Sale Imperiale?

— Da.

Mariko era la fel de gravă.

— Un curier al seniorului Toranaga m-a ajuns din urmă acum o săptămână. Mesajul nu dădea alte amănunte în afară de acesta şi îmi spunea doar ziua în care va ajunge aici.

— Ai veşti de la el?

— Nu direct. Nimic personal. Nu mai proaspete de-o lună.

— Cum se simte, de fapt?

— Încrezător.

Ea sorbi puţin saké.

— Oh, pot să torn pentru dumneata?

— Mulţumesc.

— Nouăsprezece zile nu-i prea mult, nu-i aşa, Kiri-chan?

— E de-ajuns timp să ajungi la Yedo şi-napoi, dacă te grăbeşti, de ajuns timp ca să trăieşti o viaţă, dacă vrei, mai mult decât de ajuns ca să porţi o bătălie, sau să pierzi un imperiu. E timp pentru un milion de lucruri, dar nu îndeajuns timp ca să guşti toate mâncărurile deosebite, sau să bei tot saké-ul…

Kiri zâmbi uşor.

— Poţi să fii sigură că n-am de gând să postesc următoarele douăzeci de zile. O să…

Se opri.

— Oh, te rog să mă ierţi. Asculţi la trăncăneala mea şi încă n-ai avut timp să te schimbi sau să faci o baie. O să avem destulă vreme să vorbim, după aceea.

— Oh, te rog, nu te îngrijora, nu sunt obosită.

— Ba trebuie să fii. Ai să stai la casa domniei-tale?

— Da. Acolo îmi îngăduie permisul generalului Ishido să mă duc.

Mariko zâmbi strâmb.

— Primirea sa a fost foarte plină de amabilităţi.

Kiri se încruntă.

— Mă îndoiesc că ar fi bine primit, chiar şi-n iad!

— Oh, îmi pare rău, ce mai e?

— Nimic decât ce ştii dinainte. Ştiu c-a poruncit uciderea seniorului Sugiyama şi torturarea lui, deşi n-am nici o

dovadă. Săptămâna trecută una dintre concubinele seniorului Oda a încercat să se strecoare de-aici cu copiii săi, deghizată în gunoier. Santinelele au tras în ei, „din greşeală”.

— Ce cumplit!

— Desigur, nenumărate „scuze”! Ishido pretinde că paza e foarte importantă. Ar fi fost o încercare de asasinat asupra Moştenitorului, despre care s-a tot bătut toba peste tot, şi asta-i scuza lui.

— Şi de ce nu pleacă doamnele direct?

— Consiliul a poruncit soţiilor şi familiilor să aştepte soţii, care trebuie să se întoarcă pentru ceremonie. Marele General simte „apăsarea responsabilităţii pentru siguranţa lor prea tare ca să le îngăduie să cutreiere de colo-colo”. Castelul e închis mai zdravăn decât o stridie bătrână.

— Aşa e şi în afara lui, Kiri-san. Pe Tokaido sunt mai multe bariere decât înainte, iar gărzile lui Ishido sunt foarte numeroase pe cincizeci de ri. Patrulează peste tot.

— Toţi sunt speriaţi de el, afară de noi şi câţiva dintre samuraii noştri, iar noi nu suntem pentru el mai mult decât o ciupitură de ţânţar pe cocoaşa unui dragon.

— Chiar şi doctorii noştri?

— Şi ei. Da, ei încă ne sfătuiesc să nu călătorim, chiar dacă ne-ar fi îngăduit, ceea ce nu se va întâmpla niciodată.

— S-a întremat doamna Sazuko, şi copilaşul, Kiri-san?

— Da. Poţi să vezi asta domnia-ta însăţi. Şi eu mă simt bine, oftă Kiri lăsând să se vadă încordarea, iar Mariko băgă de seamă că-n părul său erau mai multe fire albe decât până atunci.

— Nimic nu s-a schimbat de când i-am scris seniorului Toranaga, la Anjiro. Suntem ostateci şi-o să rămânem ostateci alături de ceilalţi, până va sosi Ziua. Şi-atunci o să se hotărască totul.

— Acum, că Înălţimea Sa Imperială soseşte… asta o să încheie totul, neh?

— Da, aşa s-ar părea. Du-te şi te odihneşte, Mariko-chan, dar cinează cu noi deseară. Atunci stăm de vorbă, neh? Oh, că veni vorba, o ştire pentru dumneata. Faimosul dumitale barbar hatamoto, fie binecuvântat pentru că i-a salvat viaţa stăpânului nostru – am auzit despre asta – a ancorat în siguranţă azi dimineaţă, cu Kasigi Yabu-san.

— Oh, eram atât de îngrijorată. Au plecat cu o zi înaintea mea, pe mare. Lângă Nagoya ne-a prins şi pe noi o parte a tai-fun-ului dar n-a fost aşa de rău. Mi-a fost teamă că pe mare… oh, mă simt foarte uşurată.

— N-a fost prea rău aici, afară doar de focuri. Multe mii de case au ars, dar n-au fost mai mult de două mii de morţi. Am auzit astăzi că furtuna a lovit cu putere la Kyushu, pe coasta de est, şi-n parte la Shikoku. Zeci de mii au murit. Nimeni nu ştia încă cât de mari au fost pagubele…

— Dar recolta? întrebă iute Mariko

— Aici mare parte din ea e la pământ. Câmpuri după câmpuri. Ţăranii speră că o să se îndrepte, dar cine ştie? Dacă n-o să se întâmple nimic în Kwanto în vremea asta, anul ăsta şi următorul orezul, lor va trebui să ţină întregul imperiu.

— Ar fi mult mai bine dacă seniorul Toranaga ar stăpâni recolta asta şi nu Ishido, neh?

— Da, dar te rog să mă ierţi, nouăsprezece zile nu-i îndeajuns timp să culegi recolta, nici cu toate rugile din lume.

Mariko îşi sfârşi saké-ul.

— Da.

Kiri spuse:

— Dacă corabia lor a plecat cu o zi înaintea dumitale, trebuie c-ai mers foarte grăbită.

— Am crezut că-i mai bine să nu pierd vremea, Kiri-chan. Nu-mi place să călătoresc.

— Şi Buntaro-san? El e bine?

— Da. E comandantul Mishimei şi întregului hotar, pentru moment. L-am văzut pentru puţin timp, venind încoace. Ştii

unde este Kasigi Yabu-sama? Am un mesaj pentru el.
— Într-una dintre casele de oaspeţi. O să aflu în care şi-o să-ţi trimit vorbă deîndată.
Kiri mai acceptă vin.
— Mulţumesc, Mariko-chan. Am auzit că Anjin-san e încă pe galeră.
— E un om foarte interesant, Kiri-san. A devenit mai mult decât folositor stăpânului nostru.
— Am auzit asta. Vreau s-aud totul în privinţa lui şi a cutremurului şi toate ştirile tale. Oh, da. O să fie o ceremonie oficială mâine seară, pentru ziua de naştere a doamnei Ochiba, dată de seniorul Ishido. Desigur c-ai să fii invitată. Am auzit că şi Anjin-san o să fie invitat. Doamna Ochiba vrea să vadă cum arată. Îţi aminteşti că Moştenitorul l-a întâlnit odată? N-a fost atunci prima dată, când l-ai văzut şi dumneata?
— Da. Sărmanul! Va fi înfăţişat ca o balenă captiv?
— Da, adăugă Kiri, moale. Şi noi suntem tot captivi, Mariko-chan, fie că ne place, fie că nu.
Uraga se furişa grăbit pe alee, către ţărm, prin noaptea întunecoasă. Cerul era limpede şi spuzit de stele, iar aerul plăcut. Era îmbrăcat în sutana largă, portocalie, a preoţilor budişti, cu nelipsita pălărie şi cu sandale ieftine de paie. În spatele lui se găseau depozitele şi clădirea înaltă, aproape europeană, a misiunii iezuite. Dădu colţul şi mări paşii. În jurul său se aflau puţini oameni. O companie de samurai în uniforme gri, purtând făclii, patrulau pe ţărm. Trecând pe lângă ei încetini paşii politicos, deşi păstră aroganţa unui preot.
Samuraii abia îl băgară în seamă. Continuă să meargă fără şovăială de-a lungul plajei, pe lângă bărci de pescuit trase pe uscat, în mirosul greu al mării şi ţărmului purtat de briza uşoară. Fluxul era scăzut. Împrăştiaţi de-a lungul ţărmului şi a bancurilor de nisip, pescarii de noapte, ca tot atâţia licurici, vânau cu ostia privegheaţi de făcliile lor. La două sute de paşi în faţă se aflau cheiurile şi pontoanele

încrustate cu cochilii. Ancorată la unul dintre ele era lorca iezuită cu steagurile Portugaliei şi ale Ordinului lui Isus fluturând, cu făclii şi mulţi samurai în gri postaţi lângă pasarelă. Îşi schimbă drumul ca să ocolească corabia, îndreptându-se înapoi către oraş, abătându-se cale de câteva străzi, apoi coborî pe strada a nouăsprezecea, dădu colţul în nişte alei întortocheate şi ieşi pe drumul care însoţea cheiurile.

— Tu! Stai!

Ordinul venise din întuneric. Uraga se opri cuprins dintr-odată de panică. Samurai în uniforme gri ieşiră în lumină şi-l înconjurară.

— Unde te duci, preotule?

— La răsărit de oraş, spuse Uraga, poticnit, cu gura uscată, altarul nostru din Nichiren.

— Ah, eşti din Nichiren, neh?

Un alt samurai spuse grosolan:

— Eu nu-s dintr-ăştia! Sunt zen-budist, ca Generalul nostru.

— Zen. Ah, da. Zen e cel mai bine, spuse altul. Aş vrea să pot înţelege asta. E prea greu pentru capul meu bătrân.

— Asudă prea mult pentru un preot, nu-i aşa? De ce năduşeşti aşa?

— Vrei să spui că preoţii nu asudă?

Câţiva râseră şi cineva apropie o făclie.

— De ce-ar năduşi? spuse bărbatul cel necioplit. Tot ce fac ăştia e să doarmă toată ziua şi să împartă perna, noaptea – cu călugăriţe, câini, băieţi, între ei, oricum nimeresc – şi tot timpul se îndoapă cu mâncarea pentru care n-au muncit. Preoţii sunt paraziţi, ca purecii.

— Ei, lasă-l în pace. E doar…

— Scoate-ţi pălăria, preotule!

Uraga înlemni.

— De ce? De ce să necăjeşti un om care-l slujeşte pe Buddha? Buddha nu ţi-a făcut…

Samuraiul înaintă ameninţător.

— Am spus scoate-ţi pălăria!

Uraga se supuse. Capul lui era proaspăt ras, aşa cum ar fi trebuit să fie al unui preot şi el binecuvântă kami-ul, sau spiritul, sau gândul de la Buddha, sau orice altceva ar fi fost, care-l făcuse să ia această precauţie suplimentară, în caz că ar fi fost surprins mergând pe stradă după ora îngăduită. Tuturor samurailor lui Anjin-san li se poruncise de către autorităţile portului să rămână pe vas până ce vor fi primit instrucţiuni de la mai-marii acestora.

— N-ai de ce să te porţi grosolan! explodă el fără să-şi dea seama, cu autoritatea iezuilă. Să-l serveşti pe Buddha înseamnă o viaţă onorabilă. Şi a deveni preot e ceea ce ar trebui să facă fiecare samurai la bătrâneţe, sau habar n-ai de bushido? Unde sunt bunele tale purtări?

— Ce? Eşti samurai?

— Desigur că sunt samurai! Cum aş îndrăzni altfel să vorbesc cu samuraii despre proaste purtări?

Uraga îşi puse pălăria.

— Ar fi mai bine dac-aţi patrula, de cât să vă legaţi şi să insultaţi preoţi nevinovaţi.

Porni mai departe semeţ, simţind cum îi tremură genunchii. Samuraii îl priviră pentru un timp, apoi unul scuipă.

— Preoţi!

— Avea dreptate, spuse morocănos samuraiul mai în vârstă. Unde sunt bunele tale purtări?

— Îmi pare rău. Vă rog să mă iertaţi.

Uraga porni pe drum foarte mândru de sine însuşi. Lângă galeră îl cuprinse iarăşi îngrijorarea şi aşteptă un timp la umbra unei clădiri. Apoi, adunându-se, intră în zona luminată.

— Bună seara, spuse politicos către samuraii în gri care pierdeau vremea lângă pasarelă, apoi adăugă binecuvântarea:

— Namu Amida Budsu – În numele lui Buddha Amida.

— Mulţumesc. Namu Amida Budsu.

Samuraii în gri îl lăsară să treacă fără să-l stânjenească. Poruncile lor erau că barbarilor şi tuturor samurailor nu le era îngăduit să coboare pe ţărm, în afară de Yabu şi garda sa de onoare. Nimeni nu spusese nimic despre preotul budist care călătorea cu corabia. Cumplit de obosit acum, Uraga ajunse pe puntea principală.

— Uraga-san, chemă Blackthorne încetişor, de pe dunetă. Aici!

Uraga îşi miji ochii ca să poată străpunge întunericul. Îl văzu pe Blackthorne şi simţi mirosul stătut, coclit, al unui trup nespălat şi ştiu că a doua umbră de acolo trebuia să fie celălalt barbar, cu nume de nerostit, care putea de asemenea vorbi portugheza. Aproape că uitase ce înseamnă să te afli departe de mirosul barbar care făcuse parte din viaţa lui. Anjin-san era singurul barbar întâlnit care nu puţea, ceea ce era unul dintre motivele pentru care el putea să-l slujească.

— Ah, Anjin-san, şopti el şi-şi croi drum către dunetă, salutând scurt cele trei gărzi care se găseau răspândite de-a lungul punţii.

Aşteptă la piciorul scărilor până când Blackthorne îi făcu semn să urce pe dunetă.

— A mers foarte…

— Aşteaptă, îi şopti prudent Blackthorne, la fel de încet, şi-i arătă cu degetul. Uite-te pe ţărm, acolo, depozitul acela. Mai la nord puţin, îl vezi? Acolo. Acum îl vezi?

O umbră se mişcă puţin apoi se topi din nou în întuneric.

— Cine era? Te urmăresc de când ai ajuns pe drum. S-a ţinut tot timpul după tine. Nu l-ai văzut?

— Nu, Alteţă, răspunse Uraga şi presimţirile sumbre îi reveniră. N-am văzut pe nimeni, n-am simţit pe nimeni.

— N-avea săbii, deci nu era samurai. Un iezuit?

— Nu ştiu, nu cred. Am fost foarte atent acolo. Vă rog să mă iertaţi că nu l-am văzut.

— N-are a face!

Blackthorne aruncă o privire către Vinck.

— Du-te acum jos, Johann. Termin eu cartul ăsta şi te trezesc în zori. Mulţumesc că ai aşteptat.

Vinck îşi atinse cârlionţii de pe frunte şi coborî. Mirosul dispăru odată cu el.

— Începusem să mă-ngrijorez, spusese Blackthorne. Ce s-a întâmplat?

— Mesagerul lui Yabu-sama a ajuns greu, Anjin-san. Iată ce-am de spus: Am fost cu Yabu-sama şi-am aşteptat în afara castelului, de la amiază până după lăsarea întunericului, când…

— Ce-ai făcut tot timpul ăsta? Amănunţit.

— Amănunţit, Alteţă? Mi-am ales un loc liniştit lângă piaţă, cu Primul Pod la vedere şi am început să meditez – un obicei iezuit, Anjin-san, dar nu despre Dumnezeu. Numai despre domnia-voastră şi Yabu-sama şi viitorul vostru, Alteţă.

Uraga zâmbi. Mulţi trecători au pus monezi în bolul meu de cerşit. Am lăsat trupul să se odihnească şi mintea să lucreze şi am privit Primul Pod toată vremea. Mesagerul lui Yabu-sama a sosit după lăsarea întunericului şi s-a prefăcut că se roagă cu mine, până când am rămas singuri. Mesagerul mi-a şoptit asta: Yabu-sama spuse că o să stea în castel în noaptea asta şi că se va întoarce mâine dimineaţă. Mâine noapte la castel are să aibă loc o adunare oficială, la care o să fiţi invitat, organizată de generalul Ishido. În cele din urmă mi-a zis c-ar trebui să vă gândiţi la „şaptezeci”.

Uraga îl privi lung.

— Samuraiul a repetat asta de două ori, aşa că eu cred că e un cod, Alteţă.

Blackthorne dădu din cap, dar nu spuse nimic, căci acesta era unul dintre multele semnale aranjate dinainte între Yabu şi el. „Şaptezeci” însemna că trebuia să ţină corabia gata de o retragere imediată pe mare. Dar cu toţi samuraii, marinarii şi vâslaşii săi consemnaţi la bord, corabia era gata. Şi cum, pentru toată lumea, era limpede că se aflau în ape vrăjmaşe şi toţi erau nespus de tulburaţi, Blackthorne

ştia că n-avea nevoie de nici un efort ca să îndrepte corabia în larg.

— Continuă, Uraga-san.

— Asta a fost tot. Doar că trebuie să spun că Toda Mariko-san a ajuns astăzi.

— Ah, nu cumva este un timp foarte scurt pentru o călătorie pe uscat, de la Yedo până aici?

— Da, Alteţă. De fapt, în timp ce aşteptam, am văzut escorta ei trecând podul. Era după-amiază, pe la mijlocul Orei Caprei. Caii erau acoperiţi de spumă şi plini de noroi, iar hamalii erau osteniţi. Yoshinaka-san îi conducea.

— Te-a văzut vreunul dintre ei?

— Nu, Alteţă. Nu, nu cred.

— Cât de mulţi erau?

— Cam două sute de samurai, cu hamali şi cai de povară. De două ori pe-atâţia samurai în gri îi însoţeau. Unul dintre caii de povară avea panere cu porumbei călători.

— Bine. Mai departe?

— De-ndată ce-am putut, am plecat. E o ospătărie care serveşte fierturi, lângă misiune, unde vin să mănânce mulţi negustori şi misiţi de orez şi mătase. Eu am intrat şi-am mâncat şi-am tras cu urechea. Părintele Inspector e din nou acolo. Mai mulţi convertiţi la Osaka. S-a primit îngăduinţa de-a se ţine peste douăzeci de zile o liturghie uriaşă în cinstea seniorilor Kiyama şi Onoshi.

— E important?

— Da. Şi e uluitor că s-a-ngăduit să se ţină ziua-n amiaza mare o astfel de slujbă. Va sărbători praznicul Sfântului Bernard. Peste douăzeci de zile – cade exact în ziua de după Ceremonia Supunerii înaintea Prealuminatului.

Yabu îi susese lui Blackthorne despre împărat prin Uraga. Ştirea trecuse prin toată corabia, întărint presimţirile negre ale fiecăruia.

— Şi altceva?

— În piaţă, multe zvonuri. Cele mai multe, proaste. Yodoko-sama, văduva lui Taikô, e foarte bolnavă. Asta este

rău, Anjin-san, pentru că sfatul ei e întotdeauna ascultat şi e întotdeauna potrivit. Unii spun că seniorul Toranaga e chiar lângă Nagoya, alţii spun că încă n-a ajuns la Odawara, aşa că nimeni nu ştie ce să creadă. Toţi sunt de acord că recolta va fi groaznică anul ăsta aici în Osaka, ceea ce înseamnă că Kwanto devine mult mai important. Cei mai mulţi cred că războiul civil va începe de îndată ce seniorul Toranaga o să fie mort, când marii daimyo vor începe să se încaiere între ei. Preţul aurului este foarte ridicat şi dobânzile au ajuns la şaptezeci de procente, deci…

— E cu neputinţă să fie aşa de mult! Trebuie că te înşeli!

Blackthorne se ridică şi-şi întinse spatele, apoi se aplecă obosit peste parapet. Politicos, Uraga şi toţi ceilalţi samuraii se ridicară şi ei. Ar fi fost lipsă de bună-cuviinţă dacă ar fi stat aşezaţi în timp ce stăpânul lor stătea în picioare.

— Vă rog să mă iertaţi, Anjin-san, spuse Uraga. N-a fost niciodată mai puţin de cincizeci de procente şi, de obicei, şaizeci şi cinci la şaptezeci, chiar şi optzeci. Cu aproape douăzeci de ani în urmă, Părintele Inspector l-a rugat pe Sfântul Pă… l-a rugat pe Papă să ne îngăduie… să îngăduie Ordinului să împrumute la zece procente. Avea dreptate că această propunere – a fost încuviinţată, Anjin-san – va aduce multă preţuire Creştinătăţii şi mulţi convertiţi, căci desigur, doar creştinii puteau obţine împrumuturi, care erau întotdeauna modeste. Nu plătiţi dobânzi atât de mari în ţara voastră?

— Foarte rar. Asta este camătă. Înţelegi camătă?

— Înţeleg cuvântul, dar camăta nu începe la noi sub sută la sută. Vroiam să vă spun că, la fel, orezul este foarte scump şi că asta este o prevestire proastă. E de două ori pe cât era când am fost aici acum câteva săptămâni. Pământu-i ieftin. Ar fi un moment potrivit să cumperi pământ aici, sau o casă. În timpul tai-fun-ului şi-al focului s-au dus poate două mii de case şi două-trei mii de oameni. Asta-i tot, Anjin-san.

— E foarte bine. Te-ai descurcat foarte bine. Ţi-ai greşit adevărata meserie.

— Alteţă?

— Nimic, spuse Blackthorne, fără să ştie încă cât de mult ar fi putut să-l tachineze. Te-ai descurcat foarte bine.

— Mulţumesc, Alteţă.

Blackthorne se gândi o clipă, apoi îl întrebă despre ceremonia de a doua zi şi Uraga îl sfătui cât de bine se pricepu. În cele din urmă Uraga îi spuse despre felul în care scăpase de patrulă.

— Te-ar fi dat de gol părul tău?

— Oh, da. Îndeajuns ca să mă ia cu ei în postul de pază.

Uraga îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Vă rog să mă iertaţi, e foarte cald.

— Foarte, încuviinţă Blackthorne, politicos, şi-şi lăsă mintea să macine cele aflate.

Aruncă o privire către mare, eercetând fără să se gândească cerul şi marea şi vântul. Totul era bine şi în ordine, bărcile de pescari erau purtate domol de către flux, mai aproape şi mai departe, cu un om aşezat sub un felinar cu o ostie în mână la prova fiecăreia dintre ele, izbind din când în când şi de cele mai multe ori aducând la suprafaţă un barbun sau vreun alt peşte care se încovriga şi răsucea în ostie.

— Un ultim lucru, Alteţă. Am fost la misiune. De jur-împrejurul ei. Gărzile erau foarte atente şi n-am putut intra înăuntru, cel puţin nu cred c-aş fi putut, decât dacă aş fi doborât vreuna dintre ele. Am privit un timp, dar înainte de-a pleca am văzut-o pe Chimmoko, slujnica doamnei Toda, intrând înăuntru.

— Eşti sigur?

— Da. Cu ea mai era încă o slujnică. Cred…

— Doamna Mariko deghizată?

— Nu, Alteţă, sunt sigur că nu era ea. Această a doua slujnică era prea înaltă.

Blackthorne privi către mare şi murmură, pe jumătate către sine însuşi:

— Ce-o fi însemnând asta?

— Doamna Mariko e creş… E catolică, neh? Ea îl cunoaşte foarte bine pe Părintele Inspector. El a convertit-o. Doamna Mariko este cea mai importantă doamnă, cea mai faimoasă din întreaga împărăţie după cele trei doamne de cel mai înalt rang nobiliar: doamna Ochiba, doamna Genjiko şi Yodoko-sama, soţia lui Taikô. Mariko-san s-a dus poate să se spovedească, sau la liturghie, sau la o întâlnire, sau a trimis-o pe Chimmoko să pregătească ceva dintre toate astea. Oricare, sau toate, Anjin-san. Toate doamnele, soţii de daimyo, fie ele ale celor prieteni cu Generalul, fie ale celor care s-ar putea să-i stea împotrivă, sunt oprite să iasă din castel, neh? Odată ce ajung acolo, rămân acolo ca nişte peştişori aurii într-un bol de sticlă, aşteptând să fie prinşi.

— Lasă asta. De ajuns cu prevestirile rele.

— Îmi pare rău, chiar şi-aşa, Anjin-san, cred acum că doamna Toda nu va mai ieşi de-acolo până în cea de-a nouăsprezecea zi.

— Ţi-am spus să nu mai vorbim despre asta. Înţeleg ce-i cu ostaticii şi ultima zi.

Se lăsă tăcere pe punte, toţi ceilalţi amuţind. Gărzile se odihneau, relaxate, aşteptând să li se sfârşească schimbul. Valuri mici izbeau coca, iar parâmele trosneau plăcut. După un timp, Uraga spuse:

— Poate că Chimmoko a adus o cerere, o rugăminte ca Părintele Inspector să meargă la ea. Era cu siguranţă păzită când a trecut primul pod. Desigur că Toda Mariko-noh-Buntaro-noh-Jinsai a fost păzită din primele clipe când a trecut de hotarele seniorului Toranaga, neh?

— Am putea şti dacă Părintele Inspector se duce la castel?

— Da, asta e uşor.

— Cum să aflăm ce s-a spus, sau ce s-a făcut?

— Asta-i foarte greu. Îmi pare foarte rău, dar vor vorbi portugheza sau latina, neh? Şi cine le mai vorbeşte pe-

amândouă, în afară de domnia-voastră şi de mine? Aş putea fi recunoscuţi amândoi.

Uraga făcu un semn către castel şi oraş.

— Sunt mulţi creştini acolo. Oricare dintre ei ar avea multe de câştigat dacă v-ar îndepărta pe domnia-voastră sau pe mine, neh?

Blackthorne nu răspunse. Nu era nevoie de vreun răspuns. Privea donjonul proiectat pe cerul înstelat şi-şi aminti ce-i spusese Uraga despre legendara comoară fără margini pe care o adăpostea, adunată de Taikô cu japca din întreaga împărăţie. Dar acum mintea lui era îndreptată către ceea ce-ar fi putut face, gândi, sau plănui Toranaga şi despre unde ar fi putut fi Mariko şi care era rostul plecării la Nagasaki.

— Deci, spui că cea de-a nouăsprezecea zi este ultima? O zi a morţii, Yabu-san? repetase el, ameţit de capcana care fusese închisă peste Toranaga şi deci peste el şi Erasmus.

— Shigata ga nai! Noi mergem repede Nagasaki şi-napoi din nou. Repede, înţelegi? Numai patru zile să aducem oameni apoi întoarcem înapoi.

— Dar de ce? Când Toranaga aici, toţi mor, neh? spusese el, dar Yabu coborâse la ţărm, spunându-i că a doua zi aveau să plece.

Foarte tulburat îl privise depărtându-se, dorindu-şi să fi venit cu Erasmus şi nu cu galera. Dacă l-ar fi avut pe Erasmus ştia că ar fi putut cumva trece de Osaka îndreptându-se direct către Nagasaki, sau şi mai mult, poate ar fi trecut dincolo de orizont ca să găsească vreun port ascuns şi vreme îndeajuns să-şi pregătească vasalii să manevreze corabia.

Eşti un prost, îşi spuse. Cu puţinul echipaj pe care-l ai acum n-ai fi putut s-o ancorezi aici, fără să mai vorbim de găsitul portului aceluia, în care ar fi trebuit s-aştepţi să scapi de furtună. Ai fi fost deja mort.

— Nu vă faceţi griji, Alteţă. Karma, spunea Uraga.

— Aye, karma.

Atunci, Blackthorne simţi primejdia dinspre mare şi trupul său se mişcă înainte ca mintea să-i poruncească s-o facă, răsucindu-se, în timp ce săgeata şuieră pe lângă el la un fir de păr fără să-l lovească, ca să se înfigă vibrând în peretele cabinei. Se aruncă asupra lui Uraga, ca să-l trântească jos, în siguranţă, în timp ce altă săgeată din aceeaşi salvă şuieră înfigându-se în gâtul bărbatului, străpungându-l şi apoi fură amândoi culcaţi pe punte, la adăpost. Uraga ţipa şi samuraii urlau, holbându-se peste copastie, iar samuraii în gri din garda de pe ţărm năvăliră la bord. Un alt nor de săgeţi veni din noapte, dinspre mare şi toţi se împrăştiară căutând adăpost. Blackthorne se târî către parapet, privi grijuliu printr-un sabord şi văzu în apropiere o barcă de pescari stingându-şi torţa ca să dispară în întuneric. Alte bărci făceau acelaşi lucru şi, pentru o fracţiune de secundă, văzu vâslaşii trăgând grăbiţi la rame şi lumina sclipind în săbii şi arcuri.

Ţipetele lui Uraga scăzură până la un gâlgâit înfundat, samuraii în gri trecură pe lângă el către dunetă cu arcurile în mâini, întreaga navă fiind acum cuprinsă de vacarm. Vinck ajunse în grabă pe punte, cu un pistol pregătit, alergând aplecat.

— Cristoase, ce se întâmplă? E-n regulă, pilotule?

— Da. Ai grijă. Sunt în bărcile de pescuit.

Blackthorne se târî înapoi către Uraga, care trăgea de săgeată cu sângele ţâşnindu-i din nas, gură şi urechi.

— Iisuse! gâfâi Vinck.

Blackthorne apucă cu o mână vârful săgeţii şi-o puse pe cealaltă pe carnea caldă, tresăltând şi trase cu toată puterea Săgeata ieşi afară uşor, dar în locul ei ţâşni sângele într-un şuvoi puternic. Uraga începu să se sufoce.

Acum, samuraii în gri şi cei ai lui Blackthorne îi înconjurară. Câţiva aduseră scuturi şi-l acoperiră pe Blackthorne, nepăsători la propria lor siguranţă. Alţii stăteau pitiţi prin adăposturi, deşi primejdia trecuse, iar alţii strigau ameninţări în noapte, trăgând la întâmplare,

poruncind bărcilor de pescari, care dispăruseră, să se întoarcă.

Neputincios Blackthorne îl ţinea pe Uraga în braţele sale, ştiind că ar fi trebuit să facă ceva, dar fără să ştie ce, ştiind că nu putea să facă nimic, mirosul dulce greţos al morţii înnebunindu-i nările, mintea lui ţipând ca-ntotdeauna; „Iisuse Cristoase! Mulţumesc, Doamne, că nu este sângele meu, nu-i al meu! Mulţumesc, Doamne!”

Văzu ochii rugători ai lui Uraga, gura mişcându-se fără să scoată un sunet, pieptul ridicându-se, apoi îşi văzu propriile degete mişcându-se singure şi făcând semnul crucii deasupra ochilor şi simţi trupul lui Uraga tremurând, zbătându-se, gura urlând fără sunet, amintindu-i de peştii străpunşi.

După un timp îngrozitor de lung, Uraga muri.

CAPITOLUL 53

Blackthorne mergea prin castel cu garda sa de onoare de douăzeci de vasali, înconjurat de samurai în gri de zece ori mai numeroşi. Purta mândru o uniformă nouă, chimonou maro cu cele cinci însemne ale lui Toranaga şi, pentru prima dată, o mantie de ceremonie cu umeri largi ca nişte aripi. Părul său auriu, cârlionţat, era legat într-o coadă îngrijită. Săbiile pe care i le dăduse Toranaga erau înfipte în brâu, aşa cum se cuvenea. Picioarele erau încălţate în tabi noi şi sandale. Nenumăraţi samurai în gri se aflau la fiecare întretăiere de coridor, păzind fiecare întăritură, într-o nemăsurată paradă a puterii lui Ishido căci fiecare daimyo şi general şi fiecare samurai ofiţer cât de cât important, din Osaka, fusese invitat noaptea aceasta în marea sală pe care Taikô o construise înăuntrul inelului interior al fortificaţiilor. Soarele coborâse şi noaptea sosise repede.

Ce ghinion cumplit să-l pierd pe Uraga, gândea Blackthorne, încă fără să ştie dacă atacul fusese împotriva lui sau a samuraiului. Am pierdut cea mai mare sursă de cunoştinţe pe care aş fi putut s-o am.

— La amiază te duci la castel, Anjin-san, spusese Yabu în dimineaţa aceea, când se reîntorsese la galeră. Au să vină samuraii în gri după dumneata, înţelegi?

— Da, Yabu-sama.

— Acum eşti în siguranţă. Îmi pare rău că s-a întâmplat atacul. Shigata ga nai! Samuraii în gri te duc la loc sigur. În noaptea asta stai în castel, partea de castel Toranaga. De asemenea, ziua următoare noi mergem Nagasaki.

— Avem îngăduinţa? întrebase.

Yabu îşi clătinase capul exasperat.

— Prefacem mergem Mishima, să aducem senior Hiromatsu. De asemenea senior Sudara şi familia, înţelegi?

— Da.

— Bine. Dormi acum, Anjin-san. Nu-ţi face griji în privinţa atacului. Acum toate bărcile poruncă stau departe de-aici. E kinjiru aici, acum.

— Înţeleg. Te rog să mă ierţi, ce întâmplă la noapte? De ce eu la castel?

Yabu zâmbise cu zâmbetul lui strâmb şi-i spusese că era ca un fel de prezentare, că Ishido era curios să-l vadă din nou.

— Ca oaspete ai să fii în siguranţă.

Şi plecase de pe galeră. Blackthorne se dusese sub punte, lăsându-l pe Vinck de cart, dar în clipa în care el căzuse în somn, Vinck îl zgâlţâise, trezindu-l, şi el se grăbise din nou pe punte. O fregată mică cu douăzeci de tunuri, portugheză, intra glonţ în port, aplecată sub apăsarea tuturor velelor întinse.

— Ticăloşii se grăbesc, spuse Vinck cu voce spartă.

— Trebuie să fie Rodrigues. Nimeni altcineva n-ar veni aşa, cu toate pânzele sus.

— Dacă aş fi fost în locul tău, pilotule, aş fi plecat dracului de-aci, cu sau fără flux. Iisuse Cristoase, suntem ca muştele în sticla cu grog. Hai s-o ştergem!

— Rămânem. Poate să-ţi intre-n cap? Stăm până ni se îngăduie să plecăm. Stăm până când Ishido spune că putem

să plecăm, chiar dacă Papa şi regele Spaniei vin pe ţărm cu toată afurisita de Armada.

Din nou se dusese sub punte, dar somnul îl ocolise. La prânz sosiseră samuraii în gri. Cu o escortă puternică, mersese la castel. Străbătuseră tot oraşul, trecând pe lângă terenul de execuţie cu cele cinci cruci încă acolo, de care încă se legau sau se dezlegau trupuri, fiecare cruce cu cei doi oameni înarmaţi cu suliţi şi cu gloata care privea. Retrăise acele chinuri şi groaza ambuscadei, iar mânerul sabiei şi chimonoul în care era îmbrăcat şi vasalii săi care-l înconjurau nu-l uşuraseră.

Samuraii în uniforme gri îl duseseră în partea de castel rezervată lui Toranaga, cea pe care o vizitase prima dată şi unde încă se mai aflau consemnaţi Kiritsubo, doamna Sazuko cu copilul ei şi restul samurailor lui Toranaga. Acolo făcuse o baie şi găsise îmbrăcăminte nouă, pregătită anume pentru el.

— E doamna Mariko aici?

— Nu, Alteţă, îmi pare rău, spusese servitorul.

— Atunci, unde pot s-o găsesc, te rog? Am un mesaj urgent.

— Îmi pare rău, Anjin-san, nu ştiu. Vă rog să mă iertaţi.

Niciunul dintre servitori nu-l ajutase. Toţi spuneau, „Îmi pare rău, nu ştiu.” Se îmbrăcase, apoi răsfoise dicţionarul, amintindu-şi cuvinte-cheie de care putea să aibă nevoie şi se pregătise cât de bine putuse. După aceea mersese în grădină să privească pietrele crescând. Dar ele nu creşteau.

Acum traversa şanţul interior. Peste tot erau aşezate făclii.

Îşi îndepărtă îngrijorarea şi păşi pe podul de lemn. Numeroşi alţi oaspeţi însoţiţi de samurai în uniforma gri se aflau peste tot prin preajmă, îndreptându-se în aceeaşi direcţie. Îi putea simţi privindu-l pe ascuns.

Picioarele îl purtară pe sub ultimul grilaj cu ţepi şi samuraii săi în gri îl conduseră prin labirintul de alei către uriaşa poartă. Aici îl lăsară. Oamenii săi rămaseră şi ei

acolo, trăgându-se într-o parte împreună cu alţi samurai, ca să-l aştepte. El porni înainte simţind că pătrunde într-o uriaşă gură deschisă, luminată de torţe.

Era o încăpere uriaşă, cu tavan înalt din grinzi, ornamentat cu aur. Coloane placate cu aur sprijineau grinzile din esenţe rare, bine şlefuite şi îngrijite ca şi desenele atârnate pe pereţi. Cinci sute de samurai cu doamnele lor se aflau acolo, purtând toate culorile curcubeului, parfumul lor amestecându-se cu aromele lemnului preţios ce fumega pe mici tăvi cu jeratec prinse de pereţi. Ochii lui Blackthorne alergară prin mulţime încercând s-o descopere pe Mariko sau pe Yabu sau orice alt chip cunoscut, dar nu găsi pe nimeni. Într-o parte era un şir de oaspeţi care aştepta să se încline în faţa platformei ridicate la celălalt capăt al încăperii. Prinţul Ogaki Takamoto de la Curtea Regală stătea acolo. Blackthorne îl recunoscu alături de platformă pe Ishido – înalt, uscăţiv şi aspru – şi-şi aminti de forţa necruţătoare cu care-l izbise peste faţă şi apoi de propriile sale degete încleştate în gâtlejul lui.

Pe podium, singură, era doamna Ochiba. Stătea comod pe o pernă. Chiar de la această distanţă îi putea vedea bogăţia deosebită a chimonoului, cusut cu fir de aur pe cea mai fină mătase de-un albastru închis. „Prea-Înalta” o numise Uraga, cu deosebit respect, istorisindu-i multe despre ea şi viaţa ei, în timpul călătoriei.

Era subţiratică, aproape ca o fetişcană, iar pielea ei strălucea plăcut. Ochii ei, ca porumbele negre, erau mari, cu sprâncene arcuite, date cu vopsea, iar părul era aranjat ca o cască cu aripi.

Procesiunea oaspeţilor se târa înainte. Blackthorne stătea de-o parte, într-o pată de lumină, cu un cap mai înalt decât cei din jur. Politicos, făcu un pas într-o parte ca să se ferească din calea unor oaspeţi ce încercau să treacă şi văzu ochii Ochibei întorcându-se către el. Acum îl privea şi Ishido. Îşi spuseră ceva unul altuia, iar evantaiul ei se mişcă.

Ochii li se întoarseră către el. Încurcat, se îndreptă către un perete încercând să atragă mai puţin atenţia, dar un samurai în gri i se puse în cale.

— Dozo, spuse politicos samuraiul, făcându-i semn către şirul de oaspeţi.

— Hai, domo, răspunse Blackthorne şi li se alătură.

Cei din faţa şi din spatele lui se Înclinară. Le întoarse plecăciunile. În curând toate discuţiile încetară. Toată lumea îl privea.

Încurcaţi, bărbaţii şi femeile din faţa lui se dădeau la o parte. Acum, între el şi platformă nu se mai găsea nimeni. Stătu câteva clipe ţeapăn, apoi, în tăcerea adâncă, înainta.

În faţa podiumului îngenunche şi se înclină ceremonios, odată către ea şi odată către Ishido, aşa cum îi văzuse făcând pe ceilalţi. Se ridică din nou, împietrit de spaimă că săbiile îi vor cădea, sau că el va aluneca şi se va face de râs, dar totul merse cum trebuie şi el începu să se tragă înapoi.

— Te rog, aşteaptă, Anjin-san, spuse femeia.

Aşteptă. Aura ei de lumină părea să fi sporit, ca şi feminitatea. Simţea extraordinara senzualitate ce o înconjura, fără vreun efort deosebit din partea ei.

— Se spune că vorbeşti limba noastră.

Vocea ei era fără tăgadă deosebită.

— Vă rog să mă iertaţi, înălţimea voastră, începu Blackthorne, folosind frazele învăţate pe dinafară şi încercate de-atâtea ori, poticnindu-se uşor din cauza emoţiei. Îmi pare rău, dar trebuie să folosesc cuvinte scurte şi cu respect vă rog să folosiţi şi domnia-voastră cuvinte foarte scurte când vorbiţi cu mine, astfel ca să pot avea onoarea de-a vă înţelege.

Ştia că, fără îndoială, viaţa lui putea uşor depinde de răspunsurile pe care avea să le dea. Toată atenţia din încăpere era îndreptată asupra lor. Apoi îl observă pe Yabu mişcându-se cu grijă printre oaspeţi, venind mai aproape.

— Pot să-mi îngădui să vă felicit respectuos cu ocazia zilei voastre de naştere şi să mă rog să trăiţi într-atât ca să vă

bucuraţi de încă alte o mie de aniversări.
— Cu greu pot fi socotite acestea cuvinte simple, Anjin-san, spuse doamna Ochiba foarte impresionată.
— Vă rog să mă iertaţi, Înălţimea voastră, le-am învăţat noaptea trecută. Sunt cuvintele potrivite, neh?
— Cine te-a învăţat?
— Uraga-noh-Tadamasa, vasalul meu. Ea se încruntă, apoi aruncă o privire către Ishido care se aplecă înainte şi-i vorbi, prea repede ca Blackthorne să poată înţelege ceva, afară de cuvântul „săgeţi”.
— Ah, preotul renegat care a fost ucis noaptea trecută pe corabia domniei-tale?
— Înălţimea voastră?
— Omul – samuraiul care-a fost ucis, neh? Noaptea trecută, pe corabie. Înţelegi?
— Ah, îmi pare rău. Da, el.
Blackthorne privi la Ishido, apoi din nou către ea.
— Vă rog să mă iertaţi, Înălţimea voastră. Am îngăduinţa voastră să-l salut pe seniorul General?
— Da, ai această îngăduinţă.
— Bună seara, prea onorate General, spuse Blackthorne, cu politeţe studiată. Ultima dată întâlnit, eu foarte cumplit nebun. Îmi pare rău.
Ishido îi întoarse plecăciunea la fel de ceremonios.
— Da, aşa a fost. Şi foarte nepoliticos. Sper să nu te mai apuce nebunia în seara asta, sau în vreo altă seară.
— Foarte nebun în noaptea aceea, vă rog să mă iertaţi.
— Nebunia asta e obişnuită printre barbari, neh?
O asemenea grosolănie în public, faţă de un oaspete, era foarte rea. Blackthorne îşi aruncă privirea pentru o clipă către doamna Ochiba şi băgă de seamă şi la ea aceeaşi surpriză, aşa că riscă.
— Ah, prea onorate General, sunteţi foarte îndreptăţit să spuneţi asta. Barbarii întotdeauna aceeaşi nebunie, dar, îmi pare rău, acum sunt samurai – hatamoto – aceasta foarte

mare, nespus de foarte mare onoare pentru mine. Nu mai sunt barbar.

Folosise vocea sa de dunetă, care răsuna fără să trebuiască să strige şi umpluse toate colţurile încăperii.

— Acum înţeleg purtările samurailor şi puţin bushido. Şi wa. Nu mai sunt barbar, vă rog să mă iertaţi, neh?

Rosti ultimile cuvinte ca o provocare, fără teamă. Ştia că japonezii înţeleg bărbăţia şi mândria şi le cinstesc. Ishido râse.

— Aşa, samurai Anjin-san, spuse el jovial.

— Da.

— Îţi accept scuzele. Zvonurile despre curajul domniei-tale sunt adevărate. Bine, foarte bine. Ar trebui, de asemenea, să-mi cer scuze. E groaznic că roninii aceia murdari au putut face asemenea lucruri, înţelegi? Atac noaptea?

— Da, înţeleg, Alteţă. Foarte rău. Patru oameni morţi. Unul dintre ai mei, trei samurai în uniforme gri.

— Ascultă, rău, foarte rău. Nu-ţi face griji, Anjin-san. Nu se mai întâmplă.

Gânditor, Ishido cuprinse cu privirea încăperea. Toţi îl înţelegeau foarte bine.

— Acum poruncesc gărzi. Gărzi foarte atente. Nu vor mai fi atacuri asasine. Niciunul. Vei fi păzit foarte atent acum. Foarte sigur în castel.

— Mulţumesc. Îmi pare rău că vă tulbur.

— Nu ne tulburi. Eşti important, neh? Eşti samurai. Ai un loc deosebit ca samurai lângă seniorul Toranaga. Eu nu uit, nu-ţi fie teamă.

Blackthorne îi mulţumi din nou şi se întoarse către doamna Ochiba.

— Alteţă, în ţara mea noi are regină – avem regină, vă rog, iertaţi-mi japoneza proastă… Da, ţara mea cârmuită de regină. În ţara mea avem obicei întotdeauna trebuie dat doamnei dar la aniversare, chiar şi reginei.

Din buzunarul din mânecă scoase o floare roz de camelie, pe care o tăiase dintr-un copac, în grădină. O aşează în faţa

ei, temându-se că sărea peste cal.

— Vă rog să mă iertaţi dacă nu bune maniere să dăruieşti.

Ea privi floarea. Cinci sute de oameni aşteptau cu respiraţia tăiată să vadă cum va răspunde la îndrăzneala şi galanteria barbarului – şi capcanei pe care el i-o întinsese, poate fără să vrea.

— Eu nu sunt regină, Anjin-san, spuse ea blând. Doar mama Moştenitorului şi văduva seniorului Taikô. Nu pot să accept darul domniei-tale ca regină, pentru că nu sunt regină, n-aş putea vreodată fi regină, nu pretind că aş fi regină şi nu vreau să fiu regină.

Apoi zâmbi către ceilalţi şi spuse tare ca să audă toţi:

— Dar ca doamnă, de ziua ei de naştere, poate aş putea avea îngăduinţa domniilor voastre de a primi darul lui Anjin-san.

Încăperea se umplu de aplauze. Blackthorne se înclină şi-i mulţumi, înţelegând doar că darul fusese primit. Când peste mulţime se aşternu din nou tăcerea, doamna Ochiba spuse cu glas tare:

— Mariko-san, elevul domniei-tale îţi face cinste, neh?

Mariko înaintă printre oaspeţi, cu un tânăr alături de ea. Lângă ei o recunoscu pe Kiritsubo şi pe doamna Sazuko. Îl Văzu pe tânăr zâmbind către o fată, apoi, pe nesimţite, apropiindu-se din nou de Mariko.

— Bună seara, doamnă Toda, spuse Blackthorne, apoi adăugă în latină, primejduindu-se, ameţit de succes: Seara e mai frumoasă datorită sosirii tale.

— Mulţumesc, Anjin-san, răspunse ea în japoneză, aprinzându-se în obraji.

Înaintă către platformă, dar tânărul rămase în cercul privitorilor. Mariko se înclină către Ochiba.

— Am făcut prea puţin, Ochiba-sama. Este totul munca lui Anjin-san şi cartea de cuvinte pe care preoţii creştini i-au dat-o.

— Ah, da, cartea de cuvinte!

Ochiba îi ceru lui Blackthorne să i-o arate şi, cu ajutorul lui Mariko, să-i explice amănunţit. Era fermecată. Ca şi Ishido.

— Trebuie să avem şi noi copii, generale. Te rog, porunceşte-le să ne dea o sută de astfel de cărţi. Cu ele tinerii noştri vor putea în curând vorbi ca barbarii, neh?

— Da. E o idee bună, doamnă. Cu cât vom avea mai curând tălmacii noştri, cu atât mai bine.

Ishido râse.

— Să-i facem pe creştini să-şi înlăture singuri monopolul lor, neh?

Un samurai cu părul cenuşiu, de aproape şaizeci de ani, care stătea în primele rânduri ale oaspeţilor, spuse:

— Creştinii n-au nici un monopol, prea-cinstite general. Noi îi rugăm pe părinţii creştini, de fapt insistăm, ca ei să ne fie tălmaci şi misiţi, pentru că sunt singurii care pot vorbi cu ambele părţi şi se bucură de încrederea ambelor părţi. Seniorul Goroda a făcut începutul acestui obicei, neh? Şi mai pe urmă Taikô l-a continuat.

— Desigur, senior Kiyama. N-am avut de gând să mă arăt nerespectuos faţă de vreunul dintre acei daimyo sau samurai care au devenit creştini. M-am referit doar la monopolul preoţilor creştini, spuse Ishido. Ar fi mai bine pentru noi dacă oamenii noştri şi nu preoţii străini – oricare preoţi, că veni vorba – să controleze negoţul nostru cu China.

Kiyama spuse:

— N-a fost niciodată vreo pricină de nemulţumire, prea cinstite general. Preţurile sunt drepte, negoţul e uşor şi bănos, iar părinţii îşi stăpânesc oamenii. Fără barbarii din sud nu e mătase şi nici negoţ cu China. Fără preoţi am putea avea destule necazuri, foarte multe necazuri, îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi, că am spus-o.

— Ah, senior Kiyama, spuse doamna Ochiba, sunt sigură că seniorul Ishido e onorat că l-ai corectat, nu-i aşa, prea cinstite general? Ce-ar face Consiliul fără sfaturile seniorului Kiyama?

— Desigur, spuse Ishido.

Kiyama se înclină ţeapăn, deloc nemulţumit. Ochiba aruncă o privire tânărului şi-şi flutură evantaiul.

— Şi ce poţi să spui, Saruji-san, despre dumneata? Poate că ţi-ar place să înveţi limba barbarilor?

Băiatul roşi sub căutătura atentă. Era subţiratic şi arătos ş: încerca din toate puterile să pară mai bărbat decât cei aproape cincisprezece ani ai săi.

— Oh, sper că nu va trebui să fac asta, Ochiba-sama, oh, nu, dar dacă mi se porunceşte, am să încerc. Da, am să încerc foarte tare.

Râseră cu toţii la auzul răspunsului său chibzuit. Mariko spuse mândră în japoneză:

— Anjin-san, acesta este fiul meu, Saruji.

Blackthorne se concentrase asupra conversaţiei lor din care cea mai mare parte fusese prea iute şi prea complexă pentru ca el s-o înţeleagă. Dar auzise „Kiyama” şi simţise un semnal de alarmă. Se înclină către Saruji şi plecăciunea îi fu întoarsă ceremonios.

— Este un bărbat grozav, neh? Noroc să ai un astfel de fiu, Mariko-sama.

Privea printre gene mâna dreaptă a tânărului. Era răsucită din naştere. Atunci îşi aminti că Mariko îi spusese odată că naşterea fiului ei fusese lungă şi dificilă. Sărmanul flăcău, gândi, cum poate să folosească sabia? Îşi îndreptă ochii în altă parte. Nimeni nu băgase de seamă privirea lui, afară de Saruji. Putu citi stânjeneală şi suferinţă pe chipul tânărului.

— Noroc să ai un fiu grozav, spuse către Mariko, dar desigur nu-i cu putinţă, Mariko-sama, să ai un fiu atât de mare. Nu îndeajuns ani, neh?

Ochiba spuse:

— Eşti întotdeauna atât de galant, Anjin-san? Spui întotdeauna lucruri atât de curtenitor inteligente?

— Poftim?

— Ah, întotdeauna atât de inteligent? Complimente, înţelegi?

— Nu, îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi.

Blackthorne simţea că-i plesneşte capul din cauza concentrării. Chiar şi aşa, când Mariko îi spuse ceea ce se vorbise, replică cu gravitate prefăcută:

— Ah, îmi pare rău Mariko-sama, dacă Saruji este într-adevăr fiul dumitale, te rog spune-i doamnei Ochiba că n-am ştiut că aici doamnele se căsătoresc la vârsta de zece ani.

Ea traduse, apoi adăugă ceva care-i făcu să râdă.

— Ce-ai spus?

Mariko băgă de seamă privirea plină de dispreţ a lui Kiyama aţintită asupra lui Blackthorne.

— Ah, te rog să mă ierţi, senior Kiyama, pot să ţi-l prezint pe Anjin-san?

Kiyama răspunse la fel de politicos plecăciunii foarte corecte a lui Blackthorne.

— Se spune că pretinzi că eşti creştin.

— Poftim?

Kiyama nu se obosi să repete, aşa că Mariko traduse.

— Ah, îmi pare rău, senior Kiyama, spuse Blackthorne în japoneză. Da, sunt creştin, dar de o sectă diferită.

— Secta ta nu e bine-venită pe pământurile mele şi nici în Nagasaki sau Kyushu, îmi închipui, sau în orice ţinut al oricărui daimyo creştin.

Mariko îşi păstră zâmbetul pe faţă. Se întreba dacă Kiyama poruncise el însuşi asasinilor Amida şi, de asemeni, atacul din acea noapte. Tălmăci, încercând să se păstreze la limita impoliteţii lui Kiyama, iar toţi în încăpere ascultau încordaţi.

— Nu sunt preot, Alteţă, spuse Blackthorne direct către Kiyama. Dacă eu pe pământul vostru, numai negoţ, fără vorbe preoţeşti, sau învăţături. Cu respect, rog negoţ numai.

— Nu vreau negoţul tău! Nu te vreau pe tine pe pământurile mele. Ţi se interzice să calci pe pământurile mele sub pedeapsa cu moartea. Înţelegi?

— Da, înţeleg, spuse Blackthorne. Îmi pare rău.

— Bine.

Kiyama se întoarse arogant către Ishido.

— Ar trebui să alungăm această sectă şi aceşti barbari definitiv din imperiu. Am să propun aceasta la următoarea întâlnire a Consiliului. Trebuie s-o spun de faţă cu toată lumea, eu cred că seniorul Toranaga a fost prost sfătuit când a făcut un străin, şi-n mod deosebit acest bărbat, samurai. Este un început foarte primejdios.

— Desigur că asta nu are importanţă. Toate greşelile actualului senior de Kwanto vor fi îndreptate foarte curând, neh?

— Toată lumea face greşeli, prea cinstite general, spuse Kiyama apăsat. Doar Dumnezeu este atoatevăzător şi desăvârşit. Singura greşeală adevărată pe care a făcut-o vreodată seniorul Toranaga este că a pus propriile sale interese înaintea celor ale Moştenitorului.

— Da, spuse Ishido.

— Vă rog să mă iertaţi, începu Mariko, dar asta nu este adevărat. Îmi pare rău, dar vă înşelaţi amândoi în privinţa stăpânului meu.

Kiyama şe întoarse spre ea, politicos.

— Este pe deplin îndreptăţit să spui asta, Mariko-san, dar te rog să nu vorbim despre asta în noaptea aceasta. Deci, prea cinstite general, unde este seniorul Toranaga acum? Care-s ultimele ştiri?

— Cu un porumbel călător de ieri am aflat că era la Mishima. Acum primesc în fiecare zi rapoarte despre înaintarea sa.

— Bine, deci în două zile o să-şi părăsească hotarele?

— Da. Seniorul Ikawa Jikkyu este gata să-i ureze bun-venit cum se cuvine.

— Bine.

Kiyama zâmbi către Ochiba. O plăcea tare mult.

— În acea zi, doamnă, în onoarea acestei ocazii, poate că l-aţi ruga pe Moştenitor să îngăduie regenţilor să se încline în faţa lui.

— Moştenitorul ar fi onorat, Alteţă, răspunse ea în aplauzele tuturor. Şi după aceea, poate dumneata şi toţi cei de aici veţi fi oaspeţii săi la întrecerea de poezie. Poate că regenţii ar vrea să fie arbitri?

Urmară alte aplauze.

— Mulţumesc, dar vă rog, poate domnia-voastră şi prinţul Ogaki şi câteva dintre doamne vor fi arbitri.

— Foarte bine, dacă aşa doriţi.

— Acum, doamnă, care să fie tema şi primul vers al poemului? întrebă Kiyama foarte mulţumit, pentru că era recunoscut pentru poemele sale ca şi pentru priceperea în mânuirea sabiei şi sălbăticia în război.

— Te rog, Mariko-san, n-ai vrea să-i răspunzi seniorului Kiyama? spuse Ochiba şi din nou mulţi dintre cei de faţă îi admirară dibăcia.

Era prea puţin iscusită în ale poeziei, pe când Mariko era renumită. Mariko se bucură că-i venise vremea. Se gândi o clipă, apoi spuse:

— Ar trebui să fie despre astăzi, doamnă Ochiba, iar primul vers să fie „pe o ramură desfrunzită”.

Ochiba şi toţi ceilalţi o felicitară pentru alegere, iar Kiyama, vesel, spuse:

— Excelent, dar va trebui să fim foarte buni ca să ne întrecem cu dumneata, Mariko-san.

— Sper că mă veţi ierta Alteţă, dar eu n-am să particip la întrecere.

— Ba sigur că ai să participi, râse Kiyama. Eşti una dintre cele mai bune din împărăţie! N-ar mai avea nici un farmec, dacă n-ai face-o!

— Îmi pare rău, Alteţă, vă rog să mă iertaţi, dar n-am să fiu aici.

— Nu înţeleg.

Ochiba spuse:

— Ce vrei să spui, Mariko-chan?

— Oh, vă rog să mă iertaţi, doamnă, spuse Mariko, dar plec mâine din Osaka cu doamna Kiritsubo şi doamna Sazuko.

Zâmbetul lui Ishido dispăru.

— Pleci? Unde?

— Să-mi întâlnesc stăpânul, Alteţă. El, seniorul Toranaga, o să ajungă aici în câteva zile, neh? Sunt luni de când doamna Sazuko nu şi-a văzut soţul şi seniorul Toranaga n-a avut încă plăcerea să-şi vadă ultimul fiu. Desigur doamna Kiritsubo ne va însoţi. A trecut la fel de mult timp de când n-a văzut-o pe stăpâna doamnelor sale, neh?

— Seniorul Toranaga va fi aici destul de curând, aşa că plecarea asta, ca să-l întâlneşti, nu este necesară.

— Dar eu cred că este necesară, senior general.

Ishido spuse aspru:

— Doar ai ajuns şi noi încercăm să ne bucurăm de prezenţa domniei tale, Mariko-san. Doamna Ochiba, în special. Mă alătur din nou seniorului Kiyama, desigur ca trebuie să participi la întrecere.

— Îmi pare rău, dar n-am să fiu aici.

— Eşti desigur obosită, doamnă. De-abia ai ajuns. Cu siguranţă acesta este cel mai nepotrivit moment ca să discutăm astfel de probleme.

Ishido se întoarse către Ochiba.

— Poate, doamnă Ochiba, ar trebui să primiţi restul oaspeţilor.

— Da, da, desigur, spuse Ochiba stânjenită.

Şirul începu din nou să se alcătuiască şi conversaţii nesigure să se înfiripe, dar tăcerea se lăsă din nou când Mariko spuse:

— Mulţumesc, senior general, aşa este, dar aceasta nu este o problemă particulară şi nu este nimic de discutat. Plec mâine ca să mă închin stăpânului meu alături de doamnele sale.

Ishido spuse rece:

— Eşti aici, doamnă, la invitaţia personală a Fiului Cerului, şi a regenţilor. Te rog, ai răbdare. Stăpânul tău va fi aici foarte curând.

— Aşa e, Alteţă, dar invitaţia Majestăţii Sale Imperiale este pentru cea de-a douăzeci şi doua zi. Nu îmi porunceşte mie, sau oricui altcuiva, să rămân în Osaka până la acea dată, nu?

— Uiţi de bunele maniere, doamnă Toda.

— Vă rog să mă iertaţi, e ultimul lucru pe care l-aş dori. Îmi pare rău. Vă rog să mă iertaţi.

Mariko se întoarse către Ogaki, sfetnicul de la curte.

— Stăpâne, invitaţia Prealuminatului îmi cere să rămân aici până la sosirea sa?

Ogaki avea pe faţa un zâmbet forţat.

— Invitaţia este pentru cea de-a douăzeci şi doua zi a acestei luni, doamnă. Vă cere să fiţi atunci de faţă.

— Vă mulţumesc, Alteţă.

Mariko se înclină şi se întoarse din nou către podium.

— Mi se cere să fiu atunci de faţă, generale, nu înainte, aşa că plec mâine.

— Te rog, ai răbdare, doamnă. Regenţii s-au bucurat de sosirea dumitale şi sunt multe pregătiri în cursul cărora vor avea nevoie de ajutorul dumitaie, pentru sosirea Prealuminatului. Acum, doamnă Ochiba…

— Îmi pare rău, Alteţă, dar poruncile stăpânului meu sunt deasupra acestora. Trebuie să plec mâine.

— N-ai să pleci mâine şi ţi se cere… Nu, eşti rugată, Mariko-san, să iei parte la întrecerea doamnei Ochiba. Acum, doamnă…

— Atunci sunt închisă aici împotriva voinţei mele?

Ochiba spuse:

— Mariko-san, hai să lăsăm asta acum, te rog?

— Îmi pare rău, Ochiba-sama, dar eu sunt o persoană simplă. Am spus pe faţă că am porunci de la stăpânul meu. Dacă nu pot să mă supun lor, trebuie să ştiu de ce.

Generale, sunt închisă aici până în cea de-a douăzeci şi doua zi? Dacă-i aşa, la porunca cui?

— Eşti un oaspete de onoare, îi spuse Ishido cu grijă, dorind ca ea să se supună. Îţi repet, doamnă, stăpânul domniei tale va fi aici îndeajuns de curând.

Mariko îi simţi puterea şi se luptă să-i ţină piept.

— Da, dar îmi pare rău, din nou întreb cu respect: sunt închisă în Osaka pentru următoarele optsprezece zile şi dacă da, din a cui poruncă?

Ishido îşi păstră ochii aţintiţi asupra ei.

— Nu, nu eşti închisă.

— Vă mulţumesc, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi că am vorbit atât de direct, spuse Mariko.

Multe dintre doamnele din încăpere se întoarseră către vecinele lor şi unele şoptiră ceea ce toţi cei ţinuţi în Osaka împotriva voinţei lor, gândeau: „Dacă ea poate să plece, pot şi eu, neh? Şi tu, neh? Plec mââne. Oh, ce minunat.”

Vocea lui Ishido întrerupse aceste şoapte.

— Dar, doamnă Toda, de când v-aţi hotărât să vorbiţi în acest mod acuzator, simt de datoria mea să cer regenţilor o ordonanţă oficială, în caz că şi alţii ţi-ar împărtăşi felul greşit de a gândi.

Zâmbi tăios în tăcerea îngheţată.

— Până atunci ai să fii pregătită să răspunzi întrebărilor lor şi să le primeşti hotărârea.

Mariko spuse:

— Voi fi onorată, Alteţă, dar datoria mea este către stăpânul meu.

— Desigur, dar asta va fi doar pentru câteva zile.

— Îmi pare rău, Alteţă, dar datoria mea este către stăpânul meu pentru următoarele câteva zile.

— Ai să te înarmezi cu răbdare, doamnă. N-o să-ţi ia decât puţin timp. Această discuţie este încheiată. Acum, senior Kiy…

— Îmi pare rău, dar nu pot să întârzii plecarea mea nici măcar pentru puţin timp.

Ishido mugi:

— Refuzi să te supui Consiliului Regenţilor?

— Nu, Alteţă, spuse Mariko, mândră. Nu, dacă ei nu încalcă datoria mea către stăpânul meu, care este datoria supremă a unui samurai.

— Ai să rămâi răbdătoare la dispoziţia regenţilor.

— Îmi pare rău, mi s-a poruncit de către stăpânul meu să-i însoţesc doamnele la întâlnirea cu el. De îndată.

Scoase un sul din mânecă şi i-l întinse oficial lui Ishido. El îl desfăcu şi îşi aruncă ochii peste el, apoi îşi ridică privirile şi spuse:

— Chiar şi aşa. Ai s-aştepţi o hotărâre a regenţilor.

Mariko privi plină de speranţă către Ochiba, dar acolo găsi doar dezaprobare. Se întoarse către Kiyama. Acesta era la fel de tăcut, la fel de împietrit.

— Vă rog să mă iertaţi, generale, dar nu e război, începu ea. Stăpânul meu se supune regenţilor, aşa că, pentru următoarele optsprezece…

— Această problemă este închisă!

— Această problemă va fi închisă, generale, când veţi avea politeţea să mă lăsaţi să termin. Nu sunt ţăran ca să fiu călcată în picioare. Sunt Toda Mariko-noh-Buntaro-noh-Hiro-matsu, fiica seniorului Akechi Jinsai, spiţa mea e Takashima şi-am fost samurai de-o mie de ani şi spun că n-am să fiu niciodată prizonieră, sau ostatică, sau închisă. Pentru următoarele optsprezece zile şi până atunci, prin hotărârea Prealuminatului, sunt liberă să plec aşa cum vreau, aşa cum e oricine altcineva.

— Stăpânul nostru, Taikô, a fost odată ţăran. Mulţi samurai sunt ţărani, au fost ţărani. Orice daimyo a fost odată, în trecut, ţăran. Chiar şi primul Takashima. Toţi au fost ţărani, cândva. Ascultă cu atenţie: vei – aştepta – după – bunul – plac – al – regenţilor.

— Nu, îmi pare rău. Prima mea datorie este să mă supun stăpânului meu.

Înfuriat, Ishido porni către ea. Deşi Blackthorne nu înţelesese aproape nimic din ceea ce se spusese, mâna sa dreaptă alunecă nebăgată în seamă în mâneca stângă, ca să-şi pregătească pumnalul pentru aruncat. Ishido privi în jos către ea.

— Ai să…

În acea clipă la uşă se produse o mişcare. O slujnică în lacrimi dădu buzna prin mulţime şi alergă către Ochiba.

— Vă rog să mă iertaţi, Stăpână, scânci ea, dar Yodoko-sama vă cheamă. Ea… trebuie să vă grăbiţi. Moştenitorul e deja acolo.

Îngrijorată, Ochiba privi înapoi către Mariko şi Ishido, apoi către feţele celor care priveau în sus, la ea. Se înclină pe jumătate către oaspeţii ei şi plecă grăbită. Ishido şovăi.

— O să mă ocup de dumneata mai târziu, Mariko-san, spuse el şi porni după Ochiba cu paşi grei.

În urma sa şoaptele începură din nou să-şi îndesească curgerea. Clopotele sunară schimbarea orei. Blackthorne înaintă către Mariko.

— Mariko-san, întrebă, ce se întâmplă?

Ea continuă să privească în gol. Kiyama îşi desfăcu pumnul de pe mânerul saăbiei închizându-l şi deschizându-l de câteva ori ca să şi-l dezmorţească.

— Mariko-san.

— Da? Da, Alteţă?

— Pot să-ţi sugerez să te întorci înapoi la casa domniei tale. Poate mi s-ar îngădui să-ţi vorbesc mai târziu, să zicem la Ora Porcului?

— Da, da, desigur. Vă rog… vă rog să mă iertaţi, dar a trebuit să…

Cuvintele ei se pierdură.

— Asta este o zi proastă, Mariko-san. Fie ca Dumnezeu să vă aibe în pază.

Kiyama se întoarse cu spatele la ea şi vorbi autoritar către cei din încăpere.

— Vă sugerez să ne întoarcem la casele noastre şi să aşteptăm. Să aşteptăm şi să ne rugăm ca Nesfârşitul să o ia pe doamna Yodoko repede, uşor şi onoarabil în pacea Sa, dacă i-a sosit vremea.

Aruncă o privire către Saruji, care era încă pierdut.

— Vii cu mine.

Porni înainte. Saruji îl urmă fără să vrea să-şi părăsească mama, dar supus poruncii şi intimidat de atenţia îndreptată asupra lui.

Mariko făcu o jumătate de plecăciune către cei din încăpere şi porni către uşă. Kiri îşi linse buzele uscate. Doamna Sazuko era alături de ea, tremurând toată. Kiri o luă de mână şi, împreună, cele două femei plecară în urma lui Mariko. Yabu păşi înainte cu Blackthorne alături şi porniră în spatele lor, foarte conştienţi că erau singurii samurai de acolo care purtau uniforma lui Toranaga. Afară îi aşteptau samuraii în uniforme gri.

— Dar, pe toţi zeii, ce te-a apucat să faci aşa ceva? se năpusti Yabu la ea.

— Îmi pare rău, spuse Mariko, ascunzând adevărata pricină, dorindu-şi ca Yabu s-o lase în pace, furioasă pe proastele lui purtări. S-a întâmplat, Alteţă. Era sărbătoarea unei zile de naştere şi apoi… nu ştiu. Vă rog să mă iertaţi, Yabu-sama. Vă rog să mă iertaţi, Anjin-san.

Din nou Blackthorne încercă să spună ceva, dar încă odată Yabu îl acoperi şi el se sprijini de canatul unei ferestre, istovit peste poate, cu capul bubuind de efortul de a încerca să înţeleagă.

— Îmi pare rău, Yabu-sama, spuse Mariko şi gândi, ce obositori sunt bărbaţii. Trebuie să li se explice totul în amănunt. Nu pot să vadă nici măcar părul de pe pleoapele lor.

— Ai început o furtună care o să ne înghită pe toţi. Prosteşte, neh?

— Da, dar nu-i drept ca noi să fim închişi şi seniorul Toranaga ne-a dat porunci că…

— Acele porunci sunt nebuneşti. Diavolul trebuie să fi pus stăpânire pe capul lui. Va trebui să-ţi ceri scuze şi să dai înapoi. Acum paza va fi mai severă decât la sipetul împăratului. Ishido va anula, desigur, permisele noastre de plecare şi-ai stricat totul. Privi către Blackthorne. Acum ce facem?

— Vă rog?

Cei trei ajunseseră abia în camera de primire a casei lui Mariko, ce se afla în primul nivel de fortificaţii. Samuraii în gri îi escortaseră acolo şi în faţa porţii ei se aflau mult mai mulţi decât de obicei. Kiri şi doamna Sazuko plecaseră către încăperile lor, cu altă gardă de onoare din samurai în uniforme gri, iar Mariko le promisese să li se alăture după întâlnirea cu Kiyama.

— Dar gărzile n-au să te lase, Mariko-san, spusese Sazuko tristă.

— Nu-ţi face griji, îi spusese ea. Nu s-a schimbat nimic. Înăuntrul castelului putem să ne mişcăm libere, deşi cu escorte.

— Or să te oprească. Oh, de ce ai…

— Mariko-san are dreptate, copilă, spusese Kiri netemătoare. Nimic nu s-a schimbat. O să ne vedem curând, Mariko-chan.

Apoi Kiri urmată de Sazuko, ajunse înăuntrul aripii lor de castel şi samuraii în gri închiseseră poarta fortificată, iar Mariko respirase din nou şi venise către propria ei casă cu Yabu şi Blackthorne.

Îşi amintea cum, atunci când stătuse acolo, înfruntând singură duşmanul, îl văzuse pe Blackthorne strecurându-şi mâna dreaptă către cuţitul pe care îl putea arunca şi devenise mai puternică din cauza aceasta. Da, Anjin-san, se gândi, eşti singurul pe care ştiu că aş putea să mă bizui. Ai fost acolo când am avut nevoie de tine.

Ochii ei se îndreptară către Yabu, care stătea cu picioarele încrucişate în faţa ei, scrâşnind din dinţi. O surprinsese faptul că Yabu luase poziţie în public în sprijinul ei, plecând

după ea. Din cauza acestui sprijin şi din cauză că, pierzându-şi firea în faţa lui, n-ar fi câştigat nimic, îndepărtă ironia usturătoare şi începu să se joace cu el.

— Vă rog să-mi iertaţi prostia, Yabu-sama, spuse ea cu vocea umilă şi plină de lacrimi. Desigur că ai dreptate. Îmi pare rău. Sunt doar o femeie proastă.

— Aşa-i. E o prostie să i te împotriveşti lui Ishido în propriul lui cuib, neh?

— Da, îmi pare rău. Vă rog să mă iertaţi. Pot să vă ofer saké sau cha?

Mariko bătu din palme. De îndată uşa se deschise şi Chimmoko apăru cu părul desfăcut, cu faţa înspăimântată şi umflată de plâns.

— Adu cha şi saké pentru oaspeţii mei. Şi mâncare. Şi aranjează-te. Cum îndrăzneşti să apari aşa? Ce crezi că-i aici? Coliba unui ţăran? Mă faci de ruşine în faţa seniorului Kasigi.

Chimmoko dispăru în lacrimi.

— Îmi pare rău, Alteţă. Vă rog să-i iertaţi neobrăzarea.

— Ei, asta n-are importanţă, neh? Şi acum, ce-i cu Ishido? Ehei, doamnă, împunsătura domniei-tale despre „ţăran”, asta a lovit unde trebuie. Asta l-a rănit pe puternicul general. Ţi-ai făcut un duşman acum. Ehei, parcă-l apucase cineva de poame şi i le-a stors în faţa tuturor!

— Oh, crezi asta? Oh, te rog să mă ierţi, n-am vrut să-l insult.

— Ei, el este ţăran. Întotdeauna a fost şi-ntotdeauna o să fie. Şi întotdeauna i-a urât pe cei ca noi, care suntem samurai adevăraţi.

— Oh, cât de inteligent din partea domniei-voastre, Alteţă, să înţelegeţi asta. Oh, vă mulţumesc că mi-aţi spus.

Mariko se înclină şi păru să-şi şteargă o lacrimă, adăugând:

— Pot, vă rog, să spun că mă simt atât de apărată acum. Puterea voastră… dacă n-aţi fi fost domnia-voastră, senior Kasigi, cred că aş fi leşinat.

— E o prostie să-l ataci pe Ishido în faţa tuturor, spuse Yabu uşor domolit.

— Da, aveţi dreptate. E păcat că nu toţi mai-marii noştri sunt atât de deştepţi şi puternici ca domnia-voatră, Alteţă. Atunci seniorul Toranaga n-ar mai avea astfel de necazuri.

— Aşa e. Dar tot ne-ai vârât în rahat până peste urechi.

— Vă rog să mă iertaţi. Da, e doar vina mea.

Mariko se prefăcu că se ţine cu tărie să nu izbucnească în lacrimi. Privi în jos şi şopti:

— Vă mulţumesc, Alteţă, că mi-aţi primit scuzele. Sunteţi atât de generos.

Yabu încuviinţă din cap, crezând lauda meritată, supunerea necesară şi pe el însuşi, de nepreţuit. Ea îşi ceru din nou iertare şi-l domoli şi continuă să-l flateze. În curând el deveni înţelegător.

— Pot, vă rog, să-i explic prostia mea lui Anjin-san? Poate ar putea să ne sugereze o cale de ieşire?

Îşi lăsă cuvintele să se piardă, umile.

— Da, foarte bine.

Mariko se înclină exprimându-şi mulţumirea, se întoarse către Blackthorne şi vorbi în portugheză.

— Te rog, ascultă, Anjin-san. Ascultă şi nu pune întrebări acum. Îmi pare rău, dar mai întâi trebuie să-l liniştesc pe tecalosul ăsta nemulţumit. Nu aşa spuneţi voi?

Îi spuse iute ce se întâmplase şi de ce Ochiba plecase în grabă.

— Asta-i rău, spuse el, cercetând-o cu privirea, heh?

— Da. Seniorul Yabu îţi cere sfatul. Ce ar trebui făcut ca să trecem peste încurcătura în care v-a pus prostia mea?

— Ce prostie?

Blackthorne o privea şi neliniştea ei crescu. Căută în jos către rogojini. El vorbi direct către Yabu.

— Nu ştiu încă, Alteţă. Acum înţeleg. Acum gândesc.

Yabu replică acru.

— Ce-i de gândit aici? Suntem prinşi în cursă.

Mariko traduse fără să-şi ridice privirea.

— Ăsta-i adevărul, nu-i aşa, Mariko-san? spuse Blackthorne. Ăsta a fost întotdeaua adevărul.

— Da. Îmi pare rău.

Se întoarse să privească în noapte. În pereţii de piatră care înconjurau grădina erau prinse în inele de fier torţe. Lumina se răsfrângea din frunze şi din plantele care fuseseră udate anume în acest scop. Către vest se vedea poarta ferecată în fier, păzită de câţiva samurai în uniforme gri.

— Tu…, îl auzi rostind fără să se întoarcă. Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi.

— Tu… Da, şi eu cu tine, îi răspunse ea păstrându-şi faţa întoarsă de la Yabu, neavând încredere în ea însăşi. În noaptea asta. Am să vin eu.

Privi către Yabu.

— Anjin-san e de acord cu domnia-voastră, Alteţă, în privinţa prostiei mele, îmi pare rău.

— Dar la ce bun asta acum?

— Anjin-san, spuse ea, păstrându-şi vocea egală, mai târziu, deseară, mă duc la Kiritsubo-san. Ştiu unde-ţi sunt încăperile şi am să vin la dumneata.

— Da, mulţumesc.

Rămăsese în continuare cu spatele către ea.

— Yabu-sama, spuse ea umilă, în noaptea asta mă duc la Kiritsubosan. Ea e înţeleaptă. Poate c-o să găsească o cale.

— E doar o singură cale, spuse Yabu cu o hotărâre care o enervă, cu ochii ca nişte cărbuni aprinşi. Mâine ai să-ţi ceri iertare. Şi ai să rămâi.

Kiyama sosi punctual. Saruji era cu el şi inima ei se strânse. După ce saluturile de politeţe se încheiară, Kiyama spuse grav:

— Acum, te rog, explică-mi de ce, Mariko-chan?

— Nu e război, Alteţă. N-ar trebui să stăm închişi, sau trataţi ca nişte ostateci. Deci pot să plec după cum mi-e voia.

— Nu trebuie să fie război ca să ai ostateci. Ştii asta. Doamna Ochiba a fost ostatecă în Yedo petru ca stăpânul domniei-tale să fie în siguranţă aici şi nu era război. Seniorul Sudara şi familia lui sunt astăzi ostateci lafratele său, şi nu sunt în război unul cu celălalt, neh?

Ea plecă ochii.

— Sunt mulţi aici care sunt ostateci ca garanţie a supunerii stăpânilor lor faţă de Consiliul Regenţilor, conducătorii legiuiţi ai împărăţiei. Aşa-i înţelept. Este un obicei ca toate celelalte, neh?

— Da, Alteţă.

— Bun. Acum spune-mi adevăratul motiv.

— Alteţă?

Kyama spuse iscoditor:

— Nu te juca cu mine. Nu sunt nici eu ţăran. Vreau să ştiu de ce-ai făcut ceea ce-ai făcut în seara asta.

Mariko ridică ochii.

— Îmi pare rău, dar seniorul general pur şi simplu m-a iritat cu aroganţa lui, Alteţă. Am primit într-adevăr porunci. Nu fac nici un rău dacă o iau pe Kiri şi pe doamna Sazuko pentru câteva zile, ca să-şi întâlnească stăpânul.

— Ştii foarte bine că asta nu-i cu putinţă. Seniorul Toranaga trebuie că ştie asta la fel de bine.

— Îmi pare rău, dar stăpânul meu mi-a poruncit. Un samurai nu pune la îndoială poruncile stăpânului său.

— Da, dar eu le pun pentru că n-au sens. Stăpânul tău nu-şi pierde vremea cu prostii şi nu face greşeli, iar eu insist pentru că am dreptul să te întreb la fel de bine ca şi el.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, nu mai avem ce vorbi despre asta.

— Ba da. Avem de vorbit despre Saruji şi de asemenea despre faptul că te-am cunoscut toată viaţa, te-am cinstit toată viaţa, Hiromatsu-sama este cel mai vechi prieten al meu în viaţă, iar tatăl tău a fost un prieten apropiat şi-un aliat onorat, până-n ultimele paisprezece zile ale vieţii sale.

— Un samurai nu pune la îndoială poruncile stăpânului său.

— Acum poţi să faci numai un lucru din două, Mariko-chan: îţi ceri scuze şi rămâi, sau încerci să pleci. Dacă încerci să pleci, ai să fii oprită.

— Da, înţeleg.

— Ai să-ţi ceri scuze mâine. Am să convoc o întâlnire a regenţilor şi o să se ia o hotărâre în privinţa acestei probleme. Apoi o să ţi se îngăduie să pleci cu doamna Kiritsubo şi doamna Sazuko.

— Vă rog să mă iertaţi, cât de mult va dura asta?

— Nu ştiu, câteva zile.

— Îmi pare rău, nu am câteva zile. Mi s-a poruncit să plec de-ndată.

— Uită-te la mine!

Ea se supuse.

— Eu, Kyama Ukon-noh-Odanaga, din spiţa Fujimoto, senior de Higo, Satsuma şi Osumi, regent al Japoniei, cel mai important daimyo creştin din Japonia, îţi cer să rămâi.

— Îmi pare rău, stăpânul meu legiuit nu-mi îngăduie să rămân.

— Nu înţelegi ce-ţi spun?

— Da, Alteţă, dar n-am de ales, vă rog să mă iertaţi.

El făcu un semn către fiul ei.

— Logodna dintre nepoata mea şi Saruji… Cu greu aş mai putea îngădui-o dacă ai să cazi în dizgraţie.

— Da, da, Alteţă, replică Mariko cu durere în ochi, înţeleg asta.

Văzu disperarea din privirea băiatului.

— Îmi pare rău, fiul meu, dar tebuie să-mi fac datoria.

Saruji începu să spună ceva, dar se răzgândi şi după o clipă spuse:

— Te rog să mă ierţi, mamă, dar nu-i datoria ta către Moştenitor mai importantă decât datoria ta către seniorul Toranaga? Moştenitorul este adevăratul nostru stăpân legiuit, neh?

Ea se gândi la asta.

— Da, fiule, şi nu. Seniorul Toranaga are drepturi asupra mea, Moştenitorul, nu.

— Atunci asta nu înseamnă că seniorul Toranaga are şi drepturi asupra Moştenitorului?

— Nu, îmi pare rău.

— Te rog să mă ierţi, mamă, dar nu înţeleg. Îmi pare că dacă Moştenitorul dă o poruncă, ea trebuie să fie mai presus de cele ale seniorului Toranaga.

Ea nu răspunse.

— Răspunde-i, lătră Kyama.

— Asta a fost gândul tău, fiule, sau ţi l-a strecurat cineva în cap?

Saruji se încruntă, încercând să-şi amintească.

— Noi… seniorul Kiyama şi… doamna sa… noi am vorbit despre asta. Şi Părintele Inspector. Nu-mi amintesc. Cred că m-am gândit la asta eu însumi. Părintele Inspector a spus că aveam dreptate, nu-i aşa, Alteţă?

— A spus că Moştenitorul e mai important decât seniorul Toranaga în împărăţie, după lege.

— Te rog răspunde-i direct, Mariko-san.

Mariko spuse:

— Dacă Moştenitorul ar fi fost bărbat, matur, kwampaku, conducătorul legiuit al imperiului, ca Taikô, tatăl său, atunci m-aş supune lui ca fiind mai presus de seniorul Toranaga, dar Yaemon e un copil în fapt şi după lege şi deci nu poate cere asta, după lege. Poate fi acesta un răspuns pentru tine?

— Da, dar este totuşi Moştenitorul, neh? Regenţii îl ascultă. Seniorul Toranaga îl cinsteşte. Ce înseamnă un an, câţiva ani, ce înseamnă, mamă? Dacă nu-ţi ceri… te rog să mă ierţi, dar mă tem pentru tine.

Buzele tânărului tremurau. Mariko ar fi vrut să se ridice şi să-l îmbrăţişeze şi să-l apere, dar n-o făcu.

— Mie nu mi-e teamă, fiule. Nu mă tem de nimic pe acest pământ. Mă tem doar de judecata Domnului, spuse

întorcându-se către Kiyama.
— Da, spuse Kiyama, ştiu asta. Fie ca Sfânta Fecioară să te binecuvânteze pentru asta.
Se opri.
— Mariko-san, ai să-ţi ceri public iertare seniorului general?
— Da, bucuroasă, dacă o să-şi retragă, în public, toate trupele din calea mea şi-mi dă mie, doamnei Kiritsubo şi doamnei Sazuko îngăduinţa scrisă să plecăm mâine.
— Ai să te supui unui ordin din partea regenţilor?
— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, în această problemă, nu.
— Ai să dai ascultare unei cereri din partea lor?
— Vă rog să mă iertaţi, în această problemă, nu.
— Ai să încuviinţezi o rugăminte din partea Moştenitorului şi a doamnei Ochiba?
— Vă rog să mă iertaţi, ce rugăminte?
— Să le faci o vizită, să stai cu ei câteva zile, în timp ce noi rezolvăm această problemă.
— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, dar ce avem de rezolvat?
Kiyama îşi pierdu stăpânirea de sine şi începu să strige:
— Viitorul şi ordinea în împărăţie, în primul rând, viitorul Bisericii, în al doilea rând şi tu, în al treilea rând! E limpede că ai stat prea aproape de barbari şi te-ai molipsit de la ei, ţi-au sucit mintea, aşa cum ştiam că se va întâmpla.
Mariko nu spuse nimic dar se uită ţintă la el. Cu un efort, Kiyama se stăpâni din nou.
— Te rog să-mi ierţi purtarea şi lipsa de bună-cuviinţă, spuse ţeapăn. Singura mea scuză este că sunt foarte îngrijorat.
Se înclină demn.
— Îmi cer iertare. A fost greşala mea, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi că v-am tulburat armonia şi v-am provocat neplăceri, dar nu am de ales.
— Fiul tău ţi-a dat o soluţie, iar eu, câteva.
Ea nu-i răspunse. Aerul din încăpere devenise sufocant pentru toţi, deşi noaptea era răcoroasă şi o briză făcea să

pâlpâie torţele.
— Eşti hotărâtă, atunci?
— Nu am de ales, Alteţă.
— Foarte bine, Mariko-san. Nu mai avem altceva de spus, decât să-ţi repet din nou că-ţi poruncesc să nu împingi lucrurile prea departe. Şi să te rog.
Ea-şi înclină capul.
— Saruji-san, te rog aşteaptă-mă afară, porunci Kiyama.
Tânărul era tulburat, abia în stare să vorbească.
— Da, Alteţă.
Se înclină către Mariko.
— Te rog să mă ierţi, mamă. Fie ca Domnul să te aibă veşnic în paza lui.
— Şi pe tine.
— Amin, spuse Kiyama.
— Noapte bună, fiule.
— Noapte bună, mamă.
Când rămaseră singuri, Kiyama spuse:
— Părintele Inspector este foarte îngrijorat.
— În privinţa mea, Alteţă?
— Da. Şi în privinţa Sfintei Biserici şi a barbarului. Şi în privinţa corabiei barbarului. Mai întâi spune-mi despre el.
— E un om foarte deosebit. Foarte puternic şi foarte inteligent. Iar pe mare… El aparţine mării. E în elementul lui. Pare să devină parte din corabie şi mare şi, în larg, nu există bărbat care să se poată măsura cu el în curaj şi viclenie.
— Nici chiar Rodrigues-san?
— Anjin-san a fost mai presus ca el de două ori, o dată aici şi o dată pe drumul nostru către Yedo.
Îi povesti despre sosirea lui Rodrigues în noaptea în care stătuseră lingă Mishima şi despre armele ascunse şi despre tot ceea ce auzise.
— Dacă corăbiile lor ar fi egale ca putere, Anjin-san ar învinge; chiar şi dacă n-ar fi tot el ar învinge.
— Spune-mi despre corabia lui.

Ea se supuse.

— Vorbeşte-mi despre vasalii lui.

Îi spuse toate câte se întâmplaseră.

— De ce să-i fi dat seniorul Toranaga corabia, banii, vasalii şi libertatea?

— Stăpânul meu nu mi-a spus niciodată, Alteţă.

— Te rog, spune-mi părerea ta…

— Astfel ca să-l poată asmuţi pe Anjin-san împotriva duşmanilor săi, spuse Mariko deîndată.

Apoi adăugă fără să-şi ceară iertare:

— Deoarece m-aţi întrebat… În acest caz anume, duşmanii lui Anjin-san sunt aceeaşi cu ai stăpânului meu: portughezii, sfinţii părinţi care-i ajută pe portughezi şi seniorii Harima, Onoshi şi domnia-voastră, Alteţă.

— De ce ne-ar socoti Anjin-san pe noi duşmanii lui, în mod deosebit?

— Nagasaki, negoţul şi controlul coastei Kyushu, Alteţă. Şi pentru că sunteţi cel mai important daimyo catolic.

— Biserica nu este duşmanul seniorului Toranaga şi nici sfinţii părinţi.

— Îmi pare rău, dar eu cred că seniorul Toranaga crede că sfinţii părinţi îl sprijină pe seniorul general Ishido, ca şi domnia-voastră.

— Eu îl sprijin pe Moştenitor. Sunt împotriva stăpânului tău pentru că el nu-l sprijină şi pentru că o să distrugă Biserica.

— Îmi pare rău, dar asta nu-i adevărat, Alteţă. Stăpânul meu este mult superior seniorului general. Aţi luptat în mai bine de douăzeci de bătălii alături de el decât împotriva lui, aşa că ştiţi că poate fi un om de încredere. De ce să vă daţi de partea duşmanului său declarat? Seniorul Toranaga a dorit întotdeauna negoţ şi, pur şi simplu, nu este anti-creştin, ca seniorul general şi doamna Ochiba.

— Te rog să mă ierţi, Mariko-san, dar jur că eu cred că seniorul Toranaga urăşte în taină religia noastră creştină, credinţa noastră creştină, dispreţuieşte Biserica noastră şi,

în taină, este hotărât să-l distrugă şi să-l înlăture pe Moştenitor şi pe doamna Ochiba. Visul lui de căpătâi este shôgunatul. Numai asta. Vrea în taină să devină shôgun, plănuieşte să devină shôgun şi totul este îndreptat doar spre acest singur ţel.

— Jur, Alteţă, eu nu cred asta.

— Ştiu, dar asta nu înseamnă că ai dreptate.

O privi un timp apoi spuse:

— După cum singură ai recunoscut, acest Anjin-san şi corabia lui este foarte primejdios pentru Biserică, neh? Rodrigues e de aceeaşi părere cu tine, că dacă Anjin-san prinde în larg Corabia Neagră va fi foarte rău.

— Da. Şi eu cred asta, Alteţă. Asta ar lovi în Biserică foarte mult.

— Da. Şi totuşi n-ai s-ajuţi Biserica împotriva acestui om?

— El nu e împotriva Bisericii, Alteţă. Nici cu adevărat împotriva sfinţilor părinţi, deşi n-are încredere în ei. E doar împotriva duşmanilor reginei sale. Iar Corabia Neagră e ţelul său pentru câştig.

— Dar el se împotriveşte Adevăratei Credinţe şi este, deci, un eretic, neh?

— Da, dar eu nu cred că tot ce ni s-a spus de către Sfinţii Părinţi este adevărat. Multe nu ni s-au spus. Tsukku-san a recunoscut multe. Stăpânul meu mi-a poruncit să devin prietena şi confidenta lui Anjin-san. Să-l învăţ limba noastră şi obiceiurile, să învăţ de la el tot ce-ar putea fi de preţ pentru noi. Şi-am descoperit…

— Vrei să spui, de preţ pentru Toranaga, neh?

— Alteţă, supunerea faţă de seniorul legiuit încununează viaţa samuraiului. Nu este supunerea ceea ce cereţi de la toţi vasalii voştri?

— Da, dar erezia este cumplită şi se pare că te-ai aliat cu barbarul împotriva Bisericii tale şi te-ai molipsit de la el. Mă rog ca Domnul să-ţi deschidă ochii, Mariko-san, înainte de a-ţi pierde viaţa veşnică. Şi acum, în sfârşit, Părintele

Inspector mi-a spus că ai nişte informaţii anume pentru mine.

— Alteţă?

Nu se aşteptase deloc la asta.

— A spus că în urmă cu câteva zile a primit un mesaj de la Tsukku-san printr-un mesager special de la Yedo. Ai nişte informaţii despre… despre aliaţii mei.

— Am cerut să-l văd pe Părintele Inspector mâine dimineaţă.

— Da, mi-a spus. Ei, bine?

— Vă rog să mă iertaţi. După ce-am să-l văd mâine dimineaţă…

— Nu mâine, acum. Părintele Inspector a spus că e legat de seniorul Onoshi şi priveşte Biserica şi trebuie să-mi spui de-ndată. În faţa lui Dumnezeu, asta e ceea ce a spus. Ne-am murdărit într-atât că n-ai să ai încredere în mine?

— Îmi pare rău, am făcut o înţelegere cu Tsukku-san. Mi-a cerut să vorbesc deschis Părintelui Inspector. Asta-i tot, Alteţă.

— Părintele Inspector a spus că trebuie să-mi spui mie. Acum.

Mariko înţelese că n-avea de ales. Zarurile erau aruncate. Îi spuse despre complotul împotriva vieţii sale. Tot ceea ce ştia. El îşi bătu joc de zvonuri până când îi spuse de unde obţinuse informaţii.

— Confesorul lui? El?

— Da, îmi pare rău.

— Regret că Uraga e mort, spuse Kiyama, încă şi mai dezamăgit că atacul de noapte împotriva lui Anjin-san dăduse greş asemeni celorlalte ambuscade şi că acum omorâse singurul om care i-ar fi putut dovedi că duşmanul său Onoshi era trădător. Uraga o să ardă de-a pururi în flăcările iadului pentru acest sacrilegiu. Ceea ce-a făcut e cumplit. Merită excomunicare şi flăcările iadului, dar chiar şi aşa, mi-a fost de folos spunând asta, dacă-i adevărat.

Kiyama părea dintr-odată foarte bătrân.

— Nu pot să cred că Onoshi va face asta, sau că seniorul Harima va fi părtaş.

— Da. Aţi putea să-l întrebaţi pe seniorul Harima dacă e adevărat?

— Desigur, dar n-are să mărturisească nimic. Eu n-aş face-o. Tu ai face-o? Atât de trist, neh? Atât de cumplite sunt căile omului.

— Da.

— N-am să cred asta, Mariko-san. Uraga e mort, aşa că niciodată n-o să avem dovezi. Am să-mi iau măsuri de siguranţă, dar nu pot să cred.

— Da. Un lucru, Alteţă. Nu este foarte ciudat că seniorul general a pus gărzi în jurul lui Anjin-san?

— De ce ciudat?

— De ce să-l apere, când îl urăşte? Foarte ciudat, neh? Ar putea fi pentru că seniorul general a înţeles că Anjin-san ar putea fi o armă împotriva acelor daimyo care sunt catolici?

— Nu înţeleg unde vrei s-ajungi?

— Dacă, Doamne fereşte, domnia-voastră muriţi, Alteţă, seniorul Onoshi devine cel mai important în Kyushu, neh? Ce-ar putea face seniorul general ca să-l supună pe Onoshi? Nimic, afară doar să-l folosească pe Anjin-san.

— E cu putinţă, spuse încet Kiyama.

— Are doar un singur motiv să-l apere pe Anjin-san: să se folosească de el.

— Unde?

— Numai împotriva portughezilor. Şi astfel împotriva acelor daimyo creştini din Kyushu, neh?

— E cu putinţă.

— Cred ca Anjin-san este la fel de preţios pentru domnia-voastră ca şi pentru Onoshi, sau Ishido, sau stăpânul meu. În viaţă. Cunoştinţele lui sunt uriaşe. Doar cunoştinţele ne pot apăra de barbari, chiar şi de portughezi.

Kiyama spuse batjocoritor:

— Îi putem zdrobi, îi putem arunca afară oricând dorim. Sunt ca nişte tăuni pe un cal, nimic mai mult.

— Dacă Sfânta Biserică învinge şi tot imperiul devine creştin, aşa cum ne rugăm cu toţii, ce-o să fie atunci? O să mai supravieţuiască legile noastre? Dar bushido? Împortiva Poruncilor Bibliei? Eu cred că nu. Ca peste tot în lumea catolică. Nu, când sfinţii părinţi sunt stăpânitori, nu, dacă nu ne pregătim.

El nu-i răspunse. Apoi ea spuse:

— Alteţă, vă implor întrebaţi-l pe Anjin-san ce s-a întâmplat oriunde altundeva, în lume.

— N-am s-o fac. Cred că te-a vrăjit, Mariko-san. Îi cred pe sfinţii părinţi. Cred că Anjin-san al tău e stăpânit de Satana şi te implor să înţelegi erezia lui, care deja a pătruns în tine. De trei ori ai folosit „catolic", când ai vrut să spui creştin. Nu înseamnă asta că eşti de acord cu el că sunt două credinţe, două versiuni la fel de adevărate ale Adevăratei Credinţe? Nu este ameninţarea ta din seara asta un cuţit în pântecul Moştenitorului şi împotriva intereselor Bisericii?

Se ridică în picioare.

— Mulţumesc pentru informaţiile domniei-tale. Mergi cu Domnul Mariko scoase din mânecă un mic sul subţire de hârtie, sigilat.

— Seniorul Toranaga mi-a cerut să vă dau asta.

Kiyama privi sigiliul neatins.

— Ştii ce-i în el, Mariko-san?

— Da, mi s-a poruncit să-l distrug şi să spun mesajul verbal dacă va fi nevoie.

Kiyama rupse sigiliul. Mesajul relua dorinţa lui Toranaga pentru pace între ei, sprijinul lui deplin pentru Moştenitor şi succesiune şi dădea pe scurt informaţii despre Onoshi. Se încheia astfel: „Nu am dovezi despre seniorul Onoshi, dar Uraga-noh-Todamasa o să aibă şi cu bună ştiinţă a fost lăsat la îndemâna domniei-tale în Osaka ca să îl întrebi, dacă doreşti. Oricum, am dovezi că Ishido a trădat înţelegerea secretă dintre domnia-ta şi el, prin care dădea Kwanto urmaşilor domniei-tale după ce eu voi fi mort. Kwanto a fost promis în taină fratelui meu Zataki, în schimbul trădării lui

faţă de mine, aşa cum a şi făcut-o deja. Te rog să mă ierţi, vechi camarad al meu, dar ai fost de asemenea trădat. De îndată ce voi muri, domnia-ta şi întreaga spiţă veţi fi izolaţi şi distruşi, ca şi întreaga Biserică creştină. Te implor să-ţi schimbi gândurile. Curând vei avea dovezi ale sincerităţii mele.”

Kiyama reciti mesajul şi ea-l privi aşa cum i se poruncise. „Urmăreşte-l foarte atentă, Mariko-san, îi spusese Toranaga. Nu sunt sigur de înţelegerea cu Ishido în privinţa provinciei Kwanto. Iscoadele mi-au spus despre ea, dar nu sunt sigur. Ai să ştii din cele ce face – sau nu face – dacă i-ai dat mesajul la momentul potrivit.”

Văzuse chipul lui Kiyama. Deci şi asta este de asemenea adevărat, gândi.

Bătrânul daimyo privi în sus şi spuse cu voce egală:

— Şi eşti dovada sincerităţii sale, neh? Ofranda pentru altar. Mielul sacrificat.

— Nu, Alteţă.

— Nu te cred. Şi nici pe el. Trădarea lui Onoshi, poate, dar restul… Seniorul Toranaga încearcă iar una dintre vicleniile sale, vechile sale viclenii, amestecând jumătăţi de adevăruri şi miere şi otravă. Mi-e teamă că tu eşti cea trădată, Mariko-san.

CAPITOLUL 54

— Plecăm la amiază.

— Nu, Mariko-san…

Doamnei Sazuko aproape că-i dăduseră lacrimile.

— Da, spuse Kiri, da, o să plecăm când spui.

— Dar o să ne împiedice! izbucni tânăra fată. E atât de fără rost.

— Nu, îi spuse Mariko. Greşeşti, Sazuko-chan, e foarte necesar.

Kiri spuse:

— Mariko-san are dreptate. Avem poruncile noastre.

Începu să sugereze amănunte ale plecării.

— Am putea fi uşor gata până în zori, dacă doreşti.

— Amiaza este momentul când trebuie să plecăm. Aşa a spus el, Kiri-chan, răspunse Mariko.

— O să avem nevoie de foarte puţine lucruri, neh?

— Da.

Sazuko spuse:

— Foarte puţine! îmi pare rău, dar e totul atât de prostesc, or să ne oprească!

— Poate că nu, copilă. Mariko zice că or să ne lase să plecăm. Seniorul Toranaga crede c-or să ne lase. Aşa că să ne închipuim c-o să ne lase. Du-te şi odihneşte-te. Du-te, trebuie să vorbesc cu Mariko-san.

Fata plecă foarte tulburată. Kiri îşi împreună mâinile.

— Da, Mariko-san?

— Trimit un mesaj cifrat printr-un porumbel călător, ca să-i spună seniorului Toranaga ce s-a întâmplat în noaptea asta. O să plece la prima rază de lumină. Oamenii lui Ishido or să încerce bineînţeles să distrugă restul porumbeilor mâine, dacă se ivesc necazuri şi nu pot să-i aduc aici. Dacă e vreun mesaj pe care vrei să-l trimiţi…

— Da. O să-l scriu chiar acum. Ce crezi c-o să se întâmple?

— Seniorul Toranaga e sigur că o să ne lase să plecăm, dacă sunt de-ajuns de tare.

— Nu cred şi, te rog să mă ierţi, cred că nici dumneata nu te încrezi prea mult în încercarea asta.

— Greşeşti. Oh, desigur, s-ar putea să ne oprească mâine şi, dacă au s-o facă, o să iasă cel mai mare scandal şi multe ameninţări, dar toate astea nu înseamnă nimic. Mariko râse. Oh, să vezi ameninţări, Kiri-san şi au s-o ţină toată ziua şi toată noaptea, dar mâine la amiază o să ni se îngăduie să plecăm.

Kiri clătină din cap.

— Dacă ni s-ar îngădui să scăpăm, oricare alt ostatec din Osaka o să plece şi el. Puterea lui Ishido va fi tare slăbită şi o să-şi piardă din prestigiu. Nu-şi poate îngădui asta.

— Da.

Mariko era foarte mulţumită.

— Şi totuşi e prins în cursă.

Kiri o privi.

— În optsprezece zile stăpânul nostru o să ajungă aici, neh? Trebuie să ajungă.

— Da.

— Te rog să mă ierţi, atunci de ce este atât de important ca noi să plecăm acum?

— El crede că-i destul de important, Kiri-san. Îndeajuns ca să poruncească asta.

— Ah, atunci are un plan?

— Nu are întotdeauna o mulţime de planuri?

— Odată ce Prealuminatul încuviinţează să fie aici, atunci stăpânul nostru e prins în cursă, neh?

— Da.

Kiri aruncă o privire către panoul-shoji al uşii. Era închis. Se aplecă înainte şi spuse şoptit:

— Atunci de ce mi-a cerut în taină să-i strecor gândul ăsta doamnei Ochiba?

Încrederea lui Mariko începu să scadă.

— Ţi-a spus el să faci asta?

— Da. De la Yokosé, după ce l-a văzut prima dată pe seniorul Zataki. De ce a deschis cursa el însuşi?

— Nu ştiu.

Kiri îşi muşcă buzele.

— Aş vrea să ştiu. O să aflu în curând, dar nu cred că-mi spui tot ce ştii, Mariko-san.

Mariko încerca să se stăpânească, iar Kiri o atinse atrăgându-i din nou atenţia să tacă şi-i şopti:

— În mesajul lui către mine mi-a spus să am încredere în tine pe deplin, aşa că să nu mai spunem mai mult de atât. Am într-adevăr încredere în tine, Mariko-chan, dar asta nu-mi împiedică mintea să lucreze, neh?

— Te rog să mă ierţi.

— Sunt atât de mândră de dumneata, spuse Kiri cu o voce obişnuită. Da. Să îl înfrunţi aşa pe Ishido şi pe toţi ceilalţi! Aş vrea să fi avut curajul tău.

— E uşor pentru mine. Stăpânul meu a spus că trebuie să plecăm.

— E foarte primejdios ce facem, cred eu. Oricum, cu ce pot să te ajut?

— Dă-mi sprijinul tău.

— Îl ai. L-ai avut întotdeauna.

— Am să stau aici cu tine până în zori, Kiri, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu Anjin-san.

— Da. Cred că e mai bine să merg cu tine.

Cele doua femei părăsiră încăperile lui Kiri cu o escortă de samurai în maro în jurul lor, trecând pe lângă alţii care se înclinară, toţi foarte vizibil mândri de Mariko. Kiri îi conduse pe coridoare, de-a curmezişul marii săli de audienţe, în coridorul de dincolo de ea. Alţi samurai în uniforme maro stăteau de gardă acolo şi, împreună cu ei, samurai în gri. Când o văzură pe Mariko se înclinară cu toţii, cinstind-o în egală măsură. Şi Kiri şi Mariko fură surprinse să vadă uniforme gri în încăperile lor. Îşi ascunseră nemulţumirea şi nu spuseră nimic.

Kiri arătă către o uşă.

— Anjin-san? strigă Mariko.

— Hai?

Uşa se deschise. Blackthorne era acolo. În spatele lui, în cameră, se mai aflau încă doi samurai în gri.

— Salut, Mariko-san.

— Salut.

Mariko privi la samuraii în uniforme gri.

— Trebuie să vorbesc cu Anjin-san între patru ochi.

— Vă rog, vorbiţi doamnă, spuse căpitanul cu nespusă politeţe. Din nefericire ni s-a poruncit de către seniorul Ishido în persoană, sub pedeapsa cu moartea pe loc, să nu-l lăsăm singur.

Yoshinaka, ofiţerul de schimb din acea noapte, păşi înainte.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă Toda, a trebuit să încuviinţez aceste douăzeci de gărzi pentru Anjin-san. A fost cererea personală a seniorului Ishido, îmi pare rău.

— Deoarece seniorul Ishido este îngrijorat doar de siguranţa lui Anjin-san, sunt bineveniţi, spuse ea, deloc mulţumită în sinea ei.

Yoshinaka spuse căpitanului samurailor în gri:

— Am să răspund eu pentru el, cât timp doamna Toda e cu el. Puteţi aştepta afară.

— Îmi pare rău, spuse samuraiul ferm. Eu şi oamenii mei nu avem de ales decât să privim cu proprii noştri ochi.

Kiri spuse:

— O să fiu bucuroasă să rămân. Desigur că cineva e necesar.

— Îmi pare rău, Kiri-san, trebuie să fim de faţă. Vă rog să mă iertaţi, doamnă Toda, spuse căpitanul stânjenit, dar niciunul dintre noi nu vorbeşte limba barbară.

— Nimeni nu a încercat să spună că aţi fi atât de nepoliticoşi ca să ascultaţi, spuse Mariko, aproape furioasă. Dar obiceiurile barbare sunt diferite de ale noastre.

Yoshinaka spuse:

— Desigur că samuraii în gri trebuie să se supună stăpânului lor. Aţi avut pe deplin dreptate în noaptea asta, susţinând că prima datorie a unui samurai este către stăpânul său legiuit, doamnă Toda, şi aţi avut deplină dreptate să arătaţi aceasta în faţa tuturor.

— Deplină dreptate, spuse căpitanul samurailor în uniforme gri cu aceeaşi mândrie. Un samurai nu are alt scop în viaţă, neh?

— Mulţumesc, spuse ea, încălzită de respectul lor.

— Ar trebui de asemenea să cinstim obiceiurile lui Anjin-san, dacă putem, căpitane, spuse Yoshinaka. S-ar putea să am o soluţie. Te rog, vino cu mine.

Îi conduse înapoi în sala de audienţe.

— Vă rog, doamnă, vreţi să-l luaţi pe Anjin-san şi să vă aşezaţi aici?

Arătă către podiumul ridicat într-o parte a încăperii.

— Gărzile lui Anjin-san pot sta la uşi, aşa că-şi pot îndeplini datoria către stăpânul lor, noi putem să ne-o îndeplinim pe-

a noastră şi domnia-voastră puteţi vorbi după cum doriţi, după obiceiurile lui Anjin-san, neh?

Mariko îi explică lui Blackthorne ce-i spusese Yoshinaka, apoi continuă prudentă în latină.

— N-or să te părăsească nici o clipă în noaptea asta. N-avem de ales. Pot doar să poruncesc să-i ucidă pe dată, dacă asta ţi-e dorinţa.

— Dorinţa mea este să stau de vorbă cu tine, singur, dar nu cu preţul unor vieţi.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

Mariko se întoarse către Yoshinaka.

— Foarte bine. Mulţumesc, Yoshinaka-san. Ai vrea, te rog, să trimiţi pe cineva după arome şi tăvi cu jeratec, ca să ţinem departe ţânţarii?

— Desigur. Vă rog să mă iertaţi, doamnă, aveţi şi alte veşti de la doamna Yodoko?

— Nu, Yoshinaka-san. Am auzit că încă se odihneşte, fără dureri.

Mariko zâmbi către Blackthorne.

— Mergem să stăm acolo, Anjin-san?

El o urmă. Kiri se înapoie în încăperile ei, iar samuraii în gri se aşezară la uşile sălii de audienţe. Căpitanul samurailor în gri era aproape de Yoshinaka, câţiva paşi mai departe de ceilalţi.

— Nu-mi place asta, şopti răguşit.

— O să tragă doamna Toda sabia şi o să-l ucidă? Fără supărare, unde ţi-s minţile?

Yoshinaka se îndepărtă şchiopătând ca să verifice şi celelalte posturi de pază. Căpitanul privi către podium. Mariko şi Anjin-san erau aşezaţi unul în faţa celuilalt, bine luminaţi de făclii. Nu putea să audă ce-şi spuneau. Încercă să se concentreze asupra buzelor lor, dar nici asta nu-i fu de mare ajutor, deşi ochii lui erau foarte buni şi putea vorbi portugheza. Cred că vorbesc din nou limba sfinţilor părinţi, îşi spuse. Groaznică limbă, cu neputinţă de învăţat!

Totuşi, ce mai contează? De ce n-ar vorbi cu ereticul între patru ochi, dacă aşa îi face plăcere? Niciunul dintre ei nu mai rămâne mult pe acest pământ. Atât de trist. Oh, Sfântă Fecioară! Ia-o-n grija Ta pentru curajul ei!

— Latina e mai sigură, Anjin-san.

Evantaiul ei alungă un ţânţar care bâzâia prin jur.

— Ne pot auzi de aici?

— Nu. Nu cred asta, nu dacă vorbim încet şi aşa cum m-ai învăţat tu, mişcând foarte puţin buzele.

— Bine. Cum s-a terminat cu Kiyama?

— Te iubesc.

— Tu…

— Mi-ai lipsit.

— Şi tu, mie. Cum am putea să ne-ntâlnim singuri?

— În noaptea asta nu e cu putinţă. Mâine noapte o să fie, dragostea mea. Am un plan.

— Mâine? Dar ce-i cu plecarea ta?

— Mâine s-ar putea să mă oprească, Anjin-san. Te rog, nu te îngrijora. Ziua următoare vom fi liberi cu toţii să plecăm, aşa cum dorim. La noapte, dacă or să mă oprească, am să fiu cu tine.

— Cum?

— Kiri o să m-ajute. Nu mă întreba cum, sau ce, sau de ce. O să fie uşor.

Ea se opri când slujnicele aduseră micile tăvi cu jăratec. În curând fâşii spiralate de fum alungară gângăniile nopţii. Când fură din nou în siguranţă, vorbiră despre călătoria lor, mulţumiţi că erau împreună, iubindu-se fără să se atingă, întotdeauna ocolind gândul la Toranaga şi importanţa zilei ce urma. Apoi el spuse:

— Ishido e duşmanul meu. De ce sunt atât de multe gărzi în jurul meu?

— Ca să te apere. Şi, de asemenea, ca să te urmărească îndeaproape. Cred că Ishido ar vrea şi el să te folosească împotriva Corabiei Negre şi a portului Nagasaki şi a seniorului Kiyama – sau Onoshi.

— Ah, da. M-am gândit şi eu la asta.

Ea îi văzu ochii cercetând-o.

— Ce-i Anjin-san?

— Împotriva celor ce crede Yabu, eu cred că nu eşti proastă, că tot ce-ai spus în seara asta ai spus-o cu bună-ştiinţă şi ai făcut-o cu bună-ştiinţă, la porunca lui Toranaga.

Ea-şi netezi o cută a chimonoului.

— Mi-a dat porunci, da.

Blackthorne se reîntoarse la portugheză.

— Te înşală. Eşti o momeală, ştii asta? Eşti doar momeala pentru una dintre cursele sale.

— De ce spui asta?

— Tu eşti momeala. Aşa sunt şi eu. Se vede nu-i aşa? Şi Yabu e momeala. Toranaga ne-a trimis pe toţi aici ca să ne sacrifice.

— Nu, greşeşti, Anjin-san, îmi pare rău, dar greşeşti.

În latină spuse:

— Îţi spun că eşti minunată şi că te iubesc, dar eşti o mincinoasă.

— Nimeni nu mi-a spus asta până acum.

— Ai spus de asemenea că nimeni nu ţi-a mai spus „te iubesc”.

Ea-şi privi evantaiul.

— Să vorbim despre alte lucruri.

— Ce câştigă Toranaga sacrificându-ne?

Ea nu răspunse.

— Mariko-san, am dreptul să te-ntreb. Nu mă tem. Vreau doar să ştiu ce câştigă.

— Nu ştiu.

— Tu! Jură pe dragostea ta şi pe Dumnezeul tău.

— Şi tu? îi răspunse ea amar în latină. Şi tu spui „jură în faţa Domnului” şi pui întrebări după întrebări?

— Este viaţa ta şi viaţa mea şi ţin la amândouă. Din nou, ce câştigă el?

Vocea ei deveni mai puternică.

— Ascultă, da, eu am ales momentul şi da, nu sunt o femeie proastă şi…

— Ai grijă, Mariko-san. Te rog, nu-ţi ridica glasul, asta ar fi foarte prostesc.

— Îmi pare rău. Da. A fost făcută cu bună-ştiinţă, de faţă cu toţi, după cum a dorit Toranaga.

— De ce?

— Pentru că Ishido e un ţăran şi trebuie să ne lase să plecăm. Provocarea trebuia să fie aruncată în faţa nobililor săi. Doamna Ochiba e de acord cu plecarea noastră ca să-l întâlnim pe seniorul Toranaga. Am mai vorbit cu ea şi ea nu se împotriveşte. N-ai de ce să te îngrijorezi.

— Nu-mi place să văd focul stârnit în tine. Sau veninul. Sau minciuna. Unde este liniştea ta şi unde sunt bunele tale purtări? Poate că ar trebui să înveţi să priveşti cum cresc pietrele, neh?

Furia lui Mariko se topi şi ea râse.

— Ah, tu! Tu ai dreptate, te rog să mă ierţi. Se simţi reîmprospătată, din nou ea însăşi.

— Oh, cât te iubesc, şi cât mă mândresc cu tine, şi-am fost atât de mândră de tine în seara asta, că aproape te-am sărutat acolo, în faţa tuturor, aşa cum este obiceiul tău.

— Sfântă Fecioară! Asta i-ar fi pus pe toţi pe jar, neh?

— Dacă aş fi singura cu tine, te-aş săruta până când strigătele tale de îndurare ar umple universul!

— Îţi mulţumesc, doamnă, dar eşti aici şi eu sunt dincoace, iar lumea e-ntre noi.

— Ah, dar nu e nicidecum lumea între noi. Viaţa mea e împlinită din cauza ta.

După un timp el spuse:

— Şi poruncile lui Yabu către tine – să-ţi ceri iertare şi să rămâi?

— Ar putea să nu fie ascultate, îmi pare rău.

— Din cauza poruncilor lui Toranaga?

— Da. Dar nu sunt numai poruncile lui, este şi dorinţa mea. Şi toate astea s-au făcut la sfatul meu. Eu l-am rugat

să-mi îngăduie să vin aici, dragostea mea. În faţa lui Dumnezeu, ăsta-i adevărul!

— Ce-o să se întâmple mâine?

Ea-i repetă ce-i spusese şi lui Kiri, adăugând:

— Totul o să fie şi mai bine decât a fost plănuit. Nu este Ishido deja apărătorul tău? Jur că nu ştiu cum poate fi seniorul Toranaga atât de deştept. Înainte de a pleca mi-a spus că toate asta or să se întâmple, s-ar putea să se-ntâmple. Ştia că Yabu n-are nici o putere în Kyushu. Doar Ishido sau Kiyama puteau să te apere acolo. Nu suntem momeli, suntem sub protecţia lui. Suntem destul de în siguranţă.

— Şi cum rămâne cu cele nouăsprezece zile, optsprezece acum? Toranaga trebuie să fie aici, neh?

— Da.

— Atunci nu e cum a spus Ishido, pierdere de vreme?

— Cu-adevărat nu ştiu asta. Ştiu doar că nouăsprezece, optsprezece, sau chiar trei zile pot fi o eternitate.

— Sau mâine?

— Şi mâine, de asemenea. Sau ziua următoare.

— Şi dacă Ishido nu te va lăsa să pleci mâine?

— Asta e singura şansă pe care-o avem. Toţi. Ishido trebuie să fie umilit.

— Eşti sigură?

— Da. În faţa lui Dumnezeu, Anjin-san.

Blackthorne ieşi din nou dintr-un coşmar, dar în clipa când se trezi pe deplin, visul dispăru. Uniformele în gri se holbau la el prin plasa împotriva ţânţarilor, în lumina unor zori timpurii.

— Bună dimineaţa, le spuse, displăcându-i să fie privit în timp ce dormea. Ieşi de sub polog, trecu în coridor şi de acolo în jos pe scări până când ajunse la toaleta din grădină. Gărzile în uniforme maro şi gri îl însoţiră. Abia le băgă în seamă.

Zorii erau ceţoşi. Către est cerul se limpezise deja. Aerul mirosea a sare şi umezeală dinspre mare. Muştele

începuseră să roiască.

O să fie zăpuşeală astăzi, se gândi. Auzi paşi apropiindu-se. Prin deschizătura din uşă o văzu pe Chimmoko. Ea aşteptă răbdătoare, sporovăind cu gărzile, şi când el ieşi, se înclină şi îl salută.

— Unde-i Mariko-san? întrebă el.

— Cu Kiritsubo-san, Anjin-san.

— Mulţumesc. Când pleacă?

— Curând, Alteţă.

— Spune-i lui Mariko-san place spune „bună dimineaţa” înainte plecat.

O spusese din nou, deşi Mariko îi promisese deja că o să-l caute înainte de a se întoarce către locuinţa ei ca să-şi adune lucrurile.

— Da, Anjin-san.

El dădu din cap aşa cum ar fi făcut-o un samurai şi plecă să facă o baie. De obicei nu se făcea baie cu apă fierbinte dimineaţa, dar în fiecare dimineaţă el se ducea acolo şi îşi turna apă rece pe tot trupul.

— Ehei, Anjin-san, spuneau întotdeauna gărzile sale, sau cei care se aflau din întâmplare prin jur, asta, desigur, este foarte bine pentru sănătatea domniei-tale.

Se îmbrăcă şi merse pe crenelurile care dădeau în curtea acelei aripi a castelului. Purta un chimonou maro şi săbii, şi pistolul ascuns în brâu. Samuraii în uniforme maro care erau de santinelă îl salutară bucuroşi, ca pe unul dintre ai lor, deşi foarte stânjeniţi de însoţitorii săi în uniforme gri. Ceilalţi samurai în gri forfoteau pe crenelurile de peste drum, mai înalte decât ale lor, şi dincolo de poartă.

— Foarte mulţi samurai în gri, mult mai mulţi decât de obicei. Înţelegeţi, Anjin-san? îi spuse Yoshinaka ieşind pe balcon.

— Da.

Căpitanul uniformelor gri se apropie de ei.

— Vă rog, nu vă apropiaţi prea mult de margine, Anjin-san. Vă rog să mă iertaţi.

Soarele era la orizont. Îi simţea căldura plăcută pe piele. Nu erau nori pe cer şi briza murea încet. Căpitanul samurailor în gri arătă către sabia lui Blackthorne.

— Acesta este „Vânzătorul de Ulei”, Anjin-san?

— Da, căpitane.

— Mi se poate îngădui să văd lama?

Blackthorne trase o parte a săbiei din teacă. Datina hotăra că o sabie nu trebuia scoasă niciodată în întregime din teacă decât dacă trebuia folosită.

— Ehei, frumoasă, neh?

Ceilalţi samurai în uniforme maro sau gri se îngrămădiră în jur, la fel de impresionaţi. Blackthorne împinse sabia la loc, mulţumit.

— Onorat să port „Vânzătorul de Ulei”.

— Puteţi folosi sabia, Anjin-san? întrebă căpitanul.

— Nu, căpitane, nu ca un samurai, dar învăţ.

— Ah, da. Asta-i foarte bine.

În curtea interioară, aflată încă în umbră la două etaje mai jos, samuraii în maro făceau instrucţie. Blackthorne îi privi.

— Câţi mulţi samurai acolo, Yoshinaka-san?

— Patru sute trei, Anjin-san, cu cei două sute care au venit cu mine.

— Şi afară?

— Cei în gri? râse Yoshinaka. O mulţime, foarte mulţi.

Căpitanul în gri îşi arătă dinţii într-un zâmbet.

— Aproape o sută de mii. Înţelegeţi, Anjin-san, o sută de mii?

— Da, mulţumesc.

Priviră cu toţii la falanga formată din hamali, cai de povară şi trei palanchine care dădu colţul în depărtare şi se apropia de această fundătură, înconjurată de gărzi. Strada era încă cufundată în umbră şi întuneric între pereţii înalţi. Torţele mai ardeau în suporturile lor fixate în pereţi. Chiar şi de la distanţa aceasta puteau să vadă nervozitatea hamalilor. Samuraii în gri de peste drum păreau mai liniştiţi

şi mai atenţi şi tot aşa păreau şi cei în uniforme maro aflaţi de gardă.

Porţile înalte se deschiseră ca să lase să treacă coloana, în timp ce samuraii în gri din escortă rămaseră afară alături de ceilalţi camarazi ai lor, apoi se închiseră din nou. Marea bară de fier căzu cu zgomot în locaşurile ei săpate adânc în pereţii de granit. Nici un grilaj nu apăra poarta aceasta.

Yoshinaka spuse:

— Anjin-san, vă rog să mă iertaţi. Trebuie să supraveghez şi asta. Totul e gata, neh?

— Aştept aici.

— Da.

Yoshinaka plecă. Căpitanul uniformelor gri se apropie de parapet şi privi în jos.

Iisuse Cristoase, se gândea Blackthorne, sper că ea are dreptate şi Toranaga la fel. Nu mai durează mult. Cercetă soarele şi mormăi încet către sine însuşi, în portugheză:

— Nu mai e mult până la plecare.

Fără să-şi dea seama, căpitanul mormăi o încuviinţare şi Blackthorne înţelese că omul înţelegea foarte bine portugheza, era deci catolic şi un alt posibil asasin. Mintea lui alergă înapoi către noaptea trecută şi-şi aminti că tot ceea ce-i spusese lui Mariko fusese în latină. Oare fusese totul în latină? Mamă Doamne, dar când a spus „aş putea să poruncesc să fie ucişi”, asta o fi fost în latină? Vorbeşte el oare latina, ca celălalt căpitan, acela care a fost ucis în timpul primei evadări din Osaka?

Soarele prindea putere şi Blackthorne îşi luă ochii de pe căpitan. Dacă nu m-ai ucis azi-noapte poate că n-ai s-o faci niciodată, îşi zise, punând acest catolic într-un compartiment.

O văzu pe Kiri ieşind în curte. Supraveghea slujnicele care cărau coşuri şi sipete pentru caii de povară. Părea micuţă, stând acolo, pe scările principale, unde Sazuko se prefăcuse că alunecă, îngăduindu-i lui Toranaga să scape. Chiar către nord era grădina aceea plăcută şi mica locuinţă rustică

unde o văzuse pentru prima dată pe Mariko şi pe Yaemon, Moştenitorul. Mintea lui călători cu cortegiul de amiază în afara castelului, şerpuind prin labirint, apoi, în siguranţă afară prin pădure, în jos către mare. Se rugă să ajungă teafără împreună cu ceilalţi. Odată ce avea să ajungă destul de departe, el şi Yabu aveau să plece pe galeră şi să iasă în larg. De acolo, de pe ziduri, marea părea atât de aproape. Marea îl chema. Şi orizontul.

— Konbanwa, Anjin-san.

— Mariko-san!

Era mai strălucitoare ca niciodată.

— Konbanwa, îi răspunse el.

Apoi în latină, nepăsător:

— Ai grijă de acest om în gri, el înţelege.

Continuă imediat în portugheză ca să-i dea timp să se pregătească:

— Da. Nu înţeleg cum poţi să fii atât de frumoasă după atât de puţin somn.

O luă de braţ şi o întoarse către căpitan, conducând-o către parapet.

— Uite, acolo-i Kiritsubo-san.

— Mulţumesc. Da. Sunt… Mulţumesc.

— De ce nu-i faci semn lui Kiritsubo-san?

Ea făcu aşa cum i se ceruse şi strigă tare către ea. Kiri îi văzu şi le făcu semn la rândul ei. După o clipă, din nou relaxată şi putându-se controla, Mariko spuse:

— Mulţumesc, Anjin-san. Eşti foarte deştept şi foarte înţelept.

Ea îl salută pe căpitan politicoasă şi păşi către o muchie de piatră pe care se aşează, având grijă mai întâi să se asigure că locul era curat.

— O să fie o zi minunată, neh?

— Da. Cum ai dormit?

— N-am dormit, Anjin-san. Kiri şi cu mine am sporovăit până în ultima clipă, când s-au ivit zorii. Îmi plac zorii. Dumneata?

— Somnul meu a fost tulburat, dar…
— Oh, îmi pare rău.
— Acum mi-e bine, crede-mă. Pleci acum?
— Da, dar mă întorc la amiază ca s-o iau pe doamna Kiri-san şi pe doamna Sazuko.
Îşi întoarse faţa de la căpitan şi spuse în latină:
— Tu. Îţi aminteşti Hanul Florilor?
— Desigur. Cum aş putea să-l uit?
— Dacă este vreo întârziere, noaptea aceasta va fi a noastră. La fel de desăvârşită şi plină de pace.
— Ah, asta… asta ar putea fi cu putinţă, dar aş prefera să te ştiu în siguranţă pe drum.
Ea continuă în portugheză:
— Acum trebuie să plec, Anjin-san. Vrei, te rog, să mă ierţi?
— Te conduc până la poartă.
— Nu, te rog, priveşte de aici. Dumneata şi căpitanul puteţi privi de-aici, neh?
— Desigur, spuse Blackthorne deîndată, înţelegând. Mergi cu Dumnezeu.
— Şi tu.
El rămase pe parapet. În timp ce aştepta, lumina soarelui învălui curtea alungând umbrele. Mariko apăru dedesubt. O văzu salutându-i pe Kiri şi pe Yoshinaka şi discutând împreună fără nici o uniformă gri, duşmană, în preajma lor. Apoi se înclinară. Ea privi în sus către el, umbrindu-şi ochii cu palma şi-i făcu veselă cu mâna. El îi răspunse la fel. Porţile fură date de-o parte şi, cu Chimmoko la câţiva paşi în urma ei, Mariko ieşi însoţită de escorta ei de zece samurai în chimonouri maro. Porţile se închiseră încă odată. Pentru un timp o pierdu din vedere. Când reapăru, cincizeci de samurai în gri, ieşiţi din mulţimea aflată în afara zidurilor lor, îi înconjuraseră ca o nouă gardă de onoare. Cortegiul porni în jos pe strada lipsită de lumină. Îi privi până când dădură colţul cel mai îndepărtat. Ea nu se uită nici o clipă înapoi.

— Mergem mâncăm acum, căpitane, spuse el.

— Da, desigur, Anjin-san.

Blackthorne merse în încăperile lui şi mâncă orez, legume murate şi bucăţi de peşte fiert, urmate de fructe timpurii din Kyushu: mici mere acrişoare, piersici şi prune cu carnea tare. Savură o tartă de fructe şi cha.

— Mai doriţi, Anjin-san? întrebă servitorul.

— Nu, mulţumesc.

Oferi gărzilor sale fructe şi ei le acceptară recunoscători, iar când terminară se întoarseră înapoi către crenelurile însorite. I-ar fi plăcut să cerceteze cremenea pistolului său ascuns, dar se gândi c-ar fi mai bine să nu atragă atenţia asupra lui. O încercase o dată în timpul nopţii, cât de bine putuse sub cearceaf şi sub pologul împotriva ţânţarilor, dar fără s-o vadă nu putea fi sigur de oţeluri sau piatră.

Nu mai poţi face altceva, se gândi. Eşti o păpuşă. Ai răbdare, Anjin-san. Cartul tău se sfârşeşte la amiază.

Măsură din ochi înălţimea soarelui. Începea perioada de două ceasuri a Şarpelui. După Şarpe urmează Calul. Şi la mijlocul Calului este amiaza.

Clopotele templelor din întregul castel şi din oraş bătură începutul Orei Şarpelui şi el fu mulţumit de precizia lui. Băgă de seamă o piatră mică pe pardoseală. Merse până la ea şi-o ridică, aşezând-o cu grijă pe o margine a ambrazură, în lumina soarelui, apoi se lăsă pe spate proptindu-şi picioarele confortabil şi îşi aţinti privirea asupra ei.

Samuraii în gri îi urmăreau fiecare mişcare. Căpitanul se încruntă. După un timp spuse;

— Anjin-san, care este înţelesul pietrei?

— Te rog?

— Piatra. De ce piatra, Anjin-san?

— Privesc piatra crescând.

— Oh, îmi pare rău, înţeleg, răspunse căpitanul cerându-şi scuze. Vă rog, iertaţi-mă că v-am deranjat.

Blackthorne râse în sinea lui şi se întoarse către piatră.

— Creşti, ticăloaso, spuse.

Dar, ca şi în alte dăţi, oricât de mult o blestemă, îi porunci, sau rugă, ea nu crescu.

Chiar te-aştepţi să vezi piatra crescând? se întrebă. Nu, desigur, dar ajută să treacă timpul şi să-ţi găseşti liniştea. Nu poţi avea îndeajuns wa, neh?

Ehei, oare de unde-o să vină noul atac? Nu e nici o apărare împotriva unui asasin, dacă asasinul e pregătit să moară, nu-i aşa?

Rodrigues verifică cremenea unei muschete pe care-o luase la întâmplare din rastelul de lângă tunul de la provă. Găsi cremenea tocită şi pătată şi deci primejdioasă. Fără nici o vorbă aruncă muscheta tunarului. Omul abia apucă s-o prindă, înainte ca patul armei să-l izbească în faţă.

— Sfântă Fecioară, senhor pilot! ţipă omul, nu era nevoie să…

— Ascultă, dobitocule! Data viitoare când găsesc ceva în neregulă cu o muschetă sau tun în timpul cartului tău, ai să primeşti cincizeci de bice şi ai să pierzi leafa pe trei luni. Nostrom!

— Da, pilotule?

Pesaro, nostromul, îşi mişcă mai aproape silueta masivă şi se încruntă mânios la tânărul tunar.

— Scoate pe punte ambele carturi! Verifică fiecare muschetă şi tun. Totul. Numai Dumnezeu ştie când o să avem nevoie de ele!

— O să mă-ngrijesc de asta, pilotule.

Nostromul îşi împinse faţa către tunar.

— O să mă piş în grogul tău la noapte, Gomez, pentru toată munca în plus şi-o să trebuiască să-l dai pe gât zâmbind. Treci la treabă.

Erau opt tunuri mici pe puntea principală, patru la tribord şi patru la babord, şi unul la provă, îndeajuns să respingă orice pirat care nu avea tunuri pe corabie, dar nu îndeajuns ca să ducă la capăt un atac. Mica fregată era o corabie cu două catarge numită Santa Luz.

Rodrigues aşteptă până când tot echipajul îşi luă în primire armele, apoi se întoarse şi se sprijini de parapet.

Castelul strălucea mohorât în soare, de culoarea plumbului vechi, afară de donjon, ale cărui ziduri erau alb-albastre şi acoperişurile aurite. Scuipă în apă şi privi scuipatul să vadă dacă va ajunge până la stâlpii debarcaderului, cum spera, sau se va duce până în mare. Ajunse în mare.

— La naiba, murmură, dorindu-şi să aibă propria lui fregată, Santa Maria, sub picioarele lui acum. Afurisit ghinion să fie în Macao tocmai atunci când avem nevoie de ea!

— Care-i necazul, Căpitane General? întrebase în urmă cu câteva zile la Nagasaki, când fusese sculat din patul său cald, din casa ce se afla pe o ridicătură deasupra oraşului şi portului.

— Trebuie să ajungem la Osaka deîndată, spusese Ferriera, dichisit şi arogant ca un păun chiar şi la acea oră a dimineţii. Am prmit un mesaj grabnic de la Dell'Aqua.

— Ce s-a mai întâmplat acum?

— Nu spune. Doar că e vital pentru viitorul Corabiei Negre.

— Madonna! Ce mişelie mai pun la cale acum? Ce e atât de vital? Corabia noastră! e la fel de zdravănă ca orice corabie în stare să plutească, fundul ei e curat şi arborada în regulă. Negoţul mai bun decât ne-am închipuit şi la vreme. Maimuţele se poartă cum trebuie. Porcul de Harima e încrezător şi… şi se opri, căci un gând îi explodase în creier: Englezul! A ieşit în larg?

— Nu ştiu, dar dacă-i aşa…

Rodrigues privise îndelung ieşirea din marele port, aproape aşteptându-se să-l vadă pe Erasmus încrucişând acolo, arătându-şi detestatul steag al Angliei, aşteptând ca un câine flămând ziua în care trebuiau să iasă în larg către Macao şi casă.

— Iisuse, Sfântă Fecioară şi voi, toţi sfinţii! Faceţi să nu sentâmple asta!

— Care-i cea mai iute cale? Lorca?

— Santa Luz, Căpitane General. Putem ridica ancora într-o oră. Ascultă, englezul nu poate să facă nimic fără oameni, nu uita…

— Madonna, poate să vorbească bolboroseala lor acum, nu? De ce n-ar putea folosi maimuţe, nu? Sunt de-ajuns piraţi japo ca să-i facă douăzeci de echipaje.

— Da, dar nu tunari şi nu marinari pricepuţi, aşa cum are el nevoie. N-a avut timp să pregătească japo. Anul viitor s-ar putea, da' nu împotriva noastră.

— De ce, în numele Fecioarei şi al sfinţilor, i-au dat preoţii unul dintre dicţionarele lor, n-am să pricep niciodată! Bastarzi cu două feţe! Trebuie să fi fost stăpâniţi de diavol. E ca şi cum englezul ar fi apărat de Satana!

— Îţi spun că-i doar deştept.

— Sunt destui care-s pe-aici de douăzeci de ani şi nu pot vorbi o iotă din bolboroseala japonezilor, dar englezul poate. Îţi spun că şi-a vândut sufletul lui Satan şi-n schimbul magiei negre Necuratul îl apără. Cum altfel îţi explici asta? De câţi ani încerci să vorbeşti limba lor şi chiar trăieşti cu una dintre ai lor? Leche, ar putea uşor folosi piraţi japo.

— Nu, Căpitane General. Trebuie să facă rost de oameni de aici, iar noi îl aşteptăm şi deja ai pus pe toţi cei suspecţi în fiare.

— Cu douăzeci de mii de cruzados în argint şi promisiunea Corabiei Negre poate să-i cumpere pe toţi oamenii de care are nevoie, cu temniceri cu tot şi cu blestemata de închisoare în care se află. Cabrón, poate că e-n stare să te cumpere şi pe tine.

— Vezi ce vorbeşti!

— Eşti un ticălos de spaniol nenorocit, Rodrigues! E vina ta că e-n viaţă. Tu eşti de vină. De două ori l-ai lăsat să-ţi scape!

Căpitanul General se repezise la el, furios.

— Trebuia să-l omori când l-ai avut în mână.

— Poate. Asta o să mă urmărească toată viaţa, spusese Rodrigues amar. Am vrut să-l omor când s-a putut.

— Aşa să fie?

— Ţi-am spus de douăzeci de ori. N-auzi, sau ai scârnă spaniolă în urechi ca de obicei, aşa cum ai şi în gură?

Pusese mâna pe pistol şi Căpitanul General îşi trăsese sabia, apoi fata japoneză se aşezase speriată între ei.

— Roog, Rod-san, nu supărare, nu certi, roog! Creştin, roog!

Furia oarbă îi părăsise pe amândoi şi Ferriera spusese:

— Îţi spun, înaintea lui Dumnezeu, englezul trebuie să fie sub mâna diavolului. Aproape că era să te ucid, şi tu pe mine. Văd limpede asta acum. A fost o vrajă asupra noastră. Îndeosebi asupra ta!

Acum, în soarele de la Osaka, Rodrigues atinse crucifixul pe care-l purta atârnat la gât şi se rugă cu disperare să fie apărat de toate vrăjile, iar sufletul său nemuritor ţinut departe de Satana.

N-are dreptate Căpitanul General? Nu-i ăsta singurul răspuns? îşi zise din nou, plin de presimţiri negre. Viaţa englezului e ca sub o vrajă. Acum este apropiatul arhivrăjmaşului Toranaga. Acum şi-a primit corabia înapoi şi banii şi wako, în ciuda tuturor celor întâmplate şi vorbeşte ca unul dintre ei şi asta-i cu neputinţă atât de repede, chiar şi cu dicţionarul, dar el a primit şi dicţionarul şi ajutor de nepreţuit. Iisuse Cristoase şi Sfântă Fecioară, luaţi ochiul Necuratului deasupra mea.

— De ce i-ai dat dicţionarul englezului, părinte? îl întrebase pe Alvito la Mishima. Desigur ar fi trebuit să mai întârzii asta.

— Da, Rodrigues, îi spusese părintele Alvito în taină. Şi n-ar fi trebuit să-mi ies din fire ca să-l ajut, dar sunt sigur că există o şansă de a-l converti, sunt atât de sigur. Cu Toranaga s-a isprăvit de-acum… E doar un om şi-un suflet. Trebuie să încerc să-l salvez.

Preoţii, gândi Rodrigues. Leche pe toţi popii, dar nu pe Dell'Aqua şi Alvito. Oh, Madonna, îmi cer iertare pentru toate gândurile mele duşmănoase în privinţa lui şi a părintelui Alvito! Iartă-mă şi îngroapă-l pe englez undeva, înainte de-al avea în faţa ţevilor. Nu vreau să-l ucid din cauza jurământului meu sfânt, deşi ştiu că trebuie să moară degrabă.

Timonierul de cart întoarse clepsidra şi sună clopotul de opt ori. Era amiază.

CAPITOLUL 55

Mariko păşea pe strada însorită şi plină de lume către porţile de la capătul ei. Era urmată de o gardă de zece samurai în uniforme maro. Purta un chimonou verde cu alb, mănuşi albe şi o pălărie de călătorie verde-închis, cu boruri largi, legată sub barbă cu o eşarfă împletită, aurie, şi se apăra de razele, soarelui cu o umbrelă translucidă. Porţile se deschiseră şi rămaseră deschise.

Strada era foarte tăcută. Samurai în uniforme gri se aflau aliniaţi pe ambele părţi şi la toate crenelurile. Putea să-l vadă pe Anjin-san pe zidurile de deasupra curţii lor, cu Yabu alături şi, în curte, coloana cu Kiri şi doamna Sazuko. Toţi samuraii în maro purtau îmbrăcăminte de ceremonie, în afara celor douăzeci care stăteau pe ziduri cu Blackthorne şi a altora doi de la fiecare fereastră ce dădea spre curte.

Spre deosebire de cei în uniforme gri, niciunul dintre samuraii în maro nu purta armură sau arcuri. Săbiile erau singurele lor arme.

Multe femei, femei-samurai, se aflau de asemenea acolo privind, unele de la ferestrele altor case fortificate ce mărgineau strada, iar câteva de pe ziduri. Altele stăteau pe stradă în mijlocul uniformele gri, cu câţiva copii îmbrăcaţi în culori vesele printre ele. Toate femeile purtau umbrele, deşi unele purtau săbii de samurai aşa cum era dreptul lor, dacă doreau.

Kiyama era lângă poartă cu cincizeci dintre oamenii săi, niciunul în gri.

— Bună ziua, Alteţă, îi spuse Mariko şi se înclină.

El îi răspunse, iar ea trecu prin arcadă.

— Bună ziua, Kiri-chan, Sazuko-chan. Cât de bine arătaţi amândouă! E totul gata?

— Da, răspunseră ele cu falsă bucurie.

— Bun.

Mariko se urcă în palanchinul ei descoperit şi se aşeză cu spatele drept.

— Yoshinaka-san! Te rog, începe.

De îndată căpitanul porni şchiopătând către fruntea coloanei şi strigă nişte ordine. Douăzeci de samurai în maro formară o avangardă şi porniră. Hamalii ridicară palanchinul deschis al lui Mariko şi-i urmară prin poartă, Kiri şi doamna Sazuko foarte aproape în urma lor, tânăra fată purtându-şi copilul în braţe.

Când palanchinul lui Mariko apăru în plin soare în afara zidurilor, un căpitan al samurailor în gri păşi înainte între avangardă şi palanchine şi se aşeză în drumul ei. Avangarda se opri brusc, ca şi purtătorii de palanchine.

— Vă rog să mă iertaţi, îi spuse el lui Yoshinaka, dar pot să vă văd documentele?

— Îmi pare rău căpitane, dar nu avem nevoie de niciunul, spuse Yoshinaka în marea tăcere ce se lăsase.

— Îmi pare rău, dar seniorul general Ishido, guvernator al castelului, căpitan al gărzilor Moştenitorului, cu îngăduinţa regenţilor a dat ordine în tot castelul, cărora trebuie să ne supunem.

Mariko rosti pe un ton oficial:

— Sunt Toda Mariko-noh-Buntaro şi mi s-a poruncit de către stăpânul meu legiuit să-i însoţesc aceste doamne ca să-l întâlnească. Fii bun şi ne lasă să trecem.

— Aş face-o bucuros doamnă, spuse mândru samuraiul, proptindu-se în picioare, dar fără hârtiile potrivite stăpânul nostru spune că nimeni nu poate părăsi castelul Osaka. Vă rog să mă iertaţi.

Mariko spuse:

— Căpitane, care este numele dumitale, te rog?

— Sumiyori Danzenji, doamnă, căpitan al celei de-a patra legiuni şi spiţa mea este la fel de veche ca şi a voastră.

— Îmi pare rău, căpitane Sumiyori, dar dacă n-ai să te dai la o parte am să poruncesc să fii ucis.

— Nu veţi trece fără hârtii.

— Te rog, ucide-l, Yoshinaka-san.

Fără să şovăie, Yoshinaka ţâşni înainte, sabia sa descrise un arc strălucitor şi lovi în samuraiul descumpănit. Lama pătrunse adânc în coasta bărbatului şi fu trasă imediat afară, iar cea de-a doua lovitură, mai sălbatică, îi zbură capul, care se rostogoli în praf de câteva ori înainte de a se opri.

Yoshinaka îşi şterse sabia şi o puse în teacă.

— Porniţi, porunci avangardei, grăbiţi-vă!

Avangarda se aranjă din nou şi porni mai departe cu paşi răsunători. Atunci, ca din senin, o săgeată izbi în pieptul lui Yoshinaka. Coloana se opri. Yoshinaka trase tăcut pentru câteva clipe de coada săgeţii, apoi ochii lui se întunecară şi se prăbuşi.

Un geamăt uşor scăpă de pe buzele lui Kiri. O pală de vânt flutură capetele eşarfei transparente ale lui Mariko. Undeva pe stradă, ţipetele unui copil fură domolite. Toată lumea aştepta cu răsuflarea tăiată.

— Miyai Kazuko-san, strigă Mariko. Te rog, ia comanda.

Kazuko era tânăr şi înalt şi foarte mândru, proaspăt ras, cu obraji prelungi înaintă dintre rândurile samurailor în maro care stăteau alături de Kiyama, lângă poartă. Trecu pe lângă litierele lui Kiri şi Sazuko şi se înclină ceremonios.

— Da, doamnă. Mulţumesc. Tu, strigă către un om din faţă, porniţi!

Încordaţi, unii temători, toţi nervoşi, oamenii se supuseră de îndată şi coloana porni. Kazuko păşea alături de litiera lui Mariko. Apoi, la o sută de paşi în faţa lor, douăzeci de samurai în gri ieşiră din mulţimea samurailor şi se aşezară tăcuţi de-a curmezişul drumului. Cei douăzeci de samurai în

maro ajunseră la ei. Atunci cineva şovăi şi avangarda se opri.

— Înlăturaţi-i din drum, strigă Kazuko.

Imediat un samurai în maro ţâşni înainte şi ceilalţi îl urmară şi măcelul începu la iuţeală, plin de cruzime. De fiecare dată când un samurai în gri cădea, altul păşea liniştit din mulţimea celor care aştepta şi se alătura camarazilor lui din luptă. Era întotdeauna cinstit, întotdeauna în număr egal, bărbat la bărbat, cincisprezece împotriva a cincisprezece, opt împotriva a opt, câţiva samurai în gri răniţi zvârcolindu-se în praf, acum trei contra trei şi un alt samurai în gri păşind în nefiinţă şi în curând rămase numai unul la unul, ultimul samurai în maro mânjit de sânge şi rănit, deja victorios în patru dueluri. Ultimul samurai în gri îl ucise cu uşurinţă şi rămase singur printre trupuri, privind la Miyai Kazuko.

Toţi samuraii în uniformă maro erau morţi. Patru în gri zăceau răniţi, iar optprezece morţi.

În tăcerea apăsătoare, Kazuko înaintă trăgându-şi sabia din teacă.

— Aşteaptă, spuse Mariko. Te rog, aşteaptă, Kazuko-san.

El se opri dar nu îşi desprinse ochii de pe samuraiul în gri, năzuind o luptă. Mariko ieşi din palanchin şi se întoarse la Kiyama.

— Senior Kiyama, vă cer oficial să porunciţi acestor oameni să se dea la o parte din calea noastră.

— Îmi pare rău, Toda-sama, poruncile din castel trebuie urmate. Ordinele sunt legale, dar dacă doriţi am să convoc o întâlnire a regenţilor şi am să cer să se ia o hotărâre.

— Sunt samurai. Poruncile mele sunt limpezi, legate de bushido şi sacre după codul nostru. Ele trebuie să fie îndeplinite şi sunt mai presus, după lege, de oricare poruncă dată de om. Legea poate să tulbure buna-cuviinţă, dar buna-cuviinţă nu trebuie să tulbure legea. Dacă nu mi se îngăduie să mă supun poruncilor primite n-am să fiu în stare să trăiesc cu această ruşine.

— Am să convoc imediat Consiliul.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă. Ce faceţi domnia-voastră este treaba domniei-voastre. Pe mine mă priveşte numai porunca dată de seniorul meu şi ruşinea mea.

Se întoarse şi merse în tăcere către capul coloanei.

— Kazuko-san, îţi poruncesc să ne conduci afară din castel.

El păşi înainte.

— Sunt Miyai Kazuko, din spiţa Serata, căpitan în Armata a Treia a seniorului Toranaga. Vă rog, daţi-vă la o parte din drum.

— Sunt Biwa Jiro, căpitan din garnizoana seniorului general Ishido. Viaţa mea este fără valoare, dar chiar şi aşa nu vei trece, spuse samuraiul în gri.

Cu un asurzitor strigăt de bătălie: „Toranagaaaa!”, Kazuko ţâşni înainte şi porni lupta. Săbiile lor zăngăniră izbindu-se. Cei doi bărbaţi se roteau unul în jurul celuilalt. Samuraiul în gri era bun, foarte bun, ca şi Kazuko. Săbiile lor se izbiră din nou. Nimeni altcineva nu mişca.

Kazuko învinse, dar era rănit foarte grav şi rămase clătinându-se în picioare lângă duşmanul său şi cu braţul sănătos îşi agită sabia către cer, urlând din nou strigătul de bătălie, bucurându-se de victorie. „Toranagaaa!” Nici un strigăt de bucurie nu-i salută victoria. Toţi ştiau că ar fi nepotrivit cu ritualul care-i învăluise pe toţi acum.

Kazuko îşi împinse cu greu un picior înainte, apoi pe celălalt şi clătinându-se, porunci cu vocea pierdută:

— Urmaţi-mă!

Nimeni nu văzu de unde veniră săgeţile, dar ele se înfipseră în trupul lui, iar atitudinea samurailor în maro se schimbă de la fatalism la sălbăticie în faţa acestei insulte adusă bărbăţiei lui Kazuko. Murea deja şi avea să cadă în curând, singur, încă făcându-şi datoria, încă conducându-i în afara castelului. Un alt ofiţer al samurailor în maro alergă înainte cu douăzeci de oameni, ca să formeze o altă avangardă, iar restul se adunară în jurul Mariko, Kiri şi doamnei Sazuko.

— Înainte, se răsti ofiţerul.

Porni şi douăzeci de samurai tăcuţi îl urmară. Ca somnambulii, purtătorii de palanchine îşi ridicară poverile şi porniră împleticindu-se după ei. Apoi alţi douăzeci de samurai în gri, conduşi de un ofiţer, apărură tăcuţi la o sută de paşi în faţa lor, dintre sutele care aşteptau. Hamalii se opriră. Avangarda îşi iuţi paşii. Ofiţerii se înclinară ceremonios unul către celălalt şi spuseră.

— Vă rog, la o parte din drum

— Vă rog, arătaţi-mi hârtiile.

De data asta samuraii în maro ţâşniră înainte imediat cu strigăte de „Toranagaaaa!”, cărora li se răspunse cu „Yaemoooonn!” şi măcelul reîncepu. De fiecare dată când un samurai în gri cădea, un altul îi lua locul liniştit, până când toţi samuraii în maro fură morţi.

Ultimul samurai în uniformă gri îşi şterse lama sabiei şi o puse în teacă şi rămase singur în calea lor. Din grupul din spatele litierelor înaintă un alt ofiţer cu douăzeci de samurai în maro.

— Aşteaptă, porunci Mariko.

Întunecată la faţă, ea coborî din palanchin, îşi puse deoparte umbrela, ridică sabia lui Yoshinaka, o trase din teacă şi înaintă singură.

— Ştii cine sunt. Te rog, dă-te la o parte din calea mea.

— Sunt Kojima Harutomo din Legiunea a şasea, căpitan. Vă rog să mă iertaţi, dar nu puteţi trece, doamnă, spuse samuraiul în gri cu mândrie.

Ea ţâşni înainte, dar lovitura ei fu oprită. Samuraiul în gri se trase înapoi şi rămase într-o poziţie defensivă, deşi ar fi putut s-o ucidă fără efort. Se retrase încet în josul străzii şi ea-l urmă, dar el o făcu să se lupte pentru fiecare pas. Şovăitoare, coloana porni după ea. Din nou ea încercă să-l facă pe samurai să se lupte, lovind, împungând întotdeauna, atacând sălbatic, dar samuraiul o ocolea ferindu-i loviturile, ţinând-o la distanţă fără s-o atace, lăsând-o să se istovească. Dar o făcea cu gravitate, cu demnitate, cu multă politeţe,

dându-i cinstirea ce i se cuvenea. Ea atacă din nou, dar el pară lovitura, care ar fi doborât un samurai mai puţin iscusit, şi se trase înapoi încă un pas. Sudoarea începuse să curgă pe ea. Un samurai în maro porni înainte să-i dea ajutor, dar ofiţerul lui îi porunci în şoaptă să se oprească, ştiind că nimeni nu s-ar fi putut amesteca. Samuraii din ambele părţi aşteptau semnalul, fiecare dornic să pornească încăierarea.

În mulţime un copil îşi ascunse faţa în poalele mamei sale. Ea îl desprinse blând şi îngenunche.

— Te rog, priveşte fiule, murmură ea. Eşti samurai.

Mariko ştia că n-avea să mai reziste mult. Gâfâia acum din cauza istovirii şi putea să simtă ameninţarea ascunsă ce o înconjura. Deodată, înainte şi peste tot în jurul lor, samuraii în gri începură să se îndepărteze de ziduri şi laţul din jurul coloanei se strânse repede. Câţiva samurai în gri se apropiară, încercând s-o înconjoare şi ea îşi opri înaintarea, ştiind că ar fi putut mult prea uşor să fie prinsă şi dezarmată, ceea ce-ar fi distrus totul deîndată. Samuraii în maro înaintară ca s-o ajute, iar ceilalţi luară poziţii împrejurul litierelor. Atmosfera deveni ameninţătoare. Fiecare om era hotărât acum, mirosul dulce al sângelui le năvălise în nări. Coloana se întinse într-un şir subţire şi Mariko văzu cât de uşor ar fi fost pentru samuraii în gri să-i taie drumul înapoi către poartă, dacă ar fi dorit, şi să-i lase izolaţi în drum.

— Aşteptaţi, strigă.

Toţi se opriră. Se înclină pe jumătate către atacatorul ei, apoi, cu capul sus îi întoarse spatele şi se întoarse la Kiri.

— Îmi…, îmi pare rău, dar nu e cu putinţă să ne croim drum printre oamenii ăştia acum, spuse ea respirând greu. Noi… noi trebuie să ne întoarcem înapoi pentru o vreme.

Sudoarea îi şiroia pe faţă, în timp ce trecu în lungul coloanei de oameni. Când ajunse la Kiyama, se opri şi se înclină.

— Aceşti oameni m-au împiedicat să-mi fac datoria, să mă supun stăpânului meu legiuit. Nu pot să trăiesc cu ruşinea asta, Alteţă. Am să-mi fac seppuku la apusul soarelui. Vă rog oficial să-mi fiţi secondant.

— Nu, n-ai să faci asta.

Ochii ei îl fulgerară şi vocea îi răsună netemătoare.

— Dacă nu ni se îngăduie să ne supunem stăpânului nostru, aşa cum este dreptul nostru, o să-mi fac seppuku la apusul soarelui.

Se înclină şi merse către poartă. Kiyama se înclină la rândul lui şi oamenii săi făcură la fel. Atunci toţi cei din stradă şi de pe ziduri şi de la ferestre, toţi se înclinară în cinstea ei. Trecu prin arcada porţii, de-a curmezişul curţii, în grădină. Paşii o purtară către Căsuţa de Ceai izolată, intră înăuntru şi, odată rămasă singură, începu să plângă în tăcere pentru toţi cei ce muriseră.

CAPITOLUL 56

— Minunat, neh? Yabu arătă către morţii de jos.

— Vă rog? întrebă Blackthorne.

— A fost un poem. Înţelegi poem?

— Da, înţeleg cuvânt.

— A fost un poem, Anjin-san, n-ai văzut?

Dacă Blackthorne ar fi ştiut cuvintele ar fi spus: „Nu, Yabu-san, dar în schimb am văzut limpede pentru prima dată ce era de fapt în mintea ei, din clipa în care a dat primul ordin şi Yoshinaka a ucis primul om. Poem? A fost un ritual înspăimântător, plin de curaj, lipsit de îndurare şi extraordinar, unde moartea este la fel de oficială şi de neocolit ca şi inchiziţia spaniolă, iar toate aceste morţi abia un preludiu la cea a lui Mariko. Soarta tuturor e hotărâtă acum, Yabu-san, a ta, a mea, a castelului, a lui Kiri, Ochiba şi Ishido, a tuturor, şi totul pentru că ea a hotărât să facă ceea ce a crezut că era nevoie. Şi când a hotărât asta? Cu mult timp în urmă, neh? Sau, mai degrabă, Toranaga a luat această hotărâre pentru ea.”

— Îmi pare rău, Yabu-san. Nu cuvinte destul, spuse.

Yabu abia îl auzi. Era linişte pe ziduri şi pe stradă, toţi stăteau nemişcaţi ca nişte statui. Apoi strada începu să prindă viaţă, voci şoptite, mişcări domolite, soarele începu să încălzească şi fiecare ieşi din transă.

Yabu oftă plin de melancolie.

— A fost un poem, Anjin-san, spuse din nou şi părăsi crenelurile.

Când Mariko ridicase sabia şi pornise singură înainte, Blackthorne ar fi vrut să sară jos în arenă ca s-o apere şi să se arunce asupra atacatorului ei zburându-i capul de pe umeri înainte ca să fie măcelărită. Dar, ca toată lumea, nu făcuse nimic. Nu pentru că i-ar fi fost teamă, nu-i mai era de mult teamă de moarte, curajul ei îi arătase inutilitatea fricii, iar el ajunsese la o înţelegere cu el însuşi de mult timp, în noaptea aceea, în sat.

Am vrut într-adevăr să-mi înfig pumnalul în inimă în noaptea aceea.

De atunci teama mea de moarte s-a topit, aşa cum a spus şi ea c-o să se întâmple. „Doar trăind la porţile morţii poţi înţelege bucuria de nedescris de a trăi”. Nu-mi amintesc când a oprit Omi lovitura, doar că m-am simţit renăscut când m-am trezit a doua zi în zori.

Ochii lui alunecară peste morţii din stradă. Aş fi putut să-l ucid pe acel samurai în gri pentru ea, se gândi. Şi poate încă unul sau poate mai mulţi, dar ar fi fost întotdeauna încă unul şi moartea mea nu ar fi aplecat în nici un fel balanţa. Nu mi-e teamă de moarte, îşi spuse, sunt doar tulburat că nu pot să fac nimic ca s-o apăr.

Samuraii în uniforme gri ridicau acum trupurile, uniforme maro şi uniforme gri, toate tratate cu aceeaşi demnitate. Ceilalţi se îndepărtau, Kiyama şi oamenii lui printre ei laolaltă cu copii, femei şi slujnice, toţi depărtându-se, praful din stradă ridicându-se sub picioarele lor. Simţi mirosul acru al morţii amestecat cu briza sărată, mintea lui stăpânită încă de ea, de curajul ei, de căldura fără seamăn pe care curajul ei nemărginit i-l dăduse. Privi în sus la soare

şi socoti ora. Mai avea şase ceasuri până la apus. Se îndreptă către treptele care duceau jos.

— Anjin-san, unde mergeţi, vă rog?

Se întoarse înapoi căci uitase de proprii lui străjeri în gri. Căpitanul îl privea atent.

— Ah, îmi pare rău. Mă duc jos, şi arătă către curte.

Căpitanul se gândi o clipă, apoi fără prea mare tragere de inimă încuviinţă.

— În regulă. Vă rog, urmaţi-mă.

În curte Blackthorne simţi duşmănia samuailor în maro faţă de cei în uniforme gri. Yabu stătea lângă porţi privind oamenii întorcându-se. Kiri şi doamna Sazuko îşi făceau vânt cu evantaiele şi doica alăpta sugarul. Stăteau pe perne şi aşternuturi întinse în grabă la umbră, pe o verandă. Purtătorii de palanchine se îngrămădiseră de-o parte, aşezaţi pe vine într-un grup mic, înspăimântat, în jurul bagajelor şi cailor de povară.

Se îndreptă către grădină, dar gărzile scuturară din cap.

— Îmi pare rău, deocamdată acolo nu se poate merge, Anjin-san.

— Da, desigur, spuse el întorcându-se din drum.

Strada se golea acum, deşi cam cinci sute de samurai în gri încă rămăseseră, aşezaţi pe vine sau cu picioarele încrucişate, într-un semicerc larg, cu faţa către porţi. Ultimul dintre samuraii în maro trecu şchiopătând pe sub arcadă.

Yabu strigă:

— Închide-ţi porţile şi coborâţi bara.

— Vă rog să mă iertaţi, Yabu-san, spuse ofiţerul, dar doamna Toda a spus că trebuie să fie lăsate deschise. Trebuie să le păzim împotriva tuturor bărbaţilor, dar porţile trebuie să fie deschise.

— Eşti sigur?

Ofiţerul încercă să-şi stăpânească mânia. Era un bărbat de treizeci de ani, îngrijit, cu chipul sever, cu bărbia întinsă înainte, cu mustaţă şi barbă.

— Vă rog să mă iertaţi, bineînţeles că sunt sigur.
— Mulţumesc. N-am vrut să te ofensez, neh? Eşti ofiţerul cel mai mare în grad?
— Doamna Toda m-a onorat cu încrederea ei, da. Desigur sunteţi mai mare în grad ca mine.
— Eu sunt la comandă, dar dumneata eşti ofiţerul de gardă.
— Vă mulţumesc, Yabu-san, dar doamna Toda e cea care comandă aici. Sunteţi cel mai mare ofiţer în grad. Aş fi onorat să fiu al doilea după dumneavoastră, dacă îmi veţi îngădui.
Yabu spuse morocănos:
— Îţi îngădui, căpitane. Ştiu foarte bine cine ne comandă. Numele dumitale, te rog?
— Sumiyori Tabito.
— N-a fost primul samurai în gri tot un Sumiyori?
— Ba da, Yabu-san, era vărul meu.
— Când eşti gata, căpitane Sumiyori, te rog, convoacă o adunare a tuturor ofiţerilor.
— Desigur, Alteţă, cu îngăduinţa ei.
Amândoi bărbaţii îşi întoarseră privirile către o doamnă care intră în curte păşind greoi. Era în vârstă şi samurai şi se lăsa greu pe un baston. Părul ei era alb dar îşi ţinea spatele drept şi se îndreptă către Kiritsubo, urmată de slujnica ce ţinea o umbrelă deasupra ei.
— Ah, Kiritsubo-san, spuse ea politicoasă, sunt Maeda Etsu, mama seniorului Maeda, şi împărtăşesc vederile doamnei Toda. Cu îngăduinţa ei mi-ar place să aştept împreună cu ea.
— Vă rog luaţi, loc. Sunteţi binevenită, spuse Kiri.
O slujincă aduse altă pernă şi amândouă o ajutară pe bătrâna doamnă să se aşeze.
— Ah, aşa-i mai bine. Mult mai bine, spuse doamna Etsu înăbuşindu-şi un geamăt de durere. Pe zi ce trece, încheieturile mele mă supără din ce în ce mai rău. Ah, ce uşurare. Mulţumesc.

— Aţi dori cha?

— Mai întâi cha, apoi saké, Kiritsubo-san. Mult saké. Asemenea întâmplări îţi fac sete, neh?

Alte femei samurai se desprindeau din mulţimea care pleca şi se întorceau printre rândurile samurailor în gri către umbra plăcută. Câteva ezitară şi trei se răzgândiră, dar în curând pe verandă se aflau paisprezece doamne şi două îşi aduseseră copiii cu ele.

— Vă rog să mă iertaţi, dar eu sunt Achiko, soţia lui Kiyama Nagamasa şi vreau şi eu să plec acasă, rosti timidă o tânără fată ce îşi ţinea fiul de mână. Vreau să mă întorc acasă la soţul meu. Pot să cer îngăduinţa să aştept şi eu, vă rog?

— Dar seniorul Kiyama va fi furios pe dumneata, doamnă, dacă rămâi aici.

— Oh, îmi pare rău, dar bunicul abia mă ştie. Sunt doar soţia unui foarte neînsemnat nepot. Sunt sigură că n-o să-i pese şi nu mi-am văzut soţul de luni de zile şi nu-mi pasă nici mie ce spun ei. Doamna noastră are dreptate, neh?

— Chiar aşa, Achiko-san, spuse bătrâna doamnă Etsu, luând fermă comanda. Desigur că eşti bine primită, copilă, vino şi stai lângă mine. Care-i numele fiului tău? Ce băiat minunat ai!

Doamnele îşi uniră vocile ca să sprijine această părere şi un alt băieţel de patru ani spuse rugător cu glas piţigăiat:

— Vă rog, şi eu sunt un băiat minunat, neh?

Cineva râse şi toate doamnele i se alăturară.

— Eşti într-adevăr, spuse doamna Etsu şi râseră din nou.

Kiri îşi şterse o lacrimă.

— Iată, aşa-i mai bine. Eram mult prea serioasă, neh? chicoti. Ah, doamnelor, sunt atât de onorată că mi se îngăduie să vă întâmpin în numele ei. Trebuie să fiţi cu toatele flămânde şi aveţi atâta dreptate, doamnă Etsu, treaba asta îţi face sete!

Trimise slujnicele după mâncare şi băutură şi prezentă pe acele doamne care aveau nevoie de asta, admirând un

chimonou al uneia sau o umbrelă deosebită a alteia. În curând sporovăiau cu toatele, fericite şi guralive ca tot atâţia papagali.

— Cum ar putea înţelege un bărbat femeile? spuse Sumiyori.

— Cu neputinţă, încuviinţă Yabu. Acum sunt speriate şi înlăcrimate şi-n clipa următoare… Când am văzut-o pe doamna Mariko ridicând sabia lui Yoshinaka am crezut c-am să mor de mândrie.

— Da, păcat că acel ultim samurai în gri a fost atât de bun. Mi-ar fi plăcut s-o văd ucigându-l. Ar fi ucis un bărbat mai puţin iscusit.

Sumiyori îşi frecă bărbia unde sudoarea care se uscase îl irita.

— Ce-aţi fi făcut în locul lui?

— Aş fi ucis-o şi apoi aş fi atacat chmnourile în maro. Prea mult sânge aici. Abia m-am putut ţine să nu măcelăresc toţi samuraii în gri din jurul meu, de pe zid.

— E bine să ucizi câteodată. Foarte bine. Câteodată e deosebit şi e mai bine decât să-ţi doreşti o femeie.

Se auzi o izbucnire de râsete în grupul femeilor care-i priveau pe cei doi băieţei tropăind în sus şi-n jos cu importanţă, fluturându-şi chimonourile purpurii.

— E bine să avem copii aici din nou. Mulţumesc tuturor zeilor că ai mei sunt la Yedo.

— Da.

Yabu privea cercetător femeile.

— Mă gândeam la acelaşi lucru, spuse încetişor Sumiyori.

— Şi care-i răspunsul tău?

— E doar unul acum. Dacă Ishido ne lasă să plecăm, e minunat. Dacă seppuku-l doamnei Mariko e irosit, atunci o să le ajutăm pe aceste doamne să treacă în Nemărginire şi o să începem omorul. Ele n-or să vrea să trăiască.

— Unele s-ar putea să vrea.

— Puteţi hotărî asta mai târziu, Yabu-san. I-ar fi de mare ajutor stăpânului nostru dacă şi-ar face toate seppuku aici.

Şi copiii.

— Da.

— După aceea o să urcăm la creneluri şi-n zori o să deschidem porţile. O să luptăm până la amiază. Asta o să fie de ajuns. Apoi cei care vor rămâne or să se întoarcă înăuntru şi or să pună foc acestei părţi a castelului. Dacă am să mai trăiesc atunci aş fi onorat dacă mi-aţi fi secondant.

— Desigur.

Sumiyori rânji.

— Asta o să sfâşie împărăţia, neh? Vestea despre toate aceste omoruri şi seppuku-l ei o să se împrăştie ca focul. O să înghită Osaka, neh? Credeţi că asta o să-l întârzie pe Prealuminat? Să fie acesta planul stăpânului nostru?

— Nu ştiu. Ascultă, Sumiyori-san, mă-ntorc acasă la mine pentru o clipă. Dă-mi de ştire de îndată ce doamna se întoarce.

Se îndreptă către Blackthorne care stătea morocănos pe treptele intrării principale.

— Ascultă, Anjin-san, îi spuse în treacăt, poate am un plan. Tainic, neh? Tainic, înţelegi?

— Da, înţeleg.

Clopotele sunară schimbarea orei. Sunară în mintea lor începutul Orei Maimuţei, cartul de la şase bătăi de clopot de după-amiază, trei ceasuri ale amiezii. Mulţi se întoarseră către soare şi, fără să se gândească anume, îi măsurară poziţia.

— Ce plan? întrebă Blackthorne.

— Vorbim mai târziu. Stai prin preajmă. Nu spui nimic, înţelegi?

— Da.

Yabu păşi mândru pe poartă însoţit de trei samurai în uniforme maro. Douăzeci de samurai în gri li se alăturară şi împreună porniră în josul străzii. Casa lui de oaspeţi nu era prea departe, după primul colţ. Samuraii în gri se opriră la

poartă. Yabu le făcu semn samurailor săi să aştepte în grădină şi intră singur în casă.
— E cu neputinţă, generale, spuse Ochiba. Nu poţi să îngădui unei doamne de rangul ei să-şi facă seppuku.
— Îmi pare rău, dar eşti prins în cursă, aşa-i, spuse seniorul Kiyama apăsat.
— Cu umilinţa potrivită, doamnă, spuse Ishido, orice-am zis sau n-am zis nu contează nici cât dosul unui eta pentru ea. S-a hotărât deja, sau cel puţin Toranaga a hotărât.
— Desigur că el e în spatele acestei manevre, spuse Kiyama în timp ce Ochiba tresări din pricina proastei creşteri a lui Ishido.
— Îmi pare rău, dar te-a întrecut iarăşi în viclenie. Dar chiar şi-aşa, nu poţi s-o laşi să-şi facă seppuku.
— De ce?
— Te rog să mă ierţi, generale, trebuie să vorbim cu glas coborât, spuse Ochiba.
Aşteptau în anticamera spaţioasă a încăperii în care zăcea doamna Yodoko, în încăperile interioare ale donjonului, la al doilea etaj.
— Sunt sigură că n-a fost greşeala domniei-tale şi deci trebuie să fie o cale.
Kiyama spuse încetişor:
— Nu poţi să o laşi să-şi continue planul, generale, fiindcă asta o să pună pe jar fiecare doamnă din castel.
Ishido se holbă la el fără să clipească.
— Cred că ai uitat că câteva au fost ucise din greşeală şi asta n-a făcut valuri printre ele, doar c-a oprit alte încercări de evadare.
— Asta a fost o greşeală groaznică, generale, spuse Ochiba.
— Sunt de acord, dar suntem în război şi Toranaga nu e încă în mâinile noastre şi până când n-o să fie mort, dumneata şi Moştenitorul sunteţi în mare primejdie.
— Te rog să mă ierţi, nu mă tem pentru mine, ci pentru fiul meu, spuse Ochiba. Trebuie să fie toţi înapoi aici în

optsprezece zile. Te sfătuiesc să-i laşi pe toţi să plece.
— Acesta e un risc inutil, îmi pare rău. Nu suntem siguri că are de gând să facă ce-a spus.
— O s-o facă, îi spuse Kiyama dispreţuitor, neplăcându-i prezenţa arogantă a lui Ishido în încăperile opulente, pline de bogăţie, care-i aminteau atât de limpede de Taikô, prietenul şi stăpânul său venerat. E samurai.
— Da, spuse Ochiba. Îmi pare rău, dar sunt de acord cu seniorul Kiyama. Mariko o să facă ce-a spus. Şi mai e şi cotoroanţa aia, Etsu! Maeda ăştia sunt un soi mândru, neh?
Ishido se îndreptă către fereastă şi privi afară.
— Din partea mea pot să ardă toţi! Femeia Toda e creştină, neh? Nu e sinuciderea împotriva religiei ei? Un păcat deosebit?
— Da, dar o să aibă un secondant, aşa că n-o să fie sinucidere.
— Şi dacă n-are?
— Cum?
— Să zicem că e dezarmată şi n-are secondant?
— Cum ai putea face asta?
— O iau prizonieră. O închid undeva cu slujnice alese cu grijă, până când Toranaga trece de fruntariile noastre. Ishido zâmbi. Apoi poate să facă ce vrea. Aş fi chiar încântat s-o ajut.
— Cum ai putea s-o prinzi? întrebă Kiyama. Ar avea oricum timp să-şi facă seppuku sau să-şi folosească pumnalul.
— Poate, dar să zicem c-ar putea fi prinsă şi dezarmată şi ţinută închisă câteva zile. Nu sunt aceste câteva zile vitale? Nu de asta insistă ea să plece astăzi, înainte ca Toranaga să treacă hotarele noastre şi să se castreze singur?
— S-ar putea face asta? întrebă doamna Ochiba.
— Ar fi cu putinţă, spuse Ishido.
Kiyama cugetă la cele spuse.
— În optsprezece zile Toranaga trebuie să fie aici. Ar putea să mai întârzie la hotar pentru cel mult încă patru

zile. Va trebui să fie ţinută o săptămână cel mult.
— Sau pentru totdeauna, spuse Ochiba. Toranaga întârzie atât de mult încât uneori cred că n-o să sosească niciodată.
— Trebuie să fie aici în cea de-a douăzeci şi doua zi, spuse Ishido. Ah, doamnă, asta a fost o idee strălucită, strălucită!
— Desigur că a fost ideea domniei-tale, generale.
Vocea lui Ochiba era liniştitoare, deşi era foarte obosită după o noapte de nesomn.
— Şi cum rămâne cu seniorul Sudara şi sora mea? Sunt oare acum cu Toranaga?
— Nu, doamnă. Nu încă. Or să vină aici pe mare.
— Ea nu trebuie atinsă, spuse Ochiba. Sau copilul ei.
— Copilul ei este moştenitor direct al lui Toranaga, care este moştenitorul spiţei Minowara. Datoria mea către Moştenitor mă face să arăt asta din nou, doamnă.
— Sora mea nu trebuie atinsă. Nici fiul ei.
— Cum doreşti.
Ea se întoarse către Kiyama:
— Alteţă, cât de bună creştină este Mariko-san?
— Foarte bună, replică Kiyama de îndată. Vrei să spui despre sinucidere ca păcat? Eu… eu cred că o să ţină seama de asta, sau sufletul ei e pierdut pentru totdeauna, doamnă, dar eu nu ştiu dacă…
— Atunci e o soluţie mai simplă, spuse Ishido fără să stea pe gânduri. Porunceşte Marelui Preot al creştinilor să-i poruncească ei să nu mai hărţuiască conducătorii legiuiţi ai împărăţiei!
— N-are puterea asta, spuse Kiyama.
Apoi adăugă cu vocea şi mai înţepătoare:
— Asta-i amestec în politica noastră. Ceva la care ai fost întotdeauna hotărât împotrivă – şi pe bună dreptate.
— Se pare că creştinii se amestecă doar atunci când le convine, spuse Ishido. A fost doar o sugestie.
Uşa interioară se deschise şi în cadrul ei stătea un doctor. Faţa-i era gravă şi îmbătrânită de oboseală.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă, întreabă de domnia-voastră.

— E pe moarte? întrebă Ishido.

— Aproape de moarte, generale, da, dar când… nu ştiu.

Ochiba se grăbi de-a curmezişul marii încăperi şi trecu printr-o uşă interioară cu chimonoul albastru fluturând graţios. Amândoi bărbaţii o priviră. Uşa se închise. Pentru un timp cei doi bărbaţi îşi feriră ochii unul de celălalt, apoi Myama spuse:

— Chiar crezi că doamna Toda ar putea fi capturată?

— Da, îi spuse Ishido privind uşa.

Ochiba traversă camera deosebit de opulentă şi îngenunchie Ungă aşternuturi. Slujnice şi doctori erau peste tot împrejur. Soarele se strecura printre obloanele de bambus, înveselind intarsiile roşii şi aurii de pe grinzi, stâlpii şi canaturile uşilor. Patul lui Yodoko era înconjurat de paravane decorative pictate. Părea că doarme, faţa ei cu obrajii lipsiţi de sânge odihnindu-se între gluga rasei budiste, cu încheieturile subţiri, cu vene noduroase. Ochiba se gândi ce trist e să devii bătrân. Vârsta era atât de nedreaptă cu femeile. Nu cu bărbaţii, doar cu femeile. Zeii să mă apere de bătrâneţe, se rugă ea. Buddha să-mi apere fiul şi să-l aducă în siguranţă la putere şi să mă apere doar atâta vreme cât sunt în stare să-l apăr şi să-l ajut.

Luă mâna lui Yodoko.

— Doamnă?

— O-chan? şopti Yodoko folosind numele ei de alintare.

— Da, doamnă?

— Ah, cât de drăguţă eşti, atât de drăguţă, întotdeauna ai fost.

Mâna i se ridică şi-i mângâie părul minunat, iar Ochiba nu se simţi ofensată de atingere, ci bucuroasă, ca întotdeauna, pentru că-i plăcea tare mult bătrâna.

— Atât de tânără şi frumoasă şi plăcut mirositoare. Ce norocos a fost Taikô.

— Ai dureri, doamnă? Pot să-ţi aduc ceva?

— Nimic, nimic. Voiam doar să vorbesc.

Ochii bătrâni erau cufundaţi în orbite, dar nu-şi pierduseră nimic din agerime.

— Trimite-i pe ceilalţi de aici.

Ochiba le făcu semn să plece şi când rămaseră singure spuse:

— Da, doamnă.

— Ascultă, draga mea, fă-l pe general s-o lase să plece.

— Nu poate, doamnă, sau toţi ceilalţi ostateci or să plece şi-o să pierdem puterea. Regenţii au fost cu toţii de acord, spuse Ochiba.

— Regenţii!

Yodoko o spuse cu o urmă de dispreţ.

— Tu eşti de acord?

— Da, doamnă, iar noaptea trecută ai spus că ea nu trebuie să plece.

— Acum trebuie s-o laşi să plece sau alţii or să-i urmeze exemplul, iar tu şi fiul tău veţi fi mânjiţi din cauza greşelii lui Ishido.

— Seniorul general e credincios, doamnă. Toranaga nu e. Îmi pare rău.

— Poţi să ai încredere în Toranaga, nu în el.

Ochiba scutură din cap.

— Îmi pare rău, dar sunt convinsă că Toranaga e hotărât să devină shôgun şi-o să ne distrugă fiul.

— Greşeşti! A spus asta de o mie de ori. Alţi daimyo încearcă să-l folosească pentru ambiţiile lor personale. Întotdeauna au făcut-o. Toranaga a fost favoritul lui Taikô. Toranaga l-a cinstit întotdeauna pe Moştenitor. Toranaga e un Minowara. Nu te lăsa dusă de Ishido sau de regenţi. Au karma lor, tainele lor, O-chan. De ce să n-o laşi să plece? E totul aşa de simplu. Nu-i îngădui să plece pe mare şi atunci poate fi întotdeauna întârziată undeva între hotarele noastre. E încă în plasa generalului tău, cu Kiri şi toate celelalte, neh? O să fie înconjurate de samurai în gri.

Gândeşte cum ar fi gândit Taikô, sau Toranaga. Tu şi fiul nostru sunteţi traşi în…

Cuvintele se pierdură şi pleoapele începură să-i fluture. Bătrâna îşi adună puterile ce-i mai rămăseseră şi continuă:

— Mariko-san nu s-ar putea niciodată împotrivi străjilor. Ştiu c-o să facă ce spune. Las-o să plece.

— Desigur că şi la asta ne-am gândit, doamnă, spuse Ochiba cu vocea blândă şi răbdătoare, dar în afara castelului, Toranaga are grupuri tainice de samurai, ascunse de jur împrejur prin Osaka şi nu ştiu cât de mulţi sunt şi are aliaţi şi nu suntem siguri cine sunt aceştia. Ar putea să scape. Odată ce ea scapă, toţi ceilalţi or s-o urmeze deîndată şi-o să pierdem mult din puterea noastră. Ai încuviinţat, Yodoko-chan, nu-ţi aminteşti? Îmi pare rău, dar te-am întrebat noaptea trecută. Nu-ţi aminteşti?

— Da, îmi amintesc copilă, răspunse Yodoko, cu mintea rătăcind aiurea. Oh, cum aş vrea ca seniorul Taikô să fie din nou aici să te îndrume!

Respiraţia bătrânei doamne începea să devină greoaie.

— Să-ţi dau puţin cha, sau saké?

— Cha, da, te rog. Puţin cha.

O ajută să bea.

— Mulţumesc, copilă.

Vocea era mai slabă acum, efortul conversaţiei grăbind moartea.

— Ascultă, copilă, trebuie să ai încredere în Toranaga. Căsătoreşte-te cu el. Tocmeşte-te cu el pentru succesiune.

— Nu, nu, spuse Ochiba cutremurată.

— Yaemon poate să domnească după el, apoi fructul noii tale căsătorii după fiul nostru. Fii fiului nostru vor jura fidelitate veşnică acestei noi linii Toranaga.

— Toranaga l-a urât întotdeauna pe Taikô. Ştii asta, doamnă. Toranaga este izvorul tuturor necazurilor. De atâţia ani, neh? El!

— Şi tu? Cum rămâne cu mândria ta, copilă?

— El e duşmanul, duşmanul nostru.

— Ai doi duşmani, copilă. Mândria ta şi nevoia de-a avea un bărbat pe măsura soţului nostru. Te rog, ai răbdare cu mine, eşti tânără ş frumoasă şi rodnică şi meriţi un soţ. Toranaga e demn de tine, tu de el. Toranaga e singura şansă pe care o are Yaemon.

— Nu, el e duşmanul.

— A fost cel mai mare prieten şi cel mai credincios vasal al soţului nostru. Fără… fără Toranaga… nu vezi? Toranaga l-a ajutat… nu vezi? Tu poţi… poţi să te descurci cu el.

— Îmi pare rău, dar îl urăsc, mă dezgustă, Yodoko-chan.

— Multe femei… ce spuneam? Oh, da, multe femei se mărită cu bărbaţi care le dezgustă. Mulţumesc lui Buddha că n-a trebuit niciodată să îndur asta.

Bătrâna zâmbi scurt, apoi oftă. Fu un oftat lung, adânc şi ţinu prea mult timp, iar Ochiba crezu că venise sfârşitul, dar ochii se deschiseră puţin şi un zâmbet uşor apăru din nou.

— Neh?

— Da.

— Vrei? Te rog?

— Am să mă gândesc la asta.

Degetele bătrânei încercară să se strângă.

— Te implor, promite-mi că ai să te căsătoreşti cu Toranaga şi am să mă duc la Buddha ştiind că stirpea lui Taikô va dăinui pentru totdeauna, ca şi numele lui… Numele lui va trăi…

Lacrimile începură să curgă pe obrajii lui Ochiba în timp ce ţinea la piept mâna lipsită de viaţă. Mai târziu pleoapele tremurară şi bătrâna şopti:

— Trebuie s-o laşi pe Akechi Mariko să plece. Nu… n-o lăsa să încerce să se răzbune pe noi pentru ceea ce a făcut Taikô… Ce i-a făcut… ce i-a făcut tatălui ei…

Ochiba fu luată prin surprindere.

— Cum?

Nu urmă nici un răspuns. Mai târziu Yodoko începu să bolborosească:

— Dragă Yaemon, dragul meu fiu, cum… Eşti un băiat atât de minunat, dar ai atât de mulţi duşmani, atât de prostesc… Nu eşti şi tu doar o închipuire, nu eşti…

Un spasm o scutură. Ochiba îi luă mâna şi o mângâie.

— Namu Amida Butsu, şopti ea.

Urmă un alt spasm, apoi bătrâna spuse limpede:

— Iartă-mă, O-chan.

— N-am de ce să te iert, doamnă.

— Ai atât de multe de iertat…

Vocea deveni mai slabă şi lumina începu să se şteargă de pe faţa ei.

— Ascultă. Prom… Promite-mi despre… despre Toranaga, Ochiba-sama… important… te rog… poţi să ai încredere în el.

Ochii bătrâni o căutau rugători. Ochiba nu voia să se supună, totuşi ştia că trebuia să o facă. Mintea ei era răscolită de ceea ce fusese spus despre Akechi Mariko şi încă răsuna cu cuvintele lui Taikô, repetate de zeci de mii de ori.

— Poţi să ai încredere în Yodoko-sama, O-chan. E Cea Înţeleaptă, nu uita asta. Are dreptate de cele mai multe ori şi poţi întotdeauna să-i încredinţezi viaţa ta şi-a fiului meu şi a mea.

Ochiba se hotărî.

— Îţi prom…

Se opri brusc. Lumina din ochii bătrânei sclipi o ultimă dată şi dispăru.

— Namu Amida Butsu.

Ochiba îi duse mâna la buze, se înclină şi aşeză mâna la loc pe cuvertură şi-i închise ochii gândindu-se la moartea lui Taikô, singura moarte pe care o mai urmărise atât de aproape. Atunci doamna Yodoko îi închisese ochii după cum era privilegiul unei soţii, iar întâmplarea se petrecuse în aceeaşi cameră, cu Toranaga aşteptând afară aşa cum acum erau afară Ishido şi Kiyama, continuând o veghe care începuse cu o zi înainte.

— Dar de ce să trimit după Toranaga, stăpâne, întrebase ea. Ar trebui să te odihneşti.

— O să mă odihnesc când o să mor, O-chan, spusese Taikô. Trebuie să stabilesc succesiunea cât mai am putere.

Aşa că Toranaga sosise, puternic, plin de viaţă, radiind forţă. Ei patru erau singuri: Ochiba, Yodoko, Toranaga şi Nakamura – Taikô, stăpânul Japoniei, zăcând pe patul său de moarte – toţi aşteptând poruncile care aveau să fie urmate.

— Deci, Tora-san, spusese Taikô întâmpinându-l cu porecla pe care Goroda i-o dăduse lui Toranaga cu mult în urmă, ochii mult adânciţi în cap privindu-l scrutători de pe faţa mică, smochinită, ca de maimuţă, aşezată pe un trup la fel de mărunt, un trup care avusese puterea oţelului până în urmă cu câteva luni când începuse sfârşitul. Mor. Din nimic în nimic, dar tu ai să trăieşti, iar fiul meu are să fie neajutorat.

— Nu neajutorat, Alteţă. Toţi daimyo îl vor cinsti pe fiul vostru, aşa cum vă cinstesc pe domnia-voastră.

Taikô râsese.

— Da, aşa o să facă. Azi, cât sunt în viaţă. Ah, da! Dar cum aş putea fi sigur că Yaemon va conduce după mine?

— Numiţi un Consiliu al Regenţilor, Alteţă.

— Regenţi…, spusese Taikô batjocoritor. Poate ar trebui să te numesc moştenitorul meu şi să te las pe tine să judeci dacă Yaemon merită să-ţi urmeze.

— Eu n-aş merita asta. Fiul vostru trebuie să vă urmeze.

— Da. Şi fii lui Goroda ar fi trebuit să-l urmeze.

— Nu, ei au încălcat pacea.

— Şi tu i-ai zdrobit la ordinele mele.

— Aveaţi mandatul Împăratului. Ei s-au răsculat împotriva mandatului vostru legiuit, Alteţă. Daţi-mi poruncile voastre acum şi eu am să mă supun lor.

— De asta te-am chemat aici.

Apoi Taikô spusese:

— E un lucru rar să ai un fiu la cincizeci şi şapte de ani şi rău să mori la şaizeci şi trei, dacă e singurul tău fiu şi n-ai nici o rudă şi eşti stăpânul Japoniei, neh?

— Da, spusese Toranaga.

— Poate că ar fi fost mai bine dacă n-aş fi avut vreodată un fiu. Atunci aş fi putut să-ţi trec ţie împărăţia, aşa cum ne-am înţeles. Ai mai mulţi fii decât păduchi pe un portughez.

— Karma.

Taikô râsese şi un fir de salivă pătată de sânge se scurse din gura lui. Cu mare grijă Yodoko îi şterse scuipatul şi el zâmbise către soţia lui.

— Mulţumesc, Yo-chan, mulţumesc.

Apoi ochii i se întorseseră către Ochiba, iar Ochiba zâmbise, dar ochii lui nu mai zâmbeau acum, ci doar cercetau întrebători, cântărind acea întrebare – pe – care – nimeni – nu – îndrăznise – să – o – pună şi de care ea era sigură că fusese întotdeauna în mintea lui. „Este într-adevăr Yaemon fiul meu? „

— Karma, O-chan, neh?

O rostise blând, dar pe Ochiba o răscolise teama că o s-o întrebe de-a dreptul şi lacrimile îi sclipiseră în ochi.

— Nu-i nevoie de lacrimi, O-chan. Viaţa este doar un vis într-un vis, spusese bătrânul.

Stătuse pentru o clipă, cugetând, apoi privise din nou la Toranaga şi cu o căldură neaşteptată, bruscă, pentru care era faimos, spusese:

— Ehei, bătrâne prieten, ce viaţă am dus, neh? Toate bătăliile, luptând umăr la umăr, de neînvins împreună. Am făcut ceea ce era cu neputinţă, neh? Împreună am umilit pe cei puternici şi am scuipat pe bucile lor răsturnate, în timp ce ei grohăiau, cerşind mai mult. Noi, noi am făcut-o. Un ţăran şi un Minowara!

Bătrânul chicotise.

— Ascultă, încă câţiva ani şi aş fi zdrobit cum trebuie pe Mâncătorii de Usturoi. Apoi, cu legiunile coreene şi cu legiunile noastre japoneze, o izbitură zdravănă către

Beijing şi eu pe tronul Dragonului, în China. Atunci ţi-aş fi dat ţie Japonia, după cum vrei, şi aş fi avut ceea ce doream.

Vocea era puternică, acoperind slăbiciunea interioară.

— Un ţăran poate să încalece pe tronul Dragonului cu fruntea sus şi plin de onoruri, nu ca aici, neh?

— China şi Japonia sunt diferite. Da, Alteţă.

— Da. Sunt înţelepţi cei din în China. Acolo primul dintr-o dinastie e întotdeauna ţăran, sau fiu de ţăran şi tronul e întotdeauna luat cu forţa, cu mâinile însângerate. Nu există castele ereditare acolo. Nu-i asta puterea Chinei?

Din nou, râsul.

— Forţa şi mâinile însângerate şi ţăranii. Ăsta-s eu, neh?

— Da, dar sunteţi de-asemenea samurai. Aţi schimbat legile aici. Sunteţi primul dintr-o dinastie.

— Întotdauna mi-ai plăcut, Tora-san.

Bătrânul sorbise mulţumit din cha.

— Da, gândeşte-te la asta, eu pe tronul Dragonului. Gândeşte-te! Eu împărat al Chinei, Yodoko împărătească şi după ea Ochiba Cea Minunată şi după mine Yaemon, şi China şi Japonia unite pentru totdeauna, aşa cum ar trebui să fie. Ah, ar fi fost atât de uşor! Apoi, cu legiunile noastre şi cu hoardele chineze, aş fi izbit spre nord-vest şi spre sud şi, ca nişte târfe de-a zecea mână, imperiile de pe întreg pământul ar fi zăcut gâfâind în ţărână, cu picioarele larg desfăcute ca noi să putem lua ceea ce vrem. Suntem de neînvins – tu şi cu mine suntem de neînvins – Japonezii sunt de neînvins, desigur, căci ştim care e rostul vieţii, neh?

— Da.

Ochii lui sclipiseră ciudat.

— Care este?

— Datoria, disciplina şi moartea, răspunsese Toranaga.

Din nou un chicotit, bătrânul părând mai subţire ca niciodată, mai înţelept ca niciodată şi apoi, cu o bruscheţe pentru care era de asemenea faimos, toată căldura îl părăsise.

— Regenţii, întrebase el cu glasul veninos şi tare. Pe cine alegi?

— Seniorii Kiyama, Ishido, Onoshi, Toda Hiro-matsu şi Sugiyama.

Faţa lui Tayko se strâmbase de un rânjet răutăcios.

— Eşti cel mai înţelept om din imperiu, după mine. Explică-le doamnelor mele de ce i-ai ales pe aceştia cinci.

— Pentru că toţi se urăsc unul pe celălalt, dar împreună ei pot să conducă bine şi să înlăture orice împotrivire.

— Chiar şi pe tine?

— Nu, nu pe mine Alteţă.

Atunci Toranaga privise la Ochiba şi-i vorbise direct ei.

— Ca Yaemon să moştenească puterea trebuie să rezistaţi încă nouă ani. Ca să faceţi asta trebuie să menţineţi pacea lui Taikô mai presus de orice. L-am ales pe Kiyama pentru că este şeful creştinilor daimyo, un mare general şi un vasal foarte credincios. Mai apoi Sugiyama, pentru că este cel mai bogat daimyo din ţară, familia lui e străveche şi urăşte creştinii din toată inima şi are cel mai mult de câştigat dacă Yaemon ia puterea. Onoshi, pentru că-l urăşte pe Kiyama, încearcă să-i înlăture puterea, este de asemenea creştin, dar un lepros care se agaţă de viaţă, care va trăi douăzeci de ani şi-i urăşte pe toţi ceilalţi cu o violenţă cumplită, pe Ishido îndeosebi. Ishido pentru că o să miroasă comploturile, pentru că-i un ţăran, urăşte pe samuraii ereditari şi este împotriva creştinilor. Toda Hiro-matsu, pentru că este supus, cinstit şi credincios, constant ca soarele şi ca sabia cea mai bună a unui meşter făurar. Ar trebui să fie Preşedintele Consiliului.

— Şi tu?

— Eu am să-mi fac seppuku, împreună cu fiul meu cel mai mare, Noboru. Fiul meu Sudara este căsătorit cu sora doamnei Ochiba, aşa că el nu e nici o ameninţare, n-ar putea fi niciodată. O să moştenească Kwanto, dacă o să vă facă plăcere, dacă o să jure supunere veşnică casei voastre.

Nimeni nu fusese surprins că Toranaga se oferise să facă ceea ce era limpede în mintea lui Taikô, pentru că Toranaga singur dintre toţi daimyo era adevărata primejdie. Atunci îşi auzise soţul spunând:

— O-chan, care este sfatul tău?

— Tot ce-a spus seniorul Toranaga, Alteţă, răspunsese ea deîndată, doar că ar trebui să-i porunceşti surorii mele să divorţeze de Sudara, care ar trebui să-şi facă seppuku. Seniorul Noboru ar trebui să fie moştenitorul seniorului Toranaga şi ar trebui să moştenească cele două provincii, Musashi şi Shimoosa şi restul din Kwanto ar trebui să meargă către moştenitorul vostru, Yaemon. Şi vă sfătuiesc s-o porunciţi astăzi.

— Yodoko-sama?

Spre surprinderea ei Yodoko spusese:

— Ah, Tokichi, ştii cât te iubesc din toată inima şi pe O-chan şi pe Yaemon, ca pe propriul meu fiu. Eu zic să-l faci pe Toranaga singur regent.

— Cum?

— Dacă-i porunceşti să moară, cred că ai să-l ucizi pe fiul nostru. Doar seniorul Toranaga are destulă iscusinţă, destul prestigiu şi isteţime ca să moştenească acum. Dă-l pe Yaemon în grija lui până când va ajunge la vârsta potrivită. Porunceşte-i seniorului Toranaga să-l adopte pe fiul nostru oficial. Fă-l pe seniorul Toranaga dascălul lui Yaemon şi lasă-l pe acesta să moştenească, după Toranaga.

— Nu. Asta nu trebuie făcut, protestase Ochiba.

— Ce spui de asta, Tora-san? întrebase Taikô.

— Cu umilinţă trebuie să refuz, Alteţă. Nu pot să accept asta şi vă implor să-mi îngăduiţi să-mi fac seppuku şi să plec înaintea voastră.

— Vei fi singur regent.

— N-am refuzat niciodată să mă supun de când am făcut înţelegerea noastră, dar această propunere o refuz.

Ochiba îşi amintise cum încercase să-l convingă pe Taikô să-l lase pe Toranaga să se omoare şi ştia că Taikô hotărâse

deja, dar Taikô îşi schimbase gândurile şi, în cele din urmă, acceptase o parte din ce îl sfătuise Yodoko şi făcuse compromisul ca Toranaga să fie unul dintre regenţi şi Preşedinte al Regenţilor. Toranaga îi jurase credinţă eternă lui Yaemon, dar acum încă ţesea pânza care-i înfăşura, pe toţi ca această tulburare pe care o stârnise Mariko.

— Ştiu că a fost la porunca lui, mormăi Ochiba.

Doamna Yodoko vroise ca ea să i se supună pe deplin. Să mă mărit cu Toranaga? Buddha să mă apere de ruşinea asta, de ruşinea de a trebui să-l primesc şi să-i simt greutatea şi izvorul vieţii.

Ruşine?

Ochiba, care-i adevărul? se întrebă. Adevărul este că l-ai dorit odată, înainte de Taikô, neh? Chiar şi-n timpul lui. De multe ori, în adâncul inimii, neh? Cea Înţeleaptă avea dreptate din nou în privinţa mândriei, care este propriul tău duşman şi în privinţa nevoii de a avea un bărbat, un soţ. De ce să nu-l accepţi pe Ishido? El te cinsteşte şi te doreşte şi-o să câştige. Ar fi uşor de mânuit, neh? Nu, nu pe necioplitul ăsta din mlaştini. Oh, ştiu zvonurile murdare împrăştiate de duşmani, obrăznicii scârboase. Jur mai degrabă că m-aş culca cu slujnicele mele şi mi-aş pune încrederea în harigata pentru încă o mie de vieţi decât să necinstesc cu Ishido amintirea stăpânului meu. Fii cinstită, Ochiba. Gândeşte-te la Toranaga. Nu-l urăşti într-adevăr doar pentru că ar fi putut să te vadă în acea zi a visului?

Se întâmplase cu mai mult de şase ani în urmă, în Kyushu, când ea şi doamnele ei ieşiseră să vâneze cu şoimi, împreună cu Taikô şi Toranaga. Grupul lor se întinsese peste o mare porţiune de teren şi ea galopa după unul din şoimii ei, despărţită de ceilalţi. Era pe deal, în pădure şi dintr-o dată dăduse peste acest ţăran care strângea fructe de pădure lângă o cărare singuratică. Primul ei fiu, bolnăvicios, murise de aproape doi ani şi nu mai fuseseră mişcări în pântecele ei, deşi ea încercase orice poziţie, sau mişcare sau mâncare, fiecare superstiţie, licoare, sau rugă,

în disperarea de a satisface obsesia stăpânului ei de a avea un moştenitor.

Întâlnirea cu ţăranul fusese atât de bruscă. El rămăsese cu gura căscată ca şi cum ea ar fi fost un kami şi ea se holbase la el pentru că era imaginea lui Taikô, mărunt ca o maimuţă, dar era tânăr.

Mintea ei strigase că acesta era darul zeilor pentru care se rugase, şi descălecase şi-l luase de mână şi împreună merseseră câţiva paşi în pădure, iar ea devenise ca o căţea în călduri.

Totul fusese ca un vis, frenezie şi dorinţă şi brutalitate zăcând acolo, pe pământ, şi chiar şi astăzi ea îi putea simţi izbucnirea focului lichid, dulceaţa răsuflării lui, mâinile lui strângând-o minunat. Apoi îi simţise întreaga greutate şi dintr-o dată răsuflarea lui devenise putredă şi toată fiinţa lui de neîndurat, aşa că ea-l îndepărtase. El o mai vrusese, dar ea îl lovise şi-l blestemase şi-i spusese să mulţumească zeilor că nu-l transformase într-un copac pentru obrăznicia lui, iar bietul nerod superstiţios se prăbuşise în genunchi, cerşind îndurarea ei – desigur că era o kami, de ce altfel s-ar fi tăvălit o asemenea frumuseţe în ţărână cu unul ca el?

Slăbită, ea se urcase în şa şi pornise ameţită, pierzând în curând din vedere bărbatul şi luminişul, aproape întrebându-se dacă nu fusese un vis, iar ţăranul, adevăratul kami, rugându-se să fi fost un kami şi elixirul lui trimis de zei să-i facă un alt fiu întru slava stăpânului ei şi să-i dea pacea pe care-o merita. Şi atunci, chiar de cealaltă parte a pădurii, Toranaga o aştepta. O văzuse? se întrebase ea în panică.

— Eram îngrijorat în privinţa voastră doamnă, spusese el.

— Eu sunt bine, foarte bine, mulţumesc,

— Dar chimonoul vostru este rupt tot. Aveţi bucăţi de ferigă pe spate şi în păr…

— M-a trântit calul. N-am nimic.

Apoi ea îl provocase la o întrecere către casă, ca să-i dovedească că nu se întâmplasc nimic rău şi pornise ca un

vânt sălbatic, cu spatele încă usturând-o de la rugii de mure, usturime pe care uleiurile aromate o domoliseră curând şi-n acea noapte împărţise perna cu stăpânui ei şi nouă luni mai târziu îi dăduse naştere lui Yaemon, spre veşnica lui fericire. Şi a ei.

— Desigur că soţul nostru este tatăl lui Yaemon, spuse Ochiba cu deplină siguranţă către stafia lui Yodoko. El e tatăl celor doi copii ai mei – celălalt a fost un vis.

De ce te minţi? N-a fost un vis, îşi zise. S-a întâmplat. Omul n-a fost un kami. Te-ai împerecheat cu un ţăran în ţărână ca să zămisleşti un fiu, de care tu aveai nevoie la fel de mult ca şi Taikô, ca să-l lege de tine. Şi-ar fi luat o altă concubină, neh?

Şi ce-i cu primul tău născut?

— Karma, spuse Ochiba, înlăturând şi acea îndelungată durere.

„Bea asta copilă”, îi spusese Yodoko pe când avea şaisprezece ani, un an după ce devenise concubina oficială a lui Taikô. Şi băuse ceaiul straniu care o încălzise şi se simţise somnoroasă şi în a doua seară, când se trezise din nou, îşi amintise doar visuri ciudate, erotice, şi culori neobişnuite şi o nefirească trecere a timpului. Yodoko fusese acolo când se trezise ca şi atunci când adormise, grijulie şi la fel de atentă cu armonia stăpânului lor ca întotdeauna. Nouă luni mai târziu născuse, prima dintre toate femeile lui Taikô care făcuse asta, dar copilul era bolnăvicios şi murise de mic.

Karma, gândi.

Nimic nu fusese spus între ea şi Yodoko despre ce se întâmplase sau despre ce s-ar fi putut întâmpla în acel somn adânc. Nimic, doar „iartă-mă” acum câteva clipe şi „n-am ce să-ţi iert”.

N-ai nici o vină, Yodoko-sama, şi nu s-a-ntâmplat nimic, nimic tainic sau orice altceva, iar dacă a fost, odihneşte-te în pace, bătrâno, acum secretul zace îngropat cu tine.

Ochii ei rămăseseră aţintiţi pe faţa atât de fragilă şi de patetică acum, aşa cum Taikô fusese fragil şi patetic spre sfârşitul său şi nici întrebarea lui nu avusese răspuns vreodată. Karma era că murise, se gândi fără să simtă nimic. Dacă ar fi trăit încă zece ani aş fi fost împărăteasa Chinei, dar acum… acum sunt singură.

— Ciudat că ai murit înainte să-ţi pot promite, doamnă, spuse, mirosul lemnelor parfumate şi al morţii înconjurând-o. Ţi-aş fi promis, dar ai murit înainte s-o fac. Şi asta să fie karma mea? Să mă supun unei rugăminţi şi unei promisiuni nerostite? Ce-ar trebui să fac?

Fiule, fiule, mă simt atât de neajutorată.

Îşi aminti ceva spus de Cea Înţeleaptă: „Gândeşte-te cum ar fi făcut Taikô, sau Toranaga.”

Ochiba simţi că-şi recapătă noi puteri. Se aşeză pe călcâe şi nemişcată, rece, începu să se supună.

În tăcerea ce se lăsă brusc, Chimmoko ieşi prin micile porţi ale grădinii, înaintă către Blackthorne şi se înclină.

— Anjin-san, vă rog să mă iertaţi, stăpâna mea doreşte să vă vadă. Dacă aşteptaţi o clipă, am să vă însoţesc.

— Bine, mulţumesc.

Blackthorne se ridică, încă cufundat în gândurile sale şi copleşit de presimţiri negre. Umbrele se lungiseră acum, deja o parte a curţii interioare era lipsită de lumina soarelui. Samuraii în uniforme gri se pregătiră să meargă cu el. Chimmoko se opri lângă Sumiyori.

— Vă rog să mă iertaţi, căpitane, dar doamna mea vă roagă să pregătiţi totul.

— Unde vrea să se întâmple?

Slujnica arătă un loc în faţa arcadei porţii.

— Acolo, Alteţă.

Sumiyori era uluit.

— O să fie în public? Nu în taină, doar cu câteva martore? O face ca să vadă toată lumea?

— Da.

— Dar… Bine, dacă e să fie acolo… Cine… cine o să-i fie secondant?

— Crede că seniorul Kiyama o să îi facă cinstea.

— Şi dacă nu?

— Nu ştiu, căpitane. Nu mi-a spus.

Chimmoko se înclină şi porni către verandă ca să se încline din nou.

— Kiritsubo-san, stăpâna mea spune, îmi pare rău, o să se întoarcă curând.

— Se simte bine?

— Oh, da, spuse mândră Chimmoko.

Kiri şi celelalte se pregătiseră. Când auziseră cele spuse căpitanului, fuseseră la fel de tulburate.

— Ştie că şi alte doamne aşteaptă să o întâmpine?

— Oh, da, Kiritsubo-san. Eu… eu m-am uitat şi i-am spus. Ea a spus că este atât de tulburată de prezenţa lor şi că o să le mulţumească ea însăşi curând. Vă rog să mă iertaţi.

O priviră toţi întorcându-se către poartă şi chemându-l pe Blackthorne. Samuraii în gri porniră după el, dar Chimmoko clătină din cap şi spuse că stăpâna sa nu i-a chemat şi pe ei. Căpitanul îi îngădui lui Blackthorne să plece.

Dincolo de porţile grădinii era o lume diferită, proaspătă şi tihnită, soarele luminând vârfurile copacilor, păsările ciripind şi insectele mişunând după hrană, pârâul curgând plăcut într-un minuscul heleşteu, dar nu putu să-şi îndepărteze tristeţea.

Chimmoko se opri şi arătă către casa de cha-no-yu:

Înaintă singur. Îşi trase picioarele din sandale şi urcă cele trei trepte. Trebui să se lase aproape în genunchi ca să treacă prin mărunta uşă. Apoi fu înăuntru.

— Tu, spuse ea.

— Tu, spuse el.

Stătea îngenuncheată cu faţa la uşă, proaspăt machiată, cu buzele purpurii, coafată desăvârşit, purtând un chimonou nou de un albastru sobru, mărginit cu verde, cu

un obi de un verde mai deschis şi o panglică subţire, verde, în păr.

— Tu eşti minunată.

— Şi tu.

O încercare de zâmbet.

— Îmi pare rău că a trebuit să priveşti.

— A fost datoria mea.

— Nu datorie, spuse ea. Nu m-am aşteptat şi nici nu m-am gândit la un asemenea măcel.

— Karma.

Blackthorne se smulse din transă şi nu mai vorbi latineşte.

— Ai plănuit toate astea de mult timp – sinuciderea ta, neh?

— Viaţa mea n-a fost niciodată a mea, Anjin-san. A aparţinut întotdeauna seniorului meu legiuit şi, după el, stăpânului meu. Asta-i legea noastră.

— E o lege proastă.

— Da. Şi nu.

Îşi ridică privirea de pe rogojini.

— O să ne certăm pe lucrurile acestea ce nu pot fi schimbate?

— Nu, te rog să mă ierţi.

— Te iubesc, spuse ea în latină.

— Da, ştiu asta acum. Şi eu te iubesc, dar moartea este ţelul tău, Mariko-san.

— Greşeşti, dragostea mea. Viaţa stăpânului meu este ţelul meu. Şi viaţa ta. Şi crede-mă, Sfânta Fecioară să mă ierte sau să mă binecuvânteze pentru asta, sunt vremuri când viaţa ta e mult mai importantă.

— Nu mai are nimeni scăpare acum. Nimeni.

— Ai răbdare. Soarele încă n-a apus.

— N-am încredere în soarele ăsta, Mariko-san.

Întinse mâna şi-i atinse faţa.

— Gomen nasai.

— Îţi făgăduiesc că la noapte are să fie ca la Hanul Florilor. Ai răbdare. Îi cunosc pe Ishido şi pe Ochiba şi pe ceilalţi.

— Que va ceilalţi, îi spuse în portugheză, nemulţumit. Vrei să spui că te bizui pe faptul că Toranaga ştie ce face, neh?

— Que va pentru mohoreala ta, răspunse ea blând. Ziua asta e prea scurtă.

— Iartă-mă, ai din nou dreptate. Astăzi nu e vreme pentru proastă dispoziţie.

O privi. Faţa ei era brăzdată de umbrele aruncate de soare prin obloanele de bambus. Umbrele se ridicau şi dispăreau pe măsură ce soarele se cufunda în spatele meterezelor.

— Ce pot să fac ca să te ajut? întrebă.

— Crede că există un mâine.

Pentru o clipă prinse o fărâmă din groaza ei. Braţele lui se întinseră către ea şi aşteptarea nu mai fu atât de îngrozitoare. Se apropiau paşi.

— Da, Chimmoko?

— E timpul, stăpână.

— E totul pregătit?

— Da, stăpână.

— Aşteaptă-mă lângă iaz.

Paşii se depărtară. Mariko se întoarse către Blackthorne şi-l sărută blând.

— Te iubesc, spuse ea.

— Te iubesc, spuse el.

Se înclină în faţa lui şi ieşi pe uşă. El o urmă.

Mariko se opri lângă heleşteu şi îşi desfăcu obi-ul, lăsându-l să cadă. Chimmoko o ajută să-şi scoată chimonoul albastru. Sub el, Mariko purta cel mai strălucitor obi şi chimonou pe care Blackthorne îl văzuse vreodată. Era un chimonou ceremonial de moarte. Îşi desfăcu panglica verde din păr şi-o aruncă de-o parie, apoi, toată în alb, porni fără să se uite la Blackthorne.

Dincolo de grădină toţi samuraii în maro erau aşezaţi într-un careu mărginit din trei părţi, în jurul a opt tatami ce fuseseră aşezate în centrul porţii principale. Yabu şi Kiri şi celelalte doamne erau aşezaţi în şir pe locurile de onoare, cu faţa către sud. Pe stradă, samurai în gri îmbrăcaţi de

asemenea de ceremonie, erau aşezaţi printre alţi samurai şi femei samurai. La un semn din partea lui Sumiyori se înclinară cu toţii. Ea le răspunse. Patru samurai înaintară şi întinseră un aşternut purpuriu deasupra rogojinilor.

Mariko merse către Kiritsubo şi o salută pe ea şi pe Sazuko şi pe celelalte doamne. Îi întoarseră plecăciunile şi-i vorbiră cât mai ceremonios cu putinţă. Blacklhorne aşteptă la porţi. O privi îndepărtându-se de doamne şi îndreptându-se către pătratul sângeriu, îngenunchind în mijlocul lui în faţa unei mici perne albe. Mâna dreaptă scoase din brâul alb micul pumnal ascuţit şi-l aşeză pe pernă în faţa ei. Chimmoko înaintă şi, îngenunchind la rândul ei, îi oferi o mică pătură de un alb pur, cu şnururi. Mariko îşi aranjă poalele chimonoului ajutată de slujnică, apoi legă pătura împrejurul taliei cu şnururile. Blackthorne ştia că asta se făcea ca să împiedice poalele chimonoului să se păteze de sânge şi să fie deranjate de spasmele morţii.

Apoi, senină şi pregătită, Mariko privi în sus, către donjonul castelului. Soarele încă lumina ultimul cat, strălucind pe ţiglele aurii. Iute, lumina strălucitoare urcă turnul, apoi dispăru.

Părea atât de micuţă stând acolo nemişcată, un strop de alb pe pătratul purpuriu.

Deja strada era întunecată şi servitorii aprindeau torţe. Când isprăviră, dispărură la fel de iute şi de tăcuţi cum sosiseră.

Se întinse înainte şi atinse pumnalul, îndreptându-l. Apoi privi încă odată spre poartă, către capătul străzii, dar aceasta era la fel de liniştită şi goală ca şi până atunci. Privi înapoi la pumnal.

— Kasigi Yabu-sama.

— Da, Toda-sama.

— Se pare că seniorul Kiyama a refuzat să mă asiste. Te rog, aş fi onorată dacă mi-aţi fi secondant.

— Onoarea este a mea, spuse Yabu.

Se înclină, se ridică în picioare şi se aşează în spatele ei, către stânga. Sabia lui cântă când o trase din teacă. Se propti bine pe picioare şi ridică sabia cu ambele mâini.

— Eu sunt gata, doamnă, spuse.

— Te rog, aşteaptă până când fac a doua tăietură.

Ochii ei erau pe pumnal. Cu mâna dreaptă îşi făcu semnul crucii peste sâni, apoi se aplecă înainte şi ridică pumnalul fără să tremure, îl atinse de buze ca şi cum ar fi vrut să guste oţelul lustruit. Apoi îşi schimbă poziţia palmelor pe pumnal, ţinându-l ferm cu mâna dreaptă în stânga gâtului. În acea clipă torţe dădură colţul la capătul străzii. O coloană se apropie. În fruntea ei se afla Ishido.

Ea nu mişcă pumnalul. Yabu era încă un arc încordat concentrându-se asupra gestului.

— Doamnă, spuse, aştepţi sau continui? Vreau să fie desăvârşit pentru dumneata.

Mariko se forţă să se întoarcă în lume.

— Eu… noi aşteptăm. Noi… eu…

Mâna ei coborî pumnalul. Tremura. La fel de încet Yabu se destinse. Sabia lui şuieră din nou în teacă şi îşi şterse mâinile pe şolduri.

Ishido stătea în poartă.

— Soarele încă n-a apus, doamnă. E încă la orizont. Eşti atât de grăbită să mori?

— Nu, generale, doar să mă supun stăpânului meu…

Îşi prinse mâinile una de cealaltă ca să le oprească tremurul.

Un murmur de mânie trecu printre samuraii în uniforme gri, în faţa grosolăniei arogante a lui Ishido şi Yabu se pregăti să sară la el, dar se opri, căci Ishido spunea cu voce puternică:

— Doamna Ochiba i-a rugat pe regenţi în numele Moştenitorului să facă o excepţie în cazul dumitale. Am încuviinţat cererea ei. Aici sunt permisele cu care poţi pleca mâine în zori.

Le împinse în mâinile lui Sumiyori, care era alături.

— Alteţă? spuse Mariko fără să înţeleagă, cu vocea abia auzită.

— Eşti liberă să pleci în zori.

— Şi… şi Kiritsubo-san şi doamna Sazuko?

— Nu este şi asta o parte a „datoriei” tale? Şi permisele lor sunt acolo.

Mariko încercă să se concentreze.

— Şi… şi fiul ei?

— Şi el, doamnă, râse batjocoritor şi răsunător Ishido. Şi toţi oamenii voştri.

Yabu rosti cu greu:

— Toţi au permise de liberă trecere?

— Da, Kasigi Yabu-san, spuse Ishido. Eşti ofiţerul cel mai mare în grad, neh? Te rog, du-te deîndată la secretarul meu. El completează permisele voastre, deşi nu ştiu de ce-ar dori preaonoraţii oaspeţi să plece. Nici nu merită pentru şaptesprezece zile, neh?

— Şi eu, senior general? întrebă bătrâna doamnă Etsu cu voce slabă şi inima galopând dureros, îndrăznind să pună la încercare deplinătatea victoriei lui Mariko. Pot, vă rog, să plec şi eu?

— Desigur, doamnă Maeda. De ce-am ţine pe cineva împotriva voinţei lui? Suntem oare temniceri? Desigur că nu! Dacă primirea Moştenitorului este atât de jignitoare încât doriţi să plecaţi, atunci plecaţi. Deşi cum aţi dori să călătoriţi patru sute de ri către casă şi alţi patru sute de ri înapoi în şaptesprezece zile, nu înţeleg.

— Vă rog să mă iertaţi. Primirea Moştenitorului nu este…

Ishido o întrerupse rece.

— Dacă doriţi să plecaţi, cereţi un permis aşa cum se obişnuieşte. O să ia o zi, sau cam aşa, dar o să avem grijă să porniţi în siguranţă.

Se adresă celorlalţi.

— Oricare dintre doamne poate să ceară asta, sau dintre samurai. Am mai spus-o înainte. E o prostie să plecaţi pentru şaptesprezece zile. E jignitor să ocoliţi întâmpinarea Moştenitorului, primirea doamnei Ochiba şi a regenţilor.

Privirea lui necruţătoare se întoarse către Mariko.

— Sau să ameninţaţi cu seppuku, care pentru o doamnă ar trebui făcut între patru pereţi şi nu ca un arognt spectacol public, neh? Nu caut moartea femeilor, ci doar a duşmanilor Moştenitorului, dar dacă femeile sunt pe faţă duşmanii lui, atunci am să scuip şi pe cadavrele lor.

Ishido se-ntoarse pe călcâie, dădu un ordin către samuraii în uniforme în gri şi plecă. Deîndată căpitanii îi repetară porunca şi toţi samuraii lui începură să se încoloneze şi să se depărteze de poartă, în afară de câţiva care rămaseră în cinstea celor în maro.

— Doamnă, spuse Yabu şoptit, ştergându-şi mâinile asudate din nou, cu un gust amar în gură din lipsa împlinirii, doamnă, totul e gata. Aţi… aţi învins. Aţi învins.

— Da, da, spuse ea.

Mâinile sale lipsite de putere căutară nodurile şnurului alb. Chimmoko înaintă şi desfăcu nodurile şi dădu la o parte pătura albă, apoi păşi într-o parte de pe pătratul purpuriu. Toţi priveau la Mariko, aşteptând să vadă dacă se poate ridica şi merge singură.

Mariko încercă să se proptească în picioare. Nu reuşi. Încercă a doua oară. Din nou nu reuşi. Kiri se mişcă s-o ajute, dar Yabu clătină din cap şi spuse:

— Nu, e privilegiul ei.

Aşa că Kiri rămase pe loc, abia suflând.

Lângă poartă Blackthorne era încă răscolit de neţărmurita bucurie în faţa victoriei ei şi-şi aminti cum voinţa lui fusese pusă la încercare în acea noapte a seppuku-lui său, când trebuise să se ridice ca un bărbat şi să meargă spre casă ca un bărbat, fără a fi sprijinit, ca să devină samurai şi o privi, dispreţuind nevoia pentru un astfel de curaj şi înţelegând-o totuşi, ba chiar cinstind-o.

Îi văzu mâinile sprijinindu-se din nou de aşternutul purpuriu şi de data asta reuşi să se ridice. Se clătină şi aproape căzu, apoi picioarele i se mişcară şi păşi încet peste pata purpurie şi porni clătinându-se neajutorată către uşa principală. Blackthorne hotărî că fusese îndeajuns, îndurase îndeajuns, dovedise îndeajuns, aşa că înaintă şi o prinse în braţe, ridicând-o chiar în clipa în care voinţa o părăsi.

Pentru o'clipă rămase singur acolo în acea arenă, mândru că era singur şi că el se hotărâse. Ea zăcea în braţele sale ca o păpuşă dezmembrată Apoi o purtă înăuntru şi nimeni nu mişcă sau nu i se aşează în cale.

CAPITOLUL 57

Atacul împotriva fortăreţei samurailor în maro începu în cea mai întunecată parte a nopţii, la două sau trei ore înaintea zorilor. Primul val de zece ninja – „nevăzuţii” – trecu peste acoperişurile întăriturilor de peste drum, acum nepăzite de samurai în gri. Aruncară peste celălalt acoperiş cângi îmbrăcate în pânză de care erau legate funii şi trecură peste golul dintre clădiri ca tot atâţia păianjeni. Purtau îmbrăcăminte de culoare neagră strânsă pe corp, şosete şi măşti negre. Mâinile şi feţele le erau de asemenea înnegrite. Aveau arme uşoare: cuţite legate cu lanţuri de mâner şi shuriken – lame mici pentru aruncat, de forma unei stele, cu vârfurile ascuţite ca nişte ace şi înmuiate în

otravă şi discuri cu muchii tăioase, de dimensiunea unei palme. De spatele lor atârnau raniţe şi prăjini subţiri.

Ninja erau mercenari. Erau artişti în a se strecura nevăzuţi, specialişti în tot ce nu era onorabil – spionaj, furişare, ucidere fulgerătoare.

Cei zece oameni atinseră pământul fără zgomot. Îşi strânseră colac funiile cârligelor şi o parte dintre ei le aruncară din nou pe o ieşitură a zidului şi din nou săriră jos pe o verandă, douăzeci de picioare sub ei. Odată ajunşi acolo, la fel de tăcuţi, tovarăşii lor desfăcură cârligele, le lăsară să cadă şi porniră peste ţigle ca să se strecoare în altă parte.

O ţiglă trosni sub talpa unui om şi toţi îngheţară. În curtea inferioară, trei etaje şi douăzeci de picioare mai jos, Sumiyori se opri din rondul său şi privi în sus. Ochii săi scrutară întunericul. Aşteptă fără să mişte, cu gura deschisă puţin ca să audă mai bine, plimbându-şi privirea încet dintr-o parte în alta. Acoperişul pe care se aflau ninja se găsea în umbră. Luna era în scădere, stelele străluceau în aerul umed. Oamenii stăteau absolut nemişcaţi, ţinându-şi chiar răsuflarea, părând la fel de lipsiţi de viaţa că şi ţiglele pe care stăteau.

Sumiyori mai privi o dată de jur împrejur ascultând atent, şi încă odată şi apoi încă nesigur, porni prin curte ca să vadă mai limpede. Acum cei patru ninja de pe verandă erau deja în câmpul său de vedere, dar stăteau la, fel de nemişcaţi ca şi ceilalţi şi nu-i băgă nici pe ei în seamă.

— Hei! strigă către gărzile de la poarta puternic barată acum. Aţi văzut ceva? Aţi auzit ceva?

— Nu, căpitane, spuseră străjile atente. Ţiglele acoperişului trosnesc întotdeauna. Se mişcă puţin din pricina umezelii sau a căldurii, poate.

Sumiyori zise către unul dintre samurai:

— Du-te acolo sus şi aruncă o privire, sau şi mai bine, spune gărzilor de la ultimul cat să arunce o privire, să fim siguri.

Soldatul porni grăbit. Sumiyori privi din nou atent în sus, apoi ridică puţin din umeri şi, liniştit, îşi continuă rondul. Ceilalţi samurai se duseră către posturile lor, privind în afara grădinii.

Pe acoperiş şi pe verandă ninja aşteptau în poziţiile lor, nemişcaţi. Nici chiar ochii nu li se clinteau. Fuseseră educaţi să rămână nemişcaţi ore întregi dacă ar fi fost nevoie, ca o parte a nesfârşitului lor antrenament. Apoi conducătorul le făcu semn şi de îndată îşi continuară atacul. Cângile şi funiile îi aduseră în linişte pe o altă verandă, de unde se putură strecura către ferestrele înguste din pereţii de granit. Sub acest etaj, toate celelalte ferestre – poziţii de apărare pentru arcaşi – erau atât de înguste încât nu se putea intra prin ele din afară. La un alt semnal cele două grupuri pătrunseră prin ele în acelaşi timp.

Amândouă încăperile se aflau în întuneric şi în fiecare dintre ele dormeau în şiruri ordonate câte zece samurai de-ai lui Toranaga. Fură ucişi iute şi aproape fără zgomot cu câte o singură lovitură de pumnal în gât la cei mai mulţi, simţurile antrenate ale atacatorilor ducându-i fără şovăială către ţintele lor, şi în câteva clipe ultimul dintre samurai se zvârcolea cu disperare, strigătul său de alarmă gâtuit chiar în clipa în care se năştea. Odată aflaţi în siguranţă în încăperi, cu uşile bine închise, căpetenia scoase o cremene şi un amnar şi aprinse o lumânare pe care-o duse, acoperindu-i cu grijă flacăra cu palmele, către fereastră, semnalizând de trei ori în noapte. În spatele lui oamenii săi se asigurau din nou că fiecare samurai era mort. Căpetenia lor repetă semnalul, apoi se depărtă de fereastră şi începu să le spună ceva prin semne.

De îndată atacatorii îşi desfăcură raniţele şi-şi pregătiră armele de atac: cuţite scurte, ca nişte seceri cu două tăişuri, cu un lanţ cu o greutate la celălalt capăt prins de mâner, suriken şi cuţite pentru aruncat. La o altă poruncă, o parte dintre bărbaţi îşi scoaseră prăjinile subţiri. Acestea erau suliţe telescopice şi ţevi de suflat care se întinseră la

întreaga lungime cu o viteză uluitoare. Şi imediat ce fiecare om îşi termină pregătirile, îngenunchea aşezându-se cu faţa la uşă şi, în aparenţă fără nici un fel de efort conştient, devenea nemişcat. Ultimul bărbat era gata. Căpetenia suflă în lumânare.

Când clopotele oraşului bătură mijlocul Orei Tigrului – patru din noapte, un ceas înaintea zoriilor – al doilea val de ninja atacă. Douăzeci se strecurară tăcuţi dintr-un canal mare de scurgere nefolosit, care slujise cândva la scurgerea apelor râuleţelor din grădină. Toţi aceşti bărbaţi purtau săbii. Ca tot atâtea umbre ei se împrăştiară printre tufişuri şi boschete, rămânând nemişcat şi aproape nevăzuţi. În acelaşi timp un alt grup de douăzeci porni la escaladarea crenelurilor care străjuiau curtea şi grădina, cu cârlige şi frânghii.

Doi samurai în maro se aflau pe ziduri privind atenţi acoperişurile goale de peste drum. Apoi unul dintre ei aruncă o privire în jur, văzu ghearele de pisică din spatele lui şi începu să arate cu degetul alarmat. Camaradul său deschise gura să strige, când primul ninja trecu peste ambrazură şi, cu un zvâcnet scurt al încheieturii, aruncă un shuriken ascuţit care pătrunse răsucindu-se în gură, împiedicându-l să strige, şi se aruncă asupra celuilalt samurai cu mâna întinsă, arătătorul şi degetul mare întinse ca o armă ucigaşă, izbind în jugulară. Lovitura îl paraliză pe samurai, o altă lovitură sălbatică îi rupse gâtul cu un plesnet sec şi ninja sări la primul samurai ce agoniza, trăgând de cârligele pătrunse adânc în gură şi obraji şi a căror otravă deja începuse să-şi facă efectul.

Cu un ultim efort samuraiul muribund îşi smulse sabia scurtă şi izbi. Lovitura lui pătrunse adânc şi ninja icni, dar asta nu îi opri saltul şi mâna lui izbi în gâtlejul samuraiului, împingându-i capul pe spate şi dislocându-i coloana vertebrală. Samuraiul muri în picioare.

Ninja sângera rău, dar nu scoase nici un sunet şi îl sprijinea pe samuraiul mort, coborându-l atent pe

pardoseală, alunecând încet alături de el. Toţi ceilalţi ninja urcaseră acum pe frânghii şi ajunseseră pe ziduri. Trecură de camaradul lor rănit asigurându-se că crenelurile sunt în afară de orice primejdie. Rănitul era încă în genunchi lângă samuraii morţi, ţinându-se de rană. Căpetenia cercetă rana. Sângele ţâşnea într-un şuvoi continuu. Scutură din cap şi spuse ceva făcând semne cu degetele, iar celălalt încuviinţă din cap şi se târî cu greu într-un colţ, lăsând în urma lui o dâră lată de sânge. Se aşează mai bine, sprijinindu-se de piatră şi scoase un shuriken. Îşi zgârie de câteva ori dosul uneia dintre palme cu cârligele ascuţite, apoi îşi scoase pumnalul, puse vârful la baza gâtului şi cu ambele mâini, împinse în sus cu toată puterea.

Căpetenia se asigură că omul murise, apoi se întoarse înapoi, către uşa ferecată ce ducea în interior. În acea clipă auziră paşi apropiindu-se şi de îndată se proptiră în poziţii de atac.

Pe coridorul acestei aripi se apropia Sumiyori cu samuraii săi. Lăsă doi lângă uşa care dădea către creneluri şi, fără să se oprească, păşi mai departe. Cei doi ieşiră pe ziduri în timp ce Sumiyori dădu colţul, coborâră câteva trepte ale unei scări în spirală.

La capătul ei se afla un alt post de pază. Cei doi samurai obosiţi salutară şi fură înlocuiţi.

— Luaţi-i pe ceilalţi şi înapoiaţi-vă în încăperile voastre. O să fiţi treziţi în zori, spuse Sumiyori.

— Da, căpitane.

Cei doi samurai urcară scările bucuroşi că ieşiseră din schimb. Sumiyori îşi continuă drumul în josul celuilalt coridor, înlocuind sentinelele. Însoţit de ultimile două gărzi se opri în cele din urmă în faţa unei uşi şi ciocăni.

— Yabu-san?

— Da.

Vocea era somnoroasă.

— Îmi pare rău, e schimbarea gărzii.

— Ah, mulţumesc. Intră, te rog.

Sumiyori deschise uşa, dar rămase grijuliu la intrare. Răvăşit de somn, Yabu stătea proptit într-un cot în aşternuturi, cu mâna cealaltă pe mânerul sabiei. Când fu sigur că era Sumiyori, se relaxă şi căscă.

— Ceva nou, căpitane?

Sumiyori se destinse şi el scutură din cap, intră şi închise uşa. Camera era mare şi ordonată şi un alt pat cu saltele era aşterut şi desfăcut îmbietor. Ferestre înguste pentru arcaşi se deschideau asupra străzii şi oraşului, aflate la poalele zidului drept de treizeci de picioare.

— Totul e liniştit. Ea doarme acum. Cel puţin aşa mi-a spus Chimmoko, slujnica ei.

Se duse către măsuţa scundă pe care ardea trosnind o lampă cu ulei şi îşi turnă ceai rece dintr-o cană. Alături erau permisele lor, cu peceţile oficiale, pe care Yabu le adusese de la cancelarii lui Ishido. Yabu căscă din nou şi se întinse în voie.

— Şi Anjin-san?

— Era treaz ultima oară când am făcut rondul. Asta a fost la miezul nopţii. Mi-a cerut să nu mai trec pe-acolo până înaintea zorilor. Ceva despre obiceiurile sale. N-am înţeles limpede tot ce-a spus, dar nu e nici un rău în asta. Paza e foarte severă peste tot, neh? Kiritsubo-san şi celelalte doamne sunt liniştite, deşi ea a stat trează cea mai mare parte a nopţii.

Yab ieşi din pat. Purta doar o pânză în jurul şoldurilor.

— Făcând, ce

— Stătea la o fereastră şi privea afară. Nimic de văzut acolo. I-am sugerat că ar fi mai bine să doarmă puţin. Mi-a mulţumit politicoasă, a fost de acord şi a rămas unde era. Femeile, neh?

Yabu îşi mişcă umerii şi şoldurile şi se scărpină apăsat ca să pună sângele în mişcare. Începuse să se îngraşe.

— Ar trebui să se odihnească Are drum lung de făcut astăzi.

Sumiyori aşează ceaşca jos.

— Cred că totul e o înşelătorie.
— Cum?
— Nu cred că Ishido are de gând să facă ceva.
— Avem permise semnate. Uite-le aici. Fiecare bărbat este trecut. Am verificat numele. Cum poate să îşi retragă o hotărâre publică? E cu neputinţă, neh?
— Nu ştiu. Îmi cer iertare, Yabu-san, dar tot mai cred că e o înşelătorie la mijloc.
Yabu îşi înnodă brâul încet.
— Ce fel de înşelătoiie?
— O să ne-aştepte o ambuscadă.
— În afara castelului?
Sumiyori dădu din cap.
— Da. Aşa cred.
— N-o să-ndrăznească.
— O să-ndrăznească. O să ne pregătească o ambuscadă sau o să ne-ntârzie. Nu pot să cred c-o s-o lase să plece. Pe ea sau pe doamna Kiritsubo, sau doamna Sazuko, sau copilul. Chiar şi pe bătrâna aoamnă Etsu şi ceilalţi.
— Nu, te înşeli.
Sumyiori scutură trist din cap.
— Cred că ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi implântat pumnalul şi domnia-voastră a-ţi fi izbit! Aşa, nimic nu s-a rezolvat.
Yabu îşi ridică săbiile şi le puse la cingătoare. Da, se gândea. Sunt de acord cu tine. Nimic nu s-a schimbat şi ea nu şi-a împlinit datoria, ştii asta ca şi mine şi o ştie şi Ishido. Dezgustător. Dacă ar fi înfipt pumnalul, am fi trăit cu toţii. Dar după cum stau lucrurile acum… şi-a schimbat hotărârea şi ne-a dezonorat pe noi şi pe ea însăşi. Shigata ga nai, neh? Femeie neroadă! Dar lui Sumyiori îi spuse:
— Cred că greşeşti. Ea l-a învins pe lshido. Doamna Toda a câştigat. Ishido nu va îndrăzni să ne întindă vreo cursă. Du-te şi te culcă. O să te trezesc în zori.
Sumyiori scutură din nou din cap.

— Nu, mulţumesc, Yatu-san. Cred că am să mai fac un rond.

Merse până la fereastră şi privi atent afară.

— Ceva nu e în regulă!

— Totul e în regulă. Du-te şi… aşteaptă o clipă… ce-a fost asta? Ai auzit ceva?

Yabu se apropie de Sumyiori şi se prefăcu că scrutează întunericul şi apoi, fără veste, îşi smulse sabia scurtă şi cu aceeaşi mişcare fulgerătoare şi bruscă înfipse lama în spatele lui, acoperind cu cealaltă mână gura bărbatului ca să înăbuşe strigătul. Căpitanul muri pe loc. Yabu îl sprijini grijuliu cu toată puterea sa neobişnuită, cu braţele întinse, în aşa fel încât nici o picătură de sânge să nu-l atingă şi-i purtă trupul către aşternut, aşezându-l astfel încât să pară că doarme. Apoi îşi trase sabia din trupul lui şi începu să şi-o curele, furios că intuiţia lui Sumyiori îl forţase la acest neplănuit omor. Totuşi, îşi zise, nu puteam să-l las să-şi bage nasul peste tot acum.

Mai devreme, pe când se întorcea de la cancelaria lui Ishido cu permisele de liberă trecere, fusese tras de-o parte de un samurai pe care nu-l mai văzuse până atunci.

— E nevoie de sprijinul vostru, Yabu-san.

— La ce şi pentru cine?

— Pentru cineva care v-a făcut o ofertă ieri.

— Ce ofertă?

— În schimbul permiselor de liberă trecere pentru domnia-voastră şi Anjin-san, veţi avea grijă ca ea să fie dezarmată în timpul ambuscadei ce se va petrece pe drumul de întoarcere. Vă rog, nu puneţi mâna pe sabie, Yabu-san, sunt patru arcaşi care aşteaptă doar un semn.

— Cum îndrăzneşti să mă înfrunţi? Ce ambuscadă? minţise el, simţind că i se înmoaie genunchii, pentru că nu era nici o îndoială acum că bărbatul era omul lui Ishido.

Cu o zi în urmă, după-amiază, îi făcuse în taină propunerea prin oamenii săi, într-o încercare disperată de a mai salva ceva de la dezastrul în care Mariko îi adusese

planurile cu Corabia Neagră şi viitorul. Şi la acea vreme ştia că era o idee nebunească. Ar fi fost foarte greu, dacă nu cu neputinţă, să o dezarmezi şi să rămâi în viaţă şi deci ameninţat de primejdii din ambele părţi, iar când Ishido îl refuzase, prin alţi intermediari, nu fusese surprins.

— Nu ştiu nimic despre nici o ambuscadă, spusese din nou, dorindu-şi ca Yuriko să fie acolo să-l ajute să iasă din încurcătură.

— Totuşi vi se propune să sprijiniţi una, deşi nu în felul în care aţi plănuit-o.

— Cine eşti?

— În schimb, primiţi Izu, barbarul şi corabia lui, în clipa în care capul duşmanului e în ţărână. Desigur dacă ea rămâne în viaţă şi rămâneţi în Osaka până în ziua aceea şi juraţi supunere.

— Al cui cap? spusese Yabu, încercând să-şi facă mintea să lucreze, înţelegând doar atunci că Ishido folosise cererea ca el să ia permisele de liberă trecere mai mult ca un pretext, astfel ca această propunere să fie făcută în siguranţă şi negociată.

— Este da sau nu? întrebase samuraiul.

— Cine eşti şi despre ce vorbeşti?

Îi ridicase sulurile în dreptul ochilor.

— Aici sunt permisele seniorului Ishido. Nici chiar seniorul general nu poate să le retragă după tot ce s-a întâmplat.

— Aşa spun mulţi, dar, vă rog să mă iertaţi, mai degrabă se poate bălega un bivol aur, decât domnia-voastră sau altcineva să-l insulte pe seniorul Yaemon… Vă rog, luaţi mâna de pe sabie.

— Atunci ai grijă ce vorbeşti!

— Desigur, îmi pare rău. Primiţi?

— Acum stăpânesc Izu şi mi s-a promis Totomi şi Suruga, spusese Yabu, începând să se tocmească. Ştia că deşi fusese prins în cursă, ca şi Mariko, tot aşa era şi Ishido, din pricină ca dilema pe care-o produsese Mariko încă mai exista.

— Da, aşa este, spusese samuraiul, dar nu mi s-a îngăduit să negociez nimic. Acestea sunt condiţiile. Este da sau nu?

Yabu isprăvi de curăţat sabia şi aranjă aşternuturile peste trupul lui Sumyiori, ce părea că doarme. Apoi îşi şterse cu un prosop sudoarea de pe faţă şi mâini, îşi stăpâni mânia, suflă în lumânare şi deschise uşa. Cei doi samurai în gri aşteptau la câţiva paşi mai jos pe coridor. Se înclinară.

— O să te trezesc în zori, Sumyiori-san, spuse privind către camera întunecată.

Apoi către unul dintre samurai:

— Stai de strajă aici. Nu trebuie să intre nimeni, nimeni. Ai grijă să nu fie deranjat căpitanul. Are nevoie de odihnă.

— Da, Alteţă.

Samuraii îşi luară în primire noile posturi şi Yabu porni în josul coridorului cu cealaltă strajă, urcă câteva trepte către partea centrală a etajului şi o străbătu îndreptându-se către sala de audienţe şi încăperile interioare care se aflau în aripa de est. Curând ajunse în coridorul îngust al sălii de audienţe. Străjile se înclinară şi-i îngăduiră să intre. Alt samurai deschise uşa către condor şi mulţimea de încăperi despărţite de el. Bătu la uşă.

— Anjin-san, spuse în şoaptă.

Nu răspunse nimeni. Trase panoul-shoji. Camera era goală şi uşa interioară dată în lături. Se încruntă, apoi făcu semn către însoţitorul său să aştepte şi se grăbi de-a curmezişul camerei către coridorul interior abia luminat. Chimmoko îi ieşi în cale cu un pumnal în mână. Patul ei răvăşit se afla în această trecere dintre încăperi.

— Oh, iertaţi-mă, Alteţă, aţipisem, spuse cerându-şi iertare şi coborî pumnalul, dar nu se dădu la o parte din calea lui.

— Îl căutam pe Anjin-san.

— El şi stăpâna mea stau de vorbă cu Kiritsubo-san şi doamna Achiko.

— Te rog, întreabă-l dacă pot să-l văd o clipă.

— Desigur, Alteţă.

Chimmoko îi făcu politicoasă semn să se întoarcă în cealaltă cameră, aşteptă până ce el ajunse acolo, după care închise panoul interior. Straja din coridorul principal privea întrebătoare. După o clipă uşa se deschise din nou şi Blackthorne intră. Era îmbrăcat şi purta o sabie scurtă.

— Bună seara, Yabu-san, spuse.

— Îmi pare rău că te deranjez, Anjin-san. Voiam să văd… asigur totul în regulă, înţelegi?

— Da, mulţumesc. Fără grijă.

— Doamna Toda e-n regulă? Nu bolnavă?

— Bine acum. Foarte obosită, dar bine. În curând zori, neh?

Yabu dădu din cap.

— Da. Vrut doar verificat totul în regulă, înţelegi?

— Da. În după-amiaza asta spus „plan”, Yabu-san. Aminteşti? Te rog, ce plan secret?

— Nu secret, Anjin-san, spuse Yabu, regretând că fusese atât de deschis atunci. N-ai înţeles. Spus doar trebuie avut plan… Foarte greu scăpăm Osaka, neh? Trebuie să scăpăm, sau…

Yabu îşi trecu pumnalul de-a curmezişul gâtului.

— Înţelegi?

— Da. Dar acum avem permis, neh? Acum siguranţă ieşim Osaka, neh?

— Da. Curând plecăm. Pe corabie foarte bine. Curând aducem oameni la Nagasaki. Înţelegi?

— Da.

Yabu se depărtă foarte prietenos. Blackthorne închise uşa după el şi se întoarse în coridorul interior, lăsând uşa aceea deschisă. Trecu de Chimmoko şi intră în cealaltă camera. Mariko stătea sprijinită de perne, părând mai măruntă, mai delicată şi mai frumoasă ca oricând. Kiri era îngenuncheată pe o altă pernă. Achiko dormea ghemuită într-un colţ.

— Ce-a vrut, Anjin-san? spusese Mariko.

— Doar să vadă dacă totul e în regulă.

Mariko tălmăci pentru Kiri.

— Kiri spune, l-ai întrebt despre plan?

— Da, dar a ocolit întrebarea. Poate că s-a răzgândit, nu ştiu. Poate că m-am înşelat eu, dar am crezut că în după-amiaza asta avea ceva în gând, sau pregătea ceva.

— Să ne trădeze?

— Desigur, dar nu ştiu cum.

Mariko îi zâmbi.

— Poate te-ai înşelat. Acum suntem în siguranţă.

Tânăra Achiko murmură în somn şi ei o priviră. Îi rugase să rămână cu Mariko, ca şi bătrâna doamnă Etsu, care dormea adânc într-o încăpere alăturată. Celelalte doamne îi părăsiseră la apusul soarelui, ducându-se către casele lor. Toate trimiseseră cereri oficiale pentru permise de plecare. Odată cu lăsarea întunericului prin castel trecuse zvonul că a doua zi aproape o sută cinci vor depune de asemenea cereri. Kiyama trimisese după Achiko, nora sa, dar ea refuzase s-o părăsească pe Mariko. De îndată daimyo o repudiase şi ceruse copilul. Ea i-l dăduse. Acum fata era cufundată într-un coşmar, dar acesta trecu şi adormi liniştită din nou.

Mariko se uită la Blackthorne.

— E minunat să ai linişte, neh?

— Da, spuse el.

De când se trezise şi îşi dăduse seama că e în viaţă şi nu moartă, sufletul ei se agăţase de al lui. În prima oră fuseseră singuri, iar ea stătuse în braţele lui.

— Sunt atât de bucuros că eşti în viaţă, Mariko. Te-am văzut moartă.

— Am crezut că sunt. Încă nu pot să cred că Ishido s-a dat bătut, nici în douăzeci de vieţi. Oh, cât îţi iubesc braţele când sunt în jurul meu, şi puterea ta.

— Mă gândeam în după-amiaza asta că din prima clipă a provocării lui Yoshinaka n-am văzut nimic altceva decât moarte – a mea, a ta, a tuturor. Am văzut planul tău, de atâta vreme pregătit, neh?

— Da. Din ziua cutremurului, Anjin-san. Te rog să mă ierţi, dar eu n-am vrut să te înspăimânt. Mi-a fost teamă că n-ai să înţelegi. Da. Din acea zi am ştiut că e karma mea să scot ostatecii din Osaka. Doar eu puteam să fac asta pentru seniorul Toranaga. Şi acum, s-a făcut. Dar cu ce preţ. Sfânta Fecioară să mă ierte!

Atunci sosise Kiri şi trebuiseră să stea despărţiţi, dar asta nu conta pentru niciunul dintre ei. Un zâmbet sau o privire sau un cuvânt erau de ajuns.

Kiri se ridică şi se îndreptă către ferestrele înguste. În largul mării se vedeau sclipiri de lumină de la bărcile care pescuiau pe lângă ţărm.

— Se luminează în curând, spuse ea.

— Da, zise Mariko. Pot să mă ridic acum.

— În curând. Nu încă, Mariko-sama, îi spuse Kiri, trebuie să prinzi puteri.

— Aş vrea ca seniorul Toranaga să fie aici.

— Da. Ai pregătit alt mesaj despre plecarea noastră.

— Da, Mariko-sama. Un alt porumbel va pleca odată cu zorii.

— Seniorul Toranaga.va afla de victoria ta de azi, spuse Kiri. O să fie atât de mândru.

— Mă bucur că ai avut dreptate.

— Da, spuse Kiri. Iartă-mă că m-am îndoit de tine şi de el.

— În adâncul inimii mele m-am îndoit şi eu, te rog să mă ierţi.

Kiri se întoarse către fereastră şi privi afară, peste oraş. Toranaga se înşală! ar fi vrut să ţipe. N-o să plecăm niciodată din Osaka, oricât de mult ne prefacem. Karma noastră e să rămânem, iar karma lui e să piardă.

În aripa de vest, Yabu se opri la camera gărzilor. Străjile de schimb erau gata.

— O să fac o scurtă inspecţie.

— Da, Alteţă.

— Restul aşteptaţi-mă aici. Tu, vino cu mine.

Coborî pe scara principală urmat de străjer. La piciorul scării, în holul principal, erau alte străji, iar dincolo, afară, era curtea şi grădina. O cercetare fugară arăta că toate erau în ordine. Se întoarse înapoi în fortăreaţă şi după o clipă schimbă direcţia. Spre surpriza gărzii sale coborî pe trepte în încăperile servitorilor. Servitorii se trezeau din somn, punându-şi grăbiţi frunţile pe lespezile de piatră. Yabu abia-i băgă în seamă. Coborî şi mai jos, în adâncurile fortăreţei, de-a lungul coridoarelor boltite, puţin folosite, cu pereţii de piatră umezi şi mirosind a mucegai, deşi bine luminaţi. Nu erau străji acolo, în pivniţă, pentru că nu era nimic de apărat. Începură din nou să urce, apropiindu-se de zidurile exterioare. Yabu se opri brusc.

— Ce-a fost asta?

Samuraiul în uniformă maro se opri, ascultă şi muri. Yabu îşi curăţă sabia şi trase trupul ghemuit într-un colţ întunecos, apoi se repezi la o mică uşă puternic ferecată cu bare de fier, ce abia se zărea într-unul dintre pereţii de piatră, despre care omul lui Ishido îi spusese. Se luptă cu zăvoarele ruginite. Ultimul dintre ele se deschise zăngănind. Uşa se izbi de perete. Un val de aer rece de afară, apoi o suliţă se propti în gâtlejul lui, oprindu-se chiar la timp. Aproape paralizat, Yabu nu mişcă. Din întunericul de cerneală din spatele uşii ninja îl privea fără să clipească cu armele pregătite.

Yabu ridică o mână tremurătoare şi făcu semnul care i se spusese să-l facă.

— Sunt Kasigi Yabu, rosti.

Căpetenia, îmbrăcată în negru, cu faţa acoperită de glugă, aproape nevăzut în întuneric, încuviinţă din cap, dar îşi ţinu suliţa pregătită pentru lovitură. Îi făcu un semn. Ascultător, Yabu se dădu înapoi un pas. Atunci căpetenia înaintă cu multă grijă până în mijlocul coridorului. Era înalt şi voinic, cu ochii mari în spatele măştii. Văzu trupul samuraiului mort şi cu un zvâcnet din încheietură îşi trimise suliţa în cadavru, apoi o readuse înapoi cu ajutorul lanţului uşor,

agăţat de capătul ei. Îl încolăci în tăcere. Aşteptând, atent la orice semn de primejdie.

În cele din urmă, mulţumit, făcu un semn în întuneric. În aceeaşi clipa douăzeci de oameni se revărsară prin uşă şi năvăliră pe trepte prin trecerea de mult uitată către coridoarele de deasupra. Aceşti bărbaţi purtau unelte de asalt. Erau înarmaţi cu cuţite prinse cu lanţuri, săbii şi shuriken, iar în mijlocul frunţii, pe glugile lor negre se afla o pată roşie.

Căpetenia nu îi privi depărtându-se, ci rămase cu ochii aţintiţi asupra lui Yabu şi începu să numere încet cu degetele de la mâna stângă. Unu… doi… trei… Yabu simţea multe priviri urmărindu-l din coridorul din spatele uşii, dar nu putea vedea pe nimeni acolo.

Atacatorii cu pată roşie urcară scările câte două de-odată şi se opriră la capătul lor. O uşă le tăia calea. Aşteptară o clipă şi apoi, cu grijă, încercară s-o deschidă. Era înţepenită. Un bărbat cu o unealtă specială, o bară scurtă de oţel cu un cârlig la unul dintre capete şi lăţită la celălalt, ieşi din mijlocul lor şi o făcu să sară din balamale. Dincolo de ea era alt pasaj mirosind a mucegai şi ei porniră tăcuţi de-a lungul lui. La colţul următor se opriră. Primul dintre ei aruncă prevăzător o privire după colţ, apoi le făcu celorlalţi semn să pătrundă în alt coridor. La capătul lui, printr-o gaură într-un perete de lemn gros, care acoperea o uşă secretă, se întrezărea strălucirea argintie a unei luminiţe. Bărbatul îşi lipi ochiul de ea. Putea vedea în întregime sala de audienţe, cu doi samurai în uniforme maro şi doi în gri, atenţi, făcând de strajă, păzind uşa către întregul grup de încăperi din interior. Aruncă o privire în jur făcând un semn din cap către ceilalţi. Unul dintre ei număra încă cu degetele, în acelaşi ritm cu numărătoarea căpeteniei aflate la două etaje dedesubt. Toţi ochii lor erau aţintiţi asupra acestei numărători.

Jos în pivniţă căpetenia continua încă în acelaşi ritm, măsurând timpul cu degetele, fără să-l părăsească din ochi

o clipă pe Yabu. Yabu privea şi aştepta simţindu-şi în nări sudoarea mirosind a frică. Degetele se opriră şi pumnul căpeteniei se închise brusc. Arătă în josul coridorului. Yabu dădu din cap, se răsuci şi făcu cale întoarsă pe drumul pe care venise, mergând încet. În spatele lui, necruţătoarea numărătoare începu din nou. Un… doi… trei…

Yabu ştia cumplitul risc pe care şi-l asumase, dar nu avusese de ales şi-o blestemă pe Mariko încă o dată pentru că-l forţase să treacă de partea lui Ishido. Parte din înţelegere fusese că trebuia să deschidă această uşă tainică.

— Ce-i în spatele ei, întrebase bănuitor.

— Prieteni. Acesta este semnul, iar parola este să vă spuneţi numele.

— Or să mă ucidă, neh?

— Nu, sunteţi prea preţios, Yabu-san. Trebuie să vă asiguraţi că pătrunderea se poate face în siguranţă…

Fusese de acord, dar nu i se spusese de ninja, detestaţii şi temuţii mercenari semi-legendari, care datorau credinţă numai grupurilor lor închise, alcătuite în jurul câte unei familii, care-şi treceau tainele numai celor de acelaşi sânge – cum să înoate distanţe lungi pe sub apă şi să se caţere pe pereţi aproape netezi, cum să se facă nevăzuţi şi să stea nemişcaţi o zi şi-o noapte, sau cum să ucidă cu mâinile sau picioarele, sau cu orice altă armă, la care se adăugau otrava, focul şi explozivele. Pentru ninja moartea brutală pentru bani era singurul ţel în viaţă.

Yabu reuşi să-şi păstreze pasul măsurat în timp ce se depărta în lungul coridorului, pieptul încă durându-l de descoperirea că grupul de atacatori era ninja şi nu ronini. Ishido trebuie c-a-nnebunit, îşi spuse cu toată fiinţa lui încordată, aşteptând o săgeată sau o suliţă sau un laţ în orice clipă. Ajunsese aproape la colţ. Trecu de el şi, odată în siguranţă, o rupse la fugă, urcând scările câte trei dc-odată. La capătul lor alergă de-a lungul coridorului arcuit, apoi dădu colţul îndreptându-se către încăperile servitorilor.

Degetele căpeteniei încă măsurau clipele, apoi numărătoarea se opri. Făcu un semn grabnic în întuneric şi porni alergând după Yabu. Douăzeci de ninja îl urmară, ieşind din întuneric şi alţi cincisprezece ocupară poziţii la cele două capete ale coridorului ca să apere această cale de scăpare ce ducea, printr-un labirint de pivniţe uitate şi treceri care sfredeleau castelul, către una dintre ieşirile tainice ale lui Ishido, pe sub şanţul împrejmuitor şi deci către oraş.

Yabu alerga iute şi se împiedică într-unul dintre ganguri, abia reuşind să-şi păstreze echilibrul. Dădu buzna în încăperile servitorilor, rrăsturnând oale, crătiţi şi ciubere.

— Ninjaaaaa! urlă, ceea ce nu era parte din înţelegerea sa, ci doar propria-i manevră pentru a se apăra în caz că ar fi fost trădat. Înnebuniţi, bărbaţi şi femei se împrăştiară reluând strigătul, încercând să dispară sub bănci şi mese, în timp ce el goni prin încăpere, ieşind pe partea cealaltă, în susul altor trepte, în coridorul principal, unde întâlni pe primul străjer în uniformă maro, care deja îşi trăsese sabia.

— Dă alarma! strigă Yabu. Ninja! Sunt ninja printre servitori!

Unul dintre samurai dispăru pe scara principală, cel de-al doilea ţâşni înainte vitejeşte, aşezându-se cu sabia ridicată în capătul scării care se răsucea către catul de dedesubt ca să facă faţă singur năvalei. Văzându-l, servitorii se opriră, apoi se înghesuiră orbeşte în pereţi cu braţele deasupra capetelor, scâncind înspăimântaţi. Yabu alergă mai departe către uşa principală şi prin ea se opri pe trepte.

— Sunaţi alarma, suntem atacaţi! strigă, după cum se înţelesese să facă, dând semnalul de diversiune celor de afară, care trebuiau să acopere atacul principal prin intrarea secretă din sala de audienţe, ce urma s-o răpească pe Mariko şi s-o poarte de acolo, înainte ca cineva să înţeleagă ce se întâmplă.

Samuraii de la porţi şi din curte se răsuciră nedumeriţi fără să ştie încotro să-şi îndrepte atenţia şi-n acea clipă

atacatorii din grădină se năpustiră afară din ascunzătorile lor, copleşindu-i. Yabu se retrase în hol şi ceilalţi samurai din camera străjilor de deasupra sosiră în goană ca să-i sprijine pe cei de afară. Un căpitan alergă către el.

— Ce se-ntâmplă?

— Ninja! Afară şi printre servitori! Unde-i Sumyiori?

— Nu ştiu. În camera lui.

Yabu sări pe trepte, în timp ce alţi oameni coborau. În acea clipă, primul dintre ninja din pivniţă trecu ca un fulger pe lângă servitori, pornind atacul. Shuriken ascuţite îl înlăturară pe apărătorul solitar şi suliţele uciseră servitorii. Apoi grupul de atacatori ajunse în coridorul principal, pornind o puternică diversiune însoţită de strigăte, samuraii în maro alergând de colo colo, înnebuniţi, fără să ştie de unde se va isca viitorul atac.

La etajul de deasupra cei câţiva ninja, care aşteptau, sfâşiaseră panourile uşilor la primul strigăt de alarmă şi se năpustiseră asupra ultimilor samurai ce coborau pe scări, ucigându-i. Cu săgeţi otrăvite şi shuriken, ninja îşi desăvârşiră masacrul. Samuraii fură repede copleşiţi, iar atacatorii săriră peste cadavre ca să ajungă în coridorul principal de la catul de dedesubt. Respinseră un atac furibund al întăriturilor samurailor în maro, aruncându-şi lanţurile lor cu greutăţi la capăt asupra lor, ştrangulându-i sau încurcându-le săbiile, putând astfel să-şi implânte mai uşor în trupurile lor pumnalele cu două tăişuri. Prin aer străfulgerau shuriken şi samuraii fură decimaţi. Câţiva ninja fură loviţi, dar se târau ca animalele turbate şi-şi opreau atacul doar atunci când moartea îi lua de tot în stăpâhirea ei.

În grădină, primul asalt al apărătorilor fu respins cu uşurinţă în timp ce samuraii năvăleau pe uşa principală, dar un alt val în uniforme maro porni curajos un al doilea atac şi mătură invadatorii prin forţa numărului copleşitor. La o poruncă atacatorii se retraseră, hainele lor complet întunecate făcându-i ţinte greu de zărit. Înfierbântaţi,

samuraii în maro năvăliră după ei, căzură în ambuscadă şi fură măcelăriţi. Atacatorii cu semnul roşu stăteau încă în aşteptare în afara sălii de audienţe, în timp ce căpetenia lor privea prin gaura din perete. Putea vedea samuraii în uniforme gri şi maro, neliniştiţi, păzind uşa întărită ce dădea spre coridor, ascultând zgomotele măcelului de afară. Uşa se deschise şi alte străji în maro şi gri se îngrămădiră în deschiderea ei şi atunci, nemaifiind în stare să îndure aşteptarea, ofiţerii ambelor grupuri porunciră tuturor oamenilor lor să iasă din încăpere şi să ocupe poziţii de apărare la capătul coridorului. Acum drumul era, liber, uşa din coridorul interior deschisă, doar căpitanul uniformelor gri aflându-se în faţa ei, pregătindu-se de asemenea de plecare. Căpetenia grupului cu semne roşii văzu o femeie grăbindu-se către trecere cu barbarul cel înalt alături de ea, în timp ce alte femei se adunau în spatele lor, şi-şi recunoscu prada.

Nerăbdător să-şi termine misiunea şi astfel să uşureze apăsarea asupra membrilor clanului său aflaţi la caturile de dedesubt şi împins de doriinţa de a ucide, căpetenia dădu semnalul şi ţâşni prin uşă o clipă prea devreme.

Blackthorne îl văzu venind şi, fără să stea pe gânduri, îşi scoase pistolul de sub chimonou şi trase. Oasele cefei căpeteniei dispărură şi acesta fu oprit din asaltul său. În aceeaşi clipă căpitanul în uniformă gri se repezi înapoi şi atacă cu o sălbăticie nebunească, retezând unul dintre ninja. Apoi haita se repezi asupra lui şi el muri, dar aceste câteva clipe îi îngăduiră lui Blackthorne s-o tragă pe Mariko în siguranţă şi să închidă uşa. Înşfăcă grăbit bara de fier şi o împinse la locul ei chiar în momentul în care ninja se aruncară asupra uşii, iar alţii se împrăştiară ca să ţină sub supraveghere uşa principală.

— Iisuse Cristoase! Ce se întâmplă?

— Ninjaaaa! strigă Mariko, în timp ce Kiri, doamna Sazuko, doamna Etsu, Chimmoko şi Achiko şi toate celelalte

slujnice se revărsară isterice din încăperile lor, iar loviturile începură să răsune în uşă.

— Iute, pe-aici! ţipă Kiri, acoperind zgomotul şi dispăru într-o încăpere din interior. Femeile o urmară, dând buzna una peste cealaltă, două dintre ele sprijinind-o pe bătrâna doamnă Etsu. Blackthorhe văzu uşa zguduindu-se sub izbiturile furioase ale răngilor atacatorilor. Din lemn începură să sară aşchii. Alergă înapoi în camera lui după cornul cu praf de puşcă şi săbii.

În sala de audienţe ninja îi uciseseră deja pe cei şase samurai de la uşa principală şi îi covârşiseră pe ceilalţi din coridorul din spatele ei, dar pierduseră doi dintre ei, acum morţi, iar alţi doi erau răniţi, înainte ca lupta să se încheie, uşile exterioare să fie închise şi proptite cu bare şi întreaga această parte a clădirii, asigurată.

— Grăbiţi-vă! se răsti noua căpetenie.

Oamenii cu răngi n-aveau nevoie să fie îndemnaţi. Căpetenia se aplecă o clipă asupra cadavrului fratelui său, apoi îl izbi furios cu piciorul, ştiind că nerăbdarea acestuia năruise atacul lor surpriză. Se alătură oamenilor săi care înconjurseră uşa.

În coridor, lângă uşa care gemea sub lovituri, Blackthorne încărca grăbit. Mai întâi pulberea, îndeas-o bine… una dintre scândurile uşii crăpă… pe urmă dopul de hârtie ca să ţină apăsată încărcătura şi după el bila de plumb şi un alt dop… una dintre balamalele uşii plesni şi vârful unei răngi apăru la iveală… după aceea suflă praful cu grijă de pe cremene…

— Anjin-san, ţipă Mariko de undeva din încăperile interioare. Grăbeşte-te!

Blackthorne nu-i dădu atenţie. Merse la uşă, puse gura ţevii într-o crăpătură adâncă şi, cu sufletul la gură, apăsă pe trăgaci. De cealaltă parte se auzi un ţipăt şi atacul asupra uşii încetă. Se retrase şi începu să reîncarce. Mai întâi, pulberea, îndeas-o cu grijă… din nou întreaga uşă începu să se cutremure, căci de partea cealaltă atacatorii izbeau în ea

cu umerii, cu pumnii, cu picioarele şi cu armele… apoi dopul de hârtie şi după aceea glonţul şi din nou altă hârtie… uşa gemea şi se cutremura şi unul dintre zăvoare sări zdrăngănind pe podea.

Kiri alerga gâfiind în lungul unei treceri interioare, celelalte femei pe jumătate târând-o pe doamna Etsu cu ele, în timp ce Sazuko plângea.

— Ce rost are? N-avem unde ne duce…

Dar Kiri alergă mai departe împleticindu-se, dădu buzna într-o altă cameră, o străbătu şi trase într-o parte o bucată din panoul peretelui. În peretele de piatră ieşi la iveală o uşă ascunsă, ferecată în fier. O deschise. Balamalele erau bine unse.

— Aceasta este ascunzătoarea secretă a stăpânului meu, gâfâi ea şi se pregăti să intre înăuntru, dar se opri. Unde e Mariko?

Chimmoko se întoarse şi alergă înapoi.

În primul coridor, Blackthorne suflă grijuliu praful de pe cremene şi înaintă din nou. Uşa sta gata să se prăbuşească, dar încă îi oferea adăpost. Din nou apăsă pe trăgaci, din nou un ţipăt şi o clipă de răgaz, apoi izbiturile reîncepură, un alt zăvor sări şi întreaga uşă se clătină. Începu să reîncarce.

— Anjin-san!

Mariko era acolo, la capătul celălalt, făcându-i semne frenetice, aşa că-şi înşfăcă armele şi alergă către ea. Ea se întoarse şi porni în goană înaintea lui. Uşa sări în ţăndări şi ninja se repeziră după ei.

Mariko alerga repede, iar Blackthorne o urma îndeaproape. Ţâşni de-a curmezişul unei camere, se împiedică în poalele chimonoului şi căzu. El o înşfăcă şi trecură printr-o altă cameră. Chimmoko le alergă în întâmpinare.

— Grăbiţi-vă! ţipă ea, aşteptându-i să treacă. Îi urmă, apoi, după o clipă, se întoarse înapoi nebăgată în seamă şi rămase în drum cu pumnalul în mână. Ninja năvăliră în

încăpere. Chimmoko se aruncă înainte cu pumnalul întins către primul bărbat. El pară lovitura şi-o aruncă într-o parte ca pe o jucărie, ţâşnind după Blackthorne şi Mariko. Ultimul ninja frânse gâtul fetei cu piciorul şi alergă după ceilalţi.

Mariko alerga repede, dar nu îndeajuns de repede, poalele chimonoului încurcând-o. Traversară o încăpere, apoi se întoarseră la dreapta într-alta şi atunci văzu uşa unde Kiri şi Sazuko îi aşteptau îngrozite. Achiko şi slujnicele încercau s-o tragă pe bătrână în camera din spatele lor. Blackthorne o împinse pe Mariko la adăpost, apoi se întoarse pregătit cu pistolul neîncărcat într-o mână, cu sabia în cealaltă, aşteptând-o pe Chimmoko. Pentru că n-apăru deîndată, porni înapoi, dar auzind apropiindu-se zgomotul făcut de grupul de ninja, se opri şi sări înapoi în cameră în clipa în care apăru primul ninja. Trânti uşa şi auzi săgeţi şi shuriken izbindu-se de fier. Din nou abia avu timp să tragă zăvoarele înainte ca atacatorii să se arunce asupra uşii.

Ameţit, mulţumi lui Dumnezeu pentru scăparea lor şi când văzu tăria uşii şi înţelese că răngile de fier nu puteau trece uşor prin ea şi că erau în siguranţă pentru un timp, mulţumi din nou lui Dumnezeu. Încercă să-şi recapete suflarea şi privi în jur. Mariko stătea în genunchi, gâfâind, mai erau cele şase slujnice, Achiko, Kiri şi Sazuko şi bătrâna doamnă, pământie la faţă, aproape leşinată. Camera era mică, cu pereţi de piatră şi o altă uşă laterală dădea pe o mică terasă a crenelurilor. Bâjbâi către o fereastră şi privi afară. Colţul acesta de întărituri atârna deasupra străzii şi curţii interioare şi putea să audă zgomotele luptei înălţându-se de undeva de dedesubt, ţipete şi urlete şi câteva strigăte isterice de luptă. Câţiva samurai în uniforme gri şi alţii, fără uniformă, începuseră deja să se adune în stradă şi pe zidurile din faţă. Porţile de jos erau închise şi păzite de ninja.

— Ce dracu se-ntâmplă? spuse Blackthorne, simţind înţepături în piept.

Nimeni nu-i răspunse şi el se întoarse înapoi şi îngenunche lângă Mariko, scuturând-o uşor.

— Ce se-ntâmplă?

Dar ea nu-i putea încă răspunde.

Yabu alerga în lungul unui coridor larg, în aripa de vest, către camerele sale. Dădu colţul şi se opri brusc. În faţa lui un mare număr de samurai erau împinşi înapoi de un contraatac sălbatic al invadatorilor coborâţi de pe acoperiş.

— Ce se întâmplă? strigă Yabu pe deasupra tuturor zgomotelor, pentru că nu trebuia să găsească acolo atacatorii, ci doar dedesubt.

— Sunt peste tot! strigă cu răsuflarea întretăiată un samurai. Ăştia au venit de sus…

Yabu blestemă, înţelegând că fusese prostit şi nu i se spusese pe de-a-ntregul tot planul de atac.

— Unde-i Sumiyori?

— Trebuie să fie mort. Au năpădit partea aceea, Alteţă. Aţi fost norocos că aţi scăpat. Trebuie că au atacat puţin după ce aţi plecat. De ce atacă ninja, oare?

O mulţime de strigăte îi atraseră atenţia. La celălalt capăt, samurai în uniforme maro porniră un alt contraatac pe după un colţ, acoperind samuraii care luptau cu suliţe. Suliţaşii îi împinseră pe ninja înapoi şi samuraii în maro porniră în urmărire, dar un nor de shuriken îi învălui şi în curând toţi urlau şi mureau, închizând trecerea, otrava făcându-i să se zbată în convulsii. Imediat ceilalţi samurai se retraseră la distanţă pentru a se regrupa. Yabu, fără să se primejduiască, strigă:

— Aduceţi arcaşi!

Oamenii alergară să se supună ordinului.

— De ce tot atacul ăsta? De ce atât de mulţi? întrebă din nou samuraiul, cu sângele şiroind pe faţă dintr-o rană de la obraz.

De obicei detestaţii ninja atacau singuri sau în grupuri mici, ca să dispară la fel de repede cum apăreau, odată ce misiunea lor era împlinită.

— Nu ştiu, spuse Yabu.

Toată acea parte a castelului era răscolită de vacarm, samuraii erau dezorganizaţi şi încă descumpăniţi de înspăimântătoarea iuţeală cu care se desfăşurase masacrul.

— Dacă… dacă Toranaga-sama ar fi aici, aş putea înţelege ca Ishido să poruncească un atac pe neaşteptate, dar… dar de ce acum? spuse samuraiul. Nu e nimeni şi nici…

Se opri când înţelese.

— Doamna Toda!

Yabu încercă să-l acopere, dar omul urlă:

— După ea au venit, Yabu-san! Sigur c-au venit după doamna Toda!

Porni în goană către aripa de est. Yabu şovăi, apoi îl urmă.

Ca să ajungă în aripa de est trebuiau să străbată curtea interioară pe care o stăpâneau acum ninja. Samurai morţi zăceau peste tot. Întăriţi de faptul că stăpâna lor se afla în primejdie, primul asalt impetuos străpunse rândurile atacatorilor, dar cei ce trecură fură culcaţi la pământ deîndată. Alţii dintre camarazii lor preluară strigătul şi vestea se împrăştie ca fulgerul şi samuraii îşi reînnoiră eforturile. Yabu se grăbi să conducă lupta, stând la adăpost cât de mult îndrăznea. Un ninja îşi desfăcu raniţa, scoase o tigvă cu pulbere şi o aprinse de la o făclie prinsă de zid, aruncând-o peste samuraii în uniforme maro. Aceasta se lovi de un perete şi explodă, împrăştiind flăcări şi fum şi de îndată ninja porniră un contraatac care îi aruncă pe samurai într-o retragere dezordonată. Sub adăpostul fumului, de la catul de jos se strecurară întăriri.

— Retrageţi-vă şi regrupaţi-vă! strigă Yabu într-unul din coridoarele ce duceau către scara centrală, dorind să întârzie cât de mult se putea.

Presupunea că Mariko era deja captivă şi dusă către trecerea din pivniţa de dedesubt, aşteptându-se în fiecare clipă să audă sunetul de trâmbiţă, care întârzia şi care avea să fie semnalul reuşitei, poruncind tuturor ninja să oprească atacul şi să se retragă. Chiar atunci, un grup mare

de samurai de la etajul de deasupra se aruncă într-un atac sinucigaş şi rupse din nou rândurile. Muriră, dar alţii le urmară nesupunerea şi atacară. Mai multe bombe fură aruncate, aprinzând draperille de pe pereţi. Flăriiriie începură să lingă zidurile, scânteile aprinseră rogojinile de pe jos. O izbucnire bruscă de flăcări îl învălui pe unul dintre ninja, transformându-l într-o urlătoare torţă umană. Apoi chimonoul unui samarai se aprinse şi el se aruncă asupra altui ninja, arzând împreună cu acesta. Un samurai în flăcări îşi folosea sabia ca un topor ca să-şi croiască drum printre atacatori. Zece samurai îl urmară şi deşi doi muriră şi trei căzură răniţi mortal, restul reuşi să treacă şi alergară către aripa de est. În curând alţi zece îi urmară. Yabu conduse următorul atac în siguranţă şi ultimii ninja organizară o retragere ordonată către etajul de jos şi către ieşirea de dedesubt. Bătălia pentru ocuparea culoarului din aripa de vest începuse.

În mica încăpere toţi priveau uşa. Puteau să-i audă pe atacatori zgâriind balamalele şi podeaua. Apoi afară se auzi o izbitură bruscă şi o voce aspră, înfundată. Două dintre slujnice începură să suspine.

— Ce-a spus? întrebă Blackthorne.

Mariko îşi linse buzele uscate.

— A zis… a zis să deschidem uşa şi să ne predăm, sau… sau o s-o arunce în aer.

— Pot să facă asta, Mariko-san?

— Nu ştiu. Pot să folosească pulbere de puşcă, desigur…, şi mâna lui Mariko se îndreptă către cingătoare, dar rămase goală. Unde mi-e pumnalul?

Toate femeile şi le căutară pe ale lor. Kiri nu avea, Sazuko nu avea. Nici Achiko, sau doamna Etsu. Blackthorne îşi încărcase pistolul şi avea sabia lungă. Sabia scurtă îi căzuse în timp ce alerga să se pună la adăpost. Vocea înfundată începu din nou, mai furioasă şi mai poruncitoare şi toţi ochii din încăpere priviră la Blackthorne, dar Mariko ştia că fusese trădată şi-i venise vremea.

— A spus că dacă deschidem uşa şi ne predăm, toţi vor fi liberi, în afară de dumneata.

Mariko îşi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi.

— Spune că te vrea ostatic, Anjin-san. Asta-i tot ce vor.

Blackthorne înaintă ca să deschidă uşa, dar Mariko îi rămase rugătoare în cale.

— Nu, Anjin-san, e o minciună, spuse. Îmi pare rău, nu te vor pe dumneata; pe mine mă vor. Nu-i crede, eu nu-i cred.

El îi zâmbi şi-o atinse uşor, apoi se întinse către unul din zăvoare.

— Nu pe dumneata, pe mine. E o păcăleala! Jur! Nu-i crede, te rog, spuse ea şi se apucă de sabia lui. O trase pe jumătate afară din teacă înainte ca el să priceapă ce făcea şi s-o prindă de mână.

— Nu, porunci el, opreşte-te.

— Nu mă da în mâinile lor! N-am pumnal! Te rog, Anjin-san!

Ea încercă să se smulgă din strânsoarea lui, dar el o ridică, dând-o la o parte din cale şi-şi puse mâna pe zăvorul de sus.

— Dozo, spuse către celelalte, în tmp ce Mariko încerca disperată să-l oprească.

Achiko înaintă rugătoare şi Mariko încercă s-o împingă de-o parte strigând:

— Te rog, Anjin-san! E o minciună! Pentru larmele lui Dumnezeu!

Mâna lui trase zăvorul de deasupra.

— Mă vor în viaţă, ţipă Mariko sălbatic, nu vezi? Să mă ia prizonieră, nu vezi? Mă vor în viaţă şi atunci totul a fost degeaba – mâine Toranaga trebuie să treacă hotarul – te implor, e o minciună! În numele lui Dumnezeu!

Achiko o cuprinse cu braţele, trăgând-o de-o parte şi îi făcu semn lui Blackthorne să deschidă uşa.

— Isogi! Isogi, Anjin-san!

Blackthorne deschise zăvorul din mijloc.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu face sa fie degeaba atâtea morţi. Ajută-mă! Aminteşte-ţi jurământul!

Acum adevărul celor spuse de ea îl pătrunse şi înspăimântat împinse la loc zăvoarele.

— De ce ar…

Îl întrerupseră izbituri sălbatice în uşă, fierul lovea în fier, apoi vocea reîncepu într-un crescendo scurt şi violent. Toate sunetele de afară încetară. Femeile fugiră către cel mai îndepărtat perete şi se lipiră de el.

— Dă-te la o parte din uşă! strigă Mariko, fugind după ele. O să arunce în aer uşa.

— Întârzie-l, Mariko-san! spuse Blackthorne, repezindu-se la uşa laterală care ducea către creneluri. Oamenii noştri o să ajungă aici în curând. Trage de zăvoare. Spune că s-au înţepenit. Spune-le orice.

Trase de zăvorul de sus al uşii laterale, dar era înţepenit de rugină. Ascultătoare, Mariko fugi la uşă şi se prefăcu că încearcă fără putere să tragă zăvorul din mijloc, cerând înţelegere de la ninja de afară. Apoi începu să zdrăngăne zăvorul de jos. Din nou vocea insistentă şi Mariko îşi reînteţi rugăminţile plângăreţe.

Blackthorne izbi cu pumnul mânerul de sus o dată şi încă o dată, dar acesta nu se clinti. Femeile îl priveau neajutorate. În cele din urmă zăvorul trosni, deschizându-se cu zgomot. Mariko încercă să acopere zgomotul şi Blackthorne atacă ultimul zăvor. Mâinile îi erau pline de sânge şi julite. Căpetenia de afară îşi reînnoi ameninţările. Disperat, Blackthorne înşfăcă sabia şi folosi mânerul ca pe un mai, fără să-i pese de zgomot. Mariko acoperea zgomotele cât de bine putea. Zăvorul părea înţepenit pe vecie.

Dincolo de uşă, căpetenia grupului cu pată roşie era aproape nebun de furie. Acest refugiu tainic era cu totul neaşteptat. Poruncile lui de la conducătorul clanului erau să o prindă pe Toda Mariko în viaţă, să se încredinţeze că nu avea nici o armă şi să o dea samurailor în uniforme gri, care aşteptau la capătul tunelului din pivniţă. Ştia că timpul se scurgea, putea să audă zgomotul sălbatic al luptei din coridorul din faţa sălii de audienţe şi ştia, dezgustat, că s-ar

fi aflat acum în siguranţă, dedesubt, cu misiunea împlinită, dacă n-ar fi fost această ascunsă gaură de şobolan şi fratele său, nerodul grăbit care începuse atacul prea devreme.

Karma e să ai un astfel de frate!

Ţinea în mână o lumânare aprinsă şi aşternuse o dâră de pulbere până la săculeţii pe care-i aduseseră în spate ca să arunce în aer intrarea secretă din adâncurile clădirii, să-şi acopere retragerea. Dar acum se găsea într-o dilemă: să arunce uşa în aer era singura cale de a trece dincolo, dar femeia Toda era chiar de partea cealaltă a uşii, iar explozia îi va omorî, cu siguranţă, pe toţi cei dinăuntru, zădărnicindu-le misiunea, făcând toate pierderile lor fără rost.

Auzi paşi alergând către el. Era unul dintre oamenii săi.

— Mai iute! şopti omul. Nu putem să-i mai ţinem mult!

Căpetenia se hotărî. Făcu semn oamenilor săi să se adăpostească şi strigă prin uşă:

— Îndepărtaţi-vă! Arunc uşa în aer!

Apropie lumânarea de dâra de pulbere şi sări la adăpost. Praful de puşcă trosni, se aprinse şi flacăra şerpui către săculeţi.

Blackthorne deschise uşa laterală. Aerul dulce al nopţii năvăli înăuntru. Femeile se strecurară pe balcon. Bătrâna doamnă Etsu căzu, dar el o prinse şi o trase. Se întoarse către Mariko, dar ea se lipise cu spatele de uşa de fier şi striga cu voce fermă:

— Eu, Toda Mariko, protestez faţă de acest atac ruşinos şi, prin moartea mea…

Se întinse după ea, dar explozia îl suflă într-o parte odată cu uşa, care se smulse din balamale şi se prăvăli în încăpere izbindu-se cu zgomot ascuţit de unul dintre pereţi. Explozia o doborî pe Kiri şi pe celelalte femei aflate afară lângă creneluri, dar nu fură aproape deloc rănite. Fumul năvăli în încăpere, odată cu ninja. Uşa de fier, răsucită, rămase nemişcată într-un colţ.

Căpetenia ninja se lăsă în genunchi lângă Mariko, în timp ce ceilalţi îl înconjurară, apărându-l. Văzu deîndată că era zdrobită şi murea. Katma, îşi spuse şi sări din nou în picioare. Blackthorne zăcea ameţit, cu o dâră de sânge curgându-i din urechi şi nas, zbătându-se să se întoarcă înapoi la viaţă. Pistolul lui, îndoit şi nefolositor, zăcea într-un colţ.

Căpetenia înaintă un pas şi se opri. Achiko se mişcă în uşă.

Ninja o văzu şi o recunoscu. Apoi privi în jos la Blackthorne, dispreţuindu-i pentru pistol şi laşitatea de a trage orbeşte prin uşă, omorându-i unul dintre oameni şi rănindu-l pe altul. Privi înapoi către Achiko şi se întinse după cuţit. Ea atacă orbeşte. Pumnalul lui o atinse în sânul stâng. Ea muri în clipa în care atinse podeaua şi el înaintă fără mânie, scoţându-l din trupul care se zgârcea, împlinindu-şi ultima parte a poruncilor de la mai-marii săi – se gândea că de la Ishido, deşi n-ar fi putut niciodată să dovedească asta – că dacă dădeau greş şi doamna Toda izbutea să se omoare, trebuia să o lase neatinsă şi să nu-i ia capul. Trebuia să-l apere pe barbar şi să lase toate celelalte femei neatinse, afară doar de Kiyama Achiko. Nu ştia de ce i se poruncise s-o omoare, dar i se poruncise şi i se plătise, deci şi ea era moartă.

Făcu semn de retragere. Unul dintre oamenii săi duse la buze un corn curbat şi sună o chemare stridentă, care răsună prin castel şi în noapte. Căpetenia făcu o ultimă cercetare asupra lui Mariko, o ultimă privire asupra fetei şi o ultimă privire asupra barbarului, pe care l-ar fi vrut atât de mult mort. Apoi se răsuci pe călcâie şi conduse retragerea prin încăperi şi culoare către sala de audienţe. Ninja care apărau uşa principală aşteptară până când toţi atacatorii ce purtau punctul roşu pe frunte trecură către calea de ieşire, apoi aruncară mai multe bombe în coridor şi alergară după ei. Căpetenia îi acoperi. Aşteptă până când toţi fură în sigurata, apoi împrăştie pe jos câţiva pumni de bile mici cu ţepi otrăviţi. O porni în fugă în clipa în care

samuraii în maro năvăliră prin fum în sala audienţe. Câţiva porniră după el şi o altă falangă se repezi în coridor. Urmăritorii lui urlară când acele otrăvite pătrunseră în tălpile picioarelor şi începură să moară unul câte unul.

În mica încăpere singurul zgomot îl făceau plămânii lui Blackthorne, care luptau pentru aer. Pe ziduri, Kiri se ridică clătinându-se în picioare, cu chimonoul rupt şi palmele şi braţele brăzdate de zgârieturi. Porni împleticit înapoi, o văzu pe Achiko şi ţipă, apoi se îndreptă către Mariko şi se lăsă în genunchi Ungă ea. O altă explozie, undeva în castel, ridică puţin praful şi se auziră alte urlete şi strigăte îndepărtate de „foc”. Rotocoale de fum pătrunseră în încăpere. Sazuko şi câteva dintre slujnice se ridicară în picioare. Sazuko era zgâriată pe faţă şi umeri, iar încheietura mâinii era frântă. O văzu pe Achiko cu ochii şi gura căscate de groaza morţii şi scânci.

Încă ameţită, Kiri privi la ea şi făcu un semn către Blackthorne. Tânăra fată porni şovăitoare către Kiri şi o văzu pe Mariko. Începu să plângă, apoi se stăpâni, întorcându-se la Blackthorne, încercând să-l ajute să se ridice în picioare. Slujnicele se repeziră să-i dea o mână de ajutor. El se agăţă de ele şi se strădui să se ridice, apoi se clătină şi căzu, tuşind şi scuipând, icnind, cu sângele încă şiroindu-i din urechi. Samuraii în maro năvăliră în încăpere. Priviră în jur uluiţi.

Kiri rămase în genunchi Ungă Mariko. Un samurai o ridică. Ceilalţi se îngrămădiră în jurul lor. Se despărţiră făcându-i loc lui Yabu, care intrase în cameră pământiu la chip. Când văzu că Blackthorne era încă în viaţă, mare parte din neliniştea lui dispăru.

— Aduce-ţi un doctor! Iute! porunci, îngenunchind lângă Mariko.

Era încă în viaţă, dar se pierdea repede. Faţa ei era abia atinsă, dar trupul era cumplit de mutilat. Yabu îşi smulse chimonoul şi-o acoperi până la gât.

— Grăbiţi-vă cu doctorul, spuse răguşit, apoi merse către Blackthorne. Îl ajută să se aşeze sprijinit de perete.

— Anjin-san! Anjin-san!

Blackthorne era încă năucit. Urechile îi ţiuiau, ochii abia vedeau, faţa lui era un amestec de jalituri şi arsuri de la praful de puşcă. Apoi ochii i se limpeziră şi-l văzu pe Yabu, dar imaginea se răsucea ca beată, mirosul prafului de puşcă îl îneca şi nu ştia unde era sau cine era, doar că era la bordul corabiei, în mijlocul luptei, iar corabia era lovită şi avea nevoie de el. Apoi o văzu pe Mariko şi-şi aminti.

Se ridică clătinat. Yabu îl sprijini şi porniră încet către ea.

Părea că doarme liniştită. Îngenunchie greoi şi-i dădu la o parte chimonoul, apoi îl puse la loc. Pulsul ei aproape că nu se simţea, după care încetă.

Rămase privind la ea, clătinându-se gata să cadă, apoi se ivi doctorul şi spuse ceva, dar Blackthorne nu putu să audă sau să înţeleagă. Ştia doar că moartea venise asupra ei şi că şi el era mort. Făcu semnul crucii asupra ei şi spuse cuvintele sacre în latină, după cum se cerea, binecuvântând-o şi se rugă pentru ea, deşi nici un sunet nu-i ieşi din gură. Ceilalţi îl priveau. Când isprăvi ceea ce trebuia să facă, se luptă din nou să se ridice în picioare şi rămase drept. Capul păru că-i explodează cu lumini roşii şi purpurii şi se prăbuşi. Mâini grijulii îl prinseră şi îl aşezară pe podea, lăsându-l să se odihnească.

— E mort? întrebă Yabu.

— Aproape. Nu ştiu ce-i cu urechile lui, Yabu-sama, spuse doctorul. S-ar putea să sângereze pe dinăuntru.

Un samurai spuse nervos:

— Ar fi bine să ne grăbim să-i scoatem de aici. Focul s-ar putea să se întindă şi să fim prinşi în cursă.

— Da, spuse Yabu.

Un alt samurai îl chemă de pe creneluri şi el ieşi pe balcon. Bătrâna doamnă Etsu stătea sprijinită de creneluri, îmbrăţişată de slujnica ei, cu faţa cenuşie şi cu ochii

inflamaţi. Îl privi mijindu-şi pleaopele, concentrându-se cu greu.
— Kasigi Yabu-san?
— Da, doamnă.
— Eşti ofiţerul cel mai mare în grad aici?
— Da, doamnă.
Bătrâna spuse slujnicei:
— Te rog, ajută-mă să mă ridic.
— Dar ar trebui să aşteptaţi. Doctorul…
— Ajută-mă să mă ridic!
Samuraii de pe balconul crenelat o priviră ridicându-se în picioare, sprijinită de slujnică.
— Ascultaţi, spuse ea cu vocea răguşită şi slabă, în tăcerea care se lăsase. Eu, Maeda Etsu, soţia lui Maeda Arinoshi, senior de Nagato, Iwami şi Aki, depun mărturie că Toda Mariko-sama şi-a dat viaţa ca să nu cadă dezonorată în mâinile acestor oameni îngrozitori şi fără ruşine. Depun mărturie… că Kiyama Achiko a ales să se arunce asupra acelui ninja, dându-şi viaţa, decât să se lase prinsă şi să fi astfel dezonorată… că fără curajul barbarului doamna Toda ar fi fost prinsă şi dezonorată, şi noi toate la fel, şi noi toţi care suntem în viaţă îi datorăm recunoştinţă şi, de asemenea, stăpânii noştri îi datorează recunoştinţă, pentru că ne-a apărat de ruşine… Îl acuz pe seniorul general Ishido că a pregătit acest atac dezonorant… şi că a trădat pe Moştenitor şi pe doamna Ochiba.
Bătrâna doamnă se clătină şi aproape căzu, iar slujnica suspină şi o sprijini din toate puterile.
— Şi… şi seniorul Ishido i-a trădat pe ei şi Consiliul Regenţilor. Vă cer vouă, tuturor, să fiţi martori că nu mai pot trăi cu astfel de ruşine.
— Nu, nu stăpână, începu să plângă slujnica, n-am să vă las!
— Pleacă! Kasigi Yabu-san, te rog, ajută-mă. Pleacă, femeie!

Yabu preluă neînsemnata greutate a doamnei Etsu, şi porunci slujnicei să se îndepărteze. Aceasta se supuse. Doamna Etsu avea dureri mari şi respira greu.

— Fac dovada adevărului celor spuse cu propria mea moarte, rosti ea cu voce scăzută şi privi în sus la Yabu. Aş fi onorată dacă… dacă mi-ai fi secondant. Te rog, ajută-mă să urc pe creneluri.

— Nu, doamnă, nu e nevoie să muriţi.

Ea-şi întoarse faţa de la ceilalţi şi-i şopti:

— Mor deja, Yabu-sama. Sângerez înăuntru, ceva s-a rupt acolo. Explozia… Ajută-mă să-mi fac datoria… Sunt bătrână şi nefolositoare, iar durerea mi-e tovarăşă de douăzeci de ani. Lasă ca moartea mea să-l ajute pe stăpânul nostru, neh?

În ochii bătrâni apăru o sclipire.

— Neh?

Yabu o ridică cu grijă şi rămase mândru în spatele ei pe creneluri deasupra curţii aflate departe, sub ei. O ajută să stea dreaptă. Toţi se înclinară.

— Am spus adevărul şi dovedesc asta cu moartea mea, spuse ea cu voce tremurătoare când rămase singură. Apoi închise ochii mulţumită şi se lăsă să cadă în întâmpinarea morţii.

CAPITOLUL 58

Regenţii se întâlniseră în marea cameră de la al doilea cat al donjonului. Ishido, Kiyama, Zataki, Ito şi Onoshi. Soarele zorilor arunca umbre lungi şi mirosul focului încă atârna greu în aer. Doamna Ochiba se afla de faţă şi ea, nespus de tulburată.

— Îmi pare nespus de rău, senior general, nu sunt de acord, spunea Kiyama cu vocea lui ascuţită şi răstită. Nu-i cu putinţă să treci cu vederea seppuku-l doamnei Toda şi curajul nepoatei mele şi mărturia întărită prin moarte a doamnei Maeda, alăturate morţii a o sută patruzeci şi şapte dintre oamenii lui Toranaga şi o aripă a castelului aproape

în ruine. Toate astea pur şi simplu nu pot fi trecute cu vederea.

— Aşa e, spuse Zataki.

Ajunsese cu o zi în urmă, venind din Takato şi când aflase amănuntele înfruntării lui Mariko cu Ishido, fusese în sinea lui plin de mulţumire.

— Dacă i s-ar fi îngăduit să plece ieri, aşa cum am sfătuit eu, n-am fi acum în cumpăna asta.

— Nu-i atât de grav pe cât crezi.

Gura lui Ishido era o linie subţire şi Ochiba îl dispreţuia în acea clipă pentru că dăduse greş şi pentru că îi târâse pe toţi în această încurcătură.

— Ninja au venit doar după pradă, spusese Ishido.

— Barbarul e pradă? spuse batjocoritor Kiyama. Au pregătit un atac atât de puternic pentru un barbar?

— De ce nu? Ar fi putut fi răscumpărat, neh?

Ishido privi fără să clipească către daimyo, care stătea între Ito Teruzumi şi Zataki.

— Creştinii din Nagasaki ar plăti mult pentru el, mort sau viu, neh?

— Asta ar fi cu putinţă, încuviinţă Zataki. Ăsta-i felul în care luptă barbarii.

Kiyama spuse provocator:

— Vrei să spui că creştinii au plănuit şi au plătit atacul ăsta murdar?

— Am spus că ar fi cu putinţă. Şi este cu putinţă.

— Da, dar puţin probabil, se amestecă Ishido, nedorind ca echilibrul plăpând dintre regenţi să fie primejduit de-o ceartă deschisă.

Era încă mânios că iscoadele nu-l avertizaseră dinainte despre tainiţa lui Toranaga şi încă nu înţelegea cum putuse fi construită într-o asemenea taină încât nu auzise măcar urma unui zvon în privinţa ei.

— Eu aş spune că ninja au venit după pradă. Asta este de foarte bun simţ şi adevărat, spuse Ishido cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

Era un bărbat mărunt, de vârstă mijlocie, îmbrăcat strălucitor şi împodobit cu două săbii de paradă, trezit pe neaşteptate din somn ca toţi ceilalţi. Avea forme feminine şi dinţii înegriţi.

— Da, generale, dar poate că ninja n-au vrut să ceară răscumpărarea barbarului în Nagasaki, ci la Yedo, seniorului Toranaga. Nu este el încă supusul lui?

Fruntea lui Ishido se întunecă la auzul numelui.

— Sunt de acord că ar trebui să ne petrecem vremea vorbind despre seniorul Toranaga şi nu despre ninja. Poate că el a poruncit atacul, neh? E destul de viclean ca s-o facă.

— Nu, n-ar folosi niciodată ninja, spuse Zataki. Felurite viclenii – da, dar nu s-ar murdări într-atât. Negustorii ar face asta, sau barbarii, nu seniorul Toranaga.

Kiyama îl privi pe Zataki, urându-l.

— Prietenii noştri portughezi n-ar putea şi n-ar încerca să se amestece astfel în treburile noastre. Niciodată.

— Ai crede că ei sau preoţii lor s-ar înţelege cu unul dintre acei daimyo creştini din Kyushu să pornească război împotriva necreştinilor, un război sprijinit de-o invazie străină?

— Cine spune asta? Ai dovezi?

— Nu încă, senior Kiyama, dar zvonurile există şi într-o zi am să am şi dovezile.

Zataki se întoarse către Ishido.

— Ce-am putea face împotriva acestui atac? Care-i calea de-a ieşi din încurcătură, întrebă, apoi aruncă o privire scurtă către Ochiba.

Îl privea pe Kiyama, apoi ochii ei se îndreptară către Ishido, şi din nou înapoi la Kiyama. Niciodată nu i se păruse atât de atrăgătoare. Kiyama spuse:

— Am fost cu toţii de acord că e limpede că seniorul Toranaga a plănuit să fim prinşi în cursă de Toda Mariko-sama, oricât de curajoasă a fost ea, oricât de legată în datoria ei şi onoare. Dumnezeu să se îndure de ea.

Ito îşi îndreptă o cută la poalele chimonoului său impecabil.

— Dar nu crezi că asta ar fi putut fi o viclenie a seniorului Toranaga, să-şi atace astfel proprii vasali?

— Oh, senior Zataki, ştiu că el n-ar folosi niciodată ninja. Dar este foarte isteţ în a-i face pe alţii să-i ia ideile şi să creadă că sunt ale lor, neh? Totul e cu putinţă. Dar ninja, asta nu-i este în obicei. Este prea înţelept ca să-i folosească. Şi de ce s-o forţeze pe Mariko-sama? Ar fi fost mult mai bine să fi aşteptat şi să ne lase pe noi să greşim. Noi eram în cursă, neh?

— Da. Şi încă suntem.

Kiyama privi la Ishido.

— Şi oricine a poruncit atacul a fost un prost şi nu ne-a făcut nici un serviciu.

— Poate că seniorul general are dreptate că nu-i atât de grav pe cât credem, spuse Ito, dar e atât de trist. Nu-i o moarte elegantă pentru ea, sărmana doamna.

— Asta a fost karma ei şi noi nu suntem în nici o cursă.

Ishido îl privi în faţă pe Kiyama.

— A fost un noroc că a avut acea ascunzătoare în care să se ascundă, altfel viermii ăia ar fi capturat-o.

— Dar n-au făcut-o, generale, şi ea şi-a făcut un fel de seppuku şi aşa au făcut şi ceilalţi şi acum, dacă nu-i lăsăm pe toţi să plece, vor urma şi alte morţi în semn de protest şi nu ne putem îngădui asta, spuse Kiyama.

— Nu cred. Toată lumea ar trebui să stea aici, cel puţin până când Toranaga-sama trece pe domeniile noastre.

Ito zâmbi.

— Asta ar fi o zi memorabilă.

— Nu crezi c-o s-o facă? întrebă Zataki.

— Ce cred eu n-are valoare, senior Zataki. În curând o să aflăm ce-o să facă şi oricare va fi acest lucru, nu are nici o importanţă. Toranaga trebuie să moară, dacă Moştenitorul trebuie să primească moştenirea.

Ito privi către Ishido.

— A murit barbarul, generale?

Ishido scutură din cap şi se uită la Kiyama.

— Ar fi ghinionul lui să moară acum, sau să fie schilodit. Un bărbat viteaz ca el, neh?

— Cred că-i un blestem şi cu cât moare mai repede e cu atât mai bine, ai uitat?

— Ne-ar putea fi de folos. Spun şi eu ca şi seniorul Zataki şi ca dumneata: Toranaga nu-i prost. Trebuie să aibă un motiv serios ca să-l înconjoare cu atâta grijă, neh?

— Da, ai din nou dreptate, spuse Ito. Anjin-san s-a purtat bine pentru un barbar. Toranaga a avut dreptate să-l facă samurai.

Privi către Ochiba.

— Când ţi-a dat floarea, doamnă, m-am gândit că acesta a fost un gest plin de poezie, demn de un curtean.

Încuviinţară cu toţii.

— Şi cum rămâne cu întrecerea de poezie, doamnă? întrebă Ito.

— Îmi pare rău, ar trebui amânată, spuse Ochiba.

— Da, încuviinţă Kiyama.

— Aţi hotărât asupra versurilor voastre, Alteţă? întrebă ea.

— Nu, răspunse el, dar acum aş putea spune…

Pe o ramură desfrunzită s-a prăvălit furtuna…

Lacrimi întunecate de vară.

— Să fie epitaful ei. A fost samurai, spuse Ito grav. Împărtăşesc cu ea aceste lacrimi de vară.

— Eu, spuse Ochiba, eu aş fi preferat un sfârşit diferit:

Pe o ramură desfrunzită zăpada ascultă…

Tăcerea iernii.

Dar sunt de acord, senior Ito, şi eu cred că ar trebui să ne alăturăm acestor lacrimi întunecate ale verii.

— Nu, îmi pare rău, doamnă, dar greşiţi, spuse Ishido. Or să fie într-adevăr lacrimi, dar ale lui Toranaga şi ale aliaţilor săi.

Se pregăti să încheie întâlnirea.

— O să poruncesc o cercetare asupra atacului ninja, de îndată. Mă îndoiesc că vom descoperi vreodată adevărul. Între timp, pentru motive de siguranţă, toate permisele vor fi, cu părere de rău, retrase şi tuturor li se va interzice, cu părere de rău, să plece până în cea de-a douăzeci şi una zi.

— Nu.

Spuse din locul său singuratic, din cealaltă parte a încăperii, unde stătea nevăzut în spatele perdelelor dese ale litierei sale, Onoshi, leprosul, ultimul dintre regenţi.

— Nu, îmi pare rău, dar asta este exact ceea ce nu poţi face. Acum trebuie să-i laşi pe toţi să plece, pe toată lumea.

— De ce?

Vocea lui Onoshi era rea şi netemătoare.

— Dacă n-o faci, dezonorezi pe cea mai curajoasă doamnă din întregul regat. O dezonorezi pe doamna Kiyama Achiko şi pe doamna Maeda, Dumnezeu să se îndure de sufletele lor. Când murdăria asta o să ajungă la urechile tuturor, doar Dumnezeu-Tatăl ştie ce rău i-ar putea pricinui Moştenitorului – şi nouă tuturor, dacă nu suntem prevăzători.

Ochiba simţi străbătând-o un fior. Cu un an în urmă, când Onoshi venise să se închine înaintea muribundului Taikô, gărzile insistaseră ca perdelele litierei să fie date la o parte pentru cazul în care Onoshi ar fi avut ascunse arme şi văzuse acea jumătate de faţă schilodită, fără nas, fără urechi, acoperită de plăgi, ochii arzători, fanatici şi ciotul braţului stâng şi mâna dreaptă, cea zdravănă, strângând sabia scurtă. Doamna Ochiba se rugă ca nici ea, nici Yaemon să nu ia vreodată lepra. Şi ea dorea ca această adunare să ia sfârşit, pentru că acum avea să hotărască ce avea de făcut – în ceea ce-l privea pe Toranaga şi în ceea ce-l privea pe Ishido.

— Al doilea, spuse Onoshi, dacă foloseşti atacul ăsta murdar ca o scuză să-i ţii pe toţi aici, dai de înţeles că n-ai avut niciodată de gând să-i laşi să plece, deşi ţi-ai dat cuvântul solemn în scris. Al treilea…

Ishido îl întrerupse.

— Întregul Consiliu a fost de acord să eliberăm permisele de liberă trecere.

— Te rog să mă ierţi, întregul Consiliu a încuviinţat sugestia înţeleaptă a doamnei Ochiba de a da permise de liberă trecere, crezând, ca şi domnia-sa, că puţini vor profita de ocazia de a pleca şi chiar dacă o vor face, vor apare întârzieri.

— Vrei să spui că femeile lui Toranaga şi Toda Mariko n-ar fi plecat, că alţii nu le-ar fi urmat?

— Ceea ce s-a întâmplat cu acele femei nu l-ar fi abătut câtuşi de puţin pe seniorul Toranaga de la ţelul său. Trebuie să ne facem griji pentru aliaţii noştri. Fără atacul ninja şi aceste trei seppuku toată această aiureală s-ar fi născut moartă!

— Nu sunt de aceeaşi părere!

— Al treilea şi ultimul lucru. Dacă nu-i laşi pe toţi să plece acum, după ce-a spus în public doamna Etsu, ai să fii acuzat de cei mai mulţi dintre daimyo că ai poruncit atacul, deşi n-au s-o facă public, şi cu toţii riscăm aceeaşi soartă şi atunci or să curgă o mulţime de lacrimi.

— N-am nevoie să mă folosesc de ninja.

— Desigur, încuviinţă Onoshi, cu voce otrăvită. Şi desigur că nici eu şi nici altcineva dintre cei de aici. Dar simt că e de datoria mea să-ţi amintesc că sunt două sute şaizeci şi patru de daimyo, că puterea Moştenitorului stă într-o coaliţie a poate două sute dintre ei şi că Moştenitorul nu-şi poate îngădui ca dumneata, cel mai credincios purtător de stindard şi comandant suprem al său, să fii învinovăţit de asemenea metode murdare şi de asemenea nepricepere, căci atacul a dat greş.

— Vrei să spui că am poruncit atacul?

— Desigur că nu, te rog să mă ierţi. Am spus doar că ai să fii învinovăţit, de la sine înţeles, dacă nu-i laşi pe toţi să plece.

— E cineva aici care crede că am poruncit eu atacul?

Nimeni nu-l înfruntă pe Ishido pe faţă. Într-adevăr nu-i întrebase şi vorbise doar în şarade vagi, chiar cu Kiyama şi Ochiba. Dar toţi ştiau şi toţi erau la fel de furioşi că avusese prostia să dea greş. Toţi, în afară de Zataki. Totuşi Ishido era încă stăpânul în Osaka şi guvernatorul tezaurului lui Taikô, aşa că nu putea fi atins sau îndepărtat.

— Bun, spuse Ishido cu hotărâre. Ninja au venit după pradă. O să votăm în privinţa permiselor de liberă trecere. Eu sunt ca ele să fie anulate.

— Eu sunt împotrivă, spuse Zataki.

— Îmi pare rău, şi eu mă împortivesc, spuse Onoshi.

Ito roşi sub privirile lor scrutătoare.

— Trebuie să fiu de acord cu seniorul Onoshi. În acelaşi timp… ei bine, totul e foarte greu, neh?

— Votează, spuse întunecat Ishido.

— Sunt de acord cu domnia-ta, generale.

Kiyama spuse:

— Îmi pare rău, eu nu.

— Bine, spuse Onoshi. Atunci e hotărât, dar eu sunt de acord cu dumneata, generale, că avem alte probleme mai apăsătoare. Trebuie să ştim ce-o să facă acum seniorul Toranaga? Care este părerea voastră?

Ishido se uita ţintă la Kiyama, cu faţa împietrită. Apoi spuse:

— Care-i răspunsul tău la asta?

Kiyama încerca să-şi limpezească mintea de toată ura şi temerile şi grijile, ca să facă o ultimă alegere – Ishido sau Toranaga. Aceasta trebuia să fie clipa. Şi-o aminti foarte limpede pe Mariko vorbindu-i despre presupusa trădare a lui Onoshi, despre presupusa trădare a lui Ishido şi despre presupusele dovezi ale lui Toranaga despre acea trădare şi despre barbar şi corabia lui. Şi despre ce s-ar putea întâmpla cu Moştenitorul şi cu Biserica dacă Toranaga va stăpâni ţara, şi despre ce s-ar putea întâmpla cu legile lor, dacă sfinţii părinţi vor stăpâni ţara. Şi deasupra tuturor era nemulţumirea Părintelui Inspector în privinţa ereticului şi a

corăbiei sale şi a ceea ce s-ar putea întâmpla dacă Corabia Neagră ar fi pierdută, şi la jurământul Căpitanului General că Anjin-san era slujitorul Satanei, iar Mariko şi Rodrigues erau stăpâniţi de-o vrajă. Sărmama Mariko, gândi trist, să moară astfel, după atât de multă suferinţă, fără iertarea păcatelor, fără împărtăşanie, fără un preot, să-şi petreacă viaţa veşnică departe de slava Domnului… Sfânta Fecioară să aibă milă de ea. Atât de multe lacrimi în vară…

Şi cum rămâne cu Achiko? Oare căpetenia ninja a avut porunci în privinţa ei, sau a fost un omor printre atâtea altele? Cât de curajoasă a fost sărmana copilă, să atace şi să nu se târască. De ce e barbarul încă în viaţă? De ce nu l-au ucis ninja? Ar fi trebuit să li se poruncească asta, dacă atacul ăsta scârnav a fost pus la cale de Ishido, aşa cum desigur trebuie să fi fost. Ruşinos din partea lui să dea greş. Dezgustător! Ah, dar ce curaj a avut Mariko, cât de înţeleaptă a fost ca să ne învăluie pe toţi în curajoasa ei plasă! Şi barbarul.

În locul lui n-aş fi fost niciodată în stare să lupt cu atât curaj, sau s-o apăr pe Mariko de acea îngrozitoare ruşine a capturării – şi pe Kiritsubo, şi Sazuko, şi doamna Etsu, da, chiar şi pe Achiko. Fără el şi fără acea ieşire ascunsă, doamna Mariko şi toţi ceilalţi ar fi fost capturaţi. E datoria mea de samurai să-l cinstesc pe Anjin-san pentru că e samurai, neh?

Dumnezeu să mă ierte, nu m-am dus la Mariko-san să-i fiu secondant, după cum era datoria mea de creştin. Ereticul a ajutat-o şi a ridicat-o aşa cum Iisus Cristos i-a ajutat pe ceilalţi şi i-a înălţat, iar eu… eu i-am întors spatele. Cine-i creştin?

Nu ştiu. Şi totuşi el trebuie să moară.

— Cum rămâne cu Toranaga, senior Kiyama? spuse din nou Ishido. Cum rămâne cu duşmanul?

— Cum rămâne cu Kwanto, întrebă Kiyama, privindu-l.

— Când Toranaga va fi doborât, propun ca întreg Kwanto să fie dat unuia dintre regenţi.

— Cărui regent?

— Domniei-tale, răspunse cu voce egală Ishido, apoi adăugă: sau poate lui Zataki, senior de Shinano.

Kiyama se gândi că era o hotărî înţeleaptă, fiindcă Zataki era foarte necesar cât timp Toranaga era în viaţă, iar Ishido îi spusese deja cu o lună în urmă că Zataki ceruse Kwanto ca răsplată pentru a-l înfrunta pe Toranaga. Hotărâseră împreună ca Ishido să-i făgăduiască, ştiind amândoi că avea să fie doar o promisiune goală. Amândoi căzuseră de acord că Zataki trebuia să-şi piardă viaţa şi provincia pentru o astfel de obrăznicie; cu cât mai curând, cu atât mai bine.

— Desigur sunt cea mai proastă alegere pentru o astfel de cinste, spuse Kiyama, cântărind grijuliu cine din încăpere era în favoarea lui şi cine împotrivă.

Onoshi încercă să-şi ascundă nemulţumirea.

— Sugestia asta este într-adevăr una preţioasă, care merită să fie discutată, neh? Dar asta-i pentru viitor. Ce-o să facă seniorul de acum al provinciei Kwanto?

Ishido privea încă la Kiyama.

— Ei bine?

Kiyama simţi duşmănia lui Zataki, deşi nimic nu se arătă pe faţa vrăjmaşului său. Doi împotriva mea, gândi, şi Ochiba, dar ea nu votează. Ito o să voteze întotdeauna cu Ishido, aşa că eu o să câştig dacă Ishido chiar vrea ceea ce spune. Oare? se întrebă, cercetând chipul împietrit din faţa lui, căutând adevărul. Apoi se hotărî şi spuse deschis ceea ce gândise.

— Seniorul Toranaga n-o să vină niciodată la Osaka.

— Bine, spuse Ishido. Atunci este izolat şi scos în afara legii şi invitaţia imperială de a-şi face seppuku este deja pregătită pentru semnătura Prealuminatului. Şi ăsta este sfârşitul lui Toranaga şi-al întregii sale spiţe, pentru totdeauna.

— Da, dacă Fiul Cerului vine la Osaka.

— Cum?

— Sunt de aceeaşi părere cu seniorul Ito, continuă Kiyama, dorindu-l mai degrabă aliat decât duşman. Seniorul Toranaga este cel mai viclean dintre oameni. Cred că este îndeajuns de şiret ca să împiedice sosirea Prealuminatului.

— Cu neputinţă!

— Şi dacă vizita este amânată? întrebă Kiyama, bucurându-se dintr-o dată de stânjeneala lui Ishido, detestându-l pentru nereuşita lui.

— Fiul Cerului o să fie aici după cum e plănuit!

— Şi dacă Fiul Cerului nu este?

— Îţi spun că o să fie!

— Şi dacă nu este?

Doamna Ochiba întrebă:

— Şi cum ar putea seniorul Toranaga să facă asta?

— Nu ştiu. Dar dacă Prealuminatul vrea să-şi întârzie vizita o lună… noi nu putem face nimic. Nu este seniorul Toranaga un neîntrecut maestru al vicleniilor? N-aş spune că există ceva ce el nu poate face. Nici chiar influenţarea Fiului Cerului.

În încăpere se lăsă o tăcere grea. Cutremurătorul gând şi urmările lui îi luase în stăpânire pe toţi.

— Vă rog să mă iertaţi, dar… dar care-i atunci răspunsul?

Ochiba vorbise pentru ei toţi.

— Război, răspunse Kiyama. Mobilizăm astăzi în taină. Aşteptăm până când vizita este amânată, aşa cum o să fie. Acesta este semnalul nostru că Toranaga l-a influenţat pe Cel Preaînalt. În acea zi pornim împotriva provinciei Kwanto, în timpul sezonului ploios.

Dintr-o dată podeaua începu să tremure.

Primul cutremur fu uşor şi dură doar câteva clipe, dar făcu lemnăria să geamă.

Apoi urmă o altă zguduire mai puternică. O crăpătură porni să sfâşie un perete, dar se opri. Praful curse de pe grinzi. Grinzile şi ţiglele ţipară, iar câteva ţigle se desprinseră de pe un acoperiş, căzând în curtea de dedesubt.

Ochiba se simţi ameţită şi îngreţoşată şi se întrebă dacă karma ei era să fie îngropată astăzi între dărâmături. Se agăţă de podeaua care tremura şi aşteptă alături de ceilalţi din castel şi din întreg oraşul, de pe corăbiile din port, sosirea adevăratei unde de şoc.

Dar aceasta nu veni. Cutremurul luă sfârşit. Viaţa îşi reluă cursul. Bucuria de a trăi îi invadă din nou şi râsul lor răsună prin castel. Fiecare părea să ştie că de data asta – această oră, această zi – moartea trecuse pe lângă ei.

— Shigata ga nai, spuse Ishido, încă scuturat de fiori, neh?

— Da, spuse Ochiba, fericită.

— Să votăm, spuse Ishido, reîncepând să trăiască. Votez pentru război.

— Şi eu.

— Şi eu.

— Şi eu.

Când Blackthorne îşi recăpătă cunoştinţa, ştia că Mariko era moartă şi ştia cum murise şi de ce murise. Zăcea pe saltele străjuit de samuraii în gri, cu un tavan de bârne deasupra, iar raze strălucitoare de soare îi răneau ochii, înconjurat de tăcere ciudată. Un doctor îl privea cercetător. Prima dintre marile sale spaime îl părăsi.

N-am orbit.

Doctorul zâmbi şi spuse ceva, dar Blackthorne nu-l auzi. Încercă să se ridice, dar o durere cumplită îi întunecă vederea şi urechile începură să-i ţiuie. Încă mai simţea în gură gustul acru al pulberii de puşcă şi întregul trup îl durea.

Pentru o clipă îşi pierdu din nou cunoştinţa, apoi simţi mâini blânde ridicându-i capul şi punându-i la buze o ceaşcă şi gustul dulce-amărui al ceaiului de iasomie îndepărtă gustul prafului de puşcă. Se forţă să-şi deschidă ochii. Din nou doctorul spuse ceva şi din nou nu-l auzi şi groaza începu să se ridice în el, dar o stăpâni, amintindu-şi explozia şi văzând-o moartă pe ea şi înainte ca ea să moară, văzându-se pe el dându-i iertarea pe care nu era îndreptăţit

s-o dea. Cu bună-ştiinţă îndepărtă această amintire şi-şi lasă gândurile să-i rătăcească asupra altei explozii, atunci când fusese aruncat peste bord, după ce bătrânul Alban Caradoc îşi pierduse picioarele. Atunci simţise aceeaşi durere şi acelaşi ţiuit în urechi şi aceeaşi tăcere, dar auzul îi revenise după câteva zile.

N-are rost să te îngrijorezi, îşi spuse. Nu încă.

Putea să vadă lungimea umbrelor şi culorile luminii. E puţin după răsărit, gândi şi-l binecuvântă pe Dumnezeu din nou că vederea îi era neatinsă.

Văzu buzele doctorului mişcându-se, dar nici un sunet nu pătrunse prin ţiuitul răscolitor care-i răsuna în urechi.

Îşi pipăi cu grijă faţa, gura şi obrajii. Nu simţi nici o durere şi nici o rană. După aceea gâtul, braţele şi pieptul. Nici o rană. Îşi coborî mâinile mai jos, către bărbăţie. Dar nu era mutilat, aşa cum fusese Alban Caradoc şi-l binecuvântă pe Domnul că nu fusese rănit şi lăsat în viaţă, aşa cum fusese sărmanul Alban Caradoc.

Se odihni un timp, capul durându-l îngrozitor. Apoi îşi pipăi picioarele şi tălpile. Totul părea în regulă. Îşi duse grijuliu mâinile la urechi şi apăsă, apoi îşi deschise gura şi înghiţi şi căscă, încercând să-şi destupe urechile. Dar asta doar întări durerea.

Ai să aştepţi o zi şi încă o juma' de zi, îşi porunci. Şi de zece ori pe-atât, dacă o să fie nevoie şi până atunci n-ai să te temi.

Doctorul îl atinse şi-i văzu buzele mişcându-se.

— Nu aud, îmi pare rău, spuse Blackthorne, auzindu-şi cuvintele doar în cap.

Doctorul dădu din cap şi vorbi din nou. Acum Blackthorne citi pe buzele omului.

— Înţeleg, te rog, dormi acum.

Dar Blackthorne ştia că nu va dormi. Trebuia să se gândească. Trebuia să se scoale şi să părăsească Osaka şi să se ducă la Nagasaki, să facă rost de tunari şi marinari ca să ia Corabia Neagră. N-avea altceva la ce să se mai

gândească. N-avea ce să-şi mai amintească. Nu mai avea rost să se joace de-a fi samurai sau japonez. Acum se eliberase, toate datoriile şi prieteniile erau şterse, pentru că ea nu mai era.

Din nou îşi săltă capul şi, din nou, durerea orbitoare. O stăpâni şi rămase aşezat. Încăperea se roti şi-şi aminti înceţoşat că se visase la Anjiro, în timpul cutremurului, când pământul se zvârcolise şi el sărise în adâncurile lui ca să-l salveze pe Toranaga şi pe ea de la a fi înghiţiţi de pământ. Putea încă să simtă umezeala rece şi cleioasă şi duhoarea morţii venind din crevasă şi pe Toranaga, uriaş şi monstruos, râzând în visul lui.

Îşi forţă ochii să vadă. Camera îşi opri răsucirile şi ameţeala trecu.

— Cha, dozo, spuse, simţind din nou gustul prafului de puşcă.

Mâini îl ajutară să bea şi apoi îşi întinse braţele şi îl ajutară să se ridice. Fără ajutorul lor ar fi căzut. Trupul său era o singură mare durere, dar acum era sigur că nimic nu era rupt înăuntru sau afară, dacă nu punea la socoteală urechile şi că odihna şi masajul şi timpul aveau să-l vindece. Îi mulţumi din nou lui Dumnezeu că nu orbise sau că nu era mutilat şi lăsat în viaţă. Samuraii în gri îl ajutară să se aşeze din nou şi el se întinse pe spate un timp. Nu băgă de seamă că soarele se mişcase un sfert de cerc pe boltă din clipa în care se întinsese pe spate până când deschise din nou ochii.

Ciudat, îşi spuse, măsurând umbrele soarelui, fără să-şi dea seama că dormise. Aş fi putut jura că era chiar la revărsatul zorilor. Ochii mei îmi joacă feste. E aproape de mijlocul amiezii acum. Asta îi aminti de Alban Caradoc şi mâinile se mişcară din nou peste trup, ca să se încredinţeze că nu visase că era întreg.

Cineva îl atinse şi el îşi ridică privirea. Yabu se uita în jos la el şi vorbea.

— Îmi pare rău, spuse încet Blackthorne, nu pot încă să aud, Yabu-san. Curând, totul în regulă. Urechile dor,

înţelegi?

Îl văzu pe Yabu dând din cap şi încruntându-se. Yabu şi doctorul vorbiră împreună şi apoi, prin semne, Yabu îl făcu pe Blackthorne să înţeleagă că se va întoarce în curând, iar până atunci să se odihnească. Plecă.

— Baie, vă rog şi masaj, spuse Blackthorne.

Mâini îl ridicară şi-l duseră acolo. Dormi sub degetele odihnitoare, cu trupul în extaz din cauza căldurii şi atingerilor plăcute şi uleiurilor plăcut mirositoare, care îi erau masate în piele. Şi în tot acest timp, mintea lui plănuia.

În timp ce dormea, samuraii în gri sosiră şi ridicară patul-litieră ducându-l în încăperile interioare din donjon, dar el nu se trezi, zdrobit de oboseală şi de ceaiul întremător, adormitor.

— O să fie la adăpost acum, doamnă, spuse Ishido.

— Şi Kiyama? întrebă Ochiba.

— De el şi de toţi creştinii.

Ishido făcu semn gărzilor să fie foarte atente şi ieşiră din încăpere în hol şi de acolo spre grădina scăldată în soare.

— De aceea a fost ucisă doamna Achiko, pentru că a fost creştină?

Ishido poruncise asta, în caz că ea era un asasin pus de bunicul ei, Kiyama, să-l ucidă pe Blackthorne.

— Habar n-am, spuse. Se ţin unul de altul ca albinele în roi.

— Cum poate cineva să creadă în toate neroziile lor religioase?

— Nu ştiu, dar o să fie zdrobiţi în curând.

— Cum, senior general? Cum ai să faci asta când atât de multe depind de bunăvoinţa lor?

— Făgăduieli, până când moare Toranaga. Apoi o să sară unul la celălalt. O să-i învrăjbim şi-o să îi conducem. Nu e asta ce face Toranaga? Ce a făcut Taikô? Kiyama vrea Kwanto, neh? Pentru Kwanto se va supune. Aşa că i s-a făgăduit, pentru viitor. Onoshi? Cine ştie ce vrea nebunul

ăsta? Doar să scuipe pe capul lui Toranaga şi al lui Kiyama înainte de a muri.

— Şi dacă Kiyama află despre promisiunea domniei-tale către Onoshi, că toate pământurile lui Kiyama sunt ale sale? Sau că ai de gând să-ţi ţii făgăduiala făcută lui Zataki şi nu cea făcută lui?

— Minciuni, doamnă. Minciuni răspândite de vrăjmaşi. Onoshi vrea capul lui Kiyama. Kiyama vrea Kwanto. Asta vrea şi Zataki.

— Şi dumneata, senior general, ce doreşti?

— Mai întâi să-l ştiu pe Moştenitor în siguranţă la şaptsprezece ani. Apoi, stăpânul imperiului, în siguranţă. Pe dumneata şi pe el în siguranţă şi apăraţi până atunci. Nimic mai mult.

— Nimic?

— Nu, doamnă.

Mincinosule, gândi Ochiba. Rupse o floare înmiresmată, îi mirosi parfumul şi mulţumită, i-o oferi.

— Minunată, neh?

— Da, minunată, spuse Ishido, luând-o. Mulţumesc.

— Funerariile lui Yodoko-sama au fost foarte frumoase. Trebuie să te felicit, senior general.

— Îmi pare rău c-a murit, spuse politicos Ishido. Sfaturile ei au fost întotdeauna de mare preţ.

Păşiră un timp alături.

— Au plecat Kiritsubo-san şi doamna Sazuko cu fiul ei? întrebă Ochiba.

— Nu, au să plece mâine, după funerariile doamnei Toda. Mulţi vor pleca mâine, ceea ce e rău.

— Îmi pare rău, dar ce mai contează, acum că toţi ne-am înţeles că Toranaga-sama n-o să vină aici?

— Aşa cred, dar asta nu e important. Nu cât timp stăpânim castelul Osaka. Nu, doamnă, trebuie să avem răbdare, aşa cum a spus Kiyama. O să aşteptăm până atunci. Apoi pornim.

— De ce să aşteptăm? Nu putem porni acum?

— O să ne ia timp să strângem toate forţele.
— Cât de mulţi i se vor împotrivi lui Toranaga?
— Trei sute de mii de oameni. Cel puţin de trei ori mai mult decât are el.
— Şi garnizoana mea?
— O să las optzeci de mii de trupe în castel şi alte cincizeci de mii la trecători.
— Şi Zataki?
— O să-l trădeze pe Toranaga. Până la urmă o să-l trădeze.
— Nu găseşti curios că seniorul Sudara, sora mea şi toţi copiii ei vizitează Takato?
— Nu. Desigur, Zataki se preface că are vreun aranjament tainic cu fratele lui vitreg, dar e doar o prefăcătorie, nimic mai mult. O să-l trădeze.
— Are acelaşi sânge stricat, spuse cu dezgust ea, dar aş fi foarte nemulţumită dacă i s-ar întâmpla ceva surorii mele şi copiilor ei.
— Nu li se va întâmpla nimic, doamnă. Sunt sigur.
— Dacă Zataki a fost gata să-şi omoare propria mamă, eşti sigur că n-o să te trădeze?
— Nu. Nu până la urmă. Pentru că-l urăşte pe Toranaga mai mult decât pe mine, doamnă, şi pentru că vă cinsteşte şi doreşte Kwanto mai mult decât orice altceva.
Ishido zâmbi zidurilor care se ridicau deasupra lui.
— Cât timp castelul este al nostru şi Kwanto există ca să fie dăruit, n-avem de ce ne teme.
— În dimineaţa asta mi-a fost teamă, spuse ea, ducând la nas o floare, bucurându-se de parfum, dorind să înlăture gustul spaimei care încă mai zăbovea. Am vrut să fug, dar atunci mi-am amintit de prezicere.
— Ah, eu uitasem de prezicător, spuse Ishido cu veselie răutăcioasă.
Prezicătorul fusese un trimis chinez, care prevestise că Taikô va muri în pat, lăsând după el un fiu voinic, că Toranaga va muri de sabie pe la mijlocul vieţii, că Ishido va muri foarte bătrân, cel mai faimos general din împărăţie, cu

picioarele bine proptite în pământ şi că doamna Ochiba îşi va sfârşi zilele în castelul Osaka, înconjurată de cei mai mari nobili din Împărăţie.

— Da, spuse Ishido din nou. Toranaga e pe la mijlocul vieţii, neh?

— Da.

Din nou Ochiba îi simţi privirea pătrunzând-o şi simţi o moleşală fierbinte în coapse la gândul unui bărbat adevărat deasupra ei, în ea, înconjurând-o, luând-o, dându-i o viaţă nouă, de data aceasta o naştere onorabilă, nu ca cea din urmă, când se întrebase îngrozită cum avea să arate copilul şi cum avea să fie făcut.

Cât de proastă eşti, Ochiba, îşi spuse în timp ce mergeau pe cărările umbrite şi pline de miresme. Îndepărtează coşmarurile astea prosteşti, căci nu sunt altceva. Te gândeai la un bărbat.

Dintr-o dată Ochiba îşi dori ca Toranaga să fie acolo lângă ea şi nu Ishido, ca Toranaga să fie stăpânul castelului Osaka şi stăpânul tezaurului lui Taikô, Protector al Moştenitorului şi General Suprem al Armatelor Vestului, şi nu Ishido. Atunci n-ar mai fi nici un fel de probleme. Împreună, ei ar stăpâni împărăţia în întregime şi, acum, astăzi, în această clipă, l-ar chema în pat, sau într-un crâng îmbietor şi mâine, sau în ziua care avea să urmeze după aceasta, s-ar fi căsătorit şi orice s-ar fi întâmplat în viitor, astăzi ea s-ar fi dat şi ar fi luat şi ar fi fost liniştită.

Întinse mâna şi trase o crenguţă către ea, inspirând parfumul dulce şi bogat de gardenie. Îndepărtează visele, Ochiba, îşi spuse. Fii realistă ca Taikô – sau Toranaga.

— Ce-ai să faci cu Anjin-san? întrebă.

Ishido rise.

— O să-l ţin în siguranţă. Am să-l las să ia Corabia Neagră, poate, sau am să-l folosesc ca o ameninţare împotriva lui Kiyama şi Onoshi. Amândoi îl urăsc, neh? Oh, da, e ca o sabie în gâtlejurile lor şi a Bisericii lor împuţite.

— În jocul acesta de şah al Moştenitorului împotriva lui Toranaga, cum ai socoti valoarea lui Anjin-san, generale? Un pion? Un nebun, poate?

— Ah, doamnă, în Marele Joc abia un pion, dar în jocul Moştenitorului împotriva creştinilor, o tură. Fără-ndoială o tură, poate chiar două.

— Nu crezi că jocurile sunt legate între ele?

— Da, legate, dar Marele Joc va fi hotărât de daimyo împotriva daimyo, samurai împotriva samurai şi sabie împotriva sabie. Desigur, în ambele jocuri dumneata eşti regina.

— Nu, senior general, te rog să mă ierţi, nu regina, spuse bucuroasă că el înţelesese.

Ca să fie sigură schimbă subiectul.

— Zvonurile spun că Anjin-san şi Mariko-san au împărţit perna.

— Da, da, am auzit şi asta. Ai vrea să afli adevărul în privinţa asta?

Ochiba clătină din cap.

— Ar fi de necrezut ca aşa ceva să se fi întâmplat.

Ishido o privea cu atenţie.

— Crezi că ar fi ceva de câştigat dacă-i distrugem onoarea acum şi, odată cu ei, pe-a lui Buntaro-san?

— N-am vrut să spun nimic, senior general, nimic din toate astea. Mă întrebam doar. O prostie femeiască. Dar e aşa cum a spus seniorul Kiyama în dimineaţa asta: lacrimi întunecate de vară. Trist, atât de trist, neh?

— Eu am preferat poemul domniei-tale, doamnă. Vă făgăduiesc că cei ce sunt de partea lui Toranaga or să rămână cu lacrimile.

— Cât despre Buntaro-san, poate nici el, nici seniorul Hiromatsu n-or să lupte pentru Toranaga în acea bătălie.

— E sigur?

— Nu, generale, nu e sigur, dar e cu putinţă.

— Dar poţi face ceva?

— Nimic, doar să cer, lor şi tuturor generalilor lui Toranaga, sprijin pentru Moştenitor, odată ce bătălia e hotărâtă.

— E hotărâtă acum. O mişcare de învăluire de la nord la sud şi măcelul final la Odawara.

— Da, dar nu tocmai. Nu până când armatele se vor înfrunta pe câmpul de bătălie.

Apoi ea întrebă:

— Te rog să mă ierţi, eşti sigur că e înţelept ca Moştenitorul să conducă armata?

— Eu am să conduc armata, dar Moştenitorul trebuie să fie de faţă. Atunci Toranaga nu va putea învinge. Nici chiar Toranaga nu va ataca vreodată stindardul Moştenitorului.

— N-ar fi mai sigur pentru Moştenitor să stea aici, din pricina asasinilor Amida? Nu putem să-i primejduim viaţa. Toranaga are un braţ lung, neh?

— Da, dar nu atât de lung, iar stindardul Moştenitorului face ca de partea noastră să fie legea şi nu de partea lui Toranaga. Îl cunosc pe Toranaga. În cele din urmă o să respecte legea, şi numai asta o să-i aşeze capul într-o ţeapă. Odată mort, am să sfărâm Biserica Creştină în întregime. Atunci dumneata şi Moştenitorul veţi fi în siguranţă.

Ochiba privi în sus către el, cu o promisiune nerostită în ochi.

— Am să mă rog pentru succes şi pentru întoarcerea dumitale.

Pieptul lui se strânse. Aşteptase atât de mult!

— Mulţumesc doamnă, mulţumesc, spuse, înţelegând. N-am să-ţi înşel aşteptările.

Ea se înclină şi plecă. Câtă obrăznicie, se gândea. Ca şi cum aş putea lua de soţ un ţăran. Ar trebui într-adevăr să-l dau la o parte pe Toranaga?

Dell'Aqua se ruga îngenuncheat în faţa altarului, în ruinele micii capele. Cea mai mare parte a acoperişului era spart, ca şi o parte dintr-un perete, dar cutremurul nu stricase

naosul şi nimic nu atinsese frumoasele ferestre cu vitralii, sau Fecioara sculptată care era mândria sa.

Soarele după-amiezii se strecura printre grinzile rupte, afară sosiseră deja meşteri care începuseră să care molozul din grădină, reparând şi sporovăind şi, amestecate cu vorbăria lor, Dell'Aqua putea auzi ţipetele pescăruşilor venind dinspre ţărm şi simţi izul brizei, în parte sare şi în parte fum, alge şi noroi. Mirosul îi purtă gândurile către casă, către domeniile sale din afara Neapolelui, unde, amestecate cu mirosurile mării, ar fi simţit mireasma lămâilor şi portocalilor şi a pâinii calde, proaspete, abia coapte şi de pasta, de usturoi şi de abbacchio, de acel miel fript pe cărbuni şi, în marea vilă, glasurile mamei şi fraţilor săi şi ale surorilor şi copiilor lor, toţi fericiţi şi veseli şi în viaţă, scăldaţi în soarele auriu.

Oh, Sfântă Fecioară, fă să mă întorc acasă curând, se rugă. Am stat prea mult departe de casă. De casă şi de Vatican. Sfântă Fecioară, ia această povară de pe mine. Iartă-mă, dar m-am săturat de japonezi şi de Ishido şi de omoruri şi de peşte crud şi de Toranaga şi Kiyama şi creştinii de orez şi de a încerca să-ţi ţin Biserica Ta întreagă. Dă-mi puterea Ta.

Şi apără-mă de episcopii spanioli. Spaniolii nu înţeleg Japonia, sau japonezii. Or să distrugă ce-am început spre slava Ta. Şi iartă-o pe roaba Ta, doamna Maria şi ia-o în grija Ta. Veghează…

Auzi pe cineva intrând. Când îşi sfârşi rugăciunile se ridică şi se întoarse.

— Îmi pare rău că vă întrerup, Eminenţă, îi spuse părintele Şoldi, dar aţi vrut să aflaţi imediat. Este o scrisoare cifrată, urgentă, de la părintele Alvito, din Mishima. Porumbelul abia a sosit.

— Şi?

— Spune că o să se întâlnească cu Toranaga abia astăzi. Noaptea trecută nu a fost cu putinţă, pentru că Toranaga a fost plecat din Mishima, dar e aşteptat să se întoarcă astăzi la prânz. Scrisoarea poartă data de azi dimineaţă.

Dell'Aqua încercă să-şi ascundă dezamăgirea, apoi privi norii, cercetând vremea, căutând linişte. Ştiri despre atacul ninja şi moartea lui Mariko îi fuseseră trimise lui Alvito în zori, acelaşi mesaj cu doi porumbei pentru mai multă siguranţă.

— Ştirile or fi ajuns până acum, spuse Şoldi.

— Da. Da. Sper să fie aşa.

Dell'Aqua ieşi din capelă, şi porni pe sub arcadele mănăstirii spre încăperile sale. Şoldi, mic, semănând cu o pasăre, trebuia să se grăbească ca să ţină pasul cu călcătura largă a Părintelui Inspector.

— Mai e şi altceva, de o deosebită importanţă, Eminenţă, spuse Şoldi. Iscoadele noastre spun că, imediat după răsăritul soarelui, regenţii au votat pentru război.

Dell'Aqua se opri.

— Război?

— Se pare că sunt convinşi acum că Toranaga n-o să vină vreodată la Osaka şi nici împăratul, aşa că s-au hotărât să pornească împreună împotriva provinciei Kwanto.

— Nu e vreo greşeală?

— Nu, Eminenţă. E război. Kiyama a trimis vorbă prin fratele Michael şi asta confirmă cealaltă sursă a noastră. Michael abia s-a întors de la castel. Votul a fost unanim.

— Cât de curând?

— Din clipa în care o să afle cu siguranţă că împăratul nu vine.

— Războiul n-o să se sfârşească vreodată. Dumnezeu să aibă milă de noi şi s-o binecuvânteze pe Mariko. Cel puţin Kiyama şi Onoshi au fost preveniţi de perfidia lui Toranaga.

— Cum rămâne cu Onoshi, Eminenţă? Cu perfidia lui faţă de Kiyama?

— N-avem nici o dovadă în privinţa asta, Şoldi. E prea ascuns. Nu pot să cred că Onoshi ar face asta.

— Dar dacă o face, Eminenţă?

— Nu-i cu putinţă chiar acum, chiar dacă a fost plănuită. Nu, când au nevoie unul de celălalt.

— Până la demisia seniorului Toranaga…

— Nu-i nevoie să-mi aminteşti despre duşmănia acestora doi, sau cât de departe ar putea merge – Dumnezeu să-i ierte pe amândoi.

Porni din nou. Şoldi îl ajunse din urmă.

— Să trimit informaţia asta părintelui Alvito?

— Nu. Nu încă. Mai întâi trebuie să hotărâm ce-i de făcut. Toranaga o să afle destul de curând din propriile sale surse. Dumnezeu să ia acest pământ în paza Sa şi să se îndure de noi toţi.

Şoldi deschise uşa pentru Părintele Inspector.

— O altă problemă importantă este că regenţii au refuzat oficial să ne încredinţeze trupul doamnei Maria. Trebuie să i se facă funeralii oficiale mâine şi noi nu suntem invitaţi.

— Asta era de aşteptat, dar e minunat că vor s-o cinstească astfel. Trimite pe careva dintre oamenii noştri să ia o parte din cenuşa ei. Asta o să ni se îngăduie. Cenuşa o să fie îngropată în pământ sfinţit la Nagasaki.

Îndreptă absent o pictură şi se aşează în spatele biroului său.

— Am să rostesc un recviem pentru ea, aici. Recviemul complet, cu tot fastul şi ceremonia de care suntem în stare – când rămăşiţele ei vor fi înhumate. O să fie îngropată pe pământul catedralei, ca cea mai iubită fiică a Bisericii. Pregăteşte o placă, angajează cei mai desăvârşiţi artişti, caligrafi, totul trebuie să fie desăvârşit. Binecuvântatul ei curaj şi sacrificiul de sine va fi o încurajare neţărmurită pentru turma noastră. Foarte important, Şoldi.

— Şi nepoata lui Kiyama, Alteţă? Autorităţile ne vor da trupul ei. El a insistat.

— Bun. Atunci rămăşiţele ei vor fi trimise la Nagasaki de îndată. Am să mă sfătuiesc cu Kiyama să vedem cât de importante doreşte să fie funeraliile ei.

— O să rostiţi slujba, Eminenţă?

— Da. Dacă se dovedeşte că e cu putinţă să plec de aici.

— Seniorul Kiyama va fi foarte încântat de această cinste.

— Da. Dar trebuie să ne asigurăm ca slujba pentru ea să nu o facă mai puţin importantă pe cea a doamnei Maria. Maria este, politic, foarte, foarte importantă.

— Desigur, Eminenţă, înţeleg destul de bine.

Dell'Aqua îşi cântări din priviri secretarul.

— De ce n-ai încredere în Onoshi?

— Îmi pare rău, Eminenţă, poate pentru că e lepros şi mă înspăimântă. Îmi cer iertare.

— Cere-i iertare, Şoldi. Nu e vinovat pentru boala lui, spuse Dell'Aqua. N-avem nici o dovadă în privinţa complotului.

— Celelalte lucruri pe care le-a spus doamna au fost adevărate. De ce nu şi asta?

— N-avem nici o dovadă. Sunt toate numai presupuneri.

— Da. Presupuneri.

Dell'Aqua schimbă poziţia carafei de sticlă, privind lumina care se reflecta în ea.

— În timpul rugăciunilor mele am simţit mirosul florilor de portocal şi al pâinii proaspete şi, oh, cât mi-am dorit să plec acasă!

Şoldi oftă.

— Visez abbacchio, Eminenţă, şi pizzaiola cu carne şi un clondir de Lacrima Cristi şi… Domnul să mă apere de foamea flămânzilor! În curând putem pleca acasă Eminenţă. Anul viitor. Până anul viitor totul va fi în regulă aici.

— Nimic nu va fi în regulă anul viitor. Războiul ăsta o să ne lovească. O să lovească Biserica şi credincioşii groaznic.

— Nu, Eminenţă. Kyushu o să rămână creştină, oricine ar învinge, spuse Şoldi încrezător, dorind să-şi înveselească superiorul. Insula asta poate să aştepte până la sfârşitul timpurilor. E destul de făcut în Kyushu, Eminenţă, nu-i aşa? Trei milioane de suflete de convertit, o jumătate de milion de credincioşi de păstorit, apoi e Nagasaki şi negoţul. Trebuie să aibă negoţ. Ishido şi Toranaga o să se sfâşie în

bucăţi. Ce contează asta? Sunt amândoi anticrişti. Păgâni şi ucigaşi.

— Da, dar, din nefericire, ce se întâmplă la Yedo se răsfrânge şi la Kyushu. Ce-i de făcut? Ce-i de făcut?

Dell'Aqua îşi îndepărtă melancolia.

— Ce-i cu englezul? Unde-i acum?

— Încă păzit în donjon.

— Lasă-mă un timp singur, bătrâne prieten. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să mă hotărăsc ce-i de făcut. Biserica e în mare primejdie.

Dell'Aqua privi afară pe fereastră, în curtea interioară. Îl văzu pe Fratele Perez apropiindu-se. Şoldi se îndreptă către uşă ca să-l oprească pe călugăr.

— Nu, spuse Părintele Inspector. Trebuie să-l văd acum.

— Ah, Eminenţă, bună ziua, spuse Fratele Perez, scărpinându-se fără să-şi dea seama. Ai dorit să mă vezi.

— Da. Te rog, adu scrisoarea, Şoldi.

— Am auzit că a fost distrusă capela voastră, spuse călugărul.

— Unele stricăciuni. Te rog, ia loc.

Dell'Aqua se aşează în scaunul cu spătar înalt din spatele biroului cu călugărul în faţa lui.

— Nimeni n-a fost rănit, mulţumim Domnului. În câteva zile o să fie ca nouă, din nou.

— Şi Misiunea voastră?

— Neatinsă, răspunse călugărul cu o satisfacţie vizibilă. Au fost incendii peste tot în jurul nostru, după cutremur, dar noi n-am fost atinşi. Domnul a vegheat asupra noastră.

Apoi adăugă criptic:

— Am auzit că păgânii au ucis alţi păgâni în castel, noaptea trecută.

— Da, unul dintre cei mai importanţi convertiţi de-ai noştri, doamna Maria, a fost ucisă în învălmăşală.

— Ah, da. Am primit şi eu ştiri. „Ucide-l, Yoshinaka”, a spus doamna Maria şi-a pornit baia de sânge. Am auzit că a încercat chiar ea să ucidă câţiva, înainte să se sinucidă.

Dell'Aqua roşi.

— Nu înţelegi nimic despre japonezi după atâta timp şi vorbeşti totuşi puţin limba lor.

— Înţeleg erezia, prostia, omorul şi amestecul în treburile politice şi vorbesc limba păgânilor foarte bine. Înţeleg o mulţime despre aceşti păgâni.

— Dar nu şi purtările lor.

— Cuvântul Domnului nu cere asta. El este Cuvântul. Ah, da. Înţeleg şi adulterul. Ce crezi despre adulter şi despre târfe, Eminenţă?

Uşa se deschise şi Şoldi îi întinse lui Dell'Aqua scrisoarea Papei, apoi îi lăsă singuri.

Părintele Inspector îi dădu hârtia călugărului, gustându-şi victoria.

— Acesta este de la Sfinţia Sa. A sosit ieri printr-un mesager special din Macao.

Călugărul luă ordinul papal şi-l citi. Acesta hotăra, cu încuviinţarea specială a regelui Spaniei, că toţi preoţii de toate ordinele religioase, trebuiau ca în viitor să călătorească spre Japonia numai via Lisabona, Goa şi Macao şi că tuturor le era oprit, sub pedeapsa cu excomuniarea imediată, să plece de la Manilla direct în Japonia şi, în cele din urmă, că toţi preoţii, alţii decât cei iezuiţi, trebuiau să părăsească Japonia de îndată, mergând la Manilla, de unde puteau să se întoarcă în Japonia dacă supriorii lor doreau, dar numai via Lisabona, Goa şi Macao.

Fratele Perez cercetă sigiliul, semnătura şi data, reciti atent ordinul, apoi râse batjocoritor şi aruncă scrisoarea pe masă.

— Nu cred.

— Este un ordin de la Sfinţia Sa…

— Este o altă erezie împotriva Frăţiei Domnului, împotriva noastră, sau a altor propovăduitori care poartă cuvântul Domnului printre păgâni. Cu ajutorul ăstuia ni se închide Japonia pentru totdeauna, pentru că portughezii, sprijiniţi de anumiţi oameni, vor amâna la nesfârşit şi nu ne vor da

niciodată permise de trecere. Dacă documentul ăsta este adevărat, nu face decât să dovedească ce spun de ani de zile: iezuiţii pot fi mai presus chiar şi decât Vicarul lui Iisus din Roma!

Dell'Aqua îşi stăpâni mânia.

— Ţi se porunceşte să pleci, sau ai să fii excomunicat.

— Ameninţările iezuite sunt fără rost, Eminenţă. Nu vorbiţi cu limba Domnului. Niciodată n-aţi făcut-o şi niciodată n-o s-o faceţi. Nu sunteţi oştenii lui Cristos. Serviţi un Papă, Eminenţă, un om. Sunteţi politicieni, oameni ai pământului, oameni ai cărnii, cu mătăsurile voastre păgâne şi pământuri şi putere şi bogăţii şi influenţă. Domnul Iisus Cristos a venit pe pământ sub înfăţişarea unui om simplu, care se scărpina şi umbla desculţ şi puţea. N-am să plec niciodată şi nici Fraţii mei.

De când se ştia, Dell'Aqua nu fusese niciodată atât de furios.

— Ai – să – părăseşti – Japonia!

— Jur pe Dumnezeu că n-am s-o fac, dar aceasta este ultima dată când vin aici. Dacă vrei să vorbeşti cu mine în viitor, vino la sfânta noastră Misiune. Vino şi slujeşte-le săracilor şi bolnavilor şi bătuţilor de soartă, aşa cum a făcut Cristos. Spală-le picioarele aşa cum a făcut El şi salvează-ţi sufletul înainte de a fi prea târziu.

— Ţi se porunceşte sub pedeapsa cu excomunicarea să părăseşti Japonia de îndată.

— Hai, Eminenţă, nu sunt excomunicat şi n-am să fiu niciodată. Desigur că primesc documentul, numai să nu fie expirat. E datat „septembrie 16, 1598”, aproape doi ani în urmă. Trebuie să fie verificat. E mult prea important ca să fie primit aşa, de îndată. Asta o să ia cel puţin patru ani.

— Desigur că nu e expirat!

— Greşeşti. Dumnezeu mi-e martor, eu cred că este. În câteva săptămâni, cel mult luni, o să avem în sfârşit un arhiepiscop al Japoniei. Un episcop spaniol! Scrisorile pe

care le-am primit din Manilla, spun că mandatul regal este aşteptat din clipă în clipă.

— Cu neputinţă! Acesta este teritoriu portughez şi provincia noastră.

— A fost portughez. A fost iezuit. Dar asta s-a schimbat acum. Cu ajutorul Fraţilor şi sprijin sfânt, regele Spaniei l-a răsturnat pe Generalul vostru din Roma.

— Asta-i o prostie. Minciuni şi zvonuri. Pe sufletul tău nemuritor! Supune-te poruncilor vicarului lui Cristos!

— Am s-o fac. Am să-i scriu astăzi. Îţi făgăduiesc. Între timp aşteaptă un episcop spaniol, un viceregе spaniol şi-un nou căpitan al Corabiei Negre, tot un spaniol. Şi asta e parte din mandatul regal. Şi noi avem prieteni în locuri sus-puse care i-au înfrânt, în cele din urmă, pe iezuiţi odată pentru totdeauna. Mergi cu Dumnezeu, Eminenţă.

Fratele Perez se ridică în picioare, deschise uşa şi plecă.

În încăperea cealaltă părintele Şoldi îl privi depărtându-se, apoi intră grăbit înapoi în cameră. Înspăimântat de culoarea chipului lui Dell'Aqua, se grăbi către carafă şi turnă puţin coniac.

— Eminenţă?

Dell'Aqua scutură din cap şi continuă să privească fără să vadă, în depărtare. În ultimii trei ani veniseră întruna veşti neliniştitoare de la trimişii lor la curtea lui Filip al Spaniei, la Madrid, despre influenţa crescândă a duşmanilor Ordinului lui Iisus.

— Nu-i adevărat, Eminenţă. Spaniolii nu pot veni aici. Nu poate fi adevărat.

— Poate fi. Uşor, prea uşor.

Dell'Aqua atinse ordinul papal.

— Acest Papă poate să fie mort acum, Generalul nostru, mort, chiar şi regele Spaniei… Între timp…

Se ridică în picioare în toată înălţimea sa.

— Între timp ne pregătim pentru cei mai rău şi ne vom ruga pentru ajutor şi vom face tot ce suntem în stare.

Trimite-l pe Fratele Michael să-l aducă pe Kiyama aici, de îndată.

— Da, Eminenţă, dar Kiyama n-a fost niciodată aici până acum. E puţin probabil să vină acum.

— Spune-i lui Michael să folosească orice cuvânt pe care-l crede de cuviinţă. Dar trebuie să-l aducă pe Kiyama aici înainte de apusul soarelui. După aceea trimite ştirile despre război lui Martin, de îndată, să fie, tot de îndată, înştiinţat Toranaga. Scrie-i tu amănuntele, dar vreau să-i trimit şi eu o scrisoare cifrată odată cu ele. Apoi trimite pe cineva să-l aducă pe Ferriera aici.

— Da, Eminenţă. Cât despre Kiyama, desigur că Michael n-o să fie în stare…

— Spune-i lui Michael să-i poruncească să vină aici în numele lui Dumnezeu, dacă e necesar. Suntem oşteni ai lui Cristos şi pornim la război, la războiul Domnului. Grăbeşte-te.

CAPITOLUL 59

— Anjin-san?

Blackthorne îşi auzi numele în vis. Venea de foarte departe, cu ecouri nesfârşite.

— Hai, răspunse.

Apoi îşi auzi numele repetat şi o mână îl atinse, ochii i se deschiseră şi izbutiră să vadă în lumina slabă a zorilor. Simţurile i se deşteptară şi se ridică. Doctorul era din nou îngenuncheat lângă patul său. Kiritsubo şi Ochiba stăteau în apropiere, privind ţintă la el. Samurai în gri erau peste tot în încăperea largă. Felinare cu ulei licăreau cald.

Doctorul îi vorbi din nou. Urechile încă îi mai ţiuiau, şi vocea pe care o auzea era slabă, dar nu se înşela, putea să audă din nou. Fără să vrea mâinile i se ridicară către urechi şi le apăsă. De îndată durerea explodă în capul său iscând scântei şi lumini colorate şi o durere violentă.

— Îmi pare rău, mormăi şi aşteptă ca suferinţa să înceteze, dorind să înceteze. Îmi pare rău, urechile dor, neh? Dar,

acum aud, înţelegi, doctor-san? Aud acum puţin. Iartă-mă, ce-ai spus?

Privi buzele omului, ca să-şi ajute auzul.

— Doamna Ochiba şi Kiritsubo-sama vor să ştie cum te simţi.

— Ah!

Blackthorne le privi. Băgă de seamă că erau îmbrăcate oficial. Kiritsubo purta un veşmânt complet alb cu excepţia unei eşarfe verzi, pe cap. Chimonoul lui Ochiba era verde întunecat, fără desene sau ornamente, iar eşarfa ei albă ca laptele.

— Mai bine, mulţumesc, spuse cu sufletul tulburat de atât alb. Apoi văzu lumina de afară şi înţelese că era aproape ziuă şi nu seară.

— Doctor-san, te rog, dormit o zi şi-o noapte?

— Da, Anjin-san. O zi şi-o noapte. Te rog întinde-te.

Doctorul luă încheietura mâinii lui Blackthorne între degetele sale lungi şi apăsă ca să simtă pulsul, ascultând cu vârful degetelor cele nouă pulsuri, trei la suprafaţă, trei la mijloc şi trei adânc, după cum cerea medicina chineză din timpuri imemoriale. Toţi din încăpere aşteptau diagnosticul. Doctorul dădu din cap mulţumit.

— Totul pare bine, Anjin-san. Nu dureri rele, înţelegi? Multă durere cap, neh?

Se întoarse şi explică mai amănunţit doamnelor Ochiba şi Kiritsubo.

— Anjin-san, spuse Ochiba, astăzi funeraliile Mariko-sama. Înţelegi „funeralii”?

— Da, doamnă.

— Bine. Funeraliile ei, îndată după răsărit. Este privilegiul domniei-tale să mergi, dacă doreşti, înţelegi?

— Da. Cred că da. Da, vă rog, merg şi eu.

— Foarte bine.

Ochiba vorbi doctorului, cerându-i să aibă mare grijă de pacientul său, după care, cu o plecăciune politicoasă către

Kiritsubo şi un zâmbet către Blackthorne, plecă. Kiri aşteptă până ea se îndepărtă.

— E bine, Anjin-san?

— Capul rău, doamnă. Îmi pare rău.

— Te rog să mă ierţi. Voiam să-ţi mulţumesc, înţelegi?

— Datoria, numai datoria. N-am izbutit. Mariko-sama, moartă, neh?

Kiri se înclină în faţa lui în semn de cinstire.

— Ai izbutit! Oh, da, ai izbutit, îţi mulţumesc, Anjin-san. Pentru ea şi pentru mine şi pentru ceilalţi. Spun multe mai târziu, îţi mulţumesc.

Apoi şi ea plecă.

Blackthorne încercă să-şi adune puterile şi se ridică în picioare. Capul îl durea cumplit, făcându-l să vrea să ţipe. Îşi strânse buzele într-o linie subţire, cu pieptul străpuns de dureri îngrozitoare, cu stomacul arzând. După un timp, ameţeala trecu, dar îi fasa un gust scârbos în gură. Îşi mişcă picioarele înainte şi păşi până la fereastră, apucându-se de pervaz, luptându-se să nu verse. Aşteptă, apoi începu să păşească în sus şi-n jos, dar asta nu îndepărtă durerea din cap, sau ameţeala.

— Eu, bine, mulţumesc, spuse şi se aşează din nou, recunoscător.

— Uite, bea asta. Face mai bine. Întăreşte hara.

Doctorul avea un zâmbet nevinovat. Blackthorne bău şi icni, căci fiertura mirosea ca găinaţul de pasăre amestecat cu alge mucegăite şi frunze putrezite într-o zi fierbinte de vară. Gustul era şi mai rău.

— Bea, curând mai bine, te rog să mă ierţi.

Blackthorne icni din nou, dar se strădui să bea.

— Curând mai bine, te rog să mă ierţi.

Slujinice sosiră şi-l pieptănară şi-i aranjară părul. Un bărbier îl bărbieri. Prosoape calde fură aduse pentru mâini şi faţă şi se simţi mult mai bine, dar durerea din cap rămase. Alţi servitori îl ajutară să se îmbrace în chimonoul

oficial şi tunica cu umeri largi ca nişte aripi şi îi întinseră o sabie nouă, scurtă.

— Dar, stăpâne. Dar de la Kiritsubo-sama, spuse o slujnică.

Blackthorne o primi şi o înfipse în cingătoare împreună cu sabia cea lungă, cea pe care i-o dăduse Toranaga, cu mânerul numai aşchii şi aproape fărâmat unde izbise cu el în zăvoare. Îşi aminti cum Mariko stătuse cu spatele lipit de uşă, apoi nimic până în clipă în care se găsise îngenuncheat deasupra ei, privind-o cum moare. După aceea nimic până acum.

— Îmi pare rău, acesta este donjonul, neh? spuse căpitanului uniformelor gri.

— Da, Anjin-san.

Căpitanul se înclină politicos, îndesat ca o maimuţă şi la fel de primejdios.

— De ce sunt aici, te rog?

Căpitanul zâmbi şi îşi ţinu politicos respiraţia.

— Seniorul General a poruncit.

— Dar de ce aici?

Samuraiul spuse:

— Au fost poruncile seniorului General. Vă rog să mă iertaţi, înţelegeţi?

— Da, mulţumesc, spuse obosit Blackthorne.

Când fu în sfârşit gata, se simţea îngrozitor. Puţin cha îl ajută pentru un timp, dar greaţa îl învălui din nou şi el vărsă într-un vas pe care un servitor îl ţinu pentru el, simţindu-şi pieptul şi capul străpuns de ace înroşite la fiecare spasm.

— Îmi pare rău, spuse doctorul răbdător. Iată, vă rog, beţi.

Mai bău din acel amestec, dar asta nu îl ajută.

Zorile se întindeau pe cer. Slujnicele îl înconjurară ajutându-l să se ridice, şi ieşi din încăperea mare cu străjile înaintea lui şi ceilalţi urmându-i. Coborâră pe scări până în curtea interioară. Alte străji aşteptau lângă un palanchin. Se urcă în el, recunoscător. La o poruncă din partea căpitanului samurailor în uniforme gri, hamalii ridicară palanchinul şi, cu străjile înconjurându-l protectoare, se

alăturară procesiunii de litiere, samurai şi doamne, care şerpuia afară din castel. Toţi erau îmbrăcaţi cât putuseră de bine. Unele dintre femei purtau chimonouri sobre, cu eşarfe albe, altele îmbrăcăminte albă, cu excepţia unei eşarfe colorate.

Blackthorne era conştient că era privit. Se prefăcu că nu bagă de seamă şi încercă să-şi ţină spatele drept şi să nu i se citească nimic pe faţă, rugându-se ca greaţa să nu-l învăluie iar şi să-l facă de ruşine. Durerea se înteţi.

Cortegiul se strecură printre întăriturile castelului, pe lângă mii de samurai aşezaţi în şiruri tăcute. Nimeni nu fu oprit, nici un fel de hârtie nu fu cerută. Cortegiul trecu pe lângă fiecare punct de pază, pe lângă grilaje ridicate şi de-a curmezişul celor cinci şanţuri, fără să fie oprit. Odată trecuţi de poarta principală, în afara fortificaţiilor, băgă de seamă că samuraii săi deveniră mult mai îngrijoraţi, ochii lor cercetând fiecare trecător, ţinându-se mai aproape de el, păzindu-l cu foarte mare grijă. Asta îi mai potoli neliniştea. Nu uitase că era un om însemnat. Procesiunea se încolăci peste un platou, trecu peste un pod, apoi se opri în piaţa de pe malul râului.

Locul era cam de trei sute de paşi pe cinci sute. În centrul lui era o groapă pătrată cu latura de cincisprezece paşi şi adâncă de cinci, plină cu lemne. Deasupra gropii era ridicat un acoperiş înalt, îmbrăcat în mătase albă şi de jur împrejurul lui erau pereţi din pânză albă, atârnată de beţe de bambus care erau îndreptate drept către răsărit, apus, miazănoapte şi miazăzi, cu o poartă mică de lemn în mijlocul fiecărui perete.

— Porţile sunt pentru suflet, ca să treacă prin ele, Anjin-san, în zborul lui către ceruri, îi spusese Mariko la Hakoné.

— Hai să mergem să înotăm, sau să vorbim despre altele, despre lucruri fericite.

— Da, desigur, dar mai întâi, te rog, lasă-mă să termin, deoarece acesta este un lucru foarte fericit. Funeraliile

noastre sunt mult prea importante pentru noi şi trebuie să înveţi despre ele Anjin-san, neh? Te rog.

— În regulă. Dar de ce patru porţi? De ce nu doar una?

— Sufletul trebuie să poată alege. Asta-i înţelept – oh, suntem foarte înţelepţi, neh? Nu ţi-am spus astăzi că te iubesc? Suntem un popor foarte înţelept, căci îngăduim sufletului să aleagă. Cele mai multe suflete aleg poarta dinspre miazăzi, Anjin-san. Asta-i cea importantă, unde se află mese cu smochine uscate, rodii proaspete şi alte fructe, ridichi şi alte legume şi mănunchiuri de lăstari de orez, dacă anotimpul e cei potrivit. Şi întotdeauna un bol cu orez proaspăt gătit, Anjin-san. Asta-i foarte important. Vezi, sufletul s-ar putea să dorească să mănânce înainte de plecare.

— Dacă o să fiu eu, pune un fazan fript, sau…

— Îmi pare rău, fără carne. Nici măcar peşte. Suntem foarte serioşi în privinţa asta, Anjin-san. Şi, de asemenea, pe masă o să se afle un mic vas cu cărbuni, arzând frumos lemn preţios şi uleiuri scumpe, ca să facă totul să miroasă plăcut.

Blackthorne simţi ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Vreau ca funeraliile mele să fie în zori, spusese întotdeauna atât de senină. Îmi plac zorii cel mai mult. Şi dacă ar putea fi, de asemenea, toamna…

Dragostea mea, se gândi, ai ştiut întotdeauna că nu va mai fi o toamnă.

Litiera lui se opri pe locul de onoare, în primele rânduri din centru şi se afla destul de aproape ca să zărească stropi pe fructele udate cu apă. Totul era acolo după cum îi spusese ea. De jur împrejur erau sute de palanchine şi piaţa era plină cu mii de samurai şi doamnele lor, sosiţi pe jos, toţi tăcuţi şi nemişcaţi. Îl recunoscu pe Ishido şi alături de el, pe Ochiba. Niciunul nu se uită la el. Stăteau în litierele lor somptuoase şi priveau la pereţii albi de pânză care ondulau în adierea blândă. Kiyama stătea de partea cealaltă, lângă Ochiba, Zataki în apropiere, cu Ito. Litiera închisă a lui

Onoshi se afla, de asemenea, acolo. Toţi aveau rânduri de străji. Samuraii lui Kiyama purtau cruci. Şi ai lui Onoshi.

Blackthorne privi în jur, căutându-l pe Yabu, dar nu-l putu găsi nicăieri, după cum nu era de găsit nici un samurai în uniformă maro, sau o faţă prietenoasă. Kiyama se uită la el, cu un chip de piatră şi când Blackthorne îi văzu ochii, se bucură că avea străji. Totuşi se înclină uşor, dar privirea nemişcată a lui Kiyama nu se schimbă şi nici nu i se răspunse la gestul său politicos. După o clipă Kiyama se uită în altă parte şi Blackthorne răsuflă mai uşurat.

Sunetul tobelor şi clopotelor, al metalului lovit de metal, sfâşia aerul. Discordant. Pătrunzător. Toţi ochii se îndreptară către poarta principală a castelului. De sub arcada ei, ca o gură larg căscată, ieşi un palanchin împodobit, purtat de opt preoţi shinto, un preot de rang înalt stând în el ca un Buddha sobru. În faţa şi înapoia acestei litiere alţi preoţi izbeau tobe de metal şi după ei urmau două sute de preoţi budişti în tunici portocalii şi alţi preoţi shinto îmbrăcaţi în alb şi apoi catafalcul ei.

Catafalcul era bogat şi acoperit, în întregime alb, iar ea era îmbrăcată în alb şi sprijinită şezând cu capul uşor înainte, cu faţa fardată şi părul meticulos aranjat. Zece samurai în uniforme maro îl purtau. Înaintea catafalcului doi preoţi tineri aruncau mici petale de trandafir din hârtie, pe care vântul le lua şi le împrăştia, însemnând că viaţa era la fel de efemeră ca o floare, iar în urma lor doi preoţi trăgeau două suliţe cu vârful în ţărână, arătând că ea fusese samurai şi la fel de tare în împlinirea datoriei ei ca şi lamele de oţel. După ei veneau patru preoţi cu torţe neaprinse. Urma Saruji, fiul ei, cu faţa la fel de albă ca şi chimonoul, apoi Kiritsubo şi doamna Sazuko, amândouă în alb, cu părul lăsat liber, înfăşurat doar în văluri transparente, verzi. Părul fetei cobora dincolo de brâu, al lui Kiri era şi mat lung. După aceea era un loc gol şi apoi veneau rămăşiţele garnizoanei lui Toranaga. Unii dintre samuraii în uniforme maro erau răniţi şi mulţi şchiopătau.

Blackthorne o vedea doar pe ea. Părea adâncită în rugăciuni şi nu se vedea nici un semn pe chipul ei. Se ţinu cât putu de drept, ştiind câtă cinstire însemna pentru ea această ceremonie publică, cu Ishido şi Ochiba ca participanţi de onoare, dar asta nu-i uşură suferinţa.

Timp de mai bine de o oră marele preot rosti incantaţii şi tobele răsunară. Apoi, în tăcerea bruscă, Saruji înaintă, luă o torţă stinsă şi merse către toate cele patru porţi, la răsărit, apus, miazănoapte şi miazăzi, ca să se încredinţeze că nu exista nici o piedică în calea sufletului.

Blackthorne băgă de seamă că băiatul tremura şi îşi ţinea ochii plecaţi în timp ce se îndrepta către catafalc. Ridică şnurul alb legat de el şi îi conduse pe purtători prin poarta de la miazăzi. Litiera fu aşezată cu grijă pe lemne. O altă incantaţie solemnă, apoi Saruji atinse torţa îmbibată în ulei de cărbunii din vas. Flăcările izbucniră deîndată. El şovăi, se întoarse singur prin poarta dinspre miazăzi şi aruncă torţa pe rug. Lemnul îmbibat cu ulei se aprinse. Deveni iute o vâlvătaie. Curând, flăcările se ridicară la zece picioare înăţime. Saruji fu nevoit să se tragă înapoi din cauza căldurii, apoi aduse lemne aromate şi uleiuri şi le aruncă pe foc. Acoperişul uscat iască explodă. Pereţii de pânză luară foc. Acum, întreaga groapă era un amestec de flăcări tunătoare, răsucindu-se, trosnind nedomolite.

Stâlpii acoperişului se prăbuşiră. Un oftat trecu printre privitori. Preoţii înaintară şi mai puseră lemn pe rug şi flăcările se ridicară mai înalte, fumul răsucindu-se în valuri. Acum doar cele patru mici porţi rămaseră în picioare. Blackthorne văzu căldura încingându-le. Apoi şi ele izbucniră în flăcări.

Ishido, cel mai de seamă dintre privitori, ieşi din palanchin şi păşi înainte făcând ofranda rituală de lemn preţios. Se înclină cu multă politeţe şi se aşeză din nou în litieră. La porunca sa hamalii îl ridicară şi se îndreptă înapoi către castel. Ochiba îl urmă. Alţii începură să plece.

Saruji se înclină către flăcări pentru o ultimă dată. Se întoarse şi se îndreptă către Blackthorne. Se opri în faţa lui şi se înclină din nou.

— Mulţumesc, Anjin-san, spuse el.

Apoi se depărtă cu Kiri şi doamna Sazuko.

— Totul s-a terminat, Anjin-san, spuse căpitanul uniformelor gri cu un zâmbet. Kami în siguranţă acum. Mergem la castel.

— Aşteaptă, te rog.

— Îmi pare rău, poruncă, neh? spuse căpitanul neliniştit, ceilalţi strângându-se mai aproape.

— Te rog, aşteaptă.

Nepăsător la neliniştea lor, Blackthorne ieşi din litieră, aproape orb de durere. Samuraii se împrăştiară acoperindu-l. Înaintă către masă şi culese câteva dintre micile bucăţi de lemn de camfor şi le aruncă în vâlvătaie. Nu putea vedea nimic prin perdeaua de flăcări.

— In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti, murmură binecuvântarea, făcând un mic semn al crucii.

Apoi se întoarse şi se depărtă de foc.

Când se trezi, capul său era mult mai bine, dar se simţea golit. Durerea surdă încă pulsa în spatele tâmplelor şi de-a curmezişul frunţii.

— Cum te simţi, Anjin-san? spuse doctorul cu zâmbetul său care-i dezgolea dinţii, cu vocea încă slabă pentru bolnav. Dormit multă vreme.

Blackthorne se ridică într-un cot şi se holbă somnoros la umbrele soarelui. Trebuie să fie aproape cinci după-amiază, se gândi. Am dormit mai bine de şase ore.

— Dormit toată ziua, neh?

Doctorul zâmbi.

— Toată ziua de ieri şi noaptea şi toată ziua de astăzi, înţelegi?

— Înţeleg, da.

Blackthorne se întinse pe spate cu o urmă de sudoare pe piele. Bine, îşi spuse. Cel mai bun lucru pe care îl puteam

face. Nu-i de mirare că mă simt mai bine.

Patul său cu saltele moi era acum pe trei laturi ascuns vederii de paravane scumpe, panouri pictate cu peisaje şi imagini marine şi încrustate cu fildeş. Razele soarelui pătrundeau prin ferestrele din faţă şi muştele roiau, camera era largă, plăcută şi liniştită. Afară se auzeau sunetele castelului, amestecate cu tropotele cailor cu copitele nepotcovite, cu zornăitul zăbalelor. Briza uşoară aducea mirosul fumului. Nu ştiu dacă aş vrea să fiu ars, se gândi. Dar, ia stai, nu-i asta mai bine decât să fii pus într-o cutie şi îngropat şi apoi, viermii… Opreşte-te! îşi porunci, simţindu-se alunecând în jos. N-ai de ce să-ţi faci griji. Karma e karma şi când ai să mori, ai să mori şi n-ai să mai ştii nimic atunci şi nimic e mai bine decât să te îneci, umplându-te de apă, cu trupul umflându-se şi crabii… Opreşte-te!

— Beţi, vă rog.

Doctorul îi mai dădu din amestecul scârbos. El icni, dar îl bău.

— Cha, vă rog.

Slujinica îi turnă şi el mulţumi. Era o femeie cu faţă rotundă, de vârstă mijlocie, cu ochii ca două crăpături şi un zâmbet gol, nemişcat. După trei ceşti, gura sa începuse să fie suportabilă.

— Vă rog, Anjin-san, cum urechile?

— La fel. Încă departe, departe, înţelegi? Foarte departe.

— Înţeleg. Mâncaţi, Anjin-san?

O tavă mică era pregătită cu orez şi supă şi peşte prăjit pe cărbune. Încă îi era greaţă, dar îşi aminti că nu mâncase nimic de două zile, aşa că se strădui să înghită puţin orez şi bău supa de peşte. Asta îi făcu bine la stomac şi el mai mâncă şi, termină totul, folosind beţişoarele ca o prelungire a degetelor, fără un efort vizibil.

— Mulţumesc. Foame.

— Da, spuse doctorul.

Puse un săculeţ cu ierburi pe masa joasă de lângă pat.

— Faceţi cha cu astea, Anjin-san. O dată pe zi până când se termină, înţelegeţi?

— Da, mulţumesc.

— A fost o mare cinste să vă slujesc.

Făcu un semn slujnicei, care luă tava goală şi după altă plecăciune, porni în urma ei ieşind pe aceeaşi uşă interioară. Blackthorne rămase singur. Se întinse la loc în aşternut, simţindu-se mult mai bine.

— Mi-a fost doar foame, spuse cu voce tare.

Purta doar o pânză în jurul şoldurilor. Hainele sale de ceremonie erau într-o grămadă dezordonată, cum le lăsase şi asta îl surprinse, deşi un chimonou curat, de culoare maro, se afla alături de săbii. Se lăsă pradă gândurilor, apoi dintr-o dată simţi o prezenţă străină. Nesigur, se săltă şi privi în jur, apoi se ridică în genunchi şi se uită pe deasupra paravanului şi înainte să-şi dea seama, era în picioare, cu capul crăpându-i de durere din cauza mişcării bruşte, de panică, căci îl văzuse pe iezuitul japonez cu tonsură privindu-l, îngenunchiat nemişcat lângă uşa principală, cu un crucifix şi un şirag de mătănii în mână.

— Cine eşti? întrebă prin valul de durere.

— Sunt Fratele Michael, senhor.

Ochii negri-cărbune nu clipiră. Blackthorne se depărtă de paravane şi se apropie de săbii.

— Ce vrei de la mine?

— Am fost trimis să vă întreb cum vă simţiţi, zise Michael liniştit, într-o portugheză limpede, deşi cu accent.

— De cine?

— De seniorul Kiyama.

— Dintr-o dată Blackthorne îşi dădu seama că erau complet singuri.

— Unde sunt gărzile mele?

— Nu mai aveţi, senhor.

— Desigur că am. Am douăzeci de samurai în gri. Unde sunt samuraii mei?

— Nu era niciunul aici când am ajuns, senhor. Îmi pare rău, încă dormeaţi atunci.

Michael făcu semn grav către uşă.

— Poate i-aţi putea întreba pe samuraii aceia.

Blackthorne îşi ridică sabia.

— Te rog, dă-te la o parte din uşă.

— Nu sunt înarmat, Anjin-san:

— Totuşi nu te apropia de mine. Popii mă fac nervos.

Ascultător, Mchael se ridică în picioare şi se depărtă cu acelaşi calm enervant. Afară doi samurai în gri îşi treceau timpul aplecaţi peste balustrada scărilor.

— Bună ziua, spuse Blackthorne politios, nerecunoscând pe niciunul dintre ei.

Niciunul nu se înclină.

— Bună ziua, Anjin-san, răspunse unul.

— Vă rog, unde sunt celelalte gărzi?

— Toate gărzile luate la Ora Iepurelui, în dimineaţa asta. Înţelegi „Ora Iepurelui”? Nu suntem gărzile tale, Anjin-san. Acesta este postul nostru obişnuit.

Blackthorne simţi sudoarea rece scurgându-i-se de-a lungul spatelui.

— Gărzile luate? Cine poruncit?

Amândoi samuraii râseră. Cel mai înalt spuse:

— Aici, în donjon, Anjin-san, numai seniorul General dă porunci, sau doamna Ochiba. Cum te simţi acum?

— Mai bine, mulţumesc.

Celălalt samurai strigă ceva. În câteva clipe, dintr-o încăpere ieşi un ofiţer urmat de patru samurai. Era tânăr şi mândru. Văzându-l pe Blackthorne, ochii i se luminară.

— Ah, Anjin-san, cum te simţi?

— Mai bine, mulţumesc. Te rog să mă ierţi, dar unde sunt gărzile?

— Mi s-a poruncit să-ţi spun, când te vei trezi, că trebuie să te întorci la corabia dumitale. Aici este permisul.

Căpitanul scoase o hârtie din mânecă şi i-o dădu şi arată batjocoritor cu degetul către Michael.

— Ăsta trebuie să-ţi fie călăuză.

Blackthorne încercă să-şi pună mintea la lucru, ceva striga acolo „primejdie”.

— Da, mulţumesc. Dar mai întâi trebuie văzut senior Ishido. Foarte important.

— Îmi pare rău, poruncile sunt să te întorci la corabie de îndată ce te trezeşti, înţelegi?

— Da. Te rog să mă ierţi, dar foarte important eu văd senior Ishido. Te rog, spune-i căpitanului dumitale. Acum. Trebuie văd senior Ishido înainte plecat. Foarte important. Îmi pare rău.

Samuraiul se scărpină la semnele de vărsat din bărbie.

— Am să întreb. Te rog, îmbracă-te.

Porni plin de importanţă, spre uşurarea lui Blackthorne. Cei patru samurai rămaseră. Blackthorne se întoarse şi se îmbrăcă iute. Ei îl păziră. Preotul aşteptă pe coridor.

Ai răbdare, îşi spuse. Nu te gândi şi nu-ţi face griji. E o greşeală, nimic nu s-a schimbat. Ai încă toată puterea pe care ai avut-o.

Îşi puse amândouă săbiile în brâu şi bău restul ceaiului. Apoi văzu permisul. Hârtia avea pecete şi era acoperită cu simboluri mărunte. Nu te poţi înşela în privinţa asta, îşi spuse, chimonoul cel nou era deja asudat.

— Hei, Anjin-san, spuse unul dintre samurai, am auzit că ai ucis cinci ninja. Foarte, foarte bine, neh?

— Îmi pare rău, numai doi, poate trei.

Blackthorne îşi răsuci capul dintr-o parte în cealaltă ca să scape de durere şi ameţeală.

— Am auzit că au murit cincizeci şi şapte de ninja, o sută şi şaptesprezece samurai în uniforme maro, aşa e?

— Nu ştiu, îmi pare rău.

Căpitanul se întoarse.

— Poruncile domniei-tale sunt să mergi la corabie, Anjin-san. Acest preot îţi va fi călăuză.

— Da, mulţumesc, dar mai întâi, te rog să mă ierţi, trebuie văzut doamna Ochiba. Foarte, foarte important. Te rog,

cere-i căpitanului…

Căpitanul se răsuci către Michael şi vorbi răguşit şi foarte repede.

— Neh?

Michael se înclină netulburat şi se întoarse către Blackthorne.

— Îmi pare rău, senhor. El spune că superiorul său îl va întreba pe superiorul său, dar între timp domnia-voastră trebuie să plecaţi de îndată şi să mă urmaţi la galeră.

— Ima! adăugă căpitanul plin de importanţă.

Blackthorne ştia că era mort. Se auzi spunând:

— Mulţumesc, căpitane. Unde străjile mele, te rog?

— Nu ai nici un fel de străji.

— Te rog, trimite de pe corabie. Te rog, adu-mi vasalii mei de la…

— Poruncă mergi corabie acum! Înţelegi, neh?

Cuvintele erau nepoliticoase şi foarte ferme.

— Pleacă corabie, adăugă căpitanul cu un zâmbet strâmb, aşteptând ca Blackthorne să se încline primul.

Blackthorne băgă de seamă şi totul deveni un coşmar, totul se mişca încet şi înceţoşat şi el dorea cu disperare să se golească şi să şteargă sudoarea de pe chip şi să se încline, dar era sigur că acest căpitan abia îi va răspunde, poate nici chiar cu politeţea trebuincioasă şi nicidecum ca unui egal, aşa că el va fi ruşinat în faţa tuturor. Era limpede că fusese trădat şi vândut vrăjmaşilor creştini, că Kiyama şi Ishido şi preoţii erau parte din trădare şi pentru vreun motiv oarecare, oricare ar fi fost preţul, nu mai avea acum altceva de făcut decât să-şi şteargă sudoarea şi să se încline şi să plece, iar ei îl aşteptau.

Apoi Mariko fu lângă el şi-şi aminti groaza ei şi tot ceea ce-i spusese şi tot ceea ce făcuse şi tot ceea ce-l învăţase. Îşi forţă mâna să se aşeze pe mânerul sfărâmat al sabiei, îşi depărtă provocator picioarele, ştiind că soarta-i era hotărâtă, karma era statornicită şi că dacă avea să moară, mai bine să moară acum, cu mândrie, decât mai târziu.

— Sunt John Blackthorne, Anjin-san, spuse el, neclintit în hotărârea luată, aceasta dându-i o putere stranie şi grosolănia de care era nevoie, general al corăbiilor seniorului Toranaga. Toate corăbiile. Samurai şi hatamoto. Cine eşti tu?

Căpitanul roşi.

— Saigo Massakatsu din Kaga, căpitan din garnizoana seniorului Ishido.

— Sunt hatamoto. Tu eşti hatamoto? întrebă Blackthorne şi mai grosolan, fără ca măcar să ia în seamă numele potrivnicului său, văzându-l doar cu limpezime nemăsurată, ireală, desluşind fiecare por, fiecare fir de păr, fiecare pată de culoare din ochii duşmănoşi, negri, fiecare păr de pe dosul mâinii ce ţinea mânerul sabiei.

— Nu, nu hatamoto.

— Eşti samurai, sau ronin?

Ultimul cuvânt şuieră şi Blackthorne simţi bărbaţii din spatele lui, dar nu-i păsa. Îl privea doar pe căpitan, aşteptând pentru lovitura neaşteptată, mortală, care aduna toată hara-gei, toată energia interioară şi se pregăti să întoarcă lovitura cu o forţă la fel de zdrobitoare, pentru o moarte onorabilă şi astfel să-şi învingă duşmanul. Spre uluirea lui văzu ochii căpitanului schimbându-se şi omul se înfioră şi se înclină adânc şi umil. Rămase aplecat, fără apărare.

— Vă rog… vă rog să-mi iertaţi proastele purtări. Eu… eu am fost ronin, dar seniorul General mi-a mai dat o şansă. Vă rog, iertaţi-mi proastele purtări, Anjin-san!

Vocea-i era plină de ruşine. Era totul ireal şi Blackthorne era încă pregătit să lovească, aşteptându-se să trebuiască să lovească, aşteptând moartea şi nu victoria. Privi la ceilalţi samurai. Ca un singur om, ei se înclinară şi rămaseră aşa, alături de căpitanul lor, dovedindu-i victoria.

După o clipă Blackthorne se înclină ţeapăn, dar nu ca un egal. Ei rămaseră plecaţi până când el se întoarse şi porni pe coridor, cu Michael în urma lui, spre treptele principale,

în josul lor şi în curtea interioară. Nu mai simţea nici o durere acum. Era înconjurat de o uriaşă aură. Samuraii în gri îl priveau şi grupul de samurai, care îl escorta pe el şi pe Michael către primul punct de control, se ţinu grijuliu departe de sabia lui. Un om fu trimis grabnic înainte.

La următorul punct de control noul ofiţer se înclină politicos ca de la egal la egal şi Blackthorne se înclină la rândul său. Permisul lui fiind examinat cu grijă, o altă escortă îl luă până la următorul punct de control, unde totul se repetă. De acolo, peste şanţul interior şi peste următorul. Nimeni nu se amestecă în treburile lui. Samuraii abia dacă-i dădeau atenţie.

Treptat băgă de seamă că durerea slăbise mult. Sudoarea se uscase. Îşi desfăcu degetele de pe mânerul sabiei şi le mişcă un timp. Se opri la o fântână construită într-un perete şi bău şi se stropi cu apă pe cap.

Samuraii care-l însoţeau se opriră şi-l aşteptară politicoşi şi în tot acest timp el încerca să înţeleagă de ce pierduse bunăvoinţa lui Ishido şi a doamnei Ochiba. Nimic nu s-a schimbat, se gândi agitat. Privi în sus şi-l văzu pe Michael privindu-l.

— Ce doreşti?

— Nimic, senhor, spuse acesta politicos.

Apoi un zâmbet plin de căldură se întinse pe faţa lui.

— Ah, senhor, mi-aţi făcut un mare bine acolo, făcându-l pe acel cabrón prost-crescut să-şi bea propria urină. Oh, a fost atât de plăcut de privit. Îţi mulţumesc, adăugă în latină.

— N-am făcut nimic pentru dumneata, răspunse Blackthorne în portugheză, nedorind să vorbească latina.

— Da. Dar fie ca pacea Domnului să fie asupra domniei-voastre. Aflaţi că Dumnezeu lucrează în nebănuite feluri. A fost un serviciu făcut tuturor bărbaţilor. Acel ronin a fost umplut de ruşine şi a meritat. Este un lucru murdar să batjocoreşti bushido.

— Eşti samurai?

— Da, senhor, am această cinste, spuse Michael. Tatăl meu este vărul seniorului Kiyama şi clanul meu este din provincia Hizen din Kyushu. Cum aţi ştiut că era ronin?

Blackthorne încercă să-şi amintească.

— Nu sunt sigur. Poate pentru că a spus că era din Kaga, iar asta este foarte departe de aici. Şi Mariko… doamna Toda a spus că provincia Kaga este departe, în nord. Nu ştiu, nu-mi amintesc prea bine ce am spus.

Ofiţerul care îi escorta se apropie.

— Vă rog să mă iertaţi, Anjin-san, dar acest om vă supără?

— Nu, nu, mulţumesc.

Blackthorne porni din nou. Permisul îi fu verificat din nou, cu politeţe şi îşi continuară drumul.

Soarele cobora spre apus, deşi până atunci mai erau câteva ceasuri. Vârtejuri de praf se răsuceau în spirale subţiri în curenţii fierbinţi de aer. Trecură pe lângă multe grajduri, toţi caii legaţi cu capul în afară, lăncii şi suliţe şi şei gata pentru o plecare imediată, samuraii îngrijind caii şi curăţind echipamentul. Blackthorne fu uluit de numărul lor.

— Cât mult cal, căpitane? întrebă.

— Mii, Anjin-san. Zece, douăzeci, treizeci de mii aici şi prin alte părţi din castel.

Când trecură către ultimul şanţ, Blackthorne îi făcu semn lui Michael.

— Mă duci la galeră?

— Da. Asta mi s-a spus să fac, senhor.

— Nicăieri altundeva?

— Nu, senhor.

— De către cine?

— Seniorul Kiyama şi Părintele Inspector, senhor.

— Ah, el. Prefer Anjin-san, nu senhor, părinte.

— Vă rog să mă iertaţi, Anjin-san, dar nu sunt încă preot, nu sunt hirotonisit.

— Când se va întâmpla asta?

— Când o să vrea Domnul, spuse încrezător Michael.

— Unde-i Yabu-san?

— Nu ştiu, îmi pare rău.
— Mă duci doar la corabie? Nicăieri altundeva?
— Da, Anjin-san.
— Şi după aceea sunt liber? Liber să plec unde vreau?
— Mi s-a spus să întreb unde staţi şi apoi să vă călăuzesc până la corabie, nimic mai mult. Sunt doar un mesager, o călăuză.
— Juri pe Dumnezeu?
— Sunt doar o călăuză, Anjin-san.
— Unde-ai învăţat să vorbeşti portugheza şi latina atât de bine?
— Am fost unul dintre cei patru acoliţi trimişi de Părintele Inspector la Roma. Aveam treisprezece ani, Uraga-noh-Tadamasa doisprezece.
— Ah, acum îmi amintesc. Uraga-san mi-a spus că ai fost unul dintre ei. Ştii că e mort?
— Da. Mi-a părut rău când am auzit.
— Creştinii au făcut asta.
— Ucigaşii au făcut asta, Anjin-san. Asasinii. Or să fie judecaţi, n-avea grijă.
După un timp, Blackthorne spuse:
— Cum ţi-a plăcut la Roma?
— Am urât-o. Toţi am simţit acelaşi lucru. Tot ce ţinea de ea – hrana şi murdăria şi urâţenia. Acolo toţi sunt eta. De necrezut! Ne-a luat opt ani ca să ajungem acolo şi înapoi şi, oh, cât am binecuvântat Sfânta Fecioară, când în cele din urmă ne-am întors!
— Şi biserica? Preoţii?
— Îngrozitori, cei mai mulţi dintre ei, spuse liniştit Michael. Am fost cutremurat de morala lor şi ţiitoarele şi lăcomia şi fastul şi ipocrizia şi lipsa de bune purtări şi cele două feluri de-a se purta, una pentru turmă şi alta pentru păstori. Am urât totul şi totuşi l-am găsit pe Dumnezeu printre unii dintre ei, Anjin-san. Atât de ciudat! Am descoperit adevărul în catedrale şi prin mânăstiri şi printre preoţi.

Michael îl privi nevinovat, străbătut de un val de blândeţe.

— A fost ceva rar, Anjin-san, foarte rar când am găsit câte-o sclipire, e adevărat, dar am găsit totuşi Adevărul şi pe Dumnezeu şi ştiu totuşi că creştinismul este singura cale către viaţa veşnică… Te rog să mă ierţi, creştinismul catolic.

— Ai văzut autodafeurile, inchiziţia, închisorile, sau judecata vrăjitoarelor?

— Am văzut multe lucruri îngrozitoare. Foarte puţini oameni sunt înţelepţi. Cei mai mulţi sunt păcătoşi şi mari răutăţi se întâmplă pe pământ în numele Domnului, dar nu de la Domnul. Această lume este o vale a plângerii şi doar un Purgatoriu al Păcii Veşnice.

Se rugă în tăcere un timp, apoi reîmprospătat privi în sus.

— Chiar câţiva eretici pot fi buni, neh?

— Poate, răspunse Blackthorne, începând să-i placă de el.

Ultimul şanţ şi ultima poartă, poarta principală de sud. Ultimul punct de control şi hârtiile îi fură luate. Michael trecu pe sub ultimul grilaj. Blackthorne îl urmă. În afara castelului îi aşteptau o sută de samurai. Oamenii lui Kiyama. Revăzu crucifixele şi duşmănia şi se opri. Michael, nu. Ofiţerul îi făcu semn lui Blackthorne să înainteze. El se supuse. Samuraii îl înconjurară prinzându-l în mijlocul lor. Hamalii şi negustorii de pe drum se împrăştiară şi se înclinară sau se aşezară în genunchi până ce ei trecură. Câţiva ridicară cruci şi Michael îi binecuvântă, conducând drumul în josul pantei uşoare, pe lângă locul pentru funeralii, unde groapa nu mai fumega, peste un pod, spre oraş, îndreptându-se către mare. Samurai în gri şi alţii, fără uniforme, veneau din oraş printre trecători. Când îl vedeau pe Michael pufneau batjocoritor şi l-ar fi împins într-o parte dacă n-ar fi fost mulţimea de samurai ai lui Kiyama. Blackthorne îl urma pe Michael. Era mai presus de teamă, deşi nu dincolo de dorinţa de a scăpa. Dar n-avea unde să fugă, sau să se ascundă, pe pământ. Singurul lui loc sigur era pe Erasmus, ieşind în largul mării, cu un echipaj complet alături de el, cu provizii şi arme.

— Ce se întâmplă la galeră, Frate?

— Nu ştiu, Anjin-san.

Ajunseseră acum pe străzile oraşului, apropiindu-se de mare. Michael dădu colţul şi intră într-o piaţă de peşte. Slujnice drăguţe sau grase şi doamne bătrâne sau tinere şi bărbaţi, şi cumpărători, şi vânzători, şi copii, toţi se holbară la el cu gurile căscate, apoi începură să se plece grăbiţi. Blackthorne îi urmă pe samurai printre tejghele şi panere şi tăvi de bambus cu tot felul de peşti, unii lucind de prospeţime, întinşi, bine curăţaţi, unii înotând în vase, homari şi languste, crabi şi raci şi creveţi. Nu erau nicidecum atât de curaţi în Londra, se gândi fără să vrea, nici peştii şi nici cei care-i vindeau. Apoi văzu un rând cu tarabe cu mâncare, fiecare cu câte un mic vas cu jăratec într-o parte şi simţi întreaga aromă a racilor care se frigeau.

— Iisuse!

Fără să se gândească schimbă direcţia. De îndată samuraii i se aşezară în cale.

— Gomen nasai kinjiru, spuse unul dintre ei.

— Iyé, răspunse Blackthorne la fel de brutal. Watashi tabetai desu, neh? Watashi, Anjin-san, neh? Mi-e foame. Sunt Anjin-san!

Blackthorne trecu printre ei. Ofiţerul se grăbi să intervină. De îndată, Michael păşi înapoi şi începu să vorbească împăciuitor, deşi cu autoritate, şi-i ceru învoirea, iar aceasta, deşi fără tragere de inimă, îi fu acordată.

— Vă rog, Anjin-san, spuse el. Ofiţerul spune, mâncaţi dacă doriţi. Ce v-ar place?

— Câţiva dintre aceia, te rog?

Blackthorne arătă către nişte creveţi uriaşi, fără cap, despicaţi pe întreaga lor lungime, cu carnea roz şi albă, cu cochiile prăjite desăvârşit.

— Câţiva dintre aceştia.

Nu-şi putu dezlipi ochii de pe ei.

— Te rog, spune-i ofiţerului că n-am mâncat de aproape două zile şi mi s-a făcut brusc foame, îmi pare rău.

Vânzătorul era un bătrân cu trei dinţi în gură şi piele tăbăcită şi purta numai o fâşie de pânză în jurul şoldurilor. Era plin de mândrie că fusese aleasă tejgheaua sa şi, cu beţişoarele tremurându-i între degete, alese cinci dintre cei mai buni creveţi, îi aşează ordonat pe o tavă de bambus, punând alţii la prăjit.

— Dozo, Anjin-sama.

— Domo.

Blackthorne îşi simţi stomacul chiorăind. Ar fi vrut să-i înghită dintr-o dată. În loc de asta, îşi alese unul cu beţişoarele noi de lemn, îl cufundă în sos şi îl mâncă cu plăcere. Era delicios.

— Frate Michael? întrebă oferindu-i tava.

Michael luă unul, dar numai din bună-cuviinţă. Ofiţerul refuză, deşi îi mulţumi.

Blackthorne isprăvi tava şi mai mâncă încă două. Ar mai fi mâncat încă două, dar hotărî să n-o facă, pentru buna-cuviinţă şi de asemenea pentru că nu voia să-şi încarce stomacul.

— Mulţumesc, spuse, aşezând jos tava cu politicoasa râgâială obligatorie. Bimi desu. Delicios.

Omul se lumină la faţă, se înclină şi toţi vânzătorii din jurul lor se înclinară, iar Blackthorne descoperi, spre groaza lui, că nu avea bani. Se înroşi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Michael.

— Eu… eu n-am nici un fel de bani la mine, sau, mă rog, ceva ca să-i dau omului. Eu… n-ai putea să îmi împrumuţi, te rog?

— N-am bani, Anjin-san. Noi nu purtăm bani.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Vânzătorul rânjea, aşteptând răbdător. Apoi, la fel de stânjenit, Michael se întoarse către ofiţer şi îi ceru în şoaptă bani. Ofiţerul deveni brusc furios pe Blackthorne. Se răsti către unul dintre oamenii săi, care înaintă şi plăti generos, primind mii de mulţumiri, în timp ce

roşu la faţă şi asudat, Michael se întoarse şi porni din nou. Blackthorne îl ajunse din urmă.

— Îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat, dar… dar nu mi-a dat prin cap. E pentru prima dată când am cumpărat ceva aici. N-am avut niciodată bani, oricât de prostesc sună asta şi nu m-am gândit niciodată… n-am folosit niciodată bani.

— Vă rog, lăsaţi asta, Anjin-san. Nu s-a întâmplat nimic.

— Te rog, spune-i ofiţerului că o să-i plătesc când vom ajunge la corabie.

Michael făcu ce i se spusese. Merseră în tăcere pentru un timp, Blackthorne începând să-şi vină în fire. La capătul străzii era plaja, marea liniştită şi leneşă sub razele soarelui. Înţelese unde se aflau şi arătă către stânga, către o stradă largă care ducea de la est la vest.

— Hai să mergem pe acolo.

— Pe aici e mai iute, Anjin-san.

— Da, dar pe drumul ăsta trebuie să trecem pe lângă misiunea iezuită şi pe lângă lorca portugheză. Aş face mai degrabă un ocol şi aş lua-o pe drumul cel mai lung.

— Mi s-a spus s-o iau pe aici.

— Hai să mergem pe dincolo.

Blackthorne se opri. Ofiţerul întrebă ce se întâmplase şi Michael îi explică. Ofiţerul îi făcu semn, înainte, pe drumul lui Michael.

Blackthorne cântări rezultatele unui refuz. Avea să fie dus cu forţa, sau legat şi târât, sau purtat pe sus. Niciuna dintre acestea nu-i convenea, aşa că ridică din umeri şi porni.

Ieşiră de pe drumul larg care ocolea plaja. La o jumătate de ri în faţa lor se aflau depozitele iezuite şi magaziile şi la o sută de paşi mai departe putea să vadă corabia portugheză. Dincolo de ea, la alţi două sute de paşi, se găsea galera sa. Era încă prea departe ca să poată deosebi oamenii de la bord.

Ridică o piatră şi o aruncă în mare.

— Să mergem de-a lungul plajei, un timp.

— Desigur, Anjin-san.

Michael coborî pe nisip. Bâackthorne merse printre valurile mici, bucurându-se de răcoarea apei şi de plescăitul valurilor mărunte.

— E o parte minunată a zilei, neh?

— Ah, Anjin-san, spuse Michael cu prietenie bruscă. Sunt multe momente, Sfânta Fecioară să mă ierte, când aş vrea să nu fiu preot, ci doar fiul tatălui meu, şi acesta este unul dintre…

— De ce?

— Mi-ar place să te răpesc pe dumneata, pe dumneata şi corabia dumitale ciudată de la Yokohama, să te duc la Hizen, în marele nostru port de la Sasebo. Apoi, ţi-aş cere să te tocmeşti cu mine. Ţi-aş cere să-mi arăţi mie şi căpitanilor noştri tot ce ştii despre corabia dumitale şi despre felul vostru de a naviga. În schimb ţi-aş oferi cei mai buni dascăli din împărăţie, profesori de bushido, cha-no-yu, hara-gei, ki, meditaţie za-zen, aranjatul florilor şi toate cunoştinţele speciale, unice, pe care noi le avem.

— Mi-ar place asta. De ce n-o facem acum?

— Azi nu e cu putinţă. Dar ştii deja atât de multe şi în atât de puţin timp, neh? Mariko-sama a fost un mare dascăl. Eşti un samurai pe cinste. Şi ai o calitate care e rară aici: nimeni nu poate spune ce ai să faci în clipa următoare. Taikô era aşa, Toranaga-sama la fel. Vezi, de obicei noi suntem un popor ale cărui fapte poţi să le prevezi cu uşurinţă.

— Aşa să fie?

— Da.

— Atunci, găseşte-mi o cale să scap de capcana în care mă aflu.

— Îmi pare rău, nu e niciuna, Anjin-san.

— Nu cred asta. De unde ştii că corabia mea e la Yokohama?

— Asta ştie toată lumea.

— Aşa?

— Aproape totul despre dumneata şi despre cum l-ai apărat pe seniorul Toranaga şi pe doamna Maria – doamna

Toda, este bine ştiut şi ţinut la mare cinste.

— Nu cred nici asta.

Blackthorne ridică o altă piatră latăşi o făcu să salte pe deasupra valurilor. Înaintară, Blackthorne îngânând un cântec vesel marinăresc, plăcându-l foarte mult pe Michael. În curând calea lor fu tăiată de un dig. Trecură peste el şi ajunseră din nou în drum. Depozitele iezuite şi Misiunea se înălţau ameninţătoare sub cerul care începuse să se înroşească. Văzu slujitorii mireni ai mânăstirii străjuind arcada de piatră a porţii şi simţi duşmănia lor, dar asta nu-l atinse. Capul începu să-l doară. Aşa cum se aşteptase, Michael se îndreptă către poarta Misiunii. Se pregăti, hotărât să se bată cu ei până când va cădea în nesimţire, înainte de a intra înăuntru şi de a fi forţat să-şi predea armele.

— Mă duci numai până la galeră, eh?

— Da, Anjin-san.

Spre uluirea sa Michael îi făcu semn să se oprească în afara porţii.

— Nu s-a schimbat nimic, mi s-a spus doar să-l înştiinţez pe Părintele Inspector când trecem pe aici. Îmi pare rău, dar va trebui să aşteptaţi o clipă.

Descumpănit, Blackthorne îl privi intrând singur. Se aşteptase ca Misiunea să fie sfârşitul călătoriei. Mai întâi Inchiziţia, apoi tribunalul cu tortura, apoi avea să fie predat Căpitanului General. Privi la lorca aflată la câţiva paşi mai încolo. Ferriera şi Rodrigues erau la pupă şi marinari înarmaţi împânzeau puntea principală. Dincolo de corabie, ţărmul se arcuia uşor şi putea vedea doar galera sa. Oamenii priveau de la parapet şi crezu că-l recunoaşte pe Yabu şi pe Vinck printre ei, dar nu putea fi sigur. Păreau să fie şi câteva femei la bord, dar cine erau nu ştia. Samurai în uniforme gri înconjurau galera. Multe uniforme gri.

Ochii lui se reîntoarseră către Ferriera şi Rodrigues. Amândoi erau bine înarmaţi, ca şi marinarii. Echipe de tunari pierdeau timpul pe lângă cele două tunuri mici din

bordul dinspre ţărm, dar de fapt se aflau acolo ca să le manevreze. Recunoscu silueta mătăhăloasă a lui Pesaro, nostromul, coborând pasarela către ţărm cu un grup de oameni. Îi urmări din ochi, apoi sângele îi îngheţă în vine. O ţeapă înaltă era înfiptă în pământ de partea cealaltă. De jur împrejurul ei se aflau îngrămădite lemne.

— Ah, căpitane-pilot, ce mai faci?

Dell'Aqua ieşea pe poartă dominându-l pe Michael cu silueta-i înaltă. Astăzi, Părintele Inspector purta o robă iezuită, înălţimea lui şi barba bogată, alb-argintie, dându-i ţinuta regească a unui patriarh biblic. Fiecare palmă din el e un inchizitor, nevinovat în aparenţă, gândi Blackthorne. Privi ţintă în ochii căprui, găsind că e ciudat să privească în sus către un bărbat şi, şi mai ciudat, să vadă milă în acei ochi. Dar ştia că nu era îndurare în spatele lor şi nici nu aştepta asta.

— Ah, Părinte Inspector, ce mai faci, spuse, simţind acum creveţii ca de plumb în stomac şi greaţă.

— Pornim?

— De ce nu?

Aşa că Inchiziţia o să fie la bord, gândi Blackthorne înspăimântat, dorindu-şi să aibă pistoalele la brâu. Ai fi primul care-ai muri, Eminenţă.

— Stai aici, Michael, spuse Dell'Aqua.

Apoi aruncă o privire către fregata portugheză. Faţa lui se întunecă şi porni. Blackthorne şovăi. Michael şi samuraii care-l înconjurau îl priveau ciudat.

— Sayonara, Anjin-san, spuse Michael. Mergi cu Domnul.

Blackthorne dădu din cap scurt şi porni printre samurai, aşteptându-se ca aceştia să se arunce asupra lui şi să-i ia săbiile, dar ei îl lăsară să treacă neatins. Se opri şi privi înapoi cu inima bătându-i nebuneşte.

Pentru o clipă fu tentat să scoată sabia şi să atace. Dar nu era scăpare în asta. Nu s-ar fi luptat cu el. Mulţi aveau suliţe şi l-ar fi prins, l-ar fi legat şi l-ar fi predat aşa. N-am să merg legat, îşi făgădui. Singura sa cale era înainte şi acolo

săbiile nu erau de ajutor împotriva puştilor. Ar fi înfruntat şi puştile, dar l-ar fi rănit doar în genunchi şi după aceea l-ar fi prins.

— Căpitane Blackthorne, vino lângă mine, îl chemă Dell'Aqua.

— Da, doar o clipă, vă rog.

Se întoarse către Michael.

— Ascultă, Frate. Jos pe plajă ai spus că sunt un samurai pe cinste. Chiar crezi asta?

— Da, Anjin-san. Asta şi toate celelalte.

— Atunci îţi cer o favoare ca un samurai, spuse încetişor, dar grăbit.

— Ce favoare?

— Să mor ca samuraii.

— Moartea domniei-voastre nu e în mâinile mele. E în mâinile Domnului, Anjin-san.

— Da, dar îţi cer favoarea asta dumitale.

Blackthorne făcu un semn către ţeapa din depărtare.

— Aceea nu-i o cale. Acela e un lucru murdar.

Uluit, Michael privi atent către lorca, apoi văzu ţeapa pentru prima dată.

— Sfântă Fecioară…

— Căpitane Blackthorne, te rog vino lângă mine, îl chemă din nou Dell'Aqua.

Blackthorne spuse cu mai multă insistenţă.

— Explică-i ofiţerului. Are destui samurai aici ca să insiste, neh? Explică-i. Ai fost în Europa. Ştii cum e acolo. Nu e prea mult ceea ce-ţi cer, neh? Te rog, sunt samurai. Unul dintre ei ar putea să-mi fie secondant.

— Eu… o să le spun.

Michael se înapoie lângă ofiţer şi începu să vorbească încet şi grăbit.

Blackthorne se întoarse şi îşi îndreptă atenţia asupra corabiei. Porni înainte, Dell'Aqua îl aşteptă până ajunse lângă el şi porni din nou.

Blackthorne îl zări pe Ferriera coborând de la pupă de-a lungul punţii principale, cu pistoalele la centură şi floreta la şold. Rodrigues îl privea, cu mâna dreaptă pe mânerul unui pistol cu ţeavă lungă, pentru duel. Pesaro şi zece marinari erau deja pe chei, sprijiniţi în muschete cu baioneta pusă şi umbra lungă a ţepii se întindea către el.

Oh, Doamne, o pereche de pistoale şi zece marinari şi-un tun, se gândi, în timp ce distanţa se micşora neîndurător. Oh, Doamne, fă să nu mă fac de râs!

— Bună dimineaţa, Eminenţă, spuse Ferriera, privindu-l numai pe Blackthorne. Deci, engle…

— Bună dimineaţa, Căpitane General.

Dell'Aqua arătă furios cu degetul către ţeapă.

— Asta-i ideea dumitale?

— Da, Eminenţă.

— Întoarce-te pe corabia dumitale!

— Aceasta este o hotărâre militară.

— Întoarce-te pe corabia dumitale.

— Nu! Pesaro!

De îndată nostromul şi echipa înarmată de pe ţărm deveniră atenţi şi înaintară către Blackthorne. Ferriera trase pistolul.

— Deci, englezule, ne-am întâlnit din nou.

— Asta e ceva ce nu-mi face deloc plăcere.

Sabia lui Blackthorne ieşi din teacă. O ţinea neîndemânatic, cu două mâini, stânjenit de mânerul spart.

— În seara asta ai să fii primit cu plăcere în iad, spuse Ferriera grosolan.

— Dacă ai avea vreo urmă de curaj, te-ai bate ca-ntre bărbaţi, om la om, dar nu eşti bărbat, eşti un laş, un laş spaniol fără bărbăţie.

— Dezarmaţi-l, porunci Ferriera.

De îndată cei zece oameni înaintară cu baionetele coborâte. Blackthorne se trase înapoi, dar era înconjurat. Încercară să-l lovească cu baionetele la picioare, iar el lovi cu sabia un atacator, dar în timp ce acesta se retrase un

altul îl atacă din spate. Apoi Dell'Aqua îşi veni în fire şi strigă:

— Lăsaţi jos armele! În numele Domnului, vă poruncesc să vă opriţi!

Marinarii se opriră descumpăniţi. Toate muschetele erau îndreptate către Blackthorne, care stătea neajutorat, încolţit, cu sabia ridicată.

— Înapoi, toţi! strigă Dell'Aqua. Daţi-vă înapoi! Pentru Dumnezeu, daţi-vă înapoi! Sunteţi animale?

Ferriera spuse:

— Îl vreau pe acest om!

— Ştiu! Şi ţi-am spus deja că nu se poate. Şi ieri şi azi. Eşti surd? Doamne, dă-mi răbdare! Porunceşte oamenilor tăi să se întoarcă la bord.

— Îţi poruncesc să te întorci şi să pleci.

— Tu îmi porunceşti mie?

— Da. Îţi poruncesc. Sunt Căpitan General, Guvernator de Macao, Ofiţerul-şef al Portugaliei în Asia şi acest om este o ameninţare pentru Stat, Biserică, Corabia Neagră şi Macao.

— În numele Domnului, te excomunic pe tine şi tot echipajul tău dacă i se va face vreun rău acestui om, auzi?

Dell'Aqua se răsuci către marinarii cu muschete care se dădură înapoi înspăimântaţi. Afară de Pesaro. Pesaro rămase locului, sfidător, cu pistolul în mână, aşteptând ordinul lui Ferriera.

— Întoarceţi-vă pe corabie şi daţi-vă la o parte din drum!

— Faci o greşeală, spuse Ferriera. El e primejdios! Sunt comandant militar în Asia şi spun…

— Aceasta este o problemă a Bisericii, nu militară.

Blackthorne era ameţit, abia în stare să gândească sau să vadă, capul din nou explodându-i de durere. Totul se întâmplase prea repede. Acum era apărat, în clipa următoare, nu, o clipă trădat Inchiziţiei, în următoarea, lăsat liber, apoi din nou trădat şi din nou apărat de către Marele Inchizitor. Nimic n-avea sens.

Ferriera strigă:

— Te previn din nou! Dumnezeu mi-e martor. Faci o greşeală şi am să informez Lisabona.

— Între timp porunceşte oamenilor tăi să se întoarcă la bord, sau am să te destitui din postul de Căpitan General al Corabiei Negre.

— N-ai puterea asta!

— Dacă nu porunceşti oamenilor tăi să se întoarcă la bord şi să-l lase în pace pe englez de îndată, te declar excomunicat pe tine şi pe orice alt om care serveşte în subordinea ta, oriunde, şi te blestem pe tine şi pe toţi cei care te ajută, în numele Domnului.

— Pe Sfânta Fecioară…

Ferriera se opri. Nu-i era teamă pentru el, dar acum Corabia Neagră era în pericol şi ştia că cea mai mare parte a echipajului avea să-l părăsească dacă nu se supunea. Pentru o clipă se gândi să-l împuşte pe preot, dar asta n-ar fi înlăturat blestemul, aşa că cedă.

— Foarte bine! Înapoi la bord, toată lumea! Lăsaţi armele!

Ascultători, oamenii se împrăştiară bucuroşi să se îndepărteze de blestmul preotului. Blackthorne era încă uluit, minunându-se în parte de nu cumva Capul îi juca vreo festă. Apoi, în învălmăşeală, ura lui Pesaro izbucni. Dell'Aqua văzu mişcarea furişă şi sări înainte ca să-l apere pe Blackthorne cu propriul său trup. Pesaro apăsă pe trăgaci, dar în acea clipă câteva săgeţi pătrunseră în trupul lui, pistolul se descarcă fără să atingă pe nimeni şi el se prăbuşi urlând.

Blackthorne se răsuci şi văzu şase arcaşi dintre soldaţii lui Kiyama cu alte săgeţi deja în arcuri. În apropierea lor era Michael. Ofiţerul vorbi aspru. Pesaro mai scoase un ultim strigăt, braţele şi picioarele i se zgârciră apoi muri. Tremurând, Michael sparse tăcerea.

— Ofiţerul spune, vă rog să mă iertaţi, dar i-a fost teamă pentru viaţa Părintelui Inspector.

Michael se ruga Domnului să fie iertat pentru că dăduse semnalul de tragere, dar Pesaro fusese prevenit, hotărî el şi

e de datoria mea ca să mă îngrijesc ca ordinele Părintelui Inspector să fie urmate, ca viaţa lui să fie apărată, ca asasinii să fie înlăturaţi şi nimeni excomunicat.

Dell'Aqua se lăsase în genunchi lângă trupul lui Pesaro. Făcu semnul crucii şi rosti cuvintele sfinte. Portughezii din jurul său îi priveau pe samurai, jinduind după ordinul de-ai omorî pe ucigaşi. Restul oamenilor lui Kiyama se grăbeau dinspre poarta Misiunii, unde rămăseseră, iar un număr de samurai în uniforme gri porniseră în şir dinspre galeră ca să afle ce se întâmplase. Prin furia care aproape îl orbea, Ferriera văzu că nu-şi putea permite o luptă acolo şi atunci.

— Toată lumea înapoi la bord! Aduceţi trupul lui Pesaro!

Mohorâţi, oamenii din echipa de pe ţărm porniră să-i îndeplinească ordinul.

Blackthorne cobori sabia, dar nu o băgă în teacă. Stătea prostit, gândindu-se la o înşelăciune, aşteptându-se să fie luat prizonier şi târât la bord.

Pe dunetă, Rodrigues spuse încet:

— Pregătiţi-vă să respingeţi un atac, dar aveţi grijă, pentru Dumnezeu!

De îndată oamenii se strecurară către posturile lor.

— Acoperiţi-l pe Căpitanul General. Pregătiţi barcazul.

Dell'Aqua se ridică şi se întoarse către Ferriera, care rămăsese arogant pe pasarelă, pregătindu-se să-şi apere corabia.

— Eşti răspunzător de moartea acestui om, şuieră Părintele Inspector. Pofta ta fanatică de răzbunare şi…

— Înainte de a spune în public ceva ce s-ar putea să regreţi mai târziu, Eminenţă, ar fi bine să te gândeşti, îl întrerupse Ferriera. M-am supus poruncilor tale, deşi ştiam, martor mi-e Dumnezeu, că faci o greşeală îngrozitoare. M-ai auzit spunându-le oamenilor mei să se întoarcă! Pesaro nu ţi s-a supus dumitale, nu mie şi adevărul este că eşti vinovat dumneata, dacă e vorba de adevăr. Ne-ai împiedicat, pe el şi pe noi, să ne facem datoria! Acel englez

este duşmanul! A fost o hotărâre militară, pentru Dumnezeu! Am să informez Lisabona.

Cercetă din ochi pregătirea de luptă a corabiei şi samuraii care se apropiau. Rodrigues se îndreptase către puntea principală.

— Căpitane General, nu pot ieşi în larg cu vântul ăsta şi pe flux.

— Pregăteşte un barcaz ca să ne remorcheze, dacă va fi nevoie.

— S-a făcut asta.

Ferriera strigă la marinarii care-l cărau pe Pesaro, spunându-le să se grăbească. Iute, toţi fură înapoi la bord. Tunurile fură manevrate, deşi pe ascuns, şi fiecare avea câte două muschete în apropiere. În stânga şi în dreapta samuraii se adunau pe chei, dar nu făcură nici o mişcare vizibilă de a interveni. Încă pe punte, Ferriera spuse poruncitor către Michael:

— Spune-le tuturor să se împrăştie. Nu-i nimic aici, nimic de făcut pentru ei. A fost o greşeală, o greşeală urâtă, dar au avut dreptate să tragă în nostrom. Zi-le să se împrăştie.

Nu-i plăcea s-o spună şi ar fi vrut să-i ucidă pe toţi, dar putea aproape să miroasă primejdia de pe dig şi nu avea altă cale de urmat decât retragerea.

Michael făcu ce i se spuse. Ofiţerii nu se mişcară.

— Ar fi mai bine să plecaţi Eminenţă, spuse acru Ferriera, dar ăsta nu e ultimul cuvânt. O să regretaţi că l-aţi salvat.

Dell'Aqua simţea şi el situaţia explozivă care-l înconjura, dar asta nu-l afectă. Făcu semnul crucii şi spuse o scurtă binecuvântare, apoi se întoarse.

— Haide, pilotule!

— De ce mă laşi să plec? întrebă Blackthorne neîncrezător, cu capul plesnindu-i de durere.

— Hai cu mine, pilotule!

— Dar de ce mă laşi liber, nu înţeleg?

— Nici eu, spuse Ferriera. Aş vrea să ştiu adevăratul motiv, Eminenţă. Nu-i încă o ameninţare pentru noi şi Biserică?

Dell'Aqua îl privi lung. Da, ar fi vrut să spună, să şteargă aroganţa de pe figura neroadă din faţa lui. Dar o ameninţare şi mai mare este războiul şi cum să câştigăm timp pentru tine şi cincizeci de ani pentru Corabia Neagră şi pe cine să alegem, Toranaga sau Ishido. Nu înţelegi nimic din problemele noastre, Ferriera, sau despre ceea ce e în joc, sau despre fragilitatea poziţiei noastre aici, sau despre primejdii.

— Vă rog, senior Kiyama, mai gândiţi-vă. Vă sugerez că ar trebui să-l alegeţi pe seniorul Toranaga, îi spusese acestui daimyo cu o zi în urmă, având-l pe Michael ca interpret, neîncrezându-se în japoneza lui, care era doar mulţumitoare.

— Acesta este un amestec nepermis în problemele japoneze şi în afara jurisdicţiei voastre şi, de asemenea, barbarul trebuie să moară.

Dell'Aqua îşi folosise întreaga pricepere diplomatică, dar Kiyama fusese neînduplecat şi refuzase să se hotărască, sau să-şi schimbe poziţia. Apoi, în acea dimineaţă, când mersese la Kiyama să-i spună că prin voia Domnului englezul fusese făcut neprimejdios, se ivise o rază de speranţă.

— Am chibzuit la cele ce mi-ai spus, îi spusese Kiyama. N-am să mă alătur acum lui Toranaga. De acum şi până în ziua bătăliei am să-i urmăresc pe cei doi adversari foarte atent. La vremea potrivită am să aleg. Iar acum sunt de acord să-l las pe barbar să plece… Nu pentru ceea ce mi-ai spus, dar din pricina doamnei Mariko, în cinstea ei… şi pentru că Anjin-san e samurai.

Ferriera încă îi privea.

— E încă englezul o primejdie?

— Călătorie plăcută, Căpitane General şi mergi cu Domnul. Pilotule, te duc la galeră acum. Te simţi bine?

— E… capul meu e… cred că explozia. Mă laşi într-advăr să plec? De ce?

— Din pricina doamnei Maria – a doamnei Mariko. Ne-a rugat să te apărăm.

Dell'Aqua porni din nou.

— Dar ăsta nu-i un motiv! N-aţi face-o doar pentru că v-a cerut ea.

— Aşa-i, spuse Ferriera, apoi strigă: Eminenţă, de ce să nu-i spui întregul adevăr?

Dell'Aqua nu se opri. Blackthorne porni în urma lui, dar nu-şi întoarse spatele către corabie, încă aşteptându-se la o cursă.

— Nu are rost. Ştii că am să te distrug. Am să iau Corabia Neagră.

Ferriera râse batjocoritor.

— Cu ce, englezule? N-ai nici o corabie.

— Ce vrei să spui?

— N-ai nici o corabie. S-a dus. Dacă nu era aşa, nu te-aş fi lăsat niciodată să pleci, oricum ne-ar fi ameninţat Eminenţa Sa.

— Nu-i adevărat.

Prin ceaţa din capul său Blackthorne îl auzi pe Ferriera spunând-o din nou şi râzând mai tare şi adăugând ceva despre un accident şi despre Mâna Domnului şi „corabia ta e arsă din temelii, aşa că n-o să mai poţi lovi corabia mea acum, deşi tot eretic şi duşman rămâi şi tot o ameninţare pentru Credinţă”. Apoi îl văzu limpede pe Rodrigues cu mila aşternută pe chip şi buzele sale se mişcară alcătuind, „da, e adevărat, englezule”.

— Nu e adevărat! Nu poate fi adevărat!

Atunci, preotul Inchiziţiei spuse de la un milion de leghe depărtare:

— Am primit un mesaj în dimineaţa asta de la părintele Alvito. Pare că un cutremur a produs un val uriaş şi valul…

Dar Blackthorne nu ascultă. Mintea lui ţipa: Corabia ta s-a dus! Ai lăsat să se întâmple asta! Corabia ta e distrusă! N-ai corabie! N-ai corabie! N-ai corabie!

— Nu-i adevărat! Minţi! Corabia mea este într-un port sigur şi păzită de patru mii de oameni! E bine păzită!

Cineva spuse:

— Dar nu de Mâna Domnului.

Apoi Inchizitorul vorbi din nou:

— Valul ţi-a aplecat corabia. Ei spun că lămpile de ulei de pe punte au fost răsturnate şi focul s-a întins. Corabia e distrusă.

— Minciuni! Ce-a făcut cartul de pe punte? E întotdeauna cineva pe punte. E cu neputinţă, strigă el, dar ştia că, într-un fel, preţul pentru viaţa sa fusese corabia.

— Te-ai ars, englezule, îl zgândări Ferriera. Eşti pierdut. Eşti aici pe vecie. N-o să te primească nimeni niciodată la bordul uneia dintre corăbiile noastre. Eşti la uscat pe vecie.

Şi-o ţinu aşa într-una, iar el simţi că se scufundă. Apoi ochii i se limpeziră. Auzi strigătul pescăruşilor şi mirosi mirosul ţărmului şi-l văzu pe Ferriera, îşi văzu duşmanul şi ştiu că era totul o minciună ca să-l scoată din minţi. Ştiu cu siguranţă că şi preoţii erau parte din complot.

— Domnul să te ducă în iad, strigă şi se repezi la Ferriera cu sabia ridicată.

Dar alerga numai în vis. Îl prinseră uşor şi-i luară sabia şi îl duseră între doi samurai în uniforme gri printre ceilalţi, până când ajunse pe pasarela galerei, unde-i dădură înapoi săbiile şi-l lăsară în pace. Era greu să vadă şi să audă, mintea sa abia judeca, cufundată în durere, dar era sigur că totul nu era decât o păcăleală ca să-l scoată din minţi şi vor reuşi dacă nu făcea un mare efort.

— Ajutaţi-mă, se rugă, să mă ajute cineva, apoi Yabu fu alături de el şi Vinck şi vasalii lui şi el nu mai putu deosebi limbile.

Îl ajutară să urce la bord, Kiri era şi ea pe undeva prin jur cu Sazuko, un copil plângea în braţele unei slujnice, resturile garnizoanei samurailor în maro se înghesuiau pe punte printre vâslaşi şi marinari.

Miros de sudoare, sudoare de teamă. Yabu îi vorbea. Şi Vinck. Îi trebui multă vreme să se poată concentra.

— Pilotule! De ce, în numele lui Iisus, ţi-au dat drumul?

— Eu… ei…

Nu putu alcătui cuvintele. Apoi, cumva se regăsi pe dunetă şi Yabu poruncea căpitanului să iasă în larg înainte ca Ishido să se răzgândească şi înainte ca samuraii în gri de pe chei să se răzgândească, spunându-i să pornească cu toată viteza către Nagasaki.

Kiri spuse:

— Îmi pare rău, Yabu-sama, vă rog, mai întâi la Yedo, mai întâi trebuie să mergem la Yedo.

Vâslele îndepărtară galera de chei, împingând-o împotriva fluxului şi a vântului şi ieşi în mijlocul curentului, cu pescăruşii ţipând în calea ei şi Blackthorne se adună, smulgându-se din ameţeală, îndeajuns pentru a spune:

— Nu, îmi pare rău. Mergem Yokohama. Trebuie Yokohama.

— Mai întâi luăm oameni la Nagasaki, Anjin-san, înţelegi? Important. Mai întâi, oameni. Avem plan, spuse Yabu.

— Nu, mergem Yokohama. Corabia mea primejdie.

— Ce primejdie? întrebă Yabu.

— Creştinii spun… spun foc.

— Pentru numele lui Cristos, pilotule! Ce s-a întâmplat? ţipă Vinck.

Blackthorne arătă cu mâna tremurândă către lorcă.

— Aceia mi-au spus… mi-au spus că Erasmus e pierdut, Johann. Corabia noastră s-a dus. A ars.

Apoi izbucni:

— Oh, Doamne, fă să fie totul o minciună!

CAPITOLUL 60

Stătea în apa puţin adâncă şi privea scheletul carbonizat al corabiei sale, aruncat pe ţărm şi răsturnat, spălat din când în când de valuri mici, la şaptezeci de iarzi în mare, fără catarge, fără punţi, totul dus, afară de chilă şi de coastele copastiei care înţepau cerul.

— Maimuţele au încercat s-o arunce pe ţărm, spuse mohorât Vinck.

— Nu, fluxul a dus-o până aici.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce spui asta, pilotule? Dacă te prinde un afurisit de foc şi eşti lâng-un blestemat de ţărm, te pui pe uscat ca să te lupţi cu focul acolo. Iisuse, chiar şi scârboşeniile astea ticăloase ştiu asta!

Vinck scuipă în nisip.

— Maimuţe! N-ar fi trebuit să le-o laşi niciodată pe mână. Ce-o să facem acu? Cum o să ajungem acasă? Trebuia s-o fi lăsat în siguranţă la Yedo şi pe noi tot acolo, cu eţii noştri.

Vocea plângăreaţă a lui Vinck îl irită pe Blackthorne. Tot ce venea de la Vinck îl irita acum. De trei ori în ultima săptămână, când nu-i mai putuse îndura scâncetele şi acuzaţiile şi plânsetele, fusese gata să le poruncească vasalilor săi să-l înjunghie pe tăcute pe Vinck şi să-l arunce peste bord, ca să-l scape de suferinţa lui. Dar îşi stăpânise de fiecare dată mânia şi se dusese sub punţi, sau pe dunetă, ca să-l caute pe Yabu. Lângă Yabu, Vinck nu scotea nici un sunet, îngheţat de spaimă şi pe bună dreptate. Pe bord îi fusese uşor să se stăpânească. Aici, ruşinat de goliciunea corabiei sale, nu era uşor.

— Poate că au pus-o pe ţărm, Johann, spuse obosit de moarte.

— Mă prind că scârboşeniile au pus-o pe uscat, da' n-au stins focul. Dumnezeu să-i blesteme pe toţi, vedea-i-aş în iad. N-ar fi trebuit să lăsăm jappii pe ea! Împuţite, scârboase maimuţe!

Blackthorne îşi astupă urechile şi se concentră asupra galerei. Era ancorată în vânt, la chei, la câteva sute de paşi mai jos, lângă satul Yokohama. Adăposturile Regimentului de Muschete erau încă împrăştiate pe ţărm şi la poalele dealurilor, oamenii făcând instrucţie grăbiţi, cu o urmă de îngrijorare plutind deasupra tuturor. Era o zi însorită, caldă şi adia un vânt plăcut. Nasul lui prinse o urmă de parfum de mimoze. Le putea vedea pe Kiri şi pe doamna Sazuko stând de vorbă pe puntea de la pupă sub umbrele de soare portocalii şi se întrebă dacă parfumul venea de la ele. Îi zări pe Yabu şi pe Naga păşind în sus şi în jos pe chei. Naga

vorbea şi Yabu asculta, amândoi foarte încordaţi. Apoi îi văzu privind către el. Simţi neliniştea lor.

Când galera dublase capul, în urmă cu două ore, Yabu spusese:

— De ce să te uiţi mai de aproape, Anjin-san? Corabia moartă, neh? Totul terminat, mergem Yedo. Pregătim război. Nu mai e timp acum.

— Îmi pare rău, oprim aici. Trebuie privit îndeaproape, vă rog.

— Mergem Yedo. Corabia moartă, terminată, neh?

— Dumneata vrei, dumneata pleci. Eu înot.

— Aşteaptă. Corabia moartă, neh?

— Îmi pare rău, te rog, opreşte. Puţin timp, apoi Yedo.

În cele din urmă Yabu se învoise şi ei trăseseră la ţărm şi-l întâlniseră pe Naga.

— Îmi pare rău, Anjin-san, neh? spusese Naga cu ochii înroşiţi de nesomn.

— Da. Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, nu ştiu. Nu honto. Nu am fost aici, înţelegi? Mi s-a poruncit Mishima câteva zile. Când întors, oamenii spus cutremur noaptea, totul întâmplat noaptea, înţelegi? Înţelegi „cutremur”, Anjin-san?

— Înţeleg, da. Te rog, continuă.

— Aşa că mic cutremur noaptea. Câţiva oameni spus val înalt sosit, unii spun nu val înalt, ci doar un singur val mare, val de furtună. A fost o furtună în noaptea aia, neh? Un tai-fun mic. Înţelegi „tai-fun”?

— Da.

— Ah, îmi pare rău. Noapte foarte întunecoasă. Ei au spus sosit val mare, au spus lămpile cu uiei pe punte spart. Corabia prins foc, neh? Totul în flăcări, iute foarte.

— Dar străjile, Naga-san? Unde oamenii punte?

— Foarte întuneric. Foc foarte iute, înţelegi? Îmi pare rău, shigata ga nai, neh? adăugă încurajator.

— Unde oamenii punte, Naga-san? Am lăsat străji, neh?

— Când m-am întors o zi mai târziu, foarte necăjit, neh? Corabia terminată, încă arând acolo în apă mică, lângă ţărm. Corabia terminată. Am luat toţi oamenii de pe corabie şi toate patrulele de ţărm din noaptea aceea. Le-am cerut raport. Nimeni nu e sigur ce s-a întâmplat.

Faţa lui Naga se întunecă.

— Le-am poruncit să salveze – să adune tot ce se putea, înţelegi, totul. Toate acum, aici în tabără.

Arătă către platou.

— Sub pază. Străjile mele. Apoi i-am ucis şi m-am întors la Mishima să îi spun seniorului Toranaga.

— Pe toţi? Toţi morţi?

— Da. Nu şi-au îndeplinit datoria.

— Ce-a spus seniorul Toranaga?

— Foarte furios. Foarte pe drept să fie furios, neh? Am oferit seppuku. Seniorul Toranaga a refuzat încuviinţeze. Ehei, seniorul Toranaga foarte furios, Anjin-san.

Naga flutură o mână nervos către faleză.

— Întregul regiment pedepsit, Anjin-san. Toţi. Toţi ofiţerii de aici, pedepsiţi, Anjin-san. Trimişi la Mishima. Cincizeci şi opt deja seppuku.

Blackthorne se gândise la numărul acesta şi ar fi vrut să ţipe: „Cinci mii sau cincizeci de mii nu pot să acopere pierderea corabiei mele!”

— Rău, rosti gura lui, da, foarte rău.

— Da. Mai bine mergi Yedo astăzi. Război azi, mâine, poimâine. Îmi pare rău.

Apoi, Naga vorbise îndelung cu Yabu şi Blackthorne posomorât, urând sunetele greoaie, urându-l pe Naga şi pe Yabu şi pe toţi ceilalţi, abia putuse să înţeleagă, deşi văzuse neliniştea lui Yabu crescând. Naga se întorsese din nou către el, cu o hotărâre stânjenită în priviri.

— Îmi pare rău, Anjin-san, nimic mai mult putut face. Honto, neh?

Blackthorne se forţase să dea din cap.

— Honto. Domo, Naga-san. Shigata ga nai.

Îşi ceruse iertare şi-i părăsise ducându-se la corabie să fie singur, nemaiavând încredere în el, în furia lui înnebunitoare, ştiind că nu era nimic de făcut, că n-ar fi aflat niciodată mai mult din adevăr, oricare ar fi fost adevărul, el îşi pierduse oricum corabia, că preoţii făcuseră cumva ca să plătească oameni, sau să convingă oameni, sau să-i ameninţe, să facă această murdărie. Fugise de Yabu şi Naga mergând încet şi drept, dar înainte de a putea scăpa, Vinck alergase după el şi îl rugase să nu-l lase singur. Văzând spaima care-l stăpânea, încuviinţase şi-i îngăduise să-l urmeze. Dar îl îndepărtase din minte.

Apoi, dintr-odată, acolo pe ţărm, dăduseră peste rămăşiţele sinistre ale capetelor, mai mult de o sută, ascunse vederii de pe chei de către dune şi înfipte în ţepi. Păsări de mare se ridicară într-un nor alb, ţipător, în timp ce ei se apropiară, după care se aşezară din nou ca să continue să le răscolească, certându-se pe pradă, odată ce ei se îndepărtaseră.

Acum cerceta corpul navei stăpânit de un gând. Mariko văzuse adevărul şi îl şoptise lui Kiyama, sau preoţilor. „Fără corabia sa, Anjin-san este neputincios împotriva Bisericii. Vă cer să-l lăsaţi în viaţă. Distrugeţi-i doar corabia…”

Îi putea auzi glasul şi avusese dreptate. Era o soluţie atât de simplă la problema catolicilor. Da, dar oricare dintre ei s-ar fi gândit la acelaşi lucru şi cum au trecut oare printre cei patru mii de oameni? Pe cine au mituit? Cum?

Nu contează cum, sau de ce. Au câştigat.

Dumnezeu să mă ajute. Fără corabia mea sunt mort. Nu pot să-l ajut pe Toranaga, iar războiul ăsta o să ne înghită pe toţi.

— Sărmană corabie, spuse, iartă-mă, e atât de trist să mori fără rost. După atâtea leghe străbătute

— Ha? spuse Vinck

— Nimic. Sărmană corabie, iartă-mă. Nu m-am înţeles niciodată cu ea, sau cu altcineva în privinţa asta. Sărmana Mariko. Iart-o şi pe ea.

— Ce-ai spus, pilotule?
— Nimic. Gândeam cu glas tare.
— Ai spus ceva. Te-am auzit spunând ceva, pentru Dumnezeu!
— Pentru Dumnezeu, taci din gură!
— Aşa, să-mi tacă gura, nu? Suntem osândiţi aici alături de scârboşeniile astea pentru restul vieţii noastre, eh?
— Da!
— Trebuie să ne gudurăm pe lângă afurisitele astea de capete pline cu bălegar păgân, pentru tot restul vieţii noastre împuţite şi cât timp asta o să mai dureze, tot ce-or să vorbească o să fie război, război, război, nu?
— Da.
— Da, nu-i aşa?
Întregul trup al lui Vinck tremura şi Blackthorne se pregăti.
— E greşeala ta. Tu ai spus să venim în Japonii şi am venit şi câţi au murit pe drum încoace? Tu eşti de vină.
— Da. Îmi pare rău, dar ai dreptate!
— Îţi pare rău, pilotule? Şi cum o să ajungem acasă? Asta-i blestemata ta de slujbă, să ne duci acasă. Cum o să faci asta, eh?
— Nu ştiu. Vreo altă corabie de-a noastră o să ajungă aici, Johann. Trebuie doar să aşteptăm.
— Să aşteptăm? Cât s-aşteptăm? Cinci ani scârboşi? Douăzeci? Iisuse Cristoase, singur ai spus că ăştia, capetele astea pline de bălegar, se războiesc acum!
Vinck îşi ieşi din minţi.
— Or să ne ia capul dintre umeri şi o să-l înfigă ca pe cele de colo şi păsările or să ne mănânce…
Un râs nesănătos, puternic, îl scutură şi băgă mâna în cămaşă. Blackthorne văzu mânerul pistolului şi i-ar fi fost foarte uşor să-l culce pe Vinck la pământ şi să-i ia arma, dar nu făcu nimic ca să se apere. Vinck îi flutură pistolul în faţă, ţopăind de jur împrejur cu o sclipire nebunească în ochi. Blackthorne aşteptă netemător, sperând sosirea glonţului,

apoi Vinck o rupse la fugă în josul plajei, speriind păsările care se ridicară în calea lui chirăind şi croncănind. Alergă nebuneşte încă o sută de paşi sau mai mult, apoi se prăbuşi, rostogolindu-se pe spate, cu picioarele şi mâinile fluturând, strigând obscenităţi. După un moment se întoarse pe burtă cu un ultim ţipăt, cu faţa la Blackthorne şi îngheţă. Se aşternu tăcerea.

Când Blackthorne ajunse lângă Vinck, pistolul era îndreptat către el, ochii se holbau la el cu duşmănie nebunească, iar buzele dezveleau dinţii rânjiţi. Vinck era mort. Blackthorne îi închise ochii, îl săltă pe umăr şi porni înapoi. Câţiva samurai alergau către el, cu Naga şi Yabu în frunte.

— Ce s-a întâmplat, Anjin-san?

— A înnebunit.

— Aşa? E mort?

— Da. Mai întâi îngropăm, apoi Yedo. În regulă?

— Hai.

Blackthorne trimise după o cazma şi îi rugă să-l lase singur pentru un timp şi-l îngropă pe Vinck deasupra liniei fluxului, pe creasta unei ridicături care domina epava. Spuse o rugăciune deasupra gropii şi înfipse o cruce încropită din două bucăţi de lemn adus de apă. Fusese foarte uşor să spună rugăciunile. Le rostise de prea multe ori. Numai în această călătorie de peste o sută de ori pentru propriul său echipaj, de când părăsiseră Olanda. Doar Baccus van Nekk şi musul Croocq mai trăiau acum, ceilalţi erau de pe celelalte nave. Salamon mutul, Jan Roper, Sonic bucătarul, Ginsel velarul. Cinci corăbii şi patru sute nouăzeci şi şase de oameni. Şi acum, Vinck. S-au dus toţi acum. Am mai rămas doar şapte. Şi pentru ce?

Ca să înconjurăm globul? Să fim primii?

— Nu ştiu, spuse el vorbind mormântului, dar asta nu se va mai întâmpla acum.

Făcu totul cum se cuvenea.

— Sayonara, Johann.

Coborî către mare şi înotă gol către epavă ca să se purifice. Le spusese lui Naga şi lui Yabu că acesta era obiceiul lor, după ce îngropau pe unul dintre ai lor în pământ. Căpitanul trebuia s-o facă singur, dacă nu era altcineva şi marea era cea care purifica înaintea Dumnezeului lor, care era Dumnezeul creştin, dar nu chiar acelaşi ca cel iezuit.

Se agăţă de una dintre coastele corăbiei şi văzu că cochiliile începuseră deja să se adune şi nisipul să se aşeze peste chilă, la trei stânjeni sub apă. În curând marea o va lua în stăpânire şi corabia va dispare. Privi în jur fără ţintă. Nimic de salvat, îşi spuse, fără să se aştepte de fapt la ceva.

Înotă către ţărm. O parte din vasalii săi îl aşteptau cu haine curate. Se îmbrăcă, îşi puse săbiile în brâu şi porni înapoi. În apropierea ţărmului, unul din vasali arătă cu mâna:

— Anjin-san!

Un porumbel călător urmărit de un şoim bătea furtunos din aripi, încercând să scape către hulubăria din sat. Hulubăria era în podul celei mai înalte clădiri, ridicate pe ţărm pe o mică movilă. Când mai avea încă o sută de iarzi până acolo, şoimul se înălţă deasupra prăzii sale, îşi strânse aripile şi plonjă. Îşi atinse prada într-o izbucnire de pene, dar lovitura nu fu perfectă. Porumbelul căzu ţipând ca şi cum ar fi fost lovit de moarte, apoi, aproape de pământ, îşi reveni şi zbură către casă. Se strecură printr-o gaură a hulubăriei, iar şoimul ţipă ik, ik, ik de furie la câţiva paşi în urmă şi toată lumea strigă veselă, în afară de Blackthorne. Nici măcar isteţimea şi curajul porumbelului nu-l atinseră. Nimic nu-l mai putea atinge.

— Bine, neh? spuse unul dintre vasalii săi, stânjenit de împietrirea stăpânului său.

— Da.

Blackthorne porni înapoi către galeră. Yabu era acolo cu doamna Kiri, Sazuko şi căpitanul. Totul era gata.

— Yabu-san, ima Yedo ka? întrebă el.

Dar Yabu nu-i răspunse şi nimeni nu-l băgă în seamă. Toţi ochii erau îndreptaţi către Naga care pornise către sat. Un îngrijitor de porumbei îi ieşi în cale din clădire. Naga rupse sigiliul şi citi fâşia de hârtie.

„Galera şi toţi cei de la bord să stea la Yokohama până când sosesc.”

Era semnat: „Toranaga”.

Călăreţii trecură în goană peste buza dealului odată cu soarele dimineţii. Mai întâi cincizeci de cercetaşi din avangardă, conduşi de Buntaro. Apoi purtătorii de stindarde, apoi Toranaga. După el urma restul de războinici sub comanda lui Omi. În urma lor venea părintele Alvito Tsukku-san cu zece acoliţi într-un grup strâns şi după ei o mică ariergardă, printre ei vânători cu şoimi pe mănuşile lor, toţi cu capişoane, în afară de un mare şoim cu ochii galbeni. Toţi samuraii erau bine înarmaţi şi purtau cămăşi de zale şi armura de bătălie a cavaleriei.

Toranaga călărea cu uşurinţă, sufletul său eliberat acum, un om nou şi mai puternic şi era bucuros că se află la capătul călătoriei. Trecuseră două zile şi jumătate de când îi trimisese poruncă lui Naga să ţină galera la Yokohama şi părăsise Mishima în acest marş forţat. Veniseră foarte iute, luând cai proaspeţi la fiecare douăzeci de ri. La una dintre staţiile de poştă, unde caii nu fuseseră pregătiţi, samuraiul responsabil fusese îndepărtat, veniturile lui date altuia şi fusese invitat deîndată să-şi facă seppuku, sau să-şi radă capul şi să devină preot. Samuraiul alesese moartea.

Prostul fusese prevenit, gândi Toranaga. Întreg Kwanto e mobilizat şi pe picior de război. Totuşi, acel om n-a însemnat pe de-a-ntregul o pierdere, îşi spuse. Cel puţin ştirea acestui exemplu o să fulgere de-a lungul domeniilor mele şi n-o să mai fie întârzieri inutile.

Atât de multe încă de făcut, se gândi, mintea umblându-i frenetic printre fapte şi planuri. În patru zile va veni ziua. Cea de-a douăzeci şi una zi a celei de-a optsprezecea luni, Luna Pentru Privitul Cerului. Astăzi la Osaka, Ogaki

Takamoto, curtean al suitei imperiale, va merge oficial la Ishido şi va anunţa cu părere de rău că vizita Fiului Cerului la Osaka va trebui amânată pentru câteva zile, datorită sănătăţii şubrede a acestuia.

Fusese atât de uşor ca să aranjeze întârzierea. Deşi Ogaki era Prinţ de al şaptelea Rang şi descendent din împăratul Go-Shoko, al nouăzeci şi cincilea din dinastie, era sărac ca toţi ceilalţi membrii ai Curţii Imperiale. Curtea nu avea nici un venit al său, doar samuraii aveau venit şi, de sute de ani, trebuia să trăiască din subsidii, întotdeauna grijuliu controlate şi destul de scăzute, puse la dispoziţia ei de shôguni, kwampaku, sau junta militară care era la putere. Aşa că Toranaga, umil şi foarte prevăzător, îi pusese la dispoziţie lui Ogaki, prin intermediari, zece mii de koku anual spre a fi daţi rudelor nevoiaşe, după cum hotăra Ogaki însuşi, spunând cu smerenia cuvenită că, fiind un Minowara şi, ca atare, şi el descendent din Go-Shoko, era încântat să-i fie de ajutor şi nădăjduia că Înălţimea Sa va avea grijă de preţioasă-i sănătate în clima atât de înşelătoare de la Osaka, mai cu seamă în jurul zilei de douăzeci şi doi.

Bineînţeles, n-avea nici o garanţie că Ogaki îl putea convinge sau nu pe Înălţimea Sa, dar Toranaga presupusese că sfetnicii Fiului Cerului – sau Fiul Cerului însuşi – ar fi fost bucuroşi de o asemenea scuză pentru o amânare, sperând ca, în cele din urmă, vizita să fie anulată. Doar o singură dată în trei secole îşi părăsise un împărat aflat pe tron sanctuarul din Kyoto. Aceasta fusese în urmă cu patru ani, la invitaţia lui Taikô de a privi florile de cireş din preajma castelului Osaka, ceea ce avea să coincidă cu cedarea titlului său de kwampaku în favoarea lui Yaemon şi astfel, de la sine înţeles, se pusese pecetea imperială pe succesiune.

De obicei nici un daimyo, nici chiar Toranaga, n-ar fi îndrăznit să facă o asemenea propunere unui membru al curţii, pentru că era o insultă şi uzurpa drepturile unui

superior – în acest caz Consiliul – şi ar fi fost socotită de îndată trădare; aşa cum, de fapt, şi era. Dar Toranaga ştia că fusuese deja acuzat de trădare.

Mâine Ishido şi aliaţii săi vor porni împotriva mea. Cât timp mi-a mai rămas? Unde ar trebui să fie bătălia? La Odawara? Victoria depinde doar de timp şi loc, nu de numărul oamenilor. Ei vor fi mai mulţi la număr, vor fi cel puţin trei contra unul. N-are a face, gândi, Ishido iese din castelul Osaka! Mariko l-a forţat să iasă. În partida de şah pentru putere mi-am sacrificat regina, dar Ishido a pierdut două ture.

Da, dar în ultima partidă tu ai pierdut mai mult decât o regină. Ai pierdut o corabie. Un pion poate deveni o regină, dar nu o corabie!

Coborau dealul în trap săltat. Jos era marea. Trecură de o cotitură a drumului, zăriră satul Yokohama, cu epava chiar lângă ţărm. Vedea platoul unde Regimentul de Muschete era aliniat pentru trecere în revistă, cu caii şi tot echipamentul, cu muschetele în coburi, iar ceilalţi samurai, la fel de bine înarmaţi, erau aliniaţi de-a lulgul drumului lângă ţărm, ca gardă de onoare. La marginea satului ţăranii erau îngenuncheaţi în şiruri ordonate, aşteptând să-l întâmpine cu toată cinstea. Dincolo de el se găsea galera pe care aşteptau marinarii şi căpitanii lor. De-o parte şi de alta a digului, bărcile pescăreşti fuseseră trase la mal şi aliniate cu grijă, iar el îşi pusese în minte să-l dojenească pe Naga. Poruncise ca regimentul să fie gata pentru plecare imediată, dar să opreşti ţăranii de la pescuit ori munca câmpului era o nechibzuinţă.

Se răsuci în şa şi chemă un samurai, poruncindu-i să-i spună lui Buntaro să se ducă înainte să vadă dacă totul era pregătit şi în siguranţă.

— Apoi du-te în sat şi trimite toţi ţăranii la treburile lor, în afară de starostele satului.

— Da, Alteţă.

Omul dădu pinteni calului şi plecă în galop.

Acum Toranaga se găsea destul de aproape de platou ca să deosebească chipurile: iată-l pe Anjin-san şi pe Yabu, apoi pe Kiri şi pe doamna Sazuko. Inima începu să-i bată mai repede.

Buntaro galopa de-a lungul drumului, cu arcul uriaş şi cu două tolbe pline cu săgeţi în spate, urmat îndeaproape de o jumătate de duzină de samurai. Părăsiră drumul şi ieşiră pe platou. Imediat îl văzu pe Blackthorne şi chipul i se întunecă şi mai tare. Trase de frâu şi privi cercetător în jur. Un podium acoperit, cu o singură pernă, era ridicat cu faţa spre regiment. Alături se afla altul, mai mic şi mai scund. La adăpostul lui aşteptau Kiri şi doamna Sazuko. Yabu se afla în fruntea regimentului, ca ofiţerul cel mai mare în grad, cu Naga în dreapta lui şi Anjin-san în stânga. Totul părea în

ordine şi Buntaro făcu semn corpului principal al coloanei să înainteze. Avangarda sosi la trap, descălecă şi se răspândi în jurul podiumului principal. Atunci Toranaga înaintă călare pe platou. Naga înălţă steagul de luptă. Imediat cei patru mii de oameni strigară: „Toranagaaaa!” şi se înclinară.

Toranaga nu le răspunse la salut. Într-o tăcere desăvârşită îi cercetă cu privirea. Băgă de seamă că Buntaro se uita pe furiş la Anjin-san. Yabu purta sabia pe care i-o dăruise, dar părea foarte neliniştit. Plecăciunea lui Anjin-san era corectă şi neşovăielnică, iar mânerul sabiei sale, rupt. Kiri şi cea mai tânără concubină a lui erau în genunchi, cu palmele lipite pe tatami şi feţele plecate adânc. Pentru o clipă privirea i se îmblânzi, apoi îşi aţinti nemulţumit ochii spre regiment. Toţi oamenii stăteau în continuare plecaţi. Nu le răspunse la plecăciune, dădu doar scurt din capşi simţi fiorul ce străbătu samuraii când îşi îndreptară din nou spatele. Bun, gândi el, descălecând vioi, bucuros că se temeau de mânia lui. Un samurai îi luă frâul şi se îndepărtă cu calul, iar el se întoarse cu spatele spre regiment şi, scăldat de sudoare din pricina umezelii, ca toţi ceilalţi, se îndreptă către doamnele lui.

— Kiri-san, bine-ai venit acasă!

Ea se înclină din nou, fericită.

— Mulţumesc, Alteţă. N-am crezut că o să mai am plăcerea de a te mai vedea vreodată.

— Nici eu, doamnă. Toranaga lăsă să-i scape o sclipire de bucurie. Îşi aruncă privirile către tânăra fată. Deci, Sazuko-san, unde mi-e fiul?

— Cu doica, Alteţă, răspunse ea cu sufletul la gură, cu sufletul încălzit de bunăvoinţa lui neascunsă.

— Te rog, trimite pe cineva să ne aducă deîndată copilul.

— Oh, vă rog, Alteţă, cu îngăduinţa voastră, pot să-l aduc chiar eu?

— Da, da, dacă vrei. Toranaga zâmbi şi o urmări cu privirea o clipă pe când se îndepărta, căci ţinea la ea foarte

mult. Se întoarse din nou către Kiri.

— Cu tine totul e bine? o întrebă astfel încât s-audă doar ea.

— Da, stăpâne. O, da, şi când te văd atât de puternic mi se umple sufletul de fericire.

— Ai slăbit, Kiri-chan, şi eşti mai tânără ca oricând.

— O, îmi pare rău, Alteţă, nu este adevărat. Dar îţi mulţumesc, îţi mulţumesc.

El îi zâmbi.

— Orice-ar fi, arăţi bine. Nefericire… Singurătate… părăsire… Mă bucur că te văd, Kiri-chan.

— Mulţumesc, Alteţă. Sunt atât de fericită că supunerea şi sacrificiul ei au deschis porţile castelului Osaka. Ea ar fi nespus de fericită, Alteţă, să ştie că a izbutit.

— Mai întâi trebuie să mă ocup de netrebnicii ăştia, dar mai târziu o să stăm de vorbă. Sunt multe de vorbit, neh?

— Da. O, da! Ochii îi străluciră. Vizita Fiului Cerului o să fie amânată, neh?

— Aşa ar fi înţelept. Neh?

— Am un mesaj de la doamna Ochiba.

— Da? Bine! Dar va trebui să aştepte. Făcu o pauză. Doamna Mariko a murit cu cinste? Din voia ei, nu din accident sau greşeală?

— Mariko-sama a ales moartea. A fost seppuku. Dacă n-ar fi făcut asta ar fi fost prinsă. O, Alteţă, a fost atât de minunată în toate acele zile întunecate. Atât de curajoasă. Şi Anjin-san. Dacă n-ar fi fost el, ea ar fi fost capturată şi dezonorată. Şi noi toate am fi avut aceeaşi soartă.

— Ah, da, ninja.

Toranaga răsuflă adânc, iar ochii începură să-i scapere, şi ea se cutremură fără să vrea.

— Ishido are de dat socoteală pentru multe, Kiri-san. Te rog, iartă-mă.

Se îndreptă către podiumul principal şi se aşeză, din nou aspru şi ameninţător. Gărzile îl înconjurară.

— Omi-san!

— Da, Alteţă?

Omi păşi în faţă şi se înclină, părând mai în vârstă şi mai suplu ca în trecut.

— O însoţeşti pe doamna Kiritsubo la încăperile ei şi încredinţează-te că ale mele sunt aşa cum trebuie. Am să rămân aici la noapte.

Omi salută şi se îndepărtă, iar Toranaga fubucuros să vadă că schimbarea neşteptată a planului nu iscase nici măcar o tresărire în ochii lui. Bun, gândi el, Omi învaţă repede, sau iscoadele lui i-au spus că am poruncit în taină lui Sudara şi Hiro-matsu să vină aici, aşa că nu era cu putinţă să plec până mâine.

Îşi concentră toată atenţia asupra regimentului. La semnul lui, Yabu păşi înainte şi salută. Îi întoarse politicos salutul.

— Deci, Yabu-san! Bine ai venit înapoi!

— Mulţumesc, Alteţă. Pot să spun cât sunt de fericit că ai izbutit să ocoleşti vicleniile lui Ishido?

— Mulţumesc. Ca şi dumneata. Lucrurile n-au mers bine la Osaka. Neh?

— Nu. Armonia mea este distrusă, Alteţă. Nădăjduiam să conduc retragerea din Osaka şi să-ţi aduc amândouă doamnele şi fiul în siguranţă, ca şi pe doamna Toda, pe Anjin-san şi marinarii pentru nava lui. Din nefericire, îmi pare rău, amândoi am fost trădaţi – acolo şi aici.

— Da.

Toranaga priviri în jos către epava spălată de mare. O undă de mânie îi străbătu chipul şi toţi aşteptau să izbucnească, dar nu se întâmplă nimic.

— Karma, spuse el. Da, karma, Yabu-san. Ce poţi face împotriva naturii? Nimic. Neglijenţa este altceva. Acum, în legătură cu Osaka, vreau să aud tot ce s-a întâmplat, cu de-amănuntul, îndată ce vei da liber regimentului, iar eu voi fi făcut o baie.

— Am pregătit un raport în scris, Alteţă.

— Bun. Mulţumesc, dar mai întâi aş vrea să-mi povesteşti dumneata.

— Este adevărat că Prealuminatul n-o să meargă la Osaka?

— Ce hotărăşte Prealuminatul este treaba Prealuminatului.

— Vrei să treci în revistă regimentul înainte de a-i da liber?

— De ce le-aş acorda această cinste? Nu ştii că sunt în dizgraţie, căci furtuna nu poate fi o scuză? adăugă el scurt.

— Da, Alteţă. Îmi pare rău. Groaznic. Yabu încerca, fără să reuşească, să vadă ce este în mintea lui Toranaga. M-am cutremurat când am auzit ce s-a întâmplat. Pare aproape cu neputinţă.

— Aşa-i.

Chipul lui Toranaga se întunecă şi privi spre Naga şi dincolo de el, la rândurile dese de soldaţi.

— Încă nu izbutesc să înţeleg cum a fost cu putinţă o asemenea nepricepere. Aveam nevoie de corabia aceea!

Naga era agitat.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, doriţi să fac o nouă cercetare?

— Ce poţi face acum în plus faţă de ceea ce ai făcut deja?

— Nu ştiu, Alteţă. Nimic, Alteţă, vă rog să mă iertaţi.

— Cercetarea ta a fost amănunţită, neh?

— Da, Alteţă. Vă rog să-mi iertaţi prostia.

— N-a fost vina ta. Tu n-ai fost aici. Nici la comandă. Iritat, Toranaga se întoarse către Yabu. E curios, chiar îngrijorător, că patrula de coastă, patrula din tabără, straja de pe punte şi comandantul din noaptea aceea, toţi au fost din Izu – în afară de cei câţiva ronini ai lui Anjin-san.

— Da, Alteţă. Curios, dar nu îngrijorător, îmi pare rău. Domnia-ta ai procedat foarte corect făcându-i pe ofiţeri răspunzători, după cum şi Naga-san a fost, pedepsindu-i pe ceilalţi. Îmi cer iertare, şi eu am făcut cercetări de îndată ce am sosit, dar n-am aflat nimic mai mult, nimic de adăugat. Şi eu zic că e karma – karma ajutată, cumva, de scârbele de creştini. Chiar şi aşa, îmi cer iertare.

— A, crezi c-a fost mâna cuiva?

— Nu există nici o dovadă, Alteţă, dar un val mare şi un simplu incendiu nu prea fac o explicaţie pe care să te bizui. Cu siguranţă orice foc ar fi putut fi stins. Din nou îmi cer iertare.

— Îţi primesc scuzele, dar, între timp, spune-mi, te rog, cum să înlocuiesc corabia aceea. Am nevoie de nava aceea!

Yabu simţea înţepături în pântece.

— Da, Alteţă, ştiu. Îmi pare rău, nu poate fi înlocuită, dar Anjin-san ne-a spus în timpul călătoriei că-n curând au să vină aici alte nave de război din ţara lui.

— Cât de curând?

— Nu ştie, Alteţă.

— Un an? Zece? Eu abia dacă am zece zile.

— Îmi pare rău, şi eu aş vrea să ştiu. Poate că ar trebui să-l întrebaţi pe el, Alteţă.

Pentru prima oară de când sosise, Toranaga privi la Blackthorne. Bărbatul înalt stătea în picioare, deoparte, cu chipul întunecat.

— Anjin-san!

— Da, Alteţă?

— Rău, neh? Foarte rău. Toranaga arătă spre epavă. Neh?

— Da, foarte rău, Alteţă.

— Cât de curând sosesc alte corăbii?

— Corăbiile mele, Alteţă?

— Da.

— Când... Când o vrea Buddha.

— În seara asta stăm de vorbă. Acum du-te. Mulţumesc pentru Osaka. Du-te la galeră, sau în sat. Vorbim diseară. Înţelegi?

— Vorbim diseară, da, înţeleg, Alteţă. Mulţumesc. Când diseară, vă rog?

— Am să trimit un om. Mulţumesc pentru Osaka.

— Datoria mea, neh? Dar eu făcut puţin. Toda Mariko-sama dat tot. Tot pentru Toranaga-sama.

— Da.

Toranaga îi întoarse plecăciunea cu gravitate. Anjin-san porni înapoi, dar se opri. Toranaga privi spre celălalt capăt al platoului. Tsukku-san şi acoliţii săi tocmai sosiseră şi descălecau. El nu-l primise pe preot la Mishima – cu toate că acesta îi trimisese vorbă de îndată despre distrugerea navei – şi îl lăsase cu bună-ştiinţă să aştepte până ce aflase că oamenii săi plecaseră din Osaka şi galera ajunsese în siguranţă la Anjiro. Abia atunci se hotărâse să-l aducă pe preot cu el aici şi să îngăduie întâlnirea la momentul potrivit.

Blackthorne porni spre preot.

— Nu, Anjin-san. Mai târziu, nu acum. Acum du-te în sat! porunci el.

— Dar, Alteţă, omul acela mi-a ucis corabia. El e duşmanul!

— Ai să te duci acolo! Toranaga arătă în jos, spre sat. Ai să aştepţi acolo, te rog. Astă seară stăm de vorbă.

— Alteţă, vă rog, omul acela…

— Nu. Te duci la galeră, spuse Toranaga. Vei pleca acum. Te rog.

Este mai grozav decât să îmblânzeşti un şoim, îşi zise încălzit, abătut pentru o clipă de la gândurile sale, străduindu-se doar să-l domine pe Blackthorne cu voinţa sa. E mai grozav fiindcă Anjin-san e la fel de sălbatic, periculos, plin de neprevăzut, cu neputinţă de pătruns, unic, deosebit de orice om pe care l-am cunoscut vreodată. Văzu cu coada ochiului că Buntaro se aşezase în calea lui Anjin-san, pregătit şi nerăbdător să-l facă să se supună. Ce prostie, gândi Toranaga, şi fără rost. Rămase cu privirea aţintită asupra lui Blackthorne. Şi îl domină.

— Da, plec acum, senior Toranaga. Îmi pare rău. Plec, spuse Blackthorne.

Îşi şterse sudoarea de pe faţă şi se îndreptă către sat.

— Mulţumesc, Anjin-san, spuse Toranaga.

Nu lăsă să i se citească victoria pe chip. Îl privi pe Blackthorne cum se îndepărta supus – violent, puternic, primejdios, dar supus acum de voinţa lui Toranaga.

Apoi se răzgândi.

— Anjin-san! strigă.

Hotărâse că sosise timpul să dezlege cureluşa de la piciorul şoimului şi să lase pasărea de pradă să zboare liberă. Ultima încercare.

— Ascultă, du-te acolo, dacă vrei. Eu cred că e mai bine să nu-l ucizi pe Tsukku-san. Dar, dacă vrei să-l ucizi, ucide-l. Mai bine nu-l ucide.

O spuse rar şi cu grijă şi o repetă.

— Wakarimasu ka?

— Hai.

Toranaga privi în ochii incredibil de albaştri, plini de o neînchipuită duşmănie, şi se întrebă dacă această pasăre sălbatică, asmuţită asupra prăzii, avea să ucidă sau nu la porunca sa şi dacă se va întoarce pe pumn, fără să mănânce.

— Wakarimasu ka?

— Hai.

Toranaga îi făcu semn cu mâna să plece. Blackthorne se întoarse şi porni cu paşi mari spre nord, către Tsukku-san. Buntaro se dădu la o parte din calea lui. Blackthorne părea că nu vede pe nimeni în afară de preot. Ziua devenise parcă şi mai înăbuşitoare.

— Ce zici, Yabu-san? Ce o să facă? întrebă Toranaga.

— Va ucide. Bineînţeles c-o să-l omoare, dacă poate pune mâna pe el. Preotul merită să moară, neh? Toţi creştinii. Sunt sigur că e mâna lor aici – preoţii şi Kiyama, deşi nu pot s-o dovedesc.

— Pui prinsoare pe viaţa ta c-o să-l omoare pe Tsukku-san?

— Nu, Alteţă, spuse Yabu grăbit. Nu pun. Îmi pare rău, dar e barbar, amândoi sunt barbari.

— Naga-san?

— Dac-aş fi în locul lui, l-aş omorî pe preot şi pe toţi ceilalţi, acum că am îngăduinţa voastră. N-am întâlnit pe nimeni care să-şi arate ura atât de mult. În ultimele două zile Anjin-san parcă-şi ieşise din minţi, umblând încoace şi-

ncolo, mormăind într-una, stând cu ochii ţintă la epavă, dormind acolo, ghemuit pe nisip, abia mâncând câte ceva… Naga se uită din nou după Blackthorne. Şi eu zic că n-a fost furtuna cea care i-a distrus nava. Îi ştiu pe preoţi, cumva sunt în spatele întâmplării ăsteia – nici eu nu pot s-o dovedesc, dar… Nu cred că s-a întâmplat din pricina furtunii.

— Alege!

— O să izbucnească. Uitaţi-vă la mersul lui… Cred c-o să ucidă – nădăjduiesc să ucidă.

— Buntaro-san?

Buntaro se întoarse. Fălcile grele îi erau nebărbierite, picioarele vânjoase bine proptite în pământ şi degetele pe arc.

— L-aţi sfătuit să nu-l omoare pe Tsukku-san, deci nu-l vreţi pe preot mort. Dacă Anjin-san ucide sau nu, mie nu-mi pasă, Alteţă. Mie îmi pasă doar dacă vă frământă pe domnia-voastră. Să-l opresc, dacă încearcă să nu vă dea ascultare? O pot face cu uşurinţă de la distanţa asta.

— Poţi să-mi garantezi că-l răneşti doar?

— Nu, alteţă.

Toranaga râse blând şi rupse vraja.

— Anjin-san n-o să-l ucidă. O să strige şi o să răcnească sau o să şuiere ca un şarpe şi o să-şi zdrăngăne sabia, iar pe Tsukku-san o să-l cuprindă zelul lui „sfânt” şi o să-i răspundă fără pic de teamă, zicându-i: „A fost voia Domnului. Eu nu m-am atins niciodată de corabia ta.” Apoi Anjin-san o să-l facă mincinos, iar Tsukku-san va fi cuprins de şi mai mult zel, va repeta totul şi se va jura în numele Dumnezeului său, iar celălalt poate că o să-l blesteme şi ei se vor urî unul pe celălalt încă douăzeci de vieţi. Niciunul n-o să moară. Cel puţin nu acum…

— Cum de ştii toate astea, tată?! exclamă Naga.

— Nu sunt sigur de ele, fiule, dar aşa cred că se va întâmpla. Întotdeauna e bine să-ţi faci timp să cugeţi la purtările oamenilor importanţi, prieteni sau duşmani, să

încerci să-i înţelegi. Eu i-am urmărit pe amândoi. Amândoi sunt foarte importanţi pentru mine. Neh, Yabu-san?

— Da, alteţă, spuse Yabu, dintr-odată neliniştit.

Naga aruncă o privire iute după Blackthorne. Anjin-san mergea cu aceiaşi paşi mari, cumpăniţi, fiind acum la şaptesprezece paşi de Tsukku-san, care aştepta în fruntea acoliţilor săi, cu briza fluturându-le sutanele portocalii.

— Dar, tată, niciunul dintre ei nu e laş, neh? Cum pot să dea acum înapoi fără să-şi piardă onoarea?

— N-o să ucidă din trei motive: mai întâi, pentru că Tsukku-san e neînarmat şi n-o să se apere, nici măcar cu mâinile. E împotriva obiceiurilor lor să ucidă un om neînarmat. Asta este o dezonoare, un păcat în faţa Dumnezeului lor creştin. Al doilea, pentru că e creştin. Al treilea, pentru că eu am hotărât că nu e timpul.

Buntaro spuse:

— Vă rog să mă iertaţi, dar pot să înţeleg pe cea de-a treia, ba chiar şi prima pricină, dar nu este adevărata cauză a urii lor faptul că amândoi cred că celălalt nu este creştin, ci un trimis al răului, un slujitor al Satanei? Nu spun ei asta?

— Ba da, dar acest Dumnezeu-Iisus al lor i-a învăţat, sau se zice că i-a învăţat, că trebuie să-ţi ierţi duşmanul. Asta înseamnă să fii creştin.

— E o nerozie, neh? spuse Naga. Să-ţi ierţi duşmanul e o prostie.

— Aşa zic şi eu.

Toranaga privi la Yabu.

— E o prostie să-ţi ierţi duşmanul, neh, Yabu-san?

— Da, încuviinţă Yabu.

Toranaga se uită către nord. Cele două siluete erau foarte apropiate şi acum, în sinea lui, Toranaga îşi blestema avântul. Avea încă foarte multă nevoie de amândoi bărbaţii şi n-avea de ce să rişte viaţa vreunuia dintre ei. Îi dăduse mână liberă lui Anjin-san doar ca un fel de distracţie, nu să ucidă şi acum îşi regreta prostia. Aşteptă, prins de vrajă ca toţi ceilalţi, dar se întâmplă aşa cum prevăzuse el şi

înfruntarea fu scurtă, violentă şi plină de ură, simţindu-se chiar şi de la această distanţă şi el îşi făcu vânt cu evantaiul foarte uşurat. I-ar fi plăcut tare mult să înţeleagă ce se spusese de fapt. Ştia că avusese dreptate. În curând îl văzură pe Anjin-san îndepărtându-se. În spatele lui, Tsukku-san îşi şterse fruntea cu o batistă colorată din hârtie.

— Ehei, murmură Naga plin de admiraţie. Cum am putea pierde cu tine la comandă?

— Prea uşor fiule, dacă asta e karma mea.

Apoi dispoziţia lui se schimbă.

— Naga-san, porunceşte tuturor samurailor care s-au întors cu galera de la Osaka să vină la încăperile mele.

Naga se depărtă grăbit.

— Yabu-san, mă bucur să te văd venit înapoi, teafăr. Dă liber regimentului. Vorbim după masa de seară. Pot să trimit după dumneata?

— Desigur, mulţumesc, Alteţă.

Yabu salută şi plecă. Singur, doar cu gărzile pe care le trimise la o distanţă de la care nu puteau auzi, Toranaga îl cercetă pe Buntaro cu privirea, atent. Buntaro era stânjenit ca un câine la care te uiţi ţintă. Când nu mai putu îndura spuse:

— Alteţă?

— Odată mi-ai cerut capul lui, neh? neh?

— Da… Da, Alteţă.

— Ei?

— El… el m-a insultat la Anjiro. Mă simt… mă simt încă acoperit de ruşine.

— Îţi poruncesc să uiţi această ruşine.

— Atunci e uitată, Alteţă. Dar ea m-a trădat cu el şi asta nu poate fi uitat. Nu câtă vreme e-n viaţă. Am dovezi. Îl vreau mort. Acum. El… vă rog, corabia lui s-a dus, deci nu vă mai este de nici un folos acum, Alteţă. V-o cer ca pe-o favoare de-o viaţă.

— Ce dovadă ai?

— Toată lumea ştie. Pe drumul de la Yokosé. Am vorbit cu Yoshinaka. Toată lumea ştie, adăugă mohorât.

— Yoshinaka i-a văzut, pe el şi pe ea, împreună? A acuzat-o?

— Nu. Dar ce-a spus… Buntaro îşi ridică privirile chinuite. Ştiu, şi asta-i de ajuns. Vă rog. Vă implor, o favoare de-o viaţă. Nu v-am cerut niciodată nimic, neh?

— Am nevoie de el viu. Dacă n-ar fi fost el, ninja ar fi prins-o vie şi ar fi acoperit-o de ruşine. Şi deci, şi pe tine.

— O dorinţă de-o viaţă, spuse Buntaro. O cer. Corabia lui s-a dus. El… el a făcut tot ce-aţi vrut. Vă rog.

— Am dovezi că ea… Nu te-a-nşelat.

— Iertaţi-mă, ce dovezi?

— Ascultă, asta-i doar pentru urechile tale – aşa cum m-am înţeles cu ea. Eu i-am poruncit să se împrietenească cu el.

Toranaga se aplecă către el.

— Au fost prieteni, da. Anjin-san o adora, dar niciodată nu te-a-nşelat cu ea, sau ea cu el. La Anjiro, chiar înainte de cutremur, când mi-a propus prima dată să plece la Osaka ca să elibereze toţi ostaticii – provocându-l pe Ishido în public şi apoi să provoace o criză, încercând să-şi facă seppuku, orice ar fi făcut el – în acea zi eu i-am…

— Deci a fost plănuit?

— Desigur. N-ai să înveţi niciodată? În ziua aceea i-am poruncit să divorţeze de tine.

— Alteţă?

— Să divorţeze. Nu este cuvântul destul de limpede?

— Da, dar…

— Să divorţeze. Ea te scoate din minţi de ani de zile şi tu te-ai purtat cu ea ca un nebun de tot atâta vreme. Şi ce mai spui de felul în care te-ai purtat cu mama ei vitregă şi cu doamnele ei? Trebuie să-ţi mai spun ca aveam nevoie de ea ca să-mi traducă ce spunea Anjin-san şi totuşi ţi-ai pierdut firea şi ai bătut-o? Adevărul e că aproape ai ucis-o atunci, neh? neh?

— Da, vă rog să mă iertaţi.

— Venise vremea să isprăvim cu această căsătorie şi i-am poruncit-o atunci.

— Ea a cerut divorţul?

— Nu. Eu am hotărât şi l-am poruncit. Dar soţia ta m-a implorat să-mi retrag porunca. Eu am refuzat şi atunci soţia ta a spus că are să-şi facă seppuku deîndată, fără îngăduinţa mea, ca să nu-ţi pricinuiască ţie vreo ruşine astfel. I-am cerut să se supună şi ea a refuzat.

Toranaga continuă mânios:

— Soţia ta m-a forţat pe mine, stăpânul ei legiuit, să-mi retrag o poruncă îndreptăţită după lege şi m-a făcut să încuviinţez ca porunca mea să intre în vigoare abia după Osaka. Amândoi ştim că, pentru ea, Osaka însemna moartea. Înţelegi?

— Da, da, înţeleg asta.

— La Osaka, Anjin-san i-a salvat cinstea – a ei, a doamnelor mele şi a fiului meu cel mai mic. Dacă nu era el, ei şi toţi ostaticii din Osaka ar fi fost încă în Osaka, eu aş fi mort, sau în mâinile lui Ikawa Jikkyu, poate chiar în lanţuri, ca un criminal de rând!

— Vă rog să mă iertaţi… Dar de ce-a făcut ea asta? Ea mă ura. De ce-a întârziat divorţul? Din cauza lui Saruji?

— Pentru cinstea ta. Ea înţelegea datoria. Soţia ta se îngrijea de asemenea de onoarea ta – chiar după moartea ei – căci parte din înţelegerea noastră a fost că toate aceste lucruri trebuiau să rămână numai între mine şi ea şi tine. Nimeni altcineva nu trebuia să ştie vreodată, nici Anjin-san, nici fiul ei, nimeni, nici chiar confesorul ei creştin.

— Cum?

Toranaga îi explică din nou. În cele din urmă Buntaro înţelese limpede, iar Toranaga îl trimise de acolo şi, după aceea, în sfârşit singur, se ridică şi se întinse, istovit de toată această muncă nântreruptă de când sosise. Soarele era încă sus, pe cer, deşi era târziu după-amiază. Îi era foarte sete. Primi cha rece de la garda sa personală, apoi coborî către ţărm. Îşi scoase chimonoul leoarcă de sudoare

şi înotă, marea părându-i minunată, reîmprospătătoare. Înotă sub apă, dar nu stătu cufundat prea mult timp, fiindcă gărzile sale puteau să se neliniştească. Ieşi la suprafaţă şi pluti pe spate privind la cer, strângând puteri pentru noaptea lungă ce urma.

Ah, Mariko, se gândi, ce doamnă minunată eşti. Da, eşti, pentru că, desigur, vei trăi veşnic. Eşti oare cu Dumnezeul tău creştin, în cerul tău creştin? Sper că nu. Ar fi o risipă groaznică. Sper că spiritul tău aşteaptă doar cele patruzeci de zile ale lui Buddha ca să renască altundeva. Mă rog ca sufletul tău să intre în familia mea. Te rog. Dar tot ca femeie, nu ca bărbat. Nu ne putem îngădui să te avem ca bărbat. Eşti mult prea deosebită ca să te risipim ca bărbat.

Zâmbi. La Anjiro se întâmplase chiar aşa cum îi spusese lui Buntaro, deşi ea nu-l forţase niciodată să-şi retragă porunca.

— Cum m-ar fi putut ea forţa pe mine să fac ceva ce nu voiam? spuse el cerului.

Îl rugase, supusă, să nu facă cunoscut divorţul decât după Osaka, dar era încredinţat în sinea lui că şi-ar fi făcut seppuku dacă ar fi refuzat-o. Ar fi insistat, neh? Desigur că ar fi insistat şi asta ar fi stricat totul. Dar, acceptând dinainte, am ocolit o ruşine inutilă şi o ceartă şi necazuri fără rost. Şi păstrând toate astea ascunse acum, aşa cum sunt sigur că ar fi vrut-o ea, toată lumea cu are decât de câştigat. Mă bucur că am încuviinţat, gândi liniştit, apoi râse tare. Un val uşor trecu peste el şi înghiţi o gură de apă de mare şi se înecă.

— Sunteţi teafăr, Alteţă? strigă plin de nelinişte un străjer ce înota prin apropiere.

— Da, desigur că da.

Toranaga scuipă, icni, călcând apa şi se gândi: Asta să te înveţe să fii mai atent. Asta e a doua greşeală astăzi. Apoi, văzu epava.

— Haide, să ne întrecem până acolo, strigă către străjer.

O întrecere cu Toranaga era într-adevăr o întrecere. Odată, unul dintre generalii săi îl lăsase cu bună-ştiinţă să câştige, sperând să capete anumite favoruri. Această greşeală îl costase pe om totul.

Straja câştigă. Toranaga îl felicită şi se agăţă de una dintre coastele corăbiei, aşteptând până îşi recăpătă răsuflarea, apoi privi în jur cu o curiozitate nestăvilită. Înotă în jos şi în sus, cercetând chila corăbiei. Când fu mulţumit, merse la ţărm şi se reîntoarse în tabără, proaspăt şi gata de lucru.

Un adăpost temporar fusese ridicat pentru el, într-un loc bun, sub un acoperiş mare de trestie sprijinit pe stâlpi puternici de bambus. Pereţi de shoji şi paravane fuseseră aşezaţi pe o podea înălţată din lemn, acoperită cu tatami. Santinelele erau deja instalate, şi erau locuinţe şi pentru Kiri, Sazuko, slugi şi bucătari, legate de o ţesătură de cărări.

Îşi văzu copilul pentru prima dată. Era limpede că doamna Sazuko nu ar fi fost atât de lipsită de politeţe încât să-şi aducă fiul pe platou imediat, temându-se că ar putea tulbura probleme mai importante, aşa cum s-ar fi întâmplat de altfel, chiar dacă el i-ar fi dat bucuros această posibilitate.

Copilul îi făcu mare plăcere.

— E un băiat minunat, spuse, ţinând sugarul cu mâini sigure. Şi Sazuko, tu eşti mai tânără şi mai atrăgătoare ca niciodată. Trebuie să mai avem şi alţi copii. Imediat. Ţi se potriveşte să fii mamă.

— Oh, Alteţă, spuse ea, mi-a fost teamă că n-am să te mai văd niciodată şi n-am să mai pot să-ţi arăt copilul. Cum o să ieşim din capcana asta… Armatele lui Ishido…

— Uite ce băiat grozav este! Săptămâna viitoare am să fac un altar în cinstea lui şi am să-l dăruiesc cu…

Se opri şi înjumătăţi cifra la care se gândise prima dată, apoi o mai înjumătăţi încă odată.

—. cu douăzeci de koku pe an.

— Oh, Alteţă, ce generos eşti!

Zâmbetul ei era sincer.

— Da, spuse el. E de-ajuns ca un trântor împuţit de preot să spună câteva Namu Amida Butsu, neh?

— Oh, da, Alteţă. O să fie în apropiere de castelul din Yedo? Oh, n-ar fi minunat dacă ar fi pe un râu, sau pârâu?

Încuviinţă fără tragere de inimă, deşi un asemenea loc ar fi costat mai mult decât dorise să cheltuiască pe asemenea fleacuri. Dar băiatul e minunat, pot să-mi îngădui să fiu generos anul ăsta, se gândi.

— Oh, mulţumesc Alteţă…

Doamna Sazuko se opri. Naga venea grăbit către locul în care se aflau – o verandă umbrită.

— Te rog să mă ierţi, tată. Dar samuraii tăi, de la Osaka? Cum vrei să-i vezi, câte unul, sau toţi laolaltă?

— Câte unul.

— Da, Alteţă. Preotul Tsukku-san ar vrea să te vadă când o să socoteşti potrivit.

— Spune-i că o să trimit după el cât de curând va fi cu putinţă.

Din nou, Toranaga începu să vorbească cu concubina lui, dar imediat ea se rugă politicoasă să fie iertată, ştiind că el dorea să se ocupe de samurai pe loc. El o rugă să rămână, dar ea ceru îngăduinţa să plece şi el încuviinţă.

Stătu de vorbă cu oamenii, atent, comparându-le istorisirile, chemând înapoi pe câte unul dintre samurai, reverificând. La apus ştia limpede ce se întâmplase, sau ce credeau toţi că se întâmplase. Apoi mâncă puţin şi repede, prima sa masă din acea zi şi o chemă pe Kiri, trimiţând gărzile la o distanţă la care nu puteau auzi.

— Mai întâi spune-mi ce-ai făcut, ce-ai văzut şi la ce-ai fost martoră Kiri-chan?

Noaptea se lăsă înainte ca el să fie mulţumit, deşi ea se pregătise foarte bine.

— Ei, spuse, a fost prea aproape, Kiri-chan. Mult prea aproape.

— Da, replică ea, cu mâinile împreunate în poalele ei largi.

Apoi adăugă cu multă tandreţe:

— Te apărau toţi zeii, mari şi mici, Alteţă. Şi pe noi. Te rog să mă ierţi că m-am îndoit de ce avea să urmeze. M-am îndoit de tine. Zeii privegheau asupra noastră.

— Se pare că aşa a fost. Da, aşa se pare.

Toranaga îşi aţinti privirile în noapte. Briza uşoară dinspre mare flutura flăcările torţelor şi îndepărta gâzele nopţii, făcând seara mai plăcută. O lună minunată călătorea pe cer şi putea să vadă urmele întunecate de pe faţa ei şi se întrebă, într-o doară, dacă ce era întunecat era pământ, iar restul, gheaţă şi zăpadă şi de ce era luna acolo şi cine trăia acolo. Oh, sunt atât de multe lucruri pe care aş vrea să le ştiu, se gândi.

— Pot să pun o întrebare, Tora-chan?

— Ce întrebare, doamnă?

— De ce ne-a lăsat Ishido să plecăm? Motivul adevărat. N-ar fi trebuit s-o facă, neh? Dacă aş fi fost în locul lui, n-aş fi făcut-o niciodată. De ce?

— Mai întâi spune-mi mesajul doamnei Ochiba.

— Doamna Ochiba a zis: Spune-i seniorului Toranaga că aş dori, cu respect, să fie vreo cale prin care neînţelegerile dintre el şi Moştenitor să poată fi înlăturate. Ca o dovadă a afecţiunii Moştenitorului, mi-ar place să-i spun lui Toranaga-sama că Moştenitorul a spus de multe ori că nu vrea să conducă nici o armată împotriva unchiului său, seniorului de Kwa…

— A spus ea asta?

— Da, oh, da.

— Desigur că ea ştie – ca şi Ishido – că dacă Yaemon ridică steagurile împotriva mea, eu voi fi înfrânt.

— Asta-i ceea ce a spus ea, Alteţă.

— Ehei!

Toranaga îşi strânse pumnul său mare, bătătorit, şi izbi cu el în tatami.

— Dacă asta a fost într-adevăr o propunere şi nu o păcăleală, sunt pe jumătate pe drumul spre Kyoto şi un pas

dincolo de el.
— Da, spuse Kiri.
— Şi care-i preţul?
— Nu ştiu. N-a spus nimic mai mult, Alteţă. Asta a fost întregul mesaj. În afară de salutările către sora ei.
— Ce aş putea eu să-i dau Ochibei, ceva ce ea nu are deja? Osaka e a ei, tezaurul e al ei, Yaemon a fost întotdeauna Moştenitorul Împărăţiei. Războiul ăsta e fără rost. Orice s-ar întâmpla, în opt ani Yaemon devine Kampaku şi moşteneşte pământul, pământul ăsta. N-a mai rămas nimic pe care să i-l dăm.
— Poate că vrea să se mărite?
Toranaga scutură cu putere din cap.
— Nu, nu ea. Femeia asta niciodată n-o să se mărite cu mine.
— E soluţia desăvârşită, Alteţă, pentru ea.
— Nu s-ar gândi niciodată la asta. Ochiba, soţia mea? De patru ori ea l-a implorat pe Taikô să mă invite înainte.
— Da, dar asta când el era în viaţă.
— Aş face orice care ar putea întări împărăţia, păstra pacea şi face pe Yaemon Kampaku. Asta ar vrea ea?
— Ar confirma succesiunea. Este ţelul ei.
Toranaga privi iarăşi îndelung la lună, dar acum mintea lui era concentrată asupra dezlegării acestei şarade, amintindu-şi din nou ce spusese doamna Yodoko la Osaka. Cum nici un răspuns nu venea, lăsă la o parte aceasta ca să continue cu ceea ce era mult mai important atunci, în prezent.
— Cred că încearcă din nou una dintre urzelile ei. Ţi-a spus Kiyama că i s-a pus foc corăbiei barbare?
— Nu, Alteţă.
Toranaga se încruntă.
— Asta mă surprinde, pentru că trebuia să ştie deja atunci. I-am spus lui Tsukku-san cât de curând am auzit şi el şi-a dat toată osteneala să trimită un porumbel călător de îndată, deşi asta doar ar fi confirmat ceea ce ştiau deja.

— Trădarea lor ar trebui să fie pedepsită, neh? Toţi cei care au pus-o la cale, ca şi proştii care au îngăduit-o.

— Cu răbdare, o să-şi primească toţi răsplata, Kiri-san.

— Am auzit că preoţii creştini pretind că ar fi „Voia Domnului”.

— Asta-i ipocrizie! Ce prostie, neh?

— Da.

Foarte prosteşte într-un anume fel, gândi Toranaga, nu în celălalt.

— Ei, mulţumesc Kiri-san. Din nou mă bucur că eşti teafără. O să stăm aici în noaptea asta. Acum, te rog să mă ierţi. Trimite după Yabu-san şi, când soseşte, adu cha şi saké şi după aceea lasă-ne singuri.

— Da, Alteţă. Pot să pun o întrebare acum?

— Aceeaşi întrebare?

— Da, Alteţă. De ce ne-a lăsat Ishido să plecăm?

— Răspunsul este, Kiri-san, că nu ştiu. A făcut o greşeală.

Ea se înclină şi plecă mulţumită.

Era aproape miezul nopţii când Yabu plecă. Toranaga i se înclină ca unui egal şi-i mulţumi din nou pentru tot. Îl invitase la consiliul tainic de război de a doua zi, îl întărise în rangul de general al Regimentului de Muschete şi la stăpânirea feudelor Totomi şi Suruga, în scris, de îndată ce aveau să fie cucerite.

— Acum regimentul este absolut vital, Yabu-san. Vei fi singurul responsabil pentru pregătirea lui. Omi-san poate să ţină legătura între noi. Foloseşte tot ceea ce ştie Anjin-san. Totul, neh?

— Da. O să fie perfect, Alteţă. Pot să îţi mulţumesc umil?

— Mi-ai făcut un mare serviciu aducându-mi doamnele, fiul şi pe Anjin-san înapoi, în siguranţă.

— E groaznic ce s-a întâmplat cu corabia.

— Karma. Poate că va mai sosi una în curând. Noapte bună, prietene.

Toranaga sorbi din cha. Se simţea foarte obosit acum.

— Naga-san!

— Alteţă?
— Unde-i Anjin-san?
— Lângă corabie, cu câţiva dintre vasalii săi.
— Şi ce face acolo?
— Se uită doar la ea.
Naga deveni neliniştit sub privirea străpungătoare a tatălui său.
— Te rog să mă ierţi. N-ar trebui să se afle acolo, Alteţă?
— Ce? Oh, nu. Nu mai contează. Unde-i Tsukku-san?
— Într-una dintre casele de oaspeţi, Alteţă.
— I-ai spus că vrei să devii creştin anul viitor?
— Da, Alteţă.
— Bun. Adu-l încoace.
În câteva clipe, Toranaga îl văzu pe preotul înalt şi subţire apropiindu-se pe sub torţe, faţa lui smeadă, brăzdată adânc, părul său negru cu tonsură, fără un fir alb şi îşi aduse aminte de Yokosé.
— Răbdarea este foarte importantă, Tsukku-san, neh?
— Da, întotdeauna. Dar de ce spuneţi asta, Alteţă?
— Oh, mă gândeam la Yokosé. Cât de diferit a fost totul atunci, cu atât de puţin timp în urmă.
— Ah, da. Voia Domnului e de multe ori ciudată, Alteţă. Sunt atât de mulţumit că sunteţi încă între hotarele voastre.
— Ai dorit să mă vezi? întrebă Toranaga, făcându-şi vânt cu evantaiul, invidiindu-l în taină pe preot pentru supleţea lui şi pentru darul său de a şti mai multe limbi.
— Doar ca să-mi cer iertare pentru ceea ce s-a întâmplat.
— Şi ce-a spus Anjin-san?
— Multe cuvinte furioase şi acuzaţii că i-aş fi ars corabia.
— Ai făcut-o?
— Nu, Alteţă.
— Cine a făcut-o?
— A fost voia Domnului. Furtuna a venit şi corabia a luat foc.
— N-a fost voia Domnului. Spui că n-ai dat o mână de ajutor, tu, sau oricare alt preot, sau oricare alt creştin?

— Oh, am ajutat, Alteţă. M-am rugat, cu toţii ne-am rugat. În faţa lui Dumnezeu, cred că corabia era o unealtă a Diavolului. V-am spus-o de multe ori. Ştiu că nu a fost şi părerea voastră şi din nou vă cer iertare pentru că mă opun domniei-voastre în privinţa asta, dar poate că voinţa Domnului a ajutat la înlăturarea piedicilor.

— Ah, cum?

— Părintele Inspector nu mai e tulburat, Alteţă. Acum poate să se concentreze asupra seniorilor Kiyama şi Onoshi.

Toranaga spuse brusc:

— Am auzit astea şi mai înainte, Tsukku-san. Ce ajutor adevărat poate să-mi dea mai marele preot al creştinilor?

— Alteţă, puneţi-vă încrederea în…

Alvito se opri, apoi spuse deschis:

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, dar cred din toată inima că dacă vă puneţi încrederea în Dumnezeu, El o să vă ajute.

— O fac, dar mă încred mai mult în Toranaga. Între timp aud că Ishido, Kiyama, Onoshi şi Zataki şi-au strâns legiunile. Ishido o să aibă trei sau patru sute de mii de oameni pe câmpul de luptă, împotriva mea.

— Părintele Inspector se ţine de înţelegerea pe care a avut-o cu înălţimea voastră, Alteţă. La Yokosé eu v-am spus că n-am reuşit. Acum cred că există speranţă.

— Nu pot să folosesc speranţă împotriva săbiilor.

— Da, dar Dumnezeu poate să învingă împotriva oricăror oprelişti.

— Da, dacă Dumnezeu există, el poate învinge împotriva oricăror oprelişti.

Apoi vocea lui Toranaga se aspri şi mai mult:

— Despre ce speranţă vorbeşti?

— Nu ştiu de fapt, Alteţă, dar Ishido n-a pornit împotriva voastră? N-a ieşit din castelul Osaka? Nu este şi aceasta o altă dovadă a voinţei Domnului?

— Nu. Dar înţelegi importanţa acestei hotărâri?

— Oh, da, foarte limpede. Sunt sigur că Părintele Inspector o înţelege şi el.

— Spui că este sprijinul lui?
— Oh, nu Alteţă, dar se întâmplă.
— Poate că Ishido o să-şi schimbe gândurile şi o să-l facă pe seniorul Kiyama comandant suprem şi-o să stea ascuns în Osaka şi o să-l lase pe Kiyama şi pe Moştenitor să mă înfrunte.
— Nu pot da un răspuns la asta, Alteţă, dar dacă Ishido părăseşte Osaka, ar fi un miracol.
— Vrei să spui serios că asta ar fi încă o dovadă a voinţei Dumnezeului tău creştin?
— Nu, dar ar putea fi. Cred că nimic nu se întâmplă fără voia Lui.
— Chiar şi după ce vom muri, s-ar putea să nu aflăm nimic despre Dumnezeu.
Apoi, Toranaga spuse dintr-odată:
— Am auzit că Părintele Inspector a plecat din Osaka, şi fu mulţumit să vadă o umbră trecând peste chipul lui Tsukku-san.
Ştirea îi sosise în ziua în care plecaseră din Mishima.
— Da, spuse preotul, cu nelinişte crescândă. A plecat la Nagasaki, Alteţă.
— Ca să ţină slujba pentru Toda Mariko-sama?
— Da. Ah, Alteţă, ştiţi atât de multe. Suntem toţi în mâinile voastre ca lutul în mâinile olarului.
— Nu-i adevărat şi nu îmi plac complimentele fără rost. Ai uitat?
— Nu, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi. Nu vroiam să spun asta.
Alvito deveni şi mai atent.
— Vă opuneţi acestei slujbe, Alteţă?
— Pentru mine nu contează. A fost o persoană foarte deosebită şi exemplul ei merită cinstit.
— Da, alteţă, mulţumesc. Părintele Inspector va fi foarte mulţumit. Dar el crede că contează foarte mult.
— Desigur. Pentru că ea a fost vasalul meu şi creştină, exemplul ei nu va trece nebăgat în seamă de ceilalţi creştini. Sau de cei care se gândesc la convertire, neh?

— Aş spune că nu va trece nebăgat în seamă. De ce ar fi altfel? Dimpotrivă, merită foarte multă cinstire pentru sacrificiul ei.

— Pentru că şi-a dat viaţa ca alţii să poată trăi? întrebă Toranaga pe ocolite, fără să rostească „seppuku” sau „sinucidere”.

— Da.

Toranaga zâmbi în sinea lui, băgând de seamă că Tsukku-san nu pomenise nici o clipă de cealaltă fată, Kiyama Achiko, curajul ei, sau moartea, sau de slujba făcută de asemenea cu mare fast şi ceremonial. Îşi înăspri vocea:

— Şi nu ştii de nimeni care să fi poruncit, sau să fi sprijinit distrugerea corabiei mele?

— Nu, Alteţă, altfel decât prin rugi.

— Am auzit că construcţia bisericii voastre din Yedo merge bine.

— Da, Alteţă. Din nou vă mulţumim.

— Ei bine, Tsukku-san, sper că eforturile Marelui Preot al creştinilor vor da în curând roade. Am nevoie de ceva mai mult decât speranţă şi uit foarte greu. Acum, te rog, aş avea nevoie de serviciile dumitale ca tălmaci.

De îndată simţi împotrivirea preotului.

— N-ai de ce te teme.

— Oh, Alteţă. Nu mi-e teamă de el, vă rog să mă iertaţi, doar că nu vreau să fiu în apropierea lui.

Toranaga se ridică.

— Îţi cer să-l respecţi pe Anjin-san. Curajul său e de netăgăduit şi a salvat viaţa lui Mariko-sama de multe ori. De asemenea, e de înţeles de ce-i ca ieşit din minţi în aceste clipe – pierderea corăbiei sale, neh?

— Da, da, îmi pare rău.

Toranaga o porni către ţărm, iar gărzile cu torţe îi luminară drumul.

— Când am să primesc raportul Marelui vostru Preot despre acea întâmplare cu armele ascunse?

— De îndată ce primeşte toate informaţiile din Macao.

— Te rog, cere-i să-şi grăbească cercetările.

— Da, Alteţă.

— Cine au fost acei daimyo creştini amestecaţi în treaba aceasta?

— Nu ştiu, vă rog să mă iertaţi, nici măcar dacă a fost vreunul amestecat.

— Păcat că nu ştii, Tsukku-san. Aş câştiga o mulţime de timp. Sunt destui daimyo care ar dori să ştie adevărul în privinţa asta.

Ah, Tsukku-san, gândi Toranaga, desigur că ştii şi aş putea să te înghesui cumva şi în timp ce te-ai zvârcoli ca un şarpe încolţit, în cele din urmă te-aş pune să juri pe Dumnezeul tău creştin şi atunci, după ce ai face-o, va trebui să spui: „Kiyama, Onoshi şi, poate, Harima". Dar n-a venit încă vremea. Încă. Nici ca să-ţi spun că te cred că creştinii tăi n-au nimic de-a face cu distrugerea corăbiei mele. Nici Kiyama, sau Harima, sau chiar Onoshi. De fapt, sunt sigur. De fapt, n-a fost voia Domnului. A fost voia lui Toranaga.

Da.

Dar de ce, ai putea să mă întrebi.

Kiyama a refuzat cu înţelepciune oferta din scrisoarea mea, pe care i-a dat-o Mariko. Trebuia să i se dea o dovadă a sinceităţii mele. Ce altceva puteam să-i dau decât corabia – şi barbarul – care vă teroriza atât pe voi, creştinii? Mă aşteptam să-i pierd pe amândoi şi i-am dat doar unul. Astăzi, la Osaka, oamenii mei îi vor spune lui Kiyama şi mai-marelui preoţilor voştri, că asta a fost ca un dar din partea mea către ei, dovada sinceităţii mele. Că nu mă împotrivesc Bisericii, ci doar lui Ishido. E o dovadă, nu?

Da, dar poţi să te încrezi vreodată în Kiyama, ai să mă întrebi şi pe bună dreptate?

Nu, dar Kiyama e japonez mai întâi şi după aceea creştin. Uiţi asta întotdeauna. Kiyama va înţelege gestul meu. Darul corăbiei a fost absolut, ca dăruirea lui Mariko şi curajul lui Anjin-san.

Şi cum am distrus eu corabia, ai vrea poate să ştii?

Ce mai contează asta pentru tine, Tsukku-san? E de-ajuns că am făcut-o. Şi nimeni nu ştie în afara de mine, câţiva oameni de încredere şi cel care a dat foc. Acela? Ishido a folosit ninja. De ce n-aş face-o şi eu? Dar eu am plătit un singur om şi-am reuşit. Ishido, nu.

— E prosteşte când dai greş, spuse cu voce tare.

— Alteţă? întrebă Alvito.

— E prosteşte să dai greş în a ascunde o taină atât de aprigă ca aceste arme aduse pe furiş, spuse morocănos, şi să îndemni pe unii daimyo creştini la răscoală împotriva stăpânului lor legiuit, Taikô, neh?

— Da, alteţă. Dacă e adevărat.

— Oh, sunt sigur că e adevărat, Tsukku-san.

Toranaga lăsă discuţia să lâncezească, acum că Tsukku-san era vizibil nelinişti şi gata de-a fi un tălmaci desăvârşit.

Ajunseseră jos, pe ţărm, şi Toranaga o porni cu paşi siguri înainte, prin întuneric, îndepărtându-şi oboseala. În timp ce treceau pe lângă capetele înfipte în ţepe, îl văzu pe Tsukku-san, făcându-şi cruce înspăimântat şi se gândi cât de prostesc e să fii atât de superstiţios şi să-ţi fie teamă de ceva ce nu există.

Vasalii lui Anjin-san erau deja în picioare, înclinându-se, cu mult înainte ca ei să ajungă. Anjin-san nu se mişcase. Anjin-san stătea încă aşezat, privind dus în largul mării.

— Anjin-san, chemă blând Toranaga.

— Da, alteţă?

Blackthorne ieşi din visul său şi se ridică în picioare.

— Vă rog să mă iertaţi. Doriţi vorbim acum?

— Da, te rog. L-am adus pe Tsukku-san pentru că doresc să vorbim limpede, înţelegi? Repede şi limpede.

— Da.

La lumina torţelor Toranaga desluşi privirea fixă din ochii bărbatului şi cumplita lui istovire. Aruncă o privire către Tsukku-san.

— Înţelege ce-i spun?

Îl urmări pe preot vorbind şi ascultă sunetul urât al limbii. Anjin-san dădu din cap, fără să părăsească nici o clipă acea privire acuzatoare.

— Da, Alteţă, spuse preotul.

— Acum, te rog, tălmăceşte pentru mine, Tsukku-san, ca înainte. Totul exact. Ascultă, Anjin-san, l-am adus pe Tsukku-san ca să putem vorbi direct şi repede, fără să pierdem înţelesul vreunui cuvânt. Este atât de important pentru mine, că îţi cer să ai răbdare. Cred că e mai bine în acest fel.

— Da, Alteţă.

— Tsukku-san, mai întâi jură înaintea Dumnezeului tău creştin că nimic din ce spune el nu va părăsi vreodată buzele tale pentru altcineva. Ca la spovedanie, neh? La fel de sfânt. Către mine şi către el.

— Dar, Alteţă, asta nu este…

— Ai să faci asta. Acum. Sau îmi retrag întregul meu sprijin, pentru totdeauna, pentru tine şi pentru Biserica ta.

— Foarte bine, Alteţă. Sunt de acord, jur.

— Bun. Mulţumesc. Te rog, explică-i înţelegerea noastră.

Alvito se supuse, apoi Toranaga se aşeză pe dunele de nisip şi îşi flutură evantaiul ca să alunge gângăniile nopţii, care-l înconjurau.

— Acum, te rog să-mi spui, Anjin-san, ce s-a întâmplat la Osaka?

Blackthorne începu opintit, dar încet mintea lui dezvălui totul şi cuvintele se revărsară, iar părintele Alvito se străduia să ţină pasul. Toranaga asculta în tăcere, fără să întrerupă năvala cuvintelor, doar adăugând grijuliu îndemnuri, când era nevoie, ca un ascultător desvârşit.

Blackthorne isprăvi în zori. Atunci Toranaga ştia totul, tot ce putuse fi spus – tot ce Anjin-san era pregătit să spună, se corectă el. Preotul o ştia şi el, dar Toranaga era sigur că în cele spuse nu se afla nici un lucru pe care catolicii sau Kiyama să-l poată folosi împotriva lui, a lui Mariko sau a lui Anjin-san, care acum abia îl băga în seamă pe preot.

— Eşti sigur că Ferriera te-ar fi ars pe rug, Anjin-san? întrebă din nou.

— Oh, da. Dacă n-ar fi fost iezuitul. Sunt un eretic în ochii lui. Focul se presupune că îţi purifică trupul, cumva.

— De ce te-a salvat Părintele Inspector?

— Nu ştiu. A fost ceva în legătură cu Mariko-sama. Fără corabia mea nu mă pot atinge de ei. Oh, s-ar fi gândit la asta ei înşişi, dar ea le-a dat ideea.

— Ce idee? Ce-ar fi putut şti ea despre incendierea corăbiilor?

— Nu ştiu. Ninja au intrat în castel. Poate că tot ninja au trecut printre oamenii de aici. Corabiei mele i s-a pus foc. Mariko-san s-a întâlnit cu Părintele Inspector la castel, în ziua în care a murit. Cred că i-a spus cum să-l aprindă pe Erasmus, în schimbul vieţii mele, dar eu nu trăiesc fără corabia mea, Alteţă.

— Greşeşti, Anjin-san. Mulţumesc Tsukku-san, spuse Toranaga în semn de despărţire. Da, îţi apreciez munca. Te rog, acum odihneşte-te.

— Da, Alteţă, mulţumesc. Alvito şovăi. Cer iertare pentru Căpitanul General. Oamenii sunt născuţi în păcat, mulţi rămân în păcat, deşi sunt creştini.

— Creştinii sunt născuţi în păcat, nu noi. Noi suntem un popor civilizat, care înţelege ce înseamnă într-adevăr păcatul, nu ţărani neciopliţi care habar n-au pe ce lume sunt. Şi totuşi, Tsukku-san, daca-aş fi Căpitanul vostru General, nu l-aş fi lăsat pe Anjin-san să plece cât timp l-aş fi avut în mână. A fost o hotărâre militară, una bună. Cred că o să ajungă să regrete că n-a stăruit, şi la fel şi Părintele Inspector.

— Doriţi să traduc şi asta, Alteţă?

— Asta a fost pentru dumneata. Mulţumesc pentru ajutor.

Toranaga răspunse la salutul preotului şi trimise oameni să-l însoţească până la casa lui, apoi se întoarse către Blackthorne.

— Anjin-san, mai întâi înotăm.

— Alteţă?

— Înotăm.

Toranaga se dezbrăcă şi intră în apă în lumina ce începea să crească. Blackthorne şi gărzile îl urmară. Toranaga înotă voiniceşte în larg, apoi se întoarse şi înconjură epava. Blackthorne îl urmă întărit de răceala apei. În curând, Toranaga se întoarse pe ţărm. Servitorii aveau prosoape pregătite, chimonouri noi şi cha, saké şi mâncare.

— Mănâncă, Anjin-san.

— Îmi pare rău, nu foame.

— Mănâncă.

Blackthorne luă câteva înghiţituri, apoi icni.

— Iertaţi-mă.

— Prost. Şi slab. Slab ca un mâncător-de-usturoi, nu ca un hatamoto, neh?

— Alteţă?

Toranaga îi repetă din nou, brutal. Apoi arătă către epavă ştiind că acum are toată atenţia lui Blackthorne.

— Asta nu-i nimic. Shigata ga nai. N-are importanţă. Ascultă: Anjin-san e hatamoto, neh? Nu mâncător-de-usturoi, înţelegi?

— Da, vă rog să mă iertaţi.

Toranaga îşi chemă garda care îi întinse sulul sigilat.

— Ascultă, Anjin-san, înainte ca Mariko-sama să plece la Yedo, mi-a dat asta. Mariko-sama mi-a zis că dacă trăieşti după Osaka – dacă trăieşti, înţelegi – m-a rugat să-ţi dau asta.

Blackthorne luă sulul întins şi după un moment îi rupse pecetea.

— Ce spune mesajul Anjin-san? întrebă Toranaga.

Mariko îi scrisese în latină: „Tu. Te iubesc. Dacă citeşti asta, atunci înseamnă că am murit la Osaka şi, poate, din pricina mea şi corabia ta e distrusă. S-ar putea să sacrific această cea mai preţuită parte a vieţii tale din cauza credinţei mele, ca să îmi apăr Biserica, dar mai mult ca să-ţi salvez viaţa, care este mai preţioasă pentru mine decât

orice – chiar decât credinţa mea faţă de seniorul Toranaga. S-ar putea să trebuiască să aleg, dragostea mea: tu sau corabia ta. Te rog să mă ierţi, dar am ales viaţa pentru tine. Această corabie este condamnată oricum, cu sau fără tine. Am să dau corabia ta duşmanului tău în aşa fel încât tu să poţi trăi. Această corabie nu înseamnă nimic. Construieşte alta. Asta poţi s-o faci. Nu ai fost pregătit să fii un constructor de corăbii la fel de bun ca şi căpitan de corăbii? Cred că seniorul Toranaga o să-ţi dea toţi meşteşugarii, tâmplarii şi fierarii de care ai nevoie. Are nevoie de tine şi de corăbiile tale. Şi din venitul meu personal ţi-am pus deoparte toţi banii de care ai nevoie. Construieşte o altă corabie şi o altă viaţă, dragostea mea. Ia Corabia Neagră de anul viitor şi trăieşte veşnic. Ascultă, dragul meu, sufletul meu creştin se roagă să te întâlnească din nou în cerurile creştine. Partea mea japoneză, hara, se roagă ca în viaţa viitoare să fiu orice ar trebui ca să-ţi aduc fericire şi să fiu cu tine oriunde vei fi. Iartă-mă, dar viaţa ta este tot ceea ce contează. Te iubesc.”

— Ce spune mesajul, Anjin-san?

— Îmi pare rău, Alteţă. Mariko-sama spune că această corabie nu necesară. Spune construiesc corabie nouă. Spune… „

— Ah, e cu putinţă? E cu putinţă, Anjin-san?

Blackthorne văzu sclipirea de interes din ochii lui.

— Da. Dacă primesc…

Nu-şi putea aminti cuvântul pentru „tâmplar”.

— Dacă Toranaga-sama dă oameni, oameni care fac corăbii, neh? Da, eu pot.

În mintea lui noua corabie începuse să capete formă. Mai mică, mult mai mică decât Erasmus, în jur de nouăzeci până la o sută de tone ar fi tot ceea ce putea să facă, pentru că până atunci niciodată nu supraveghease sau proiectase o corabie întreagă de unul singur, deşi Alban Caradoc îl pregătise, desigur, ca meşter de corăbii la fel de bine ca şi pilot.

Domnul să te binecuvânteze, Alban, gândi el fericit. Da, nouăzeci de tone pentru început. Golden Hind a lui Drake era cam tot aşa şi, aminteşte-ţi, prin câte a putut să treacă. Aş putea să-i pun douăzeci de tunuri la bord şi asta ar fi de ajuns ca să…

— Iisuse Cristoase! Tunurile!

Se răsuci şi se uită la epavă, apoi îl văzu pe Toranaga şi pe toţi ceilalţi holbându-se la el şi înţelese că vorbise englezeşte.

— Ah, îmi pare rău, Alteţă. Gândit prea repede. Puştile mari. Acolo, în mare, neh? Trebuie scos repede.

Toranaga vorbi oamenilor săi, apoi se întoarse către Blackthorne din nou:

— Samuraii spun, totul din corabie, în tabără. Unele lucruri pescuite din mare, apă mică la reflux, neh? Acum în tabără. De ce?

Blackthorne simţea că pluteşte.

— Pot face corabia. Dacă am puşti mari, pot lupt duşmanul. Poate Toranaga-sama găsească pulbere de puşcă?

— Da. Câţi tâmplari? Mulţi nevoie?

— Patruzeci tâmplari, fierari, stejar pentru lemnărie. Aveţi stejar aici? Apoi o să am nevoie de fier, oţel, am să construiesc o forjă şi aş avea nevoie de un meşter…

Blackthorne înţelese că vorbea din nou în engleză.

— Iertaţi-mă, eu scriu pe hârtie. Cu grijă. Şi gândesc cu grijă. Vă rog, daţi oameni să ajute?

— Toţi oamenii, toţi banii. Îndată. Îmi trebuie corabia. De îndată. Cât de repede poţi s-o construieşti?

— Şase luni din ziua în care punem chila.

— Oh, nu mai repede?

— Nu. Îmi pare rău.

— Mai târziu vorbim mai mult, Anjin-san. Ce altceva a mai spus Mariko-sama?

— Puţin, Alteţă. Spune dă bani ca să ajute corabia, banii ei. Spune, de asemenea, îmi pare rău dacă… dacă mi-a ajutat

duşmanul distrugă corabia.
— Ce duşman? În ce fel distrugă corabia?
— Nu spune cine, sau cum, Alteţă. Nimic limpede, doar pare rău dacă Mariko-sama spune sayonara. Speră seppuku slujeşte senior Toranaga.
— Ah, da, m-a slujit nemăsurat, neh?
— Da.
Toranaga îi zâmbi.
— Bucuros toate bune acum, Anjin-san. Ei, Mariko-sama avea dreptate. Nu-ţi face griji în privinţa asta.
Toranaga arătă către epavă.
— Construieşte corabie nouă îndată. Corabie de război, înţelegi?
— Înţeleg foarte mult.
— Corabia nouă… Ar putea corabia asta nouă să lupte cu Corabia Neagră?
— Da.
— Ah! Corabia Neagră de anul viitor?
— Cu putinţă.
— Şi cu ce echipaj?
— Vă rog?
— Marinari, tunari?
— Ah! Până anul viitor pot pregăti vasalii mei ca tunari, nu marinari.
— Poţi să alegi dintre toţi marinarii din Kwanto.
— Anul viitor cu putinţă. Blackţhorne zâmbi. E anul viitor cu putinţă? Război? Ce-i cu războiul?
Toranaga ridică din umeri.
— Război sau nu, tot încercăm, neh? Asta e prada ta, înţelegi „pradă”? Şi taina noastră. Între tine şi mine doar, neh? Corabia Neagră.
— Preoţii înţelege curând.
— Poate. Dar de data asta, nici un val sau tai-fun, prietene. Tu vei veghea şi eu voi veghea. Da, mai întâi Corabia Neagră, apoi duci acasă. Îmi aduci înapoi o flotă. Înţelegi?
— Oh, da.

— Dacă am să fiu învins, karma, dacă nu, atunci totul, Anjin-san. Totul după cum ai spus. Totul, Corabia Neagră, ambasadori, tratate, corăbii, înţelegi?

— Da. Oh, da! Mulţumesc.

— Mulţumeşte Mariko-sama. Fără ea…

Toranaga îşi luă un bun-rămas călduros, pentru prima dată ca de la egal la egal, apoi plecă cu gărzile sale. Vasalii lui Blackthorne se înclinară, adânc impresionaţi de onoarea făcută stăpânului lor.

Blackthorne îl privi pe Toranaga plecând, beat de fericire, apoi văzu mâncarea. Servitorii începuseră să strângă resturile.

— Aşteaptă. Acum mâncare, vă rog.

Mâncă cu grijă, încet şi cu bună-cuviinţă, oamenii săi certându-se pentru privilegiul de a-l servi, mintea lui răscolind toate nenumăratele posibilităţi pe care Toranaga le deschisese în faţa lui. Ai învins, îşi spuse, dorindu-şi să poată dansa un dans marinăresc, plin de fericire, dar n-o făcu. Mai citi scrisoarea ei încă o dată şi-o binecuvântă din nou.

— Urmaţi-mă, porunci, şi o porni în fruntea lor către tabără, mintea lui construind deja corabia şi sabordurile pentru tunuri.

Dumnezeule din ceruri! Ajută-i pe Toranaga să-l ţină pe Ishido departe de Kwanto şi de Izu şi, te rog, binecuvânteaz-o pe Mariko, oriunde ar fi ea şi fă ca tunurile să nu fi ruginit prea mult. Mariko avea dreptate. Erasmus era condamnat, cu sau fără mine. Mi-a dat înapoi viaţa. Pot să construiesc o altă viaţă şi o altă corabie. Nouăzeci de tone. Corabia mea va avea o provă ascuţită, va fi o platformă de luptă plutitoare, la fel de suplă ca un ogar, mai bună decât Erasmus, iar bompresul ei se va ridica elegant cu o figură drăguţă dedesubt şi faţa ei va arăta aidoma cu a ei, cu ochii ei prelungi, frumoşi şi pometii înalţi. Corabia mea… Iisuse Cristoase! E o tonă de lucruri pe care aş putea să le salvez de pe epavă. Pot folosi o parte a chilei, o parte a

coastelor şi trebuie să fie o mie de cuie prin jur. Şi din restul chilei am să fac legături şi proptele şi tot ceea ce am nevoie… dacă am timp.

Da, corabia mea va fi ca ea, îşi promise. O să fie suplă şi minusculă şi desăvârşită ca o lamă Yoshitomo. Şi astea-s cele mai bune din lume şi la fel de primejdioase. Anul viitor o să ia o pradă de douăzeci de ori greutatea ei, cum a făcut Mariko la Osaka, şi o să arunce duşmanul afară din Asia. Şi apoi, în anul următor, sau în celălalt de după el, am s-o duc în susul Tamisei către Londra, cu calele pline de aur şi cu cele şapte mări în urma ei.

— Se va numi The Lady – Doamna – spuse cu voce tare.

CAPITOLUL 61

Două zile mai târziu, în zori, Toranaga cerceta chingile de la şa. Îşi propti cu dibăcie genunchiul în burta calului, acesta îşi relaxă muşchii şi el putut să strângă chinga cu încă două găuri. Nenorocit animal, gândi, dispreţuind caii pentru firea lor viclenă, înşelătoare şi nărăvaşă. Eu sunt Yoshi Toranaga-noh-Chikitada-noh-Minowara, nu un copilandru nerod. Aşteptă o clipă şi împinse iar, din răsputeri, genunchiul în burta calului. Animalul fornăi şi-şi zornăi zăbala, iar el strânse chingile până la capăt.

— Bine, Alteţă! Foarte bine, spuse cu admiraţie maestrul de vânătoare.

Era un bătrân cu un trup la fel de noduros, tare şi bătucit de vreme ca un stejar bătrân.

— Mulţi s-ar fi mulţumit doar cu prima strânsoare.

— Atunci şaua ar fi alunecat şi, până la amiază, nerodul ar fi fost aruncat jos şi poate că şi-ar fi frânt şi spinarea, neh?

Samuraiul râse.

— Da, şi o merita, Alteţă!

În jurul lor, cât ţineau grajdurile, forfoteau străji şi purtători de şoimi purtându-şi păsările cu capetele acoperite de capişoane. Tetsu-ko, şoimiţa, se afla la loc de cinste şi, lângă ea, făcând-o să pară şi mai mică, era uliul

Kogo, singurul fără capişon, cu ochii lui galbeni, neîndurători, scrutând totul în jur.

Naga îşi aduse calul.

— Bună dimineaţa, tată.

— Bună dimineaţa, fiule. Unde e fratele tău?

— Seniorul Sudara aşteaptă în tabără, Alteţă.

— Bine. Toranaga zâmbi tânărului. Apoi, pentru că ţinea la el, îl trase deoparte. Ascultă, fiule, în loc să mergi la vânătoare, scrie-mi ordinele de luptă, ca să le semnez la întoarcere, diseară.

— O, tată, spuse. Naga nespus de mândru pentru cinstea ce i se făcea de a scrie cu propria mână răspunsul la provocarea lui Ishido, îndeplinind hotărârea luată cu o zi în urmă de Consiliului de Război de a trimite trupele în trecători. Mulţumesc, îţi mulţumesc.

— După asta: Regimentul de Muschete pleacă mâine în zori la Hakoné. Apoi: convoiul de bagaje din Yedo va sosi în după-amiaza asta. Ai grijă ca totul să fie pregătit.

— Da, desigur. Cât de repede începem lupta?

— Curând. Aseară am primit veşti că Ishido şi Moştenitorul au plecat din Osaka spre a trece în revistă trupele.

— Te rog să mă ierţi că nu pot să zbor ca Tetsu-ko până la Osaka, să-i ucid, pe el, pe Kiyama şi pe Onoshi, ca să pun capăt necazului ăsta fără să te mai tulbur.

— Mulţumesc, fiule.

Toranaga nu se mai obosi să-i vorbească despre înspăimântător de dificilele probleme ce trebuiau rezolvate înainte ca aceste omoruri să devină realitate. Aruncă o privire în jur. Toţi şoimarii erau gata. La fel şi străjile sale. Îl chemă la el pe maestrul de vânătoare:

— Întâi mă duc în tabără, apoi o luăm pe drumul de coastă cale de patru ri către nord.

— Dar hăitaşii sunt deja pe dealuri… Maestrul de vânătoare îşi înghiţi restul protestului şi încercă să schimbe vorba. Vă rog să mă iertaţi… hâm… cred că am mâncat ceva stricat, Alteţă.

— Aşa se pare. Poate c-ar trebui să treci altuia îndatoririle tale. Îmi pare rău, dar pare-se că hemoroizii ţi-au tulburat minţile, spuse Toranaga. Dacă n-ar fi folosit vânătoarea ca acoperire, l-ar fi înlocuit. Ei?

— Da, iertaţi-mă, Alteţă, spuse bătrânul samurai. Pot să vă întreb… eh… doriţi să vânaţi în locurile pe care le-aţi ales aseară, sau v-ar… eh… plăcea să vânaţi pe coastă?

— Pe coastă.

— Desigur, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi o clipă ca să pot face schimbările trebuitoare.

Omul plecă alergând. Toranaga îl urmări cu privirea. E timpul să lase slujba, gândi fără răutate. Apoi îl văzu pe Omi pătrunzând printre grajduri însoţit de un tânăr samurai care şchiopăta apăsat şi avea de-a curmezişul obrazului o cumplită rană de pumnal, încă nevindecată, căpătată în lupta de la Osaka.

— A, Omi-san! Le răspunse la salut. Acesta este omul?

— Da, Alteţă.

Toranaga îi luă pe cei doi deoparte şi, cu multă pricepere, îi puse samuraiului o mulţime de întrebări. O făcea din politeţe pentru Omi, pentru că el ajunsese deja la aceeaşi concluzie când stătuse de vorbă cu samuraiul în prima noapte, tot aşa cum fusese politicos şi cu Anjin-san, întrebându-l ce scria în scrisoarea lui Mariko, deşi cunoştea deja acest lucru.

— Dar, te rog, fă-o cu propriile dumitale cuvinte, Mariko-san, îi spusese el, înaintea plecării ei din Yedo către Osaka.

— Trebuie să-i dau nava duşmanului său, Alteţă?

— Nu, doamnă, zisese el, în timp ce ochii ei se umpleau de lacrimi. Nu. Îţi repet: trebuie să-i spui Tsukku-san de îndată, aici, la Yedo, tainele pe care mi le-ai dezvăluit mie şi apoi Marelui Preot şi lui Kiyama în Osaka, şi să le mai spui că, fără corabia sa, Anjin-san nu mai este o ameninţare pentru ei. Iar acum o să-i scrii o scrisoare lui Anjin-san după cum am să-ţi spun eu.

— Atunci ei îi vor distruge corabia.

— Au să încerce. Bineînţeles că au să se gândească chiar ei la calea asta, aşa că, de fapt, nu le dai nimic, neh?
— Puteţi să-i apăraţi nava, Alteţă?
— Va fi păzită de patru mii de samurai.
— Dar dacă ei izbutesc… Anjin-san nu va mai avea nici o valoare fără corabia lui. Vă implor să-l lăsaţi în viaţă.
— Nu e nevoie s-o faci, Mariko-san. Te asigur că îmi este de folos cu sau fără corabie. Îţi făgăduiesc. Mai spune în scrisoare că, dacă nava lui e distrusă, te rog construieşte alta.
— Cum?
— Mi-ai spus că poate s-o facă, neh? Eşti sigură? Dacă-i dau toţi dulgherii şi fierarii?
— Oh, da. Oh, cât sunteţi de înţelept! Da, el a spus de nenumărate ori că a fost şcolit şi ca să construiască nave…
— Eşti îndeajuns de sigură, Mariko-san?
— Da, Alteţă.
— Bine.
— Atunci credeţi că preoţii creştini or să izbutească, chiar şi în ciuda a patru mii de oameni?
— Da. Îmi pare rău, dar creştinii n-or să lase corabia întreagă, sau pe el în viaţă, atâta vreme cât ea poate pluti şi e gata oricând de ieşit în larg. E o ameninţare mult prea mare pentru ei. Această navă e condamnată, aşa că nu e nici un rău dacă le-o dăm. Dar numai tu şi cu mine o ştim şi mai ştim că singura lui speranţă e să construiască alta. Eu sunt singurul om care-l poate ajuta s-o facă. Du la bun sfârşit treburile mele de la Osaka şi eu o să mă-ngrijesc ca el să-şi construiască nava.
I-am spus adevărul, gândi Toranaga, acolo, în zorii Yokohamei, în mirosul de cai, bălegar şi sudoare, abia ascultându-l pe samuraiul rănit şi pe Omi, întreaga lui fiinţă fiind cuprinsă de mâhnire pentru Mariko. Viaţa e atât de trstă, îşi spuse, sătul de oameni, de Osaka şi de comploturile care aduc suferinţă celor vii, oricât de înalt ar fi ţelul.

— Mulţumesc că mi-ai spus, Kosami, zise el când samuraiul isprăvi. Ai făcut foarte bine. Vă rog veniţi cu mine. Amândoi.

Toranaga se întoarse la calul său şi îl împinse cu genunchiul în burtă pentru ultima oară. De data asta calul nechează, dar chinga era strânsă până la capăt.

— Caii sunt mult mai vicleni decât oamenii, spuse el fără să vorbească cuiva anume, şi sărind în şa porni în galop urmat de străji, de Omi şi de Kosami.

Se opri în tabără, pe platou. Acolo se aflau Buntaro, cu un şoim călător pe mână, şi lângă el, Yabu, Hiro-matsu şi Sudara. Îl salutară toţi trei.

— Bună dimineaţa, le răspuse vesel, făcându-i semn lui Omi să ia parte la discuţie, dar îndepărtând pe oricine altcineva.

— Eşti gata, fiule?

— Da, tată, spuse Sudara. Am trimis câţiva dintre oamenii mei în munţi să se asigure că hăitaşii sunt aşezaţi cum se cuvine.

— Mulţumesc, dar am hotărât să vânez pe coastă.

De îndată Sudara îşi strigă una dintre străji şi-l trimise călare să retragă oamenii de pe dealuri şi să-i îndrepte către coastă.

— Iartă-mă, Alteţă, ar fi trebuit să mă gândesc la asta şi să fiu pregătit. Tă rog să mă ierţi.

— Da. Ei, Hiro-matsu-san, cum merge instrucţia?

Hiro-matsu, purtându-şi ca întotdeauna sabia în mână, se încruntă nemulţumit.

— Eu tot mai cred că toate astea sunt dezonorante şi fără folos. Curând o să le putem da uitării. O să-l călcăm în picioare pe Ishido şi fără blestemăţiile astea.

Yabu spuse:

— Te rog să mă ierţi, Hiro-matsu-san, dar fără puşti şi fără această strategie o să pierdem. Acesta e un război modern, în felul ăsta avem şansa să învingem. Privi înapoi spre Toranaga, care încă nu descălecase. Am auzit azi-noapte că Jikkyu a murit.

— Eşti sigur?

Toranaga se prefăcu surprins. El primise în taină vestea în ziua când plecase din Mishima.

— Da, Alteţă. Se pare că era bolnav de câtăva vreme. Iscoada mea spune că a murit acum două zile, spuse Yabu cu vădită încântare. Moştenitor e fiul său, Hikoju.

— Blegul ăla? rosti Buntaro cu dispreţ.

— Da… şi eu aş zice la fel, spuse Yabu. Alteţă, asta nu îţi deschide drumul de sud? De ce să nu atacăm îndată de-a lungul drumului Tokaido? Cu bătrânul vulpoi mort, Izu e acum în siguranţă, iar Suruga şi Totomi sunt tot atât de neputincioase ca peştele pe uscat. Neh?

Toranaga descălecă gânditor.

— Ei? îl întrebă pe Hiro-matsu încet.

Bătrânul general răspunse îndată:

— Dac-am putea să punem mâna pe tot drumul, până la pasul Utsunoya, şi pe toate podurile şi să trecem iute peste Tenryu – având toate drumurile de legătură asigurate – i-am da o lovitură zdravănă lui Ishido. L-am putea ţine pe Zataki în munţi, şi-am aduce întăriri pentru atacul de pe drumul Tokaido şi am ţâşni spre Osaka. Am fi de neînfrânt.

Sudara spuse:

— Atâta vreme cât Moştenitorul e în fruntea armatele lui Ishido, putem fi înfrânţi.

— Nu sunt de acord, spuse Hiro-matsu.

— Nici eu, îmi pare rău, spuse Yabu.

— Dar eu sunt, spuse Toranaga, tot atât de sec şi grav ca Sudara.

Încă nu le spusese că ar fi fost cu putinţă ca Zataki să primească să-l trădeze pe Ishido la vremea potrivită. De ce le-aş spune? gândi. Nu e un lucru împlinit. Încă.

Dar cum crezi c-ai să-ţi ţii făgăduiala făcută fratelui tău vitreg, de a-l căsători cu Ochiba dacă te va sprijini, şi în acelaşi timp să o iei tu de soţie, dacă asta-ţi va cere ea drept preţ pentru ajutorul ei? Asta e într-adevăr o întrebare, îşi zise. Dar e greu de crezut că Ochiba o să-l trădeze pe

Ishido. Însă dacă o va face şi acesta e preţul, atunci răspunsul e simplu: fratele meu va trebui să se plece în faţa sorţii.

Toţi se uitau la el.

— Ce-i?

După un timp de tăcere Buntaro spuse:

— Ce-o să se-ntâmple, Alteţă, când o să ne găsim în faţa steagurilor Moştenitorului?

Până atunci niciunul dintre ei nu pusese niciodată această întrebare oficial, pe faţă şi în public.

— Dacă se întâmplă asta, eu pierd, spuse Toranaga. Eu îmi voi face seppuku şi acei care cinstesc testamentul lui Taikô şi-l socotesc pe Moştenitor drept urmaş legiuit, vor trebui îndată să se plece cu umilinţă îndurării sale. Acei care n-o vor face n-au nici o onoare. Neh?

Toţi încuviinţară din cap, apoi el se întoarse spre Yabu ca să termine cu toate cele ce se cereau rezolvate acum şi se lumina din nou la faţă.

— Totuşi nu suntem pe câmpul de luptă, aşa că o să continuam după cum am hotărât. Da, Yabu-san, acum putem folosi drumul de sud. De ce a murit Jikkyu?

— De boală, Alteţă.

— O boală de cinci sute de koku?

Yabu râse, dar în sinea lui turba de furie că Toranaga îi aflase taina.

— Da, zise el. Aşa aş crede, Alteţă. Fratele meu ţi-a spus?

Toranaga dădu din cap şi-i ceru să le explice şi celorlalţi. Yabu se supuse bucuros, căci era o stratagemă vicleană şi plină de iscusinţă, şi le istorisi cum fratele său, Mizuno, dăduse banii luaţi de la Anjin-san unui ajutor de bucătar care fusese strecurat printre slugile de la bucătăria lui Jikkyu.

— Ieftin, neh? spuse Yabu fericit. Cinci sute de koku pentru drumul de sud?

Hiro-matsu spuse sec lui Toranaga:

— Te rog să mă ierţi, dar eu găsesc povestea asta dezgustătoare.

Toranaga zâmbi.

— Trădarea e o armă de luptă, neh?

— Da, dar nu pentru un samurai.

Yabu era indignat.

— Iartă-mă, senior Hiro-matsu, dar cred că n-ai de gând să mă insulţi?

— N-a vrut să te insulte. Ai vrut, Hiro-matsu? întebă Toranaga.

— Nu, Alteţă, răspunse bătrânul general. Te rog să mă ierţi.

— Otrava, vicleniile, trădarea, omorul au fost întotdeauna arme de luptă, bătrâne prieten, spuse Toranaga. Jikkyu a fost un duşman şi un prost. Cinci sute de koku pentru drumul de sud sunt o nimica toată! Yabu-sama m-a slujit bine. Aici şi în Osaka. Neh, Yabu-san?

— Eu întotdeauna am încercat să vă slujesc cu credinţă, Alteţă.

— Da, aşa că, te rog, explică-ne de ce l-ai ucis pe căpitanul Sumiyori înainte de atacul ninja, spuse Toranaga.

Chipul lui Yabu rămase neschimbat. Purta sabia Yoshitomo, cu mâna, ca de obicei, pe mâner.

— Cine mă acuză de aşa ceva, Alteţă?

Toranaga arătă către grupul samurailor în uniforme maro, aflaţi la patruzeci de paşi mai departe.

— Omul acela! Te rog, vino aici, Kosami-san.

Tânărul samurai descălecă, înaintă şchiopătând şi se înclină.

Yabu îl ţintui cu privirea.

— Cine eşti, omule?

— Sokura Kosami, din Legiunea a Zecea, alteţă, trimis ca gardă personală a doamnei Kiritsubo, în Osaka, spuse tânărul. M-aţi pus de strajă în faţa încăperilor domniei-voastre – şi ale lui Sumiyori-san – în noaptea în care au atacat ninja.

— Nu-mi amintesc de tine. Îndrăzneşti să spui că l-am ucis pe Sumiyori?

Tânărul şovăi. Toranaga zise:

— Spune-i!

Tânărul răspunse grăbit:

— Eu abia am avut timp să deschid uşa şi să-l strig pe Sumiyori-san înainte ca ninja să năvălească asupra noastră, Alteţă, dar el nu s-a mişcat deloc, iertaţi-mă, alteţă. Se întoarse spre Toranaga, ezitând în faţa privirile tuturor. El… Avea somnul foarte uşor, Alteţă, şi nu trecuse decât o clipă după… Asta e tot, Alteţă.

— Ai intrat în cameră? L-ai zgâlţâit? stărui Yabu.

— Nu, Alteţă, o, nu, Alteţă, ninja au venit atât de repede că noi ne-am retras imediat şi am contraatacat de îndată ce am putut, a fost aşa cum am spus…

Yabu privi spre Toranaga.

— Sumiyori-san făcuse de strajă două zile. Era istovit, toţi eram. Ce dovedeşte asta? se adresă el tuturor.

— Nimic, încuviinţă Toranaga, încă prietenos. Dar, mai târziu, Kosami-san s-a întors în cameră. Neh?

— Da, Alteţă, Sumiyori-san zăcea tot în aşternuturi, aşa cum îl văzusem ultima oară iar… iar camera nu fusese deranjată deloc, iar el fusese înjunghiat, Alteţă, înjunghiat în spate, o singură lovitură. Atunci am cezut că a fost un ninja şi nu m-am mai gândit la asta până când nu m-a întrebat Omi-san.

— Aha! Yabu îşi întoarse ochii spre nepot şi îşi concentră toată hara asupra trădătorului său, măsurând distanţa dintre ei. Deci tu l-ai întrebat?

— Da, Alteţă, răspunse Omi, Seniorul Toranaga mi-a cerut să verific din nou tot ce îşi aminteau oamenii. Asta a fost una dintre ciudăţeniile pe care am crezut că trebuie s-o aduc la cunoştnţă stăpânului nostru.

— Una dintre ciudăţenii? Mai e vreuna?

— Urmând poruncile Seniorului Toranaga, i-am luat la întrebări pe slujitorii care au scăpat cu viaţă din atac,

Alteţă. Sunt doi. Iertaţi-mă, dar amândoi au spus că aţi trecut prin faţa lor însoţit de un samurai şi v-aţi întors la puţin timp după aceea, singur, strigând „Ninja!” Apoi ei…

— Ei s-au aruncat asupra noastră şi l-au omorât pe bietul om cu o lovituri de suliţă şi sabie. Eu a trebuit să mă retrag să dau alarma. Yabu se întoarse spre Toranaga, aşezându-şi cu grijă picioarele într-o poziţie mai bună de atac. V-am spus deja toate astea, Alteţă, atât eu însumi cât şi în raportul scris. Ce legătură au servitorii cu mine?

— Ei, Omi-san? întrebă Toranaga.

— Îmi pare rău, Yabu-sama, zise Omi, dar amândoi v-au văzut trăgând zăvoarele unei uşi ascunse într-o hrubă şi v-au auzit spunându-le acelor ninja: „Eu sunt Kasigi Yabu”. Numai asta le-a dat lor timp să se ascundă şi să scape de masacru.

Mâna lui Yabu se mişcă uşor. Îndată Sudara sări în faţa lui Toranaga ca să-l apere şi în aceeaşi clipă sabia lui Hiro-matsu fulgeră către gâtul lui Yabu.

— Staţi! porunci Toranaga.

Sabia lui Hiro-matsu se opri ca prin minune. Yabu nu făcuse nici o mişcare. Se uită la ei, apoi râse batjocoritor.

— Sunt eu un împuţit de ronin care şi-ar ataca stăpânul legiuit? Acesta este Kasigi Yabu, senior de Izu, Suruga şi Totomi. Neh? Privi ţintă spre Toranaga. De ce sunt învinovăţit, Alteţă? Că i-am ajutat pe ninja? Aiureli! Ce legătură au cu mine închipuirile slugilor? Sunt nişte mincinoşi! Sau ce legătură are cu mine omul ăsta, care lasă să se înţeleagă ceva ce nu poate fi dovedit şi de care eu nu mă pot apăra?

— Nu e nici o dovadă, Yabu-sama; spuse Toranaga. Sunt întru totul de acord. Nu există absolut nici o dovadă.

— Yabu-sama, ai făcut toate astea? întrebă Hiro-matsu.

— Bineînţeles că nu!

Toranaga spuse:

— Dar eu cred că le-ai făcut, aşa că toate pământurile tale sunt confiscate. Te rog să-ţi spinteci pântecul astăzi. Până la

amiază.

Sentinţa era definitivă. Acesta era momentul suprem pentru care Yabu se pregătise toată viaţa.

Karma, gândi, mintea lucrându-i acum cu o repeziciune nebunească. Nu pot face nimic, ordinul este legal, Toranaga este seniorul meu legiuit, ei pot să-mi ia capul, sau pot să mor cu demnitate. Sunt mort oricum. Omi m-a trădat, dar asta este karma mea. După plan, toţi servitorii urmau să fie omorâţi, dar doi au scăpat şi asta e karma mea. Fii demn, îşi spuse el, încercând să-şi adune curajul. Gândşte limpede şi nu te pierde cu firea.

— Alteţă, începu el cu multă îndrăzneală, mai întâi nu sunt vinovat de acele crime, Kosami se înşeală, iar servitorii sunt nişte mincinoşi. Al doilea, sunt cel mai bun general pe care-l aveţi. Vă rog să-mi acordaţi cinstea de a conduce atacul de-a lungul drumului Tokaido, sau un loc în primele rânduri în prima bătălie, astfel ca moartea mea să vă fie de folos.

Toranaga spuse amabil:

— Este o idee bună, Yabu-san, şi sunt de acord din toată inima că eşti cel mai bun general pentru Regimentul de Muschete, dar, îmi pare rău, n-am încredere în domnia-ta. Te rog, despică-ţi pântecul până la amiază.

Yabu îşi stăpâni furia oarbă şi îşi împlini îndatoririle de onoare ca un adevărat samurai şi căpetenie de clan, cu un deplin sacrificiu de sine.

— În mod oficial îl absolv pe nepotul meu, Kasigi Omi-san, de orice responsabilitate în trădarea mea şi îl numesc moştenitorul meu legiuit.

Toranaga fu la fel de surprins ca toţi ceilalţi.

— Foarte bine, spuse. Da, cred că este foarte înţelept. Sunt de acord.

— Izu este feuda ereditară a familiei Kasigi. I-o las lui.

— Izu nu-ţi mai aparţine ca s-o poţi da. Eşti vasalul meu, neh? Izu este una dintre provinciile mele şi pot s-o dau cui vreau, neh?

Yabu ridică din umeri.

— I-o las lui, chiar dacă… Râse. Este o favoare într-o viaţă. Neh?

— Eşti îndreptăţit s-o ceri. Cererea îţi este refuzată. Şi, Yabu-san, toate ultimele tale porunci sunt supuse încuviinţării mele. Buntaro-san, ai să fii martorul oficial. Acum, Yabu-san, pe cine doreşti ca secondant?

— Kasigi Omi-san.

Toranaga privi spre Omi. Omi se înclină, alb la faţă.

— Voi fi onorat, spuse.

— Bun. Atunci totul e stabilit.

Hiro-matsu spuse:

— Şi atacul de-a lungul drumului Tokaido?

— Suntem mai în siguranţă în spatele munţilor noştri.

Toranaga le răspunse prietenos la salut, încălecă şi plecă la trap. Sudara înclină politicos din cap şi-l urmă.

Când Toranaga şi Sudara se îndepărtară, Buntaro şi Hiro-matsu se relaxară, nu însă şi Omi şi niciunul nu-şi desprinse ochii de pe braţul înarmat al lui Yabu.

Buntaro spuse:

— Unde doreşti s-o faci, Yabu-sama?

— Aici, acolo, jos pe ţărm sau pe o grămadă de bălegar, mi-e totuna. Nu am nevoie de haine de ceremonie. Dar, Omi-san, n-ai să loveşti până n-am să fac cele două tăieturi.

— Da, Alteţă.

— Cu permisiunea domniei-tale, Yabu-san, am să fiu şi eu martor, spuse Hiro-matsu.

— Te ţin hemoroizii?

Generalul se stăpâni şi-i spuse lui Buntaro:

— Te rog, trimite după mine când e gata.

Yabu scuipă.

— Eu sunt gata. Tu eşti?

Hiro-matsu se răsuci pe călcâie şi plecă.

Yabu se gândi o clipă, apoi îşi scoase sabia Yoshitomo, cu tot cu teacă, din cingătoare.

— Buntaro-san, poate ai vrea să-mi faci o favoare. Dă-i asta lui Anjin-san. Îi întinse sabia, apoi se încruntă. Dacă mă

gândesc mai bine şi, dacă nu te încurc prea mult, vrei să trimiţi după el, ca să i-o pot da eu însumi?

— Desigur.

— Te rog, adu-l şi pe preotul ăla împuţit, ca să pot vorbi direct cu Anjin-san.

— Bun. Ce pregătiri doreşti să se facă?

— Doar nişte hârtie, cerneală, o pensulă pentru testament şi pentru poemul meu de moarte şi două tatami – n-am de ce să-mi julesc genunchii sau să îngenunchez în ţărână ca un ţăran împuţit, neh? adăugă Yabu, cu curaj forţat.

Buntaro se îndreptă către ceilalţi samurai care se mişcau de pe un picior pe celălalt cu o emoţie stăpânită. Nepăsător, Yabu se aşează cu picioarele încrucişate şi se scobi în dinţi cu un fir de iarbă. Omi se aşează pe vine în apropiere, prudent, mai departe de o lungime de sabie.

— Ei, spuse Yabu, eram atât de aproape de izbândă! Apoi îşi întinse picioarle şi le izbi de pământ într-o izbucnire bruscă de furie. Ei, atât de aproape! Eh, karma, neh? Karma! Apoi râse în hohote, tuşi şi scuipă, mândru că mai avea totuşi salivă în gură. Asta pentru toţi zeii, vii sau morţi, sau încă nenăscuţi! Dar, Omi-san, mor fericit. Jikkyu e mort şi când o să trec Ultimul Râu şi-o să-l văd acolo aşteptând şi scrâşnind din dinţi, am să pot să-l scuip în ochi pentru totdeauna.

Omi spuse, fără viclenie, deşi îl urmărea cu ochi atent:

— Alteţă, i-aţi făcut seniorului Toranaga un mare serviciu. Drumul de coastă este acum deschis. Aţi avut dreptate, Alteţă, iar Pumn de Fier se înşeală, ca şi Sudara. Ar trebui să atacăm imediat – muschetele or să ne ajute să răzbim.

— Mormanul ăla bătrân de bălegar! Nerodul! Yabu râse iar. L-ai văzut cum s-a-nroşit când i-am zis de hemoroizi? Ha! Am crezut c-o să-i plesnească atunci, pe loc! Samurai? Eu sunt mai samurai decât el! O să-i arăt eu lui! Nu loveşti până nu-ţi poruncesc eu.

— Pot să vă mulţumesc cu umilinţă pentru că mi-aţi acordat această cinste şi pentru că m-aţi făcut moştenitorul

vostru? Jur solemn că onoarea familiei Kasigi va fi în siguranţă în mâinle mele.

— Dacă n-aş fi crezut asta, n-aş fi făcut-o. Yabu îşi coborî vocea. Ai avut dreptate să mă trădezi lui Toranaga. Aş fi făcut la fel dacă eram în locul tău, deşi toate nu sunt decât minciuni. Toranaga a găsit o pricină în asta. Întotdeauna m-a pizmuit pentru faptele mele de arme şi pentru că am înţeles ce-nseamnă armele de foc şi cât preţuieşte corabia. Toate au fost ideile mele.

— Da, Alteţă, îmi amintesc.

— Tu ai să salvezi familia noastră. Eşti la fel de viclean ca un bătrân şobolan râios. O să capeţi înapoi Izu şi chiar mai mult – asta-i tot ce contează acum – şi ai să-l ţii pentru fiii tăi. Tu înţelegi importanţa armelor de foc. Şi Toranaga. Neh?

— Jur că am să încerc, Alteţă.

Ochii lui Yabu se opriră pe mâna lui Omi, încleştată pe sabie, şi băgă de seamă poziţia gata de apărare.

— Crezi c-o să te atac?

— Iertaţi-mă, bineînţeles că nu, Alteţă.

— Mă bucur că eşti mereu pregătit. Tatăl meu era ca tine. Da, tu îi semeni mult. Fără să facă vreo mişcare bruscă, îşi puse cele două săbii pe pământ destul de departe ca să nu poate ajunge la ele. Iată! Acum sunt lipsit de apărare. Cu câteva clipe în urmă îţi voiam capul, dar acum nu-l mai vreau. Acum nu mai ai de ce te teme de mine.

— Întotdeauna trebuie să mă tem de domnia-voastră, Alteţă.

Yabu chicoti încet şi mai strivi un fir de iarbă în dinţi. Apoi îl aruncă.

— Ascultă, Omi-san, acestea sunt ultimele mele porunci ca senior al clanului Kasigi. Ai să-l iei pe fiul meu în casa ta şi să-l foloseşti, dacă merită să fie folosit. Apoi găseşte soţi buni pentru soţia şi concubina mea şi mulţumeşte-le din inimă că m-au slujit atât de bine. Cât despre tatăl tău, Mizuno: i se porunceşte să-şi facă seppuku îndată.

— Pot să vă cer să i se dea învoirea să se radă în cap şi să se facă preot?

— Nu. Este prea prost, niciodată n-o să poţi avea încredere în el – cum de-a îndrăznit să-i spună lui Toranaga tainele mele! – şi ţi-ar sta tot timpul în cale. Iar mama ta… Îşi dezgoli dinţii. I se porunceşte să se radă în cap şi să devină călugăriţă, într-o mânăstire din afara domeniului Izu şi să-şi petreacă restul vieţii spunând rugăciuni pentru viitorul clanului Kasigi. Călugăriţa budistă sau shinto – după mine mai bine shinto. Eşti de acord cu shinto?

— Da, alteţă.

— În felul ăsta, adăugă Yabu cu o plăcere răutăcioasă, n-o să te mai abată cu neîncetatele-i văicăreli de la problemele clanului Kasigi.

— Aşa se va face.

— Ţi se porunceşte să răzbuni minciunile aruncate asupra mea de Kosami şi de slugile alea ticăloase. Mai curând sau mai târziu, nu-mi pasă, câtă vreme ai s-o faci până la sfârşitul vieţii.

— Mă voi supune.

— Mai este ceva ce-am uitat?

Omi se încredinţă cu grija că nu-i auzea nimeni.

— Cum rămâne cu Moştenitorul? întrebă el precaut. Dacă iese împotriva noastră pe câmpul de luptă, noi o să pierdem, neh?

— Ia Regimentul de Muschete, croieşte-ţi drum printre ei şi omoară-i, orice ar zice Toranaga. Yaemon este prima ta ţintă.

— Aşa am gândit şi eu. Mulţumesc.

— Bun. Dar decât să aştepţi atâta vreme, mai bine pune în taină o răsplată pentru capul lui, acum, prin ninja… Sau Amida Tong.

— Cum să-i găsesc? întrebă Omi cu un tremur în glas.

— Cotoroanţa bătrână, Gyoko, mama-san, ea e dintre cei care ştiu cum.

— Ea?

— Da, dar păzeşte-te de ea şi de cei din Amida. Nu-i folosi cu uşurinţă, Omi-san. De ea să nu te-atingi niciodată, s-o aperi întotdeauna. Ştie prea multe taine şi scrisul e o armă care loveşte de dincolo de moarte. A fost concubina neoficială a tatălui meu timp de un an… Se poate chiar ca fiul ei să-mi fie frate vitreg. Eh, păzeşte-te de ea, ştie prea multe taine.

— De unde să fac rost de bani?

— Asta te priveşte. Dar fă rost. De oriunde şi oricum.

— Da. Mulţumesc. Mă voi supune.

Yabu se trase mai aproape. Imediat Omi se încordă bănuitor, cu sabia aproape ieşită din teacă. Yabu era mulţumit că, chiar şi cu mâinile goale, era încă un om de temut.

— Îngroapă taina asta foarte adânc. Şi ascultă, nepoate, rămâi foarte bun prieten cu Anjin-san. Încearcă să preiei controlul flotei pe care o va aduce într-o zi. Toranaga nu înţelege adevărata valoare a lui Anjin-san, dar el are dreptate să rămână în spatele munţilor. Asta-i dă timp – şi lui şi ţie. Noi trebuie să părăsim uscatul şi să ieşim pe mare – cu echipajele noastre pe navele lor – cu clanul Kasigi la comanda lor. Clanul Kasigi trebuie să iasă pe mare, să stăpânească marea. O poruncesc.

— Da… o, da, spuse Omi. Bizuiţi-vă pe mine. Aşa va fi.

— Bun. Ultimul lucru: să nu te-ncrezi niciodată în Toranaga.

Omi spuse din adâncul fiinţei sale:

— Nu am, Alteţă. N-am avut niciodată. Şi nici n-o să am.

— Bine. Şi mincinoşii ăia împuţiţi, nu uita, ocupă-te de ei. Şi de Kosami. Yabu răsuflă adânc, împăcat cu sine însuşi. Acum te rog să mă ierţi, trebuie să cuget la poemul meu de moarte.

Omi se ridică şi se trase înapoi şi, când fu destul de departe, se înclină şi mai făcu douăzeci de paşi. Odată aflat în siguranţă între gărzile sale, se aşeză din nou şi începu să aştepte.

Toranaga şi oamenii lui călăreau la trap pe drumul de coastă care înconjura marele golf, cu marea în dreapta, aproape scăldând drumul. Aici terenul era jos şi mlăştinos, cu multe porţiuni noroioase. La câţiva ri către nord drumul se unea cu artera principală a Drumului Tokaido. Alţi douăzeci de ri mai departe spre nord, se afla Yedo.

Avea cu el o sută de samurai şi zece purtători de şoimi cu zece păsări pe pumnii înmănuşaţi. Sudara avea douăzeci de străji, trei şoimi şi călărea ca avangardă.

— Sudara, strigă Toranaga de parcă abia atunci i-ar fi dat prin minte gândul, opreşte-te la hanul următor! Vreau să mănânc.

Sudara făcu semn cu mâna că a înţeles şi plecă în galop. Când Toranaga sosi călare, slujnicele se plecau zâmbitoare iar hangiul cu toţi ai săi se înclinau fără încetare ca nişte jucării caraghioase. Străjile înconjurară hanul dinspre nord şi sud, cu steagurile lui Toranaga înălţate semeţ.

— Bună dimineaţa, Alteţă, ce pot să vă aduc de mâncare? întrebă hangiul. Vă mulţumesc pentru cinstea ce-o faceţi umilului meu han.

— Cha… şi tăiţei cu soia, te rog.

— Da, Alteţă.

Mâncarea fu adusă aproape imediat într-un bol frumos, pregătită aşa cum îi plăcea lui, hangiul fiind prevenit de Sudara. Fără nici o ceremonie, Toranaga se aşează pe vine în verandă şi mâncă cu poftă mâncarea simplă, ţărănească, urmărind cu privirea drumul din faţă. Ceilalţi oaspeţi se înclinau şi-şi vedeau mulţumiţi de treburile lor, mândri că stăteau în acelaşi han cu marele daimyo. Sudara trecu pe la toate posturilor de gardă, asigurându-se că totul era în ordine.

— Unde sunt hăitaşii? îl întrebă pe maestrul de vânătoare.

— Câţiva către nord, câţiva către sud şi în plus am alţi oameni pe dealurile de colo. Bătrânul samurai arătă înapoi spre Yokohama, copleşit de umilinţă şi asudat. Vă rog să mă

ierţi, dar bănuiţi cumva pe unde ar dori stăpânul nostru să meargă?

— Deloc. Dar azi să nu mai faci alte greşeli.

— Nu, Alteţă.

Sudara îşi termină rondul, apoi îi raportă lui Toranaga.

— Este totul în ordine, Alteţă? Aş mai putea face ceva pentru tine?

— Nu, mulţumesc. Toranaga îşi termină bolul şi bău ultimele înghiţituri de supă. Apoi spuse cu voce plată: Ai avut dreptate când ai vorbit aşa despre Moştenitor.

— Te rog să mă ierţi, mi-a fost teamă că te-aş fi putut jigni fără să vreau.

— Ai avut dreptate, aşa că de ce m-aş fi simţit jignit? Când Moştenitorul va porni împotriva mea – ce-ai să faci atunci?

— Am să mă supun poruncilor tale.

— Te rog trimite-mi secretarul aici şi vino şi tu cu el.

Sudara se supuse, Kawanabi, secretarul – cândva samurai şi preot – care călătorea întotdeauna cu Toranaga, sosi iute cu cutia sa de călătorie cu hârtie, cerneluri, ceară de sigiliu şi pensule, şi pe care o ţinea într-un paner pe şa.

— Alteţă?

— Scrie aşa: „Eu, Yoshi Toranaga-noh-Minowara îl repun în drepturi pe fiul meu, Yoshi Sudara-noh-Minowara, ca moştenitor, cu toate veniturile şi titlurile cuvenite”.

Sudara se înclină.

— Mulţumesc, tată, spuse el cu o voce hotărâtă, dar întrebându-se în sinea lui de ce?

— Jură solemn că ai să te supui tuturor ordinelor şi hotărârilor mele precum şi testamentului.

Sudara se supuse. Toranaga aşteptă tăcut până ce Kawanabi isprăvi de scris, apoi semnă şi-i puse sigiliul său. Aceasta era o mică piesă pătrată din fildeş, cu numele lui încrustat la unul dintre capete. Apăsă sigiluil pe cerneala purpurie, aproape solidă, apoi în partea de jos a hârtiei. Se imprimă perfect.

— Mulţumesc, Kawanabi-san, pune-i data de ieri. Deocamdată asta e tot.

— Vă rog să mă iertaţi, dar vă mai trebuie cinci copii, Alteţă, ca succesiunea să fie de neatacat: una pentru seniorul Sudara, una pentru Consiliul Regenţilor, una pentru Casa Registrelor, una pentru domnia-voastră personal şi una pentru arhivă.

— Fă-le îndată. Iar mie să-mi dai încă o copie.

— Da, Alteţă.

Secretarul plecă. Toranaga îşi aruncă privirea spre Sudara şi-i cercetă faţa îngustă, fără nici o expresie. Când, cu bunăştiinţă, făcuse pe neaşteptate anunţul, chipul şi mâinile lui Sudara nu trădaseră nimic. Nici bucurie, nici mulţumire, nici mândrie – nici măcar surpriză, şi asta îl întristă. Dar apoi îşi zise: De ce să te întristezi, ai alţi fii care zâmbesc, râd, fac greşeli, strigă, se zbuciumă, împart perna şi au multe femei. Fii normali. Fiul acesta trebuie să-ţi urmeze, să conducă după moartea ta, să ţină strâns clanul Minowara şi să treacă Kwanto şi puterea altor Minowara. Să fie rece şi chibzuit, ca tine. Nu, nu ca mine, îşi spuse, şi avea dreptate. Eu pot uneori să râd, să fiu înţelegător, îmi place să mă uşurez, să împart perna, să mă înfurii, să dansez, să joc şah şi piese Noh, iar unii oameni mă bucură, ca Naga, Kiri, Chano şi Anjin-san. Şi îmi place să vânez şi să înving, să înving, să înving. Pe tine, Sudara, te rog să mă ierţi, dar nimic nu te bucură. Nimic. În afară de soţia ta, doamna Genjiko. Doamna Genjiko e singurul tău punct slab.

— Alteţă? întrebă Sudara.

— Încercam să-mi auc aminte când te-am văzut ultima dată râzând.

— Doreşti să râd, Alteţă?

Toranaga clătină din cap, ştiind că îl crescuse pe Sudara să fie fiul desăvârşit pentru ceea ce trebuia făcut.

— Cât ţi-ar trebui să te asiguri că Jikkyu este într-adevăr mort?

— Înainte de a pleca din tabără am trimis un mesaj cifrat, foarte grabnic, la Mishima, în caz că nu ştii încă dacă este adevărat sau nu, tată. O să am răspuns peste trei zile.

Toranaga binecuvântă zeii că aflase dinainte, de la Kasigi Mizuno, despre complotul pus la cale împotriva lui Jikkyu, şi primise cu câteva zile înainte ştirea despre moartea acestui duşman. Mai cugetă o clipă asupra planului său şi nu-i găsi nici o lipsă. Apoi, cuprins de o uşoara ameţeală, se hotărî.

— Pune regimentele unsprezece, şaisprezece, nouăzeci şi patru şi nouăzeci şi cinci, din Mishima, în stare de alarmă. În patru zile le porneşti de-a lungul drumului Tokaido.

— Cer de Purpură”? întrebă Sudara descumpănit. Ataci, Alteţă?

— Da, n-aştept să vină ei asupra mea.

— Atunci Jikkyu e mort?

— Da.

— Bine, spuse Sudara. Pot să te sfătuiesc să adaugi regimentele douăzeci şi douăzeci şi trei?

— Nu. Zece mii de oameni ar trebui să ajungă, dacă atacăm prin surprindere. Mai trebuie totuşi să apăr toate hotarele, în caz că nu izbândim sau se iveşte vreo capcană, trebuie să-i mai ţinem piept şi lui Zataki.

— Da, spuse Sudara.

— Cine ar trebui să conducă atacul?

— Seniorul Hiro-matsu. E campania potrivită pentru el.

— De ce?

— E directă, simplă, de modă veche şi ordinele sunt limpezi, tată. El va fi cel mai potrivit.

— Nu mai e bun de comandant suprem?

— Iartă-mă, Yabu-san a avut dreptate – armele de foc au schimbat lumea. Pumn de Fier e învechit.

— Cine atunci?

— Numai domnia-ta, Alteţă. Până după această bătălia, sfatul meu e să nu ai pe nimeni între tine şi bătălie.

— Am să mă mai gândesc la asta, spuse Toranaga. Acum te duci la Mishima. Ai să pregăteşti totul. Forţa de asalt a lui

Hiro-matsu are douăzeci de zile ca să ajungă dincolo de râul Tenryu şi să asigure drumul Tokaido.

— Te rog să mă ierţi, pot să sugerez ca ţinta lor să fie puţin mai departe, creasta culmii Shiomi? Dă-le cu totul treizeci de zile.

— Nu. Dacă poruncesc asta, unii o să ajungă pe creastă. Dar cei mai mulţi vor fi morţi şi nu vom mai fi în stare să respingem contraatacul sau să hărţuim inamicul, când grosul armatei noastre se va retrage.

— Dar, bineînţeles, le vei trimite îndată întăriri.

— Atacul nostru principal va fi prin munţii lui Zataki. Acesta nu e decât o manevră înşelătoare.

Toranaga îşi cercetă fiul atent, dar Sudara nu lăsa se se vadă nici surpriză, nici aprobare, nici dezaprobare.

— Ah, te rog să mă ierţi, alteţă.

— Cine să comande muschetele, acum că Yabu s-a dus?

— Kasigi Omi.

— De ce?

— El le înţelege. Mai mult decât atât, e un om modern, foarte curajos, foarte inteligent, foarte răbdător, şi foarte primejdios, mult mai primejdios decât unchiul său. Sfatul meu este că, dacă ai să învingi şi dacă el supravieţuieşte, găseşte un motiv oarecare şi pofteşte-l înainte.

— Dacă învingi?

— Cer de Purpură" a fost întotdeauna ultima cale. Ai spus-o de sute de ori. Dacă suntem zdrobiţi pe drumul Tokaido, Zataki o să năvălească în câmpie. Atunci muschetele n-au să ne fie de ajutor. Aceasta era ultima soluţie. Niciodată nu ţi-au plăcut soluţiile disperate.

— Şi Anjin-san? Ce mă sfătuieşti în privinţa lui?

— Sunt de aceeaşi părere cu Omi-san şi cu Naga-san. Ar trebui ţinut strâns. Restul oamenilor lui nu însemnă nimic, sunt eta şi se vor mânca între ei în curând, deci nu contează. Sfatul meu e ca toţi străinii să fie închişi sau aruncaţi din ţară. Sunt o pacoste şi trebuie pe potrivă.

— Atunci s-a terminat cu negoţul de mătase. Neh?

— Dacă acesta ar fi preţul, atunci l-aş plăti. Sunt o pacoste.

— Dar trebuie să avem mătase nu ne putem lipsi şi, ca să ne apărăm, trebuie să ştim mai multe despre ei, să învăţăm ce ştiu ei, neh?

— Ar trebui îngrădiţi în Nagasaki, sub pază bună iar numărul lor strict limitat. Ar putea face negoţ o dată pe an. Nu banii sunt ţelul vieţii lor? Nu spune asta Anjin-san?

— A, atunci el e folositor?

— Da. Foarte. El ne-a arătat înţelepciunea Edictelor de Expulzare.

— Anjin-san e foarte deştept, foarte curajos, dar e o jucărie. Vă amuză, Alteţă, ca şi Tetsu-ko, aşa că e folositor, dar totuşi o jucărie.

Toranaga spuse:

— Mulţumesc pentru păreri. Odată pornit atacul, te vei întoarce la Yedo şi vei aştepta noi porunci.

O spuse anume cu glas apăsat. Zataki încă-i ţinea ostateci în capitala sa, Takato, pe doamna Genjiko, pe fiul şi pe cele trei fiice ale lor. La cererea lui Toranaga, Zataki îi îngăduise lui Sudara să lipsească un timp, dar numai zece zile, iar Sudara jurase solemn să respecte învoiala şi să se întoarcă la timp. Zataki era renumit pentru rigiditatea ideeilor lui în privinţa onoarei. După lege, Zataki avea dreptul – şi ar fi făcut-o – să omoare toţi ostaticii numai pentru această încălcare a onoarei, indiferent de orice tratat sau înţelegere făţişă sau ascunsă. Atât Toranaga cât şi Sudara ştiau, fără nici o îndoială, că Zataki avea s-o facă dacă Sudara nu se întorcea, aşa cum făgăduise.

— Ai să aştepţi la Yedo noi ordine.

— Da, Alteţă.

— Ai să pleci la Mishima îndată.

— Am să câştig timp dacă o iau pe acolo.

Sudara arătă către răscrucea din faţă.

— Da. Mâine am să-ţi trimit un mesaj.

Sudara se înclină, încălecă şi porni la trap însoţit de cele douăzeci de străji.

Toranaga ridică bolul şi mâncă restul de tăiţei, acum reci.

— O, Alteţă, iertaţi-mă, mai doriţi? spuse cu răsuflarea tăiată tânăra slujnică care sosi în fugă.

Avea o faţă rotundă şi nu era drăguţă, dar era iute şi atentă, aşa cum îi plăcea lui să-i fie slujnicele şi femeile.

— Nu, mulţumesc. Cum te cheamă?

— Yuki, alteţă.

— Yuki, spune-i stăpânului tău că face tăiţei buni.

— Da, Alteţă, mulţumesc. Mulţumesc, Alteţă, pentru cinstea ce o faceţi casei noastre. Dacă doriţi ceva, ridicaţi doar degetul mic şi vi se va aduce îndată.

El îi făcu cu ochiul şi ea râse, luă tava şi plecă grăbită. Stăpânindu-şi nerăbdarea, cercetă cu privirea cotul îndepărtat al drumului, apoi împrejurimile. Hanul era în stare bună, împrejmuirea de ţiglă a fântânii curate şi pământul măturat. Afară, în curte şi peste tot primprejur, oamenii lui aşteptau răbdători, dar simţi neliniştea maestrului de vânătoare şi hotărî că astăzi era ultima lui zi de slujbă. Dacă Toranaga ar fi fost interesat doar de vânătoare, i-ar fi spus să se întoarcă la Yedo acum, dându-i o pensie generoasă, şi ar fi numit pe altul în locul lui.

Asta e diferenţa între mine şi Sudara, gândi el fără răutate. Sudara n-ar şovăi. Sudara i-ar porunci omului să-şi facă seppuku acum, ceea ce ar scuti pensia şi de toate celelate necazuri şi ar spori priceperea celui care-i ia locul. Da, fiule, te cunosc foarte bine. Tu eşti foarte important pentru mine.

Cum rămâne cu doamna Genjiko şi copiii? se întrebă, reluând această întrebare vitală. Dacă doamna Genjiko n-ar fi sora Ochibei – sora ei favorită şi iubită – cu părere de rău l-aş lăsa pe Zataki să-i omoare pe toţi acum şi aşa l-aş scuti pe Sudara de un mare pericol în viitor, dacă am să mor curând, pentru că ei sunt singura lui verigă slabă. Dar din fericire Genjiko este sora Ochibei şi, deci, o piesă importantă în Marele Joc şi nu trebuie să las să se întâmple una ca asta. Ar trebui, dar n-am s-o fac. De data asta

trebuie să risc. Aşa că am să-mi amintesc că Genjiko îmi este de folos în alte feluri – are o minte ascuţită ca o aripioară de rechin, face copii grozavi şi-şi apără cuibul cu tot atâta fanatică neîndurare ca Ochiba, cu o singură şi enormă diferenţă: Genjiko îmi este credincioasă mie, iar Ochiba Moştenitorului.

Aşa că treaba asta e hotărâtă. Înainte de cea de-a zecea zi, Sudara trebuie să fie înapoi în mâinile lui Zataki. Să mai cer o amânare? Nu, asta l-ar putea face pe Zataki şi mai bănuitor decât este şi el e ultimul om pe care l-aş vrea bănuitor acum. De care parte o să treacă Zataki?

Ai fost înţelept să-l alegi pe Sudara. Dacă există un viitor, acesta va fi în siguranţă în mâinile lui şi ale lui Genjiko, dacă testamentul meu va fi pentru ei literă de lege. Iar hotărârea de a-l repune în drepturi a fost corectă şi va fi pe placul Ochibei.

În dimineaţa aceea scrisese deja scrisoarea pe care avea să i-o trimită pe seară, cu o copie a documentului. Da, asta avea să-i ia de pe suflet greutatea care-i răpise tihna şi care fusese iscată acolo cu bună ştiinţă cu mult timp în urmă, tocmai în acest scop. E bine de ştiut că Genjiko este una din verigile slabe ale Ochibei, pesemne singura ei verigă slabă. Care e slăbiciunea lui Genjiko? Niciuna. Cel puţin eu încă n-am găsit-o, dar dacă există vreuna, am s-o aflu.

Îşi privea scrutător şoimii. Unii chirăiau, alţii îşi curăţau penele, toţi arătoşi şi ageri, toţi au capişoanele pe cap, în afară de Kogo, ochii ei mari, nestăpâniţi, urmărind tot ce se petrecea în jur cu tot atâta interes ca şi el.

Ce ai zice, frumuseţea mea,o întrebă în sinea lui, ce ai zice dacă ţi-aş spune că trebuie să las răbdarea deoparte şi să izbucnesc şi că lovitura mea principală va fi de-a lungul drumului Tokaido şi nu prin munţii lui Zataki, aşa cum i-am spus lui Sudara? Poate că m-ai întreba: De ce? Atunci ţi-aş răspunde – pentru că n-am încredere în Zataki atâta vreme cât nu ştiu să zbor.

Apoi văzu ochii păsării fulgerând spre drum. Privi în depărtare mijindu-şi ochii şi zâmbi la vederea palanchinelor şi a cailor de povară apropiindu-se de după cotul drumului.

— Deci, Fujiko-san? Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc, Alteţă, foarte bine.

Ea se înclină din nou şi el băgă de seamă că nu mai suferea din pricina rănilor. Acum picioarele îi erau la fel de suple ca înainte şi avea o roşeaţă plăcută în obraji.

— Pot să vă-ntreb ce face Anjin-san? spuse ea. Am auzit că a fost foarte grea călătoria, Alteţă.

— E sănătos acum, foarte sănătos.

— O, Alteţă, este cea mai bună veste pe care mi-aţi fi putut-o da.

— Bine.

El se întoarse spre palanchinul următor s-o întâmpine pe Kiku care-i zâmbi fericită şi-l salută cu multă tandreţe, spunându-i cât era de încântată că-l vede şi cât de mult îi dusese dorul.

— A trecut atâta vreme, Alteţă.

— Da, te rog, să mă ierţi, îmi pare rău, spuse el încălzit de uluitoarea ei frumuseţe şi veselie molipsitoare, în ciuda neliniştilor care îl copleşeau. Mă bucur mult că te văd.

Apoi ochii lui se îndreptară spre ultima litieră.

— Ah, Gyoko-san, a trecut atât timp…, adăugă el cu glas uscat ca iasca.

— Mulţumesc, stăpâne, da, şi mă simt renăscută acum, când aceşti ochi bătrâni au avut cinstea să vă revadă. Plecăciunea femeii era fără cusur, chipul ei lăsa să se vadă o strălucire atent cumpănită şi, privirea lui prinse o abia bănuită sclipire purpurie sub chimonoul din cea mai scumpă mătase. O, cât sunteţi de puternic, Alteţă, un uriaş printre oameni, murmură ea.

— Mulţumesc. Şi tu arăţi minunat.

Kiku bătu din palme la auzul complimentului şi toţi râseră odată cu ea.

— Ascultă, spuse el fericit din pricina ei, am aranjat ca să rămâi aici pentru o vreme. Acum, Fujiko-san, te rog, vino cu mine.

O luă pe Fujiko pe verandă şi, după ce-i oferi cha şi gustări şi după ce schimbară cuvinte fără importanţă, el trecu la subiect.

— Ai fost de acord cu o jumătate de an şi eu am încuviinţat o jumătate de an. Te rog să mă ierţi, dar trebuie să ştiu astăzi dacă vrei să-ţi schimbi înţelegerea aceea.

Mica faţă pătrată se urâţi când bucuria o părăsi. Îşi trecu iute vârful limbii peste dinţii ascuţiţi.

— Cum pot să schimb înţelegerea aceea, Alteţă?

— Foarte uşor. S-a terminat. Eu o poruncesc.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, spuse Fujiko cu o voce lipsită de intonaţie, n-am vrut să înţelegeţi asta. Am făcut acel legământ solemn nesilită, în faţa lui Buddha, cu spiritele soţului şi fiului meu. Nu poate fi schimbat.

— Îţi poruncesc să-l schimbi.

— Îmi pare rău, Alteţă, vă rog să mă iertaţi, dar atunci bushido mă eliberează de supunerea faţă de domnia-voastră. Legământul vostru a fost la fel de solemn şi de puternic şi orice schimbare trebuie să fie încuviinţată de amândouă părţile, fără silnicii.

— Te mulţumeşte Anjin-san?

— Eu sunt concubina lui. Eu trebuie să-l mulţumesc.

— Ai putea să continui să trăieşti alături de el dacă n-ar exista celălat legământ?

— Traiul cu el e foarte, foarte greu, Alteţă. Buna-cuviinţă, mai tot ce ţine de politeţe, datinile care dau preţ vieţii, o împlinesc, o fac sigură şi uşor de îndurat, trebuie îndepărtate sau ocolite, drept care casa lui nu este liniştită, nu are wa – n-are nici o armonie pentru mine, E aproape cu neputinţă să-i faci pe servitori să priceapă şi chiar pentru mine e greu să înţeleg… dar, da, aş putea să-mi fac mai departe datoria faţă de el.

— Îţi cer să punem capăt acelei învoieli.

— Prima mea datorie este către alteţa voastră. A doua mea datorie este către soţul meu.

— Mă gândeam, Fujiko-san, ca Anjin-san să se însoare cu dumneata. Atunci n-ai mai fi concubină.

— Un samurai nu poate sluji doi stăpâni şi nici o nevastă doi bărbaţi. Datoria mea este către soţul meu mort. Vă rog să mă iertaţi, nu pot schimba asta.

— Cu răbdare totul se schimbă. În curând Anjin-san o să ştie mai multe despre felul nostru de-a fi şi casa lui o să aibă wa. A învăţat neînchipuit de multe de când…

— O, vă rog, Alteţă, nu mă înţelegeţi greşit, Anjin-san este cel mai extraordinar om pe care l-am cunoscut vreodată, fără îndoială cel mai de treabă. El mi-a făcut o mare cinste şi, oh, da, ştiu că-n curând casa lui o să fie o casă adevărată, dar… dar vă rog să mă iertaţi, eu trebuie să-mi fac datoria. Datoria mea este către soţul meu, singurul meu soţ… Lupta să se stăpânească. Trebuie să fie, neh? Trebuie să fie, Alteţă, altfel toată… toată ruşinea, suferinţa şi dezonoarea sunt fără rost, neh? Moartea lui, a copilului meu, săbiile lui rupte şi îngropate în satul eta… Dacă nu-mi fac datoria faţă de el, nu pare oare bushido o glumă fără sfârşit?

— Acum trebuie să-mi răspunzi la o întrebare Fujiko-san: oare datoria ta faţă de o dorinţă a mea, seniorul tău legiuit, şi faţă de un om uluitor de curajos, care devine unul dintre noi şi care este stăpânul tău şi – adăugă el, crezând că zăreşte o roşeaţă în obrajii ei – şi datoria ta faţă de copilul lui nenăscut, oare toate astea nu sunt mai presus de datoria cealaltă?

— Eu… eu nu port copilul lui, Alteţă.

— Eşti sigură?

— Nu, nu sunt.

— Ţi-a întârziat?

— Da… dar numai puţin şi asta ar putea fi…

Toranaga privea şi aştepta. Răbdător. Mai erau încă multe de făcut înainte de a putea să plece călare şi să o înalţe pe Tetsu-ko sau pe Kogo, şi era însetat după această plăcere,

dar ea ar fi fost numai pentru el şi deci fără însemnătate. Fujiko era importantă şi el îşi promisese ca, cel puţin azi, să se prefacă a avea timp, că poate să aibă răbdare şi să orânduiască treburi care erau de datoria lui.

— Ei?

— Iertaţi-mă, Alteţă, nu.

— Atunci rămâne nu, Fujiko-san. Te rog să mă ierţi că ţi-am cerut-o, dar tebuia.

Toranaga nu era nici nemulţumit, nici încântat. Fata nu făcea decât ce era onorabil să facă şi el ştiuse, când căzuse la învoială cu ea, că n-avea să se schimbe vreodată ceva. Asta ne face pe noi unici pe pământ, gândi cu satisfacţie. O învoială cu moartea e sfântă. Se înclină spre ea ceremonios.

— Te încredinţez soţului tău pentru cinstea ta şi pentru simţul datoriei, Usagi Fujiko, spuse el pomenind numele care încetase să mai existe.

— O, mulţumesc, Alteţă, spuse ea recunoscătoare pentru cinstea ce i-o făcea, cu lacrimile şiroind pe obraji din pricina fericirii copleşitoare ce o stăpânea, ştiind că acest simplu gest înlătura stigmatul de pe singurul ei soţ în această viaţă.

— Ascultă, Fujiko, cu douăzeci de zile înaintea ultimei zile ai să pleci la Yedo, orice mi s-ar întâmpla. Moartea ta trebuie să aibă loc în timpul călătoriei şi trebuie să pară un accident. Neh?

— Da, da, Alteţa.

— Acesta o să fie secretul nostru. Doar al tău şi al meu.

— Da, alteţă.

— Până atunci rămâi capul gospodăriei lui.

— Da, alteţă.

— Acum, te rog, spune-i lui Gyoko să vină aici. Am să te chem iar înainte de a pleca. Mai am câte ceva de vorbit cu dumneata.

— Da, Alteţă. Fujiko se înclină adânc şi spuse: fiţi binecuvântat că m-aţi eliberat de această viaţă.

Plecă.

Ciudat, gândi Toranaga, cum se pot schimba femeile ca nişte cameleoni, acum urâte, iar în clipa următoare atrăgătoare, câteodată chiar frumoase, deşi în realitate nu sunt.

— M-aţi chemat, Alteţă?

— Da, Gyoko-san. Ce veşti ai pentru mine?

— Tot felul de lucruri, Alteţă, spuse Gyoko cu ochii şi fără urmă de teamă pe chipul bine fardat, dar simţind un nod în stomac.

Ştia că nu fusese chemată întâmplător şi instinctul îi spunea că Toranaga era mai primejdios ca de obicei.

— Pregătirile pentru breasla curtezanelor înaintează mulţumitor, legile şi regulamentele sunt alcătuite spre a fi supuse încuviinţării voastre. Este un loc grozav în partea de nord a oraşului, care ar…

— Locul pe care l-am ales deja este lângă coastă. Yoshiwara.

Ea-l felicită pentru alegere, gemând în sinea ei. Yoshiwara – Mlaştina cu Păpuriş – era de fapt un smârc bântuit de ţânţari, care trebuia secat şi înregistrat înainte de a putea fi împrejmuit pentru a se construi ceva pe el.

— Excelent, Alteţă. Mai departe, legile şi regulamentele pentru gei-sha, sunt de asemenea pregătite pentru ca domnia-voastră să le poată cerceta.

— Să fie scurte şi concise. Ce vrei să scrii deasupra porţii în Yoshiwara?

— Pofta trupului e trecătoare, ceva trebuie făcut.”

El râse şi ea zâmbi, dar rămase atentă, deşi adăugă serioasă:

— Alteţă, pot să vă mulţumesc din nou în numele generaţiilor viitoare?

— N-am încuviinţat asta nici pentru tine, nici pentru ele, îi spuse Toranaga şi cită unul dintre comentariile din testamentul său: „De-a lungul istoriei, oamenii virtuoşi au condamnat întotdeauna casele de plăceri, dar bărbaţii nu sunt virtuoşi, şi dacă un conducător scoate în afara legii

aceste locuri sau împărţitul pernei, este un prost, pentru că rele şi mai mari vor izbucni în curând, ca o molimă”.

— Cât de înţelept sunteţi!

— Dacă vei pune toate casele de curtezane într-un singur loc, toţi desfrânaţii vor putea fi văzuţi, taxaţi şi serviţi în acelaşi timp. Din nou ai dreptate, Gyoko-san, „Pofta trupului e trecătoare”. Se iroseşte repede. Mai departe?

— Kiku-san s-a însănătoşit, Alteţă. Pe deplin.

— Da, am văzut. Cât este de încântătoare! Îmi pare rău, Yedo este desigur un loc prea înăbuşitor şi greu de îndurat în timpul verii. Eşti sigură că se simte bine acum?

— Da, o da, dar v-a dus dorul, Alteţă. O să vă însoţim la Mishima?

— Ce alte zvonuri ai mai auzit?

— Doar că Ishido a plecat din castelul Osaka. Regenţii v-au declarat, oficial, în afara legii. Ce neobrăzare, Alteţă!

— Pe ce drum are de gând să mă atace?

— Nu ştiu, Alteţă, spuse ea prudent, dar îmi închipui că o să fie un atac din două părţi, de-a lungul drumului Tokaido, cu Ikawa Hikoju, acum că tatăl lui, seniorul Jikkyu, e mort, şi de-a lungul drumului Koshukaido, din Shinano, fiindcă seniorul Zataki a trecut prosteşte de partea seniorului Ishido, împotriva voastră. Dar în spatele munţilor voştri, Alteţă, sunteţi în siguranţă. O, da, sunt convinsă c-o să trăiţi până la adânci bătrâneţi. Cu îngăduinţa voastră o să-mi mut toate afacerile în Yedo.

— Desigur. Între timp vezi dacă poţi să afli unde se va da lovitura principală.

— Am să încerc, oh, da, Alteţă. Vin vremuri cumplite, Alteţă, când fratele o să se ridice împotriva fratelui şi fiul împotriva tatălui.

Ochii lui Toranaga priveau în gol, dar îşi spuse să uite să fie cu ochii în patru în privinţa lui Noboru, fiul lui cel mai mare, a cărui credinţă era până la urmă către Taikô.

— Da, încuviinţă el. Vremuri cumplite. Vremuri de mari schimbări. Unele rele, altele bane. Tu şi fiul tău, de pildă,

sunteţi bogaţi acum. Nu conduce el distileria ta de saké din Odawara?

— Da, Alteţă.

Gyoko se făcu pământie la chip sub stratul de fard.

— Câştigă bine, neh?

— E fără-ndoială cel mai bun administrator din Odawara, Alteţă.

— Aşa am auzit şi eu. Am o slujbă pentru el. Anjin-san o să construiască o nouă corabie. Eu îi dau toţi meşterii şi toate materialele, aşa că vreau ca partea de afaceri să fie mânuită cu. foarte mare grijă.

Gyoko aproape leşină de uşurare. Îşi închipuise că Toranaga avea de gând să-i omoare pe toţi înainte de a pleca la război sau s-o aducă la sapă de lemn, pentru că aflase că îl minţise în privinţa lui Anjin-san şi a doamnei Toda, sau a lui Kiku şi pierderea copilului, care nu se petrecuse din întâmplare, aşa cum îi spusese ea cu o lună de zile în urmă, scăldată în lacrimi, ci provocată cu grijă, la stăruinţele ei şi cu înuviinţarea supusă lui Kiku.

— Oh ko, Alteţă, când doriţi ca fiul meu să vină la Yokohama? El o să se îngrijească să fie cea mai ieftină corabie construită vreodată.

— Nu vreau să fie ieftină. Vreau să fie cea mai bună, la preţul cel mai cuviincios. El va fi supraveghetor şi răspunzător de toate astea, la porunca lui Anjin-san.

— Alteţă, vă jur pe viitorul meu, pe speranţa viitorului meu, că va fi aşa cum doriţi.

— Dacă nava este bine construită, exact cum vrea Anjin-san, peste şase luni din ziua când începe lucrul, am să-l fac pe fiul tău samurai.

Ea se plecă adânc şi pentru o clipă, îi fu cu neputinţă să vorbească.

— Vă rog s-o iertaţi pe o biată proastă, Alteţă. Vă mulţumesc, vă mulţumesc.

— El trebuie să înveţe tot ce ştie Anjin-san despre construirea corăbiilor, ca să-i poată învăţa pe alţii când el o

să plece. Neh?
— Aşa o să facă.
— După asta: Kiku-san. Talentele ei merită un viitor mai bun decât să fie singură într-o cameră, una dintre multe alte femei.
Gyoko îşi ridică ochii, aşteptându-se din nou la ce putea fi mai rău.
— O să-i vindeţi contractul?
— Nu, ea nu mai trebuie să fie curtezană, şi nici chiar una dintre aceste gei-she ale tale. Ea merită o gospodărie, să fie una dintre foarte puţinele doamne.
— Dar, Alteţă, văzându-vă doar din când în când, cum ar putea să aibă o viaţă mai bună?
El o lăsă să-l laude, o lăudă la rândul lui şi pe ea şi pe Kiku, apoi spuse:
— De fapt, Gyoko-san, încep să ţin prea mult la ea şi nu-mi pot îngădui să mă las abătut de la gândurile mele. Ca sa fiu drept, ea este mult prea frumoasă pentru mine… mult prea desăvârşită. Te rog să mă ierţi, dar acesta trebuie să rămână încă una dintre tainele noastre.
— Aşa va fi, Alteţă, desigur, orice doriţi, zise Gyoko pe nerăsuflate, necrezând nimic din toate câte îi fuseseră spuse, storcându-şi mintea să ghicească adevăratul motiv. Dacă persoana ar fi cineva pe care Kiku să-l poată admira, aş muri liniştită.
— Dar numai peste şase luni, după ce voi vedea plutind nava lui Anjin-san, spuse el sec.
— Da… oh, da.
Gyoko îşi agită evantaiul, căci soarele era fierbinte acum, şi aerul umed, înăbuşitor, încercând să înţeleagă de ce Toranaga era atât de generos cu ele amândouă, ştiind că preţul avea să fie mare, foarte mare.
— Kiku-san va fi tare nefericită când va părăsi casa voastră.
— Da, bineînţles. Cred c-ar trebui să existe o răsplată pentru supunerea ei faţă de mine, stăpânul ei legiuit. Lasă

asta în seama mea – şi nu-i spune nimic deocamdată.

— Da, Alteţă. Şi când doriţi să vină fiul meu la Yokohama?

— Am să-ţi spun înainte de a pleca.

Ea se înclină şi se îndepărtă clătinându-se. Toranaga se duse să înoate. Spre nord cerul era foarte întunecat şi el ştia că acolo ploua zdravăn. Când văzu micul grup de călăreţi venind dinspre Yokohama, se întoarse.

Omi descălecă şi dezveli capul.

— Seniorul Kasigi Yabu s-a supus, Alteţă, chiar înainte de prânz.

Capul fusese proaspăt spălat, părul aranjat şi era înfipt într-o ţeapă, pe un mic piedestal, după cum era obiceiul, ca să poată fi privit. Toranaga îşi cercetă duşmanul, aşa cum o făcuse de mii de ori în viaţa sa, întrebându-se, ca întotdeauna, cum avea să arate propriul lui cap după moarte, privit de învingătorul lui, şi dacă va arăta groază, suferinţă, mânie, spaimă, sau toate la un loc, sau niciuna. Sau demnitate? Chipul încremenit în moarte al lui Yabu nu arăta decât furie nestăpânită, iar buzele erau rânjite într-o sfidare sălbatică.

— Cum a murit?

— Cel mai bine dintre câţi am văzut vreodată, Alteţă. Seniorul Hiro-matsu a spus le fel. Cele două tăieturi, apoi a treia la gât. Fără ajutor şi fără un sunet. Iată testamentul lui.

— I-ai luat capul dintr-o singură lovitură?

— Da, Alteţă. I-am cerut lui Anjin-san învoirea să folosesc sabia seniorului Yabu.

— Sabia Yoshitomo? Cea pe care i-am dat-o eu? El i-a dăruit-o lui Anjin-san?

— Da, Alteţă. I-a vorbit cu ajutorul lui Tsukku-san. I-a spus: „Anjin-san, îţi dăruiesc aceasta în amintirea sosirii tale la Anjiro şi ca mulţumită pentru plăcerea pe care mi-a dat-o micul barbar”. La început Anjin-san n-a vrut s-o ia, dar Yabu l-a rugat şi i-a spus: „Niciunul dintre gunoaiele astea nu merită o asemenea sabie”. În cele din urmă a primit-o.

Curios, gândi Toranaga. Mă aşteptam ca Yabu să-i dea sabia lui Omi.

— Care au fost ultimele lui porunci? întrebă.

Om îi spuse. Întocmai. Dacă n-ar fi fost scrise şi în testamentul care fusese înmânat public martorului oficial, Buntaro, le-ar fi păstrat pentru el şi ar fi născocit altele. Yabu avea dreptate, gândi el furios, hotărât să nu uite niciodată că scrisul e o armă de dincolo de moarte.

— Spre a cinsti curajul în moarte al unchiului tău, am să încuviinţez ultimele lui dorinţe. Toate, fără nici o schimbare, neh? spuse Toranaga punându-l la încercare.

— Da, Alteţă.

— Yuki?

— Da, Alteţă, spuse slujnica.

— Adu cha, te rog.

Fata plecă în grabă şi Toranaga îşi lăsă mintea să cântărească ultimele dorinţe ale lui Yabu. Toate erau înţelepte. Mizuno era un prost şi stătea, întru totul, în calea lui Omi. Mama, o hoaşcă bătrână, sâcâitoare, era şi ea o piedică pentru el.

— Foarte bine şi, fiindcă eşti de acord, le încuviinţez. Pe toate. Şi vreau, deasemenea, să-mi supui spre încuviinţare şi dorinţele de pe urmă ale tatălui tău. Ca răsplată pentru devotamentul arătat, eşti numit comandant al Regimentului de Muschete.

— Mulţumesc, Alteţă, dar nu merit această cinste, spuse Omi beat de bucurie.

— Naga va fi înlocuitor la comandă. Apoi: eşti numit căpetenie a clanului Kasigi iar noua ta feudă va cuprinde hotarele provinciei Izu, de la Atami, la răsărit, până la Nimazu, la apus, cu capitala Mishima şi un venit anual de treizeci de mii de koku.

— Da, Alteţă, mulţumesc. Vă rog… Nu ştiu cum să vă mulţumesc. Nu merit o asemenea cinste.

— Fă aşa fel ca să le meriţi, Omi-sama, spuse Toranaga prietenos. Iei în stăpânire castelul Mishima imediat. Pleci

azi din Yokohama. Înfăţişează-te seniorului Sudara la Mishima. Regimentul de Muschete va fi trimis la Hakoné şi va ajunge acolo în patru zile. Mai departe, doar pentru urechile tale: îl trimit pe Anjin-san înapoi în Anjiro. O să construiască o altă navă acolo. Ai să-i dai lui feuda ta de acum. Deîndată.

— Da, Alteţă. Pot să-i dau casa mea?

— Da, poţi, spuse Toranaga, deşi, bineînţles, o feudă însemna tot ce cuprindea ea, case, proprietăţi, ţărani, pescari, bărci.

Amândoi bărbaţii îşi ridicară privirile când râsul cristalin al lui Kiku ajunse până la ei şi o văzură în curte jucându-se cu evantaiul împreună cu slujnica ei, Suisen, al cărei contract Toranaga îl cumpărase pentru Kiku, ca un dar care să o mângâie după nefericita pierderea copilului.

Adoraţia lui Omi era scrisă pe chip lui, oricât de mult încerca s-o ascundă, atât de bruscă şi neaşteptată fusese ivirea ei. Apoi o văzură privind către ei. Un zâmbet încântător îi lumină faţa şi-şi flutură veselă mâna, iar Toranaga îi răspunse la fel, şi ea se întoarse la jocul ei.

— E frumoasă, neh?

Omi simţi că i se aprind urechile.

— Da.

Toranaga îi cumpărase contractul cu gândul de a-l îndepărta pe Omi de ea, căci era una dintre slăbiciunile lui Omi şi, desigur, o răsplată de oferit sau de retras, până ce Omi avea să-şi declare şi dovedească cu adevărat credinţa şi supunerea, sprijinind sau nu îndepărtarea lui Yabu. Şi printr-un miracol el îl sprijinise şi-şi dovedise credinţa de multe ori. Cercetarea servitorilor fusese ideea lui Omi. Multe, dacă nu toate, dintre ideile bune ale lui Yabu veniseră de la Omi. În urmă cu o lună Omi descoperise amănunte dspre complotul pus la cale de Yabu cu câţiva dintre ofiţerii din Izu ai Regimentului de Muschete, ca să-l asasineze pe Naga şi pe alţi ofiţeri ai lui Toranaga în timpul bătăliei.

— Nu te-nşeli, Omi-san? îl întrebase când Omi îi raportase în taină la Mishima, în timp ce el aştepta rezultatul provocării lui Mariko.

— Nu, Alteţă. Kiwami Matano din Regimentul Trei din Izu este afară.

Ofiţerul din Izu, un bărbat de vârstă mijlocie, greoi, cu fălci mari, dezvăluise întreg planul, dăduse parolele şi explicase cum trebuia să se desfăşoare.

— N-aş mai putea să trăiesc cu ruşinea de a şti toate astea, Alteţă. Dumneavoastră sunteţi seniorul nostru legiuit. Desigur, ca să fiu drept trebuie să mărturisesc că planul era doar la nevoie. Cred că asta înseamnă dacă Yabu-sama se hotăra dintr-odată, în timpul luptelor, să treacă de partea celaltă. Iertaţi-mă, Alteţa voastră urma să fie prima ţintă, apoi Naga-san. Apoi seniorul Sudara.

— Când a fost ordonat acest plan prima oară şi cine ştie de el?

— Scurt timp după ce s-a format regimentul. Cinzeci şi patru dintre noi ştim – i-am dat toate numele în scris lui Omi-sama. Planul, cu numele de „Prunul”, a fost aprobat personal de Kasigi Yabu-sama înainte de a pleca la Osaka ultima dată.

— Mulţumesc. Preţuiesc credinţa ta. Păstrezi această taină până ce-ţi voi spune eu. Apoi ai să primeşti o feudă de cinci mii de koku.

— Vă rog să mă iertaţi, nu merit nimic, Alteţă. Vă cer îngăduinţa să-mi fac seppuku, pentru că n-am dezvăluit această taină ruşinoasă atâta vreme.

— Asta nu. Va fi cum am poruncit.

— Vă rog să mă iertaţi, nu merit asemenea răsplată. Cel puţin, lăsaţi-mă să rămân cum sunt. Aceasta e datoria mea şi nu merit nici o răsplată. După dreptate, ar trebui să fiu pedepsit.

— Care este venitul tău acum?

— Patru sute de koku, alteţă. E destul.

— Am să mă gândesc la cele ce-ai spus, Kiwami-san.

După ce ofiţerul plecase, el spusese:

— Ce i-ai promis, Omi-san?

— Nimc, Alteţă. A venit la mine ieri, nesilit de nimeni.

— Un om cinstit? Vrei să-mi spui că e un om cinstit?

— Nu ştiu, Alteţă, dar el a venit la mine ieri şi eu am alergat încoace să vă spun.

— Atunci va fi răsplătit pe bună dreptate. O asemenea credinţă e mai importantă decât orice, neh?

— Da, Alteţă.

— Nu spune nimic nimănui despre asta.

Omi plecase şi Toranaga se întrebase dacă Mizuno şi Omi nu puseseră totul la cale ca să-l doboare pe Yabu. Imediat îşi pusese iscoadele să afle adevărul. Dar complotul exista într-adevăr şi incendierea corabiei fusese un motiv desăvârşit pentru a-i înlătura pe cei cinzeci şi trei de trădători, toţi fiind puşi de pază în noaptea aceea, printre străjile din Izu. Kiwami Matano fusese trimis departe, în nord, dându-i-se o feudă bună, deşi modestă.

— Cu siguranţă acest Kiwami este cel mai primejdios dintre toţi, spusese Sudara, singurul căruia i se dezvăluise complotul.

— Da, el o să fie supravegheat şi bănuit toată viaţa. Dar, în general, există destule lucruri bune la oamenii răi şi destule lucruri rele la oamenii buni. Trebuie să alegi ce-i bun şi să scapi de ce-i rău, fără să sacrifici partea bună. Printre ce e al meu nu există ceva ce poate fi aruncat cu uşurinţă.

Da, gândi Toranaga cu mare satisfacţie, tu fără îndoială meriţi o răsplată, Omi.

— Ascultă, Omi-san, bătălia o să înceapă în câteva zile. M-ai slujit cu credinţă. Pe ultimul câmp de luptă, după victoria mea, am să te numesc senior de Izu şi am să-i fac pe toţi cei din spiţa ta daimyo din tată-n fiu.

— Îmi pare rău, Alteţă, vă rog să mă iertaţi, dar nu merit o asemenea cinste, spuse Omi.

— Eşti tânăr, dar promiţi, în pofida anilor tăi. Bunicul tău era ca tine, foarte deştept, dar n-avea deloc răbdare.

Din nou se auzi râsul femeilor, iar Toranaga o privi pe Kiku, încercând să ia o hotărâre în privinţa ei, lăsând deoparte planul de ia început.

— Pot să vă întreb ce înţelegeţi prin răbdare, Alteţă? întrebă Omi simţind că Toranaga vroia ca întrebarea să fie pusă.

Toranaga încă privea fata, încălzit de prezenţa ei.

— Răbdare înseamnă să te stăpâneşti. Sunt şapte emoţii, neh? Bucuria, mânia, neliniştea, dragostea, tristeţea, teama şi ura. Dacă un om nu se lasă în voia lor înseamnă că e un om răbdător. Eu nu sunt atât de tare pe cât aş putea fi, dar am răbdare. Înţelegi?

— Da, Alteţă. Foarte limpede.

— Răbdarea este foarte necesară la un conducător.

— Da.

— Doamna aceea, de pildă. Ea îmi tulbură mintea, e prea frumoasă, prea desăvârşită pentru mine. Sunt prea simplu pentru o fiinţă atât de deosebită. Aşa că am hotărât că locul ci este în altă parte.

— Dar, Alteţă, chiar şi numai ca una dintre doamnele voastre mai puţin importante…

Omi rosti politeţea despre care amândoi ştiau că era o măgulire făţarnică, deşi obligatorie, şi începu să se roage în sinea lui cum nu se rugase niciodată, ştiind că era cu putinţă, dar că n-ar fi putut cere vreodată aşa ceva.

— Aşa este, spuse Toranaga, dar marile talente merită sacrificii.

O urmări cu privirea cum îşi arunca evantaiul şi îl prindea în schimb pe cel al slujnicei ei, plăcându-i veselia ei molipsitoare. Apoi amândouă femeile nu se mai zăriră din privina cailor. Îmi pare rău, Kiku-san, gândi, dar trebuie să te dau altuia, să te aşez undeva departe de atingerea mea. Adevărul e că-mi place tot mai mult de tine, deşi Gyoko n-ar crede niciodată că i-am spus adevărul, nici Omi, şi nici chiar tu însăţi.

— Kiku-san merită o casă a ei. Cu un soţ al ei.

— Mai bine concubina celui mai de jos samurai decât nevasta unui ţăran sau negustor, oricât de bogat ar fi.

— Nu sunt de aceeaşi părere.

Pentru Omi, aceste cuvinte puseră pentru totdeauna capăt gândului său. Karma, îşi spuse, copleşit de amărăciune. Alungă-ţi tristeţea, prostule. Seniorul tău a hotărât, aşa că acesta e sfârşitul. Midori e o soţie desăyârşită. Mama ta o să fie călugăriţă, aşa că acum casa ta o să aibă armonie.

Atâta tristeţe azi. Şi fericire: viitor daimyo de Izu; comandant de regiment; Anjin-san urmează să rămână în Izu, deci prima navă va fi construită în Izu – pe feuda mea. Alungă-ţi tristeţea. Viaţa este toată numai tristeţe. Kiku-san îşi are karma ei, eu o am pe a mea, Toranaga pe a lui şi Yabu, stăpânul meu, stă de mărturie a cât de prostesc e să îţi faci griji pentru una sau alta. Pentru orice.

Omi îşi ridică privirile spre Toranaga, cu mintea limpede şi toate puse în compartimentele lor.

— Vă rog să mă scuzaţi, Alteţă, vă cer iertare. Nu gândeam îndeajuns de limpede.

— Poţi să-ţi iei rămas bun, dacă doreşti, înainte de a pleca.

— Mulţumesc, Alteţă. Omi acoperi capul lui Yabu. Doriţi să-l îngrop – sau să-l expun?

— Pune-l într-o suliţă, cu faţa la epava.

— Da, Alteţa.

— Care a fost poemul lui de moarte?

Omi spuse:

Ce-s norii decât un pretext pentru cer?

Ce-i viaţa decât o scăpare din moarte?

Toranaga zâmbi.

— Interesant.

Omi se înclină şi dădu capul acoperit unuia dintre oamenii săi şi se îndrepta, printre cai şi samurai, spre capătul curţii.

— Ah, doamnă, spuse el cu politeţe caldă, mă bucur atât de mult că te vad sănătoasă şi fericită.

— Sunt cu stăpânul meu, Omi-san, şi el e puternic şi mulţumit. Cum aş putea să fiu altfel decât fericită?

— Sayonara, doamnă.
— Sayonara, Omi-san.
Ea se înclină, înţelegând că ajunsese la un adevărat capăt de drum de a cărui existenţă nu-şi dăduse cu adevărat seama niciodată până atunci. Din ochi i se strânse la coada ochiului şi ea o şterse şi se înclină din nou în timp ce el se îndepărta.
Îi privi paşii apăsaţi şi şi-ar fi dat frâu liber lacrimilor, cu inima gata să se frângă, dar apoi, ca întotdeauna, auzi în minte cuvintele spuse – de – atâtea – ori, rostite blând, cu înţelepciune: „De ce plângi, copilă? Noi, cele din Lumea Plutitoare, trăim doar pentru clipa aceasta şi ne dăruim tot timpul bucuriei florilor de cireş, zăpezii, frunzelor de arţar, chemării unui greier, frumuseţii lunii, ne trecem, creştem şi renaştem, cântându-ne cântecele, bând cha şi saké, cunoscând parfumurile şi atingerea mătăsii, dăruind mângâieri plăcute şi plutind, plutind întruna. Ascultă, copilă: niciodată să nu fii tristă, întotdeauna să pluteşti ca un crin dus de şuvoiul vieţii. Cât de norocoasă eşti, Kiku-san, tu eşti prinţesa de Ukiyo, Lumea Plutitoare, pluteşte, trăieşte pentru prezent…”
Kiku îşi şterse a doua lacrimă. Doar fetele proaste plâng! Nu mai plânge! îşi porunci ea. Eşti neînchipuit de norocoasă! Eşti concubina celui mai mare daimyo, chiar dacă una de rang foarte mic şi neoficială, dar ce contează – fiii tăi se vor naşte samurai. Nu e aceasta cel mai neînchipuit dar de pe lume? Nu ţi s-a prezis un noroc atât de neînchipuit încât e cu neputinţă de crezut? Dar acum s-a adeverit, neh? Dacă chiar trebuie să plângi, sunt alte lucruri mult mai însemnate pentru care să plângi. Pentru sămânţa din pântecele tău, pe care ceaiul cu gust ciudat a smuls-o din tine. Dar de ce să plângi pentru asta? A fost doar „ceva” nu un copil, şi cine i-a fost tatăl? Poţi spune?
— Nu ştiu, nu cu siguranţă, Gyoko-san, îmi pare rău, dar cred că e al stăpânului meu, spusese ea în cele din urmă,

dorind atât de mult să fie copilul lui, pentru a se împlini prezicerea.

— Dar să zicem că copilul se naşte cu ochii albaştri şi piele palidă? S-ar putea, neh? Numără zilele.

— Le-am numărat şi le-am răsnumărat, oh, cum le-am mai numărat!

— Atunci fii cinstită cu tine însăţi. Iartă-mă, dar viitorul nostru, al amândurora, depinde acum de tine. Ai destui ani înaintea ta în care să mai poţi face copii. N-ai decât optsprezece acum, copilă, neh? Mai bine să fii sigură, neh?

Da, gândi ea iar, cât de înţeleaptă eşti, Gyoko-san, şi cât de proastă am fost eu, parcă fermecată. N-a fost decât un fel de „ceva" şi cât de înţelepţi suntem noi, japonezii, să ştim că un copil nu este un copil adevărat decât după treizeci de zile de la naştere, când sufletul lui este bine prins în trup şi karma lui hotărâtă. O, cât sunt de norocoasă, şi îmi doresc un fiu şi încă unul şi încă unul şi niciodată o fată. Bietele fete! O, zei, binecuvântaţi-l pe prezicător şi vă mulţumesc, vă mulţumesc pentru karma mea, căci sunt ocrotită de marele daimyo, că fiii mei au să fie samurai şi, o, vă rog, faceţi să merit o asemenea minunăţie…

— Ce e, stăpână? întrebă micuţa Suisen, uimită de fericirea ce părea să se reverse din fiinţa lui Kiku.

Kiku oftă mulţumită.

— Mă gândeam la prezicător, la stăpânul meu şi la kanna mea, pluteam doar, pluteam…

Porni prin curte ferindu-se de soare sub umbrela-i purpurie, ca să-l caute pe Toranaga. Acesta aproape că nu se zărea din pricina cailor, samurailor şi purtătorilor de şoimi din curte, dar îl văzu, tot în verandă, sorbind cha, Fujiko înclinându-se din nou în faţa lui. Curând o să fie rândul meu, gândi ea, Poate că la noapte putem pune sămânţa unui alt „ceva"… O, te rog… Apoi, foarte fericită, se întoarse la jocul ei.

Dincolo de poartă, Omi încălecă şi plecă în galop, urmat de străji, mai repede, din ce în ce mai repede, goana

înviorându-l, purificându-l, desfătându-se cu mirosul înţepător al sudorii calului. Nu privi înapoi către ea, căci nu mai avea de ce. Ştia că lăsase toată pasiunea vieţii lui şi tot ce adorase la picioarele ei. Era sigur că n-o să mai cunoască niciodată pasiunea, acel extaz contopitor de suflete care aprinde bărbatul şi femeia, dar asta nu-l nemulţumea. Dimpotrivă, îşi zise, cu o nou descoperită limpezime de gheaţă a gândurilor, îl binecuvântez pe Toranaga că m-a eliberat. Acum nimic nu mă mai leagă. Nici tata, nici mama, nici Kiku. Acum pot să am şi eu răbdare. Am douăzeci şi unu de ani, sunt aproape daimyo de Izu şi am o lume de cucerii.

— Da, alteţă, spunea Fujiko.

— Ai să pleci de aici direct la Anjiro. Am hotărât să schimb feuda lui Anjin-san de la Yokohama, la Anjiro. Pe o întindere de douăzeci de ri de jur împrejurul satului, cu un venit anual de patru mii de koku. Ai să iei casa lui Omi-san.

— Pot să vă mulţumesc în numele lui, Alteţă? Înţeleg că el încă nu ştie nimic despre asta?

— Nu. Am să-i spun astăzi. I-am poruncit să construiască o altă corabie în locul celei distruse, Fujiko-san, iar Anjiro va fi un şantier perfect, mult mai bun decât Yokohama. Am aranjat cu Gyoko ca fiul ei cel mai mare să supravegheze afacerile lui Anji-san, iar toate materialele şi toţi meşterii vor fi plătiţi din trezoreria mea. Va trebui să-l ajut să pună pe picioare o oarecare administrare.

— Oh ko, Alteţă, spuse ea îngândurată dintr-odată. Timpul ce mi-a rămas să-l petrec cu Anjin-san va fi atât de scurt.

— Da. Va trebui să-i găsesc o altă concubină… Sau soţie. Neh?

Fujiko îşi ridică fruntea, mijindu-şi ochii. Apoi zise:

— Vă rog, cum vă pot fi de folos?

— Pe cine ai propune? Vreau ca Anjin-san să fie mulţumit. Oamenii mulţumiţi muncesc mai bine, neh?

— Da.

Fujiko îşi scormoni mintea. Cine s-ar putea asemui cu Mariko-sama? Apoi zâmbi.

— Alteţă, soţia de-acum a lui Omi-san, Midori-san. Mama lui o urăşte, după cum ştiţi, şi-l vrea pe Omi divorţat, iertaţi-mă, dar a avut neînchipuit de proasta creştere să o spună de faţa cu mine. Midori-san este o doamnă atât de drăguţă şi oh, atât de deşteaptă!

— Crezi că Omi vrea să divorţeze?

— O, nu, Alteţă, sunt sigură că nu vrea. Care bărbat doreşte cu adevărat să-şi asculte mama? Dar asta e legea noastră, aşa că el ar fi trebuit să divorţeze de ea de prima dată când părinţii au pomenit de asta, neh? Chiar dacă mama lui e o fire ţâfnoasă, ea ştie cu siguranţă ce e mai bine pentru el, bineînţeles. Iertaţi-mă, trebuie să vorbesc deschis, pentru că aceasta e o treabă foarte importantă. Bineînţeles, nu vreau să ofensez pe nimeni, alteţă, dar datoria filială este piatra de temelie a legii noastre.

— Aşa-i, spuse Toranaga cugetând la acest nou gând. Crezi că Anjin-san ar găsi că Midori-san este o soţie bună?

— Nu, Alteţă, nu dacă-i porunciţi domnia-voastră să se căsătorească… dar, vă rog să mă iertaţi, nu trbuie să i-o porunciţi.

— Oh?

— Aţi izbuti, poate, găsi o cale de a-l face pe el însuşi să se gândească la asta. Cu siguranţă, aşa ar fi cel mai bine. Lui Omi-san, bineînţeles, e deajuns să-i porunciţi.

— Fireşte. Tu ai fi de acord cu Midori-san?

— O, da. Fiul ei este sănătos, ea are şaptesprezece ani, se trage dintr-o bună stirpe de samurai, aşa că o să-i dăruiască lui Anjin-san nişte feciori grozavi. Gândesc că părinţii lui Omi vor stărui ca Midori să-i dea fiul lui Omi-san, dar dacă n-or să ceară asta, Anjin-san ar putea să-l înfieze. Ştiu că stăpânul meu o place, fiindcă Mariko-sama mi-a spus că-l tachina, în privinţa ei. Midori este dintr-o stirpe foarte bună de samurai, foarte chibzuită, foarte deşteaptă. O, da, cu ea, Anjin-san ar fi în siguranţă. De asemeni, părinţii ei sunt amândoi morţi, aşa că n-ar fi nici o nemulţumire din partea lor pentru că ea s-a căsătorit cu un… Cu Anjin-san.

Toranaga se jucă puţin cu ideea. Fără îndoială, trebuie să am cu ce să-l tulbur din când în când pe Omi, îşi spuse. Tânărul Omi poate, mult prea uşor, să ajungă stânjenitor. Ei bine, nu va trebui să fac nimic ca să obţin divorţul lui Midori. Fără îndoială că tatăl lui Omi va avea unele dorinţe înainte de a-şi face seppuku, şi nu mă-ndoiesc că soţia lui va stărui ca cel din urmă şi cel mai important lucru pe care îl are de făcut pe acest pământ este să-şi însoare fiul aşa cum trebuie. Aşa că, oricum, Midori va fi divorţată în câteva zile. Da, ea o să fie o soţie foarte bună.

— Dacă nu ea, Fujiko-san, ce ai zice de Kiku? De Kiku-san?

Fujiko rămase cu gura căscată.

— O, îmi pare rău, Alteţă, aveţi de gând să renunţaţi la ea?

— S-ar putea. Ei bine?

— Kiku-san ar fi o concubină neoficială desăvârşită, Alteţă. Ea e atât de strălucitoare şi minunată! Deşi pot să-mi închipui că ar putea tulbura tare mult un bărbat obişnuit, şi, iertaţi-mă, vor trece ani până ce Anjin-san să poată aprecia calitatea deosebită a cântecului, a dansului sau a isteţimii ei. Ca soţie? întrebă ea cu destulă neîncredere în glas ca să-şi arate adânca dezaprobare. Doamnele din Lumea Sălciilor, de obicei, nu sunt instruite… la fel cu celelalte, Alteţă. Talentele lor sunt cu totul altele… Să răspunzi de veniturile şi de treburile casei unui samurai este altceva decât ce se întâmpla în Lumea Plutitoare…

— Ar putea să înveţe?

Fujiko şovăi îndelung.

— Lucrul cel mai bun pentru Anjin-san ar fi Midori-san ca soţie şi Kiku-san, concubină.

— S-ar putea ele obişnui cu – him – obiceiurile lui diferite?

— Midori-san e samurai, Alteţă. Va fi datoria ei. Îi veţi porunci. La fel şi lui Kiku-san.

— Dar lui Anjin-san nu?

— Îl cunoaşteţi mai bine decât mine, Alteţă. Dar, în ce priveşte împărţitul pernei şi… Ar fi mai bine să, ei bine, să hotărască el însuşi.

— Toda Mariko-sama ar fi fost o soţie desăvârşită pentru el. Neh?

— E o idee extraordinară, Alteţă, răspunse Fujiko fără să clipească. Fără îndoială, amândoi aveau un enorm respect unul pentru celălalt.

— Da, spuse el sec. Ei bine, îţi mulţumesc, Fujiko-san. Am să mă gândesc la ce mi-ai spus. O să ajungă la Anjiro cam în zece zile.

— Mulţumesc, Alteţă. Dacă-mi îngăduiţi, pot să vă sugerez ca portul Ito şi Băile Yokosé, să fie tot în feuda lui Anjin-san?

— De ce?

— Ito doar în cazul că Anjiro n-ar fi îndeajuns de mare. S-ar putea să fie nevoie de un loc de lăsat la apă mai mare, pentru o navă atât de mare. Poate că s-ar găsi acolo. Yokosé pe…

— Aşa?

— Da, Alteţă.

— Ai fost acolo?

— Nu, Alteţă, dar pe Anjin-san îl interesează marea, ca şi pe domnia-voastră. Era de datoria mea să încerc să învăţ despre corăbii şi navigaţie, iar când am auzit că nava lui Anjin-san a ars, m-am întrebat dacă n-ar putea să construiască alta şi, dacă da, unde şi cum. Izu este o alegere perfectă, Alteţă. Va fi uşor să ţineţi piept armatelor lui Ishido.

— Şi de ce Yokosé?

— Şi Yokosé pentru că un hatamolo trebuie să aibă un loc în munţi unde să puteţi fi primit aşa după cum pe bună dreptate vă aşteptaţi.

Toranaga o privea atent. Fujiko părea atât de supusă şi aşezată, dar el ştia că era tot atât de hotărâtă ca şi el şi n-ar fi renunţat la niciuna dintre aceste două păreri sub nici o formă decât dacă i-ar fi poruncit.

— Sunt de acord. Şi-am să mă gândesc la ce mi-ai spus despre Midori-san şi Kiku-san.

— Mulţumesc, Alteţă, spuse ea umilă, bucuroasă că-şi făcuse datoria faţă de stăpânul ei şi îşi plătise datoria faţă de Mariko.

Ito era pentru locul de lăsare la apă a corăbiei iar Yokosé era locul unde Mariko spusese că începuse, de fapt, „dragostea” lor.

— Sunt atât de norocoasă, Fujiko-chan, zisese Mariko la Yedo. Călătoria noastră până aici mi-a adus mai multă bucurie decât am dreptul să mă aştept în douăzeci de vieţi.

— Te implor să veghezi asupra lui la Osaka, Mariko-san. Îmi pare rău, bietul om, el nu e ca noi, nu e civilizat ca noi. Nirvana lui este viaţa, nu moartea.

Asta e încă adevărat, gândi Fujiko, binecuvântând amintirea lui Mariko. Mariko îl salvase pe Anjin-san şi nimeni altcineva – nu Dumnezeul creştin sau alţi zei, nu Anjin-san însuşi, nici chiar Toranaga, nimeni – doar Mariko, singura. Toda Mariko-noh-Akechi Jinsai îl salvase.

Înainte de muri am să ridic un altar la Yokosé şi am să înzestrez un altul în Osaka şi altul în Yedo. Asta o să fie una dintre ultimele mele dorinţe înainte de moarte, Toranaga-sama, îşi promise ea, ridicându-şi răbdătoare privirile spre el, simţindu-şi sufletul încălzit de gândul la toate celelalte lucruri minunate ce mai erau încă de făcut în folosul lui Anjin-san. Desigur, Midori drept soţie, nici gând Kiku, ea doar concubină, şi nu neapărat ce mai importantă, iar feuda să fie mărită până la Shimoda, pe coasta de sud a provinciei Izu.

— Doriţi să plec îndată, Alteţă?

— Rămâi aici peste noapte şi pleacă mâine drept acolo. Nu prin Yokohama.

— Da, înţeleg. Iertaţi-mă, pot să iau în stăpânire noua feudă a stăpânului meu, în numele său – cu tot ce conţine – în clipa în care ajung acolo?

— Kawanabi-san îţi va da toate hârtiile necesare înainte de a pleca. Acum, te rog, trimite-o pe Kiku-san la mine.

Fujiko se înclină şi plecă.

Toranaga mormăi. Păcat că această femeie o să se omoare. Aproape că e prea de preţ ca s-o pierd şi e mult prea deşteaptă. Ito şi Yokosé? Ito e de înţeles. Dar de ce Yokosé? Şi ce altceva mai era în mintea ei?

O văzu pe Kiku apropiindu-se prin curtea arsă de soare, cu picioarele mici în şosete albe, aproape dansând, atât de drăguţă şi elegantă în mătăsurile ei şi sub umbrela-i purpurie, umplând de invidie bărbaţii care o zăreau. Ah, Kiku, gândi el, îmi pare rău, nu-mi pot permite această invidie. Nu-mi pot permite să le am în această viaţă, îmi pare rău. Tu trebuia să fi rămas acolo unde erai, în Lumea Sălciilor, curtezană de primă clasă. Sau şi mai bine, gei-sha. Cu ce idee minunată a venit hoaşca aia bătrână! Atunci ai fi în siguranţă, ai fi a tuturor, adorată de toţi, izvor de tragice sinucideri, certuri violente sau fapte minunate, linguşită şi temută, acoperită cu banii pe care îi dispreţuieşti, o legendă – cât timp va dăinui frumuseţea ţa. Dar acum? Acum nu te pot păstra, îmi pare rău. Orice samurai căruia i te-aş da concubină îşi ia în pat un cuţit cu două tăişuri: va avea veşnic gândurile tulburate şi invidia oricărui alt bărbat. Neh? Puţini au să primească să se căsătorească cu tine, îmi pare rău, dar acesta este adevărul şi azi este ziua adevărurilor. Fujiko a avut dreptate. Tu nu eşti pregătită să conduci casa unui samurai, îmi pare rău. Când frumuseţea ţi se va duce – îţi vei păstra vocea, copilă, şi isteţimea – ai să fii curând aruncată la grămada de gunoi a lumii. Iartă-mă, dar şi acesta e un adevăr. Altul este că cele mai de rang doamne din Lumea Plutitoare, chiar şi cele mai vestite, este mai bine să rămână în Lumea lor Plutitoare, să conducă alte case de curtezane şi să-şi înece amarul iubirilor şi tinereţii pierdute în butoaie cu saké, udate cu lacrimi, când vârsta îşi spune cuvântul. Cel mai neînsemnate, ajung, în cel mai bun caz, neveste de ţărani, pescari, negustori, meşteşugari, din care loc te tragi şi tu – floare rară, care apare fără veste în sălbăticie, fără altă pricină decât karma, spre a înflori repede şi a se trece tot atât de repede.

E atât de trist, nespus de trist. Cum să-ţi dau eu ţie copii de samurai?

O păstrezi pentru timpul ce-ţi mai rămâne, îi spunea inima. Ea merită asta. Nu te prosti pe tine aşa cum îi prosteşti pe alţii. Adevărul e că ai putea s-o păstrezi cu uşurinţă, chemând-o la tine rar, lăsând-o în voia ei mult, aşa cum faci cu favorita ta, Tstsu-ko, ori cu Kogo. Nu este Kiku şi ea ca un şoim pentru tine? De preţ, da, dar numai un şoim, pe care să-l hrăneşti din palmă, să-l asmuţi asupra prăzii, şi-i chemi înapoi cu o momeală, apoi, după un sezon sau două, să-l laşi în voia lui, să se piardă pentru totdeauna? Nu te minţi singur, aşa ceva e fatal. De ce să n-o păstrezi? Ea nu este decât un alt şoim, deşi foarte deosebit, care zboară foarte sus, minunat de privit, dar nimic mai mult, neîndoielnic unică, deosebită şi, oh, atât de iscusită la împărţit perna…

— De ce râdeţi? De ce sunteţi atât de fericit, Alteţă?

— Pentru că-mi bucuri privirea, doamnă.

Blackthornc se lăsă cu toată greutatea pe una dintre cele trei parâme prinse de chila epavei.

— Hipparuuuu! strigă. Traaaageţi!

De fiecare parâmă trăgeau din răsputeri câte o sută de samurai, doar cu fâşia de pânză din jurul şoldurilor pe ei. Era după-amiază şi mareea era joasă, iar Blackthorne spera să poată mişca epava ca s-o tragă la ţărm, spre a salva totul. Îşi modificase planul de la început când descoperise, spre marea sa mulţumire, că toate tunurile fuseseră pescuite din mare îndată după dezastru şi erau aproape tot atât de bune ca-n ziua când părăsiseră turnătoria de lângă Chatham, din ţinutul lui de baştină, Kent. De asemenea, fuseseră recuperate aproape o mie de ghiulele, nişte mitralii, lanţuri şi multe lucruri de metal. Multe dintre ele erau răsucite şi purtau urme de lovituri, dar avea din toate pentru o corabie, mai bine decât visase c-ar fi cu putinţă.

— Minunat, Naga-san! Minunat! îl felicitase el pe Naga când descoperise mulţimea lucrurilor salvate.

— O, mulţumesc, Anjin-san. Încercat mult. Îmi pare rău.

— Acum nu pare rău. Acum totul bine!

Da, se bucurase el. Acum Doamna poate fi chiar ceva mai lungă şi ceva mai lată, dar tot o să arate ca un ogar, şi o să bage spaima în oasele tuturor ticăloşilor.

Ah, Rodrigues, gândise el fără pică, mă bucur că eşti în siguranţă, departe, anul ăsta şi că anul viitor va fi un altul pe care să-l scufund. Ar fi un dar ceresc să fie Ferriera iarăşi Căpitan General, dar nu prea m-aştept la asta şi mă bucur că ai plecat teafăr. Îţi datorez viaţa şi eşti un pilot straşnic.

— Hipparuuuu! strigă el din nou şi parâmele se smuciră, cu stropi de apa căzând de pe ele ca picăturile de sudoare, dar epava nu se clinti.

Din zorii aceia de pe plajă, cu Toranaga alături şi scrisoarea lui Mariko în mâini, descoperind curând după aceea tunurile, ziua nu mai avuse destule ceasuri pentru el. Întocmise schiţe, făcuse şi refăcuse liste, modificase planuri şi dăduse liste de oameni şi materiale necesare, chibzuit alcătuite, căci nu vroia greşeli. La sfârşitul fiecărei zile lucra cu dicţionarul până târziu în noapte, ca să înveţe noile cuvinte de care avea să aibă nevoie ca să le spună meşterilor ce vroia, sau ca să afle de la ei ce făcuseră sau ce puteau să facă. De multe ori, disperat, vroise să-l roage pe preot să-l ajute, dar ştia că de-acolo nu putea primi acum ajutor că duşmănia lor era penlru totdeauna hotărâtă.

Karma, îşi spusese fără mâhnire, compătimindu-l pe preot pentru fanatismul lui.

— Hippanmuuu!

Din nou samuraii se luptară cu împotrivirea mării şi a nisipului apoi se închegă un cântec şi ei se opintiră ca un singur om. Epava se clinti puţin şi ei îşi dublară eforturile, apoi aceasta se eliberă cu o smucitură şi căzură grămadă pe nisip. Se ridicară râzând, felicitându-se între ei şi se atârnară din nou de parâme. Dar epava se înţepenise din nou.

Blackthorne le arătă cum să schimbe parâmele, trăgând când într-o parte, când în cealaltă, încercând să o mişte spre babord sau tribord.

— Va trebui să-i încropesc nişte chesoane, apoi o să vină fluxul şi o s-o salte, spuse el tare, în engleză.

— Dozo? întrebă Naga nedumerit.

— Ah, gomen nasai, Naga-san.

Blestemându-şi puţinătatea cuvintelor japoneze, le explică prin semne şi desene pe nisip cum să facă o plută şi s-o lege de coaste la reflux; apoi fluxul următor avea să facă epava să plutească şi ei vor putea s-o tragă până pe plajă. La următorul reflux avea să se descurce uşor, pentru că o vor trage pe butuci.

— Ah so desu! spuse Naga impresionat.

Când le explică şi celorlalţi ofiţeri, aceştia fură şi ei cuprinşi de admiraţie, iar samuraii lui Blackthorne se împăunară, plini de importanţă.

Blackthorne băgă de seamă şi-şi îndreptă arătătorul către unul dintre ei.

— Unde-ţi e buna-cuviinţă?

— Cum? O, iertaţi-mă, Alteţă, vă rog să mă iertaţi că v-am supărat.

— Astăzi te iert, mâine nu. Înoată până la corabie… dezleagă parâma asta.

Roninul-samurai tresări şi privirile începură să-i alerge în toate părţile.

— Îmi pare rău, Alteţă, nu ştiu să înot.

Peste plajă se lăsă tăcerea şi Blackthorne ştia că toţi aşteptau să vadă ce avea să se-ntâmple. Era furios pe el însuşi, căci o poruncă era o poruncă şi, fără să vrea, el condamnase pe cineva la moarte fără rost, de data asta.

— Porunca lui Toranaga-sama, toţi oamenii învaţă înoate. Neh? Toţi vasalii mei înoată peste treizeci de zile. Luaţi aminte, înotaţi peste treizeci de zile. Tu, în apă – iei prima lecţie acum.

Temător, samuraiul intră în apă ştiind căera un om mort. Blackthorne îl însoţi şi, de fiecare dată când capul omului intra sub apă, îl trăgea în sus fără prea multă blândeţe. Îl făcu să înoate astfel până la epavă, lăsându-l din când în când să mai înghită apă, dar fără să-i primejduiască viaţa, şi, tuşind şi gâfâind, omul o scoase la capăt. Apoi îl aduse iar la ţărm şi, când mai aveau douăzeci de iarzi până la plajă, îi dădu brânci înainte.

— Înoată!

Omul ajunse la ţărm ca o pisică pe jumătate înecată. Niciodată n-avea să-şi mai dea atâta importanţă în faţa stăpânului său. Camarazii răcneau plini de voie-bună, iar pe plajă oamenii se tăvăleau pe jos de râs – cei care ştiau să înoate.

— Foarte bine, Anjin-san, spuse Naga. Foarte înţelept.

Râse din nou, apoi spuse:

— Trimit oameni după bambus, dacă doreşti. Pentru plută, neh? Mâine încercăm avem totul aici.

— Mulţumesc.

— Mai tragem azi?

— Nu, nu, mulţu…

Blackthorne se opri şi-şi puse palma streaşină la ochi. Părintele Alvito stătea pe o dună, privindu-i.

— Nu, mulţumesc, Naga-san, spuse Blackthorne. Totul terminat aici azi. Te rog, scuză-mă o clipă.

Porni să-şi ia hainele şi săbiile, dar oamenii lui i le aduseră iute. Se îmbrăcă fără grabă şi-şi puse săbiile la brâu.

— Bună ziua, spuse el când ajunse lângă Alvito.

Preotul părea istovit, dar chipul îi era prietenos, aşa cum fusese înainte de cearta lor violentă de lângă Mishima. Blackthorne deveni şi mai prevăzător.

— Bună ziua, căpitane-pilot. Plec mâine dimineaţă. Nu voiam decât să stăm puţin de vorbă. Te superi?

— Nu, chiar deloc.

— Ce ai de gând să faci, încerci să salţi carena?

— Da.

— Mă tem că n-o să izbuteşti.
— N-are importanţă. O să încerc.
— Chiar crezi c-ai să poţi construi altă corabie?
— Oh, da, spuse liniştit Blackthorne, întrebându-se ce era în mintea lui Alvito.
— Ai de gând să-ţi aduci aici restul echipajului ca să te-ajute?
— Nu, spuse Blackthorne după un timp. Mai bine să rămână în Yedo. Când nava o să fie aproape gata… e destul timp ca să-i aduc aici.
— Locuiesc laolaltă cu eta, nu?
— Da.
— Din pricina asta nu-i vrei aici?
— Una dintre ele.
— Nu te-nvinuiesc pentru asta. Am auzit că sunt mereu puşi pe ceartă şi beau mai tot timpul. Ştiai că acum vreo săptămână a fost o mică încăierare între ei şi le-a ars casa? Aşa umblă vorba.
— Nu. A fost cineva rănit?
— Nu, din mila Domnului. Data viitoare… Se pare că unul dintre ei a făcut un cazan de distilat. Groaznic ce face băutura din om!
— Da. Păcat de casă. O să-şi construiască alta.
Alvito încuviinţă din cap şi privi către coastele navei spălate de valuri.
— Înainte de a pleca, voiam să-ţi spun că ştiu ce pierdere înseamnă pentru dumneata Mariko-sama. Am fost foarte mâhnit de cele ce s-au petrecut la Osaka, dar, într-un fel, înălţat. Îmi dau seama ce înseamnă sacrificiul ei… ţi-a povestit despre tatăl ei, despre cealaltă tragedie?
— Da, în parte.
— Ah. Atunci înţelegi şi dumneata. L-am cunoscut destul de bine pe Ju-san-Kubo.
— Poftim? Vrei să zici Akechi Jinsai?
— O, iartă-mă, da. Acesta e numele sub care este cunoscut acum. Nu ţi-a spus Mariko-sama?

— Nu.

— Taikô l-a poreclit în bătaie de joc aşa: Ju-san Kubo, Shôgun-ul celor Treisprezece Zile. Răzvrătirea lui – de când şi-a strâns oamenii şi până la marele seppuku – a durat doar treisprezece zile. A fost un om grozav, dar pe noi ne-a urât, nu pentru că eram creştini, ci pentru că eram străini. Deseori m-am întrebat dacă Mariko n-a devenit creştină doar ca să afle căile noastre, ca să ne distrugă. Deseori tatăl ei mi-a spus că l-am aţâţat pe Goroda împotriva lui.

— Ai făcut-o?

— Nu.

— Ce fel de om era?

— Scund, chel, foarte mândru, bun general şi mare poet. E atât de trist că a sfârşit aşa – cu toţi din neamul Akechi. Şi acum ultimul dintre ei. Biata Mariko… dar ea l-a salvat pe Toranaga, dac-o să vrea Dumnezeu.

Degetele lui Alvito atinseră mătăniile. După un timp, spuse:

— De asemeni, pilotule, înainte de a pleca, vreau să-mi cer iertare pentru… ei, bine, sunt bucuros că Părintele Inspector a fost acolo ca să te salveze.

— Îţi ceri iertare şi pentru corabia mea?

— Nu pentru Erasmus, deşi n-am avut de-a face cu asta. Îmi cer iertare doar pentru oamenii aceia, Pesaro şi Căpitanul General. Mă bucur că nava ta e distrusă.

— Shigata ga nai, părinte. Curând o să am alta.

— Ce fel de navă o să-ncerci să construieşti?

— Una destul de mare şi destul de puternică.

— Ca să ataci Corabia Neagră?

— Ca să navighez spre casă, spre Anglia… şi să mă apăr împotriva oricui.

— Iroseşti atâta muncă în zadar.

— O să mai fie iar „voia Domnului”?

— Da. Sau mâna omului.

— Dacă se mai întâmplă şi-mi pierd şi nava asta, o să construiesc alta şi dacă şi o pierd şi pe asta, atunci alta. Am

de gând să-mi construiesc o corabie sau să mă-mbarc pe una şi când o să ajung în Anglia am să cer, ori am să împrumut, ori am să fur o navă de corsari şi-am să mă-ntorc.

— Da. ştiu. De-asta n-o să pleci niciodată, ştii prea multe, Anjin-san. Ţi-am spus-o mai-nainte şi ţi-o spun din nou, dar fără răutate. Sincer. Eşti un bărbat curajos, un adversar deosebit, unul demn de respect, iar eu te respect, şi ar trebui să fie pace între noi. O să ne tot întâlnim de-a lungul anilor, dacă supravieţuim războiului.

— Oare?

— Da. Eşti mult prea bun la japoneză. Curând o să fi tălmaciul lui Toranaga. N-ar trebui să ne certăm, dumneata şi cu mine. Mă tem că destinele noastre se întrepătrund. Ţi-a spus şi asta Mariko-san? Mie mi-a spus-o.

— Nu. N-a pomenit niciodată de asta. Ce altceva ţi-a mai spus?

— M-a rugat să-ţi fiu prieten, să te apăr, dacă pot. Anjin-san, n-am venit aici să te stârnesc sau să mă cert cu dumneata, ci doar să-ţi cer să facem pace înainte de a pleca.

— Unde te duci?

— Mai întâi la Nagasaki, pe mare, din Mishima. Sunt de încheiat unele tocmeli de negoţ. Apoi ori încotro se va afla Toranaga, oriunde va lupta.

— Te vor lăsa să călătoreşti nestânjenit, în ciuda războiului?

— O, da. Au nevoie de noi, oricine cine câştigă. Nu mă îndoiesc că noi putem fi oameni cu judecată şi putem face pace între noi. Ţi-o cer pentru Mariko-sama.

Un timp Blackthorne nu spuse nimic.

— Cândva am avut un armistiţiu, pentru că ea l-a vrut. Îţi ofer acelaşi lucru. Un armistiţiu, nu pace, dacă te-nvoieşti să nu te apropii la mai puţin de cinzeci de mile de locul unde-o să fie şantierul meu naval.

— Mă învoiesc, pilotule, sigur că mă învoiesc dar n-ai de ce te teme de mine. Un armistiţiu, deci, în amintirea ei.

Îi întinse mâna.

— Mulţumesc.

Blackthorne i-o strânse bărbăteşte. Apoi Alvito spuse:

— Curând o să aibă loc funeraliile ei în Nagasaki. În catedrală. Însuşi Părintele Inspector va oficia slujba, Anjin-san. O parte din cenuşa ei urmează să fie înhumată acolo.

— Asta i-ar fi făcut plăcere.

Blackthorne privi o vreme epava, apoi se întoarse către Alvito.

— Un lucru nu… Nu i l-am spus lui Toranaga: chiar înainte ca ea să moară, am binecuvântat-o aşa cum ar fi făcut-o un preot, şi am rostit ultimele rugăciuni, pe cât am putut de bine. N-avea cine altcineva şi ea era catolică. Nu cred că m-a auzit. Nu ştiu dacă nu-şi pierduse cunoştinţa. Am făcut acelaşi lucru la incinerare. O să fie… Sunt la fel de bune? Am încercat s-o fac în faţa lui Dumnezeu, nu al meu, nici al vostru, doar Dumnezeu.

— Nu, Anjin-san. Învăţătura noastră susţine că nu sunt bune, dar cu două zile înainte de a muri ea a cerut şi a primit dezlegarea de păcate de la Părintele Inspector.

— Atunci… Atunci ea a ştiut tot timpul că avea să moară… orice s-ar fi întâmplat, ea se sacrifica.

— Da, Dumnezeu s-o binecuvânteze şi s-o aibă în grija Sa!

— Mulţumesc că mi-ai spus, zise Blackthorne. Am… Am fost tot timpul îngrijorat că ceea ce-am făcut nu e de folos, deşi eu… Mulţumesc că mi-ai spus.

— Sayonara, Anjin-san, spuse Alvito, întinzându-i din nou mâna.

— Sayonara, Tsukku-san. Te rog aprinde o lumânare pentru ea… din partea mea.

— Desigur.

Blackthorne îi strânse mâna şi-l urmări cu privirea îndepărtându-se, înalt şi puternic, un adversar demn de respect. Întotdeauna vom fi duşmani, gândi el. Amândoi o

ştim, cu sau fără armistiţiu. Ce ai spune dacă ai şti planul lui Toranaga şi al meu? Nimic mai mult decât vorbele de ameninţare pe care le-ai mai rostit, neh? Bine. Noi ne înţelegem unul pe celălalt. Un armistiţiu n-o sa strice nimănui. Dar noi n-o sa ne vedem prea des, Tsukku-san. În timp ce se construieşte nava mea, eu o să-ţi iau locul ca tălmaci pe lângă Toranaga şi regenţi şi, în curând, ai să fii îndepărtat de la tocmelile de negoţ chiar dacă corăbiile portugheze încă vor mai aduce mătasea. Iar toate astea se vor schimba şi ele. Flota mea va fi doar începutul. În zece ani Leul Angliei o să stăpânească aceste ape. Dar mai întâi Doamna, apoi toate celelalte…

Mulţumit, Blackthorne se întoarse la Naga şi hotărî planurile pentru a doua zi, apoi urcă panta spre locuinţa-i provizorie, lângă Toranaga. Mâncă orez şi felii de peşte crud, pe care unul dintre bucătarii lui le pregătise pentru el şi le găsi delicioase. Mai ceru o porţie şi începu să râdă.

— Alteţă?

— Nimic.

Dar în mintea lui o vedea pe Mariko şi o auzea spunând:

— O, Anjin-san, poate că într-o zi o să reuşim să te facem să-ţi placă chiar şi peştele crud şi atunci ai să fii pe drumul spre Nirvana – Locul Desăvârşitei Păci.

Ah, Mariko, gândi, sunt atât de bucuros pentru adevărata dezlegare de păcate. Şi îţi mulţumesc.

Pentru ce, Anjin-san? o auzea spunând.

Pentru viaţă, Mariko, draga mea. Tu…

De multe ori în zilele şi noapţile ce aveau să vină, vorbea cu ea în închipuirea lui, redeşteptând amintiri din viaţa lor împreună şi povestindu-i despre întâmplările de peste zi, simţindu-i prezenţa foarte aproape, întotdeauna atât de aproape, că o dată sau de două privise peste umăr aşteptând s-o vadă acolo.

Aşa am făcut în dimineaţa asta, Mariko, dar în locul tău era Buntaro, şi, lângă el, Tsukku-san, amândoi holbându-se la mine. Eu aveam sabia, dar el avea arcul acela uriaş în

mâini. Ehei, dragostea mea, mi-a trebuit tot curajul să merg spre ei şi să-i întâmpin cum se cuvine. Priveai şi tu? Ai fi fost mândră de mine, eram atât de calm, de samurai, de neclintit. El mi-a spus, foarte ţeapăn, folosindu-l pe Tsukku-san ca tălmaci:

— Doamna Kiritsubo şi doamna Sazuko mi-au spus cum ai apărat onoarea soţiei mele şi pe a lor. Cum ai ferit-o de batjocură. Pe ea şi pe ele. Îţi mulţumesc, Anjin-san. Te rog, iartă-mi purtarea josnică de mai-înainte. Îmi cer scuze şi îţi mulţumesc.

Apoi s-a înclinat spre mine şi a plecat, iar eu aş fi vrut atât de mult ca tu să fii acolo, să ştii că taina noastră e apărată şi nimeni nu va afla nimic.

De multe ori Blackthorne privise peste umăr aşteptându-se s-o vadă acolo, dar nu era niciodată şi n-avea să fie vreodată, însă asta nu-l tulbura. Era alături de el pentru totdeauna şi ştia c-avea s-o iubească la bine şi la rău, până la adânci bătrâneţi. Ea se afla mereu la hotarul viselor lui. Acum visele acelea erau bune, foarte bune şi, întrepătrunzându-se cu chipul ei, se iscau desene, planuri, galionul sculptat de sub bompres, vele, aşezarea chilei, construcţia corăbiei, şi apoi, câtă bucurie, Doamna în întreaga ei alcătuire, cu toate pânzele sus, umflate de un vânt puternic din sud-vest, zburând ca o nălucă pe Canalul Mânecii cu vergile şi fungile zbârnâind sub volta la babord şi apoi „Toate pânzele sus! Gabierii, velele mari, rândunica şi zburătorii!”

Va slăbi legăturile puţin câte puţin, canonada velelor schimbate pentru noua voltă şi „Drept aşa! „ şi fiecare bucăţică de pânză îi va răspunde strigătului său, ca apoi, în cele din urmă, corabia sa, o doamnă de neasemuită frumuseţe, să vireze puternic la babord pe lângă Beachy Head, spre Londra…

Toranaga ajunse pe colina din apropierea taberei, înconjurat de oamenii săi. Vânase de-a lungul coastei şi acum mergea către dealurile de deasupra satului, cu Kogo

aşezat pe mănuşă. Mai erau încă două ceasuri până la apusul soarelui şi nu voia să piardă vremea însoritǎ, neştiind când avea să mai aibă din nou timp pentru vânătoare.

Ziua de azi a fost pentru mine, gândi. Mâine plec la război, dar ziua de azi mi-a folosit ca să-mi pun casa în ordine, prefăcându-mă că Kwanto şi Izu sunt în siguranţă, ca şi succesiunea mea, şi că am să mai apuc încă o iarnă iar la primăvară am să vânez în voie. Ah, azi a fost o zi foarte bună.

O ridicase în zbor de două ori pe Tetsu-ko şi zborul ei fusese un vis, mai desăvârşit ca niciodată, nici chiar atunci când vânase cu Naga lângă Anjiro, acel plonjeu minunat de neuitat, cu care doborâse bătrânul fazan. Astăzi ea doborâse un cocor de câteva ori mai mare ca ea şi se întorsese fără greş la momeală. Câinii găsiseră un fazan şi el trimisese şoimiţa să se rotească în înălţimi, gata de atac. Apoi fazanul fusese stârnit şi începuseră înălţările şi coborârile, ce păruseră a ţine o veşnicie, iar izbitura fusese o minunăţie. Din nou Tetsu-ko venise la momeală şi mâncase mândră pe pumnul lui.

Acum căuta un iepure. Îi trecuse prin cap că lui Anjin-san i-ar face plăcere nişte carne. Deci, în loc să iprăvească mulţumit vânătoarea din ziua aceea, Toranaga hotărâse să vâneze pentru frigarea lui Anjin-san. Îşi iuţi pasul, nevoind să dea greş.

Ariergarda lui îl duse pe lângă tabără, pe drumul ce se răsucea către creastă şi el se simţea nespus de mulţumit de întâmplările zilei.

Îşi plimbă privirea cercetătoare peste tabără, căutând primejdii, dar nu găsi nimic. Oamenii făceau instrucţie cu arma – instrucţia pe regimente şi tragerile fuseseră oprite câtă vreme Tsukku-san se afla în preajmă – şi asta îi plăcu. Cele douăzeci de tunuri salvate cu atâta grijă, zăceau deoparte, strălucind în soare, şi-l zări în apropiere pe Blackthorne, aşezat pe pământ cu picioarele încrucişate,

aşa cu ar fi stat aşezat orice om normal, aplecat atent asupra unei mese joase. Dincolo de el se zărea epava şi băgă de seamă că încă nu fusese clintită din loc şi se întrebă cum avea s-o aducă Anjin-san pe ţărm, dacă nu putea fi trasă.

Pentru că, Anjin-san, ai s-o aduci la ţărm, îşi spuse Toranaga foarte sigur de asta.

O, da. Şi ai să-ţi construieşti navă, iar eu am s-o distrug aşa cum am distrus-o şi pe cealaltă, sau am s-o dau creştinilor, ca pe-o trufanda, căci ei sunt mai importanţi pentru mine decât corăbiile tale, prietene, iartă-mă, şi decât celelalte corăbii care aşteaptă în ţara ta. Compatrioţii tăi or să mi le aducă, pe ele şi tratatul cu regina ta, nu tu. Eu am nevoie de tine aici.

La vremea potrivită, Anjin-san, am să-ţi spun de ce a trebuit să-ţi ard corabia şi atunci n-o să-ţi mai pese, pentru că atunci ai să fii ocupat cu altele şi ai să înţelegi că ceea ce ţi-am spus a fost totuşi adevărul; aveam de ales între corabie şi viaţa ta. Am ales viaţa ta. A fost corect, neh? După aceea o să râdem împreună de „Voia Domnului”. Oh, a fost uşor să pun în noaptea hotărâtă anume străji pe navă, oameni de încredere, cu poruncă să împrăştie din belşug pe punte, în taină, praf de puşcă, după ce-i spusesem mai-nainte lui Naga – atunci când Omi îmi adusese ştirea despre complotul lui Yabu – să aşeze altfel schimburile, astfel ca straja următoare, de pe punte şi de la ţărm, să fie alcătuită doar din oameni din Izu, anume cei cinzeci şi trei de trădători. Apoi un singur ninja cu un amnar a ieşit din întunericul nopţii, şi nava ta a devenit o torţă. Bineînţeles, nici Naga, nici Omi n-au cunoscut planul.

Atât de neplăcut, dar era atât de necesar, Anjin-san. Ţi-am salvai viaţa la care ţineai mai mult decât la corabie. De cincizeci de ori, sau poate mai mult, a trebuit să stau în cumpănă dacă să renunţ la viaţa ta, dar, până acum, de fiecare dată am izbutit să ocolesc asta. Nădăjduiesc să pot face mereu asta. De ce? Azi este ziua adevărurilor, neh?

Răspunsul e: fiindcă mă faci să râd şi am nevoie de un prieten. Nu îndrăznesc să-mi fac prieteni printre oamenii mei sau printre portughezi. Da, am să şoptesc în adâncurile unei fântâni la amiază – dar numai după ce m-am încredinţat că sunt singur – că am nevoie de un prieten. Şi de cunoştinţele tale. Mariko-sama a avut din nou dreptate. Înainte să pleci vreau să ştiu tot ce ştii tu. Ţi-am spus că amândoi avem timp deajuns.

Vreau să ştiu cum navighează o corabie în jurul pământului şi să înţeleg cum o insulă mică poate să înfrângă un imperiu uriaş. S-ar putea ca răspunsul să ne folosească în lupta cu China, neh? Oh, da, Taikô a avut dreptate în unele privinţe.

Prima oară când te-am văzut, am spus: „Nu există nici o scuză pentru răzvrătire” şi tu ai răspuns: „Există una – dacă învingi!” Ah, Anjin-san, atunci ţi-am legat soarta de a mea. Aşa e. Totul e socotit drept, dacă învingi.

E o prostie să pierzi. De neiertat.

Tu n-ai să pierzi şi ai să fii în siguranţă şi fericit pe întinsa ta feudă de la Anjiro, unde Mura, pescarul, o să vegheze asupra ta, ferindu-te de creştini şi o să le dea mai departe informaţii false, după cum poruncesc eu. Cât de naiv e Tsukku-san să creadă că unul dintre oamenii mei, fie el şi creştin, putea să-ţi fure cărţile-pilot şi să le dea în taină preoţilor fără ştirea sau încuviinţarea. Ah, Mura, mi-ai fost credincios treizeci de ani şi mai bine, curând o să-ţi primeşti răsplata! Ce-ar zice preoţii dacă ar şti că numele tău adevărat e Akira Tonomoto, samurai, iscoadă la porunca mea, şi totodată pescar, starostele satului şi creştin? S-ar scăpa pe ei, neh?

Aşa că nu-ţi face griji, Anjin-san, mă îngrijesc eu de viitorul tău. Eşti în mâini bune, puternice şi, o, ce viitor ţi-am pregătit!

— Am să fiu concubina barbarului, oh oh oh? se văită Kiku cu voce tare.

— Da, peste o lună. Fujiko a încuviinţat oficial. O mai spusese încă o dată lui Kiku şi Gyoko, dându-i răbdător timp nefericitei fete să-şi vină în fire. Şi vei primi o mie de koku pe an după naşterea primului fiu al lui Anjin-san.

— Ah, o mie… Ce-aţi spus?

El repetase promisiunea şi adăugase mieros:

— În definitiv, samuraiul e samurai şi două săbii sunt două săbii, iar fiii lui vor fi samurai. El este hatamoto, unul dintre cei mai importanţi vasali ai mei, amiral al tuturor navelor mele, un sfetnic apropiat, ba chiar prieten. Neh?

— Iertaţi-mă, dar Alteţă…

— Mai întâi vei fi concubina lui.

— Iertaţi-mă, „mai întâi”, Alteţă?

— Poate c-ar trebui să fii soţia lui. Fujiko-san mi-a spus că ea nu mai are de gând să se căsătorească niciodată, dar cred că el ar trebui să aibă o nevastă. De ce nu tu? Dacă îi placi îndeajuns, şi dacă îl poţi face să se ţină de construcţia corăbiei… Neh? Da, cred că ar trebui să fii soţia lui.

— Oh da oh da oh da!

Se aruncase de gâtul lui şi-l binecuvântase, cerându-şi iertare pentru nestăpânita lipsă de bună-cuviinţă, pentru că-l întrerupsese şi nu-l ascultase supusă şi-l părăsise plutind la patru paşi desupra pământului când cu o clipă în urmă era gata să se arunce în cea mai apropiată prăpastie.

Ah, femeile, îşi zise Toranaga amuzat şi foarte mulţumit. Acum are tot ce şi-a dorit, Ghioko la fel – dacă nava va fi construită la timp şi va fi – la fel şi preoţii, la fel şi…

— Alteţă!

Unul dintre hăitaşi arăta către un pâlc de tufişuri din marginea drumului. Trase de frâu şi-l pregăti pe Kogo, slăbind cureluşa care-l ţinea legat de pumn.

— Acum, porunci cu voce scăzută.

Asmuţiră câinele.

Iepurele ţâşni de sub tufiş spre alt adăpost şi în aceeaşi clipă el slobozi pasărea. Cu puternice fâlfâiri de aripi aceasta se avântă în urmărire, ca o săgeată, ajungând din

urmă animalul înspăimântat. Înaintea lor la o sută de paşi peste vâlceaua vălurită era un lăstăriş încâlcit şi iepurele sărea cu iuţeală nebunească încolo şi încoace încercând să-şi afle scăparea acolo, cu Kogo pe urmele lui, tot mai aproape, cu gherele tăioase doar la câteva picioare deasupra pământului. Pasărea ajunse deasupra prăzii şi izbi iar iepurele ţipă se răsuci şi ţâşni înapoi cu Kogo încă pe urmele lui, scăpând un ik-ik-ik mânios pentru că dăduse greş. Iepurele se răsuci încă odată într-o ultimă cursă pentru adăpost şi ţipă când Kogo îl izbi din nou înşfăcându-l zdravăn cu ghearele de gât şi cap ca apoi, netemătoare, să-şi închise aripile şi nestânjenită de zvârcolirile şi răsucirile înebunite ale animalului, îi frânse fără efort gâtul. Un ultim ţipăt. Kogo îi dădu drumul şi se înălţă în aer pentru o clipă, scuturându-şi penele, aranjându-şi-le cu o fluturare violentă a aripilor, apoi se aşează din nou pe trupul cald, tresăltând încă, înfigându-şi încă odată ghearele în el. Abia atunci lăsă să-i scape strigătul ei de victorie şi sâsâi de plăcere. Ochii ei se îndreptară către Toranaga.

Toranaga sosi la trap şi descălecă, întinzându-i momeala. Ascultător, uliul îşi părăsi prada şi, când omul ascunse cu iscusinţă momeala, se aşează pe pumnul înmănuşat. Toranaga apucă cureluşa, simţind, prin pielea întărită cu oţel a mănuşii, strânsoarea ghearelor pe degetul arătător.

— Eiiii, bine făcut, frumoasa mea, spuse el, rasplătitnd-o cu o bucată din urechea iepurelui, pe care un hăitaş o tăiase pentru el. Ia, desfată-te cu asta, dar nu prea mult, mai ai încă treabă de făcut.

Rânjind, hăitaşul ridică iepurele.

— Stăpâne! Trebuie să aibă de trei-patru ori greutatea ei. Cel mai frumos de câteva săptămâni încoace, neh?

— Da. Trimite-l în tabără, lui Anjin-san.

Toranaga sări iarăşi în şa şi le făcu semn celorlalţi să-l urmeze mai departe după un alt vânat.

Da, lovitura ucigaşă a fost bine dată, dar n-a avut nimic din înflăcărarea unei vânători cu un şoim peregrin. Un uliu este

ceea ce este, o pasăre de pradă, un ucigaş, născut să ucidă orice mişcă, tot ce mişcă. Ca şi tine, Anjin-san, neh?

Da, tu eşti un uliu cu aripi scurte. Ah, dar Mariko a fost un peregrin.

Şi-o amintea atât de limpede şi îşi dorea mai presus de orice să nu fi trebuit ca ea să pornească spre Osaka şi în Nemărginire. Dar a trebuit, îşi spuse răbdător. Ostaticii trebuiau eliberaţi. Nu numai cei din casa mea, ci toţi ceilalţi. Acum am încă cincizeci de aliaţi care au trecut de partea mea în taină. Curajul şi sacrificiul de sine, al tău şi al doamnei Etsu, i-au unit i-au adus pe ei şi pe cei din clanul Maeda de partea mea, iar prin ei, toată coasta de vest. Ishido trebuia făcut să-şi scoată nasul din bârlogul lui de necucerit, regenţii dezbinaţi, iar Ochiba şi Kiyama aduşi la mâna mea. Tu ai făcut toate astea, ba mai mult: mi-ai dat timp. Doar timpul făureşte capcanele şi oferă momeala.

O, Mariko-chan, cine s-ar fi gândit că o aşchie de femeie ca tine, fiica lui Ju-san Kubo, vechiul meu rival, trădătorul trădătorilor, Akechi Jinsai, ar putea să facă atât de multe şi să se răzbune atât de frumos şi cu atâta demnitate pe Taikô, duşmanul şi ucigaşul tatălui tău. O singură izbitură înspăimântătoare, la fel ca Tetsu-ko, şi ţi-ai ucis prada, care era şi prada mea.

Este atât de trist că nu mai exişti. O asemenea credinţă merită o favoare specială.

Toranaga ajunsese pe creastă. Se opri şi strigă să îi fie adusă Tetsu-ko. Îngrijitorul i-o luă pe Kogo şi Toranaga mângâie femela de şoim peregrin, care se afla pentru ultima oară pe pumnul său, apoi îi scoase capişonul şi-i dădu drumul în înaltul cerului. O privi cum urcă în spirală, sus, tot mai sus, căutând o pradă pe care el n-avea să i-o mai stârnească niciodată. Libertatea lui Tetsu-ko este darul meu pentru tine, Mariko-san, îi vorbi în gând spiritului ei, privind şoimul ce se rotea mai sus, tot mai sus. Spre a-ţi cinsti credinţa ta faţă de mine şi supunerea-ţi filială faţa de cea mai importantă lege a noastră: „Un fiu, sau o fiică, ce-şi

înţelege datoria nu-şi poate afla odihna sub acelaşi cer cu ucigaşul tatălui său, cât timp acesta e în viaţă”.

— O, atât de înţelept, Alteţă, spuse îngrijitorul de şoimi.

— Ce?

— Să-i daţi drumul lui Tetsu-ko, s-o eliberaţi. Ultima oară când aţi slobozit-o am crezut că n-o să se mai întoarcă, dar nu eram sigur. Ah, Alteţă, sunteţi cel mai mare şoimar din împărăţie, cel mai bun, pentru că ştiţi, fără îndoială, când să redaţi pasărea cerului.

Toranaga îşi îngădui o încruntare. Şoimarul, neînţelegând ce se întâmplase, păli, i-l dădu iute înapoi pe Kogo şi se retrase în grabă.

Da, pentru Tetsu-ko venise vremea, gândi Toranaga posomorât, dar chiar şi aşa, ea era totuşi un dar simbolic pentru spiritul lui Mariko şi pentru calitatea răzbunării ei.

Dar cum rămâne cu toţi fiii tuturor bărbaţilor pe care i-ai ucis?

Aste este altceva, toţi bărbaţii aceia meritau să moară, îşi răspunse. Chiar şi aşa, tu eşti întotdeauna precaut cu cel ce vine mai aproape de o bătaie de săgeată – e un lucru obişnuit. Observaţia îi plăcu lui Toranaga şi hotărî s-o adauge în testamentul său.

Îşi miji încă odată ochii către cer şi zări şoimiţa, care nu mai era a lui. Era o creatură de o imensă frumuseţe, acolo sus, liberă, mai presus de toate lacrimile, înălţându-se fără efort. Apoi, o putere pe care el n-o mai putea controla o luă, o întoarse către nord şi ea dispăru.

— O, Tetsu-ko, îţi mulţumesc. Să ai multe fiice, spuse el şi-şi întoarse atenţia către pământ.

Satul arăta îngrijit în soarele care cobora, Anjin-san era tot la masa lui, samuraii la instrucţie, fumul se înălţa din vetre. Dincolo de golf, cam la vreo douăzeci de ri, se află Yedo. La patruzeci de ri spre sud-est se găsea Anjiro. La două sute nouăzeci de ri spre vest era Osaka şi, la nici treizeci de ri spre nord de ea, era Kyoto.

Acolo trebuie să se dea bătălia hotărâtoare, gândi el. Lângă capitală. Spre nord, prin apropiere de Gifu, sau Ogaki, sau Hashima, de-a curmezişul Marelui Drum de Nord, Nakasendo. Poate acolo unde drumul se-ntoarce spre sud, către capitală, lângă micul sat Sekigahara, în munţi. Undeva pe acolo. O, eu aş fi în siguranţă ani de zile în spatele munţilor mei, dar asta e şansa pe care am aşteptat-o: Ishido şi-a descoperit gâtlejul.

Principala mea lovitură va fi de-a lungul Drumului de Nord şi nu pe Tokaido, drumul de coastă, deşi până atunci am să mă prefac că-mi schimb planul de cinzeci de ori. Fratele meu o să mi se alăture. O, da, cred că Zataki o să se convingă singur că Ishido l-a trădat pentru Kiyama. Fratele meu nu-i prost. Şi-am să-mi ţin jurământul solemn, s-o cer pe Ochiba pentru el. În timpul acestei bătălii, Kiyama o să treacă de partea mea, cred că aşa o să facă, şi, când o s-o facă, dacă o face, o să se arunce asupra duşmanului său de moarte, Onoshi. Ăsta va fi semnalul de atac pentru muschete; am să le întorc flancurile şi am să înving, pentru că Ochiba, înţeleaptă, n-o să-l lase niciodată pe Moştenitor să iasă pe câmpul de luptă împotriva mea. Ştie că, dac-ar face-o, aş fi forţat să-l omor, din păcate.

Toranaga începu să zâmbească doar pentru el. Când am să câştig, am să-i dau lui Kiyama toate pământurile lui Onoshi şi am să-i propun să-l numească pe Saruji moştenitorul său. În clipa când am să fiu Preşedintele noului Consiliu al Regenţilor, am să înfăţişez propunerea de căsătorie a lui Zataki, doamnei Ochiba, care se va aprinde atât de tare din pricina neobrăzării lui, încât, spre a potoli pe Prima Doamnă a ţării şi pe Moştenitor, regenţii vor trebui, cu regret, să-l invite pe fratele meu în Nemărginire. Cine să-i ia locul ca regent? Kasigi Omi. Kiyama va fi prada lui Omi… da, aşa este înţelept şi este atât de uşor, pentru că, fără îndoială că până atunci Kiyama, senior al tuturor creştinilor, o să se împăuneze cu religia lui. Edictele de Expulzare ale lui Taikô sunt încă legale, neh? Desigur că Omi şi ceilalţi au

să spună: „Votez ca Edictele să fie aplicate”. Şi odată ce Kiyama s-a dus, n-o să mai fie nici un regent creştin, niciodată, şi, cu răbdare, o să strângem tot mai tare laţul în jurul neroadei, dar primejdioasei dogme străine, care este o ameninţare pentru Pământul Zeilor şi pentru wa-ul nostru… prin urmare trebuie înlăturată. Noi, regenţii, o să-i încurajăm pe compatrioţii lui Anjin-san să preia negoţul de la portughezi. Cât de curând cu putinţă, regenţii vor porunci ca tot negoţul şi toţi străinii să se mărginească la Nagasaki, la o mică parte din Nagasaki, sub o pază foarte severă. Şi o să ne închidem ţara pentru totdeauna… pentru ei, şi pentru muschetele lor şi pentru otrăvurile lor.

Sunt atât de multe şi minunate lucruri de făcut, o dată ce voi învinge, dacă voi învinge, când voi învinge. Noi suntem un popor foarte uşor de înţeles.

O să fie o epocă de aur. Ochiba şi Moştenitorul au să ţină o curte măreaţă în Osaka, iar, din când în când, noi o să ne închinăm în faţa lor şi-o să continuăm să ocârmuim în numele lui în afara castelului Osaka. Peste vreo trei ani Fiul Cerului o să mă invite să dizolv Consiliul şi să devin shôgun, până la majoratul nepotul meu. Regenţii au să stăruie să primesc şi, cu greu, am să primesc. Într-un an sau doi, am să mă retrag fără mare ceremonie în favoarea lui Sudara şi am să păstrez puterea, ca de obicei, fără să-mi dezlipesc privirea de pe castelul Osaka, iar, într-o zi, cei doi uzurpatori vor face o greşeală şi atunci s-a isprăvit cu ei, şi cumva se va isprăvi şi cu castelului Osaka, un vis într-un alt vis, iar adevăratul ţel al Marelui Joc, care a început de îndată ce am putut gândi, care a devenit cu putinţă în clipa în care a murit Taikô, adevăratul ţel va fi atins: Shôgunat-ul.

Pentru asta am luptat şi asta am plănuit toată viaţa. Eu singur sunt moştenitorul împărăţiei. Voi fi shôgun. Eu am întemeiat o dinastie.

Acum totul este cu putinţă mulţumită lui Mariko-san şi străinului barbar ivit din marea de la răsărit.

Mariko-san, a fost karma ta să mori acoperită de glorie şi să trăieşti veşnic. Anjin-san, prietene, e karma ta să nu părăseşti niciodată acest pământ. A mea este să fiu shôgun.

Kogo, uliul, îşi fâlfâi aripile pe-ncheietura mâinii lui, se aşează mai bine şi-l privi. Toranaga îi zâmbi. Nu eu am ales să fiu ceea ce sunt. E karma mea.

În acel an, în zorii celei de a douăzeci şi una zile a celei de a zecea luni, Luna Fără de Zei, marile armate se izbiră. S-a întâmplat în munţi, lângă Sekigahara, pe Drumul de Nord, pe o vreme urâtă – ceaţă apoi lapoviţă. Spre sfârşitul după-amiezii, Toranaga câştigase bătălia şi începu măcelul. Au fost luate patruzeci de mii de capete.

Trei zile mai târziu Ishido fu prins viu iar Toranaga, amuzat, îşi aminti prezicerea şi îl trimise în lanţuri la Osaka pentru a fi arătat mulţimii, poruncind unor eta să îngroape picioarele generalului Ishido adânc în pământ, lăsându-i numai capul afară, şi să poftească trecătorii să taie cel mai faimos cap din împărăţie cu un fierăstrău de bambus. Ishido agonizã trei zile şi muri foarte bătrân.

CÂTEVA NOŢIUNI DESPRE ISTORIA JAPONIEI ÎN JURUL ANULUI 1600

Deşi romanul de faţă nu este o lucrare cu caracter strict istoric, el se bazează pe fapte, personalităţi şi date reale din istoria Japoniei, a căror cunoaştere – chiar şi superficială – poate duce mult mai uşor la formarea unei imagini despre această parte a lumii şi timpului.

În 1549 Oda Nobunaga1, fiul unui mic daimyo care profitase de luptele interne dintre seniorii feudali pentru a-şi mări domeniile, moşteneşte la numai 15 ani averea tatălui său. Doar câţiva ani i-au fost suficienţi pentru a deveni stăpânul a numeroase provincii, iar faima lui de om curajos şi energic a crescut atât de mult, încât Împăratul Ogimachi trimite un mesager, invitându-l să restabilească ordinea în Imperiu. Nobunaga a acceptat această sarcină dificilă.

După ce îi învinge pe cei mai turbulenţi dintre daimyo şi ia în stăpânire posesiunile altora, îl învinge şi pe ultimul,

Shôgunul Akihaga, şi ia frâiele conducerii, începând să reconstruiască ţara din ruinele la care ajunsese în urma atâtor războaie interne. Numai că, în 1582, un vasal trădător – Akechi Jinsai – care îi datora multe, îl asasinează, întrerupând astfel munca pe care acesta o începuse.

Puterea cade în mâinile unui soldat – Hideyoshi2 – care, prin inteligenţă şi victoriile sale, se ridicase la cel mai înalt rang, de general, în armata lui Nobunaga. Hideyoshi i-a îndepărtat pe fiii fostului său stăpân şi, simţind că nu va putea să ceară pentru el titlul de Shôgun din cauza originii modeste, îl forţează pe Împărat să-i confere cel mai înalt titlu al ierarhiei civile – cel de Kwampaku. El a continuat munca de pacificare începută de Nobunaga şi a triumfat asupra tuturor rebelilor daimyo.

Ajungând la apogeul onoarei şi puterii, este atât de orbit de mărire încât se gândi să-şi întindă puterea în Coreea şi China. Campania lui, deşi plină de succese la început, nu a întârziat să se dovedească a fi un dezastru. În ultimele sale clipe de viaţă şi-a dat seama de greşeală. În 1598, pe patul de moarte, ultimele sale gânduri au fost îndreptate către trupele decimate în lupte şi la suferinţele de tot felul pe care acestea le îduraseră.

Hideyoshi l-a încredinţat pe fiul său – Hideyori – celor cinci cei mai mari daimyo din Imperiu, reuniţi sub forma unui consiliu de tutori. Printre aceştia era şi unul pentru care o poziţie secundă nu era de ajuns: Tokugawa Ieyasu3 (1542-l616) un descendent al familiei Minamoto4. Când în 1590 i se încredinţează conducerae celor opt mari provincii din Kwanto, el alege micul port Edo5, în provincia Mushashi, pentru a-şi construi noul său castel. După moartea lui Hideyoshi, el se separă foarte curând de ceilalţi membri ai consiliului tutorilor, rămaşi credincioşi jurământului făcut pentru a nu amesteca istoria cu literatura şi începe lupta împotriva lor. Estul era la un pas de a porni lupta împotriva vestului; şi, din nou, Estul învinge, când, pe câmpiile din

jurul localităţii Sekigahara (Mino), câştigă supremaţia ce urma să dureze două secole şi jumătate.

Ieyasu obţine titlul de Shôgun la trei ani după victoria sa (1603) şi astfel a început linia Tokugawa care ajunge să posede o autoritate nemaicunoscută de nimeni până atunci. Doi ani mai târziu, el cedează Shôgunatul în favoarea fiului său, se retrage la Sumpu, iar înainte de moarte are consolarea de a vedea dezvoltându-se în Osaka linia Hideyoshi (1615). Din acel moment puterea se afla în siguranţă în mâinile familiei lui.

Succesorii lui imediaţi – Hidetaka (1605-l623) şi Iemitsu (1623-l651) îi continuă opera şi întăresc regulile de fier pe care el le impusese în Imperiu: ruperea relaţiilor cu ţările străine, închiderea tuturor porturilor pentru comerţul cu străinii, cu excepţia olandezilor şi chinezilor, care aveau acces doar în portul Yokohama în apropiere de Edo (actualul Tokyo), persecuţiile atroce împotriva creştinilor, legi aspre faţă de învăţăturile confucianiste.

Timp de două sute de ani fiecare daimyo, samurai sau om de rând a dus această povară fără să comenteze, ceea ce a stabilizat situaţia în Imperiu şi pacea pentru mulţi ani.

Ultimul Shôgun Tokugawa, aflat într-o situaţie critică, este obligat să cedeze puterea Împăratului care, în 1868 a început restauraţia Meiji.

WILL ADAMS6 (+ 1620). Pilot englez pe nava olandeză „Erasmus” care a eşuat pe ţărmurile din Bunyo în aprilie 1600. Este luat prizonier şi dus la Osaka, unde îl întâlneşte pe Ieyasu, în luna următoare, şi este angajat să construiască mai multe vase mici (schooners) dintre care unul – „Santa Bonaventura” – va face o călătorie până în Mexic în 1620. Se implică, de asemenea, în numeroase tranzacţii comerciale cu olandezii şi englezii în ceea ce priveşte fabricile pe care aceştia le aveau la Hirado. Nu i s-a permis niciodată să se întoarcă în ţara sa natală. Se căsătoreşte cu o japoneză şi moare la Hemi, în apropiere de actualul port Yokosuka. Japonezii i-au dat numele de Anjin

(pilotul), iar mormântul său se numeşte Anjin-zuka. O stradă din Edo (Tokyo) îi poartă numele (Anjin-cho).

SFÂRŞIT

[1] Personajul Goroda
[2] Personajul Nakamura-Taikô
[3] Personajul Toranaga
[4] Minowara
[5] Yedo
[6] Personajul John Blackthorne